

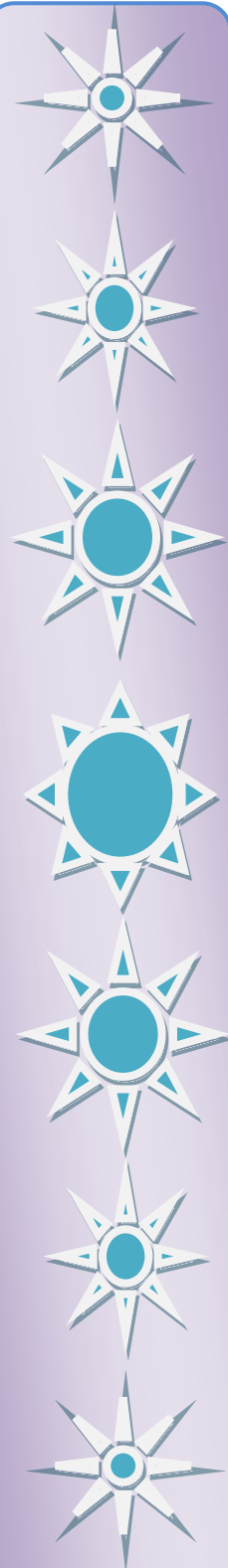
ترجمه معانی قرآن کریم

مترجم:

استاد مسعود انصاری خوشابر

صفحه آرایی و ترتیب:

گروه علمی فرهنگی موحدین

این کتاب از سایت کتابخانه عقیده دانلود شده است.

www.aqeedeh.com

book@aqeedeh.com

آدرس ایمیل:

سایت‌های مفید

www.aqeedeh.com

www.islamtxt.com

www.ahlesonnat.com

www.isl.org.uk

www.islamtape.com

www.blestfamily.com

www.islamworldnews.com

www.islamage.com

www.islamwebpedia.com

www.islampp.com

www.kalemeh.tv

www.nourtv.net

www.sadaislam.com

www.islamhouse.com

www.bidary.net

www.tabesh.net

www.farsi.sunnionline.us

www.sunni-news.net

www.mohtadeen.com

www.ijtehadat.com

www.islam411.com

www.videofarsi.com

فهرست سوره‌های قرآن کریم

جهت انتقال به سوره مورد نظر، کلید ctrl را پایین نگه داشته و بر روی اسم سوره کلیک کنید. جهت بازگشت به فهرست، از home + ctrl استفاده نمایید.

الفاتحة	طه	الزمر	المجادلة	المرسلات	العلق
البقرة	الأنبياء	غافر	الحشر	النبأ	القدر
آل عمران	الحج	فصلت	المتحنة	النازعات	البينة
النساء	المؤمنون	الشورى	الصف	عبس	الزلزلة
المائدة	النور	الزخرف	الجمعة	التكوير	العاديات
الأنعام	الفرقان	الدخان	المنافقون	الانفطار	القارعة
الأعراف	الشعراء	الجاثية	التغابن	المطففين	التكاثر
الأنفال	النمل	الأحقاف	الطلاق	الانشقاق	العصر
التوبة	القصص	محمد	التحریم	البروج	الهمزة
يونس	العنكبوت	الفتح	الملك	الطارق	الفيل
هود	الروم	الحجرات	القلم	الأعلى	قريش
يوسف	لقمان	ق	الحاقة	الغاشية	الماعون
الرعد	السجدة	الذاريات	المعارج	الفجر	الكوثر
إبراهيم	الأحزاب	الطور	نوح	البلد	الكافرون
الحجر	سبا	النجم	الجن	الشمس	النصر
النحل	فاطر	القمر	المزمل	الليل	المسد
الإسراء	يس	الرحمن	المدثر	الضحى	الإخلاص
الكهف	الصافات	الواقعة	القيامة	الشرح	الفلق
مريم	ص	الحديد	الإنسان	التين	الناس

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

سوره فاتحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ① الْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ ② الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ③
 مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ④ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
 نَسْتَعِينُ ⑤ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥
 صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
 الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ⑦

به نام خداوند بخشاینده مهربان ① ستایش
 خدای راست، پروردگار جهانیان ② بخشاینده
 مهربان ③ خداوند روز جزا ④ تنها تو را
 بندگی می‌کنیم و تنها از تو یاری می‌جوئیم ⑤ ما
 را به راه راست ره نما ⑥ راه کسانی که به آنان
 انعام کرده‌ای، آنان نه که مورد خشم قرار گرفته‌اند
 و نه گمراهان ⑦.

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

سوره بقره

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَمْ ﴿١﴾ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى
لِّلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ
وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ
﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾
أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾

الم (الف. لام. میم) ﴿١﴾ این کتاب است که شکی در
آن [روا] نیست. برای پرهیزگاران رهنماست ﴿٢﴾
کسانی که به غیب ایمان می آورند و نماز برپای می-
دارند و از آنچه روزیشان کرده ایم انفاق می کنند ﴿٣﴾
و کسانی که به آنچه به سوی تو فرو فرستاده شده
(قرآن کریم) و به آنچه پیش از تو فرو فرستاده شده
(دیگر کتابهای آسمانی) ایمان می آورند و آنانند که
به [جهان] آخرت یقین دارند ﴿٤﴾ اینانند [استوار] بر
هدایت از [سوی] پروردگارشان و اینانند که رستگارند
﴿٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ الثَّالِثِ مَنْ يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَادِعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَى شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٥﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾

به راستی آنان که کفر ورزیدند یکسان است بر آنان که به آنان بیم دهی یا به آنان بیم ندهی، ایمان نمی آورند ﴿۶﴾ خداوند بر دلهایشان و بر گوشهایشان مهر نهاده و بر دیدگانشان پرده ای است و عذابی سهمگین [در پیش] دارند ﴿۷﴾ و از مردم کسانی هستند که می گویند: به خدا و به روز باز پسین ایمان آورده ایم. حال آنکه مؤمن نیستند ﴿۸﴾ [به گمان خویش] با خدا و مؤمنان نیرنگ می ورزند و [در حقیقت] جز خودشان را نمی فریبند و در نمی یابند ﴿۹﴾ در دلهایشان بیماری ای هست، پس خداوند بیماری را به آنان افزون داد. و به [سزای] آنکه دروغ می گفتند، عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۱۰﴾ و چون به آنان گفته شود: در زمین تباهی مکنید. گویند: جز این نیست که ما [خود] اصلاحگریم ﴿۱۱﴾ بدان که آنان تبهکارند. ولی در نمی یابند ﴿۱۲﴾ و چون به آنان گفته شود: ایمان آرید چنان که مردم ایمان آورده اند، گویند: آیا چنان که بی خردان ایمان آورده اند، ایمان آوریم؟ بدان که در حقیقت آنانند که بی خردند ولی نمی دانند ﴿۱۳﴾ و هنگامی که با مؤمنان دیدار کنند، گویند: ایمان آورده ایم. و چون با شیطانهایشان تنها شوند، گویند: ما با شمایم. ما فقط [آنان/ مؤمنان را] به ریشخند می گیریم ﴿۱۴﴾ خداوند آنان را به ریشخند می گیرد و آنان را سرگشته، در گمراهیشان و می نهد ﴿۱۵﴾ اینان کسانی اند که گمراهی را [به بهای] راهیابی خریده اند. پس سودای آنان بهره نکرد و راهیاب نشدند ﴿۱۶﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

داستان آنان چون داستان کسانی است که آتشی افروخته‌اند آن گاه چون [آتش] پیرامونشان را روشن ساخت، خداوند نورشان را از بین برد و آنان را در تاریکیهایی که [در آن چیزی] نبینند، رها کرد ﴿۱۷﴾ کران، گنگان، نابینایان [حقیقی] اند. پس آنان به راه نمی‌آیند ﴿۱۸﴾ یا [داستانشان] مانند [گرفتاران در] بارانی سخت [باریده] از آسمان است که در آن تاریکیها و رعد و برق باشد. از [هول] صاعقه‌ها برای حذر از مرگ انگشتانشان را در گوشهایشان می‌نهند. و خداوند به کافران احاطه دارد ﴿۱۹﴾ نزدیک است که برق دیدگانیشان را بر باید. هر گاه [راه را] بر آنان روشن سازد، در آن [روشنی] راه روند و چون بر آنان تاریک شود، بایستند. و اگر خداوند می‌خواست شنوایی آنان و دیدگانیشان را از بین می‌برد. حقا که خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۲۰﴾ ای مردم، پروردگارتان را که شما و پیشینیان را آفریده است، بندگی کنید تا [از خشم خدا] ایمن مانید ﴿۲۱﴾ کسی که زمین را [مانند] بساطی و آسمان را [مانند] سقفی برایتان قرار داد. و از آسمان آبی باراند، سپس بدان از [انواع] فرآورده‌ها برای روزی شما بر آورد. پس در حالی که می‌دانید برای خداوند همتیانی مقرر مکنید ﴿۲۲﴾ و اگر از آنچه که بر بنده خود نازل کرده‌ایم، در شک‌اید، اگر راستگویید یک سوره مانند آن بیاورید و گواهانتان را- در برابر خداوند- [به یاری] بخوانید، ﴿۲۳﴾ پس اگر [چنین] نکردید- و به یقین نتوانید کرد- از آتشی پرهیزید که هم‌مش مردم و سنگها خواهند بود. برای کافران آماده شده است ﴿۲۴﴾

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ
 ثَمَرَةٍ رَزَقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأَنُوتُوا بِهِ
 مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا
 بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
 الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا
 أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ
 كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا
 أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ
 أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ
 وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي
 الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ
 سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

و به کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند،
 مژده ده که آنان باغهایی دارند که فرودست آن جویباران
 روان است. هر گاه از آنجا از فرآورده‌ای روزی یابند،
 گویند: این همان است که از قبل روزی یافته بودیم. و آن
 [روزی برای آنان] همگون آورده شود و آنان در آنجا
 همسرانی پاکیزه دارند و آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۲۵﴾ به
 راستی خداوند را از آنکه به پشه‌ای یا بالاتر [و فروتر] از
 آن مثل زند، شرم نمی‌آید. اما مؤمنان می‌دانند آن [مثل] که
 از جانب پروردگارشان است حق است. ولی کافران
 می‌گویند: خداوند به [آوردن] این مثل چه می‌خواسته
 است. [خداوند] با آن بسیاری را بیراه می‌گذارد و با آن
 بسیاری را به راه می‌آورد و با آن جز بدکاران را بیراه
 نمی‌گذارد ﴿۲۶﴾ کسانی که پیمان خدا را پس از بستنش
 می‌شکنند و آنچه را که خدا به پیوستنش فرمان داده است،
 می‌گسلند و در زمین فساد می‌کنند، اینانند که زیانکارند
 ﴿۲۷﴾ چگونه به خدا کفر می‌ورزید حال آنکه مردگانی
 بودید، که [خداوند] به شما زندگی بخشید؟ آن گاه شما را
 می‌میراند، باز شما را زنده می‌گرداند، سپس به سوی او
 بازگردانده می‌شوید ﴿۲۸﴾ اوست کسی که آنچه در
 زمین است همه را برای شما آفرید، آن گاه به آسمان
 پرداخت و آنها را به هفت آسمان استوار داشت و او به
 همه چیز داناست ﴿۲۹﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكِئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۚ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَكِئَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحَنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَتَّخِذُ أَنْبِئُهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكِئَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَتَّخِذُ مَسْكَنًا أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُم لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

و چون پروردگارت به فرشتگان فرمود: به راستی من جانشینی در زمین خواهم گمارد، گفتند: آیا کسی را در آنجا می‌گماری که در آنجا فساد کند و خونها بریزد، حال آنکه ما با ستایش تو تسبیح می‌گوییم و تو را پاک می‌شماریم؟ فرمود: به یقین من چیزی را می‌دانم که شما نمی‌دانید ﴿۳۰﴾ و [خداوند] همه نامها [ی آفریدگان] را به آدم آموخت، سپس آنها را بر فرشتگان عرضه داشت، آن گاه فرمود: اگر راستگوید، مرا به نامهای اینها خبر دهید ﴿۳۱﴾ گفتند: تو را به پاکی یاد می‌کنیم: ما دانشی جز آنچه به ما آموخته‌ای، نداریم. تویی که دانای فرزانه‌ای ﴿۳۲﴾ فرمود: ای آدم، اینان را به نامهای آنها خبر ده، پس چون [آدم] آنان را از نامهای آنها خبر داد، [خداوند] فرمود: آیا به شما نگفته بودم که به راستی من غیب آسمانها و زمین را می‌دانم و می‌دانم آنچه را که آشکار می‌کنید و آنچه را که نهفته می‌داشتید ﴿۳۳﴾ و چون به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس [همه] سجده کردند مگر «ابلیس» که نپذیرفت و کبر ورزید و از کافران شد ﴿۳۴﴾ و فرمودیم: ای آدم، تو و همسرت در بهشت سکنا گزینید. و از [میوه‌های] آن هر جا که خواهید به فراوانی بخورید و به این درخت نزدیک نشوید که از ستمکاران خواهید شد ﴿۳۵﴾ پس شیطان آن دو را از آنجا به لغزش افکند. سپس آنان را از آنچه در آن بودند، بیرون کرد. و گفتیم: در حالی که دشمن همدیگر خواهید بود [به زمین] فرود آید و شما در زمین تا مدتی قرارگاه و بهره‌مندی دارید ﴿۳۶﴾ آن گاه آدم از پروردگارش کلماتی فرا گرفت، سپس خداوند از او در گذشت. بی‌گمان او توبه پذیر مهربان است ﴿۳۷﴾

فُلْنَا أَهْبَطُوا مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى
 فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
 ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ
 بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَعَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ
 مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ ۖ وَلَا
 تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا
 تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا
 مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
 أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾
 وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى
 الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ
 وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ
 شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

گفتیم: همه از آنجا فرود آید، آن گاه اگر از [جانب] من
 هدایتی به شما رسد کسانی که از هدایت من پیروی کنند،
 بیمی بر آنان نیست و آنان اندوهگین نشوند ﴿۳۸﴾ و
 کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ انگاشتند،
 اینان دوزخی‌اند. آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۳۹﴾ ای بنی
 اسرائیل، آن نعمتم را که بر شما ارزانی داشته‌ام، یاد کنید و
 پیمانم را [به تمام و کمال] به جای آورید. تا [من نیز]
 پیمانتان را به جای آورم. و [تنها] از من بترسید ﴿۴۰﴾ و به
 آنچه تصدیق کننده کتاب شما نازل کرده‌ام، ایمان آرید و
 نخستین منکر او مباشید. و به [جای] آیه‌های من بهای
 اندک مستانید و [تنها] از من پروا بدارید ﴿۴۱﴾ و در
 حالی که می‌دانید، حق را به باطل نیامیزید و حق را پنهان
 نکنید ﴿۴۲﴾ و نماز بر پای دارید و زکات بپردازید و با
 رکوع کنندگان رکوع کنید ﴿۴۳﴾ آیا مردم را به
 نیکوکاری فرمان می‌دهید و خودتان را فراموش می‌کنید
 حال آنکه شما کتاب [آسمانی] می‌خوانید؟ آیا خرد
 نمی‌ورزید؟ ﴿۴۴﴾ و از شکیبایی و نماز مدد بجوید. حال
 آنکه آن جز بر فروتنان دشوار است ﴿۴۵﴾ کسانی که
 می‌دانند آنان به لقای پروردگارشان خواهند رسید و آنکه
 آنان به سوی او باز خواهند گشت ﴿۴۶﴾ ای بنی اسرائیل،
 آن نعمتم را که بر شما ارزانی داشته‌ام یاد کنید و [نیز]
 آنکه شما را بر جهانیان [هم روزگارتان] برتری دادم
 ﴿۴۷﴾ و از روزی پروا بدارید که کسی از کسی هیچ
 کفایتی نکند و از او شفاعت نپذیرند و از او تاوانی (بلا
 گردانی) گرفته نشود و آنان یاری نیابند ﴿۴۸﴾

وَإِذْ نَجَّيْنَكُمْ مِّنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُم سُوءَ
 الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ
 وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا
 بِكُم الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا عَالِ فِرْعَوْنَ
 وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً
 ثُمَّ أَخَذْنَا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ
 عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ
 تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَقُومُ إِنَّكُمْ
 ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ
 بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
 عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ
 الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ
 نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ
 ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ
 تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا
 عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
 رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

و [نیز] هنگامی که شما را از فرعونیان نجات دادیم [آنان]
 سخت‌ترین عذاب را به شما می‌رساندند، پسرانتان را سر
 می‌بریدند و دخترانتان را زنده باقی می‌گذاشتند و در این
 [کار] از سوی پروردگارتان آزمونی بزرگ بود ﴿۴۹﴾ و
 هنگامی که دریا را با ورودتان شکافتیم و شما را نجات
 دادیم و فرعونیان را در حالی که می‌نگریستید، غرق
 کردیم ﴿۵۰﴾ و هنگامی که [تا پایان پذیرفتن] چهل شب
 با موسی وعده کردیم، آن گاه شما ستمکارانه پس از
 [عازم شدن او] گوساله را [به پرستش] گرفتید ﴿۵۱﴾
 سپس بعد از این از [گناه] شما در گذشتیم، تا مگر سپاس
 گزارید ﴿۵۲﴾ و هنگامی که به موسی کتاب (تورات) و
 فرقان (معجزه‌های جدا کننده حق از باطل) دادیم تا مگر
 راه یابید ﴿۵۳﴾ و چنین بود که موسی به قومش گفت: ای
 قوم من، شما با [به پرستش] گرفتن گوساله بر خودتان ستم
 کرده‌اید. پس رو به سوی آفریدگارتان آورید، و همدیگر
 را بکشید. این [کار] در نزد آفریدگارتان برایتان بهتر است.
 آن گاه از شما در گذشت که او توبه پذیر مهربان است
 ﴿۵۴﴾ و هنگامی که گفتید: ای موسی، هرگز به تو ایمان
 نمی‌آوریم مگر آنکه خدا را آشکارا ببینیم، پس صاعقه
 شما را در حالی که می‌نگریستید، فرو گرفت ﴿۵۵﴾ آن
 گاه شما را پس از مردنتان بر انگیختیم تا مگر سپاس
 بگزارید ﴿۵۶﴾ و ابر را بر شما سایه‌بان گردانیدیم. و بر
 شما «من» (گزانگین) و «سلوی» (بلدرچین) فرو فرستادیم
 [و گفتیم: از پاکیزه‌های آنچه روزیتان کرده‌ایم بخورید، و
 به ما ستم نکردند بلکه بر خودشان ستم می‌کردند ﴿۵۷﴾]

وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾
 فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرِبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْنُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِئُ الْأَرْضُ مِن بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصِلِهَا قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بَغَيْرِ الْحَقِّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و هنگامی که گفتیم: به این شهر در آید و از آنجا - هر کجا که خواهید - فراوان [و گوارا] بخورید و سجده کنان به دروازه در آید و بگویید: «خواسته ما آمرزش است» تا گناهانتان را برای شما بیامرزیم و به نیکوکاران افزون خواهیم داد ﴿۵۸﴾ آن گاه ستمکاران سخنی غیر از آنچه به آنان گفته شده بود، جایگزین کردند. پس بر ستمکاران به سزای نافرمانیشان عذابی از آسمان نازل کردیم ﴿۵۹﴾ و هنگامی که موسی [از ما] برای قومش آب خواست، گفتیم: با چوبدستی‌ات به سنگ بزن. آن گاه از آن دوازده چشمه روان شد. [و] به راستی هر گروهی آبشخور خود را دانست. [گفتیم] از روزی خدا بخورید و بیاشامید. و در این سرزمین در تباهی مکشید ﴿۶۰﴾ و هنگامی که گفتید: ای موسی، هرگز بر یک خوراک صبر (بسنده) نکنیم، پس بر ایمان از پروردگارت بخواه تا از آنچه زمین می‌رویانند، از سبزی و خیار و سیر و عدس و پیازش برایمان بر آورد. [موسی] گفت: آیا آنچه را که آن دون مایه‌تر است، به جای آنچه که آن بهتر است جایگزین می‌کنید؟ به شهری فرود آید. که آنچه درخواست کرده‌اید [در آنجا] برایتان [مهیا] است و بر آنان [مهر] خواری و بینوایی زده شد و سزاوار خشم الهی شدند. این از آن است که آنان نشانه‌های خدا را انکار می‌کردند و پیامبران را به ناحق می‌کشتند. این از سرپیچی آنان است و از آنکه از حد می‌گذشتند ﴿۶۱﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ ءَعْتَدُوا مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانُ بَيْنَ ذَلِكَ فافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَاهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ لَّوْهَاهَا نُسْرُ النَّازِرِينَ ﴿٦٩﴾

به راستی کسانی از مؤمنان و یهودیان و ترسایان و صابئین که به خدا و روز قیامت ایمان آورده و کار شایسته کرده باشند، پاداششان را نزد پروردگارشان دارند. و نه بیمی بر آنان است و نه آنان اندوهگین شوند ﴿۶۲﴾ و چنین بود که از شما پیمان گرفتیم و [کوه] طور را بر فرازتان برافراشتیم. [و گفتیم:] آنچه را که به شما داده‌ایم به جدّ و جهد بگیرید و آنچه را که در آن است به خاطر بسپارید، باشد تا [از خشم خداوند] در امان مانید ﴿۶۳﴾ آن گاه بعد از این روی گردانیدید. پس اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نبود، به یقین از زیانکاران می‌شدید ﴿۶۴﴾ و به راستی کسانی از خودتان را که در [باره] شنبه از حدّ گذشتند شناخته‌اید. که به آنان گفتیم: بوزینگانی رانده شده باشید ﴿۶۵﴾ پس این [پدیده] را برای حاضران آن [ده و نسل] پس از آنان عبرتی و برای پرهیزگاران [مایه] پندی قرار دادیم ﴿۶۶﴾ و هنگامی که موسی به قومش گفت: خداوند شما را به سر بردن گاوی فرمان می‌دهد. گفتند: آیا ما را به ریشخند می‌گیری؟ گفت: به خدا پناه می‌برم از آنکه از نادانان باشم ﴿۶۷﴾ گفتند: برای ما از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن سازد که آن چگونه [گاوی] است؟ [موسی] گفت: او (خداوند) می‌فرماید که آن گاوی نه پیر و نه جوان است. میانسالی بین این [و آن] است. پس آنچه را که فرمان می‌یابید، انجام دهید ﴿۶۸﴾ گفتند: برای ما از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن سازد که رنگش چگونه است. [موسی] گفت: او (خداوند) می‌فرماید: آن گاوی زردگون است که رنگش زرد ناب است، بینندگان را شاد می‌کند ﴿۶۹﴾

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا آلَتَنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمُ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّن بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِن مِّن الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِن مِّنْهَا لَمَا يَشْقُقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِن مِّنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

گفتند: برای ما از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن سازد که آن چگونه [گاوی] است؟ گاوها بر ما مشتبه شده‌اند. و به یقین اگر خدا خواسته باشد ما [به حقیقت امر] راه خواهیم برد ﴿٧٠﴾ [موسی] گفت: او (خداوند) می‌فرماید: آن گاوی است نه رام تا زمین را شیار کند و نه کشتزار را آبیاری کند، سالم است. [جز زردی] خالی [از رنگهای دیگر] در آن نیست. گفتند: اینک [سخنی] درست آوردی. پس آن را سر بریدند. حال آنکه به انجام آن [کار] نزدیک نبودند ﴿٧١﴾ و هنگامی که کسی را کشتید، آن گاه در [باره] اش به نزاع پرداختید. حال آنکه خداوند آشکار کننده چیزی است که پنهان می‌کردید ﴿٧٢﴾ پس گفتیم آن [شخص] را به عضوی از آن [گاو] بزنید. خداوند مردگان را بدینسان زنده می‌کند و نشانه‌هایش را به شما می‌نمایاند تا مگر خرد ورزید ﴿٧٣﴾ آن گاه بعد از این [واقعه] دل‌هایتان سخت شد، چنان که آنها مانند سنگ بلکه سخت‌تر [از سنگ] هستند. و به راستی برخی از سنگ‌هاست که از آن جویباران می‌جوشند. و [برخی] از آنهاست که می‌شکافد، و از آن آب بیرون می‌زند. و [برخی] از آنهاست که از بیم خدا [از بلندی] فرو می‌افتد و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست ﴿٧٤﴾ آیا دل می‌بندید که [یهود] به خاطر [دعوت] شما ایمان آورند، حال آنکه گروهی از آنان سخن خدا (تورات) را می‌شنیدند، سپس آن را پس از فهمیدنش آگاهانه تحریف می‌کردند؟ ﴿٧٥﴾ و چون با مؤمنان دیدار کنند، گویند: ایمان آورده‌ایم. و چون با همدیگر تنها شوند، گویند: آیا درباره آنچه خدا [باب دانش آن را] بر شما گشوده است با آنان سخن می‌گویید تا با آن نزد پروردگارتان با شما به مناظره برخیزند؟ آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿٧٦﴾

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيٍّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نمی‌دانند که خدا می‌داند آنچه را که نهان می‌دارند و آنچه را که آشکار می‌سازند؟ ﴿٧٧﴾ و برخی از آنان بیسوادند. کتاب [راستین آسمانی] را نمی‌دانند، بلکه تلاوت طوطی‌وار را می‌دانند و آنان جز گمان نمی‌برند ﴿٧٨﴾ پس وای به حال آنان که کتاب [تحریف شده] را با دستان خود می‌نویسند، آن گاه می‌گویند: این از نزد خداست تا به جای آن بهایی اندک به دست آورند. پس وای به حالشان از آنچه دستانشان نوشته است و وای به حالشان از آنچه به دست می‌آورند ﴿٧٩﴾ و گفتند: آتش دوزخ جز روزهایی معدود [و معین] به ما نرسد. بگو: آیا از نزد خدا پیمانی گرفته‌اید که خدا هرگز خلاف پیمان خود نکند؟ آیا بر خداوند آنچه را که نمی‌دانید، بر می‌بندید؟ ﴿٨٠﴾ آری. کسانی که مرتکب بدی شوند و گناهشان آنان را فراگرفته، دوزخی‌اند. آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿٨١﴾ و کسانی که ایمان آورنده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، اینان بهشتی‌اند. آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿٨٢﴾ و آن گاه که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدا را نپرستید و به پدر و مادر نیکی کنید و به خویشاوندان و یتیمان و بینوایان [هم نیکی کنید] و با مردم سخن نیک بگویید و نماز را بر پای دارید و زکات را پردازید. آن گاه جز اندکی از شما، [بقیه] اعراض کنان رویگردان شدید

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِينِكُمْ ثُمَّ أَقَرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِينِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَقْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجَهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَفَقَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

و هنگامی که از شما پیمان گرفتیم که خونهای همدیگر را نریزید و افرادتان را از دیارتان بیرون نکنید و شما در حالی که حضور داشتید، پذیرفتید ﴿۸۴﴾ باز شما باید آن کسانی که همدیگر را می کشید و گروهی از خودتان را از دیارشان بیرون می رانید و علیه آنان به گناه و ستمکاری با همدیگر همکاری می کنید و اگر اسیر شده به نزد شما می آیند، برای [آزاد کردن] آنان فدیة می دهید، حال آنکه بیرون راندن آنان [هم] بر شما حرام است. آیا به بخشی از کتاب [درباره باز خرید اسیران] ایمان می آورید و به بخشی دیگر [درباره حرمت جنگ و بیرون راندن یهودیان] انکار می ورزید؟ پس جزای کسی از شما که چنین کند چیست جز خواری در زندگانی دنیا؟ و در روز قیامت به سخت ترین عذاب باز برده می شوند و خداوند از آنچه می کنید غافل نیست ﴿۸۵﴾ اینان کسانی هستند که زندگانی دنیا را به بهای آخرت خریدند، پس عذاب از آنان کاسته نشود و آنان یاری نیابند ﴿۸۶﴾ و حقا که به موسی کتاب [آسمانی] دادیم. و بعد از او «رسولان» را در پی آوردیم و به عیسی، فرزند مریم معجزات آشکار دادیم و او را به «روح القدس» [جبرئیل] یاری کردیم. پس چرا هر گاه رسولی چیزی برایتان آورد که دلهایتان خوش نداشت، سرکشی کردید؟ آن گاه گروهی را دروغزن انگاشتید و گروهی را کشتید ﴿۸۷﴾ و گفتند: «دلهایمان در پرده است» [نه] بلکه خداوند نظر به کفرشان آنان را نفرین کرده است. پس اندکی ایمان می آورند ﴿۸۸﴾

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا
جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ
يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعْثًا أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ
عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ
لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ
قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ
اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذْ
أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا
ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا
وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا
يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

و چون کتابی - تصدیق کننده آنچه [از کتابهای آسمانی] با
آنان است - از سوی خدا برایشان آمد و [با اینکه] پیش از
این [به همین خاطر] بر کافران پیروزی می جستند، چون
آنچه را که می شناختند به آنان رسید، آن را انکار کردند،
پس نفرین خدا بر کافران باد ﴿۸۹﴾ بد است چیزی که
خودشان را به بهای آن فروختند که به آنچه خدا نازل
کرده است، کافر شوند [آن هم] از روی رشک بر آنکه
خداوند از فضل خویش بر هر کس از بندگانش که خواهد
فرو می فرستد، پس سزاوار خشمی بر خشمی [دیگر] شدند.
و کافران عذابی خوار کننده [در پیش] دارند ﴿۹۰﴾ و
چون به آنان گفته شود: به آنچه خدا نازل کرده است ایمان
آوردید، گویند: به آنچه بر [پیامبر] ما فرو فرستاده شده
است، ایمان می آوریم، و جز آن را انکار می کنند. در
حالی که آن حق است [و] تصدیق کننده آنچه با خود
دارند. بگو: اگر مؤمن بودید، پس چرا پیامبران خدا را پیش
از این می کشتید ﴿۹۱﴾ و به راستی موسی نشانه های
روشن برایتان آورد، آن گاه پس از آن ستمکارانه گوساله
را [به پرستش] گرفتید ﴿۹۲﴾ و آن گاه که از شما پیمان
گرفتیم و [کوه] طور را بر فرازتان برافراشتیم. [و گفتیم:]
آنچه را که به شما دادیم به جدّ و جهد بگیرید و بشنوید.
گفتند: شنیدیم و سرپیچیدیم و به سبب کفرشان [مهر]
گوساله در دلهایشان رسوخ داده شد. بگو: اگر مؤمن
هستید آنچه ایمانتان شما را به آن فرمان می دهد بد چیزی
است ﴿۹۳﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً
 مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ
 ﴿٩٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
 بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوَةٍ
 وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ
 وَمَا هُوَ بِمُرَحِّزٍ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ
 بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ
 فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا
 لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ
 عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ
 وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ كَلَّمَا عَلَيْهِمْ
 عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
 ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا
 مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ
 اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

بگو: اگر سرای آخرت در نزد خداوند- بی دیگر مردم-
 ویژه شماست، اگر راستگوید، آرزوی مرگ کنید ﴿٩٤﴾
 به سبب عملکرد پیشیشان هرگز آن را آرزو نکنند و
 خداوند به ستمکاران داناست ﴿٩٥﴾ و به یقین آنان را
 آزمندترین مردم و [هم آزمندتر] از مشرکان [نسبت] به
 زندگانی [دنیا] می‌یابی. هر یک از آنان دوست دارد که
 [به او] هزار سال عمر داده شود. و آنکه عمر دراز یابد،
 رهانده او از عذاب [دوزخ] نیست. و خداوند به آنچه
 می‌کنند بیناست ﴿٩٦﴾ بگو: هر کس که دشمن جبرئیل
 باشد [چه باک] او آن [قرآن] را به حکم خدا- تصدیق
 کننده آنچه پیش از آن است و رهنما و نوید دهنده
 مؤمنان- بر دل تو نازل کرده است ﴿٩٧﴾ کسی که دشمن
 خدا و فرشتگان او و رسولانش و جبرئیل و میکائیل باشد،
 [بداند که] خدا دشمن کافران است ﴿٩٨﴾ و به یقین
 نشانه‌هایی روشن به تو نازل کرده‌ایم و جز بدکاران به آن
 انکار نمی‌ورزند ﴿٩٩﴾ آیا هر گاه پیمانی بستند، گروهی
 از آنان آن را پشت سر افکندند؟ بلکه بیشتر آنان ایمان
 نمی‌آورند ﴿١٠٠﴾ و هر گاه از نزد خدا رسولی- تصدیق
 کننده آنچه با خود داشتند- به [سوی] آنان آمد، گروهی
 از اهل کتاب، کتاب خدا را پشت سر خویش افکندند،
 گویی آنان [حقیقت را] نمی‌دانند ﴿١٠١﴾

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَرْوَتَ ۚ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

و از آنچه شیاطین در [عهد] فرمانروایی سلیمان می‌خواندند، پیروی کردند. سلیمان کفر نورزید بلکه شیاطین کفر ورزیدند. به مردم جادو می‌آموختند. و [نیز از] آنچه در بابل بر دو فرشته، هاروت و ماروت فرو فرستاده شد. و [آن دو فرشته] به هیچ کسی [جادو] نمی‌آموختند مگر آنکه می‌گفتند: ما تنها [مایه] آزمونی هستیم. پس [با به کارگیری جادو] کافر مشو. آن گاه [مردم] از آن دو چیزی می‌آموزند که با آن بین شخص و همسرش جدایی می‌اندازند. و آنان با آن به کسی زیان رسان نبودند مگر به اراده خداوند. و آنچه را که می‌آموختند به آنان زیان می‌رساند و به آنان سود نمی‌بخشید و به راستی دانسته‌اند که هر کس خریدارش باشد در آخرت هیچ بهره‌ای ندارد و اگر می‌دانستند، بد چیزی است آنچه خودشان را به [بهای] آن فروختند ﴿۱۰۲﴾ و اگر آنان ایمان می‌آوردند و پروا پیشه می‌کردند - اگر می‌دانستند - به یقین پاداشی [که از] نزد خدا [به آنان می‌رسید] بهتر بود ﴿۱۰۳﴾ ای مؤمنان، مگویید: «راعنا» و [بلکه] بگویید: «انظرنا» و [به خوبی] گوش فرادهید و کافران عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۱۰۴﴾ کسانی از اهل کتاب و [هم] مشرکان که کفر ورزیدند دوست ندارند که هیچ خیری از [سوی] پروردگارتان بر شما فرو فرستاده شود. خداوند هر کس را که بخواهد به رحمت خود ویژه می‌گرداند و خداوند دارای فضل بزرگ است ﴿۱۰۵﴾

﴿مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَى مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَنْ يَتَّبِدِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۚ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا ۚ حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَى ۚ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۖ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

هر آیه‌ای را که نسخ کنیم یا آن را فرو گذاریم، بهتر از آن یا مانند آن را [در میان] آوریم. آیا ندانسته‌ای که خدا بر هر کاری تواناست؟ ﴿۱۰۶﴾ آیا ندانسته‌ای که فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست و شما جز او دوست و یآوری ندارید ﴿۱۰۷﴾ آیا می‌خواهید از پیامبران [چیزی] درخواست کنید چنان که پیش از این از موسی درخواست شد؟ و کسی که کفر را به [جای] ایمان جایگزین کند. حقا که راه راست را گم کرده است ﴿۱۰۸﴾ بسیاری از اهل کتاب- از روی حسدی که ریشه در جانهایشان داشت- پس از آنکه حق برایشان آشکار شد، خوش داشتند شما را پس از ایمانتان به حال کفر باز گردانند. پس در گذرید و روی بگردانید. تا اینکه خدا فرمان [جهاد] خود را [در میان] آورد. بی‌گمان خدا بر هر کاری تواناست. ﴿۱۰۹﴾ و نماز را برپای دارید و زکات را پردازید. و هر خیری را که از پیش برای خودتان می‌فرستید [پاداش] آن را در نزد خداوند خواهید یافت. آری خدا به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۱۱۰﴾ و گفتند: جز کسی که یهودی یا مسیحی باشد، هرگز به بهشت در نیاید. این آرزوی [واهی] آنان است. بگو: اگر راستگوئید برهانتان را [در میان] آورید ﴿۱۱۱﴾ آری، هر کس که نیکوکارانه روی دل به سوی خدا نهد، او پاداش خود را در نزد پروردگارش دارد. و نه بیمی بر آنان است و نه آنان اندوهگین شوند ﴿۱۱۲﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتْ النَّصْرَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ
النَّصْرَى لَيْسَتْ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ
الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ
فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ
يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ
لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ
وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ
وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ
عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ لَهُ مَا
فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا
يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ شَبَّهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ
لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

یهودیان گفتند: «مسیحیان برخوردار [از] هیچ [حقیقتی] نیستند» و مسیحیان گفتند: «یهودیان برخوردار [از] هیچ [حقیقتی] نیستند». حال آنکه [همه] آنان کتاب [آسمانی] می‌خوانند. همچنین کسانی که [از حق چیزی] نمی‌دانند [سخنی] مانند سخن آنان گفتند، خداوند روز قیامت در [باره] آنچه که در آن اختلاف می‌کردند، بین آنان داوری می‌کند ﴿۱۱۳﴾ و چه کسی ستمکارتر از کسی است که [مردم را] از مسجدهای خدا از [بیم] آنکه نام خدا در آنها یاد شود، باز دارد و در ویرانی آنها بکوشد؟ این گروه را نسزد که جز هراسان به مساجد در آیند. آنان در دنیا خفت [و خواری] و در آخرت عذابی بزرگ [در پیش] دارند ﴿۱۱۴﴾ مشرق و مغرب از آن خداست. پس به هر کجا که روی آورید، همانجا قبله خداست. حقا که خدا فراخ نعمت داناست ﴿۱۱۵﴾ و گفتند: خداوند فرزندی برگزیده است - او منزّه است - بلکه هر چه در آسمانها و زمین است، از آن اوست. و هر کدام [از اینها] فرمانبردار اویند ﴿۱۱۶﴾ پدید آورنده آسمانها و زمین است و چون خواهد کاری را انجام دهد تنها به آن می‌گوید: موجود شو پس [بی‌درنگ] موجود می‌شود ﴿۱۱۷﴾ و نادانان گفتند: چرا خدا [بی‌واسطه] با ما سخن نمی‌گوید یا [چرا] برایمان معجزه‌ای نمی‌آید؟ همچنین پیشینیانشان [هم سخنی] مانند سخن آنان گفتند. دلهایشان همانندی دارد. به یقین نشانه‌ها [ی خود را] برای گروهی که یقین می‌کنند، [به روشنی] بیان کردیم ﴿۱۱۸﴾ به راستی ما تو را به حق مژده آور و بیم دهنده فرستادیم و از تو درباره دوزخیان بازخواست نخواهد شد ﴿۱۱۹﴾

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ
 مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ
 أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ
 اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
 يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَمَنْ
 يَكْفُرْ بِهِ ۖ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَبْنِي
 إِسْرَءِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَلِيَّ
 فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي
 نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا
 تَنْفَعُهَا شَفَعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذْ أَبَتَا
 إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ
 لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي
 الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَا
 وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ
 وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ
 هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ ءَامَنَ
 مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ
 قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

﴿١٢٦﴾

هرگز یهودیان و مسیحیان از تو خشنود نمی‌شوند مگر
 آنکه از آیین آنان پیروی کنی. بگو: هدایت خداست که
 هدایت [واقعی] است. و اگر پس از دانشی که به تو رسیده
 است از خواسته‌های [نفسانی] آنان پیروی کنی. [برای
 رهایی] از [کیفر] خدا هیچ دوست و یآوری نداری ﴿۱۲۰﴾
 کسانی که به آنان کتاب [آسمانی/ تورات] داده‌ایم، آن را
 چنان که سزاوار خواندنش است، می‌خوانند. این گروه به
 آن [هدایت] ایمان می‌آورند و کسانی که آن را انکار
 کنند، آنانند که زیانکارند ﴿۱۲۱﴾ ای بنی اسرائیل، آن
 نعمت مرا که بر شما ارزانی داشته‌ام، یاد کنید. و [نیز] آنکه
 من شما را بر جهانیان [هم‌روزگارتان] برتری دادم ﴿۱۲۲﴾
 و از روزی پروا بدارید که کسی از کسی هیچ کفایتی
 نکند و از او تاوانی (بلاگردانی) گرفته نشود و شفاعت به
 او سود نبخشد و آنان یاری نیابند ﴿۱۲۳﴾ پس چون ابراهیم
 را پروردگارش با سخنانی [از امر و نهی] آزمود. آن گاه
 [ابراهیم حق] آنها را به تمام [و کمال] گزارد، [خداوند]
 فرمود: به یقین من تو را پیشوای مردم قرار می‌دهم
 [ابراهیم] عرض کرد: و از فرزندانم [نیز پیشوایانی قرار ده].
 فرمود: عهد من به ستمکاران نمی‌رسد ﴿۱۲۴﴾ و هنگامی
 که خانه [کعبه] را مرجع مردم و [حرم] امن قرار دادیم. و از
 «مقام ابراهیم» نمازگاه برگزینید. و به ابراهیم و اسماعیل
 وحی کردیم که خانه‌ام را برای طواف کنندگان و معتکفان
 و رکوع کنندگان سجده گزار پاکیزه گردانید ﴿۱۲۵﴾ و
 آن گاه که ابراهیم گفت: پروردگارا، این [سرزمین] را
 شهری امن گردان و به مردمش، هر کس که به خدا و روز
 قیامت ایمان آورد، از فرآورده‌ها روزی ده. [خداوند]
 فرمود: کسی که کفر ورزد او را اندکی بهره‌مند می‌سازم
 آن گاه او را [به ناچار] به سوی عذاب آتش می‌کشانم و
 [آن] بد جایگاهی است ﴿۱۲۶﴾

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۲۹﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۲﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ عَابَاؤُكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهُهَا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۴﴾

و هنگامی که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های خانه [کعبه] را بالا می‌بردند [و گفتند: پروردگارا، از ما بپذیر. همانا که تویی شنوای دانا ﴿۱۲۷﴾ پروردگارا، ما را فرمانبردارت بگردان و از فرزندانمان [نیز] امتی فرمانبردار خود [قرار ده] و شیوه پرستشمان را به ما بنما و ما را ببخشای. حقاً تویی که توبه پذیر مهربانی ﴿۱۲۸﴾ پروردگارا، و از میان آنان [آن چنان] رسولی از خودشان برانگیز که آیه‌هایت را برایشان می‌خواند و به آنان کتاب و حکمت می‌آموزد و آنان را پاک می‌دارد. بی‌گمان تویی پیروزمند فرزانه ﴿۱۲۹﴾ و چه کسی از آیین ابراهیم روی بر می‌تابد، جز کسی که خود را به سبکسری افکند. و او را در دنیا برگزیدیم و به یقین او در آخرت از شایستگان است ﴿۱۳۰﴾ آن گاه که پروردگارش به او فرمود: فرمان بپذیر. عرض کرد: برای پروردگار جهانیان فرمانپذیرم ﴿۱۳۱﴾ و ابراهیم فرزندان را به آن (فرمانپذیری پروردگار) سفارش کرد. همچنین یعقوب [نیز فرزندان را به آن سفارش کرد]: ای فرزندان من، خداوند این دین را برایتان برگزیده است. پس جز در مسلمانی نمیرید ﴿۱۳۲﴾ آیا هنگامی که مرگ یعقوب فرارسید، حاضر بودید؟ آن گاه که به فرزندانش گفت: پس از من چه می‌پرستید؟ گفتند: معبود تو و معبود پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق، آن معبود یگانه را می‌پرستیم و ما فرمانبردار او هستیم ﴿۱۳۳﴾ این امتی است که در گذشته است. آن [امت] راست آنچه کرده‌اند و شما راست آنچه کرده‌اید و از آنچه [آنان] می‌کردند، بازخواست نمی‌شوید ﴿۱۳۴﴾

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ
 إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۳۵﴾ قُولُوا
 عَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ
 مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۶﴾ فَإِنْ عَامَنُوا
 بِمِثْلِ مَا عَآمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
 هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
 ﴿۱۳۷﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ
 لَهُ عَابِدُونَ ﴿۱۳۸﴾ قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا
 وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ
 مُخْلِصُونَ ﴿۱۳۹﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
 وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ
 قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
 عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۰﴾
 تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا
 كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۱﴾

و [اهل کتاب] گفتند: یهودی یا مسیحی باشید تا راه یابید.
 بگو: [هرگز] بلکه از آیین ابراهیم که پاکدین غیر مشرک
 بود [پیروی می کنیم] ﴿۱۳۵﴾ بگوئید: به خدا و آنچه که
 به ما فرو فرستاده شده و آنچه که به ابراهیم و اسماعیل و
 اسحاق و یعقوب و نوادگان یعقوب فرو فرستاده شده و
 آنچه که به موسی و عیسی داده شده و [نیز] آنچه که به
 [دیگر] پیامبران از سوی پروردگارشان داده شده است،
 ایمان آورده ایم. بین هیچ کس از آنان تفاوتی نمی گذاریم.
 و فرمانبردار او (خداوند) هستیم ﴿۱۳۶﴾ پس اگر به آنچه
 شما به آن ایمان آورده اید، ایمان آورند، در حقیقت راه
 یافته اند و اگر روی برتافتند جز این نیست که آنان در
 ستیزند. زودا که خداوند [در برابر] آنان تو را کفایت کند.
 و اوست شنوای دانا ﴿۱۳۷﴾ رنگ (دین و تطهیر) خدا [را
 پذیرید] و چه کسی بهنگارتر از خداست و ما پرستش
 کنندگان اویم ﴿۱۳۸﴾ بگو: آیا در [باره] خدا با ما
 خصومت می کنید، حال آنکه او پروردگار ما و
 پروردگارتان است و اعمالمان ما را و اعمالتان شما راست،
 و ما برای او اخلاص می ورزیم ﴿۱۳۹﴾ آیا می گوئید: در
 حقیقت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و نوادگان
 یعقوب یهودی یا مسیحی بودند؟ بگو: شما دانائید یا
 خدا؟ و کیست ستمکارتر از کسی که شهادتی را که از
 [جانب] خدا در نزد اوست، پوشیده دارد؟ و خداوند از
 آنچه که می کنید، غافل نیست. ﴿۱۴۰﴾ این امتی است که
 در گذشته است، آن [امت] راست آنچه کرده اند و شما
 راست آنچه کرده اید. و از آنچه [آنان] می کردند، باز
 خواست نمی شوید ﴿۱۴۱﴾

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّاهُمْ عَنْ قِبَلَتِهِمْ
الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي
مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَلِكَ
جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ
مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى
الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ عَمَلَكُمْ إِنَّ
اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ
وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا
وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ
آيَةٍ مَّا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبَلَتِهِمْ وَمَا
بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

﴿١٤٥﴾

بعضی از مردم کم خرد خواهند گفت: چه چیز آنان را از
قبله‌شان که پیرو آن بودند، برگرداند؟ بگو: مشرق و مغرب
از آن خداست. هر کس را که بخواهد به راه راست
هدایت می‌کند ﴿۱۴۲﴾ و همچنین شما را امتی میانه
[برگزیده] گردانده‌ایم تا بر مردم گواه باشید و [نیز] تا
رسول [خدا] بر شما گواه باشد و قبله‌ای را که پیرو آن
بودی [فرو] ننهادیم، مگر برای آنکه کسی را که از رسول
[خدا] پیروی می‌کند از کسی که از عقیده‌اش بر می‌گردد
معلوم بداریم. و به راستی آن - جز بر کسانی که خدا آنان
را هدایت کرده است - دشوار است. [و] خداوند
[نمی‌خواهد] ایمان‌تان را از بین ببرد. بی‌گمان خداوند به
مردم رؤوف [و] مهربان است ﴿۱۴۳﴾ آری، رویکردت را
[گاه به گاه] به [سوی] آسمان می‌بینیم، تو را به قبله‌ای بر
می‌گردانیم که به آن خشنود شوی. رویت را به سوی
مسجد الحرام برگردان و [ای مؤمنان شما نیز] هر کجا که
باشید رویه‌ایتان را به سوی آن برگردانید. و به یقین اهل
کتاب می‌دانند که این [تغییر قبله] حق است از جانب
پروردگارشان. و خداوند از آنچه که می‌کنند غافل نیست
﴿۱۴۴﴾ و اگر برای اهل کتاب هر دلیلی بیاوری، هرگز از
قبله‌ات پیروی نکنند و تو [نیز] پیروی کننده قبله آنان
نیستی. آنان [نیز] پیرو قبله همدیگر نیستند. و اگر پس از
دانشی که به تو رسیده است از خواهشهای [نفسانی] آنان
پیروی کنی، آن گاه از ستمکاران خواهی بود ﴿۱۴۵﴾

الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ
 أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ
 يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا
 الْحَيْرَتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ
 قَوْلَ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ
 خَرَجْتَ قَوْلَ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ
 مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ إِلَّا لَئَلَّا يَكُونَ
 لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا
 تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمَنِّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ
 وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا
 مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ
 وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ
 تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾ فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَأَشْكُرُوا
 لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا
 بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

کسانی که به آنان کتاب داده ایم او (رسول خدا ﷺ) را
 می شناسند، چنان که فرزندانشان را می شناسند و بی گمان
 گروهی از آنان آگاهانه حق را پوشیده می دارند ﴿۱۴۶﴾
 حق [تنها] از جانب پروردگار تو است. پس از شک
 آورندگان مباش ﴿۱۴۷﴾ و هر کس را [برای قبله] جهتی
 است که رو به آن دارد. پس به [سوی] نیکها بشتابید. هر
 کجا که باشید، خداوند همه شما را [در میان] خواهد آورد،
 که خدا بر هر کاری تواناست ﴿۱۴۸﴾ و از هر کجا که
 برآیی روی خود را به سوی مسجد الحرام بگردان. و به
 یقین آن از جانب پروردگارت حق است. و خدا از آنچه
 می کنید غافل نیست ﴿۱۴۹﴾ و از هر کجا که برآیی روی
 خود را به سوی مسجد الحرام بگردان و [شما نیز ای
 مؤمنان] هر کجا که باشید رو به سوی آن بگردانید تا
 مردم- مگر ستمکارانشان [آن هم به ناحق]- بر شما الزامی
 نداشته باشند. پس از آنان مترسید و از من بترسید تا نعمتم
 را بر شما تمام کنم و تا که راه یابید ﴿۱۵۰﴾ چنان که در
 [میان] شما رسولی از خودتان برانگیختیم که آیه های ما را
 بر شما می خواند و شما را پاک می گرداند و به شما کتاب
 و حکمت می آموزد و [نیز] آنچه را که نمی توانستید بدانید
 به شما آموزش می دهد ﴿۱۵۱﴾ پس مرا یاد کنید تا [من
 نیز] شما را یاد کنم و مرا سپاس بگذارید و از من ناسپاسی
 نکنید ﴿۱۵۲﴾ ای مؤمنان، از بردباری و نماز مدد بجوید،
 که خدا با بردباران است ﴿۱۵۳﴾

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتٌ بَلْ
 أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ
 مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ
 وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ
 مُّصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَٰئِكَ
 عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ ۚ إِنَّ الْأَصْفَاءَ وَالْمُرُوءَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ
 فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ
 يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ
 ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ
 وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ
 أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ
 تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا
 التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ
 كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ
 أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
 وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَاللَّهُمَّ إِلَهَ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

و به آنان که در راه خدا کشته می‌شوند مگویید که
 مرده‌اند، بلکه زنده‌اند ولی شما در نمی‌یابید ﴿۱۵۴﴾ و به
 یقین شما را با چیزی از [قیل] ترس و گرسنگی و کاهش
 اموال و جانها و فرآورده‌ها می‌آزماییم و به بردباران [بر این
 آزمون] مژده بده ﴿۱۵۵﴾ [همان] کسانی که چون
 مصیبتی به آنان برسد، گویند: «اَنَا لِلَّهِ وَ اَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ».
 ﴿۱۵۶﴾ اینانند که از جانب پروردگارشان درودها و
 رحمتی بر آنان است و همینان رهیافته‌اند ﴿۱۵۷﴾ بی‌گمان
 «صفا» و «مروه» از شعائر خدا هستند. پس هر کس که حج
 خانه [خدا] بگزارد یا عمره به جای آورد، گناهی بر او
 نیست که در میان آن دو، طواف (سعی) کند و اگر کسی
 [افزون بر واجبات] نیکی کند، [بداند که] خدا قدردان
 داناست ﴿۱۵۸﴾ کسانی که نشانه‌های روشن و هدایتی را
 که نازل کرده‌ایم، پس از آنکه آن را برای مردم در کتاب
 [آسمانی] روشن ساخته‌ایم، پوشیده می‌دارند، اینانند که
 خداوند آنان را لعنت می‌کند و لعنت کنندگان [از مردم و
 فرشتگان نیز] آنان را لعنت می‌کنند ﴿۱۵۹﴾ مگر کسانی
 که توبه کردند و [بدیهای گذشته] را به صلاح آوردند و
 [حقیقت را برای مردم] روشن ساختند. پس اینانند که از
 آنان در می‌گذرم و منم توبه پذیر مهربان ﴿۱۶۰﴾ آنان که
 کفر ورزیده‌اند و در حال کفر مرده‌اند اینانند که لعنت خدا
 و فرشتگان و مردم - همگی - بر آنان است ﴿۱۶۱﴾ در آن
 [لعنت] جاودانه خواهند بود. [میزان] عذاب از آنان کاسته
 نمی‌شود. و آنان مهلت نیابند ﴿۱۶۲﴾ و معبودتان، معبود
 یگانه است. معبود [راستینی] جز او نیست. بخشاینده مهربان
 است ﴿۱۶۳﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٥﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا لَنَا كَرَّةٌ فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلُهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّهُمْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَن تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

به راستی در آفرینش آسمانها و زمین و [در پی یکدیگر] آمد و رفت شب و روز و در کشتی‌ای که در دریا برای بهره‌وری مردم، روان است و در آنکه خداوند از آسمان آب باراند، آن گاه زمین را پس از پژمردنش با آن زندگی بخشید و در آن از هر جنبه‌ای پراکند و در گرداندن بادها و ابر مسخر بین آسمان و زمین برای گروهی که خرد می‌ورزند، نشانه‌هایی است ﴿۱۶۴﴾ و از مردم کسانی هستند که به جای خدا هم‌تایانی را [برای او] بر می‌گیرند که آنها را مانند دوست داشتن خدا دوست می‌دارند- و مؤمنان در دوستی خدا قوی‌ترند- و اگر [این] ستمکاران هنگامی که عذاب را می‌بینند، ببینند [که شریکانشان سودی نمی‌بخشد، خواهند دانست] که همه توان از آن خداست و اینکه خداوند سخت کیفر است ﴿۱۶۵﴾ هنگامی که پیروی شدگان از پیروان بیزار شوند و عذاب را ببینند و پیوندها در حق آنان گسسته شود ﴿۱۶۶﴾ و پیروان گویند: ای کاش ما بازگشتی داشتیم، تا همانگونه که آنان از ما بیزاری جستند از آنان بیزاری جوییم. خداوند بدینسان کردارهایشان را [مایه] دریغ و درد به آنان می‌نماید و آنان از آتش بیرون آینده نیستند ﴿۱۶۷﴾ ای مردم، از آنچه در زمین است حلال پاکیزه را بخورید و از گامهای شیطان پیروی نکنید. حقا که او دشمن آشکار شماست ﴿۱۶۸﴾ [او] تنها شما را به بدی و ناشایستی فرمان می‌دهد و اینکه به خداوند چیزی را که نمی‌دانید نسبت دهید ﴿۱۶۹﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكُمْ عُمٌّ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنِزِيرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لِعَیْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

و چون به آنان گفته شود: از آنچه خدا نازل کرده است پیروی کنید، گویند: [نه] بلکه از شیوه‌ای که نیاکانمان را بر آن یافته‌ایم، پیروی می‌کنیم. آیا [چنین می‌کنند] اگر چه پدرانشان چیزی نفهمیده و راه نیافته باشند؟ ﴿۱۷۰﴾ داستان [دعوتگر] کافران مانند حکایت کسی است که چیزی را که جز صدا و ندایی نمی‌شنود، بانگ زند. کر، گنگ و نابینای [حقیقی] اند. چرا که آنان خرد نمی‌ورزند ﴿۱۷۱﴾ ای مؤمنان، از چیزهای پاکیزه‌ای که روزیتان کرده‌ایم، بخورید و خدا را سپاس بگذارید اگر او را می‌پرستید ﴿۱۷۲﴾ جز این نیست [که خداوند] مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که [به هنگام سرزدنش] نام غیر خدا بر او برده شده است، بر شما حرام کرده است. و اگر کسی بی آنکه سرکش و تجاوزکار باشد [به خوردن موارد پیش گفته] ناچار گردد، گناهی بر او نیست. حقا که خداوند بخشایشگر مهربان است ﴿۱۷۳﴾ به راستی کسانی که [بخشی] از کتابی را که خدا نازل کرده است، نهان می‌دارند. و [به عوض] آن بهایی اندک می‌ستانند، اینان در درون خود جز آتش [فرو نمی‌برند و] نمی‌خورند، و خداوند روز قیامت با آنان سخن نمی‌گوید و آنان را پاک نمی‌دارد و آنان عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۱۷۴﴾ اینانند کسانی که گمراهی را به [بهای] راهیابی و عذاب را به [بهای] آمرزش خریدند. بر آتش [جهنم] چه بردبارند ﴿۱۷۵﴾ این از آن است که خداوند کتاب (قرآن) را به راستی نازل کرد و به یقین آنان که در آن کتاب اختلاف ورزیدند، در ستیزی دور [از حقیقت] هستند ﴿۱۷۶﴾

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى
حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ
السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى
الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي
الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾
ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحُرُّ
بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ
مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَّاءٌ إِلَيْهِ
بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَهُوَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِي
الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾
كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ
خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَلَدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا
عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا
إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

آنکه رویهایتان را به مشرق و مغرب آرید، نیکی نیست.
بلکه نیکوکار کسی است که به خدا و روز قیامت و
فرشتگان و کتاب و پیامبران ایمان آورد و مال را در عین
دوست داشتنش به خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و در راه
ماندگان و خواهندگان و در راه [آزادی] برده‌ها بدهد و
نماز بر پا دارد و زکات بپردازد و وفاکنندگان به عهد خود
چون عهد بندند و [بویژه کسانی که] در سختی و محنت و
هنگام کار زار بردبارند. اینانند که راست گفتند و اینانند
پرهیزگاران ﴿۱۷۷﴾ ای مؤمنان، قصاص در [باره] کشته
شدگان بر شما مقرر شده است. آزاد به آزاد و برده به برده
و زن به زن [قصاص می‌شود] آن گاه اگر برای کسی از
[خون] برادرش چیزی گذشت شد. [حکم او] به نیکی
پیروی کردن و پرداختن [خونبها] به او با خوشخویی است.
این تخفیف و رحمتی از سوی پروردگارتان است. پس
اگر کسی بعد از این از حد بگذرد، عذابی دردناک [در
پیش] دارد ﴿۱۷۸﴾ وای خردمندان، برایتان در قصاص
[مایه] زندگانی است باشد که شما تقوی پیشه کنید
﴿۱۷۹﴾ چون کسی از شما را مرگ فرارسد، اگر مالی باز
گذارد بر شما مقرر است که باید برای پدر و مادر و
نزدیکان به نیکی وصیت کند. [این فرمان] بر پرهیزگاران به
راستی مقرر شده است ﴿۱۸۰﴾ آن گاه هر کس که آن
[وصیت] را پس از شنیدنش تغییر دهد، گناهش تنها بر
[عهده] کسانی است که آن را تغییر می‌دهند. بی‌گمان
خداوند شنوای داناست ﴿۱۸۱﴾

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوَصِّ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس هر کس از وصیت کننده ستمی یا گناهی احساس کند، آن گاه [با اصلاح وصیت] بین آنها آشتی دهد، گناهی بر او نیست. حَقًّا که خداوند بخشایشگر مهربان است ﴿۱۸۲﴾ ای مؤمنان، روزه بر شما مقرر شده است، چنانکه بر پیشینیان مقرر شده بود، باشد که تقوی پیشه کنید ﴿۱۸۳﴾ روزهایی معدود [و معین را روزه بگیرید]. پس هر کس از شما که بیمار یا مسافر باشد [بداند که] به تعداد آن از روزه‌های دیگر [بر او واجب است] و بر کسانی که آن را به دشواری تاب می‌آورند کفاره - که عبارت از خوراک بینوایی است - واجب است. پس هر کس که به دلخواه خیری [افزون] انجام دهد، آن برایش بهتر است و روزه گرفتن - اگر بدانید - برایتان بهتر است ﴿۱۸۴﴾ ماه رمضان [ماهی است] که قرآن در آن [ماه] رهنمای مردم و [در بردارنده] آیه‌هایی روشن از هدایت و [معیار] تشخیص حق از باطل فرو فرستاده شده است. پس هر کس از شما که [آن] ماه را [در حضر] دریابد، باید که آن را روزه بدارد و اگر کسی بیمار یا مسافر باشد، باید به تعداد آن از روزه‌های دیگر [روزه بگیرد] خداوند در حق شما آسانی می‌خواهد و در حق شما دشواری نمی‌خواهد و تا شمار [روزه] را کامل کنید و خداوند را به پاس آنکه هدایتان کرد، بزرگ بدارید. و باشد که سپاس بگزارید ﴿۱۸۵﴾ و چون بندگانم درباره من از تو پرسند، [بگو]: به راستی که من نزدیکم. دعای دعا کننده را هنگامی که مرا [به دعا] بخواند، روا می‌دارم. پس باید که از من فرمان پذیرند و به من ایمان آورند باشد که راه یابند ﴿۱۸۶﴾

أَحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۸۷﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتَذْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۸﴾ ۞ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحُجَّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۸۹﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۱۹۰﴾

آمیزش با زنانان در شب روزه برایتان حلال شمرده شد. آنان برای شما [به منزله] پوشش‌اند و شما [نیز] برای آنان [به منزله] پوشش هستید. خداوند می‌دانست که شما به خودتان خیانت می‌کردید. پس توبه شما را پذیرفت. و از [گناهان] شما در گذشت. اینک [در شهای ماه رمضان می‌توانید] با آنان مباشرت کنید و آنچه را که خداوند برایتان مقرر داشته است بجوید. و بخورید و بیاشامید تا آنکه رشته سپید- که فجر است- از رشته سیاه [شب] آشکار شود آن گاه روزه را تا شب به پایان رسانید و در حالی که در مسجدها معتکفید با زنان مباشرت نکنید. اینها حدود [نهی شده] الهی است پس [به قصد تجاوز] به آنها نزدیک نشوید. خداوند آیه‌هایش را بدینسان برای مردم روشن می‌سازد تا تقوی پیشه کنند ﴿۱۸۷﴾ و اموالتان را در بین خود به ناحق مخورید و [به رشوه دادن] آن را به حاکمان پیش کش مکنید تا از روی گناه و آگاهانه بخشی از اموال مردم را بخورید ﴿۱۸۸﴾ درباره [فایده] هلالهای [ماه] از تو می‌پرسند، بگو: آنها برای مردم و [موسم] حج میعادهایی هستند. و نیکوکاری آن نیست که [در حال احرام] به خانه‌ها از پشتشان درآید. بلکه نیکوکار کسی است که پروا پیشه کند. و به خانه‌ها از درهایشان در آید و از خدا پروا بدارید باشد که رستگار شوید ﴿۱۸۹﴾ و در راه خدا با کسانی که با شما جنگ می‌کنند بجنگید و [لی] از حد مگذرید. به راستی که خداوند از حد گذران را دوست نمی‌دارد. ﴿۱۹۰﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقْتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقْتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَقَتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُوا فَلَا عُذُونَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنْ أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَالْعُمْرَةُ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّنْ رَّأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِّنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

و آنان را هر کجا که بیابید، بکشیدشان و از آنجا که شما را بیرون کرده‌اند، آنان را بیرون کنید، و [بدانید که] فتنه [شرک] بدتر از قتل است و با آنان در کنار مسجد الحرام، کارزار مکنید، تا آنکه در آنجا با شما کارزار کنند، پس اگر با شما پیکار کردند، آنان را بکشید. سزای کافران اینچنین است ﴿۱۹۱﴾ و اگر دست نگه داشتند [بدانند که] خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۹۲﴾ و با آنان پیکار کنید تا آنکه فتنه [شرک] از میان برود و [دین] تنها دین خدا باشد. و اگر دست نگه داشتند، [بدانند که] ستم [و تجاوز]، جز بر ستمکاران روا نیست ﴿۱۹۳﴾ ماه حرام در برابر ماه حرام است و [در صورت شکستن حرمت] بزرگیها، مقابله به مثل می‌شود، پس هر آن کس که به شما تعدی کرد، [شما نیز] همچون تعدی او بر شما بر او تعدی کنید و از خداوند پروا بدارید و بدانید که خدا با پرهیزگاران است ﴿۱۹۴﴾ و در راه خدا اتفاق کنید و خویشان را به [دست خویش به ورطه] نابودی می‌فکنید و نیکی کنید که خداوند نیکوکاران را دوست می‌دارد ﴿۱۹۵﴾ و حج و عمره را برای خداوند به کمال رسانید، آن گاه اگر باز داشته شوید، آنچه از قربانی [کردن] میسر باشد [باید انجام پذیرد] و سرهایتان را متراشید تا آنکه قربانی به قربانگاهش برسد. پس هر آن کس از شما که بیمار و یا او را در سر رنجی باشد، [باید] کفاره‌ای [که عبارت است] از روزه یا صدقه یا قربانی [بدهد]. و چون ایمن شدید، هر کس که به [سبب] ادای عمره تا [زمان] حج [به محظورات] دچار شد [باید که] از قربانی آنچه میسر باشد [قربانی کند]، و هر کس که نیابد، [باید] به [وقت] حج سه روز و چون [از سفر] باز گردید، هفت روز روزه بگیرد. این ده [روز] کامل است، این [حکم] برای کسی است که خانواده‌اش از ساکنان مسجد الحرام (شهر مکه) نباشد. و از خداوند پروا بدارید و بدانید که خداوند سخت کیفر است ﴿۱۹۶﴾

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَقَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

[موسم] حج ماه‌هایی معلوم [و مشخص] اند، پس هر آن کس که در [این] ماه‌ها حج را عهده‌دار شد (احرام بست)، [بداند که] در حج آمیزش جنسی و بدکاری و مناقشه کردن [روا] نیست، و از [کار] نیک هر آنچه را که انجام می‌دهید، خداوند آن را می‌داند، و ره توشه، پرهیزگاری است. و ای خردمندان، از من پروا بدارید ﴿۱۹۷﴾ بر شما در آنکه [به موسم حج] از پروردگارتان روزی بخواهید گناهی نیست، پس چون از عرفات باز گردید به نزد مشعر الحرام خداوند را یاد کنید و به شکرانه آنکه شما را هدایت کرد، یادش کنید. و به راستی پیش از آن از گمراهان بودید ﴿۱۹۸﴾ آن گاه از آنجا که مردم باز می‌گردند، باز گردید و از خداوند آمرزش بخواهید. به راستی خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۹۹﴾ پس چون مناسک [حج] خود را به جا آوردید، خداوند را همچون یاد کرد پدرانان بلکه به یاد کردی [بهرتر و] بیشتر، یاد کنید. از مردمان کسانی هستند که می‌گویند: پروردگارا، به ما در دنیا [از نعمتهای خویش] بده. و او را در آخرت بهره‌ای نیست ﴿۲۰۰﴾ و کسانی از آنان هستند که می‌گویند: پروردگارا، به ما در دنیا نیکی و در آخرت [هم] نیکی عطا کن و ما را از عذاب آتش [جهنم] ایمن بدار ﴿۲۰۱﴾ اینانند کسانی که از آنچه به دست آورده‌اند بهره‌ای دارند، و خداوند زود شمار است ﴿۲۰۲﴾

﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ ﴿٣٣﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٣٤﴾
وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٣٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ أُتِيَغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَدْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٣٨﴾ فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٩﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٠﴾

خداوند را در روزهایی معین [و معلوم / ایام التشریق] یاد کنید، پس کسی که شتاب کند در دو روز [از ایام تشریق اعمال را انجام دهد] گناهی بر او نیست و کسی که تأخیر کند [و در سه روز انجام دهد] بر او [هم] گناهی نیست. [این حکم] برای کسی است که تقوی ورزد. و از خداوند پروا ندارید و بدانید که شما نزد او برانگیخته می‌شوید ﴿۲۰۳﴾ و از مردم کسی هست که سخنش در [باره] زندگانی دنیا تو را به شگفتی می‌اندازد و بر آنچه به دل دارد خدا را گواه می‌آورد، حال آنکه او سخت‌ترین ستیزه جویان است ﴿۲۰۴﴾ و چون توان یابد، در زمین بشتابد تا در آنجا فساد [و تباهی] کند و کشت و نسل را نابود سازد و خداوند فساد را دوست نمی‌دارد ﴿۲۰۵﴾ و چون به او گفته شود: از خداوند پروا بدار، خود بزرگ بینی او را به گناه می‌کشاند. پس جهنم او را بس است و به راستی بد آرامگاهی است ﴿۲۰۶﴾ و از مردمان کسی هست که از جانش برای کسب خشنودی خدا می‌گذرد، و خداوند [نسبت] به بندگان مهربان است ﴿۲۰۷﴾ ای مؤمنان، یک دست به اسلام در آید و از گامهای شیطان پیروی نکنید، به راستی که او برای شما دشمن آشکار است ﴿۲۰۸﴾ پس اگر بعد از آنکه نشانه‌های روشن برایتان آمد، [از جای] لغزیدید، بدانید که خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲۰۹﴾ آیا جز در این انتظارند که خدا در سایه‌بانهایی از ابر [های سپید] به سوی آنان بیاید و [نیز] فرشتگان. و کار یکسره شود؟ و کارها به سوی خدا برگردانده می‌شود ﴿۲۱۰﴾

سَلِّ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمَا عَاتَيْنَهُمْ مِّنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ ۗ قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَالْبَنِ السَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

از بنی اسرائیل بپرس که از نشانه‌های روشن چه بسیار به آنان دادیم. و کسی که نعمت خدا را پس از آنکه به او رسد دگرگون سازد، [بداند] که خداوند سخت کیفر است ﴿۲۱۱﴾ زندگانی دنیا برای کافران آراسته شده است و [آنان] مؤمنان را به ریشخند می‌گیرند. [بدانید که] پرهیزگاران روز قیامت برتر از ایشانند. و خداوند هر که را خواهد بی شمار روزی می‌دهد ﴿۲۱۲﴾ مردم یک امت (گروه) بودند، آن گاه خدا پیامبران را مژده آور و بیم‌دهنده برانگیخت و با آنان کتاب [آسمانی] را به راستی فرو فرستاد تا در آنچه در آن اختلاف دارند میان مردم حکم کند و جز کسانی که آن [کتاب] به آنان داده شد، پس از آنکه نشانه‌های روشن به آنان رسید- [آن هم] از روی رشک در بین خود- در آن اختلاف نکردند. پس خداوند به حکم خود مؤمنان را به حقی که در آن اختلاف کردند، رهنمون شد و خداوند هر که را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند ﴿۲۱۳﴾ آیا پنداشتید که به بهشت در آید، حال آنکه هنوز حکایت آنان که پیش از شما گذشتند، [بر سر] شما نیامده است؟ سختی و محنت به آنان رسید و تکان خوردند تا آنکه پیامبر و کسانی که با او ایمان آوردند، می‌گفتند: نصرت الهی کی خواهد بود؟ بدان که نصرت خدا نزدیک است ﴿۲۱۴﴾ از تو می‌پرسند: چه چیزی [و به چه شیوه‌ای] انفاق کنند، بگو: هر مالی که انفاق کردید از آن پدر و مادر و خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و در راه ماندگان است و هر نیکی که انجام می‌دهید، [بدانید] که خداوند به آن آگاه است ﴿۲۱۵﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدُّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكَفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يَقْتُلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنْ أَسْتَطَعُوا وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

جهاد بر شما مقرر شده است و آن برای شما ناخوشایند است و چه بسا چیزی را ناخوش دارید، حال آنکه آن برای شما بهتر باشد و چه بسا چیزی را دوست بدانید، حال آنکه آن برای شما بد باشد. و خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿۲۱۶﴾ از تو درباره ماه حرام - جنگ کردن در آن - می‌پرسند. بگو: جنگ کردن در آن [گناهی بس] بزرگ و بازداشتن از راه خدا و کفر ورزیدن به او و [باز داشتن از] مسجد الحرام است و بیرون راندن اهلیش از آن نزد خداوند نارواتر است. و فتنه [شرک] از قتل سخت‌تر

است و پیوسته با شما جنگ می‌کنند تا آنکه اگر بتوانند شما را از دینتان برگردانند. و هر کس از شما از دین خود برگردد، آن گاه در حال کفر بمیرد، آنان کارهایشان در دنیا و آخرت تباه شده است. و آنان دوزخی‌اند، آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۲۱۷﴾ به راستی آنان که ایمان آوردند و آنان که هجرت کردند و در راه خدا جهاد نمودند، اینانند که به رحمت الهی امیدوارند و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۲۱۸﴾ از تو درباره ماه حرام - جنگ کردن در آن - می‌پرسند. بگو: جنگ کردن در آن [گناهی بس] بزرگ و بازداشتن از راه خدا و کفر ورزیدن به او و [باز داشتن از] مسجد الحرام است و بیرون راندن اهلیش از آن نزد خداوند نارواتر است. و فتنه [شرک] از قتل سخت‌تر است و پیوسته با شما جنگ می‌کنند تا آنکه اگر بتوانند شما را از دینتان برگردانند. و هر کس از شما از دین خود برگردد، آن گاه در حال کفر بمیرد، آنان کارهایشان در دنیا و آخرت تباه شده است. و آنان دوزخی‌اند، آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۲۱۷﴾ به راستی آنان که ایمان آوردند و آنان که هجرت کردند و در راه خدا جهاد نمودند، اینانند که به رحمت الهی امیدوارند و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۲۱۸﴾ از تو درباره شراب و قمار می‌پرسند، بگو: در هر دوی آنها گناهی بزرگ و [نیز] برای مردم سودهایی است و گناه هر دوی آنها از نفعشان بیشتر است. و از تو می‌پرسند: چه چیز انفاق کنند. بگو: افزون [بر نیاز خود را]. خداوند نشانه‌ها را اینچنین برای شما روشن می‌سازد، باشد که شما اندیشه کنید ﴿۲۱۹﴾

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي مَيَّ قُلْ
إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ
حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَا أَمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ
أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا
وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ
أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ
وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ
أَذَى فَأَعِزِّلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ
حَتَّى يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾
نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَلَىٰ شَيْئُمْ
وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ
مُّلَقَوُهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً
لِّإِيمَانِكُمْ أَنْ تَبْرُوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

در [کار] دنیا و آخرت. و از تو درباره یتیمان می‌پرسند.
بگو: اصلاح کردن [کار] آنان بهتر است و اگر با آنان
همزیستی کنید، [در حکم] برادران شما هستند و خداوند
تبهکار را از درستکار می‌شناسد و اگر خدا می‌خواست بر
شما سخت می‌گرفت، به راستی که خداوند پیروزمند
فرزانه است ﴿۲۲۰﴾ و زنان مشرک را همسر مگزینید تا
وقتی که ایمان آورند. و بی گمان کنیز مؤمن از زن [آزاد]
مشرک بهتر است، اگر چه [زیبایی آن زن مشرک] شما را
به شگفت آورده باشد و [زنان مسلمان را] به همسری
مشرکان در نیاورید، تا وقتی که ایمان آورند. و برده مؤمن
بهتر از مشرک است و اگر چه شما را به شگفت آورده
باشد. آنان (مشرکان) به آتش [دوزخ] فرا می‌خوانند و خدا
به توفیق خود به بهشت و آمرزش فرا می‌خواند. و
نشانه‌های خود را برای مردم روشن می‌سازد باشد که
پندپذیرند ﴿۲۲۱﴾ از تو درباره حیض می‌پرسند، بگو: آن
[ماه] رنج است، پس [به وقت] حیض از زنان کناره گیرید
و تا وقتی که پاک شوند، با آنان نزدیکی نکنید، آن گاه
چون [به خوبی] پاک شوند، [غسل کنند] از همان جا که
خداوند به شما فرمان داده است با آنان آمیزش کنید. به
راستی خداوند توبه کنندگان و پاک شوندگان را دوست
می‌دارد ﴿۲۲۲﴾ زنان کشتزار شما هستند، پس هر گونه
که خواهید، به کشتزار خود در آید و [ره توشه‌ای از
کارهای نیک] برای خودتان پیش فرستید. و از خداوند
پروا بدارید و بدانید که شما به لقای او خواهید رسید. و
مؤمنان را نوید ده ﴿۲۲۳﴾ و برای [اجتناب از] آنکه
نیکوکاری کنید و پروا دارید و بین مردم آشتی دهید [نام]
خدا را دستاویز سوگندهای خویش قرار مدهید. و خداوند
شنوای داناست ﴿۲۲۴﴾

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِلَّذِينَ يُؤُولُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكِ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَنٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

خداوند شما را به خاطر بیهوده گویی در سوگندهایتان باز خواست نمی کند، ولی شما را به [خاطر] آنچه دلهاتان عزم کرده است، باز خواست می کند و خداوند آمرزگار بردبار است ﴿۲۲۵﴾ برای آنان که سوگند می خورند با زنان خویش آمیزش نکنند، انتظار چهار ماه [مقرر] است. پس اگر [به زنانشان] بازگشتند، [بدانند که] خدا آمرزنده مهربان است ﴿۲۲۶﴾ و اگر قصد طلاق کردند، به راستی خداوند شنوای داناست ﴿۲۲۷﴾ و زنان طلاق داده شده باید خودشان را تا سه حیض [یا پاکی] چشم به راه دارند و اگر به خدا و روز بازپسین ایمان دارند، نهان داشتن آنچه خداوند در رحمهایشان آفریده است، برای آنها روا نیست. شوهرانشان - اگر خواهان آشتی هستند - در این [مدت] به بازگرداندنشان [به نکاح خود] سزاوارترند و زنان از همچون حقی که [شوهران] به طور شایسته بر آنان دارند، بر خور دارند و مردان بر آنان [به مرتبتی] برتری دارند و خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲۲۸﴾ طلاق [رجعی] دو بار است پس [از آن باید زن را] به شایستگی نگاه داشتن یا به نیکی رها کردن. و برایتان روا نیست که از آنچه به آنان داده اید چیزی را [باز پس] بگیرید مگر آنکه [همسران] بترسند که نمی توانند احکام خدا را بر پا دارند. پس [ای مسلمانان] اگر بیم آن داشتید که حدود الهی را بر پا ندارند، در آنچه زن عوض خویش [به شوهر] دهد، بر آن دو گناهی نیست. این حدود [مقرر شده] الهی است، پس از آنها تجاوز مکنید، و هر کس از حدود خدا تجاوز کند، اینانند که ستمکارند ﴿۲۲۹﴾ پس اگر [شوهر] او را [برای سومین بار] طلاق داد، پس از آن برای او (شوهر) حلال نمی شود، تا آنکه با همسری جز او ازدواج کند. آن گاه اگر [آن شوهر] او را طلاق داد، اگر بدانند که می توانند احکام خدا را بر پا دارند، گناهی بر هر دوی آنان نیست که [با ازدواج به همدیگر] بازگردند. این حدود خداست که آنها را برای مردم دانا روشن می سازد. ﴿۲۳۰﴾

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ
ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ
وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
يُعْظِمُ بِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا
بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَلِكَمْ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ
يُرْضَعْنَ أَوْلَدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ
الرِّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّرُ
وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ
ذَلِكَ ۚ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۚ وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِضِعُوا
أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا
ءَاتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

و چون زنان را طلاق دادید، و به سر آمد خود برسند، آن
گاه آنها را به شایستگی نگاه دارید یا به نیکی رها سازید و
آنان را برای زیان رساندن [به آنان] نگاه ندارید تا ستم
کنید و هر کس چنین کند، به راستی بر خود ستم روا
داشته است. و آیات خدا را به ریشخند مگیرید و نعمت
خدا را بر خویش و آنچه را که از کتاب و حکمت بر شما
نازل کرده است که شما را به آن پند می‌دهد، یاد کنید و از
خداوند پروا دارید و بدانید که خدا به همه چیز داناست
﴿۲۳۱﴾ و چون زنان را طلاق دادید و به سر آمد خویش
برسند، وقتی که در بین خویش به شایستگی تراضی کنند،
آنان را از آنکه با همسران خویش ازدواج کنند، باز
مدارید. این [حکمی است] که هر کس از شما که به خدا
و روز قیامت ایمان دارد، به آن پند داده می‌شود. این برای
شما پاکتر و پاکیزه‌تر است. و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید
﴿۲۳۲﴾ و مادران باید که فرزندان خود را دو سال تمام
شیر دهند، [این فرمان] برای کسی است که بخواهد [دوره]
شیر دادن را کامل کند. و خوراک و پوشاک آنها (زنان
شیر دهنده) به شایستگی [بر عهده] پدر است. هیچ کس
جز [به میزان] توانایی‌اش تکلیف نمی‌شود. مادر نباید به
خاطر فرزندش و نه پدر به سبب فرزندش زیان ببیند و بر
وارث [نیز] همچون آن [چه بر پدر لازم بوده] لازم است.
پس اگر از [روی] تراضی و صلاح‌دید یکدیگر قصد از
شیر باز گرفتن کنند، گناهی بر آنان نیست. و اگر خواهید
که برای فرزندان خویش دایه بگیرید چون به شایستگی
[همه] آنچه را که مقرر کرده‌اید، پرداخت کنید، گناهی بر
شما نیست. و از خداوند پروا بدانید و بدانید که خدا به
آنچه می‌کنید بیناست ﴿۲۳۳﴾

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ
 بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغَ أَجَلُهُنَّ
 فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ
 بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ
 عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ
 أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عِلْمَ اللَّهِ أَنْتُمْ
 سَتَذَكَّرُوْنَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوْهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ
 تَقُولُوا قَوْلًا مَّعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى
 يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
 أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوْهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ
 ﴿٢٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ
 تَمْسُوْهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتِّعُوْهُنَّ عَلَى
 الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ
 حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ تَمْسُوْهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا
 فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ
 النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ
 بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

و کسانی از شما که جانشان گرفته می شود و زنانی بر جای
 می گذارند، [آن زنان] باید خویشان را چهار ماه و ده روز
 چشم به راه دارند و چون به سر آمد خویش رسیدند، آن
 گاه در آنچه به شایستگی در حق خود کردند، گناهی بر
 شما نیست. و خدا به آنچه می کنید آگاه است ﴿۲۳۴﴾ و
 از خواستگاری زنان [در مدت عده] در آنچه که به کنایه بر
 زبان آورید و یا [آن را] در دلهای خود نهان دارید، گناهی
 بر شما نیست. خداوند می داند که شما به زودی آنان را یاد
 خواهید کرد ولی در نهان با آنان وعده [ازدواج] مگذارید
 مگر آنکه سخنی نیکو (به کنایه) بگویید و تصمیم به عقد
 ازدواج مگیرید تا آنکه مهلت مقرر به سر آمد خود رسد. و
 بدانید که خداوند آنچه را که در دلهای شماست، می داند،
 پس از او بر حذر باشید و بدانید که خداوند آمرزنده بردبار
 است ﴿۲۳۵﴾ اگر زنان را [هنگامی] که هنوز با آنان
 نزدیکی نکرده اید و مهری برای آنها معین نکرده اید، طلاق
 دهید گناهی بر شما نیست. و آنان را به بهره ای شایسته
 بهره مند سازید. بر توانگر به اندازه توانش و بر تنگدست به
 اندازه توانش [حکم شده است. که چنین کار نیکی] بر
 نیکوکاران لازم است ﴿۲۳۶﴾ و اگر آنان را پیش از آنکه
 با آنان نزدیکی کنید طلاق دادید، حال آنکه مهری برای
 آنها معین کرده اید، [لازم است] نصف آنچه را که مقرر
 کرده اید [به آنان بپردازید] مگر آنکه [زنان این حق خود
 را] ببخشند یا کسی که پیوند نکاح به دست اوست ببخشد
 [و تمام مهر را بدهد] و آنکه ببخشید به پرهیزگاری
 نزدیکتر است و نیکی کردن در میان خود را به فراموشی
 مسپارید. به راستی خدا به آنچه می کنید بیناست ﴿۲۳۷﴾

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾ وَلِلْمُطَلَّقاتِ مَتَعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

بر [گزاردن] نمازها و [بویژه] نماز میانه (عصر) پایند باشید و برای خداوند فروتنانه [به عبادت] بایستید ﴿۲۳۸﴾ و اگر [از دشمن] ترسان بودید، در حال راه رفتن یا سواره [نماز را به جای آورید] آن گاه چون آسوده خاطر شوید، خدا را [ایستاده] یاد کنید چنان که آنچه را نمی دانستید به شما یاد داد. ﴿۲۳۹﴾ و کسانی از شما که جانشان گرفته می شود و زنانی بر جای می گذارند، باید برای همسرانشان وصیت کنند، آنکه تا یک سال به آنان بدون بیرون کردن [از خانه] بهره دهند. پس اگر [آن زنان خود] بیرون روند در کار نیکی که [آنان] در حق خودشان انجام دهند، بر شما گناهی نیست و خداوند پیرومند فرزانه است ﴿۲۴۰﴾ و [زنان] طلاق داده شده را باید به شایستگی از عطیه ای بهره مند سازند. [رعایت این فرمان] بر پرهیزگاران لازم است ﴿۲۴۱﴾ خداوند احکام خود را اینچنین برای شما روشن می سازد، باشد که خرد ورزید ﴿۲۴۲﴾ آیا [به حال] آنان که از بیم مرگ از سرزمین خود بیرون رفتند، در حالی که هزاران [کس] بودند، نیندیشیده ای؟ که خداوند به آنان گفت: بمیرید. آن گاه آنان را زنده کرد. به راستی خداوند بر مردم دارنده فضل است. و اما بیشتر مردمان، سپاس نمی گزارند ﴿۲۴۳﴾ و در راه خدا پیکار کنید و بدانید که خداوند شنوای داناست ﴿۲۴۴﴾ کیست که در راه خدا قرض الحسنه دهد تا آن را [به مراتبی] بسیار برایش دو چندان سازد. و خداوند است که تنگی و گشایش [در معیشت مردم] پدید می آورد و به سوی او باز گردانده می شوید ﴿۲۴۵﴾

أَلَمْ تَر إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ
 قَالُوا لِنَبِيِّ لَّهُمْ أَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُنْقِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ^{٢٤٦}
 قَالِ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا
 تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ
 أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ
 الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
 ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ
 مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
 بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
 اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ^{٢٤٧}
 وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ
 وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
 التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ
 آلُ مُوسَى وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

آیا به [حال] بزرگان بنی اسرائیل پس از موسی
 نیندیشیده‌ای؟ چون به پیامبرشان گفتند: پادشاهی برای ما
 بگمار تا در راه خدا جنگ کنیم. [پیامبر] گفت: این انتظار
 از شما می‌رود که- اگر جهاد بر شما مقرر گردد- پیکار
 نکنید. گفتند: دلیلی نداریم که در راه خدا جنگ نکنیم
 حال آنکه از دیار خود رانده و از [زن و] فرزندانمان به دور
 افتاده‌ایم. پس آن گاه که کارزار بر آنان مقرر گشت- جز
 اندکی از آنان- روی گردانند و خداوند به ستمکاران
 آگاه است ﴿۲۴۶﴾ و پیامبرشان به آنان گفت: بی شک
 خدا طالوت را [به عنوان] پادشاه برای شما برگماشته است.
 گفتند: چگونه او [حق] پادشاهی بر ما دارد حال آنکه ما به
 فرمانروایی از او سزاوارتریم و از مال [دنیا نیز] بهره‌چندانی
 به او داده نشده است. گفت: به راستی خداوند او را بر شما
 برگزیده است و به او در دانش و [نیروی] بدن افزون داده
 است. و خداوند فرمانروایی‌اش را به هر کس که بخواهد،
 می‌دهد و خدا گشایشگر داناست ﴿۲۴۷﴾ و پیامبرشان به
 آنان گفت: بی گمان نشانه فرمانروایی‌اش آن است که
 صندوق [عهد] که در آن [مایه] آرامشی است از [سوی]
 پروردگارتان و بازمانده‌ای از آنچه آل موسی و آل هارون
 بر جای گذاشته‌اند، در حالی که فرشتگان آن را حمل
 می‌کنند، [به سوی] شما باز می‌گردد. حقاً که اگر مؤمن
 باشید، در آن برای شما نشانه‌ای است ﴿۲۴۸﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ
 بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ
 فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ
 إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ
 الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلتَقُوا اللَّهَ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ
 غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً يَأْذِنُ اللَّهُ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾
 وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا
 صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ
 ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ يَأْذِنُ اللَّهُ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ
 اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ
 اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ
 وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ آيَاتُ
 اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

پس چون طالوت با لشکریان رهسپار شد، گفت: به راستی
 خداوند شما را با جویباری خواهد آزمود. پس هر کس
 که از آن بنوشد، از من نیست. و هر کس که از آن نچشد،
 او از من است مگر کسی که با دست خویش مشتی [از
 آب] بگیرد. اما جز اندکی از آنان [بقیه] از آن [جویبار]
 نوشیدند. و چون او و آنان که با او ایمان آوردند، از آن
 [جویبار] گذشتند [نوشندگان] گفتند: امروز توان [مبارزه]
 با جالوت و سپاهیان او را نداریم. آنان که می‌دانستند به
 لقای الهی خواهند رسید، گفتند: چه بسا گروهی اندک
 که به حکم [و اراده] الهی بر گروهی بسیار پیروز شده
 است. و خداوند با بردباران است ﴿۲۴۹﴾ و [مؤمنان]
 هنگامی که برای [مبارزه] با جالوت و سپاهیان به میدان
 آمدند، گفتند: پروردگارا، بر [دلهای] ما [باران] شکیبایی
 فرو ریز و گامهای ما را استوار دار. و ما را بر [ضد] گروه
 کافران یاری ده ﴿۲۵۰﴾ آن گاه به توفیق الهی آنان را در
 هم شکستند و داود جالوت را کشت و خداوند به او
 فرمانروایی و حکمت داد و از آنچه می‌خواست به او
 آموخت و اگر خداوند برخی از مردم را [به دست] برخی
 [دیگر] دفع نمی‌کرد، به راستی زمین تباہ می‌شد، اما
 خداوند بر جهانیان بخشایش دارد ﴿۲۵۱﴾ اینها نشانه‌های
 الهی است که آن را به حق بر تو بر می‌خوانیم و به راستی
 تو از رسالت یافتگانی ﴿۲۵۲﴾

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلَ الَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنِ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنِ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفِيعَةٌ ۗ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ۖ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

اینان پیامبران هستند که، برخی از آنان را بر برخی دیگر برتری داده‌ایم. کسی از آنان هست که خداوند با او سخن گفت و برخی از آنان را به مراتبی بلندی بخشیده است و به عیسی بن مریم معجزه‌ها دادیم و با روح القدس به او یاری کردیم و اگر خداوند می‌خواست کسانی که پس از آنان بودند، بعد از آنکه دلایل روشن برایشان آمد [با همدیگر] نمی‌جنگیدند ولی اختلاف ورزیدند. و کسی از آنها هست که ایمان آورد و کسی از آنها هست که کفر ورزید و اگر خداوند می‌خواست [با همدیگر] نمی‌جنگیدند ولی خداوند آنچه را می‌خواهد، انجام می‌دهد ﴿۲۵۳﴾ ای مؤمنان، از آنچه به شما روزی داده‌ایم، پیش از آنکه روزی فرا رسد که خرید و فروش و دوستی و شفاعتی در آن [روز] نیست، انفاق کنید. و کافرانند که ستمکارند ﴿۲۵۴﴾ خداوند [است که] معبود راستینی جز او نیست. زنده [و] تدبیرگر [هستی] است. غنودگی و خوابی او را فرا نمی‌گیرد. آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست. چه کسی است که بدون حکم او در پیشگاهش شفاعت کند؟ گذشته و [حال و] آینده آنان را می‌داند و به چیزی از علم او جز به آنچه خود خواسته است، احاطه نمی‌یابد. کرسی [فرمانروایی] او آسمانها و زمین را فرا گرفته است و حفظ آن دو بر او گران نمی‌آید و او بلند مرتبه بزرگ [قدر] است ﴿۲۵۵﴾ در [کار] دین اجباری [روا] نیست، به راستی راهیابی از گمراهی آشکار شده است. پس هر کس که به طاغوت کفر ورزد و به خدا ایمان آورد، [بداند] که به دستاویزی [بس] محکم چنگ زده است [که] آن گسستی ندارد. و خداوند شنوای داناست ﴿۲۵۶﴾

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ ءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَى جِمَازِكَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَايَةً لِلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

خداوند کار ساز مؤمنان است، آنان را از تاریکیها به سوی نور بیرون می آورد و کسانی که کفر ورزیده اند، کار سازانشان طاغوت اند که آنان را از نور به سوی تاریکیها به در می برند. اینان دوزخی اند. آنان در آنجا جاودانه خواهند بود ﴿۲۵۷﴾ آیا نیندیشیده ای به [حال] کسی که با ابراهیم درباره پروردگارش، [از غرور] آنکه خدا به او فرمانروایی داد، مخاصمه کرد؟ آن گاه که ابراهیم گفت: پروردگار من کسی است که زنده می کند و می میراند، گفت: من [نیز] زنده می کنم و می میرانم. ابراهیم گفت: به راستی خدا آفتاب را از مشرق [بر] می آورد، پس [اگر راست می گویی] تو آن را از مغرب [بر] آور. در نتیجه کسی که کفر ورزیده بود، مبهوت شد و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿۲۵۸﴾ یا به داستان کسی که بر دهی گذشت که سقفهایش فرو ریخته بود، [نیندیشیده ای؟ او] گفت: خدا [اهل] این [ده] را پس از مرگش چگونه زنده می کند؟ پس [از این شک] خداوند او را صد سال میراند، آن گاه او را برانگیخت [و به او] فرمود: چه مدت [به این حال] مانده ای؟ [او] گفت: یک روز یا قسمتی از روز را [در این حال] مانده ام. فرمود: بلکه صد سال مانده ای. پس به خورد و نوشت بنگر. دگرگون نشده [و رنگ نباخته] است. و به دراز گوشت بنگر. و [می خواهیم] تا تو را برای مردم نشانه ای قرار دهیم. و به استخوانها بنگر [که] چگونه آنها را برداشته به هم پیوند می دهیم و بر آن گوشت می پوشانیم. آن گاه چون [قدرت الهی] برای او روشن شد، گفت: [به راستی] می دانم که خداوند بر هر کاری تواناست

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦١﴾ مَّثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٢﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٣﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ ثُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٥﴾

و آن گاه که ابراهیم گفت: پروردگارا، به من بنما چگونه مردگان را زنده می‌کنی؟ [خداوند] فرمود: آیا ایمان نیاورده‌ای؟ گفت: چرا. ولی [می‌خواهم] تا دلم آرام گیرد. [خداوند] فرمود: پس چهار [مرغ] از پرندگان برگیر، آن گاه آنها را در نزد خود [ریزه ریزه کن و] به هم آمیز، سپس بر [بلندای] هر کوهی بخشی از آنها را بگذار، آن گاه آنها را فراخوان، تا شتابان به سوی تو آیند. و بدانکه خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲۶۰﴾ داستان [صدقات] آنان که مالهایشان را در راه خدا انفاق می‌کنند، مانند داستان دانه‌ای است که هفت خوشه برویاند که در هر خوشه صد دانه باشد. و خداوند برای هر کس که بخواهد دو چندان می‌کند. و خداوند گشایشگر داناست ﴿۲۶۱﴾ کسانی که مالهایشان را در راه خدا انفاق می‌کنند، آن گاه در پی آنچه انفاق کرده‌اند، منت و آزاری در میان نمی‌آورند، آنان اجرشان را در نزد پروردگارشان دارند و بیمی بر آنان نیست و آنان اندوهگین نشوند ﴿۲۶۲﴾ سخنی شایسته [گفتن] و گذشت از صدقه‌ای که آزاری در پی آن آید، بهتر است و خداوند بی نیاز [و] بردبار است ﴿۲۶۳﴾ ای مؤمنان، صدقه‌هایتان را با منت [نهادن] و آزار [رساندن] از بین ببرید همچون کسی که مالش را برای نمایاندن به مردم انفاق می‌کند و به خدا و روز قیامت ایمان ندارد. پس داستان او مانند داستان سنگ صافی است که بر روی آن خاکی [پاشیده باشند]. آن گاه باران درشت دانه‌ای بدان در رسید و [سخت و] صافش برجای گذارد. [ریا کاران] بر چیزی از دستاورد خویش دست ندارند. و خداوند گروه کافران را هدایت نمی‌کند ﴿۲۶۴﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَنْبِيئًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطُلٌّ^{۲۶۵} وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَّدُ أَحَدُكُمْ أَنَّ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْحَبِيبَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغِصُّوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

و داستان [صدقات] آنان که مالهایشان را برای کسب خشنودی خدا و استوار داشتن دل خویش [در مراتب ایمان] انفاق می کنند، مانند داستان باغی [واقع] در پشته ای است که بارانی درشت دانه بر آن ببارد آن گاه میوه هایش را دو چندان به بار نشانند. پس اگر [آن] باران درشت دانه هم به آن نمی رسد، باران ریزه ای [برایش بس بود]. و خداوند به آنچه می کنید، بیناست ﴿۲۶۵﴾ آیا کسی از شما دوست دارد که باغی از درختان خرما و انگور [که] از فرودست آن جویباران روان است، داشته باشد [و] او را در آن از هر نوع میوه باشد و پیری اش فرا رسیده و فرزندانی ناتوان داشته باشد، آن گاه گردبادی که آتشی در اوست، بر آن [باغ] زند و [پاک] بسوزد؟ خداوند آیاتش را اینچنین برای شما روشن می سازد که اندیشه کنید ﴿۲۶۶﴾ ای مؤمنان، از پاکیزه های دستاوردتان و از [پاکیزه های] آنچه برایتان از زمین بر آورده ایم، انفاق کنید و آهنگ ناپاک نکنید [که] از آن ببخشید، [چگونه چنین کاری رواست] حال آنکه خود آن را نمی ستانید مگر آنکه در آن چشم پوشی کنید و بدانید که خداوند بی نیاز ستوده است ﴿۲۶۷﴾ شیطان شما را از تنگدستی می ترساند و شما را به ناشایست فرمان می دهد. و خدا شما را به آمرزش و بخشایشی از جانب خویش وعده می دهد. و خداوند گشایشگر دانا است ﴿۲۶۸﴾ حکمت را به هر کس که بخواهد می دهد و هر کس که به او حکمت داده شد، در حقیقت خیری بسیار [به او] داده شده است. و جز خردمندان پند نمی پذیرند ﴿۲۶۹﴾

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ^{۲۷۰} وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ^{۲۷۱} إِنْ تُبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ^{۲۷۲} وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ^{۲۷۳} وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ^{۲۷۴} لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ^{۲۷۵} وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُنْفِسْكُمْ^{۲۷۶} وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ^{۲۷۷} لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِحْقَاقًا^{۲۷۸} وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ^{۲۷۹} الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ^{۲۸۰}

و هر انفاقی که انجام دهید و هر نذری که ببندید، به راستی خداوند آن را می‌داند. و ستمکاران یاورانی ندارند ﴿۲۷۰﴾ اگر صدقات را آشکار کنید، آن نیکو [کاری] است. و اگر آن را پنهان دارید و به فقیرانش بدهید، پس آن برای شما بهتر است. و برخی از بدیهایتان را از شما می‌زداید و خداوند به آنچه می‌کنید، آگاه است ﴿۲۷۱﴾ [توفیق] هدایت آنان بر عهده تو نیست [و مسئولیت نداری که حتما هدایتشان کنی] بلکه خداوند هر آن کس را که بخواهد، هدایت می‌کند و هر مالی که انفاق می‌کنید، به سود خودتان است و [روا نیست] که جز برای کسب خشنودی خدا انفاق کنید. و هر مالی که ببخشید، پاداشش به تمامی به شما داده شود و شما ستم نمی‌بینید ﴿۲۷۲﴾ [صدقات] برای فقیرانی است که در راه خدا محصور مانده‌اند، نمی‌توانند در زمین به سفری پردازند، از [شدت] خوشتنداری [شخص] ناآگاه آنان را توانگر می‌پندارد، آنان را از چهره‌شان می‌شناسی، با اصرار از مردم [چیزی] نمی‌خواهند و هر مالی که انفاق می‌کنید، خداوند به آن دانا است ﴿۲۷۳﴾ کسانی که در شب و روز، پنهان و آشکارا مالهای خود را انفاق می‌کنند، آنان پاداش خود را به نزد پروردگارشان دارند و ییمی بر آنان نیست و آنان اندوهگین نشوند ﴿۲۷۴﴾

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ
الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ
الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ
مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ
الرِّبَا وَيُزِيهِ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ
أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَءَاتَوْا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ لَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ
اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ
لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ
فَنَظَرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى
اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

کسانی که ربا می‌خورند [از قبر] بر نمی‌خیزند مگر مانند
کسی که شیطان او را به آسیبی آشفته حال کرده باشد. این
از آن است که گفتند: بیع مانند ریاست، حال آنکه خدا بیع
را حلال کرده و ربا را حرام شمرده است، پس هر آن کس
که از [جانب] پروردگارش پندی به او رسید، آن گاه [از
کار خویش] باز آمد، آنچه گذشت، او راست و کارش
واگذار به خداوند است و هر آن کس که [به ربا] باز
گردد، اینان دوزخی‌اند. آنان در آن جاودانه‌اند ﴿۲۷۵﴾
خداوند [بهره] ربا را نابود می‌سازد و [برکت] صدقات را
رشد می‌دهد و خداوند هیچ ناسپاس گناهکار را دوست
نمی‌دارد ﴿۲۷۶﴾ به راستی آنان که ایمان آورده‌اند و
کردار شایسته کرده‌اند و نماز را بر پای داشته‌اند و زکات
را پرداخته‌اند، پاداش خویش را به نزد پروردگارشان دارند
و بیمی بر آنان نیست و آنان اندوهگین نشوند ﴿۲۷۷﴾ ای
مؤمنان، از خدا پروا بدارید و اگر مؤمن هستید آنچه را که
از ربا مانده است رها کنید ﴿۲۷۸﴾ اگر چنین نکردید، به
جنگی از [جانب] خدا و رسول او [آماده و] خبردار باشید،
و اگر توبه کردید، اصل اموالتان از آن شماس. نه ستم
کنید و نه [بر شما] ستم رود ﴿۲۷۹﴾ و اگر [بدهکار]
تنگدست بود، پس باید تا [حصول] گشایشی، مهلتی یابد.
و اگر بدانید، آنکه ببخشید برای شما بهتر است ﴿۲۸۰﴾ و
از روزی پروا کنید که در آن [روز] به سوی خداوند باز
گردانده می‌شوید. آن گاه به هر کسی [پاداش] آنچه به
دست آورده است، تمام و کمال داده شود و آنان ستم
نبینند ﴿۲۸۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَآكُتُبُوهُ وَلْيَكُتُبْ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكُتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكُتُبْ وَلْيَمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيَمْلِكْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكُتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلٍ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكُتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

ای مؤمنان، اگر به وامی تا سررسیدی مقرر [با همدیگر] معامله کردید، آن را بنویسید و باید نویسنده‌ای [آن را] دادگرانه بین شما بنویسد و هیچ نویسنده‌ای نباید از آنکه چنان بنویسد که خدا به او آموخته است سرباز زند. او باید بنویسد. و کسی که وام بر عهده اوست املا کند و باید از خداوند، پروردگارش پروا بدارد و از آن چیزی نکاهد. اگر کسی که وام بر عهده اوست، کم خرد یا ناتوان باشد یا خود نتواند املا کند، باید سرپرست او عادلانه املا کند. و دو شاهد را از مردانتان گواه گیرید، و اگر دو مرد [حاضر] نباشند، یک مرد و دو زن از کسانی از گواهان که می‌پسندید [گواه گیرید] تا اگر کسی از آنان فراموش کند یکی از آنان به دیگری یاد آوری کند و گواهان هر گاه که فراخوانده شوند، نباید سرباز زند و از آنکه آن را- خواه اندک باشد یا بسیار- تا سررسیدش بنویسید، دلگیر شوید، این به نزد خداوند به قسط نزدیکتر و برای گواهی دادن استوارتر و به آنکه به شک نیفتید [به احتیاط] نزدیکتر است. مگر آنکه تجارتی حضوری باشد که آن را در میانان دست گردان می‌کنید، پس در اینکه آن را ننویسید، گناهی بر شما نیست. و چون خرید و فروش کنید، گواه گیرید و به نویسنده و به گواه نباید زیان رسد. و اگر [چنین] کنید، آن [کار] برای شما نافرمانی است و از خداوند پروا بدارید. و خداوند [اینچنین] به شما آموزش می‌دهد و خداوند به همه چیز داناست ﴿۲۸۲﴾

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَ مَقْبُوضَهُ فَإِنْ أَتَىٰ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِيَ أَمْنَتُهُ وَلِيَّتِي اللَّهِ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ عَنِ اللَّهِ وَأَلَلَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَفِّرُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

و اگر در سفر باشید و نویسنده‌ای نیابید، گروی قبض شده [باید موجب استحکام معامله باشد] و اگر برخی از شما برخی دیگر را امین بداند، کسی که امین دانسته شده است باید امانت خود را باز پس دهد و باید از خداوند، پروردگارش پروا بدارد. و شهادت را پنهان نکنید و هر کس که آن را پنهان کند، بی‌گمان دلش گناهکار است و خداوند به آنچه می‌کنید داناست. ﴿۲۸۳﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن خداست. و اگر آنچه را که در دل دارید آشکار کنید یا آن را پنهان دارید، خداوند به [خاطر] آن شما را به حساب می‌کشد. آن گاه هر کس را که بخواهد، می‌آمزد و هر کس را که بخواهد، عذاب می‌کند و خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۲۸۴﴾ رسول [خدا] به آنچه از [سوی] پروردگارش بر او فرو فرستاده شده، ایمان آورده است و مؤمنان [هم]. هر یک به خداوند و فرشتگانش و کتابهایش و فرستادگانش ایمان آورده‌اند [و گفتند]: میان هیچ یک از فرستادگانش فرق نمی‌گذاریم و گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا، آموزش تو را [می‌خواهیم] و بازگشت به سوی توست ﴿۲۸۵﴾ خداوند هیچ کس را جز [به اندازه] توانش مکلف نمی‌سازد. [هر کس] آنچه [از کارهای نیک] که انجام دهد، به سود اوست و [هر] آنچه [از گناهان] که به عمد [مرتکب شود به زیان اوست. پروردگارا، ما را [به عقوبت آنچه] اگر فراموش یا خطا کنیم، مگیر. پروردگارا، بار گران را بر [عهده] ما منه. چنان که آن را بر [عهده] آنان که پیش از ما بودند، نهادی. پروردگارا، چیزی را که توان انجامش را نداریم بر ما تکلیف مکن و از ما درگذر و ما را بیامرز و ما را ببخشای. مولای ما تویی، ما را بر گروه کافران یاری ده ﴿۲۸۶﴾.

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ

سوره آل عمران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الَمْ ۱) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ۲) نَزَلَ
عَلَيْكَ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ
التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۳) مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ
الْفُرْقَانَ ۴) إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ
شَدِيدٌ ۵) وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ۶) إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى
عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۷) هُوَ الَّذِي
يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۸) هُوَ الَّذِي أَنزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ
مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ
مُتَشَابِهَاتٌ ۹) فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا
تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۱۰) وَمَا يَعْلَمُ
تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ ۱۱) وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا
بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ
۱۲) رَبَّنَا لَا تَجْعَلْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ
لَّدُنكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ۱۳) رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ
النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ

۹

الم (الف. لام. میم) ﴿۱﴾ خدا [ست که] معبودی
[راستینی] جز او نیست، زنده پاینده است ﴿۲﴾ کتاب
(قرآن) را بر تو - تصدیق کننده آنچه [از کتابهای آسمانی]
که پیش از آن است - به حق فرو فرستاد و تورات و انجیل
را [هم] ﴿۳﴾ پیش از این رهنا برای مردم نازل کرد. و
«فرقان» را [نیز] نازل کرد. به راستی کسانی که به آیات
الهی کفر ورزیده اند عذابی سخت [در پیش] دارند. و
خداوند پیروزمند کین ستان است ﴿۴﴾ به یقین خدا [ست
که] چیزی در زمین و در آسمان بر او نهان نمی ماند ﴿۵﴾
اوست کسی که شما را در رحمتها چنان که می خواهد
نقشبندی می کند، معبود [راستینی] جز او نیست که
پیروزمند فرزانه است ﴿۶﴾ اوست کسی که بر تو کتاب
نازل کرد [که] بخشی از آن آیه های «محکم» هستند، آنها
اساس کتابند و [برخی] دیگر «متشابهات» هستند. پس اما
آنان که در دل کژی دارند برای فتنه جویی و طلب
تأویلش از آنچه از آن که متشابه است، پیروی می کنند و
«تأویل» آن را جز خدا [کسی] نمی داند و راسخان در علم
می گویند: به آن ایمان آورده ایم. همه [آن از محکم و
متشابه] از نزد پروردگار ماست و جز خردمندان پند
نمی پذیرند ﴿۷﴾ پروردگارا، دلهای ما را پس از آنکه ما را
هدایت کردی [از حق] مگردان و به ما از نزد خود بخششی
ارزانی دار. به راستی [که] بخشنده تویی ﴿۸﴾ پروردگارا،
بی شک تو گرد آورنده مردم در روزی هستی که شکی
در [وقوع] آن نیست. بی گمان خداوند وعده [خود] را
خلاف نمی کند ﴿۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾
 كَذَابُ عَالِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا
 فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُلْ
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَعْلَبُونَ سَتُعْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
 وَبُسَّ الْمِهَادِ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ
 الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فَيْسَبِيلَ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ
 يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ مَن
 يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زَيْنٌ
 لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ
 وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ
 الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْخَرْثِ ذَٰلِكَ مَتَعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَتَابِ ﴿١٤﴾ قُلْ أُوتِيتُكُم
 بِخَيْرٍ مِّنْ ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ
 مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

به راستی آنان که کفر ورزیده‌اند اموال و فرزندانشان چیزی از [عذاب] خدا را از آنان باز ندارد. و این گروه خود آتش افروز جهنمند ﴿۱۰﴾ [وصف آنان] همچون شیوه آل فرعون و کسانی است که پیش از آنان بودند. آیات ما را دروغ انگاشتند و خداوند به [سزای] گناهانشان [گریبان] آنان را گرفت و خداوند سخت کیفر است ﴿۱۱﴾ به کافران بگو: مغلوب خواهید شد و در جهنم گرد آورده می‌شوید و [آن] بد جایگاهی است ﴿۱۲﴾ به راستی در دو گروهی که [روز بدر] به هم رسیدند برای شما نشانه‌ای است. گروهی در راه خدا کارزار می‌کردند و گروهی دیگر کافر بودند. [مسلمانان] آنان را به چشم [خود] دو برابر خویش می‌دیدند. و خداوند به یاری خویش هر کس را که بخواهد توان می‌دهد. به راستی در این امر برای اهل بینش عبرتی است ﴿۱۳﴾ برای مردمان حبّ خواسته‌ها [ی نفس] از [قبیل] زنان و فرزندان و مالهای انبوه از [جنس] زر و سیم و اسبهای نشاندار و چهار پایان و زراعت آراسته شده است، این [همه، مایه] بهره زندگانی دنیاست، و خدا [ست که] نیک فرجامی به نزد اوست ﴿۱۴﴾ بگو: آیا شما را به بهتر از این خبر دهم؟ پرهیزگاران به نزد پروردگارشان باغهایی دارند که از فرو دست آن جویباران روان است، که در آن جاودانه‌اند. و [نیز از] همسرانی پاکیزه و از خشنودی خدا بر خوردارند. و خداوند به [حال] بندگان بیناست ﴿۱۵﴾

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا عَامِنَا فَأَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقَنَا
عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَنِيتِينَ
وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ الدِّينَ
عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ
حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ ﴿٢٠﴾ وَقُلْ
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ
أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ
وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢١﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بَغْيٍ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ
يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
﴿٢٢﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٣﴾

آنان که می‌گویند: پروردگارا، به راستی ما ایمان
آورده‌ایم، پس گناهان ما را برایمان بیامرز و ما را از عذاب
آتش [جهنم] حفظ کن ﴿۱۶﴾ همان شکیبایان و
راستگویان و فرمانبرداران و بخشندگان و آمرزش خواهان
در سحرگاهان ﴿۱۷﴾ خداوند که به داد [همه امور هستی]
را تدبیر می‌کند و فرشتگان و عالمان، گواهی دهند که
معبود [راستینی] جز او نیست. [آری] معبود [راستینی] جز
او [که] پیرومند فرزانه است، نیست ﴿۱۸﴾ بی‌گمان دین
[حق] به نزد خداوند، اسلام است. و اهل کتاب جز پس از
آنکه علم یافتند [آن هم] از روی رشک در میان خود،
اختلاف نکردند و هر کس به آیات خدا کفر ورزد [بداند]
که خداوند زود شمار است ﴿۱۹﴾ پس اگر با تو احتجاج
ورزند بگو: من از دل و جان خود را فرمانبردار خدا
ساخته‌ام و آن کس [نیز] که از من پیروی کرد [چنین بود]
و به اهل کتاب و امی‌ها بگو: آیا مسلمان شده‌اید؟ پس اگر
مسلمان شده‌اند [بدانند] که راه یافته‌اند. و اگر روی
برتافتند، بر [عهده] تو تنها رساندن [پیام الهی] است و خدا
به [حال] بندگان بیناست ﴿۲۰﴾ آنان که به آیات خدا کفر
می‌ورزند و پیامبران را به ناحق می‌کشند و [نیز] کسانی از
مردم را که به داد فرمان می‌دهند، می‌کشند، آنان را به
عذابی دردناک خبر ده ﴿۲۱﴾ اینان کسانی‌اند که
عملکردشان در دنیا و آخرت تباه شده است و آنان یاورانی
ندارند. ﴿۲۲﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيفَ إِذَا جُمِعَ لَهُمْ لَيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنَزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقْلَةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ ۖ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

آیا به آنان که بهره‌ای از کتاب یافته‌اند، نگریسته‌ای؟ به کتاب خدا فرا خوانده می‌شوند تا بین آنان حکم کند، آن گاه گروهی از آنان اعراض کنان روی بر می‌تابند ﴿۲۳﴾ این از آن است که آنان گفتند: آتش [دوزخ] جز چند روزی معدود [و معین] به ما نمی‌رسد و آنچه بر می‌بافتند آنان را در دینشان فریفت ﴿۲۴﴾ پس چگونه باشد [حالشان] آن گاه که آنان را در روزی که شکی در آن نیست فراهم آوریم. و به هر کسی [سزای] دستاوردش به تمام و کمال داده شود و آنان ستم نبینند ﴿۲۵﴾ بگو: خداوند، ای دارنده فرمانروایی، به هر کس که خواهی فرمانروایی دهی و از هر کس که خواهی، فرمانروایی بازستانی و هر کس را که خواهی گرامی داری و هر کس را که خواهی خوار سازی. نیکی به دست توسست. به راستی تو بر هر کاری توانایی ﴿۲۶﴾ از شب می‌کاهی و بر روز می‌افزایی و از روز می‌کاهی و بر شب می‌افزایی و زنده را از مرده بر می‌آوری و مرده را از زنده بیرون می‌آوری. و به هر کس که خواهی روزی بی شمار می‌دهی ﴿۲۷﴾ مؤمنان نباید کافران را به جای مؤمنان دوستان [خویش] گیرند و هر کس این [کار] را کند [او را] در هیچ چیز از [دوستی] خدا [بهره‌ای] نیست. مگر آنکه به نوعی از آنان حذر کنید و خدا شما را از [کیفر] خود بر حذر می‌دارد و بازگشت به سوی خداست ﴿۲۸﴾ بگو: اگر آنچه را که در دل‌های شماست، نهان دارید یا آشکارش سازید، خدا آن را می‌داند. و آنچه را [نیز] که در آسمانها و آنچه را که در زمین است می‌داند و خدا بر هر کاری تواناست ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾
 قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَعَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَعَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيدُهَا بِلَكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرَأَتُ أَلَيْكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

روزی که هر کسی آنچه را که از نیکی و از بدی کرده است، حاضر می‌یابد و دوست دارد که مگر بین او و آن [عمل بد] فاصله‌ای دور باشد و خداوند شما را از [کیفر] خودش بر حذر می‌دارد و خداوند به بندگان بس مهربان است ﴿۳۰﴾ بگو: اگر خدا را دوست می‌دارید، از من پیروی کنید تا خدا شما را دوست بدارد و گناهان شما را برایتان بیامزد و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۳۱﴾ بگو: از خدا و رسول [او] فرمان برید. و اگر روی گردانند [بدانند که] خداوند کافران را دوست ندارد ﴿۳۲﴾ به راستی خدا آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برگزید ﴿۳۳﴾ در حالی که یک نسل - برخی [پدید آمده] از برخی دیگر - بودند و خداوند شنوای داناست ﴿۳۴﴾ آن گاه که زن عمران گفت: پروردگارا، من آنچه را که در شکم خود دارم - آزاد [از هر شرطی] - برای تو نذر کرده‌ام، پس از من بپذیر. تویی که شنوای دانایی ﴿۳۵﴾ آنگاه چون او را بزاد، گفت: پروردگارا، من او را دختر زاده‌ام. - حال آنکه خدا به آنچه زاید داناست - و پسر چون دختر نیست و من او را مریم نامیده‌ام و من او و نسل او را از [شر] شیطان رانده شده در پناه تو در می‌آورم ﴿۳۶﴾ آن گاه پروردگارش او (مریم) را به پذیرشی نیک پذیرفت و به پرورشی نیک او را پروراند و زکریا را سرپرست او گرداند. هر گاه زکریا در محراب بر او وارد می‌شد به نزد او رزقی می‌یافت. می‌گفت: ای مریم، این روزی برایت از کجا آمده است؟ [مریم] می‌گفت: آن از نزد خداست. خداوند هر کس را که بخواهد بی شمار روزی می‌دهد. ﴿۳۷﴾

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
 ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ الْمَلَكَةُ
 وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى
 مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ
 الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ
 بَلَغَنِ الْكَبَرُ وَأُمْرَاتِي عَاقِرٌ ۖ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا
 يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّي آيَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا
 تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرًا ۖ وَادْكُرْ رَبَّكَ
 كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعُشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٤١﴾ وَإِذْ قَالَتِ
 الْمَلَكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ
 وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَمْرَيْمُ اقْنِطِي
 لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ مِنْ
 أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
 يُلْقُونَ أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
 إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلَكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ
 يُبَشِّرُكَ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ
 مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

آن گاه بود که زکریا از پروردگارش [حاجت] خواست.
 گفت: پروردگارا، از نزد خویش نسلی پاک به من ببخش.
 به راستی [که] تو شنوای دعایی ﴿۳۸﴾ پس در حالی که
 در عبادتگاه نماز می گزارد، فرشتگان او را ندا دادند که
 خداوند تو را به یحیی که تصدیق کننده فیض الهی
 (عیسی) و سرور و خویشتندار [از رغبت به زنان] و پیامبری
 از نیکوکاران است، نوید می دهد ﴿۳۹﴾ گفت:
 پروردگارا، چگونه برای من فرزندی خواهد بود حال آنکه
 پیری من فرارسیده است و زخم ناز است؟ [خداوند] فرمود:
 بدینسان. خدا هر چه بخواهد، انجام می دهد ﴿۴۰﴾ گفت:
 پروردگارا، برای من نشانه ای قرار بده. [خداوند] فرمود:
 نشانه تو [آن است] که سه روز - جز به اشاره - نمی توانی
 با مردم سخن بگویی. و پروردگارت را بسیار یاد کن و
 شامگاهان و صبحگاهان تسبیح گوی ﴿۴۱﴾ و آن گاه که
 فرشتگان گفتند: ای مریم، خداوند تو را برگزیده و تو را
 پاک داشته و بر زنان جهانیان برگزیده است ﴿۴۲﴾ ای
 مریم، برای پروردگارت فرمانبردار باش و سجده کن و با
 رکوع کنندگان رکوع کن ﴿۴۳﴾ این [گفته ها] از
 خبرهای غیب است. آن را به تو وحی می کنیم و آن گاه
 که تیرهای [قرعه] شان را می انداختند تا کدامیک از آنها
 سرپرست مریم باشد به نزدشان نبود و آن گاه که با
 همدیگر گفتگو می کردند به نزد آنان نبودی ﴿۴۴﴾ آن
 گاه که فرشتگان گفتند: ای مریم، خداوند تو را به فیضی
 از [جانب] خود نوید می دهد [که] نامش مسیح، عیسی بن
 مریم است. که در دنیا و آخرت آبرومند و از مقربان است

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَلَّنِّي يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلَأَحْلَلْ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَوْيُحِىَ إِلَهُ رَبِّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥١﴾

و با مردم در گهواره [به اعجاز] و در میانسالی [به وحی] سخن می‌گوید و از شایستگان است ﴿۴۶﴾ گفت: پروردگارا، چگونه برای من فرزندی [خواهد] بود، حال آنکه هیچ بشری به من دست نرسانده است. فرمود: بدینسان. خدا هر چه بخواهد، می‌آفریند. چون اراده انجام کاری کند، فقط به او می‌گوید موجود شو، و [بی‌درنگ] موجود می‌شود ﴿۴۷﴾ و به او کتاب و حکمت و تورات و انجیل می‌آموزد ﴿۴۸﴾ و او را فرستاده‌ای به سوی بنی اسرائیل [قرار می‌دهد. با این دعوت] که: من از [جانب] پروردگارتان نشانه‌ای برای شما آورده‌ام. [تا آنجا که] من برای شما از گل چون شکل پرنده می‌سازم، آن گاه در آن می‌دمم، و به حکم الهی پرنده می‌شود و به حکم خدا کور مادر زاد و پیر را بهبود می‌بخشم و مردگان را زنده می‌کنم. و به شما از آنچه می‌خورید و آنچه در خانه‌های خود ذخیره می‌کنید، خبر می‌دهم و اگر مؤمن باشید در این [کار] برای شما نشانه‌ای است ﴿۴۹﴾ و تصدیق کننده توراتی که پیش از من است [فرستاده شده‌ام] و [نیز آمده‌ام] تا برخی از آنچه را که بر شما حرام شده بود، حلال گردانم و نشانه‌ای از [جانب] پروردگارتان برای شما آورده‌ام. پس از خدا پروا بدارید و از من فرمان برید ﴿۵۰﴾ بی‌گمان خداوند پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را پرستش کنید. این است راه راست ﴿۵۱﴾ آن گاه که عیسی از آنان احساس کفر کرد، گفت: یاران من [در راه دعوت] به سوی خدا چه کسانی هستند؟ حواریان گفتند: ما یاوران [دین] خدا هستیم. به خدا ایمان آورده‌ایم و گواه باش به آنکه ما فرمانبرداریم ﴿۵۲﴾

رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أُنزِلَتْ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُؤًا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَرَافِعُكَ إِلَىٰ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَابْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾

پروردگارا، به آنچه فرو فرستاده‌ای ایمان آوردیم و از رسول [تو] پیروی کردیم. ما را در زمره گواهان بنویس ﴿۵۳﴾ و مکر ورزیدند و خداوند [نیز در برابر مکر آنان] مکر ورزید و خداوند بهترین مکرانگیزان است ﴿۵۴﴾ آن گاه که خداوند فرمود: ای عیسی، بی گمان من برگیرنده توام و بردارنده‌ات به سوی خویش و پاک دارنده‌ات از [تهمت] کسانی که کفر ورزیده‌اند، و برتر قرار دهنده پیروانت- تا روز قیامت- بر کافران هستم. آن گاه بازگشت شما به سوی من است و در آنچه در آن اختلاف می‌ورزیدید، بین شما داوری می‌کنم ﴿۵۵﴾ اما کسانی که کفر ورزیدند، آنان را به عذابی سخت در دنیا و آخرت عذاب می‌کنم و یاورانی نخواهند داشت ﴿۵۶﴾ و اما کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند پادشاهایشان را به تمامی به آنان می‌دهد. و خدا ستمکاران را دوست نمی‌دارد ﴿۵۷﴾ این [مباحث] را که آیات و کتاب حکمت آمیز است بر تو می‌خوانیم ﴿۵۸﴾ به راستی شأن عیسی در نزد خداوند مانند شأن آدم است. [که خداوند] او را از خاک آفرید، آن گاه به او فرمود: موجود شو و [بی درنگ] موجود شد. ﴿۵۹﴾ [این سخن] از [جانب] پروردگار تو حق است، پس هرگز از شک آورندگان مباش ﴿۶۰﴾ و هر کس که با تو در [بار] او پس از دانشی که به تو رسیده است احتجاج ورزد، بگو: بیاید تا فرزندانمان و فرزندانان و زنانمان و زنانان و نزدیکانمان و نزدیکانان را فراخوانیم، آن گاه با همدیگر مباحله کنیم و «لعنت» خدا را بر دروغگویان قرار دهیم ﴿۶۱﴾

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ
وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى
كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا
نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ
دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
﴿٦٤﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا
أُنزِلَتْ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰأَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَاجَّجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ
بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ
يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا
كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ
لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّتْ طَّائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ
يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ
﴿٦٩﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ
تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

حقاً که داستان راست همین است و معبود [راستینی] جز
خدا نیست و به راستی خداوند پیروزمند فرزانه است
﴿۶۲﴾ اگر روی بر تافتند، [بدان که] خدا به [حال] فساد
کاران داناست ﴿۶۳﴾ بگو: ای اهل کتاب به سوی سخنی
آیید که برابر بین ما و شماست: که جز خدا را بندگی
نکنیم و چیزی را با او شریک نیاوریم و برخی از ما برخی
دیگر را به جای خداوند پروردگار برنگیرد. اگر روی
بر تافتند، بگوئید: به آنکه ما مسلمانیم گواه باشید ﴿۶۴﴾
ای اهل کتاب، چرا در [باره] ابراهیم احتجاج می‌ورزید؟
حال آنکه تورات و انجیل جز پس از او فرو فرستاده نشده
است. آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿۶۵﴾ بهوش باشید شما [بید]
آن گروه که در آنچه به آن علم دارید، احتجاج ورزیدید،
پس چرا در چیزی که به آن علم ندارید، احتجاج
می‌ورزید؟ و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿۶۶﴾ ابراهیم
نه یهودی و نه مسیحی بود بلکه پاکدین [و] مسلمان بود. و
از مشرکان نبود ﴿۶۷﴾ نزدیکترین مردم به ابراهیم همان
کسانی‌اند که از او پیروی کردند و این پیامبر و کسانی که
ایمان آورده‌اند. و خداوند کار ساز مؤمنان است ﴿۶۸﴾
گروهی از اهل کتاب آرزو کردند که شما را گمراه سازند
و جز خویشان را به بیراهه نمی‌کشند و نمی‌یابند ﴿۶۹﴾ ای
اهل کتاب، چرا آگاهانه به آیات خدا کفر می‌ورزید؟

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ طَآئِفَةٌ
مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنْزِلَ عَلَى الَّذِينَ
ءَامِنُوا وَجَهَ الْتَهَارِ وَأَكْفُرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ
الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَن يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ
يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ
بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾
وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ
إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا
مَا دُمَّتْ عَلَيْهِ قَايِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا
فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَن أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ
وَأَيْمَنِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا
يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

ای اهل کتاب، چرا حق را به باطل در می آمیزید و حق را
نهان می دارید حال آنکه [حقیقت] را می دانید ﴿۷۱﴾ و
گروهی از اهل کتاب گفتند: به آنچه بر مؤمنان فرو
فرستاده شده است، در آغاز روز ایمان آرید و در پایان آن
[روز] انکار [ش] کنید تا شاید که آنان [از دین] برگردند
﴿۷۲﴾ و [این] ایمان را جز برای کسانی که از دین شما
پیروی کرده اند، آشکار نکنید- بگو: هدایت [حقیقی]
هدایت خداست- که [نکند] آنچه به شما داده شده است،
به کسی داده شود یا [گروهی] به نزد پروردگارتان با شما
احتجاج ورزند. بگو: به راستی فضل به دست خداست. آن
را به هر کس بخواهد، می دهد و خداوند گشایشگر
داناست ﴿۷۳﴾ هر کس را که بخواهد به رحمت خویش
ویژه می گرداند و خداوند دارای بخشایش بزرگ است
﴿۷۴﴾ و کسی از اهل کتاب هست، که اگر او را به مالی
هنگفت امین داری، آن را به تو باز پس دهد. و از آنان
کسی هست که اگر او را به یک دینار امین داری آن را به
تو باز نگرداند مگر تا وقتی که بر سر او ایستاده باشی. این
از آن است که آنان گفتند: در [باره] کتاب ناخواندگان
[قوم عرب] گناهی بر ما نیست و [دیده و] دانسته بر خداوند
دروغ می بندند ﴿۷۵﴾ آری [گناهی هست]. هر کس که
عهد خود را به جای آورد و پرهیزگاری کند، [بداند] که
خداوند پرهیزگاران را دوست می دارد ﴿۷۶﴾ بی گمان
کسانی که به [جای] پیمان خدا و سوگندهای خویش
بهایی کم [ارزش] می ستانند، آن گروه در آخرت بهره ای
نخواهند داشت و خداوند در روز قیامت با آنان سخن
نمی گوید و به آنان نمی نگرد و پاکشان نمی دارد و عذابی
دردناک [در پیش] دارند ﴿۷۷﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ
لِيُحَسِّبُوهُ مِنْ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ
وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ
لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ
يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ
كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا
كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا
الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمُ الْكُفْرَ بَعْدَ
إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ
لَمَّا آتَيْنَاكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ
رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ
قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا
أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾
فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾
أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

و بی شک از آنان (اهل کتاب) گروهی هستند که در
[خواندن] کتاب زبان به تحریف می‌گشایند تا آن
[تحریفاتشان] را از کتاب [آسمانی] بپندارید. حال آنکه آن
از کتاب نیست و می‌گویند: آن از نزد خدا است در حالی
که آن از نزد خدا نمی‌باشد و [دیده و] دانسته بر خداوند
دروغ می‌بندند ﴿۷۸﴾ هیچ بشری را [روا] نیست که
خداوند به او کتاب و دانش و پیامبری بدهد آن گاه به
مردم بگوید که به جای خدا بندگان من باشید. بلکه [پیامبر
می‌گوید]: با آموزش کتاب و با خواندن [آن عالمان] ربّانی
باشید ﴿۷۹﴾ و [روا نیست] که به شما فرمان دهد که
فرشتگان و پیامبران را به پروردگاری گیرید، آیا شما را
پس از آنکه مسلمان شده‌اید، به کفر فرمان می‌دهد؟
﴿۸۰﴾ و آنگاه که خداوند از پیامبران پیمان گرفت که
چون کتاب و حکمت به شما دادم، و پیامبری تصدیق
کننده آنچه [از کتابهای آسمانی که] با شماست به سویتان
آید. باید به او ایمان آورید و او را یاری دهید. فرمود: آیا
اقرار کردید و عهد مرا بر این امر پذیرفتید؟ گفتند: اقرار
کردیم. فرمود: گواه باشید و من [نیز] با شما از گواهانم
﴿۸۱﴾ پس هر کس که پس از این برگردد، [بدانید] که
آنان بدکارند ﴿۸۲﴾ آیا [کافران دینی] جز دین خدا را
می‌جویند، حال آنکه، کسانی که در آسمانها و زمین
هستند، خواه و ناخواه فرمانبردار او شده‌اند و به سوی او
برگردانده می‌شوند ﴿۸۳﴾

قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا
 أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ
 غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ
 أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾
 خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
 يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ ثُمَّ أَرْذَلُوا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ
 وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا
 وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلٌّ أَلَّا يَرْضَىٰ
 ذَهَبًا وَلَوْ أَفْتَدَىٰ بِهِ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا
 لَهُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٩١﴾

بگو: به خداوند و به آنچه بر ما فرو فرستاده شده است و به
 آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و نوادگان
 [وی] فرو فرستاده شده بود و به آنچه به موسی و عیسی و
 پیامبران از [جانب] پروردگارشان داده شده ایمان آوردیم.
 بین کسی از آنها فرق نمی گذاریم و ما او را فرمانبرداریم
 ﴿۸۴﴾ و هر کس دینی جز اسلام بجوید، هرگز از او
 پذیرفته نمی شود و او در آخرت از زیانکاران است ﴿۸۵﴾
 خداوند چگونه گروهی را که پس از ایمانشان کفر
 ورزیدند و [پس از آنکه] گواهی دادند پیامبر حق است و
 [بعد از آنکه] روشنگریها برای آنان آمد، هدایت می کند؟
 و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿۸۶﴾ این
 گروه جز ایشان آن است که لعنت خدا و فرشتگان و
 مردمان، همگی بر آنان است ﴿۸۷﴾ در آن [لعنت]
 جاودانه اند، عذاب از آنان کاسته نشود و نه آنان مهلت
 یابند ﴿۸۸﴾ مگر آنان که بعد از آن توبه کردند و [کار را]
 به صلاح آوردند، پس بی گمان خداوند آمرزنده مهربان
 است ﴿۸۹﴾ به راستی آنان که پس از ایمانشان کفر
 ورزیدند، آن گاه در کفر افزودند. هرگز توبه آنها پذیرفته
 نمی شود. و آنانند که گمراهند ﴿۹۰﴾ آنان که کفر
 ورزیدند و کافر مردند، اگر به پری زمین طلا فدیة دهند،
 از کسی از ایشان پذیرفته نمی شود. اینان عذابی دردناک
 [در پیش] دارند و آنان را یاورانی نیست. ﴿۹۱﴾

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ ءَايَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

هرگز به نیکی دست نیابید، مگر آنکه از آنچه دوست دارید، ببخشید. و هر چیزی را که می‌بخشید، خداوند به آن داناست ﴿۹۲﴾ همه خوردنیها برای بنی اسرائیل حلال بود مگر آنچه یعقوب پیش از آنکه تورات فرو فرستاده شود بر خودش حرام کرده بود. بگو: اگر راستگوید تورات را بیاورید و آن را بخوانید ﴿۹۳﴾ هر کس که بعد از این بر خداوند دروغ بندد، آنانند که ستمکارند ﴿۹۴﴾ بگو: خداوند راست گفت. پس از آیین ابراهیم که پاک دین بود و از مشرکان نبود، پیروی کنید ﴿۹۵﴾ نخستین خانه‌ای که برای [زیارت] مردم مقرر شد، آن است که در مکه، پر برکت و رهنما برای جهانیان است ﴿۹۶﴾ در آن نشانه‌های روشن [از جمله] مقام ابراهیم است و هر کس که وارد آن شود، ایمن است و برای خداوند حج خانه [کعبه] بر [عهده] مردم است، [البته] کسی که بتواند سوی آن راه برد. و هر کس کفر ورزد، [بداند] که خداوند از جهانیان بی نیاز است ﴿۹۷﴾ بگو: ای اهل کتاب، چرا آیات خدا را انکار می‌کنید، حال آنکه خداوند بر آنچه انجام می‌دهید، حاضر [و ناظر] است ﴿۹۸﴾ بگو: ای اهل کتاب، چرا کسی را که ایمان آورد، از راه خدا باز می‌دارید؟ برای آن [راه] در حالی که آگاهید کژی می‌جوئید. و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست ﴿۹۹﴾ ای مؤمنان، اگر از گروهی از اهل کتاب فرمان برید، پس از ایمانتان شما را کافر گردانند. ﴿۱۰۰﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۚ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١١﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ ۚ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٣﴾ وَلَتَكُن مِّنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۚ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ تَبَيَّضَ وَجُوهُهُ وَتَسَوَّدَ وَجُوهُهُ فَأَمَّا الَّذِينَ أَسْوَدَتْ وَجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وَجُوهُهُمْ ففِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۖ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٨﴾

و رسول او در میان شماست و هر کس که به خدا تمسک جوید، در حقیقت به راه راست هدایت شده است ﴿۱۰۱﴾ و چگونه کفر ورزید، حال آنکه شما باید که آیات خدا بر شما خوانده می شود ای مؤمنان، از خداوند چنان که سزاوار پروای اوست پروا بدارید و جز در مسلمانی نمیرید ﴿۱۰۲﴾ و همگی به ریسمان خدا چنگ زنید و پراکنده نشوید و نعمت خدا را بر خود یاد کنید، که دشمنان [همدیگر] بودید، آن گاه بین دلهای شما الفت داد، آن گاه به [فضل و] نعمت او [با یکدیگر] دوست شدید و بر لبه گودالی از آتش بودید، و شما را از آن باز رهانید، خداوند بدینسان آیاتش را برای شما روشن می سازد باشد که راه یابید ﴿۱۰۳﴾ و باید که از شما گروهی باشد که به نیکی فراخوانند و به کار شایسته فرمان دهند و از کار ناپسند باز دارند و اینانند که رستگارانند ﴿۱۰۴﴾ و مبادید مانند آنان که پراکنده شدند و پس از آنکه روشنگریها برایشان آمد اختلاف ورزیدند، و اینان عذابی بزرگ [در پیش] دارند ﴿۱۰۵﴾ روزی که چهره هایی سفید و چهره هایی سیاه گردد. پس اما سیاه رویان [به آنان گویند:] آیا پس از ایمانتان کافر شدید، پس به کیفر کافر شدنتان عذاب را بچشید ﴿۱۰۶﴾ و اما روسپیدان، [به پاس درستکاریشان] در [جوار] رحمت خدا خواهند بود، آنان در آنجا جاودانه اند ﴿۱۰۷﴾ این آیات خداست، آن را به حق بر تو می خوانیم و خداوند بر جهانیان ستمی روا نمی دارد. ﴿۱۰۸﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَضُرَّوْكُمْ إِلَّا أَذًى ط وَإِنْ يُقْتَلُوا يَكُونُوا يُولُوكُمْ أَلَدَبَارًا ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١١١﴾ ضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ أَعْيُنَ مَا تُقَفُّوْا إِلَّا بِحَبْلِ مِّنَ اللَّهِ وَحَبِلَ مِّنَ النَّاسِ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾ لَّيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن خداوند است و کارها به خداوند بازگردانده می شود ﴿۱۰۹﴾ شما بهترین امتی هستید که برای مردم پدید آورده شده است، [که] به کار شایسته فرمان می دهید و از کار ناشایست باز می دارید و به خدا ایمان دارید. و اگر اهل کتاب ایمان می آوردند، برای آنان بهتر بود. برخی از آنان مؤمنند و بیشترشان بدکارند ﴿۱۱۰﴾ هرگز - جز اندک آزاری - زیانی به شما نرسانند و اگر با شما کارزار کنند به شما پشت کنند، آن گاه یاری نیابند ﴿۱۱۱﴾ هر کجا یافته شوند، بر آنان [مهر] خواری زده شده است مگر در پناه امانی از خدا و امانی از مردمان [مسلمان که به آن در آیند] و سزاوار خشم خدا شدند و [مهر] بی‌نواپی بر آنان زده شد، این از آن است که آنان آیات خدا را انکار می کردند و پیامبران را به ناحق می کشتند. این به سبب گناه کردن آنان است و آنکه از حد می گذشتند ﴿۱۱۲﴾ [همه آنان] برابر نیستند، از اهل کتاب گروهی راستگزار است. آیات خدا را در اوقات شب سجده کنان می خوانند ﴿۱۱۳﴾ به خدا و روز قیامت ایمان می آورند و به کار شایسته فرمان می دهند و از کار ناشایست باز می دارند و در [انجام] نیکی ها می شتابند و آنان از شایستگانند ﴿۱۱۴﴾ هر کار نیکی که انجام دهند، هرگز در آن باره ناسپاسی نبینند و خداوند به [حال] پرهیزگاران داناست. ﴿۱۱۵﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتَهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةً
 مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ
 بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
 أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾
 هَآأَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ
 بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا
 عَصَوْا عَلَيْكُمْ الْآنَمِلْ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا
 بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾
 تَمَسَّسَكُمْ حَسَنَةً تَسْؤُهُمْ وَإِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ
 يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ يُدْهَمُ
 شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ
 أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
 عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

آنان که کفر ورزیدند، [نه] اموالشان و نه فرزندانشان چیزی
 از [عذاب] خدا را از آنان باز ندارد و اینان دوزخی‌اند،
 آنان در آنجا جاودانه خواهند بود ﴿۱۱۶﴾ و صف آنچه در
 این زندگانی دنیا می‌بخشند، مانند وصف بادی است در
 بردارنده سرمایی سوزان که به کشتزار گروهی زند که بر
 خویشان ستم کرده‌اند، و آن را نابود سازد. و خداوند به
 آنان ستم نکرد ولی [خود] بر خود ستم می‌کردند ﴿۱۱۷﴾
 ای مؤمنان، از غیر خودتان همراز مگیرید. [آنان] در
 نابکاری [نسبت به] شما کوتاهی نمی‌ورزند. رنج [و
 ناراحتی] شما را دوست دارند. به راستی دشمنی از
 زبانهایشان آشکار است. و آنچه دلهایشان نهان می‌دارد،
 بزرگتر است، اگر خرد ورزید، نشانه‌ها [ی روشن] را برای
 شما بیان کرده‌ایم ﴿۱۱۸﴾ شما باید که آنان را دوست
 می‌دارید و [آنان] شما را دوست نمی‌دارند و به همه کتاب
 [های آسمانی] ایمان می‌آوردید. و چون با شما دیدار کنند،
 گویند: ایمان آورده‌ایم و چون تنها شوند، از [شدت] خشم
 انگشتان [خود را] بر [دشمنی] شما به دندان می‌گزند. بگو:
 در خشم خود بمیرید. بی‌گمان خداوند به راز دلهای داناست
 ﴿۱۱۹﴾ اگر نیکی ای به شما برسد، آنان را اندوهگین کند
 و اگر سختی ای به شما برسد، از آن خوشحال شوند. و اگر
 شکیبایی کنید و پرهیزگاری نمایید مگر آنان هیچ زیانی به
 شما نمی‌رساند. به راستی خداوند به آنچه می‌کنند احاطه
 دارد ﴿۱۲۰﴾ و [یاد کن] آن گاه که بامدادان از پیش
 کسانت بیرون آمدی. مؤمنان را برای جنگ به جایگاه‌ها
 می‌گماردی. و خداوند شنوای داناست ﴿۱۲۱﴾

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُهُمَا
وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ
بِذَرِّ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾
إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدَّكُمْ
رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَى
إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فُورِهِمْ هَذَا
يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ
مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَى لَكُمْ
وَلِتُظْمِنَ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَوْ يَكْتَبَتْهُمْ فَيَنْقَلِبُوا حَآبِِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ
الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا
أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾
وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا
اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

آن گاه که دو گروه از شما خواستند که سستی ورزند حال آنکه خدا کار ساز ایشان بود و مؤمنان [فقط] باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۲۲﴾ و بی گمان خداوند در [نبرد] بدر در حالی که ناتوان بودید، یاریتان داد. پس از خدا پروا بدارید باشد که سپاس گوید ﴿۱۲۳﴾ آن گاه که به مؤمنان می گفتی: آیا برایتان بس نیست که پروردگارتان شما را به سه هزار [نفر] از فرشتگان فرو فرستاده شده [از آسمان] مدد رساند؟ ﴿۱۲۴﴾ آری، اگر شکیبایی کنید و پرهیزگاری نمایید و [کافران] با این جوش [و خروش] به سویتان آیند، پروردگارتان شما را به پنج هزار [نفر] از فرشتگان نشانگذار، مدد می رساند ﴿۱۲۵﴾ و خداوند آن را جز نویدی برای شما قرار نداده است و تا دلهایتان به آن آرام گیرد و فتح [و پیروزی] جز از سوی خداوند پیروزمند فرزانه نیست ﴿۱۲۶﴾ تا گروهی از [سران] کافران را نابود کند یا آنان را مغلوب سازد، آن گاه ناامیدانه باز گردند ﴿۱۲۷﴾ تو را در این کار اختیاری نیست. چه [خداوند] آنان را ببخشد یا عذابشان کند، چرا که آنان ستمکارند ﴿۱۲۸﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداوند است. هر کس را بخواهد می آموزد و هر کس را بخواهد عذاب می کند، و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۲۹﴾ ای مؤمنان، ربا را چندین و چند برابر مخورید. و از خداوند پروا بدارید باشد که رستگار شوید ﴿۱۳۰﴾ و از آتشی که برای کافران فراهم دیده شده است بر حذر باشید ﴿۱۳۱﴾ و از خداوند و رسول [او] فرمان برید باشد که مشمول رحمت قرار گیرید ﴿۱۳۲﴾

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٢﴾ الَّذِينَ
يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾
وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا
اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ
جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ
خَلَقْتُ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ
وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا
وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ إِن يَمَسُّكُمْ
قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ
نُذَوِلُّهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

و به سوی آمرزشی از [جانب] پروردگارتان و بهشتی که
پهنایی اش [همچون] آسمانها و زمین است [و] برای
پرهیزگاران فراهم دیده شده است، بشتابید ﴿۱۳۳﴾ آنان
که در آسایش و سختی انفاق می کنند و خشم [خود] را
فرو می خورند و از [تقصیر] مردم در می گذرند. و خداوند
نیکوکاران را دوست می دارد ﴿۱۳۴﴾ و آنان که چون
مرتکب کاری زشت شوند یا بر خود ستم کنند، خداوند را
یاد کنند، و برای گناهانشان آمرزش خواهند- و جز خدا
چه کسی است که گناهان را می آمرزد- و آگاه [از بدی
گناه] بر آنچه کرده اند، پای نفسزند ﴿۱۳۵﴾ اینان،
پاداششان آمرزشی از [جانب] پروردگارشان و باغهایی
است که فرودست آن جویباران روان است که در آن
جاودانه اند. و پاداش نیکوکاران چه خوب است ﴿۱۳۶﴾ به
راستی پیش از شما وقایعی گذشته است. پس در زمین
بگردید و بنگرید، سرانجام دروغ انگاران چگونه بود
﴿۱۳۷﴾ این [حکایات راستین] برای مردم روشنگری و
راهنما و پندی برای پرهیزگاران است ﴿۱۳۸﴾ و سست
مشوید و اندوهگین م باشید که اگر مؤمن باشید، شما
برترید ﴿۱۳۹﴾ اگر به شما زخمی رسد، به راستی به گروه
[کافران نیز] زخمی مانند آن رسیده است. و این روزها [ی
شکست و پیروزی را] در میان مردم می گردانیم. و تا
خداوند مؤمنان [واقعی] را معلوم بدارد و برخی از شما را
گواه گیرد. و خداوند ستمکاران را دوست نمی دارد
﴿۱۴۰﴾

وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾
 أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ
 جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ
 تَمْتَوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ
 تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى
 أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ
 شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
 أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ
 ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ
 نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيِّ
 قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
 الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ
 لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا
 عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَكَاتَبَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا
 وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

و تا خداوند مؤمنان را پاک گرداند و کافران را نابود سازد
 ﴿۱۴۱﴾ آیا پنداشتید که به بهشت درآیید، حال آنکه
 خداوند هنوز جهادگرایان را معلوم نداشته و پیش از آنکه
 بردباران را معلوم بدارد؟ ﴿۱۴۲﴾ و به راستی آرزوی
 مرگ می کردید، پیش از آنکه به دیدارش رسید، پس آن
 را در حالی که می نگریستید، دیدید ﴿۱۴۳﴾ و محمد جز
 رسول [خدا] نیست [که] به راستی پیش از او رسولانی
 بوده اند. آیا اگر بمیرد یا کشته شود، از آیین خود بر
 می گردید؟ و هر کس از آیین خود برگردد، [در حقیقت]
 هیچ زیانی به خداوند نمی رساند و خداوند به شکرگزاران
 پاداش خواهد داد ﴿۱۴۴﴾ و هیچ کسی را نرسد که جز
 به اراده خدا بمیرد که [این مرگ را] به سرنوشتی معین،
 مقرر نموده است. و هر کس که پاداش [این] دنیا را
 بخواهد، از آن به او می دهیم و هر کس که پاداش آخرت
 را بخواهد، از آن به او می دهیم و زودا که به شکرگزاران
 پاداش دهیم ﴿۱۴۵﴾ و چه بسا پیامبری که توده هایی انبوه
 همراه او نبرد کردند، و از هر آنچه در راه خدا به آنان
 رسید سستی نورزیدند و ناتوان نشدند و زبونی نشان ندادند.
 و خداوند بردباران را دوست می دارد ﴿۱۴۶﴾ و سخن
 آنان جز این نبود که گفتند: پروردگارا، گناهانمان و
 اسرافمان را در کارمان بیامرز و گامهایمان را استوار بدار. و
 ما را بر گروه کافران پیروز گردان ﴿۱۴۷﴾ پس خداوند
 پاداش [این] دنیا و پاداش نیک آخرت را به آنان عطا کرد
 و خداوند نیکوکاران را دوست می دارد ﴿۱۴۸﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا
يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ
اللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ نُلْقِيَ فِي
قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ ۖ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ
يُنَزَّلْ بِهِ ۖ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ ۖ وَبِئْسَ مَثْوَى
الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ ۚ إِذْ
تَحْسُونَهُمْ بِإِذْنِهِ ۚ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي
الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ
مِّنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۚ
ثُمَّ صَرَّفَكُمُ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۖ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ
وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا
تَلُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ ۖ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَجِكُمْ
فَأَثْبِكُمْ غَمًّا بَغِيمٍ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ
وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

ای مؤمنان، اگر از کافران فرمان برید، شما را از آیینتان بر
می گردانند، آن گاه زیان دیده باز می گردید ﴿۱۴۹﴾ آری
خدا یاور شماست و او بهترین یاوران است ﴿۱۵۰﴾ در
دلهای کافران از آنکه چیزی را به خدا شرک آوردند که
دلیلی بر [حقانیت] آن نازل نکرده است، ترس می افکنیم و
جایگاه آنان آتش [جهنم] است و آرامگاه ستمکاران چه
بد است ﴿۱۵۱﴾ و به راستی که خداوند وعده اش را [در]
حق شما تحقق بخشید، چون آنان را به حکم او می کشتید.
تا وقتی که سستی ورزیدید و در کار [خویش] منازعه
کردید و بعد از آنکه آنچه را می خواستید به شما نمایاند،
نافرمانی کردید. کسی از شما بود که دنیا را می خواست و
از شما کسی بود که آخرت را می خواست، آن گاه شما را
از آنان باز گرداند تا شما را بیازماید و [در نهایت] شما را
بخشید و خداوند بر مؤمنان رحمت [و بخشش] دارد
﴿۱۵۲﴾ آن گاه که [گریزان] دور می شدید و در اندیشه
کسی نبودید و پیامبر شما را از پشت سرتان فرا می خواند.
آن گاه خداوند با غمی [در پی] غمی [دیگر] به شما سزا
داد. تا بر آنچه از دستتان رفت و بر آنچه به شما رسید،
اندوه نخورید. و خداوند به آنچه می کنید، آگاه است

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَافِقَةً مِّنْكُمْ وَطَافِقَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنْفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

آن گاه پس از اندوه آرامشی [به صورت] خوابی سبک بر شما فرود آورد که گروهی از شما را فرا می‌گرفت و گروهی [دیگر] بودند که اندیشه خودشان نگرانیشان ساخته بود، به خداوند گمان نادرست - چون پندار [عصر] جاهلیت - می‌بردند. می‌گفتند: آیا بهره‌ای از یاری [خدا] خواهیم داشت؟ بگو: [تحقق] مدد [الهی] همه‌اش به دست خداست. در دلهای خویش چیزی را نهان می‌دارند که [آن را] برای تو آشکار نمی‌سازند. می‌گویند: اگر ما از یاری [خدا] بهره‌ای داشتیم در اینجا کشته نمی‌شدیم. بگو: اگر در خانه‌هایتان [هم] بودید، کسانی که کشته شدن بر آنان مقرر شده بود، به سوی کشتارگاه خود بیرون می‌آمدند و تا خداوند آنچه را که در سینه‌هایتان دارید [در عمل] بیازماید. و تا آنچه را که در دلهایتان است، پاک سازد، و خداوند به راز دلها داناست ﴿۱۵۴﴾ کسانی از شما در روزی که دو گروه به هم رسیدند، روی گردانند، جز این نیست که شیطان [به کیفر] بخشی از دستاوردهای آنان را [از جای] لغزاند. و به راستی خداوند آنان را بخشید. بی‌گمان خداوند آمرزنده بردبار است ﴿۱۵۵﴾ ای مؤمنان، مانند کسانی نباشید که کفر ورزیدند و درباره دوستانشان چون در زمین سفر کنند [و بمیرند] یا جهادگر [و شهید] شوند، گفتند: اگر نزد ما می‌ماندند، نمی‌مردند و کشته نمی‌شدند. تا خداوند این [گمان و گفتار را] در دلهایشان [مایه] حسرت قرار دهد. و خدا [ست که] زنده می‌کند و می‌میراند و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۱۵۶﴾ و اگر در راه خدا کشته شوید و یا بمیرید، بی‌گمان آمرزش و بخشایشی از [جانب] خدا از آنچه جمع می‌کنند، بهتر است ﴿۱۵۷﴾

وَلَيْنَ مُتُّمٌ أَوْ قُتِلْتُمْ لِيَالِي اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فِيمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُم مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَا أُولَٰئِهِمْ بِهِمْ بِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوَلَمَّْا أَصَبْتَكُمْ مُّصِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ إِنَّا هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

و اگر بمیرید یا کشته شوید، قطعاً به نزد خدا برانگیخته می‌شوید ﴿۱۵۸﴾ پس به [لطف] رحمتی از [سوی] خدا با آنان نرم‌خو شدی و اگر درشت‌خوی سختدل بودی، به یقین از پیرامونت پراکنده می‌شدند. پس از آنان در گذر و برایشان آمرزش بخواه و در [این] کار با آنان مشورت کن و آن گاه که قصد [قطعی انجام کاری را] کردی، بر خداوند توکل کن، که خداوند توکل کنندگان را دوست می‌دارد ﴿۱۵۹﴾ اگر خداوند یاریتان کند، کسی بر شما پیروز نخواهد شد و اگر شما را [به حال خود] رها کند، چه کسی است که پس از او شما را یاری دهد؟ و مؤمنان [فقط] باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۶۰﴾ از هیچ پیامبری خیانت سر نمی‌زند و هر کس که خیانت کند، در روز قیامت [وبال] خیانتی را که ورزیده است [در میان] خواهد آورد. آن گاه به هر کسی [پاداش] دستاوردش به تمام [و کمال] داده شود و آنان ستم نینند ﴿۱۶۱﴾ آیا کسی که در پی [به دست آوردن] خشنودی خدا رفت همچون کسی است که سزاوار خشم خدا شد و جایش دوزخ است؟ و [آن] بد جایی است ﴿۱۶۲﴾ آنان در نزد خداوند مراتبی دارند و خداوند به آنچه می‌کنند، بیناست ﴿۱۶۳﴾ به راستی که خداوند بر مؤمنان منت نهاد، آن گاه که در میان آنان از خودشان رسولی برانگیخت که آیاتش را بر آنان می‌خواند و پاکشان می‌دارد و به آنان کتاب و حکمت می‌آموزد و بی گمان پیش از [آن] در گمراهی‌ای آشکار بودند ﴿۱۶۴﴾ آیا چون مصیبتی به شما رسید- که به دو برابر آن [در شکست دشمنان] دست یافته بودید- گفتید: این از کجا رسید؟ بگو: آن از نزد خود شماست. بی گمان خدا بر هر کاری تواناست ﴿۱۶۵﴾

وَمَا أَصْبَكُمْ يَوْمَ التَّلَاقِ الْجَمْعَانِ فَيَا ذِي اللَّهِ
وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ
تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ
قِتَالًا لَّاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفَرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ
لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ
وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَءُوا عَنْ
أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ
الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ
رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ
خَلْفِهِمْ أَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾
يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا
يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ
وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا
مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرَ عَظِيمٍ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ
إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا
وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

و آنچه در روزی که دو گروه به هم رسیدند، به شما رسید
به اراده خدا بود و تا [خداوند] مؤمنان را معلوم بدارد
﴿۱۶۶﴾ و [نیز] تا منافقان را معلوم بدارد. و به آنان گفته
شد: بیایید در راه خدا بجنگید یا [در برابر کافران] به دفاع
برخیزید. گفتند: اگر می‌دانستیم جنگی [در خواهد
گرفت]، بی شک از شما پیروی می‌کردیم. آنان در آن
روز به نسبت خود به کفر نزدیکتر بودند تا ایمان. به زبان
خویش چیزی می‌گویند که در دل‌هایشان جای ندارد. و
خداوند به آنچه نهان می‌دارند، داناتر است ﴿۱۶۷﴾
کسانی که [خود از جهاد] باز نشستند و در حقّ دوستانشان
گفتند: اگر از ما فرمان می‌بردند، کشته نمی‌شدند. بگو: اگر
راست‌گویید مرگ را از خود بازدارید ﴿۱۶۸﴾ و کسانی را
که در راه خدا کشته شدند مرده مپندار بلکه زنده‌اند. در
نزد پروردگارشان روزی می‌یابند ﴿۱۶۹﴾ به آنچه خداوند
از فضل خویش به آنان داده، شادمانند و در حقّ آنان که از
پشت سرشان [در حرکتند و هنوز] به آنان نپیوسته‌اند،
خوشحال می‌شوند. چرا که نه بیمی بر آنان است و نه آنان
اندوه‌گین شوند ﴿۱۷۰﴾ به نعمت و فضل الهی و آنکه
خداوند پاداش مؤمنان را از بین نمی‌برد، خوشحال می‌شوند
﴿۱۷۱﴾ کسانی که پس از زخمی [و مجروح] شدنشان
[باز دعوت] خدا و رسول را اجابت کردند. برای کسانی از
آنان که نیکوکاری کردند و تقوا ورزیدند پاداشی بزرگ
خواهد بود ﴿۱۷۲﴾ کسانی که مردم به آنان گفتند: به
یقین مردمان [کافر] برای [نبرد] با شما [سپاه] فراهم
آورده‌اند، پس از آنان (سپاه کفر) بترسید. که [این گفته]
ایمانشان را افزون ساخت و گفتند: خدا ما را بس است و
چه نیک کارسازی است ﴿۱۷۳﴾

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّسَهُمْ سُوءٌ
وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا
ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ
وَخَافُوا إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ
يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا
يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ
بِالْإِيمَانِ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمِلُّ لَهُمْ خَيْرٌ
لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمِلُّ لَهُمْ لِيَزِدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ
عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ
رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا
وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ
يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَهُمْ
بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِلَّهِ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَيْرٌ ﴿١٨٠﴾

پس [مؤمنان] به نعمت و فضل الهی باز گشتند. گزندی به
آنان نرسید و از خشنودی خدا پیروی کردند. و خداوند
فضلی بزرگ دارد ﴿۱۷۴﴾ این فقط شیطان است که [شما
را] از دوستانش می ترساند. پس اگر مؤمنید از آنان مترسید
و از من بترسید ﴿۱۷۵﴾ و کسانی که در [یاری] کفر
می شتابند تو را اندوهگین نسازند. حقا که آنان [نمی توانند]
هیچ زیانی به خدا برسانند. خداوند می خواهد که برای آنان
در آخرت بهره ای نگذارد و آنان عذابی بزرگ [در پیش]
دارند. ﴿۱۷۶﴾ به راستی آنان که کفر را به بهای ایمان
خریده اند، هیچ زیانی [نمی توانند] به خدا برسانند و برای
آنان عذابی دردناک خواهد بود ﴿۱۷۷﴾ و کافران
مپندارند که مهلت دادن ما به آنان، برایشان بهتر است. تنها
[از آن روی] به آنان مهلت می دهیم تا گناهکارتر شوند. و
آنان عذابی خوار کننده [در پیش] دارند ﴿۱۷۸﴾ خداوند
نمی خواهد تا که مؤمنان را بر وضعی که [اینک] شما بر آن
[هستید] رها سازد تا آنکه ناپاک را از پاک جدا کند. و
خداوند نمی خواهد تا که شما را بر غیب آگاهی دهد. ولی
خداوند هر کس از رسولان خود را که بخواهد، بر
می گزیند. پس به خدا و فرستادگانش ایمان آرید. و اگر
ایمان آورید و پروا بدارید، پاداشی بزرگ خواهید داشت
﴿۱۷۹﴾ و کسانی که در آنچه خداوند از فضل خویش به
آنان داده است، بخل می ورزند، نباید این [بخل] را برای
خود خیر بپندارند. بلکه آن برایشان شر است. به زودی در
روز قیامت آنچه در آن بخل ورزیده اند [مانند طوق] در
گردنشان افکنده می شود و میراث آسمانها و زمین از آن
خداست. و خداوند به آنچه می کنید، آگاه است ﴿۱۸۰﴾

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلاَّ نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّى يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَمَن زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَسْبُلُونَا فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

آری خداوند سخن آنان را که گفتند: خداوند فقیر و ما توانگریم، شنید. آنچه را که گفتند و اینکه آنان پیامبران را به ناحق کشتند، خواهیم نوشت و می‌گوییم: عذاب سوزاننده را بپخشید ﴿۱۸۱﴾ این به سزای عملکرد پیشین شماست و خداوند هرگز بر بندگان ستمگر نیست ﴿۱۸۲﴾ کسانی که گفتند: خداوند به ما حکم کرده است که به هیچ رسولی ایمان نیاوریم تا زمانی که قربانی‌ای برای ما بیاورد که آتش آن را در کام خود گیرد. بگو: به یقین پیش از من فرستادگانی معجزه‌ها و آنچه را که گفتید، آوردند اگر راستگوید پس چرا آنان را کشتید؟ ﴿۱۸۳﴾ پس اگر تو را دروغزن انگاشتند، [بدان که] پیش از تو [نیز] فرستادگانی [که] دلایل آشکار و صحیفه‌ها و کتاب روشن آوردند، تکذیب شدند ﴿۱۸۴﴾ هر موجود زنده‌ای چشنده [طعم] مرگ است. و جز این نیست که پادشاهیتان را در روز قیامت، به تمام و کمال خواهید یافت. پس هر کس که از آتش [جهنم] دور داشته و به بهشت در آورده شود، بی شک رستگار شده است. و زندگانی دنیا جز مایه فریب نیست ﴿۱۸۵﴾ حتما در اموالتان و جانهایتان آزموده خواهید شد و از آنان که پیش از شما کتاب داده شده‌اند و از مشرکان سرزنش بسیار خواهید شنید. و اگر صبر کنید و پروا دارید، [بدانید که] آن [صبر و پروا] از کارهای سترگ است ﴿۱۸۶﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

و آن گاه که خداوند از اهل کتاب پیمان گرفت که باید آن [کتاب آسمانی] را برای مردم بیان کنید و آن را نهان ندارید. آن گاه آن را پشت سر خویش انداختند و به [جای] آن بهایی ناچیز به دست آوردند و چه بد است آنچه به دست می‌آورند ﴿۱۸۷﴾ کسانی را که به آنچه کرده‌اند، شاد می‌شوند و دوست می‌دارند به آنچه نکرده‌اند، ستوده شوند، رسته از عذابشان میندار. و آنان عذابی دردناک [در پیش] دارند. ﴿۱۸۸﴾ و فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست. و خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۱۸۹﴾ به راستی در آفرینش آسمانها و زمین و آمد و شد شب و روز برای خردمندان نشانه‌هاست ﴿۱۹۰﴾ آنان که خدا را ایستاده و نشسته و بر پهلوی خویش [آرمیده] یاد می‌کنند و در آفرینش آسمانها و زمین اندیشه می‌کنند. [و می‌گویند:] پروردگارا، این را باطل نیافریده‌ای، پاکی برای توسست، پس ما را از عذاب آتش [جهنم] حفظ کن ﴿۱۹۱﴾ پروردگارا، کسی را که تو به آتش [جهنم] در آوری، حقا که رسوایش کرده‌ای و ستمکاران یاورانی نخواهند داشت ﴿۱۹۲﴾ پروردگارا، ما شنیدیم که ندا دهنده‌ای به ایمان فرا می‌خواند، که به پروردگارتان ایمان آورید، پس ایمان آوردیم. پروردگارا، پس گناهانمان را برای ما بیامرز و بدیهایمان را از ما بزدای و ما را در زمره نیکان بمیران ﴿۱۹۳﴾ پروردگارا، و آنچه را که به [زبان] رسولانت به ما وعده کرده‌ای، به ما بده و روز قیامت ما را رسوا [و خوار] مگردان. که بی گمان تو خلاف وعده نمی‌کنی ﴿۱۹۴﴾

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمِلٍ
 مِنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ
 فَأَلْزَيْنَ هَاجِرُوا وَأَخْرَجُوا مِّنْ دِيَرِهِمْ وَأُودُوا فِي
 سَبِيلِي وَقَتَلُوا وَقَتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
 وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا
 مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾ لَا
 يَغْرِبُكَ قَلْبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبَلَدِ ﴿١٩٦﴾ مَتَّعُ
 قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَكِنَّ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ
 اللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ
 يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ
 خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا
 وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

پس پروردگارشان [دعا] ایشان را پذیرفت که: من عمل
 هیچ صاحب عملی از شما را از مرد یا زن تباه نمی‌کنم.
 شما از همدیگرید. پس آنان که هجرت کرده‌اند و از
 خانه‌های خود رانده شده‌اند و در راه من رنج دیده‌اند و
 جنگ کرده‌اند و کشته شده‌اند، [به عنوان] پاداشی از
 جانب خداوند قطعاً بدیهایشان را از آنان می‌زدایم و آنان را
 به باغهایی در آورم که جویباران از فرودست آن روان
 است. و خدا [ست که] پاداش نیک به نزد اوست. ﴿۱۹۵﴾
 آمد و رفت کافران در شهرها تو را نفریبد ﴿۱۹۶﴾ [این]
 بهره‌مندی ناچیزی است، آن گاه جایگاهشان جهنم است و
 بد قرارگاهی است ﴿۱۹۷﴾ ولی کسانی که از
 پروردگارشان پروا داشته‌اند، آنان باغهایی دارند که
 جویباران از فرودست آن روان است، به عنوان پیشکشی از
 نزد خدا جاودانه در آنجا جای خواهند داشت. و آنچه به
 نزد خداست، برای نیکوکاران بهتر است ﴿۱۹۸﴾ و به
 راستی از اهل کتاب کسانی هستند، که در عین فروتنی در
 برابر خداوند به خدا و آنچه به سوی شما فرو فرستاده شده
 است و آنچه به سوی آنان فرو فرستاده شده است ایمان
 می‌آورند و به جای آیات خدا بهای ناچیز نمی‌ستانند.
 اینان، اجرشان را به نزد پروردگارشان خواهند داشت. بی
 گمان خداوند زود شمار است ﴿۱۹۹﴾ ای مؤمنان،
 بردباری کنید و پایداری ورزید و برای جهاد آماده باشید.
 و از خداوند پروا بدارید باشد که رستگار شوید ﴿۲۰۰﴾.

سُورَةُ النَّسَاءِ

سوره نساء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَعَاتُوا أَلْيَتَيْ أَمْوَالِهِمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِيثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَى أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَى فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَعَاتُوا النِّسَاءَ صَدَقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا ﴿٤﴾ وَلَا تَوَثُّوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای مردم، از آن پروردگارتان پروا بدارید که شما را از یک تن یگانه آفرید و همسرش را از او خلق کرد و از آن دو مردان و زنان بسیاری پراکند. و از خدایی که به [نام] او از همدیگر درخواست می‌کنید، و از [گسستن] رابطه خویشاوندی پروا دارید. بیگمان خداوند بر شما نگهبان است ﴿۱﴾ و به یتیمان اموالشان را بدهید و [اموال] ناپاک (حرام) را جایگزین [اموال] پاک (حلال) نکنید. و اموال آنها را [افزوده] به اموال خود مخورید، به راستی که آن گناهی بزرگ است ﴿۲﴾ و اگر بترسید که در [حق] دختران یتیم نمی‌توانید به عدل و انصاف رفتار کنید، آنچه از [سایر] زنان شما را پسند افتد، دو زن و [یا] سه زن و [یا] چهار زن را به زنی گیرید. پس اگر بترسید که [باز] نمی‌توانید به عدل و انصاف رفتار کنید. به یک زن یا به ملک یمین خود اکتفاء کنید. و این به آنکه ستم نکنید نزدیکتر است ﴿۳﴾ و به زنان مهرشان را به عنوان بخششی [الهی] بدهید و اگر بخشی از آن را با دلخوشی به شما ببخشند، آن را حلال گوارا بخورید ﴿۴﴾ و اموالتان را که خداوند [آنها را] مایه قوام [زندگی] قرار داده است، به کم خردان مدهید و از [ثمرات] آن به آنان بخورانید و بیوشانید و با آنها سخن پسندیده بگویید ﴿۵﴾ و یتیمان را بیازمایید تا وقتی که به [سن] ازدواج رسند. پس اگر از آنان حسن تدبیر یافتید، اموالشان را به آنان برگردانید و آن را [از بیم] آنکه بزرگ شوند به اسراف و شتاب مخورید و هر کس که توانگر باشد باید که خویشانداری کند و هر کس که فقیر باشد باید به طرز شایسته بخورد. آن گاه چون اموالشان را به آنان بازگردانید، بر آنان گواه گیرید. و خداوند به عنوان حسابرس بس است ﴿۶﴾

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلِيَحْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَتْهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ عَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

﴿۱۱﴾

مردان از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان بر جای گذارند، سهمی دارند. و زنان [نیز] از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان بر جای گذارند، سهمی دارند - از آنچه از آن [مال، خواه] اندک یا بسیار باشد. - که [به عنوان] سهمی معین [و مقرر] شده است ﴿۷﴾ و چون خویشاوندان [غیر وارث] و یتیمان و بینوایان بر تقسیم [ترکه] حاضر شوند، از آن [چیزی] به آنان بدهید و با آنان به نیکی سخن بگوئید ﴿۸﴾ و کسانی که اگر [نزدیک شوند به حالی که] پس از خود فرزندان ناتوان بر جای بگذارند، که برای آنان نگرانند، باید [در مورد دیگر یتیمان نیز از خدا] بترسند. پس باید که از خدا بترسند و سخنی سنجیده گویند ﴿۹﴾ بی گمان آنان که اموال یتیمان را از روی ستم می خورند، جز این نیست که در شکمشان آتش [فرو می برند و] می خورند، و به آتشی برافروخته، در آیند ﴿۱۰﴾ خداوند در مورد فرزندانان به شما حکم می کند، مرد برابر سهم زن دارد. پس اگر [فرزندان میت همه] دختر [دو دختر یا] بیشتر از دو [دختر] بودند. دو سوم ترکه برای آنان است و اگر یک دختر باشد، یک دوم [ترکه] او راست و اگر او (مورث) فرزندی داشته باشد، هر یک از پدر و مادرش، یک ششم از آنچه را که [او] بر جای گذاشته است خواهند داشت. پس اگر او فرزندی نداشته باشد، و پدر و مادرش از او ارث برند، مادرش را یک سوم [ترکه] خواهد بود. و اگر او (مورث) برادرانی داشته باشد، مادرش یک ششم [از ترکه] را خواهد داشت. [هر آنچه گفته شد] پس از ادای وصیتی است که [مورث] به آن وصیت کرده است یا پس از ادای بدهی [که دارد]. نمی دانید کدام یک از پدران و پسران، برایتان سودمندترند. [این احکام به عنوان] فریضه ای از [جانب] خداوند مقرر شده است. بی گمان خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۱﴾

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوَصِّينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَلَةً أَوْ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتُ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

و یک دوم ما ترک همسرانتان اگر آنها فرزندی نداشته باشند، از آن شماست. و اگر آنها فرزندی داشته باشند، شما یک چهارم از آنچه را که برجای گذاشته‌اند، خواهید داشت، [این حکم] پس از ادای وصیتی است که به آن وصیت کرده باشند یا [پس از] بدهی [که دارند]. و - اگر شما فرزندی نداشته باشید - آنان را یک چهارم از چیزی است که برجا می‌گذارید. و اگر شما فرزندی داشته باشید، آنان را یک هشتم از آنچه برجای گذاشته‌اید، خواهد بود [این حکم] پس از ادای وصیتی است که کرده‌اید یا [پس از] بدهی [که دارید]. و اگر از مردی یا زنی به صورت کلاله ارث برده شود و او برادر یا خواهری داشته باشد، هر یک از آن دو یک ششم را خواهد برد. و اگر بیشتر از این باشند، آنان در یک سوم شریکند، [این حکم] پس از وصیتی است که به آن وصیت شده باشد یا [پس از] پرداخت بدهی [که دارند] بی آنکه [وصیت] زیان‌آور باشد. خداوند [به شما چنین] حکم کرده است. و خداوند دانای بردبار است ﴿۱۲﴾ اینها حدود الهی هستند و هر کس از خداوند و رسول او فرمان برد، او را به بهشتی در آورد که از فرودست آن جویباران روان است که در آن جاودانه خواهند بود. و کامیابی بزرگ این است ﴿۱۳﴾ و هر کس از خداوند و رسول او نافرمانی کند و از حدودش بگذرد، او را وارد آتش [جهنم] کند که در آن جاودانه خواهد بود. و عذابی خفّ آور [در پیش] دارد ﴿۱۴﴾

وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا
 عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي
 الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ
 سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنِهَا مِنْكُمْ فَأَذُوهُمَا^ط فَإِنْ
 تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا
 رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ
 بِجَهْلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ
 عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ
 لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ
 الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ^ط الْكُفْرَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ
 كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾ يَأْتِيهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا^ط
 وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ
 يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ
 كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ
 فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

و کسانی از زنانتان که مرتکب زنا می شوند، چهار کس از
 خودتان را بر آنها گواه بگیرید. آن گاه اگر گواهی دادند،
 آنان را در خانه ها نگه دارید، تا آنکه مرگ عمرشان را
 پایان دهد یا خداوند راهی برای آنان قرار دهد ﴿۱۵﴾ و
 کسانی از شما که مرتکب آن [عمل زشت] می شوند. آنان
 را آزار دهید. آن گاه اگر توبه کردند و نیکوکاری در
 پیش گرفتند، از [آزار] آنان صرف نظر کنید. خداوند توبه
 پذیر مهربان است ﴿۱۶﴾ جز این نیست که [پذیرش] توبه
 برای آنان که از روی نادانی مرتکب بدی می شوند، آن
 گاه به زودی توبه می کنند، بر خداوند حق است. اینانند که
 خداوند آنان را می بخشد. و خداوند دانای فرزانه است
 ﴿۱۷﴾ و توبه آنان که مرتکب بدیها می شوند تا آن گاه
 که کسی از آنان را مرگ در رسد، گوید: من اینک توبه
 کرده ام [پذیرفته] نمی شود. و نه [توبه] آنان که کافر بمیرند.
 برای اینان عذابی دردناک مهیا ساخته ایم. ﴿۱۸﴾ ای
 مؤمنان، برای شما حلال نیست که به اکراه زنان را به ارث
 برید. و آنان را تحت فشار قرار ندهید، تا برخی از آنچه را
 که به آنان داده اید، پس بگیرید. مگر آنکه مرتکب [عمل]
 ناشایست آشکاری شوند. و با آنان به شایستگی رفتار کنید.
 اگر آنان را خوش ندارید [بدانید که] چه بسا چیزی را
 خوش نمی دارید و خداوند در آن خیر بسیار قرار دهد

وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بِهْتِنًا وَإِنَّمَا مُبِينًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنِ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمُ مِنَ الرَّضْعَةِ وَأُمَّهُتِ نِسَائِكُمْ وَرَبَّيْبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

و اگر خواستید، به جای زنی، زن [دیگری] جایگزین کنید و به یکی از آنها مال هنگفتی داده باشید، چیزی از آن مال را باز پس مگیرید. آیا آن را به بهتان و گناه آشکار [باز پس] می گیرید؟ ﴿۲۰﴾ و چگونه آن را می ستانید حال آنکه با همدیگر آمیزش داشته اید. و [زنان] از شما پیمانی استوار گرفته اند. ﴿۲۱﴾ و با کسانی از زنان که پدرانان [با آنان] ازدواج کرده اند، ازدواج نکنید مگر آنچه گذشت [که خداوند آن را بخشیده است]، چرا که این [کار] ناشایست و منفور می باشد و بد راهی است. ﴿۲۲﴾ نکاح [مادرانان و دخترانان و خواهرانان و عمه هایان و خاله هایان و دختران برادر و دختران خواهر و آن مادرانان که شما را شیر داده اند، و خواهران رضاعیتان و مادران زنانان و آن دختران همسرانان که در کنار شما پرورش یافته اند، از آن زنانان که با آنها آمیزش جنسی کرده اید - و اگر با آنها آمیزش جنسی نکرده باشید، گناهی بر شما نیست - و همسران آن پسرانان که از صلب خودتان هستند و آنکه بین دو خواهر جمع کنید، بر شما حرام گردیده است. مگر آنچه گذشته است، که خداوند آمرزنده مهربان

است ﴿۲۳﴾

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا
 وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ
 مُسْلِفِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ
 أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرْضَيْتُمْ
 بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا
 ﴿٢٤﴾ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ
 الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 مِّنْ فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ
 بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَاذْكُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ
 وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ
 مُسْلِفَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَحْدَانٍ فَاذَا أَحْصَيْتُمْ
 أَتَيْنَ بِفَحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ
 مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ حَثَىٰ أَلْعَنَتْ مِنْكُمْ وَأَنْ
 تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ
 لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

و زنان شوهردار [نیز] جز ملک یمیتان [بر شما حرام شده
 است]. خداوند [این حکم] را بر شما مقرر داشته است و
 فراتر از اینها برای شما حلال گردیده که با [صرف]
 مالهایتان از روی پاکدامنی نه از روی شهوترانی [می‌توانید
 آنان را] طلب کنید. پس هر کس از زنان که از او بهره
 برید، مهرشان را- به عنوان فریضه‌ای [مقرر] شده- به آنان
 پردازید. و در آنچه پس از مهر مقرر به آن تراضی [و
 توافق] کنید، گناهی بر شما نیست. بی گمان خداوند دانای
 فرزانه است ﴿۲۴﴾ و هر کس از شما توانایی [مالی] نداشته
 باشد که با زنان آزاد مؤمن ازدواج کند باید از ملک
 یمینهایتان که کنیزان مؤمنات‌اند، ازدواج کند و خداوند به
 ایمان شما داناتر است. [همه] از [جنس] یکدیگرید. با آنان
 (کنیزان) به اجازه سرپرستان ازدواج کنید و مهرشان را به
 شایستگی، در حالی که پاکدامن باشند نه پلیدکار و نه
 دوست نهانی گیرنده، به آنان بدهید. آن گاه چون
 شوهردار شدند، اگر مرتکب زنا شوند نصف عذابی را که
 زنان آزاد دارند، خواهند داشت. این [حکم ازدواج با
 کنیزان] برای کسی از شماست که از گناه بترسد و آنکه
 صبر کنید، برای شما بهتر است و خدا آمرزنده مهربان
 است ﴿۲۵﴾ خداوند می‌خواهد که [احکام خود را] برای
 شما روشن سازد و راه [و رسم] کسانی را که پیش از شما
 بودند به شما بنمایاند و از شما در گذرد و خداوند دانای
 فرزانه است ﴿۲۶﴾

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا
أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ
ذَلِكَ عُذُوْنَا وَظَلَمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ
عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ
نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا
كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَتَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ
عَلَى بَعْضٍ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ
نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ
اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلَى
مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلَّذِينَ عَقَدَتْ
أَيْمَانُكُمْ فَآتَوْهُمْ نَصِيبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

و خداوند می‌خواهد که از شما در گذرد و کسانی که از
خواسته‌های نفسانی پیروی می‌کنند می‌خواهند که
دستخوش کجروی بزرگی شوید. ﴿۲۷﴾ خداوند
می‌خواهد، از [مسئولیت] شما بکاهد و انسان ناتوان آفریده
شده است ﴿۲۸﴾ ای مؤمنان، مالهایتان را در میان خود به
ناروا مخورید مگر آنکه [آن خرید و فروش] تجارتی
همراه با توافقی [از جانب] شما باشد. و خویشان را مکشید،
که خداوند [نسبت] به شما مهربان است ﴿۲۹﴾ و هر کس
از روی تجاوز و ستم، این [کار را] کند، او را به آتش
[جهنم] در آوریم، و این [کار] بر خدا آسان است ﴿۳۰﴾
اگر از کبیره‌های آنچه از آن نهی شده‌اید، دور مانید،
گناهان [صغیره] تان را از شما می‌زداییم و شما را به
جایگاهی شایسته [و گرامی] در آوریم ﴿۳۱﴾ آنچه را که
خداوند برخی از شما را بر برخی [دیگر] با آن برتری داده
است، آرزو مکنید، مردان از آنچه به دست آورده‌اند،
بهره‌ای دارند. و زنان [نیز] از آنچه به دست آورده‌اند
بهره‌ای دارند. و از خداوند از بخشایش او بخواهید.
خداوند به همه چیز داناست ﴿۳۲﴾ و برای هر چیزی از
آنچه پدر و مادر و خویشاوندان برجای گذاشته‌اند، میراث
برانی قرار داده‌ایم و کسانی که پیمان‌تان [آنان را به شما]
پیوند داده است، بهره‌شان را به آنان بدهید. بی‌گمان
خداوند بر همه چیز حاضر [و ناظر] است ﴿۳۳﴾

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ
 عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَأَلْصَلِحْ
 قِنَتَكَ خَفِظْتُ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي
 تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
 وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ
 بَيْنِهِمَا فَأَبْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾ ۞ وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ
 شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
 وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ
 وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَلًا فَخُورًا
 ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ
 وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَأَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

مردان بر زنان سرپرستی دارند چرا که خداوند برخی از
 آنان (انسانها) را بر [برخی] دیگر برتری داده است و [نیز]
 به سبب آنکه [چیزی] از مالهایشان را بخشیده‌اند. زنان
 نیکوکار فرمانبردارند، [اسرار همسرانشان را] به پاس آنچه
 خداوند برایشان حفظ کرده است، در غیبت [آنان] حفظ
 می‌کنند. و زنانی که نافرمانی آنها را معلوم دارید، [در
 آغاز] به آنان پند دهید و [آن گاه] در خوابگاه‌ها ترکشان
 کنید و در نهایت اگر باز نیامدند [به آهستگی] آنها را
 بزنید. آن گاه اگر از شما فرمان بردند، به زیان آنان [برای
 ستم به آنان] بهانه مجوید. خداوند بلند مرتبه بزرگوار
 است ﴿۳۴﴾ و اگر از اختلاف میان آن دو با خبر شدید،
 داوری از خویشاوندان مرد و داوری از خویشاوندان زن
 تعیین کنید، اگر [داوران] خواهند، اصلاح [کنند] خداوند
 بین آن دو سازگاری برقرار خواهد کرد. خداوند دانای
 آگاه است ﴿۳۵﴾ و خداوند را پرستش کنید و چیزی را با
 او شریک نیاورید. و به پدر و مادر نیکی کنید و [نیز] به
 نزدیکان و یتیمان و بینوایان و همسایه خویشاوند و همسایه
 بیگانه و همشین و در راه مانده و ملک یمیتان [نیکی
 کنید] خداوند کسی را که متکبر خودستا باشد، دوست
 نمی‌دارد ﴿۳۶﴾ [همان] کسانی که خود بخل می‌ورزند و
 مردم را [نیز] به بخل فرمان می‌دهند و آنچه را که خداوند
 از فضل خویش به آنان داده است، نهان می‌دارند. و برای
 کافران عذابی خوار کننده آماده ساخته‌ایم ﴿۳۷﴾

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ
 بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ
 قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ
 عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ
 حَسَنَةً يَضْعَفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى
 هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوْا
 الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ
 حَدِيثًا ﴿٤٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ
 وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا
 عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ
 عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ
 لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا
 طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ
 الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا
 السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

و آنان که مالهایشان را برای نمایاندن به مردم انفاق
 می کنند و به خدا و روز قیامت مؤمن نیستند. و هر کس
 که شیطان همدم او باشد، [بداند که] بد همدمی است
 ﴿۳۸﴾ و اگر به خدا و روز قیامت ایمان می آوردند و از
 آنچه خداوند به آنان روزی داده است انفاق می کردند، چه
 زبانی برای آنان داشت؟ و خداوند [به حال] آنان داناست.
 ﴿۳۹﴾ بی گمان خداوند هموزن ذره ای ستم نمی کند. و
 اگر [عملکرد شخص] نیکی باشد، آن را دو چندان کند و
 از نزد خود پاداشی بزرگ [به او] دهد ﴿۴۰﴾ پس
 [حالشان] چگونه است، آن گاه که از هر امتی گواهی [در
 میان] آوریم و تو را بر این امت گواه بیاوریم ﴿۴۱﴾ آن
 روز، کافران و آنان که از رسول [خدا] نافرمانی کردند،
 آرزو کنند، کاش زمین بر آنها هموار کرده شود. و
 [نمی توانند] هیچ سخنی را از خداوند نهان دارند ﴿۴۲﴾
 ای مؤمنان، در حالی که مست باشید به نماز نزدیک نشوید
 تا آنکه بدانید چه می گوید. و در حال جنابت [نیز] تا آنکه
 غسل کنید [به نماز نزدیک نشوید] مگر آنکه رهگذر
 باشید. و اگر بیمار یا در حال سفر باشید یا کسی از شما از
 جایگاه قضای حاجت بیاید یا با زنان آمیزش کنید و آبی
 نیابید، آهنگ خاکی پاک کنید، آن گاه روی و دستانتان
 را مسح کنید. بی گمان خداوند بخشنده آمرزگار است
 ﴿۴۳﴾ آیا به آنان که بهره ای از کتاب یافته اند،
 ننگریسته ای که خواستار گمراهی اند و می خواهند شما
 [نیز] راه را گم کنید ﴿۴۴﴾

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ
 نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ
 مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ
 مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِالْسُنَّةِهُمْ وَطَعْنَا فِي الَّذِينَ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا
 لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا
 يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
 ءَامِنُونَ بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 نَنْطَحِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَى أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا
 لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ
 لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا
 ﴿٤٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنْفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي
 مَنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ
 يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ
 بِالْجِبْتِ وَالْطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ
 أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

و خداوند به [حال] دشمنانتان داناتر است و خداوند برای
 سروری بس است. و کافی است که خدا یاریگر باشد
 ﴿۴۵﴾ [گروهی] از یهود هستند که کلمات را از
 جایگاهشان تغییر می دهند و می گویند: «شنیدیم و نافرمانی
 کردیم» و «اسمع غیر مسمع»، و با پیچاندن زبانهایشان و
 طعن در دین «راعنا» را «راعینا» می گویند. و اگر آنان
 می گفتند: شنیدیم و فرمان بردیم و «اسمع» و «انظرنا»، قطعاً
 برای آنها بهتر و درست تر بود ولی خداوند آنان را به
 [سزای] کفرشان لعنت کرده است لذا جز اندکی ایمان
 نمی آورند ﴿۴۶﴾ ای اهل کتاب، پیش از آنکه چهره هایی
 را محو کنیم، آن گاه آنها را واپس گردانیم یا چنان که
 «اهل شنبه» را لعنت کردیم، لعنتشان کنیم. به چیزی که
 تصدیق کننده آنچه [از کتابهای آسمانی که] با شماست،
 نازل کرده ایم، ایمان آورید و اراده خدا انجام شدنی است
 ﴿۴۷﴾ به راستی خداوند [آن را] که به او شرک آورده
 شود، نمی بخشد و جز آن را برای هر کس که بخواهد،
 می بخشد و هر کس که به خدا شرک آورد، گناهی
 بزرگ برافشته است ﴿۴۸﴾ آیا به آنان که خودشان را
 پاکیزه می شمارند، ننگریسته ای؟ بلکه خداوند هر که را
 خواهد [نیک و] پاک می دارد و به کمترین میزانی ستم
 نیستند ﴿۴۹﴾ بنگر چگونه بر خدا دروغ بر می بندند و این
 گناه آشکار کافی است. ﴿۵۰﴾ آیا به آنان که بهره ای از
 کتاب یافته اند ننگریسته ای که به بت و طاغوت ایمان
 می آورند و درباره کافران می گویند: اینان از مؤمنان راه
 یافته ترند ﴿۵۱﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَآتَيْنَهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَى بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

اینان کسانی‌اند که خداوند آنان را از رحمت خویش دور داشته است و هر کس که خدا [او را] از رحمتش دور بدارد، برایش یابوری نخواهی یافت ﴿۵۲﴾ آیا آنان بهره‌ای از فرمانروایی دارند؟ پس آن هنگام هم هموزن کمترین ذره‌ای به مردم نمی‌دهند ﴿۵۳﴾ آیا با مردم بر آنچه که خداوند از فضل خویش به آنان داده است، حسد می‌ورزند؟ ما خود به آل ابراهیم کتاب و حکمت دادیم و به آنان فرمانروایی بزرگ بخشیدیم ﴿۵۴﴾ برخی از آنان به آن [کتاب] ایمان آورده و برخی از آن روی برتافتند. و جهنم افروخته [برای آنان] بس است ﴿۵۵﴾ آنان که به آیات ما کفر ورزیدند، زودا که آنان را به آتش [جهنم] در آوریم. هر گاه پوستهایشان پخته شود، پوستهایی غیر از آن برای آنان جایگزین کنیم تا [طعم] عذاب را بچشند. بی‌گمان خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۵۶﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، زودا که آنها را به باغهایی در آوریم که از فرودست آن جویباران روان است که همیشه در آنجا جاودانه‌اند. آنها در آنجا همسران پاکیزه دارند. و آنان را به سایه‌ای آرامبخش در آوریم ﴿۵۷﴾ خداوند به شما فرمان می‌دهد که امانتها را به اهلش بسپارید و چون در میان مردم حکم کنید به عدل [و انصاف] حکم کنید. نیکو چیزی است [آنچه] که خداوند شما را به آن اندرز می‌دهد. خداوند شنوای بیناست ﴿۵۸﴾ ای مؤمنان، از خداوند اطاعت کنید و از رسول [او] و صاحبان امرتان [هم] اطاعت کنید هر گاه در چیزی اختلاف کردید، اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارید، آن را به خدا و رسول بازگردانید. این بهتر و نیک انجام‌تر است ﴿۵۹﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الظُّلُمَاتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۖ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أُنزِلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

آیا به کسانی که گمان می‌برند که آنان به آنچه به سوی تو فرو فرستاده شده و آنچه پیش از تو فرو فرستاده شده است، ایمان آورده‌اند، ننگریسته‌ای؟ می‌خواهند که به طاغوت حکم برند حال آنکه فرمان یافته‌اند که به او کفر ورزند و شیطان می‌خواهد که آنها را به گمراهی‌ای دور و دراز افکند ﴿۶۰﴾ و چون به آنان گفته شود به سوی آنچه خداوند نازل کرده است و به سوی رسول [خدا] آید. آن منافقان را بینی که سخت از تو روی بر می‌تابند ﴿۶۱﴾ چگونه باشد که چون به سزای عملکرد پیشینشان مصیبتی به آنان رسد، در حالی که به خدا سوگند می‌خورند که جز نیکوکاری و آشتی دادن منظوری نداشتیم، به نزد تو آیند ﴿۶۲﴾ این گروه آناند که خداوند می‌داند آنچه را که در دلهایشان است. پس از آنان روی برگردان و آنان را اندر زده و با آنان سخنی مؤثر در دلهایشان بگو. ﴿۶۳﴾ و هیچ رسولی نفرستادیم مگر برای آنکه به حکم خدا [از او] فرمان برده شود. و اگر آنان چون بر خویشتن ستم کردند، به نزدت می‌آمدند و از خداوند آمرزش می‌خواستند و رسول [خدا نیز] برای آنان آمرزش می‌خواست، بی‌گمان خداوند را توبه پذیر مهربان می‌یافتند ﴿۶۴﴾ سوگند به پروردگارت، [در حقیقت] ایمان نیاورند مگر آنکه در اختلافی که بین آنان در گرفت، تو را داور کنند. آن گاه از آنچه حکم کردی در خود هیچ دلتنگی نیابند و کاملاً گردن نهند ﴿۶۵﴾

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ
 أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ
 تَثْبِيثًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾
 وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
 وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ
 النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ
 أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ
 عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ
 فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ وَانْفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ
 لَيُبَاطِلَنَّ فَإِنْ أَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ
 عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَبَكُمْ
 فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ
 وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا
 ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ
 يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

و اگر بر آنان مقرر می کردیم که خویشان را بکشید و یا از
 خانه هایتان بیرون روید جز اندکی از آنان [حکم مقرر را]
 انجام نمی دادند و اگر آنان، آنچه را که به آن پند داده
 می شوند، انجام می دادند، قطعاً برایشان بهتر و در استواری
 [ایمانشان] مؤثرتر بود ﴿۶۶﴾ و آن گاه از نزد خویش
 پاداشی بزرگ به آنان می دادیم ﴿۶۷﴾ و آنان را به راه
 راست هدایت می کردیم ﴿۶۸﴾ و هر کس که از خداوند
 و رسول [او] فرمان برد، آنان در زمره کسانی خواهند بود
 که خداوند بر آنان انعام نموده است، از پیامبران و صدیقان
 و شهیدان و صالحان. و اینان نیک رفیقانی هستند ﴿۶۹﴾
 این فضل [و بخشایش] از [جانب] خداست و [آنکه]
 خداوند دانا باشد، کافی است ﴿۷۰﴾ ای مؤمنان، سلاحتان
 را بگیرید، آن گاه گروه گروه بیرون روید یا دستجمعی
 رهسپار شوید ﴿۷۱﴾ و به راستی کسی از شما هست که
 درنگ می کند، پس اگر مصیبتی به شما رسد، گوید:
 خداوند بر من انعام کرد که با آنان حاضر نبودم ﴿۷۲﴾ و
 اگر از جانب خداوند فضلی به شما رسد، چنان که گویی
 بین شما و بین او دوستی ای نبوده است، گوید: ای کاش
 من هم با آنان همراه بودم و به کامیابی بزرگی دست
 می یافتم ﴿۷۳﴾ کسانی باید در راه خدا جنگ کنند که
 زندگانی دنیا را به [بهای] آخرت می فروشند. و هر کس
 که در راه خدا جنگ کند و کشته شود یا پیروز گردد،
 زودا که پاداشی بزرگ به او ارزانی داریم ﴿۷۴﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الظَّالِمِينَ فَتَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَعَ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلُّ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

و شما را چه شده است که در راه خدا و [برای رهایی] مستضعفان از مردان و زنان و کودکانی که می گویند: «پروردگارا، ما را از این شهر که مردمش ستمکارند، بیرون آر و از نزد خود برای ما کارسازی قرار ده و از نزد خویش یابوری برای ما مقرر کن»، پیکار نمی کنید؟ ﴿۷۵﴾ مؤمنان در راه خدا پیکار می کنند و کافران در راه طاغوت می جنگند، پس با دوستان شیطان بجنگید، قطعاً نیرنگ شیطان ضعیف است ﴿۷۶﴾ آیا به کسانی که به آنان گفته شد که [از جنگ] دست نگه دارید و نماز بگزارید و زکات بدهید، ننگریسته ای؟ که چون جهاد بر آنان مقرر شد ناگاه گروهی از آنان همچون ترس از خدا- یا به ترسی بیشتر- از مردم ترسیدند و گفتند: پروردگارا، چرا جهاد را بر ما مقرر کردی؟ چرا تا زمانی نزدیک به ما مهلت ندادی؟ بگو: بهره مندی دنیا اندک است و آخرت برای کسی که پرهیزگاری کند، بهتر است و به کمترین میزانی ستم نمی بینید ﴿۷۷﴾ هر جا که باشید مرگ شما را در می یابد و اگر چه در برجهایی استوار باشید. و اگر نعمتی به آنان برسد، گویند: این از نزد خداوند است. و اگر گزندی به آنان رسد، گویند: این از جانب توست. بگو همگی از نزد خداست. پس این قوم را چه شده است که بر آن نیستند که سخنی دریابند؟ ﴿۷۸﴾ آنچه از نعمت به تو رسد، پس از [جانب] خداوند است و آنچه از گزند به تو رسد، [بدان که] از [جانب] شخص توست. و تو را رسولی به سوی مردم فرستاده ایم و خداوند [به عنوان] گواه بس است ﴿۷۹﴾

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ أَلْقُرْءَانَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْحَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ فَرُّوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنَكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوها إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

هر کس از رسول [خدا] اطاعت کند، در حقیقت از خداوند فرمان برده است. و کسی که روی گرداند، [بدان که] تو را بر آنان نگهبان نفرستاده‌ایم ﴿۸۰﴾ و می‌گویند: فرمانبرداری [در دل داریم] پس چون از نزد بیرون روند گروهی از آنان شبانه جز آنچه را که تو می‌گویی، تدبیر می‌کنند. و خداوند تدبیر شبانه آنان را می‌نویسد، پس از آنان روی گردان و بر خدا توکل کن. و خداوند [به عنوان] کار ساز بس است ﴿۸۱﴾ آیا در قرآن تدبیر نمی‌کنند؟ و اگر از نزد غیر خدا بود، قطعاً در آن اختلافی بسیار، می‌یافتند ﴿۸۲﴾ و هنگامی که خبری از ایمنی یا بیم به آنان رسد، آن را شایع کنند. و اگر آن را به رسول [خدا] و صاحبان امرشان باز می‌گردانند، کسانی از آنان که آن را در می‌یابند، [مصلحت] آن را می‌شناختند. و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود، جز اندکی، از شیطان پیروی می‌کردید ﴿۸۳﴾ پس در راه خدا کار زار کن و جز از [مسئولیت] خودت باز خواست نمی‌شوی و مؤمنان را [به جهاد] ترغیب کن. نزدیک است که خداوند بلای کافران را [از شما] باز دارد و توان خداوند بیشتر و کیفرش سخت‌تر است ﴿۸۴﴾ هر کس شفاعتی نیک کند، از آن بهره‌ای دارد. و هر کس شفاعت بدی کند سهمی از آن برای او خواهد بود و خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۸۵﴾ و چون [به درودی] گرامی داشته شدید، پس [با درودی] بهتر از آن گرامی دارید یا همان را پاسخ دهید. خداوند بر همه چیز حسابرس است ﴿۸۶﴾

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُم بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقْتُلُوكُمْ أَوْ يَقْتُلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَتُلُوكُمْ فَإِنْ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يَقْتُلُوكُمْ وَالْقَوَاءُ إِلَيْكُمْ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ ءَاخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا رَدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكَسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمْ السَّلَامَ وَيَكْفُرُوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

خدا [ست] که معبود [راستینی] جز او نیست. شما را در روز قیامت که شکی در آن نیست گرد خواهد آورد و چه کسی از خداوند راستگوتر است ﴿۸۷﴾ شما را چه شده است که در [باره] منافقان دو دسته شده‌اید حال آنکه خداوند آنان را به [سزای] آنچه مرتکب شدند سرنگون ساخت. آیا می‌خواهید کسی را که خداوند [او را] بیراه گذارد، به راه آورید؟ و هر کس را خداوند بیراه گذارد برای او هیچ راهی نمی‌یابی ﴿۸۸﴾ آرزو کردند که شما [هم] چنان که آنان کافر شدند، کافر شوید. و یکسان باشید، پس از آنان دوستانی برگیرید تا آنکه در راه خدا هجرت کنند. و اگر روی برتافتند، آنان را هر کجا که بیابید، به [اسارت] بگیریدشان و بکشیدشان. و از آنان [کسی را] یار و مددکار مگیرید ﴿۸۹﴾ مگر آنان را که با گروهی که بین شما و آنان پیمانی است، پیوند دارند یا در حالی [به نزد] شما آیند که دلهایشان از آنکه با شما یا با قومشان کار زار کنند، به تنگ آمده باشد. و اگر خدا می‌خواست آنان را بر شما چیره می‌گرداند، و با شما می‌جنگیدند. پس اگر از شما کناره گیرند و با شما جنگ نکنند و [پیام] آشتی به شما بفرستند، [بدانید که] خداوند برای شما بر [زیان] آنان راهی قرار نداده است ﴿۹۰﴾ [گروهی] دیگر را خواهید یافت که می‌خواهند از شما ایمن شوند و از قومشان [نیز] در امان باشند و هر گاه به فتنه باز گردانده شوند، در آن نگونسارشان کنند. پس اگر از شما کناره نگیرند و به شما [پیام] آشتی نفرستند و دستشان را [از شما] باز ندارند، هر کجا که آنان را بیابید، آنان را [به اسارت] بگیرید و آنان را بکشید و اینانند که برایتان بر

آنان حجتی آشکار قرار داده‌ایم ﴿۹۱﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ
 مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ
 أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ
 بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
 وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
 مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾
 وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا
 فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا
 عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامَ
 لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ
 مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ
 عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

﴿٩٤﴾

و مؤمنی را نسزد که مؤمنی [دیگر] را بکشد، مگر آنکه
 [قتل] به خطا [وقوع یابد] و کسی که مؤمنی را از روی خطا
 به قتل رساند، باید برده‌ای مؤمن را آزاد سازد، و به خانواده
 او خونیهایی پرداخت کند. مگر آنکه [آنان] گذشت کنند،
 پس اگر [مقتول] از قومی باشد که با شما دشمنند و او
 مؤمن باشد، پس [قاتل] باید برده‌ای مؤمن را آزاد کند. و
 اگر از قومی باشد که بین شما و آنان عهدی در میان است
 باید خونیهایی به خانواده او پرداخت کند و برده‌ای مؤمن
 را آزاد کند. هر کس که [برده‌ای] نیافت باید که دو ماه
 پیاپی روزه بگیرد. [قانونگذاری کفار] برای پذیرش توبه
 از جانب خداوند است و خداوند دانای فرزانه است ﴿٩٢﴾
 و هر کس مؤمنی را از روی عمد بکشد، جزایش جهنم
 است که در آن جاودانه خواهد بود. و خداوند بر او خشم
 گیرد و از رحمت خویش دورش دارد و عذابی بزرگ
 برای او آماده خواهد ساخت ﴿٩٣﴾ ای کسانی که ایمان
 آورده‌اید! وقتی در راه خدا به مسافرت رفتید، تحقیق
 کنید، و به کسی که به شما سلام می‌کند نگویند که تو
 مؤمن نیستی، (تا بدین طریق) کالای دنیا را بجویند،
 پس نزد خداوند غنائم زیادی است، شما پیش از این
 چنین بودید ولی خداوند بر شما منت نهاد، پس تحقیق
 کنید همانا خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿٩٤﴾

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ
اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ
دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ
الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَتِ
مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ
الَّذِينَ تَوَقَّعُوا الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِينَ أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ
مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً
وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ
يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا غَفُورًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ
يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا
وَسِعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُوَدِّعْهُ الْمَوْتَ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ
فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنَّ
خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ
كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿١٠١﴾

مؤمنانِ خانه‌نشین که عذری (برای عدم شرکت در
مؤمنان [در خانه] نشسته آسیب نادیده و آنان که با
مالهایشان و جانهایشان در راه خدا جهاد می‌کنند، برابر
نیستند. خداوند آنان را که با مالهایشان و جانهایشان جهاد
می‌کنند. بر [خانه] نشستگان به مرتبتی برتری داده است. و
خداوند به هر یک [از آنان] بهشت را وعده داده است و
خداوند جهادگران را بر [خانه] نشستگان پاداشی بزرگ
افزون داده است ﴿۹۵﴾ [آنان را] به مرتبهایی از [جانب]
خویش و آمرزش و بخشایشی [برتری داده است] و
خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۹۶﴾ به راستی کسانی که
فرشتگان جان آنان را می‌گیرند در حالی که آنان نسبت به
خویش ستمکار بوده‌اند، [فرشتگان] گویند: در چه حالی
بودید؟ [در پاسخ] گویند: در زمین مستضعف بودیم.
گویند: آیا زمین خدا فراخ نبود تا در آن هجرت کنید؟ این
گروه جایگاهشان جهنم است و بد جایی است ﴿۹۷﴾ مگر
آن مستضعفان از مردان و زنان و کودکانی که چاره‌ای
ندارند و راهی نمی‌یابند ﴿۹۸﴾ اینان را باشد که خداوند
بیخشد. و خداوند بخشاینده آمرزگار است ﴿۹۹﴾ و هر
کس در راه خدا هجرت کند، در زمین جایگاه بسیار و
گشایشی [در زندگی] یابد و کسی که هجرت کنان به
سوی خداوند و رسول او از خانه‌اش بیرون رود، آن گاه
مرگ او را دریابد، پاداشش بر خداوند است و خداوند
آمرزنده مهربان است ﴿۱۰۰﴾ و چون در زمین سفر کنید
اگر بترسید کافران شما را به بلا افکنند، در آنکه [مقداری]
از نماز بکاهید، گناهی بر شما نیست. قطعاً کافران برای
شما دشمن آشکار هستند ﴿۱۰۱﴾

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَافِيَةً مِّنْهُم مَّعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِن وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَافِيَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَّرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾

فَإِذَا قُضِيَتْ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلُمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلُمُونَ كَمَا تَأْلُمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ تَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

و چون [به هنگام خوف] در میان آنان باشی و برای آنان نماز برگزار کنی، باید گروهی از آنها همراه با تو [به نماز] بایستند و باید اسلحه‌شان را بر گیرند. و چون سجده کنند [گروه دیگر] باید پشت سرتان باشند. و باید گروه دیگر که نماز نگزارده‌اند، بیایند و با تو نماز گزارند و باید که احتیاط خود را حفظ و سلاحهای خود را بگیرند. کافران آرزو دارند، ای کاش از سلاحهای خود و متاع خویش غافل شوید، که یکباره بر شما یورش برند. و اگر برای شما از باران رنجی باشد یا بیمار باشید، در آنکه اسلحه خود را [بر زمین] نهید، بر شما گناهی نیست. ولی احتیاط خود را حفظ کنید. بی گمان خداوند برای کافران عذابی خوار کننده آماده کرده است ﴿۱۰۲﴾ سپس چون نماز را گزاردید، خداوند را ایستاده و نشسته و بر پهلوئی خویش [آرمیده] یاد کنید. و چون آسوده خاطر شدید نماز را [کامل] بگزارید که نماز بر مؤمنان واجبی زماندار است ﴿۱۰۳﴾ در جستجوی این گروه [کافران] سستی نورزید، اگر رنجور می‌شوید آنان [نیز] هم چنان که شما رنج به خود می‌بینید، رنجور می‌شوند. حال آنکه شما از خداوند چیزی را امید دارید که [آنان] امید ندارند. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۰۴﴾ ما کتاب را به راستی به تو نازل کرده‌ایم تا با آنچه خداوند به تو نمایانده است، بین مردم حکم کنی و برای [جانبداری از] خیانتکاران مدافع مباش ﴿۱۰۵﴾

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَلُونَ أَنفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَافًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَآأَنْتُمْ هَؤُلَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبْهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

و از خداوند آمرزش بخواه، که خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۰۶﴾ و از کسانی که به خود خیانت می‌ورزند، دفاع مکن. بی گمان خداوند کسی را که خیانت پیشه گناهکار باشد، دوست نمی‌دارد ﴿۱۰۷﴾ [گناهانشان را] از مردم نهان می‌دارند، حال آنکه [نمی‌توانند] از خداوند نهان دارند و او هنگامی که شبانه سخنی را تدبیر می‌کنند که خداوند نمی‌پسندد، با آنان است و خداوند به آنچه می‌کنند، احاطه دارد ﴿۱۰۸﴾ بهوش باشید، شما ای کسانی که در زندگانی دنیا از آنان دفاع کردید، چه کسی در روز قیامت از آنان دفاع خواهد کرد؟ یا چه کسی کار ساز آنان خواهد بود؟ ﴿۱۰۹﴾ و هر کس که بدی کند یا بر خویشان ستم روا دارد، آن گاه از خداوند آمرزش بخواهد، خداوند را آمرزنده مهربان می‌یابد ﴿۱۱۰﴾ و هر کس که مرتکب گناهی شود، تنها آن را به زیان خودش مرتکب می‌شود و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۱۱﴾ و هر کس خطایی یا گناهی انجام دهد، آن گاه بی گناهی را به آن متهم کند، در حقیقت بهتان و گناه آشکاری را عهده‌دار شده است ﴿۱۱۲﴾ و اگر فضل خدا و رحمتش بر تو نبود، قطعاً گروهی از آنان آهنگ [آن] می‌کردند که تو را گمراه کنند و جز خودشان را گمراه نمی‌کنند و هیچ زبانی به تو نمی‌رسانند و خداوند کتاب و حکمت بر تو نازل کرد و آنچه را نمی‌دانستی به تو آموخت و فضل خدا بر تو بس بزرگ است ﴿۱۱۳﴾

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ تَجَوُّهُمْ إِلَّا مَن أَمَرَ بِصَدَقَةٍ
 أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ
 ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾
 وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ
 وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ
 جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ
 بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ
 بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن يَدْعُونَ مِن
 دُونِهِ إِلَّا إِنثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾
 لَّعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا
 ﴿١١٨﴾ وَلَا أَضِلُّهُمْ وَلَا أُضِلُّهُمْ وَلَا أَمُتِّيهِمْ وَلَا أَمُرُّهُمْ
 فَلْيُتَّبِعُنَّ عَازَانِ الْأَنْعَمِ وَلَا أَمُرُّهُمْ فَلْيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن
 يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ
 خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمِيتُهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ
 الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمَ وَلَا
 يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

در بسیاری از نجوا [ها] نشان خیری نیست، بلکه [خیر در
 نجوای] کسی است که به صدقه یا کار شایسته یا اصلاحی
 بین مردم فرمان دهد. و هر کس که این [کار] را برای به
 دست آوردن خشنودی خداوند انجام دهد، پاداشی بزرگ
 به او خواهیم داد ﴿۱۱۴﴾ و هر کس پس از آنکه هدایت
 برای او روشن شد با رسول [خدا] مخالفت ورزد و جز از
 راه و رسم مؤمنان پیروی کند او را به آنچه روی کرده
 واگذاریم و او را به جهنم در آوریم. و بد جایگاهی است
 ﴿۱۱۵﴾ خداوند نمی‌بخشد که به او شرک آورده شود و
 جز آن را برای هر کس که بخواهد، می‌آمزد و هر کس
 به خداوند شرک آورد، به گمراهی دور و درازی گرفتار
 آمده است ﴿۱۱۶﴾ [مشرکان] به جای او جز [کسانی را
 که] مادینگان نامیده شده‌اند، [به دعا] نمی‌خوانند و جز
 شیطان سرکش را فرا نمی‌خوانند ﴿۱۱۷﴾ خداوند او را از
 رحمت خویش به دور داشت و [شیطان] گفت: از بندگانت
 سهمی معین برخواهم گرفت ﴿۱۱۸﴾ و البته گمراهشان
 سازم و آنان را به آرزوی باطل افکنم و به آنان فرمان دهم
 تا گوشهای چهار پایان را بشکافند و به آنان فرمان دهم که
 آفرینش خدا را تغییر دهند. هر کس که به جای خدا شیطان
 را دوست گیرد، به زبانی آشکار دچار شده است ﴿۱۱۹﴾
 به آنان وعده می‌دهد و آنان را به آرزو می‌افکند. و شیطان
 جز فریب به آنان وعده نمی‌دهد ﴿۱۲۰﴾ آنان جایگاهشان
 جهنم است و از آن گریزگاهی نمی‌یابند ﴿۱۲۱﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
 وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾ لَيْسَ
 بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا
 يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
 ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ
 نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ
 وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ
 إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿١٢٦﴾
 وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا
 يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَّى النِّسَاءِ الَّتِي لَا
 تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ
 وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ
 بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ
 عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾

و آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته انجام داده‌اند
 آنان را به باغهایی در آوریم که از فرو دست آن جویباران
 روان است که همیشه در آن جاودانه‌اند. خداوند به راستی
 وعده نموده است و سخن چه کسی از خداوند راست‌تر
 است ﴿۱۲۲﴾ [وعده خدا] بر وفق آرزوی شما و [هم]
 آرزوی اهل کتاب نیست. هر کس کار بدی انجام دهد، به
 آن جزا داده می‌شود و جز خداوند یار و مددکاری برای
 خود نمی‌یابد ﴿۱۲۳﴾ و هر کس، مرد یا زن در حالی که
 مؤمن است [کاری] از کارهای شایسته انجام دهد، اینان به
 بهشت در آیند و به کمترین میزانی ستم نمی‌بینند ﴿۱۲۴﴾
 و چه کسی نیک آیین‌تر است از کسی که نیکوکارانه
 روی خویشتن به سوی خدا نهاد و از آیین ابراهیم که پاک
 دین بود پیروی کرد. و خداوند ابراهیم را دوست گرفت
 ﴿۱۲۵﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن
 خداست و خداوند به همه چیز احاطه دارد ﴿۱۲۶﴾ و
 درباره زنان از تو فتوی می‌طلبند، بگو: خداوند در مورد
 آنان به شما فتوی می‌دهد. و [همچنین] آنچه در کتاب بر
 شما خوانده می‌شود: درباره زنان یتیمی که آنچه را که
 برای آنان مقرر شده است به آنان نمی‌دهید و می‌خواهید
 که با آنان ازدواج کنید. و [نیز در مورد] کودکان ناتوان و
 آنکه با یتیمان به داد رفتار کنید. و کار نیکی که انجام
 می‌دهید، خداوند به آن داناست ﴿۱۲۷﴾

وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّنْ سَعَتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

و اگر زن از شوهرش سرکشی یا روگردانی ببیند، گناهی بر هر دوی آنان نیست که در بین خود به خوبی آشتی برقرار سازند و آشتی کردن بهتر است. و دلها همواره در معرض بخل قرار دارند و اگر نیکی کنید و پروا دارید بدانید که خداوند به آنچه می کنید، آگاه است ﴿۱۲۸﴾ و هرگز نمی توانید بین زنان به داد رفتار کنید، و هر چند حرص ورزید، پس یکسره [به سوی زنی محبوب] تمایل نورزید تا آنکه او (همسر پیشین خود) را بلا تکلیف رها کنید و اگر اصلاح کنید و پروا دارید، خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۲۹﴾ و اگر [از همدیگر] جدا شوند، خداوند هر یک را با توانگری خود بی نیاز می سازد و خداوند گشایشگر فرزانه است. ﴿۱۳۰﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست. و به آنان که پیش از شما کتاب داده شدند و [نیز] به شما حکم کردیم که از خداوند پروا بدارید. و اگر کفر ورزید، به راستی آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن خداست و خداوند بی نیاز ستوده است ﴿۱۳۱﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن خداست و خداوند برای کارسازی کافی است ﴿۱۳۲﴾ اگر بخواهد، ای مردم شما را [از میان] می برد و دیگران را [پدید] می آورد و خداوند بر این [کار] تواناست ﴿۱۳۳﴾ هر کس که خواهان پاداش دنیاست، [بداند] که پاداش دنیا و آخرت به نزد خداوند است و خداوند شنوای بیناست ﴿۱۳۴﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ
 شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ
 إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا
 الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوْا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ
 بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ
 ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ
 وَمَلَائِكَتِهِ ءَ وَكُتُبِهِ ءَ وَرُسُلِهِ ءَ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ
 ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ
 ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ءَزَادُوا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ
 لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِيرِ الْمُنَافِقِينَ
 بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْبَتُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ
 فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي
 الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا
 وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي
 حَدِيثٍ غَيْرِهِ ءَ إِنَّكُمْ إِذَا مَثَلْتُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ
 الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

ای مؤمنان، به داد استوار [و] برای خدا گواه باشید و اگر
 چه به زیان خودتان یا پدر و مادر و خویشاوندان [شما]
 باشد. اگر چه [مدعی علیه] بی‌نیاز یا فقیر باشد که [در هر
 حال] خداوند به آنان مهربانتر است. پس از خواسته [های
 نفسانی] پیروی کنید که از [حق] بگذرید و اگر زبان به
 تحریف گشایید یا روی گردانید، [بدانید که] خداوند به
 آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۱۳۵﴾ ای مؤمنان، به خدا و
 رسولش و آن کتابی که بر رسولش فرو فرستاده و آن
 کتابی که پیش از این نازل کرده است، ایمان آرید و هر
 کس به خدا و فرشتگانش و کتابهایش و فرستادگانش و
 روز قیامت کافر شود [بداند که] به گمراهی دور و درازی
 گرفتار آمده است ﴿۱۳۶﴾ به راستی آنان که ایمان
 آوردند، سپس کافر شدند، آن گاه ایمان آوردند باز کفر
 ورزیدند، آن گاه به کفر [خود] افزودند، هرگز خداوند
 آنان را نخواهد بخشید و به آنان راهی نخواهد نمایاند
 ﴿۱۳۷﴾ به منافقان خبر ده به آنکه عذابی دردناک [در
 پیش] دارند ﴿۱۳۸﴾ آن [منافقانی] که کافران را به جای
 مؤمنان دوستان [خویش] می‌گیرند آیا به نزد آنان عزت
 می‌جویند؟ پس [بدانند که] عزت همه از آن خداست
 ﴿۱۳۹﴾ و بی‌گمان [خداوند] در کتاب [این حکم] را بر
 شما نازل کرده است که چون بشنوید آیات خدا، انکار
 می‌شوند و مورد ریشخند قرار می‌گیرند، با آنان منشینید تا
 آنکه در سخنی جز آن در آیند [و اگر با آنان بنشینید] قطعاً
 شما [نیز] آن گاه همچون آنان خواهید بود. بی‌گمان
 خداوند گردآورنده منافقان و کافران - همگی - در جهنم
 است ﴿۱۴۰﴾

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُذَبِّدِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

آنان که در انتظار شما هستند، اگر برای شما فتحی از [جانب] خدا حاصل آید، گویند: آیا با شما نبودیم؟ و اگر برای کافران بهره‌ای باشد، گویند: مگر ما پشتیبان شما نبودیم و شما را از [زیان] مؤمنان باز نداشتیم؟ پس خداوند روز قیامت بین شما حکم خواهد کرد. و هرگز خداوند برای کافران بر [زیان] مؤمنان راهی باز نگذاشته است ﴿۱۴۱﴾ بی شک منافقان با خداوند نیرنگ می‌ورزند، و او [خداوند هم در پاسخ نیرنگشان] تدبیر می‌کند، و چون به نماز برخیزند، سست [و بی حال] به نماز می‌ایستند، جلوه فروشی می‌کنند و خداوند را جز اندکی یاد نمی‌کنند. ﴿۱۴۲﴾ میان این [و آن/ کفر و ایمان] سر گشته‌اند. نه به سوی اینانند و نه به سوی آنان. و هر کس را که خدا بیراه بگذارد، برای او هیچ راهی نیابی ﴿۱۴۳﴾ ای مؤمنان، کافران را به جای مؤمنان دوستان [خویش] مگیرید. آیا می‌خواهید برای خداوند بر خویشتن الزامی آشکار قرار دهید؟ ﴿۱۴۴﴾ بی گمان منافقان در طبقه پایینتر آتش [جهنم] جای دارند و برای آنان یآوری نیابی ﴿۱۴۵﴾ مگر آنان که توبه و درستکاری کرده‌اند و به خداوند متمسک شده‌اند و دینشان را برای خداوند خالص ساخته‌اند، که اینان با مؤمنانند. و زودا که خداوند به مؤمنان پاداشی بزرگ بدهد ﴿۱۴۶﴾ اگر سپاس گویند و ایمان آرید خداوند را با عذاب شما کاری نیست. و خداوند قدرشناس داناست ﴿۱۴۷﴾

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلِمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِنْ تُبَدُّوْا حَيْرًا أَوْ تُخَفُّوْهُ أَوْ تَعْفُوْا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنْ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَعَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

خداوند بانگ برداشتن به بدزبانی را جز از [جانب] کسی که ستم دیده باشد، دوست ندارد. و خداوند شنوای داناست ﴿۱۴۸﴾ اگر کاری نیک را آشکار کنید یا آن را نهان دارید یا از ستمی بگذرید، [بدانید که] خداوند بخشاینده تواناست ﴿۱۴۹﴾ به راستی آنان که به خدا و فرستادگانش کفر می‌ورزند و می‌خواهند در میان خدا و فرستادگانش جدایی بیندازند و می‌گویند به برخی ایمان می‌آوریم و برخی [دیگر] را انکار می‌کنیم و می‌خواهند بین این [و آن] راهی برگزینند ﴿۱۵۰﴾ این گروه در حقیقت کافرنده و برای کافران عذابی خوار کننده آماده ساخته‌ایم ﴿۱۵۱﴾ و کسانی که به خدا و رسولانش ایمان آوردند و بین کسی از آنان فرق نگذاشتند، اینان، خداوند پاداششان را به آنان خواهد داد و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۵۲﴾ اهل کتاب از تو می‌خواهند که کتابی از آسمان بر آنها فرود آوری، آنان بزرگتر از این را از موسی خواستند، گفتند: خداوند را آشکارا به ما بنمایان. پس به [سزای] گناهشان صاعقه آنان را در گرفت، آن گاه پس از آنکه معجزه‌ها برایشان آمد، گوساله را [به پرستش] گرفتند، سپس از این [گناه] در گذشتیم و به موسی حجّتی آشکار دادیم ﴿۱۵۳﴾ و به [موجب] پیمانشان [کوه] طور را بر فرازشان برافراشتیم و به آنان گفتیم: سجده‌کنان به دروازه در آید و به آنان گفتیم. در [باره روز] شنبه از حدود [الهی] مگذرید و پیمانی استوار از آنان گرفتیم ﴿۱۵۴﴾

فَبِمَا نَقُضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمْ
 الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ
 اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾
 وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَنَّا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾
 وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
 اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ
 الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ
 عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ
 اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ
 الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
 يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا
 حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِهِمْ عَنِ
 سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخَذِهِمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ
 وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ
 مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ
 مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ
 مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَٰئِكَ نُوْتِيهِمْ أَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

پس به [سزای] پیمان شکنی شان و انکارشان [نسبت] به
 آیات خدا و به ناحق کشتن پیامبران از سوی آنان و [این]
 گفته شان که دلهایمان در پرده است. [آنان را از نظر
 انداختیم] بلکه خداوند به سبب کفرشان بر [دلهای] آنان
 مهر نهاد، پس جز اندکی ایمان نمی آورند ﴿۱۵۵﴾ و [نیز]
 به سزای کفرشان و بهتانی بزرگ که به مریم زدند
 ﴿۱۵۶﴾ و [نیز] به خاطر این گفته شان که مسیح، عیسی بن
 مریم، رسول خدا را ما کشتیم و او را نکشته اند و او را بر
 دار [نیز] نکرده اند بلکه [حقیقت امر] برای آنان مشته شد و
 آنان که در [باره] او اختلاف کردند، قطعاً از [حال] او در
 شکند. و به [حال] او یقین ندارند بلکه از [حدس و] گمان
 پیروی می کنند و به یقین او را نکشته اند ﴿۱۵۷﴾ بلکه
 خداوند او را به سوی خویش فرا برد و خداوند پیروزمند
 فرزانه است ﴿۱۵۸﴾ و [کسی] از اهل کتاب نیست مگر
 آنکه پیش از مرگش به او ایمان می آورد و [عیسی] روز
 قیامت بر آنان گواه خواهد بود ﴿۱۵۹﴾ پس به [سزای]
 ستمی از [جانب] یهود، چیزهای پاکیزه ای را که برایشان
 حلال بود، بر آنها حرام کردیم و [نیز] به [سزای] باز داشتن
 بسیاری [از مردم] از راه خدا. ﴿۱۶۰﴾ و [نیز] به سزای ربا
 گرفتنشان، حال آنکه از آن نهی شده بودند و [نیز] به
 [سزای] آنکه آنان اموال مردم را به ناحق می خوردند و
 برای کافرانسان عذابی دردناک آماده ساخته ایم ﴿۱۶۱﴾
 ولی از میان آنان راسخان در علم و مؤمنانی که به آنچه به
 تو فرو فرستاده شده و آنچه پیش از تو فرو فرستاده شده
 است ایمان دارند و بویژه برپا دارندگان نماز و پرداخت
 کنندگان زکات و مؤمنان به خدا و روز قیامت، زودا که به
 اینان پاداشی بزرگ بدهیم ﴿۱۶۲﴾

وَإِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالْتَّبِيتَن
 مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ
 وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زُبُورًا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ
 قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ
 عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ
 وَمُنذِرِينَ لئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ
 الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾ لَكِنِ اللَّهُ
 يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ
 يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾
 إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ
 وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَأْتِيهَا
 النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرُّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ
 فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

ما چنان که به نوح و پس از او بر پیامبران وحی کردیم و
 [چنان که] به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و
 نوادگان [او] و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان
 وحی کردیم به تو [نیز] وحی کرده ایم و به داوود زبور
 دادیم ﴿۱۶۳﴾ و رسولانی [فرستادیم] که پیش از این
 داستان آنان را بر تو باز گفتیم و رسولانی که حکایت آنان
 را بر تو باز نگفته ایم. و خداوند [بی میانجی] با موسی سخن
 گفت ﴿۱۶۴﴾ رسولانی مژده آور و بیم کننده تا برای
 مردم پس از [ارسال] رسولان بر خداوند حجّتی [در میان]
 نباشد و خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۱۶۵﴾ آری
 خداوند به [حقانیت] آنچه بر تو نازل کرده است گواهی
 می دهد که آن را به علم خود نازل نموده است و فرشتگان
 [نیز] گواهی می دهند. و خداوند به [عنوان] گواه بس است
 ﴿۱۶۶﴾ آنان که کفر ورزیدند و [مردم] را از راه خدا باز
 داشتند، به گمراهی دور و درازی گرفتار آمدند ﴿۱۶۷﴾
 آنان که کفر ورزیدند و ستم کردند، خداوند بر آن نیست
 که آنان را بیمارزد و نه بر آنکه راهی به آنان بنمایاند
 ﴿۱۶۸﴾ مگر راه جهنّم که همیشه در آن جاودانند. و این
 [کار] بر خداوند آسان است ﴿۱۶۹﴾ ای مردم، بی گمان
 [این] رسول حقّ را از [جانب] پروردگارتان برای شما
 آورده است، پس ایمان آورید [تا آن ایمان] برایتان بهتر
 باشد. و اگر کفر ورزید، آنچه در آسمانها و زمین است از
 آن خداست. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۷۰﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلَّمْتُهُوَ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ فَعَامِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِّن فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنَكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُم بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

ای اهل کتاب، در دینتان غلو نکنید و درباره خداوند جز حق نگویید. جز این نیست که مسیح، عیسی بن مریم رسول خدا و کلمه اوست. [که] آن را به [رحم] مریم افکند. و روحی از جانب اوست. پس به خداوند و رسولانش ایمان آورید. و مگویید: [خدایان] سه کس‌اند. [از این گفته] باز آید تا [آن] برایتان بهتر باشد. جز این نیست که خدا معبود یگانه است. از آنکه فرزندی داشته باشد، پاک [و منزّه] است. آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست. و خداوند [به عنوان] کار ساز بس است ﴿۱۷۱﴾ مسیح ابا ندارد که بنده [ای از بندگان] خدا باشد و فرشتگان مقرب [نیز ابایی ندارند]. و هر کس که از بندگی‌اش ابا داشته باشد و کبر ورزد، آنان را، همگی، به سوی خود بر خواهد انگیخت ﴿۱۷۲﴾ اما آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته انجام داده‌اند پادشاهایشان را به تمام و کمال به آنان می‌دهد و به آنان از فضل خویش افزون خواهد داد. و اما آنان که [از بندگی] ابا داشتند و کبر ورزیدند، آنان را به عذابی دردناک عذاب می‌کند و برای خویش در برابر خدا یار و مددکاری نیابند ﴿۱۷۳﴾ ای مردم، به راستی برایتان از [جانب] پروردگارتان برهانی آمد و نوری آشکار به سوی شما نازل کردیم ﴿۱۷۴﴾ اما آنان که به خدا ایمان آوردند و به او تمسک جستند، به زودی آنها را در رحمتی و فضلی از [جانب] خود در می‌آورد و به آنان راه راستی به سوی خود، می‌نمایاند ﴿۱۷۵﴾

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنْ أَمْرُؤُا
هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ
وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا أُثْنَتَيْنِ
فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا
وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حِظِّ الْأُنثَيَيْنِ^١ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

سُورَةُ الْمَائِدَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ
بِهَيْمَتِهِ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي
الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ^٢ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١٧٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعْبِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهَرَ
الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ
الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا لَلْتُمْ
فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ
عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ
وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا
اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٧٧﴾

از تو فتوی می طلبند. بگو: خداوند در [بارہ] کلاله برای
شما فتوی می دهد. اگر مردی بمیرد که فرزندی ندارد. و
خواهری دارد، پس یک دوم میراث از آن اوست. - و [اگر
آن خواهر بمیرد] اگر فرزندی نداشته باشد او [برادرش به
طور کامل] از او ارث می برد - اما اگر [خواهران] دو نفر
باشند، دو سوم ترکه از آن آنان است. و اگر مردان و زنانی
برادر و خواهر باشند، آن گاه مرد همانند سهم دو زن را
خواهد داشت. خداوند [احکام خود را] برای شما روشن
می سازد تا گمراه نشوید. و خداوند به همه چیز داناست
﴿١٧٦﴾

سوره مائده

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای مؤمنان، به پیمانها [ی خود] وفا کنید، [خوردن گوشت]
چهار پایان [از جنس] انعام (گاو و شتر و گوسفند و ...) جز
آنچه که [حکمش] بر شما خوانده می شود، برایتان حلال
شده است [و] نباید در حال احرام صید را حلال شمارید.
بی گمان خداوند آنچه را که می خواهد، حکم می کند
﴿١٧٦﴾ ای مؤمنان، حرمت شعائر خدا و ماه حرام و قربانی
[بی نشان] و قربانیهای قلاهدار (نشاندار) و آنان را که
آهنک بیت الحرام کرده اند که از پروردگارشان فضل و
خشنودی می جویند، مشکنید. و چون احرام گشودید،
[می توانید] شکار کنید. و دشمنی گروهی [از آن روی] که
شما را از مسجد الحرام باز داشتند، بر آنان ندارد که از
حد بگذرید. و بر نیکوکاری و پرهیزگاری با همدیگر
همکاری کنید و بر گناه و ستم همکاری مکنید و از خدا
پروا بدارید، بی گمان خداوند سخت کیفر است ﴿١٧٧﴾

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا
 أُهْلٍ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ
 وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ
 عَلَى النَّصَبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ ۚ
 الْيَوْمَ يَبْسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا
 تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ
 وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ
 دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ
 قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ
 مُكَلَّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا
 أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤﴾ الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ
 الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ
 وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ
 وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَفِحِينَ
 وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ ۚ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ
 حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٥﴾

مردار و خون و گوشت خوک و آنچه [به هنگام سر
 بریدنش] نام غیر خدا بر آن برده شده و [حلال گوشت]
 خفه شده و به ضرب [چوب و سنگ] مرده و از بلندی
 افتاده و به شاخ زدن مرده و آنچه درندگان خورده باشند-
 مگر آنچه [از موارد اخیر پیش گفته] که ذبح [شرعی]
 کرده باشید- و آنچه برای بتان ذبح شده‌اند و آنکه با
 تیرهای فال تعیین قسمت کنید [همه] بر شما حرام شده
 است. [روی کردن به همه] اینها نافرمانی است. امروز
 کافران از دین شما ناامید شده‌اند، پس از آنان مترسید و از
 من بترسید، امروز دینتان را برای شما کامل کردم و نعمت
 خویش را بر شما تمام نمودم و اسلام را [به عنوان] دین
 برای شما پسندیدم. پس هر کس بی آنکه متمایل به گناه
 باشد در [حال] گرسنگی [به خوردن محرّمات] ناچار
 گردد، بداند که خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۳﴾ از تو
 می‌پرسند که چه چیز برای آنها حلال شده است؟ بگو:
 پاکیزه‌ها برای شما حلال شده‌اند و [نیز] آنچه از [شکار]
 جانوران شکاری در حالی که [آنها را] برای شکار
 می‌پرورانید، آموزش داده باشید. از آنچه خدا به شما
 آموخته است، به آنها می‌آموزید. پس از آنچه برای شما
 نگاه داشتند بخورید و نام خدا را بر آن یاد کنید و از
 خداوند پروا بدارید، بی‌گمان خداوند زود شمار است
 ﴿۴﴾ امروز پاکیزه‌ها برای شما حلال کرده شد و طعام
 [ذبیحه] اهل کتاب برای شما حلال است و طعام شما [نیز]
 برای آنان حلال است. و [نیز ازدواج] با زنان مؤمن
 پاکدامن و زنان پاکدامن از کسانی که پیش از شما کتاب
 یافته‌اند چون مهرشان را به آنان بدهید، در حالی که
 پاکدامن باشید نه پلیدکار و نه دوست نهانی گیرنده [برای
 شما حلال است]. و هر آن کس به [ارکان] ایمان کفر
 ورزد عملش تباه شده است و او در آخرت از زیانکاران
 است ﴿۵﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا
بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ
جُنُبًا فَأَطْهَرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ
جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَايَةِ أَوْ لَمْ تَمْسُوا السَّاءَ
فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا
بُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ مِّنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ
عَلَيْكُمْ مِنْ حَرْجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ
نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَاذْكُرُوا
نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ
قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ
شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ
أَلَّا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ
اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾

ای مؤمنان، چون به [قصد] نماز برخیزید، روی خود و
دستهایتان را تا آرنجها بشوید و سرتان را مسح کنید و
پاهایتان را تا دو قوزک [بشوید] و اگر جنب باشید، غسل
کنید. و اگر بیمار یا مسافر باشید و یا کسی از شما از موضع
قضای حاجت بیاید و یا با زنان آمیزش کرده باشید، آن
گاه آبی نیابید، آهنگ خاکی پاک کنید، و از آن [خاک]
رویتان و دستانتان را مسح کنید. خداوند نمی خواهد بر شما
دشواری قرار دهد. بلکه می خواهد که شما را پاک بدارد و
نعمتش را بر شما تمام کند، باشد که سپاس گزارید ﴿۶﴾
و نعمت خدا را بر خود و [نیز] آن پیمانش را که به
[موجب] آن با شما عهد بسته است، یاد کنید، آن گاه که
گفتید: شنیدیم و فرمان بردیم. و از خداوند پروا بدارید. که
خداوند به راز دلها داناست ﴿۷﴾ ای مؤمنان، برای
[گزاردن حق] خدا [که مفاد عهد پیش گفته است]
برخیزید [و] گواهان به عدل باشید. و دشمنی قومی شما را
بر آن ندارد که به عدالت رفتار نکنید، به عدالت رفتار کنید
که آن به تقوی نزدیکتر است و از خداوند پروا بدارید،
که خداوند به آنچه می کنید آگاه است ﴿۸﴾ خداوند به
آنان که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند،
وعده داده است که آمرزش و پاداشی بزرگ خواهند
داشت ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ
 فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ
 فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي
 إِسْرَءِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَءَامَنْتُمْ
 بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
 لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ
 مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقْضِهِم
 مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلْسِيَةً يَحْرِفُونَ
 الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ
 وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ
 فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

و آنان که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ انگاشتند، آنان
 دوزخی‌اند ﴿۱۰﴾ ای مؤمنان، نعمت خدا را بر خود یاد
 کنید، آن گاه که گروهی آهنگ آن کردند که به سوی
 شما دست دراز کنند. و [خداوند] دستهای آنان را از شما
 باز داشت. و از خداوند پروا بدارید و مؤمنان باید فقط بر
 خدا توکل کنند ﴿۱۱﴾ و به راستی خداوند از بنی اسرائیل
 پیمان گرفت. و دوازده سردار از آنان گماردیم. و خدا
 فرمود: «من با شما هستم». اگر نماز را بر پا داشتید و زکات
 را پرداختید و به رسولان من ایمان آوردید و آنان را یاری
 دادید و به [بندگان] خداوند قرض الحسنه دادید، گناهانتان
 را از شما می‌زدایم و شما را به باغهایی در می‌آورم که از
 فرو دست آن جویباران روان است. پس هر کس از شما
 که بعد از آن کفر ورزد، به راستی راه راست را گم کرده
 است ﴿۱۲﴾ پس به [سزای] پیمان شکنی‌شان آنان را از
 رحمت خویش دور داشتیم و دلهایشان را سخت
 گردانیدیم. که کلمات را از مواضع آنها تحریف می‌کنند و
 بخشی از آنچه را که به آن پند داده شدند فراموش کردند.
 و تو پیوسته بر خیانتی از آنان پی می‌بری - مگر اندکی از
 آنان - پس از آنان در گذر و روی برتاب. بی‌گمان خداوند
 نیکوکاران را دوست می‌دارد ﴿۱۳﴾

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِّمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَفِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

و از کسانی که گفتند: ما نصاری هستیم، از آنان پیمان گرفتیم، آن گاه بخشی از آنچه را که به آن پند داده شدند، فراموش کردند. پس بین آنان تا روز قیامت دشمنی و کینه افکندیم و خداوند آنان را به آنچه می کردند، خبر خواهد داد ﴿۱۴﴾ ای اهل کتاب، رسول ما به سوی شما آمده است که بسیاری از آنچه از کتاب [آسمانی] را که نهان می داشتید، برای شما روشن می سازد و از [کوتاهی های] بسیاری در می گذرد. به راستی از [جانب] خدا برای شما نور و کتابی روشن آمده است ﴿۱۵﴾ خداوند با آن کسی را که خشنودی او را بجوید به راههای نجات هدایت می کند و آنان را به توفیق خود از تاریکیها به سوی نور بیرون می برد و آنان را به راه راست هدایت می کند ﴿۱۶﴾ بی گمان آنان که گفتند: «خدا همان مسیح پسر مریم است» کافر شدند. بگو: اگر [خداوند] بخواهد مسیح پسر مریم و مادرش و هر آن کس را که در زمین است، همگی نابود خواهد کرد، چه کسی در برابر خداوند [اختیار کمترین] کاری را دارد؟ و فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در بین آن دوست از آن خداست، هر چه بخواهد، می آفریند و خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۱۷﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّوهُ
 قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ
 خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
 عَلَى فِتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ
 وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقُومُوا
 نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ
 وَجَعَلَ لَكُم مَّلُوكًا وَعَاقَبَكُم مَّا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِّنَ
 الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَقُومُوا أَدْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي
 كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا
 خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ
 وَإِنَّا لَنَنذِلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا
 مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ
 أَنِعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا أَدْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا
 دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ عَلَيْهِمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن
 كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

و یهود و نصاری گفتند: ما پسران خدا و دوستان اویم.
 بگو: پس چرا شما را برای گناهانتان عذاب می کند؟ بلکه
 شما [هم] بشری هستید از آنچه آفریده است. هر کس را
 که بخواهد می آمرزد و هر کس را که بخواهد عذاب
 می کند و فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در میان آن
 دوست از آن خداست و بازگشت به سوی اوست ﴿۱۸﴾
 ای اهل کتاب، رسول ما به سوی شما آمده است که پس
 از [انقطاع وحی] و فترت رسولان برای شما [حقایق را]
 روشن می سازد تا نگوئید: مژده آور و بیم دهنده ای به
 سوی ما نیامد. آری مژده آور و بیم دهنده ای برایتان آمد. و
 خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۱۹﴾ و هنگامی که موسی
 به قوم خود گفت: ای قوم من، نعمت خداوند را بر خود
 یاد کنید، چون در میان شما پیامبران قرار داد و شما را
 فرمانروا ساخت. و چیزی به شما داد که به هیچ کس از
 جهانیان نداده بود ﴿۲۰﴾ ای قوم من، به سرزمین مقدسی
 که خداوند برای شما مقرر نموده است، در آید و پشت
 مگردانید که زیانکار خواهید شد ﴿۲۱﴾ گفتند: ای
 موسی، بی گمان در آنجا گروهی زورمند هستند و ما
 هرگز به آنجا در نمی آییم تا آنکه [آنان] از آنجا بیرون
 روند، پس اگر از آنجا خارج شوند، ما در خواهیم آمد
 ﴿۲۲﴾ دو مرد از پروا پیشگان که خداوند بر آنان انعام
 کرده بود، گفتند: از دروازه بر آنان وارد شوید. پس چون
 از آنجا وارد شوید، شما پیروز خواهید شد و اگر مؤمنید
 [باید که] بر خدا توکل کنید ﴿۲۳﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَنَدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا دَامُوا فِيهَا
فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾
قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي ۖ فَافْرُقْ بَيْنَنَا
وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ
أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ۖ وَآتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ
قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ
الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ
الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا
بِبَاسِطِ يَدَيَّ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ
الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ
مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۖ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾
فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ
لِيُرِيَهُ ۖ كَيْفَ يُورِي سَوْءَةَ أَخِيهِ ۖ قَالَ يُوَيَّلَتِي
أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُورِيَ
سَوْءَةَ أَخِي ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

گفتند: ای موسی، تا هنگامی که در آنجا هستند، هرگز ما
به آنجا در نمی‌آئیم، پس تو و پروردگارت برو [ید] و
جنگ کنید، که ما همین جا می‌مانیم ﴿۲۴﴾ [موسی]
گفت: پروردگارا، من جز اختیار خودم و برادرم را ندارم.
پس بین ما و گروه نافرمان جدایی بینداز ﴿۲۵﴾ [خداوند]
فرمود: آن [سرزمین] چهل سال بر آنان حرام شده است. در
زمین سرگشته می‌شوند، پس بر گروه نافرمانان اندوهگین
مباش ﴿۲۶﴾ و خبر دو فرزند آدم را به راستی بر آنان بر
خوان، چون [هر کدام] قربانی‌ای نذر کردند، که از
یکی‌شان پذیرفته و از دیگری پذیرفته نشد. [آن دیگر]
گفت: قطعاً تو را خواهم کشت. [هابیل] گفت: خداوند
فقط از پرهیزگاران می‌پذیرد ﴿۲۷﴾ اگر دست را به سوی
من دراز کنی تا مرا بکشی، من هرگز دست خود را به
سوی تو دراز نخواهم کرد تا تو را بکشم. به راستی که من
از خدا، پروردگار جهانیان می‌ترسم ﴿۲۸﴾ من می‌خواهم
که گناه مرا و گناه خود را بر دوش کشی، و از دوزخیان،
باشی و سزای ستمکاران این است ﴿۲۹﴾ آن گاه [هوای]
نفسش کشتن برادرش را برای او آراسته [و ساده] جلوه
داد، و او را کشت و از زیانکاران شد ﴿۳۰﴾ آن گاه
خداوند زاغی فرستاد که در زمین کاوش می‌کرد تا به او
بنمایاند که جسد [مرده] برادرش را چگونه پنهان کند.
گفت: ای وای بر من، آیا از آنکه همچون این زاغ باشم،
ناتوان مانده‌ام. که جسد برادرم را پنهان کنم، و [بدینسان]
از پشیمانان شد ﴿۳۱﴾

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

﴿٣٦﴾

به همین سبب بر بنی اسرائیل مقرر داشتیم که هر کس کسی را جز [در مقام قصاص] کسی یا [جز به سبب] فساد [که] در زمین [مرتکب شده باشد] بکشد، چنان است که گویی همه مردم را کشته است و هر آن کس که [سبب] زنده ماندن کسی شود، چنان است که گویی همه مردم را زنده داشته است و بی گمان فرستادگان ما نشانه‌های روشن برای آنها آوردند. آن گاه، پس از آن بسیاری از آنها در زمین زیاده روی می‌کنند ﴿٣٢﴾ جزای آنان که با خدا و رسولش می‌جنگند و [به قصد] فساد در زمین می‌کوشند، فقط آن است که کشته شوند یا به دار آویخته شوند یا دستشان و پاهایشان در خلاف جهت همدیگر بریده شود و یا از سرزمین [خود] تبعید شوند، این در دنیا برای آنان [مایه] رسوایی است و در آخرت عذابی بزرگ [در پیش] دارند ﴿٣٣﴾ مگر کسانی که پیش از آنکه بر آنان دست یابید، توبه کنند، بدانید که خداوند آمرزنده مهربان است ﴿٣٤﴾ ای مؤمنان، از خداوند پروا بدارید و به سوی او وسیله [تقرب] بجوید و در راهش جهاد کنید باشد که رستگار شوید ﴿٣٥﴾ آنان که کفر ورزیدند، اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن همراهش آنان را باشد که [برای رهایی] از عذاب روز قیامت آن را تاوان دهند، از آنان پذیرفته نشود. و عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿٣٦﴾

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ الدَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ
 مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ
 فَاقْطِعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ
 وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ
 وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ
 ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُولُ لَا يَحْزَنكَ الَّذِينَ
 يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ
 وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ
 لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يَحْزِفُونَ
 أَلَكُم مِّن بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا
 فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ
 فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ
 اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي
 الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

می‌خواهند که از آتش [جهنم] بیرون آیند، حال آنکه
 نمی‌توانند از آن بیرون آیند و آنان عذابی پایدار دارند
 ﴿۳۷﴾ و دستان مرد و زن دزد را، به کیفر عملی که
 مرتکب شده‌اند، به عنوان عبرتی از [جانب] خدا ببرید و
 خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۳۸﴾ پس هر آن کس که
 پس از ستمش توبه کند و کار شایسته انجام دهد، خداوند
 از او در می‌گذرد. بی‌گمان خداوند آمرزنده مهربان است
 ﴿۳۹﴾ آیا ندانسته‌ای خداوند [است] که فرمانروایی
 آسمانها و زمین از آن اوست. هر کس را که بخواهد
 عذاب می‌کند و هر کس را که بخواهد، می‌آمرزد. و
 خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۴۰﴾ ای رسول، کسانی
 که در [راه] کفر می‌کوشند، تو را اندوهگین نسازند، [چه]
 از کسانی که به زبانشان گفتند: ایمان آورده‌ایم ولی دلشان
 ایمان نیاورده است و چه از یهود [باشند]. [آنان] به سخن
 دروغ گوش فرا می‌دهند و برای گروهی که هنوز به نزد تو
 نیامده‌اند [برای جاسوسی] گوش فرا می‌دهند و کلمات را
 پس از [استقرار] در جایگاهشان تحریف می‌کنند.
 می‌گویند: اگر این [حکم تحریف شده] به شما داده شد،
 آن را بپذیرید و اگر آن به شما داده نشد، [از غیر آن]
 دوری کنید و هر کس خداوند گمراهی‌اش را خواسته
 باشد، هرگز در برابر خداوند برای او اختیاری ندارد. اینان
 کسانی هستند که خداوند نخواسته است دل‌هایشان را پاک
 دارد. آنان در دنیا رسوایی [و خواری] و در آخرت عذابی
 بزرگ [در پیش] دارند ﴿۴۱﴾

سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّحْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ
فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ
فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ
يُحْكُمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ
يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾
إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا
النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ
وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ
شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَشْتَرُوا
بِإِيَّتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ
النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ
وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ
فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا
أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

[آنان پذیرا و] شنوای [سخن] دروغ [و] بسیار رشوه‌خوار
هستند. پس اگر به نزد تو آیند، بین آنان داوری کن یا از
آنان روی برتاب. و اگر از آنان روی گردانی، نخواهند
توانست زبانی به تو برسانند و اگر داوری کردی، در میان
آنان به داد داوری کن. بی گمان خداوند دادگران را
دوست می‌دارد. ﴿۴۲﴾ و چگونه تو را به داوری بر
می‌گزینند، حال آنکه تورات را که حکم خدا در آن است
در نزد خود دارند، آن گاه [باز] پس از آن روی بر
می‌تابند. و اینان مؤمن نیستند ﴿۴۳﴾ ما تورات را که
هدایت و نور در خود دارد، نازل کردیم. پیامبرانی که [در
برابر احکام الهی] تسلیمند، برای یهود و [همچنین] عالمان
ربانی و احبار به آنچه از کتاب خدا حافظ گردانده شده‌اند
و بر آن گواه بودند، به آن حکم می‌کنند. پس از مردم
مترسید و از من بترسید و به [جای] آیات من بهایی اندک
مستانید. و هر کس که به آنچه خداوند نازل کرده است
حکم نکند، اینانند که کافرنند ﴿۴۴﴾ و در آن بر آنان مقرر
داشتیم که جان در برابر جان و چشم در برابر چشم و بینی
در برابر بینی و گوش در برابر گوش و دندان در برابر
دندان [قصاص] دارد. و جراحاتها [هم] قصاص دارند. پس
هر کس که از آن در گذرد، آن برایش کفاره‌ای است و
هر کس که به آنچه خداوند نازل کرده است حکم نکند
اینانند که ستمکارند ﴿۴۵﴾

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا
 بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى
 وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى
 وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنْجِيلِ بِمَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
 فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ
 بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا
 عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ
 أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ
 شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
 وَلَكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُم ۖ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ
 إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ
 تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأِنْ أَحْكَم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا
 تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
 يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ
 لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ
 أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

و در پی آنان عیسی فرزند مریم را، تصدیق کننده آنچه
 پیش از او بود- که تورات است- فرستادیم و به او انجیل
 را که هدایت و نور در خود داشت و تصدیق کننده آنچه
 پیش از آن بود- که تورات است- و هدایت و پند برای
 پرهیزگاران، به او دادیم ﴿۴۶﴾ و اهل انجیل باید به آنچه
 خداوند در آن نازل کرده است، حکم کنند و هر آن کس
 به آنچه خداوند نازل کرده است، حکم نکند، اینانند که
 نافرمانند ﴿۴۷﴾ و [این] کتاب را به راستی [و] تصدیق
 کننده کتابی که پیش از آن است و بر آن حاکم است به تو
 نازل کردیم، پس در میان آنان به آنچه خداوند نازل کرده
 است، حکم کن و از خواسته‌های [نفسانی] آنان [به جای]
 آنچه از حق که به تو رسیده است، پیروی مکن. برای هر
 یک از شما شریعت و راهی قرار داده‌ایم. و اگر خداوند
 می‌خواست شما را یک امت قرار می‌داد ولی [می‌خواهد]
 تا شما را در آنچه به شما داده است بیازماید. پس [به سوی]
 نیکی‌ها بشتابید، بازگشت همه شما به سوی خداوند است،
 آن گاه شما را از [حقیقت] آنچه در آن اختلاف
 می‌ورزیدید، خبر می‌دهد ﴿۴۸﴾ و [فرمان دادیم] که در
 میان آنان به آنچه خداوند نازل کرده است حکم کن و از
 خواسته‌های [نفسانی] آنان پیروی مکن و از آنان بر حذر
 باش که مبادا تو را از برخی از آنچه خداوند به تو نازل
 کرده است [به باطل] گرایش دهند، اگر روی برتابند، بدان
 که خداوند می‌خواهد آنان را به [سزای] برخی از
 گناهانشان عذاب کند. و بی گمان بسیاری از مردم
 نافرمانند ﴿۴۹﴾ آیا حکم [روزگار] جاهلیت را
 می‌خواهند؟ و برای گروهی که یقین دارند، چه کسی در
 داوری بهتر از خداوند است ﴿۵۰﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ
 أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنكُمْ
 فَإِنَّهُ مِنهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾
 فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ
 يَقُولُونَ نَحْشَىٰ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَن يَأْتِيَ
 بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا
 فِي أَنفُسِهِمْ نَدِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهَؤُلَاءِ
 الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ
 حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ
 يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
 يَخَافُونَ لَوْمَةً لَّيْمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ
 وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
 الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا
 دِينَكُمْ هُزُوعًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن
 قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُم

مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

ای مؤمنان، یهود و نصاری را دوستان [خویش] مگیرید.
 آنان دوستان یکدیگرند و هر کس از شما آنان را دوست
 گیرد، به راستی که خود از آنان است. بی گمان خداوند
 گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿۵۱﴾ آن گاه بیمار
 دلان را می بینی که در [دوستی] آنان می کوشند. می گویند:
 می ترسیم که بلایی به ما برسد، پس نزدیک است که
 خداوند فتح یا چیزی [دیگر] از نزد خویش در میان آورد،
 آن گاه از آنچه در دل خویش نهان داشتند، پشیمان شوند
 ﴿۵۲﴾ و مؤمنان می گویند: آیا اینانند کسانی که [با]
 سخت ترین سوگندهای خویش به خداوند سوگند خوردند
 که آنان با شما هستند. کارهایشان تباه شده و زیانکار
 شده اند ﴿۵۳﴾ ای مؤمنان، هر کس از شما که از دینش
 برگردد [بداند که] خداوند گروهی را در میان خواهد
 آورد که آنان را دوست می دارد و [آنان نیز] او را دوست
 می دارند. [قومی که] بر مؤمنان فروتن و بر کافران
 درشتخویند، در راه خدا جهاد می کنند و از سرزنش هیچ
 سرزنش کننده ای نمی هراسند، این فضل خداست، آن را به
 هر کس بخواهد می دهد. و خداوند گشایشگر داناست
 ﴿۵۴﴾ جز این نیست که ولی شما، خداوند و رسولش و
 مؤمنانی هستند که نماز بر پای می دارند و آنان در اوج
 فروتنی، زکات می پردازند ﴿۵۵﴾ و هر کس خداوند و
 رسولش و مؤمنان را دوست بدارد، [بداند که] حزب
 خداست که پیروزند ﴿۵۶﴾ ای مؤمنان، آنان را که دینتان
 را به ریشخند و بازی گرفتند [با اینکه] از کسانی اند که
 پیش از شما کتاب یافته اند و [نیز دیگر] کافران را دوست
 [خویش] مگیرید. و اگر ایمان دارید، از خداوند پروا
 بدارید ﴿۵۷﴾

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ هَلْ
 تَنقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
 أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ
 أُتْبِئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ ٱللَّهِ مَنْ لَّعَنَهُ
 ٱللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ ٱلْقِرَدَةَ ٱلْخَٰزِرِ
 وَعَبْدَ ٱلطَّغُوتِ ۖ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَآءِ
 ٱلسَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَآءُوكُمْ قَالُواْ ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُواْ
 بِٱلْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُواْ بِهِ ۖ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُواْ
 يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِى ٱلْإِثْمِ
 وَٱلْعُدُوٰى وَأَكْلِهِمُ ٱلسَّحْتَٰ لِبَيْسٍ مَّا كَانُواْ
 يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ ٱلرَّبَّانِيُونَ وَٱلْأَحْبَآءُ عَنِ
 قَوْلِهِمُ ٱلْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ ٱلسَّحْتَٰ لِبَيْسٍ مَّا كَانُواْ
 يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُوبَةٌ غُلَّتْ
 أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُواْ بِمَا قَالُواْ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ
 كَيْفَ يَشَآءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ
 مِنْ رَبِّكَ طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۖ وَٱلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ ٱلْعُدُوَّةَ
 وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَى يَوْمِ ٱلْقِيَمَةِ ۖ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ
 أَطْفَأَهَا ٱللَّهُ وَيَسْعُونَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا ۖ وَٱللَّهُ لَا
 يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

و چون به نماز فرا می خوانید، آن را به ریشخند و بازیچه
 گیرند. این از آن است که آنان قومی هستند که خرد
 نمی ورزند ﴿۵۸﴾ بگو: ای اهل کتاب، آیا جز [برای این]
 از ما عیب می گیرید که به خداوند و آنچه به ما فرو
 فرستاده شده و آنچه پیش از این فرو فرستاده شده است
 ایمان آورده ایم و [جز برای آنکه] بیشترتان نافرمانید
 ﴿۵۹﴾ بگو: آیا به شما از کسی که در نزد خدا از این [هم]
 بد سرانجام تر است، خبر دهم؟ [جزای] کسانی که خداوند
 آنان را از رحمت خویش به دور داشته و بر آنان خشم
 گرفته و آنان را [همچون] بوزینگان و خوکان قرار داده و
 [کسی که] طاغوت را پرستیده، اینان بد جایگاه تر و از راه
 راست گمراه ترند ﴿۶۰﴾ و چون [به نزد] شما آیند، گویند:
 ایمان آورده ایم، حال آنکه با کفر در آمده و با آن بیرون
 رفته اند. و خداوند به آنچه نهان می داشتند، دانایتر است
 ﴿۶۱﴾ و بسیاری از آنان را می بینی که در گناه و تجاوز و
 حرام خواری خویش می کوشند، چه بد است کاری که
 مرتکب می شدند ﴿۶۲﴾ چرا عالمان ربّانی و دانشوران
 آنان را از سخن دروغشان و حرام خواریشان باز نمی دارند؟
 چه بد است، آنچه می کردند ﴿۶۳﴾ یهود گفتند: دست
 خداوند بسته است. دستان خودشان بسته باد. و به [سزای]
 آنچه گفتند از رحمت خداوند به دور داشته شدند. بلکه دو
 دست او گشاده است هر گونه که بخواهد انفاق می کند و
 به راستی آنچه از [جانب] پروردگارت به سوی تو فرو
 فرستاده شده است، [در حق] بسیاری از آنان، سرکشی و
 کفر را خواهد افزود. و در بین آنان دشمنی و کینه را تا
 روز قیامت افکنده ایم، هر گاه که آتشی برای جنگ
 برافروزند، خداوند آن را فرو می نشاند، و در زمین در فساد
 می کوشند. و خداوند فسادکاران را دوست نمی دارد

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَرْنَا عَنْهُمْ سِيَئَاتِهِمْ وَلَآ دَخَلْنَاهُمْ جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالتَّصْرِيُّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

و اگر اهل کتاب ایمان می‌آوردند و پرهیزگاری می‌کردند، به یقین گناهانشان را از آنان می‌زدودیم. و آنان را به باغهایی پر ناز و نعمت در می‌آوردیم ﴿۶۵﴾ و اگر آنان [حکم] تورات و انجیل و آنچه را که از [سوی] پروردگارشان به سوی آنان فرو فرستاده شده است، بر پا می‌داشتند. از برکتهای آسمانی و زمینی [خداوند] بهره‌مند می‌شدند. از آنان گروهی میانه رو هستند. و بسیاری از آنان بدکاری است که می‌کنند ﴿۶۶﴾ ای رسول، برسان آنچه را که از [جانب] پروردگارت به سوی تو فرو فرستاده شده است و اگر [این کار را] نکنی، رسالتش را نرسانده‌ای. و خداوند تو را از [شر] مردم حفظ می‌کند. خداوند گروه کافران را هدایت نمی‌کند ﴿۶۷﴾ بگو: ای اهل کتاب، بر آیینی درست نیستید مگر وقتی که [حکم] تورات و انجیل و آنچه را که از [جانب] پروردگارتان به سوی شما فرو فرستاده شده است، بر پا دارید و البته آنچه از [جانب] پروردگارت به سوی تو فرو فرستاده شده است [در حق] بسیاری از آنان سرکشی و کفر را خواهد افزود. پس بر گروه کافران اندوه مخور ﴿۶۸﴾ مؤمنان و یهودیان و صابئان و مسیحیان، هر کس که به خداوند و روز قیامت ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد، هیچ ییمی بر آنان نیست و نه آنان اندوهگین شوند ﴿۶۹﴾ به راستی از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم و رسولانی به سوی آنان فرستادیم. هر گاه که فرستاده‌ای برایشان چیزی می‌آورد که دل‌هایشان خوش نداشت، گروهی را دروغگو انگاشتند و گروهی را می‌کشتند ﴿۷۰﴾

وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ
 اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِّنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
 بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۖ وَقَالَ الْمَسِيحُ بَنِيَّ إِسْرَءِيلَ
 اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
 حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ
 مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ
 ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا
 يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ
 مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ ۖ كَانَا يَأْكُلَانِ
 الطَّعَامَ ۖ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي
 يُؤَفَّكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
 الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

و پنداشتند که آزمون [و بلایی] در کار نیست پس کور و
 کر شدند، آن گاه خداوند توبه‌شان را پذیرفت، باز [دیگر
 بار] بسیاری از آنان کور و کر شدند و خداوند به آنچه
 می‌کنند بیناست ﴿۷۱﴾ به راستی کسانی که گفتند:
 «خداوند همان مسیح فرزند مریم است» کافر شدند. حال
 آنکه [خود] مسیح گفته بود: ای بنی اسرائیل، خدا را که
 پروردگار من و پروردگار شماست، پرستید. بی گمان
 کسی که به خداوند شرک آورد، خداوند بهشت را بر او
 حرام می‌گرداند و جایگاهش آتش [دوزخ] است. و
 ستمکاران یاورانی ندارند ﴿۷۲﴾ البته کسانی که گفتند:
 خداوند یکی از سه [اقنوم] است کافر شدند و هیچ معبود
 [راستینی] جز معبود یگانه نیست. و اگر از آنچه می‌گویند،
 باز نیابند، قطعاً به کافران‌شان عذابی دردناک خواهد رسید
 ﴿۷۳﴾ آیا به سوی خداوند باز نمی‌گردند و از او آمرزش
 نمی‌خواهند؟ و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۷۴﴾
 مسیح فرزند مریم جز رسولی [بیش] نیست. به راستی
 رسولانی پیش از او در میان بوده‌اند. و مادرش بسیار
 راستگوار بود. [هر دو] غذا می‌خوردند. بنگر چگونه
 نشانه‌ها را برای [آنان] روشن می‌سازیم، آن گاه بنگر [آنان]
 چگونه، [از پذیرش حق] بازگردانده می‌شوند ﴿۷۵﴾ بگو:
 آیا به جای خداوند چیزی را می‌پرستید که برایتان اختیار
 [و توان] زیان و سودی را ندارد؟ و خداست که شنوای
 داناست ﴿۷۶﴾

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ
وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا
كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾
لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ
اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ
أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ
أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ
أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ
قَالُوا إِنَّا نَصْرِيكَ ذَلِكَ بَأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيَّيْنَ وَرُهْبَانًا
وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

بگو: ای اهل کتاب، در دینتان به ناحق غلو نکنید و از
خواسته‌های [نفسانی] قومی که از پیش گمراه شدند و
بسیاری [از مردمان را نیز] به گمراهی کشاندند و از راه
راست، به بیراهه رفتند، پیروی نکنید ﴿۷۷﴾ کافران بنی
اسرائیل بر زبان داود و عیسی فرزند مریم لعنت شدند و این
از آن بود که نافرمانی کردند و از حد می‌گذشتند ﴿۷۸﴾
همدیگر را از آن کار زشتی که مرتکبش شدند، باز
نمی‌داشتند، قطعاً بد کاری بود که می‌کردند ﴿۷۹﴾
بسیاری از آنان را می‌بینی که با کافران دوستی می‌کنند.
چه بد است آنچه نفسهایشان برای آنان پیش فرستاده است،
که آن مایه خشم خداوند بر آنان است و آنان در عذاب
جاودانه‌اند ﴿۸۰﴾ و اگر به خدا و پیامبر [خود] و آنچه بر
او فرستاده شد ایمان می‌آوردند، آنان را دوستان [خویش]
نمی‌گرفتند. ولی بسیاری از آنان بدکارند ﴿۸۱﴾
دشمن‌ترین مردم را در حق مؤمنان یهود و مشرکان می‌یابی
و مهربانترین آنان را در حق مؤمنان کسانی می‌یابی که
گفتند: ما مسیحی هستیم. این از آن است که از [میان] آنان
دانشمندان و راهبان هستند و [نیز از آن روی] که آنان کبر
نمی‌ورزند ﴿۸۲﴾

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا فَكُتِّبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٢﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَأْتِبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَبَّيْتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٦﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِءِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٧﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَرْتُمْ بِهِ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَٰلِكَ كَفَرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٨﴾

و چون آنچه را که به سوی رسول [خدا] فرو فرستاده شده است، بشنوند، چشمهایشان [را چنان] بینی که به سبب آنچه از حق شناخته‌اند، اشک ریزان می‌شود. می‌گویند: پروردگارا، ایمان آورده‌ایم، پس ما را در زمره گواهان بنویس ﴿۸۲﴾ و ما را چه شده است که به خداوند و به آنچه از حق که برایمان آمده است، ایمان نیاوریم، حال آنکه امیدواریم که پروردگارمان ما را در زمره صالحان در آورد ﴿۸۳﴾ پس خداوند به [پاس] آنچه گفتند: باغهایی به آنان پاداش داد که از فرودست آن جویباران روان است که در آنجا جاودانه‌اند. و این پاداش نیکوکاران است ﴿۸۴﴾ و آنان که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ انگاشتند، اینان اهل دوزخند ﴿۸۵﴾ ای مؤمنان، لذاذ چیزهایی را که خداوند برای شما حلال نموده است حرام شمارید و از حد مگذرید. بی گمان خداوند از حد گذرندگان را دوست نمی‌دارد ﴿۸۶﴾ و از آنچه خداوند [آن را] حلال پاکیزه به شما روزی داده است بخورید و از خداوندی که شما به او مؤمنید، پروا دارید ﴿۸۷﴾ خداوند شما را درباره سوگندهای لغو [و بیهوده] تان باز خواست نمی‌کند، ولی شما را به [سزای] سوگندهایی که از روی قصد [و اراده] خورده‌اید، باز خواست می‌کند. پس کفاره‌اش غذا دادن ده بینوا از میانگین آنچه به خانواده خود می‌خورانید یا لباس دادن آنان یا آزاد کردن یک برده است. پس اگر کسی [هیچ یک از اینها] را نیابد [کفاره‌اش] سه روز روزه داشتن است. کفاره سوگندهایتان چون سوگند خورید [و بشکنید] این است. و [به] سوگندهایتان پایبند باشید. خداوند آیاتش را اینچنین برای شما روشن می‌سازد. باشد که سپاس گزاریید ﴿۸۸﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْحُمُرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَأَجْتَنِبُوهُ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ
بَيْنَكُمْ أَلْعَدَوَّةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْحُمْرِ وَالْمَيْسِرِ
وَيُضْذِكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ
مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأَحْذَرُوا
فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
لِيَبْلُوكُمْ اللَّهُ بَشِيرٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ
وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَن
قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ
النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَالِغَ
الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَرَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكِ
صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهٖ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ
وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمِ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

ای مؤمنان، جز این نیست که شراب و قمار و انصاب و از
لام پلید [و ناشی] از عمل شیطان است، پس از آن احتراز
کنید باشد که رستگار شوید ﴿٩٠﴾ جز این نیست که
شیطان می‌خواهد بین شما در [پرداختن به] شراب و قمار
دشمنی و کینه افکند و شما را از یاد خدا و از نماز باز دارد.
پس آیا دست بر می‌دارید؟ ﴿٩١﴾ و از خداوند اطاعت
کنید و از رسول [و نیز] اطاعت کنید و [از گناهان] بر حذر
باشید. اگر روی گردانیدید، بدانید که بر عهده رسول ما
فقط پیام رسانی آشکار است ﴿٩٢﴾ بر آنان که ایمان
آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند در آنچه خورده‌اند،
چون پرهیزگاری کنند و ایمان آورند و کارهای شایسته
کنند، آن گاه [هم چنان] پروا دارند و ایمان آورند باز پروا
دارند و نیکوکاری کنند، گناهی نیست. و خداوند
نیکوکاران را دوست می‌دارد ﴿٩٣﴾ ای مؤمنان، بی‌گمان
خداوند شما را به شکاری که دستهایتان و نیزه‌هایتان به آن
برسد، می‌آزماید تا خداوند معلوم بدارد که چه کسی در
نهران از او بیم دارد. پس هر آن کس که بعد از این از حد
بگذرد، عذابی دردناک [در پیش] دارد ﴿٩٤﴾ ای مؤمنان،
در حال احرام شکار را مکشید و هر آن کس از شما که از
روی عمد [و آگاهی] آن را بکشد، جزایی مانند آنچه
کشته است، از چهارپایان [بر او] واجب است. - که به
[همانند بودن] آن دو دادگر از میان شما حکم می‌کنند -
[در حالی که باید] قربانی‌ای رسیده به کعبه باشد - یا باید
کفاره بدهد [که عبارت است از:] غذای فقیران یا برابر آن
روزه گرفتن تا سزای کردارش را بچشد. خداوند از آنچه
گذشته در گذشت. و هر کس که [به چنین گناهی] باز
گردد، خداوند از او انتقام می‌گیرد و خداوند پیروزمند
کین ستان است ﴿٩٥﴾

أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَعًا لَكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحَرَّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْيَتَّى الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ اُعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَأْتِهَا اللَّهُ تَأْوِيلُ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَأْتِهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِنْ تُبَدَّ لَكُمْ تَسْؤُكُمْ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبَدَّ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

شکار دریایی و خوردنش برای شما حلال شده است تا برای شما و کاروانیان بهره‌ای باشد و شکار بیابان تا زمانی که در حالی احرام باشید بر شما حرام شده است. و از خداوندی که به سوی او بر انگيخته می‌شوید پروا دارید ﴿٩٦﴾ خداوند کعبه را که «بیت الحرام» است و ماه حرام و قربانی [بی‌نشان] و قربانی نشاندار را مایه قوام [امور] مردم قرار داده است. این [شرح برای آن است] تا بدانید که خداوند آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است می‌داند و [تا بدانید] که خداوند به همه چیز داناست ﴿٩٧﴾ بدانید که خداوند سخت کیفر است و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿٩٨﴾ جز رساندن [پیام] خداوند هیچ مسئولیتی [بر عهده رسول [خدا] نیست. و خداوند آنچه را که آشکار می‌کنید و آنچه را که نهان می‌دارید، می‌داند ﴿٩٩﴾ بگو: پلید و پاک یکسان نیست و اگر چه فراوانی پلید [ی] تو را به شگفتی وادارد. پس ای خردمندان، از خداوند پروا بدانید باشد که رستگار شوید ﴿١٠٠﴾ ای مؤمنان، از چیزهایی بپرسید که اگر برای شما آشکار شود، شما را اندوهگین کند، و اگر وقتی که قرآن فرو فرستاده می‌شود، از آن بپرسید، [سختی آن] برایتان آشکار خواهد شد. خداوند از آنها (سؤالات) در گذشت، و خداوند آمرزنده بردبار است ﴿١٠١﴾ به راستی گروهی پیش از شما از [همانند] آن پرسیده بودند. آن گاه به [سبب] آن کافر شدند ﴿١٠٢﴾ خداوند نه بحیره و نه سائبه و نه وصیله و نه حامی را قرار نداده است. ولی کافران بر خداوند دروغ می‌بندند. و بیشترشان خرد نمی‌ورزند ﴿١٠٣﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ عِبَادَةً أُولُو كَانَ عِبَادَتُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْآثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عَثَرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اُسْتَحَقَّا إِثْمًا فَءَاخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأُولَيْنِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدَتْنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتِهِمَا وَمَا اُعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَنُ بَعْدَ أَيْمَنِهِمْ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

و چون به آنان گفته شود: به سوی آنچه خداوند فرو فرستاده است و به سوی رسول [خدا] بیایید، گویند: آنچه نیاکانمان را بر آن یافته‌ایم برای ما بس است. [آیا چنین می‌گویند] هر چند که پدرانشان چیزی نمی‌دانسته، و [هیچ راهی] نمی‌یافتند؟ ﴿۱۰۴﴾ ای مؤمنان، خویشتان را [از گناه] نگاه دارید. چون شما راه یافته باشید، کسی که گمراه شده باشد، زبانی به شما نمی‌رساند. بازگشت همگی شما به سوی خداوند است، آن گاه شما را به آنچه می‌کردید، خبر می‌دهد ﴿۱۰۵﴾ ای مؤمنان، [حد نصاب] شهادت در میان شما به هنگام وصیت - چون [نشانه‌های] مرگ به کسی از شما برسد - دو شخص دادگر از خودتان (مسلمان) و یا اگر در حال سفر در زمین باشید، آن گاه مصیبت مرگ به شما رسد، دو تن از غیر خودتان (اهل کتاب) است. اگر [به آنان] شک داشته باشید، پس از نماز آنان را نگه دارید تا به خداوند سوگند خورند که به [جای] آن [شهادت] هیچ قیمتی نمی‌ستانیم و هر چند خویشاوند باشد و شهادت خدا را نهان نمی‌داریم، آن گاه ما از گناهکاران خواهیم بود ﴿۱۰۶﴾ پس اگر معلوم شد که آن دو دستخوش گناه شده‌اند دو شخص دیگر از کسانی که ستم دیده‌اند [و] هر دو [به میت] نزدیک‌ترند، قائم مقام آن دو می‌شوند. پس به خداوند سوگند می‌خورند که شهادت ما از شهادت آن دو درست‌تر است و از حق نگذشته‌ایم، که در آن صورت ما از ستمکاران خواهیم بود ﴿۱۰۷﴾ این [روش] به آنکه گواهی را به گونه درستش در میان آرند و یا بترسند از آنکه سوگندهایی پس از سوگندهای آنان [به وارثان] برگردانده شود، نزدیک‌تر است و از خداوند پروا بدارید و [فرمان او را] بشنوید و [بدانید] که خداوند گروه فاسقان را هدایت نمی‌کند ﴿۱۰۸﴾

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا
 عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ
 لِيَعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ
 إِذْ أُيِّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ
 وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ
 وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي
 فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ
 وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٠﴾ وَإِذْ
 أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرُسُولِي قَالُوا
 ءَامَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ
 لِيَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ
 عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ
 قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَّقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ
 الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

روزی که خداوند پیامبران را گرد آورد، آن گاه بگوید:
 [در برابر دعوت حق] چه پاسخی شنیدید. گویند: علمی
 نداریم. بی گمان تو دانای امور پنهانی ﴿۱۰۹﴾ آن گاه که
 خداوند می فرماید: ای عیسیٰ فرزند مریم، نعمت مرا بر
 خویش و بر مادرت، یاد کن. آن گاه که تو را به روح
 القدس توان دادم. با مردم در گهواره [به اعجاز] و در
 میانسالی [به وحی] سخن می گفתי و آن گاه که به تو
 کتاب و حکمت و تورات و انجیل آموختم. و آن گاه که
 به حکم من از گل مانند شکل پرنده می ساختی، سپس در
 آن می دمیدی، آن گاه به حکم من [به] پرنده ای [تبدیل]
 می شد و کور مادرزاد و پیس را به حکم من شفا می دادی.
 و آن گاه که مردگان را به حکم من [زنده از گور] بیرون
 می آوردی، و چون [شر] بنی اسرائیل را هنگامی که
 برایشان معجزه ها آوردی از تو باز داشتم. پس کافرانشان
 گفتند: این جز سحری آشکار [چیزی دیگر] نیست
 ﴿۱۱۰﴾ و چون به حواریان الهام کردم که به من و به
 رسول من ایمان آورید. گفتند: ایمان آوردیم و گواه باش
 به آنکه ما تسلیم شده ایم ﴿۱۱۱﴾ چون حواریان گفتند: ای
 عیسیٰ فرزند مریم، آیا پروردگارت می تواند، سفره ای از
 آسمان بر ما فرو بفرستد؟ گفت: اگر مؤمنید از خداوند
 پروا بدارید ﴿۱۱۲﴾ گفتند: می خواهیم از آن بخوریم و
 دل هایمان آرام گیرد و بدانیم که به ما راست گفته ای و بر
 [نزول] آن از گواهان باشیم ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً
 مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً
 مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مُنْزِلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مِنْكُمْ فَإِنِّي
 أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ
 قَالَ اللَّهُ يَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
 اتَّخِذُونِي وَأُمِّي آلِهَتَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا
 يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ
 فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
 نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَالِمُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا
 مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ
 عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مِمَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ
 أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾
 إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ
 الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
 عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۲۰﴾

عیسی بن مریم گفت: خداوندا، ای پروردگار ما، سفره‌ای
 از آسمان بر ما فرو فرست که عیدی برای ما- برای اوّل و
 آخر ما- و معجزه‌ای از [جانب] تو باشد و به ما روزی ده
 که تو بهترین روزی دهندگانی ﴿۱۱۴﴾ خداوند فرمود:
 من آن را بر شما فرو خواهم فرستاد آن گاه کسی از شما
 که پس از آن کفر ورزد، من او را به عذابی گرفتار کنم
 که کسی از جهانیان را به آن عذاب نمی‌کنم ﴿۱۱۵﴾ و
 چون خداوند فرماید: ای عیسی بن مریم، آیا توبه مردم
 گفتی که مرا و مادرم را به عنوان دو معبود به جای خداوند
 گیرید؟ گوید: تو را به پاکی یاد می‌کنم، مرا نسزد چیزی
 بگویم که سزاوار من نیست. اگر آن را گفته باشم، بی
 گمان آن را دانسته‌ای. آنچه را که در ذات من است،
 می‌دانی، و آنچه را که در ذات [مقدس] توست نمی‌دانم.
 بی گمان تو خود دانای رازهای نهانی ﴿۱۱۶﴾ به آنان
 مگر آنچه را که مرا به آن فرمان داده بودی، نگفتم،
 [گفتم] که خدا، پروردگار من و پروردگارتان را پرستید
 و تا زمانی که در میانشان بودم بر آنان گواه بودم، آن گاه
 چون مرا برگرفتی خودت بر آنان نگهبان بودی و تو بر
 همه چیز گواهی ﴿۱۱۷﴾ اگر آنان را عذاب کنی، آنان
 بندگان تو هستند، و اگر آنان را بیامری، تویی که
 پیرومند فرزانه‌ای ﴿۱۱۸﴾ خداوند گوید: این روزی است
 که به راستگویان، راستگویی آنان سود بخشد. آنان
 باغهایی دارند که از فرودست آن جویباران روان است که
 در آنجا برای همیشه جاودانه‌اند. خداوند از آنان خوشنود
 شد و [آنان نیز] از او خوشنود شدند. این رستگاری بزرگ
 است ﴿۱۱۹﴾ فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در میان
 آنهاست از آن خداوند است. و او بر هر کاری تواناست

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

سوره أنعام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ
الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ
﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَى أَجَلًا
وَأَجَلَ مُُسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمُوتُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ
فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ
وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ
آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا
بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَتْبَؤُا مَا كَانُوا
بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ
مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَكُمْ
وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي
قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ
هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ
وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ﴿٨﴾

ستایش خداوندی راست که آسمانها و زمین را آفرید و
تاریکیها و نور را پدید آورد. آن گاه کافران [بتانی را] با
پروردگارشان برابر می نهند. ﴿۱﴾ اوست کسی که شما را
از گل آفرید، آن گاه زمان (هنگام مرگ) را مقرر کرد. و
[برای قیامت] زمانی معین به نزد اوست، باز شما شک
می کنید ﴿۲﴾ و اوست خدا در آسمانها و در زمین. نهان
شما و آشکارتان را می داند و عملکردتان را [نیز] می داند
﴿۳﴾ و هیچ معجزه‌ای از معجزات پروردگارشان به سوی
آنان نمی آید مگر آنکه از آن رویگردان هستند ﴿۴﴾ به
راستی حق را چون به سویشان آمد، دروغ انگاشتند. پس
خبرهای آنچه ریشخندش می کردند، به آنان خواهد رسید
﴿۵﴾ آیا ندیده اند که پیش از آنان چه بسیار از امتها را
هلاک کردیم که به آنان امکان و اقتداری در زمین داده
بودیم که به شما [چنان] امکان و اقتداری نداده ایم و [باران]
آسمان را بر آنان پی در پی فرستادیم و جویباران پدید
آوردیم که فرودست [خانه‌های] آنان روان بود. آن گاه
آنان را به [کیفر] گناهانشان نابود کردیم و پس از آنها امتی
دیگر پدید آوردیم ﴿۶﴾ و اگر نوشته‌ای [مکتوب] در
ورقی بر تو نازل می کردیم، و آن را با دستانشان لمس
می کردند، قطعاً کافران می گفتند: این جز جادویی آشکار
نیست ﴿۷﴾ و گفتند: چرا فرشته‌ای بر او فرو فرستاده نشد؟
و اگر فرشته‌ای می فرستادیم، کار یکسره می شد. آن گاه
مهلت نمی یابند ﴿۸﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ اسْتَهْزَأُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾ قُلْ لِمَن مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَ كُفْرَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ ۞ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَخْذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَن يُصَرْفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

و اگر آن [فرستاده] را فرشته‌ای قرار می‌دادیم بی شک آن را [به شکل] انسانی در می‌آوردیم. و قطعاً آنچه را [هم اکنون] اشتباه می‌کنند بر آنان مشتبه می‌کردیم ﴿٩﴾ و به راستی فرستادگانی پیش از تو مورد ریشخند قرار گرفته‌اند، پس [سزای] آنچه ریشخندش می‌کردند بر سر ریشخند-کنندگانشان فرود آمد ﴿١٠﴾ بگو: در زمین بگردید، آن گاه بنگرید سرانجام تکذیب کنندگان چگونه شد ﴿١١﴾ بگو: آنچه در آسمانها و زمین است از آن چه کسی است؟ [در پاسخ] بگو: از آن خداوند است. بخشایش را بر خود مقرر داشته است، قطعاً شما را در روز قیامت که شکی در آن نیست گرد خواهد آورد. آنان که به خویش زیان زده‌اند، ایمان نمی‌آورند ﴿١٢﴾ و آنچه در شب و روز آرام [و حرکت] دارد، از آن اوست و اوست شنوای دانا ﴿١٣﴾ بگو آیا جز خداوند، پدید آورنده آسمانها و زمین، دوستی گیرم، حال آنکه او روزی می‌دهد و به او روزی نمی‌دهند؟ بگو: من فرمان یافته‌ام نخستین کسی باشم که اسلام آورده است و [فرمان یافته‌ام که] از مشرکان مباش ﴿١٤﴾ بگو: به راستی من اگر از پروردگارم نافرمانی کنم از عذاب روز بزرگ می‌ترسم ﴿١٥﴾ هر کس که در آن روز [عذاب را] از او باز دارند. به راستی [خداوند] به او رحمت آورده است. و این است کامیابی آشکار ﴿١٦﴾ اگر خداوند [بخواهد] گزندى به تو رساند، باز دارنده‌ای برای آن جز خود او نیست و اگر به تو خیری رساند، [بدان که] او بر هر کاری تواناست ﴿١٧﴾ و اوست که بر بندگانش چیره است و اوست فرزانه آگاه. ﴿١٨﴾

قُلْ أَيْ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي
وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ
وَمَنْ بَلَغَ أَيْتَكُمْ لَتَشْهَدُوا أَنَّ مَعَ اللَّهِ ءَالِهَةً
أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي
بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا
أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ
أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَائُكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ
لَمْ تَكُنْ فَتَنْتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا
مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ
عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ
وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي ءَادَانِهِمْ
وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا
جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا
إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْهَوْنَ
عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ
تَرَى إِذْ وُفِّقُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا
نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبَّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

بگو: چه چیز در شهادت برتر و بزرگتر است؟ [در پاسخ]
بگو: خدا. بین من و شما گواه است. و این قرآن به من
وحی شده است تا با آن شما را و کسی را که [پیامش] به
او برسد، بیم دهم. آیا شما گواهی می‌دهید که با خداوند
معبودانی دیگر هستند؟ بگو: [من چنین] گواهی نمی‌دهم.
بگو: جز این نیست که او معبود یگانه است و من از آنچه،
شریک قایل می‌شوید، بیزارم ﴿۱۹﴾ کسانی که به آنان
کتاب داده‌ایم، چنان که فرزندان‌شان را می‌شناسند، او
(پیامبر) را می‌شناسند، کسانی که به خود زیان زده‌اند. آنان
ایمان نمی‌آورند ﴿۲۰﴾ و چه کسی ستمکارتر است از
کسی که بر خداوند دروغ بر بست یا آیاتش را دروغ
انگاشت؟ به راستی ستمکاران رستگار نمی‌شوند ﴿۲۱﴾ و
روزی که آنها را همگی گرد آوریم، آن گاه به مشرکان
می‌گوییم: آن شریکانتان که می‌پنداشتید کجایند؟ ﴿۲۲﴾
آن گاه عذرشان جز این نباشد که گویند: به خداوند،
پروردگارمان سوگند که ما مشرک نبودیم ﴿۲۳﴾ بنگر
چگونه بر خویشتن دروغ بستند و آنچه بر می‌بافتند از آنان
ناپدید گشت ﴿۲۴﴾ و از آنان کسی هست که به تو گوش
فرا می‌دهد. و بر دل‌هایشان پرده‌هایی افکنده‌ایم تا آن را
نفهمند و در گوش‌هایشان سنگینی‌ای [گذاشته‌ایم] و اگر هر
معجزه‌ای ببینند به آن ایمان نمی‌آورند. تا چون جدال‌کنان
با تو به نزدت آیند، کافران گویند: این جز افسانه‌های
پیشینیان نیست ﴿۲۵﴾ و آنان [مردم را] از [پیروی] او باز
می‌دارند و [خود نیز] از [پیروی کردن] او دور می‌شوند و
جز خویشتن [کسی] را به نابودی نمی‌کشاند و نمی‌دانند
﴿۲۶﴾ و اگر آنان را بینی هنگامی که در کنار آتش باز
داشته شوند [شگفت زده می‌شوی!] پس گویند: ای کاش
ما باز گردانیده شویم و آیات پروردگارمان را دروغ
نینگاریم و از مؤمنان شویم ﴿۲۷﴾

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَى وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرْتُنَا عَلَى مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَى ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لِيَحْزَنَكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّى أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبِيِّ الْأُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ أُسْطِطِعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

[نه] بلکه برایشان آشکار شد آنچه پیش از این پنهان می کردند و اگر باز گردانده شوند، قطعاً به آنچه از آن نهی می شدند، باز گردند. و آنان دروغگو هستند ﴿۲۸﴾ و گفتند: هیچ حیاتی جز همین زندگانی دنیویمان نیست و ما بر انگیزخته نخواهیم شد ﴿۲۹﴾ و اگر بینی آن گاه که به حضور پروردگارشان باز داشته شوند [شگفت زده می شوی. خداوند] گوید: آیا این حق نیست. گویند: آری و سوگند به پروردگار ما [درست است] گوید: پس به سزای آنکه کفر می ورزیدید [طعم] عذاب را بچشید ﴿۳۰﴾ به راستی زیان کردند آنان که لقای خداوند را دروغ انگاشتند. تا آن گاه که قیامت به ناگاه [به سراغ] آنان بیاید، گویند: دریغ بر ما بر آنچه در [حق] آن کوتاهی کردیم. و آنان [بار] گناهانشان را بر پشتهای خود حمل می کنند. بدانید، بد چیزی است باری که می کشند ﴿۳۱﴾ و زندگانی دنیا جز بازیچه و لهو نیست. و قطعاً سرای آخرت برای کسانی که پروا می دارند، بهتر است. آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿۳۲﴾ به راستی می دانیم که آنچه می گویند، تو را اندوهگین می سازد. پس آنان [در حقیقت] تو را تکذیب نمی کنند بلکه این ستمکاران آیات خدا را انکار می کنند ﴿۳۳﴾ و به راستی فرستادگانی پیش از تو دروغ انگاشته شدند. آن گاه بر تکذیب و رنج دیدن خویش صبر کردند تا آنکه نصرت ما به آنان رسید. و برای وعده های خدا تغییر دهنده ای نیست و بی گمان برخی از خبر [های] رسالت یافتگان به تو رسیده است. ﴿۳۴﴾ و اگر روی گردانی آنان بر تو گران آمده است، اگر می توانی که سوراخی در زمین یا نردبانی در آسمان بجویی آن گاه معجزه ای برای آنان بیاوری [پس چنان کن] و اگر خداوند می خواست آنان را بر [طریق] هدایت گرد می آورد. پس از جاهلان مباش. ﴿۳۵﴾

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالْأَرْضُ وَلَا ظَلِيلٌ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ مَّا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَن يَشَاءِ اللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنِ أَنْتَكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِلَٰهَهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

[دعوت تو را] فقط آنان می‌پذیرند که گوش شنوا [ی حق] دارند. و خداوند مردگان را بر می‌انگیزد آن گاه به سوی او بر گردانده می‌شوند ﴿۳۶﴾ و گفتند: چرا نشانه‌ای از [جانب] پروردگارش بر او فرو فرستاده نشد؟ بگو: بی گمان خداوند تواناست بر آنکه نشانه‌ای فرو فرستد. ولی بیشترشان نمی‌دانند ﴿۳۷﴾ و نیست هیچ جنبه‌ای در زمین و نه پرنده‌ای که با دو بال خویش می‌پرد، مگر آنکه امتیاهی چون شما هستند: هیچ چیزی را در کتاب (لوح محفوظ) فرو گذار نکرده‌ایم. آن گاه به سوی پروردگارش محشور می‌شوند ﴿۳۸﴾ و کسانی که آیات ما را دروغ انگاشتند کران و گنگان‌اند، در تاریکیها [ی کفر] هستند. خداوند هر کس را که بخواهد، بیراهش می‌گذارد. و هر کس را که بخواهد، بر راه راستش [پایدار] می‌دارد ﴿۳۹﴾ بگو: چه می‌بینید، اگر عذاب خدا شما را در رسد و یا قیامت شما را دریابد. اگر راستگوید- آیا غیر خدا را [به فریاد] می‌خوانید؟ ﴿۴۰﴾ [نه] بلکه فقط او را [به فریاد] می‌خوانید و اگر بخواهد آنچه را که [دور کردن] آن را می‌طلبد دور می‌کند و آنچه را شریک مقرر می‌کردید، فراموش می‌کنید ﴿۴۱﴾ و به راستی به سوی امتیاهی پیش از تو [پیامبرانی] فرستادیم. آن گاه آنان را به تنگی [معیشت] و بیماری گرفتار ساختیم تا زاری [و خاکساری] کنند ﴿۴۲﴾ پس چرا هنگامی که عذاب ما به آنان رسید، زاری نکردند؟ بلکه دلهایشان سخت شد و شیطان عملکردشان را برای آنان بیاراست ﴿۴۳﴾ پس چون آنچه را که به آن پند داده شدند، از یاد بردند. درهای همه چیز را بر آنان گشودیم. تا وقتی که به آنچه داده شدند، شاد گشتند، ناگهان آنان را فرو گرفتیم، پس یکباره نومید شدند ﴿۴۴﴾

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ
 وَأَبْصَرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهٍ غَيْرُ اللَّهِ
 يَأْتِيَكُمْ بِهِ أَنْظُرْ كَيْفَ نَصَرِفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ
 يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ
 بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾
 وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ
 ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾
 وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمْ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا
 يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ
 وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُ
 إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ
 أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ
 يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا
 شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ
 رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ
 مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ
 شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

پس ریشه گروه ستمکاران برکنده شد. و ستایش خدای
 راست، پروردگار جهانیان ﴿٤٥﴾ بگو: چه می بینید، اگر
 خداوند شنوایی شما و چشمهایتان را باز گیرد و بر دلهایتان
 مهر نهد، جز خداوند، کدامین معبود است تا آن را به شما
 باز گرداند؟ بنگر آیات را چگونه گوناگون [بیان] می کنیم.
 باز آنان رویگردان می شوند ﴿٤٦﴾ بگو: چه می بینید، اگر
 عذاب خدا به ناگاه یا آشکارا به شما در رسد، آیا جز
 گروه ستمکاران نابود می شوند؟ ﴿٤٧﴾ و ما رسولان را جز
 مژده آور و بیم دهنده نمی فرستیم. پس هر کس که ایمان
 آورد و درستکاری کرد، نه بیمی بر آنان است و نه آنان
 اندوهگین شوند ﴿٤٨﴾ و کسانی که آیات ما را دروغ
 انگاشتند، به [سزای] فاسق بودنشان عذاب به آنان می رسد
 ﴿٤٩﴾ بگو: نمی گویم که خزائن خدا نزد من است و
 [نمی گویم] که غیب می دانم و به شما نمی گویم که من
 فرشته ام، جز از آنچه به من وحی می شود، پیروی نمی کنم.
 و بگو: آیا نابینا و بینا یکسان می شود؟ آیا اندیشه نمی کنید؟
 ﴿٥٠﴾ و با آن (قرآن) بیم ده کسانی را که می ترسند از
 آنکه به سوی پروردگارشان بر انگیخته شوند. [چرا که]
 آنان جز او دوست و شفیع ندارند. باشد که پرهیزگاری
 کنند ﴿٥١﴾ آنان را که به بامداد و شامگاه پروردگارشان
 را- در طلب خشنودی اش - می خوانند، [از خود] مران.
 چیزی از حساب آنان بر [عهده] تو نیست و از حساب تو
 [هم] چیزی بر [عهده] آنان نیست، تا آنان را برانی. که آن
 گاه از ستمکاران خواهی بود ﴿٥٢﴾

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقْضِي الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَفَاتِيحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَةٍ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

آنان را با یکدیگر اینچنین آزمودیم تا بگویند: آیا اینانند، کسانی که خداوند از میان ما بر آنان منت نهاده است؟ آیا خداوند به سپاسگزاران داناتر نیست؟ ﴿۵۳﴾ و چون کسانی که به آیات ما ایمان می آورند به نزد تو آیند. [به آنان] بگو: سلام بر شما باد. پروردگارتان بخشایش را بر خود مقرر کرده است. که هر کس از شما از روی نادانی کاری بد مرتکب شود، آن گاه پس از آن توبه و درستکاری کند، [بداند] که او آمرزنده مهربان است ﴿۵۴﴾ و آیات را بدینسان به روشنی بیان می کنیم تا راه مجرمان روشن شود ﴿۵۵﴾ بگو: من باز داشته شده‌ام از آنکه کسانی را بندگی کنم که [شما] به جای خداوند [به نیایش] می خوانید. بگو: من از خواسته های [نفسانی] شما پیروی نمی کنم، آن گاه گمراه گشته‌ام و از راه یافتگان نیستم ﴿۵۶﴾ بگو: من از جانب پروردگارم. حجتی آشکار دارم و شما آن را دروغ انگاشتید. آنچه آن را به شتاب می طلبید، در نزد من نیست. حکم جز به دست خداوند نیست، حق را بیان می کند و او بهترین داوران است. ﴿۵۷﴾ بگو: اگر آنچه که آن را به شتاب می طلبید در نزد من بود کار میان من و شما یکسره می شد و خداوند به ستمکاران داناتر است ﴿۵۸﴾ و کلیدهای غیب به نزد اوست. جز او [کسی] از آن آگاه نیست و می داند آنچه را که در بیابان و دریاست. و هیچ برگی [از درخت] نمی افتد مگر آنکه آن را می داند و هیچ دانه ای در تاریکیهای زمین [نمی افتد] و نه هیچ تر و خشکی مگر آنکه در کتابی روشن [نوشته] است ﴿۵۹﴾

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفْرِطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَنْ يُنْجِيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتٍ أَلْبَرَّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ الشَّكْرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ اللَّهُ يُنْجِيكُم مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُّشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضُكُم بَأْسَ بَعْضٍ أَنْظِرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِّكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

و اوست کسی که در شب روحتان را می ستاند و می داند آنچه را که در روز به دست آوردید، آن گاه شما را در آن (روز) بر می انگیزد تا میعادى معین به سر آید. سپس بازگشت شما به سوی اوست آن گاه شما را از (حقیقت) آنچه می کردید خبر می دهد ﴿۶۰﴾ و او بر بندگانش چیره است و بر شما نگهبانان [فرشته] می فرستد، تا وقتی که مرگ کسی از شما فرا رسد. فرستادگان ما روح او را بگیرند. و آنان کوتاهی نمی کنند ﴿۶۱﴾ آن گاه به سوی خدا، سرور راستیشان باز گردانده شوند. بدانید حکم او راست و او سریع ترین حسابرسان است ﴿۶۲﴾ بگو: چه کسی شما را از تاریکیهای بیابان و دریا رهایی می بخشد، به زاری و نهانی او را [به فریاد] می خوانید [گویید]: اگر ما را از این [محنت] رهایی بخشد؟ بی گمان از سپاسگزاران خواهیم بود ﴿۶۳﴾ بگو: خداوند شما را از آن [محنت] و از هر اندوهی می رھاند، باز شما [دوباره] شرک می ورزید ﴿۶۴﴾ بگو: او تواناست بر آنکه عذابی از فرازتان یا از زیر پاهایتان بر شما فرو فرستد یا شما را گروه گروه به هم آورد و [طعم] جنگ برخی از شما را به برخی دیگر بچشاند. بنگر چگونه آیات را گوناگون بیان می کنیم تا آنان دریابند ﴿۶۵﴾ و قومت آن را دروغ انگاشتند، حال آنکه آن حق است. بگو بر شما نگهبان نیستم ﴿۶۶﴾ هر خبری سرانجامی دارد و خواهید دانست ﴿۶۷﴾ و چون آنان را بینی که در آیات ما [به قصد طعن] به کندوکاو می پردازند، از آنان روی بگردان تا آنکه در سخنی غیر از آن [به کندوکاو] پردازند و اگر شیطان تو را به فراموشی اندازد، بعد از یاد آوردن با گروه ستمکاران منشین ﴿۶۸﴾

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ
وَلَكِنْ ذِكْرٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهِ ۚ
أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا
أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ
حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ
أَنْدَعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُردُّ
عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهَ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ
الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانٌ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ
إِلَى الْهُدَى اسْتِنَّا قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ
وَأَمْرُنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَأَتَّقُوا وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُخْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ
قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

و از حساب آنان (کافران) چیزی بر [عهده] پرهیزگاران
نیست. ولی [بر آنان] پند دادن [مقرر است] باشد که پروا
دارند ﴿۶۹﴾ و آنان را که دینشان را به بازیچه و سرگرمی
گرفتند و زندگانی دنیا آنها را فریفت، واگذار و به آن
(قرآن) پند ده تا مبادا کسی به [سزای] آنچه (گناهی) که
کرده است از پاداش محروم شود. برایش جز خداوند
دوست و شفיעی نیست و اگر هر فدیهای را به جای
[رهانیدن] خود دهد، از او گرفته نمی‌شود. اینان کسانی
هستند که به [سزای] آنچه کرده‌اند از پاداش محروم
شده‌اند و آنان شرابی از آب جوشیده و عذابی دردناک به
[کیفر] آنکه کفر می‌ورزیدند، [در پیش] دارند ﴿۷۰﴾
بگو: آیا به جای خداوند، چیزی را به [نیایش] خوانیم که به
ما نفع و زبانی نمی‌رساند و پس از آنکه خداوند ما را
هدایت نمود همچون کسی که شیطان او را در زمین با
سرگشتگی گمراه کرده است [کاری کنیم که] از [هدایت]
بازگردانده شویم؟ او یارانی دارد که او را به راه راست
می‌خوانند [و گویند:] به سوی ما بیا. بگو: به راستی هدایت
[واقعی] همان هدایت خداوند است و فرمان یافته‌ایم که
برای پروردگار جهانیان فرمانبردار شویم ﴿۷۱﴾ و اینکه
نماز را برپا دارید و از او پروا بدارید و اوست کسی که به
نزد او محشور می‌گردید ﴿۷۲﴾ و اوست کسی که
آسمانها و زمین را به حق آفرید و روزی که می‌گوید:
موجود شو، پس [بی درنگ] موجود می‌شود. سخنش
راستین است و روزی که در صور دمیده شود فرمانروایی
از آن اوست. دانای پنهان و پیداست و او فرزانه آگاه است

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازَرَ اتَّخِذْ أَصْنَامًا ءَالِهَةً
 إِنِّي أَرَأَيْتَكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي
 إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ
 الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ
 هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا
 رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ
 يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا
 رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا
 أَفَلَتْ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي
 وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا
 وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ
 أَتُحِبُّونَنِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا
 تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ
 شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا
 أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ
 يُنَزِّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ
 بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

و چون ابراهیم به پدرش آزر گفت: آیا بتانی را معبود
 می گیری؟ بی گمان من تو و قومت را در گمراهی آشکار
 می بینم ﴿۷۴﴾ و بدینسان ملکوت آسمانها و زمین را به
 ابراهیم می نمودیم تا از یقین کنندگان باشد ﴿۷۵﴾ پس
 وقتی شب بر او پرده انداخت، ستاره ای دید. گفت: این
 پروردگار من است. پس چون افول کرد، گفت افول
 کنندگان را دوست ندارم ﴿۷۶﴾ آن گاه چون ماه را بر
 آمده دید، گفت این پروردگار من است. پس چون
 فرونشست، گفت: اگر پروردگارم مرا راه ننماید، البته از
 گمراهان خواهم شد ﴿۷۷﴾ آن گاه چون آفتاب را برآمده
 دید، گفت: این پروردگار من است. این بزرگتر است، پس
 چون فرو نشست. گفت: ای قوم من، من از آنچه [برای
 خداوند] شریک قایل می شوید، بیزارم ﴿۷۸﴾ من
 پاکدینانه روی [دل] خویش را به سوی کسی می نهم که
 آسمانها و زمین را آفریده است، و من از مشرکان نیستم
 ﴿۷۹﴾ و قومش با او احتجاج ورزیدند. گفت: آیا در
 [بار] خدا با من احتجاج می ورزید، حال آنکه در حقیقت
 مرا هدایت کرده است؟ و از آنچه با او شریک مقرر
 می کنید، نمی ترسم، بلکه [از آن می ترسم] که خداوند [از
 عذاب] چیزی را بخواهد. و پروردگارم از روی دانش [به]
 همه چیز احاطه دارد. آیا پند نمی گیرید؟ ﴿۸۰﴾ و چگونه
 از آنچه شریک قایل شدید بترسم، حال آنکه شما
 نمی ترسید از آنکه با خداوند چیزی را که دلیلی [دال] آن
 بر شما نفرستاده است، شریک مقرر می کنید؟ پس اگر
 می دانید، کدام یک از [این] دو گروه به امن [و امنیت]
 سزاوارتر است ﴿۸۱﴾

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ
 الْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا ءَاتَيْنَاهَا
 إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ
 حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا
 هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ
 وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ
 نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ
 وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
 وَيُونُسَ وَلُوطًا كُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِن
 ءَابَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ
 إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ إِلَيْكَ هُدَى اللَّهُ يَهْدِي بِهِ
 مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
 وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا
 بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَّاهُمْ أَقْتَدِهِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
 أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرِي لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

کسانی که ایمان آوردند و ایمانشان را به شرک نیامیختند،
 آنانند که امنیت [و آسایش] دارند و آنان راهیافتگانند
 ﴿۸۲﴾ و این حجت ماست. آن را به ابراهیم بر [ضد]
 قومش دادیم. هر کس را بخواهیم در مراتب [و منزلت] فرا
 می‌بریم، بی گمان پروردگارت فرزانه داناست ﴿۸۳﴾ و
 اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم، هر یک [از آنان] را
 هدایت کردیم و به نوح [نیز] پیش از این راه نمودیم. و از
 فرزندان او (ابراهیم) داود و سلیمان و ایوب و یوسف و
 موسی و هارون [را نیز هدایت کردیم]. و بدینسان به
 نیکوکاران پاداش می‌دهیم ﴿۸۴﴾ و [نیز] زکریا و یحیی و
 عیسی و الیاس [را هدایت کردیم] هر یک [از آنان] از
 صالحان بودند ﴿۸۵﴾ و [نیز] اسماعیل و یسع و یونس و
 لوط [را هدایت کردیم] و هر یک [از آنان] را بر جهانیان
 [هم روزگارشان] برتری دادیم ﴿۸۶﴾ و [نیز] برخی از
 پدران و فرزندان و برادرانشان [را هدایت کردیم] و آنان را
 برگزیدیم و آنان را به راه راست هدایت کردیم ﴿۸۷﴾
 هدایت خدا این است. که هر کس از بندگانش را بخواهد
 با آن هدایت می‌کند. و اگر شرک می‌ورزیدند، آنچه را
 که کرده بودند، از [نامه اعمال] آنان زدوده می‌شد. ﴿۸۸﴾
 اینان کسانی‌اند که به آنان کتاب و حکمت و نبوت
 بخشیدیم، پس اگر این [کافران] به آن [آیات قرآن] کافر
 شوند، گروهی را بر آن بگماریم که هرگز به آن کفر
 نورزند ﴿۸۹﴾ اینان (پیامبران) کسانی‌اند که خداوند [آنان
 را] هدایت کرده است. پس به شیوه آنان اقتدا کن. بگو: بر
 آن (رساندن قرآن کریم) مزدی از شما نمی‌خواهم. آن
 نیست مگر پندی برای جهانیان ﴿۹۰﴾

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۚ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۖ وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ ۚ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ ءَايَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

و خداوند را چنان که سزاوار ارج اوست، ارج نگذاشتند. چون گفتند: خداوند بر هیچ بشری چیزی نازل نکرده است. بگو: چه کسی نازل کرده است کتابی را که موسی آن را نور و راهنما برای مردم آورده است که آن را به صورت ورقهایی در می آورید، [بخشی از] آن را آشکار و بسیاری [از آن را] نهان می دارید؟ و چیزی آموزش داده شدید، که شما و پدرانتان [آن را] نمی دانستید. بگو: خدا [آن را نازل نموده است]. آن گاه آنان را سرگرم کند و کاوشان واگذار. ﴿٩١﴾ و این [قرآن] کتابی است خجسته که آن را نازل کرده ایم، آنچه را که پیش از آن [از کتابهای آسمانی] بوده است تصدیق می کند. و تا اهالی مکه و کسانی را که در پیرامونش ساکنند، بیم دهی و کسانی که به آخرت ایمان می آورند به آن [نیز] ایمان می آورند و آنان بر نمازشان پایبندند ﴿٩٢﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد یا گوید: به من وحی شده است، حال آنکه چیزی به او وحی نشده است؟! و [از] کسی که گوید: همانند آنچه را که خداوند نازل کرده است، نازل خواهم کرد. و چون بینی، آن گاه که ستمکاران در سكرات مرگ اند و فرشتگان دستان خود را گشاده اند [و می گویند:] جانهایتان را بیرون آورید [شگفت زده می شوی]. امروز به [سزای] آنچه به ناحق بر خداوند می گفتید و [به سزای آنکه] از آیاتش سرکشی می کردید، به عذاب خوار کننده کیفر داده می شوید ﴿٩٣﴾ و [می گویم] یگه [و تنها] چنان که نخستین بار شما را آفریدیم، به نزد ما آمدید و آنچه را که به شما بخشیده بودیم، پشت سرتان رها کردید و آن شفیعانتان را که می پنداشتید در [پرورش] شما شریکان [خداوند] هستند، با شما نمی بینیم. به راستی [پیوند] میان شما گسسته شد. و آنچه می پنداشتید، از [دست] شما رفت ﴿٩٤﴾

وَإِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالْتَوَىٰ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ فَآتَىٰ تَوْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النَّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ انْظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾ بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَتَىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

خداوند شکافنده دانه و هسته است. زنده را از مرده بیرون می‌آورد و بیرون آورنده مرده از زنده است. این است خداوند، پس [از حق] به کجا بر گردانده می‌شوید؟ ﴿٩٥﴾ [همو] شکافنده صبح است و شب را [مایه] آرامش و خورشید و ماه را [معیار] حساب قرار داد. این تقدیر [خداوند] پیروزمند داناست ﴿٩٦﴾ و اوست کسی که ستارگان را برای شما آفرید تا در تاریکیهای بیابان و دریا با آن راه یابید. بی گمان آیات [خود] را برای گروهی که می‌دانند به روشنی بیان کردیم ﴿٩٧﴾ و اوست کسی که شما را از یک کس آفرید، آن گاه شما را قرارگاه و ودیعت گاهی است. بی گمان آیات را برای گروهی که در می‌یابند به روشنی بیان کرده‌ایم ﴿٩٨﴾ و اوست کسی که از آسمان آبی فرو فرستاد. آن گاه بدان [از] هر گونه رویدنی، [از زمین] بیرون آوردیم. سپس از آن [سبزه] بر آوردیم، که از آن [سبزه] دانه‌ای بر هم نشسته بیرون می‌آوریم و از شکوفه‌های درختان خرما خوشه‌هایی دسترس است و باغهایی از درختان انگور و زیتون و انار، همانند و ناهمانند [بیرون آوردیم]. به میوه آن چون به بار نشاند و به رسیدنش بنگرید. بی شک در این برای گروهی که ایمان دارند، نشانه‌هاست ﴿٩٩﴾ و برای خداوند شریکانی [از] جن قرار دادند، حال آنکه [خداوند خود] آنها را آفریده است و ناآگاهانه پسران و دختران برای او بر ساختند، او پاک و از آنچه وصف می‌کنند، بسی برتر است ﴿١٠٠﴾ پدید آورنده آسمانها و زمین است، چگونه برایش فرزندی [ممکن] است، حال آنکه همسری ندارد؟ و همه چیز را آفریده است و او به هر چیزی داناست ﴿١٠١﴾

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٤١﴾ لَا تَدْرِكُهُ
الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ
﴿١٤٢﴾ قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ
فَلَِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
بِحَفِيفٍ ﴿١٤٣﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيُقُولُوا دَرَسَتْ
وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٤﴾ اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ
رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤٥﴾ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيفًا
وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٤٦﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدَوًّا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ كَذَٰلِكَ
زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ
فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لَّيُؤْمِنَنَّ بِهَا قُلْ إِنَّمَا
الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٤٨﴾ وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ
يُؤْمِنُوا بِهِ ۖ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

﴿١٤٩﴾

این است خداوند که، پروردگار شماست، معبود [راستینی]
جز او نیست، آفریننده همه چیز است. پس او را بندگی
کنید و او بر همه چیز نگهبان است ﴿۱۴۲﴾ چشمها او را
درنیابند و او چشمان را در می‌یابد و او باریک بین آگاه
است ﴿۱۴۳﴾ به راستی روشنگریهایی از [جانب]
پروردگارتان برای شما آمده است، پس هر کس [به
حقیقت] بینا شود، به [سود] خود او است و هر کس [به
آن] نابینا ماند، به [زیان] شخص اوست و من بر شما نگهبان
نیستم ﴿۱۴۴﴾ و بدینسان آیات را گوناگون بیان می‌کنیم و
تا [مبادا] بگویند: درس خوانده‌ای و تا آن را برای گروهی
که می‌دانند بیان کنیم ﴿۱۴۵﴾ از آنچه از [جانب]
پروردگارت بر تو وحی شده است، پیروی کن. هیچ معبود
[راستینی] جز او نیست. و از مشرکان روی بگردان
﴿۱۴۶﴾ و اگر خداوند می‌خواست شرک نمی‌ورزیدند. و
تو را بر آنان نگهبان مقرر نداشته‌ایم. و تو برای آنان کار
ساز نیستی ﴿۱۴۷﴾ و کسانی را که به جای خدا می‌پرستند
دشنام مدهید [زیرا که آنان نیز] از روی ستم ناآگاهانه
خداوند را دشنام می‌دهند. بدینسان برای هر امتی
عملکردشان را آراستیم، آن گاه بازگشتشان به سوی
پروردگارشان است. پس به آنان از [حقیقت] آنچه
می‌کردند خبر می‌دهد ﴿۱۴۸﴾ و به سخت‌ترین
سوگندهایشان به خداوند سوگند خوردند که اگر
معجزه‌ای برای آنان بیاید، البته به آن ایمان می‌آورند. بگو:
معجزات فقط در نزد خداست و چه می‌دانید که آن اگر
[هم] بیاید، ایمان نمی‌آورند؟ ﴿۱۴۹﴾ و چنان که نخستین
بار به آن ایمان نیاورند دل‌هایشان و چشم‌هایشان را بر
می‌گردانیم و آنان را در سرکشیشان سرگشته واگذاریم
﴿۱۵۰﴾

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبَلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَى إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرِضُوهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ أَبْتَغَى حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يَضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

و اگر ما به سوی ایشان فرشتگان را می فرستادیم و مردگان با آنان سخن می گفتند و همه چیز را گروه گروه فرارویشان جمع می کردیم، هرگز ایمان نمی آوردند، مگر آنکه خداوند می خواست. ولی بیشترشان جهل می ورزند ﴿۱۱۱﴾ و بدینسان برای هر پیامبری دشمنی قرار دادیم که شیطانهای انس و جنّ اند. برخی از آنان سخن به ظاهر آراسته را برای فریب به برخی [دیگر] القا می کنند. و اگر پروردگارت می خواست، این کار را نمی کردند، پس آنان را با افترایشان واگذار ﴿۱۱۲﴾ و تا دلهای کسانی که به آخرت ایمان ندارند به سوی آن بگرایند و آن را پسندند و آنچه را که کننده آند، عمل کنند ﴿۱۱۳﴾ آیا غیر خدا را [به عنوان] داور بجویم حال آنکه او کسی است که کتاب را [شیوا و] روشن بر شما نازل کرد. و کسانی که به آنان کتاب داده ایم، می دانند که آن (قرآن) از [جانب] پروردگارت به راستی فرو فرستاده شده است، پس از دودلان مباش ﴿۱۱۴﴾ و وعده پروردگارت از روی راستی و انصاف کامل است. برای سخنانش تغییر دهنده ای نیست. و او شنوای داناست ﴿۱۱۵﴾ و اگر از بیشتر اهل زمین پیروی کنی، تو را از راه خدا گمراه کنند. [آنان] جز از گمان پیروی نمی کنند و آنان [کاری] نمی کنند جز آنکه دروغ می گویند ﴿۱۱۶﴾ به راستی پروردگار تو به کسی که از راهش گمراه می شود، داناتر است و او به راه یافتگان [نیز] داناتر است ﴿۱۱۷﴾ پس اگر به آیات خداوند مؤمنید از آنچه نام خدا بر آن برده شده است، بخورید. ﴿۱۱۸﴾

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَّا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا
أَضْطَرُّرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لِّيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ بَغَيْرِ
عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظَهَرَ
الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيَجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يَذْكُرِ
اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ
إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيَجْذِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ
لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾ أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ
نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ
لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا
مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ
حَتَّى نَأْتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ
يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ
اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

و دلیلی ندارد که از آنچه نام خدا را [به هنگام ذبحش] برده‌اند، نخورید. حال آنکه آنچه را بر شما حرام کرده، به روشنی برایتان بیان نموده است مگر آنچه به [خوردن] آن ناچار باشید. و بسیاری با خواسته‌های [نفسانی] خویش بدون علم [مردم را] گمراه می‌کنند. بی گمان پروردگارت به [حال] تجاوزگران دانایتر است ﴿۱۱۹﴾ و گناه پیدا [و نیز] پنهان آن را ترک گوید، به راستی آنان که گناه می‌کنند، بر وفق آنچه می‌کردند، کیفر خواهند دید ﴿۱۲۰﴾ و از آنچه نام خدا بر آن برده نشده است، مخورید. و به راستی آن گناه است و شیطانها به دوستان خویش القا می‌کنند تا با شما خصومت ورزند. و اگر از آنان پیروی کنید، بی گمان مشرک خواهید بود ﴿۱۲۱﴾ آیا کسی که مرده بود، آن گاه او را زنده کردیم و برای او نوری قرار دادیم که با آن در [میان] مردم راه می‌رود مانند کسی است که وصفش [چنین است که او] در تاریکیهاست که بیرون آینده از آن نیست؟ بدینسان برای کافران آنچه می‌کردند آراسته شده است ﴿۱۲۲﴾ بدینسان در هر شهری سران گناهکارانش را گماردیم تا [برای فساد] در آنجا نیرنگ ورزند و جز در حق خود نیرنگ نمی‌ورزند و نمی‌دانند ﴿۱۲۳﴾ و چون نشانه‌ای برای آنان بیاید، گویند: ایمان نمی‌آوریم تا هنگامی که مانند آنچه به رسولان خدا داده شده است [به ما نیز] داده شود. خداوند بهتر می‌داند که رسالتش را در کجا قرار دهد. به این مجرمان از آن روی که بد اندیشی می‌کردند، از جانب خداوند خواری و عذابی سخت خواهد رسید ﴿۱۲۴﴾

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ وَيُشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يُجْعَلْ صَدْرُهُ ضَيِّقًا حَرَجًا
كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ
عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ
مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾
لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْحَيِّ قَدْ
اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ
رَبَّنَا أَسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي
أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَلَكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا
شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَلِكَ نُوَلِّي
بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾
يَمْعَشَرُ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ
يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ
يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمْ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا
كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى
بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَفِلُونَ ﴿١٣١﴾

پس هر کس را که خداوند بخواهد هدایتش کند دلش را
برای [پذیرش] اسلام می گشاید. و هر کس را که بخواهد
در بیراهی واگذارد، دلش را سخت تنگ کند که گویی
در آسمان بالا می رود. و خداوند بدینسان ناپاکی را بر
کسانی که ایمان نمی آورند، قرار می دهد. ﴿۱۲۵﴾ و این
راه راست پروردگار توست. بی گمان نشانه ها را برای
گروهی که پند می پذیرند، به روشنی بیان کرده ایم
﴿۱۲۶﴾ آنان در نزد پروردگارشان سرای سلامتی دارند و
نظر به آنچه می کردند، او کار سازشان است ﴿۱۲۷﴾ و
روزی که همه آنان را [در محشر] جمع می کند [گوید]: ای
گروه جن، بسیاری از انسانها را پیرو خود کردید. و
دوستانشان از انسانها گویند: پروردگارا، برخی از ما از
برخی [دیگر] بهره مند شدند و به اجلی که برای ما معین
نموده بودی، رسیدیم. [خداوند] گوید: آتش جایتان است
که در آنجا جاودانه اید مگر آنچه خدا بخواهد. بی گمان
پروردگار تو فرزانه داناست ﴿۱۲۸﴾ و بدینسان برخی از
ستمکاران را نظر به آنچه می کردند، بر برخی [دیگر] چیره
می سازیم ﴿۱۲۹﴾ ای گروه جن و انس، آیا رسولانی از
[خود] تان به سوی شما نیامدند که آیات مرا بر شما
می خواندند و شما را از لقای این روزتان بیم می دادند؟
گویند: به [زیان] خودمان اعتراف کنیم. و زندگانی دنیا
آنان را فریفت و بر [زیان] خودشان گواهی دهند که آنان
کافر بودند ﴿۱۳۰﴾ این [فرستادن رسولان] از آن است که
پروردگارت هرگز شهرها را به [کیفری] از روی ستم در
حالی که مردمش غافل باشند، نابود نمی کند. ﴿۱۳۱﴾

وَلِكُلِّ دَرَجَتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ ءَاخِرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنْ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائُهُمْ لِيَرُدُّوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

و هر کس از [پاداش] آنچه انجام داده‌اند، مرتبه‌هایی دارد و پروردگارت از آنچه انجام می‌دهند غافل نیست ﴿۱۳۲﴾ و پروردگارت بی‌نیاز صاحب رحمت است. اگر بخواهد شما را از میان می‌برد و پس از شما هر آنچه را که بخواهد جایگزین می‌سازد، چنان که شما را از نسل قومی دیگر پدید آورد ﴿۱۳۳﴾ به راستی آنچه وعده داده می‌شود، فرا خواهد رسید و شما گزیر و گریزی از خداوند ندارید. ﴿۱۳۴﴾ بگو: ای قوم من، به روش و شیوه خود عمل کنید، بی‌گمان من [نیز به شیوه خود] عمل خواهم کرد. و به زودی خواهید دانست، سرانجام نیک سرای آخرت از آن چه کسی است. به راستی ستمکاران رستگار نشوند ﴿۱۳۵﴾ و از آنچه [خدا] از قبیل زراعت و چهارپایان آفریده است، بهره‌ای برای خداوند مقرر کردند. آن گاه - به گمان خویش - گفتند: این برای خدا و این [دیگر] برای شریکان ماست آن گاه [می‌گفتند] آنچه برای شریکانشان بود، به خدا نمی‌رسد و [لی] آنچه برای خدا بود، آن به شریکانشان می‌رسد. بد حکمی است که مقرر می‌کند ﴿۱۳۶﴾ و بدینسان شریکانشان برای بسیاری از مشرکان، کشتن فرزندانشان را آراسته جلوه دادند تا آنان را نابود کنند و تا دینشان را بر آنان مشتبّه سازند. و اگر خداوند می‌خواست آن را انجام نمی‌دادند. پس آنان را با افتراپی که می‌بندند، واگذار ﴿۱۳۷﴾

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمُ وَحَرِّثُ حِجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ
 نَّشَاءُ بَزَعِمِهِمْ وَأَنْعَمُ حَرِّمَتْ طُهُورُهَا وَأَنْعَمُ لَا
 يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ
 بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ
 إِلَّا نَعِيمٌ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَحَرِّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا وَإِنْ
 يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَهُمْ إِنَّهُ
 حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ
 سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَىٰ
 اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَهُوَ الَّذِي
 أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَاللَّخْلَ
 وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَّانَ مُتَشَابِهًا
 وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَعَآثُوا حَقَّهُ
 يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾
 وَمِنَ الْأَنْعَمِ حَمُولَةٌ وَفَرَشًا كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ
 وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

﴿١٤٢﴾

و به گمان خویش گفتند: این چهارپایان و زراعت ممنوع
 [از تصرف] هستند و جز کسی که ما بخواهیم، نباید آن را
 بخورد. و چهارپایانی دیگر است که [سوار شدن بر] پشت
 آنها حرام است و چهارپایانی [دیگر] است که [به وقت سر
 بریدنش] نام خدا را از روی افترا بر او، بر آن نمی‌برند.
 [خداوند] به [سزای] افترا بی که بر می‌بستند به آنان جزا
 خواهد داد. ﴿۱۳۸﴾ و گفتند: آنچه در شکم این
 چهارپایان است، برای مردان ما خاص [و حلال] است و بر
 زنانمان حرام است. و اگر مرده باشد، [همه] آنان در آن
 شریکند. [خداوند] در قبال [همین] بیانشان به آنان جزا
 خواهد داد. بی گمان او فرزانه داناست ﴿۱۳۹﴾ به راستی
 زیانکار شدند کسانی که فرزندانشان را از روی بی‌خردی،
 ناآگاهانه کشتند و از روی افترا بر خداوند آنچه را که خدا
 به آنان روزی داده بود حرام شمردند. بی گمان گمراه شده
 و از راه یافتگان نشدند ﴿۱۴۰﴾ و اوست کسی که
 [حاصل] باغهایی استوار بر پایه و غیر استوار بر پایه و
 درختان خرما و زراعت را که میوه‌های هر یک گوناگونند
 و زیتون و انار را، همگون و ناهمگون پدید آورد. پس از
 میوه‌های آن چون به بار نشاند، بخورید و به روز درویدنش
 حق آن را بدهید. و اسراف مکنید. بی گمان او اسراف-
 کنندگان را دوست ندارد ﴿۱۴۱﴾ و از چهارپایان، بار بر و
 کرک و پشم‌دار [آفرید]. از آنچه خداوند به شما روزی
 داده است بخورید و از گامهای شیطان پیروی مکنید. بی
 گمان او دشمن آشکار شماست ﴿۱۴۲﴾

ثَمَنِيَّةَ أَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلْ
 ءَالَّذِينَ حَرَّمَ أَمْ الْإِنثَيْنِ أَمْ الْأُنثَيْنِ أَمْ أَشْتَمَلْتُ عَلَيْهِ
 أَرْحَامُ الْأُنثَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾
 وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَالَّذِينَ حَرَّمَ
 حَرَّمَ أَمْ الْإِنثَيْنِ أَمْ الْأُنثَيْنِ أَمْ أَشْتَمَلْتُ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيْنِ
 أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَلَكُمُ اللَّهُ بِهِذَا فَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُلْ لَا أَجِدُ فِي
 مَا أُوْحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ
 يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ
 رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ
 بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى الَّذِينَ
 هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا
 عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوْ لِحْوَايَا
 أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا
 لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾

هشت قسم [آفرید.] از گوسفند دو قسم و از بز دو قسم [نر و ماده]. بگو: آیا [خداوند] این دو نر را حرام کرده است یا آن دو ماده را یا آنچه را که رحمهای این دو ماده آن را در بر دارد؟ اگر راستگوید مرا از روی دانش خبر دهید ﴿۱۴۳﴾ و از شتر دو قسم و از گاو دو قسم. بگو: آیا [خداوند] این دو نر را حرام نموده یا این دو ماده را یا آنچه را که رحمهای این دو ماده آن را در بر دارد؟ آیا هنگامی که خداوند شما را به آن حکم کرد، حاضر بودید؟ پس کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد تا مردم را از روی نادانی گمراه کند؟ بی گمان خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿۱۴۴﴾ بگو: در آنچه که به من وحی شده است [چیز] حرامی را بر خورنده ای که آن را بخورد، نمی یابم. مگر آنکه مردار یا خون ریخته شده یا گوشت خوک باشد. بی گمان آن حرام است. یا آنچه به فسق [کشته شده] باشد که به [هنگام سر بریدن] آن برای غیر خدا بانگ برداشته باشند. اما هر کس که ناچار گردد بی آنکه سرکش و تجاوزکار باشد [از آن بخورد] پروردگارت آمرزنده مهربان است ﴿۱۴۵﴾ و هر [جانور] ناخن داری را بر یهود حرام کردیم. و از گاو و گوسفند، پیه آن دو را بر آنان حرام ساختیم مگر آنچه [از پیه] که پشتهای آن دو یا روده ها برداشته باشد یا آنچه به استخوانی آمیخته است. بدینسان نظر به سرکشی آنان مجازاتشان کردیم. و بی گمان ما راستگوییم ﴿۱۴۶﴾

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلَمْ شُهَدَاءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّيْتُكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

پس اگر تو را تکذیب کنند، بگو: پروردگارتان دارای رحمتی گسترده است. و عذابش از گروه گناهکاران بر گردانده نمی‌شود. ﴿۱۴۷﴾ به زودی مشرکان گویند: اگر خداوند می‌خواست، شرک نمی‌آوردیم و پدرانمان [نیز شرک نمی‌آوردند] و چیزی را حرام نمی‌شمردیم. بدینسان کسانی [هم] که پیش از آنان بودند تکذیب کردند. تا آنکه [طعم] عذاب ما را چشیدند. بگو: آیا دانشی به نزد خویش دارید تا آن را برای ما آشکار سازید؟ جز از گمان پیروی نمی‌کنید و شما جز دروغ نمی‌بافید ﴿۱۴۸﴾ بگو: دلیل رسا [و محکم] از آن خداست. و اگر می‌خواست همگی شما را هدایت می‌کرد. ﴿۱۴۹﴾ بگو: [آن] گواهانتان را که گواهی می‌دهند که خداوند این را حرام کرده است، [پیش] آرید. پس اگر [به فرض هم] گواهی دهند، تو با آنان گواهی مده. و از خواسته‌های [نفسانی] کسانی که آیات ما را دروغ انگاشتند و کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند و آنان [بتانی را] با خداوند یکسان قرار می‌دهند، پیروی مکن ﴿۱۵۰﴾ بگو: بیاید تا آنچه را که پروردگارتان بر شما حرام نموده است، بر خوانم، آنکه چیزی را با او شریک مسازید و به پدر و مادر نیکی کنید و از بیم فقر فرزندان را مکشید. ما به شما و آنان روزی می‌دهیم. و به [کارهای] ناشایست، آنچه از آن پیدا و یا پوشیده باشد، نزدیک مشوید. و جانی را که خداوند [کشتنش] را حرام نموده است جز به حق مکشید، این حکم است که شما را به آن سفارش نموده است باشد که خرد ورزید ﴿۱۵۱﴾

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانِ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَن تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَفْلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْ عَلَيْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

و به مال یتیم نزدیک نشوید. مگر به شیوه‌ای که آن بهتر است تا آنکه به کمال رشدش برسد و به داد [و انصاف] پیمانه و ترازو را کامل کنید، هیچ کس را مگر در حدّ توانش تکلیف نمی‌کنیم و چون [به داوری یا شهادت] سخن گوید، به انصاف سخن گوید و هر چند [محکوم علیه] خویشاوند باشد. و به عهد خدا وفا کنید، این حکم [است که] شما را به آن سفارش نموده است تا پند پذیرید ﴿۱۵۲﴾ و آنکه راه راست من این است، پس از آن پیروی کنید و از راههای [دیگر] پیروی نکنید که شما را از راه او [خدا] جدا کنند. این است حکمی که شما را به آن سفارش نموده است تا پروا پیشه کنید ﴿۱۵۳﴾ [می‌گوییم] که به موسی کتاب دادیم تا بر هر کس که نیکوکار بوده نعمت را تمام کنیم و [تا] همه چیز را بیان کنیم و [نیز] به جهت هدایت و رحمت. تا آنان به لقای پروردگارش ایمان آرند ﴿۱۵۴﴾ و این کتابی مبارک است که ما آن را نازل کرده‌ایم، پس از آن پیروی کنید و پروا دارید تا مورد رحمت قرار گیرید ﴿۱۵۵﴾ [تا مبادا] آنکه بگوئید، کتاب [آسمانی] فقط بر دو طائفه پیش از ما فرو فرستاده شد. و بی گمان ما از تلاوت و خواندن آنان بی‌خبر بودیم ﴿۱۵۶﴾ یا [مبادا] بگوئید: اگر کتاب بر ما فرو فرستاده می‌شد، از آنان راه یافته‌تر بودیم. بی گمان دلیلی از [جانب] پروردگارتان و هدایت و بخشایشی برایتان آمده است. پس کیست ستمکارتر از کسی است که آیات خداوند را دروغ انگارد و از آن روی گرداند. کسانی را که از آیات ما روی بر می‌تابند نظر به اعراضشان به بدترین عذاب کیفر دهیم ﴿۱۵۷﴾

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ
 أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ
 رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ
 قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضِرُوا إِنَّا
 مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
 لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ
 بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ
 أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلِ إِنِّي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلِ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
 وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ
 أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلِ أَغْيَرَ اللَّهُ أَبْغِي
 رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا
 عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ
 بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا
 ءَاتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿١٦٥﴾

انتظاری ندارند جز آنکه فرشتگان [به سوی] آنان بیایند، یا
 [حکم] پروردگارت در میان آید یا برخی از نشانه‌های
 پروردگارت بیاید. روزی که برخی نشانه‌های پروردگارت
 در میان آید، هیچ کس را که پیش از این ایمان نیاورده
 بود، یا در ایمان خویش [عمل] خیری به دست نیاورده بود،
 ایمانش سود نبخشد. بگو: انتظار بکشید، بی گمان ما [نیز]
 در انتظاریم ﴿۱۵۸﴾ آنان که دین خود را بخش بخش
 کردند و گروه گروه شدند تو را با کار آنان کاری [و
 مسئولیتی] نیست، کارشان فقط به خداوند واگذار شده
 است. آن گاه آنان را به [سرانجام] آنچه می‌کردند، خبر
 می‌دهد ﴿۱۵۹﴾ هر کس نیکی در میان آورد، ده چندان
 آن [پاداش] دارد. و هر کس بدی در میان آورد، جز به
 مانند آن کیفر نیابد و آنان ستم نخواهند دید ﴿۱۶۰﴾ بگو:
 به راستی که پروردگارم مرا به راه راست رهنمون شده
 است [منظور دارم] دین درست، آیین ابراهیم را که
 پاکدین بود و از مشرکان نبود ﴿۱۶۱﴾ بگو: بی گمان
 نمازم و عبادتم و زندگانی‌ام و مرگم [همه] در راه خداوند،
 پروردگار جهانیان است ﴿۱۶۲﴾ او شریکی ندارد و به این
 فرمان یافته‌ام و من نخستین [کس از] مسلمانانم ﴿۱۶۳﴾
 بگو: آیا جز خداوند را پروردگار بجویم حال آنکه او
 پروردگار همه چیز است. و کسی هیچ گناهی مرتکب
 نمی‌شود مگر آنکه به [زیان] خود اوست. و هیچ بر
 دارنده‌ای بار گناه دیگری را بر ندارد. آن گاه بازگشتان به
 سوی پروردگارتان است، پس شما را خبر خواهد داد به
 آنچه که در آن اختلاف می‌ورزیدید ﴿۱۶۴﴾ و او کسی
 است که شما را فرمانروایان زمین گرداند. و برخی از شما
 را به مراتبی بر برخی دیگر برتری بخشید تا در آنچه به شما
 داده است شما را بیازماید. به راستی که پروردگارت زود
 کیفر است و او آمرزنده مهربان است ﴿۱۶۵﴾

سُورَةُ الْأَعْرَافِ

سوره اعراف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْمَصِّ ۱ كَتَبْنَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ۲ أَتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۳ وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ۴ فَمَا كَانَ دَعْوَانَهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۵ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۶ فَلَنَقْصُصَنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ۷ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۚ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ۚ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۸ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ۚ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ۹ وَلَقَدْ مَكَنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَةً قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۱۰ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّن السَّاجِدِينَ ۱۱

المص (الف. لام. میم. صاد) ﴿۱﴾ این کتابی است که به سوی تو فروفرستاده شده است. پس نباید از [رساندن پیام] آن حرجی در سینهات [وجود داشته] باشد تا به آن بیم دهی و برای مؤمنان پندی باشد ﴿۲﴾ از آنچه از [جانب] پروردگارتان به سوی شما فرو فرستاده شده است، پیروی کنید و به جای او از دوستان [و سروران دیگر] پیروی نکنید. چه اندک پند می‌پذیرید ﴿۳﴾ و چه بسا شهری که [اهالی] آن را نابود کردیم، و عذاب ما شبانگاه یا در حالی که آنان در خواب نیمروز بودند به سوی آنان آمد ﴿۴﴾ چون عذاب ما به سوی آنان آمد، سخنشان جز این نبود که گفتند: بی گمان ما ستمکار بودیم ﴿۵﴾ پس البته از کسانی که [پیامبر] به سوی آنان فرستاده شد، پرسش کنیم و البته فرستادگان [را نیز] مورد پرسش قرار دهیم ﴿۶﴾ آن گاه از روی علم بر آنان حکایت خواهیم کرد [و از حالشان غافل و] غایب نبوده‌ایم ﴿۷﴾ و آن روز سنجش [اعمال] حقیقت دارد، پس کسانی که کفه نیکبایشان گران شود، آنانند که رستگارند ﴿۸﴾ و هر کس که کفه نیکبایش سبک باشد، آنانند کسانی که به [سزای] انکار آیات ما به خویشتن زیان زدند ﴿۹﴾ و به راستی شما را در زمین استقرار دادیم و در آن برای شما زیستگاه‌ها پدید آوردیم، اندکی سپاس می‌گزارید ﴿۱۰﴾ و شما را آفریدیم، آن گاه به شما صورت [و سامان] بخشیدیم، آن گاه به فرشتگان گفتیم که برای آدم سجده کنید. پس [همه] سجده کردند مگر ابلیس. که از سجده کنندگان نبود ﴿۱۱﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فِيمَا أُغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَا تَيَسَّيْهُمْ مِّنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَنِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَخْرَجَ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا لَّمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَعَادِمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَّكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

[خداوند] فرمود: چه چیزی تو را هنگامی که به تو فرمان دادم از آنکه سجده کنی باز داشت؟ گفت: من از او بهترم. مرا از آتش آفریده‌ای و او را از گل آفریده‌ای ﴿۱۲﴾ گفت: پس از آنجا فرود آی، چرا که تو را روا نیست که در آن کبر ورزی، پس بیرون شو، بی گمان تو خرد و خواری ﴿۱۳﴾ گفت: تا روزی که [مردم] بر انگيخته شوند، به من مهلت ده. ﴿۱۴﴾ فرمود: به یقین تو از مهلت یافتگانی ﴿۱۵﴾ گفت: پس از آن روی که مرا گمراه کردی برای [گمراه ساختن] آنان [بر] راه راست تو می‌نشینم ﴿۱۶﴾ آن گاه از پیش رویشان و از پشت سرشان و از [سمت] راستشان و از [سمت] چپشان به سوی آنان خواهم آمد و بیشترشان را سپاسگزار نخواهی یافت ﴿۱۷﴾ فرمود: نکوهیده و رانده شده از آنجا بیرون شو. قطعا هر کس از آنان که از تو پیروی کند، جهنم را از همگی شما خواهم انباشت ﴿۱۸﴾ و [گفتیم:] ای آدم، تو و همسرت، در بهشت ساکن شو [ید] از هر جا که خواهید، بخورید و به این درخت نزدیک نشوید که از ستمکاران خواهید شد ﴿۱۹﴾ آن گاه شیطان آنان را وسوسه کرد تا آنچه را از شرمگاههایشان که از [نظر] شان پوشیده بود، پیدا سازد و گفت: پروردگارتان شما را از این درخت منع نکرده است مگر [برای باز داشتن از] آنکه دو فرشته شوید یا از جاودانگان گردید ﴿۲۰﴾ و برایشان سوگند خورد که من برایتان از خیر خواهان هستم ﴿۲۱﴾ پس با فریب آنان را به خواری کشاند، آن گاه چون [از میوه‌های] آن درخت چشیدند، شرمگاههایشان بر آنان پیدا شد و شروع کردند [به آنکه] از برگ [درختان] بهشت بر روی هم بر خودشان می‌چسبانند و پروردگارتان آنان را ندا داد: آیا شما را از این درخت منع نکرده بودم و به شما نگفته بودم که شیطان دشمن آشکار شماست؟ ﴿۲۲﴾

قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَبْنِيٰ ءَادَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوْءَتِكُمْ وَرِيثًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَبْنِيٰ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكَ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكَ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَتِهِمَا إِنَّهُ يَرَبُّكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَىٰ اللَّهِ بِهَا قُلْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

گفتند: پروردگارا، بر خویشتن ستم روا داشتیم و اگر ما را نبخشی و ما را نبخشایی، البته از زیان دیدگان خواهیم بود ﴿۲۳﴾ [خداوند] فرمود: در حالی که دشمن همدیگر خواهید بود، فرو روید و در زمین تا هنگامی معین آرامشگاه و بهره‌مندی دارید ﴿۲۴﴾ فرمود: در همانجا زندگی می‌کنید و در آنجا می‌میرید و از آنجا بیرون آورده می‌شوید ﴿۲۵﴾ ای فرزندان آدم، به راستی لباسی را که شرمگاه‌هایتان را بپوشاند و [مایه] زینت شما باشد نازل کردیم، و لباس پرهیزگاری [از همه] بهتر است. این از نشانه‌های خداست، باشد که آنان پند پذیرند ﴿۲۶﴾ ای فرزندان آدم، شیطان شما را به بیراهه نکشاند، چنان که پدر و مادران را در حالی که لباسشان را از آنها بر می‌کند تا شرمگاه‌هایشان را به آنان بنمایاند، از بهشت بیرون کرد. بی گمان شیطان و گروهش شما را از آنجا که آنها را نمی‌بینید، می‌بینند. به راستی ما شیطانها را برای کسانی که ایمان ندارند، کارگزار قرار داده‌ایم ﴿۲۷﴾ و چون کار ناشایستی بکنند، گویند: نیاکان خود را بر این [کار] یافته‌ایم و خداوند ما را به [انجام] آن فرمان داده است. بگو خداوند به کار ناشایست فرمان نمی‌دهد. آیا آنچه را نمی‌دانید به خداوند، می‌بندید ﴿۲۸﴾ بگو: پروردگارم به داد فرمان داده است. و [فرموده است]: به هنگام هر نماز رویه‌ایتان را [به سوی خانه کعبه] راست بدارید و او را در حالی که دین [و پرستش خود را] برای او خالص گردانیده‌اید، [به نیایش] بخوانید، چنان که نخستین بار شما را آفرید [باز هم چنان] بر می‌گردید ﴿۲۹﴾ گروهی را هدایت نمود و گروهی [دیگر]، گمراهی بر آنان محقق گشت، آنان شیطانها را به جای خدا دوستان [خویش] گرفتند و می‌پندارند که آنان راه یافته‌اند ﴿۳۰﴾

يَبْنِيْ عَادَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا
وَأَشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلْ
مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ
مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
خَالِصَةٌ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كَذَلِكَ نَفْصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا
بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا
لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا
يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَبْنِيْ عَادَمَ
إِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ
ءَايَاتِي فَمَنِ اتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ
أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ مِّنَ الْكِتَابِ حَتَّىٰ إِذَا
جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ
مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ
أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

ای فرزندان آدم، در هر نمازی زینت خود را بگیرید و
بخورید و بیاشامید و اسراف نکنید. بی گمان خداوند
اسراف کنندگان را دوست ندارد ﴿۳۱﴾ بگو: چه کسی
آن زینت خدا را که برای بندگانش پدید آورده و
روزیهای پاکیزه را حرام کرده است؟ بگو: «آن [پاکیزه‌ها]
در زندگانی دنیا برای مؤمنان است. روز قیامت [هم] ویژه
[آنان] است. بدینسان آیات [خود] را برای گروهی که
می‌دانند به روشنی بیان می‌کنیم ﴿۳۲﴾ بگو: پروردگارم
فقط [کارهای] ناشیست- پیدا و پنهانش- و گناه و تعدی
ناحق را و آنکه با خداوند چیزی را که به [حقانیت] آن
دلیلی نفرستاده است، شریک مقرر کنید و آنچه را که
نمی‌دانید، [به دروغ] بر خداوند ببندید، حرام نموده است.
﴿۳۳﴾ و هر امتی سر آمدی دارد. پس چون سر آمدشان
فرا رسد، نه یک لحظه درنگ کنند و نه پیشی گیرند
﴿۳۴﴾ ای فرزندان آدم، اگر فرستادگانی از خودتان به نزد
شما آیند که آیات مرا بر شما می‌خوانند، آن گاه هر کس
که پرهیزگاری و درستکاری کند، نه بیمی بر آنان است و
نه آنان اندوهگین شوند ﴿۳۵﴾ و کسانی که آیات ما را
دروغ انگاشتند و از [پذیرش] آنها سرکشی کردند، اینان
دوزخی‌اند، آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۳۶﴾ پس کیست
ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ بست یا آیاتش را
دروغ انگاشت؟ اینان بهره [مقرر] شان از کتاب (لوح
محفوظ) به آنان می‌رسد. تا هنگامی که فرستادگان ما به
سوی آنان آیند تا روحشان را بگیرند، گویند: کجایند
آنچه به جای خداوند می‌پرستیدید؟ گویند: از [نظر] ما
ناپدید شدند و به زیان خودشان اعتراف کردند که آنان
کافر بوده‌اند ﴿۳۷﴾

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ
الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعْنَتْ
أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا آدَرَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ
لِأُولِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَكَاتِبُهُمْ عَذَابًا ضِعْفًا
مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَٰكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾
وَقَالَتْ أُولَهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ
فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ
الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ
أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يُلَاجِ الْأَجْمَلُ
فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ
مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي
الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا
نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ
غَلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ
لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تُلَاقُوا
الْجَنَّةَ أَوْ رِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

[خداوند] می‌فرماید: همراه امت‌هایی از جن و انس که پیش
از شما گذشته‌اند به آتش [جهنم] در آید. هر گاه که
گروهی [به آنجا] در آید [گروه] همانندش را لعنت کند. تا
هنگامی که همگی در آنجا به هم رسند، پیروانشان درباره
پیشوایانشان گویند: پروردگارا، اینان ما را گمراه کردند،
پس عذابی دو چندان از آتش [جهنم] به آنان بده.
[خداوند] می‌فرماید: هر یک [از شما عذابی] دو چندان
دارد ولی نمی‌دانید ﴿٣٨﴾ و پیشوایانشان به پیروانشان
گویند: شما هیچ برتری‌ای بر ما ندارید پس به [سزای]
آنچه می‌کردید، [طعم تلخ] عذاب را بچشید ﴿٣٩﴾
کسانی که آیات ما را دروغ انگاشتند و از [پذیرش] آن
سرکشی کردند، درهای آسمان، هرگز برای آنان گشوده
نمی‌شود. و به بهشت درنیایند مگر آنکه شتر به سوراخ
سوزن در آید، و بدینسان به گناهکاران کیفر می‌دهیم
﴿٤٠﴾ آنان از جهنم بستری و [نیز] از فرازشان بالا پوشهایی
[از آتش جهنم] دارند و بدینسان ستمکاران را کیفر
می‌دهیم ﴿٤١﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای
شایسته کردند- هیچ کس را جز به اندازه توانش تکلیف
نمی‌کنیم- اینان بهشتی‌اند. آنان در آن جاودانه‌اند ﴿٤٢﴾ و
کینه‌ای را که در سینه‌هایشان بود، بیرون آوریم. فرودست
[مسکنهای] آنان نهرها روان است و گویند: ستایش
خداوندی راست که ما را به این [بهشت] راه نمود. و اگر
خداوند ما را هدایت نمی‌کرد، هرگز نمی‌توانستیم راه
یابیم. بی‌گمان فرستادگان پروردگاران به حق آمدند. و
به آنان ندا در دهند که: این بهشت است که آن را به پاس
آنچه می‌کردید، به شما داده‌اند ﴿٤٣﴾

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ وَنَادَوْا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسَلُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

﴿٥١﴾

و بهشتیان دوزخیان را ندا دهند: آنچه را که پروردگارمان به ما وعده داده، حق یافتیم. پس آیا [شما نیز] آنچه را که پروردگارتان به شما وعده داده بود، حق یافتید؟ گویند: آری. پس آواز دهنده‌ای در میان آنان آواز دهد که لعنت خدا بر ستمکاران باد ﴿۴۴﴾ [همان] کسانی که [مردم را] از راه خدا باز می‌داشتند و آن را کج می‌طلبیدند و آنان به آخرت ناباور بودند ﴿۴۵﴾ در بین آنها (بهشت و جهنم) حجابی است و مردمی بر اعراف هستند که هر یک [از دو گروه را] به سیمایشان می‌شناسند. و بهشتیان را ندا دهند که: سلام بر شما باد. در حالی که هنوز به بهشت در نیامده‌اند ولی آنان امیدوارند ﴿۴۶﴾ و چون چشمانشان به سوی دوزخیان گردانده شود، گویند: پروردگارا، ما را در زمره گروه ستمکاران قرار مده ﴿۴۷﴾ و اعرافیان مردمی را که آنان را به سیمایشان می‌شناسند، ندا دهند. گویند: «جمعیت شما و آنکه کبر می‌ورزیدید به کارتان نیامد» ﴿۴۸﴾ آیا اینانند کسانی که قسم می‌خوردید که خداوند هرگز رحمتی به آنان نمی‌رساند؟ [گفته شود:] به بهشت در آید، نه بیمی بر شماست و نه شما اندوهگین شوید ﴿۴۹﴾ و دوزخیان بهشتیان را ندا دهند که [چیزی] از آب یا از آنچه خداوند به شما روزی داده است بر ما فرو ریزید. گویند: خداوند هر دوی آنها را بر کافران حرام نموده است ﴿۵۰﴾ آنان که دینشان را به بازیچه و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا آنان را فریفت، امروز فراموششان می‌کنیم چنان که دیدار این روزشان را فراموش کردند و آنکه آیات ما را انکار می‌کردند ﴿۵۱﴾

وَلَقَدْ جِئْنَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ
يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ
جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ
فَيُشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾
إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي
سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ
بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ
إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ
مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا
سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ
كُلِّ الشَّجَرَةِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

و به راستی کتابی برای آنان آوردیم که آن را از روی
دانش برای راهنمایی و بخشایش مؤمنان به روشنی بیان
کرده ایم ﴿۵۲﴾ جز در انتظار تأویلش نیستند. روزی که
تأویلش [در میان] آید کسانی که آن را پیش از این
فراموش کرده بودند، گویند: بی گمان فرستادگان
پروردگاران به حق آمده بودند. پس آیا برای ما شفیعیانی
هستند تا برایمان شفاعت کنند یا [به دنیا] باز گردانیده
شویم، آن گاه اعمالی غیر از آنچه می کردیم، انجام دهیم؟
بی گمان به خود زیان زدند و آنچه افترا می زدند، از [نظر]
آنان ناپدید شد ﴿۵۳﴾ پروردگارتان، خدایی است که
آسمانها و زمین را در شش روز آفرید، آن گاه بر عرش
استیلا یافت، شب را به روز می پوشاند در حالی که آن را
به شتاب می طلبد. و خورشید و ماه و ستارگان را در حالی
که به فرمان او مسخرند [آفرید] بدان که خلق و فرمانروایی
خاص اوست. بس بزرگ است خداوند، پروردگار
جهانیان ﴿۵۴﴾ پروردگارتان را با تضرع و نهانی [به
نیایش] بخوانید. بی گمان او از حد گذرندگان را دوست
نمی دارد ﴿۵۵﴾ و در زمین، پس از اصلاحش فساد مکنید
و او را با بیم و امید [به نیایش] بخوانید. که رحمت خداوند
به نیکوکاران نزدیک است ﴿۵۶﴾ و اوست کسی که بادها
را پیش از رحمت خویش مژده آور می فرستد. تا هنگامی
که ابری گران بردارد، آن را به سوی شهری مرده روان
سازیم، آن گاه از آن آب را فرو فرستیم، آن گاه از آن
[آب] از انواع میوه ها بر آوریم. مردگان را بدینسان [از
قبرها] بیرون خواهیم آورد، باشد که پند پذیرید ﴿۵۷﴾

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ ۖ وَالَّذِي
حَبَّتْ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْأَلَايَتِ
لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
فَقَالَ يَبْقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۖ إِنِّي
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ
مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَبْقَوْمُ
لَيْسَ بِي ضَالَّةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾
أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ
اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ
مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا
وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ
مَعَهُ فِي الْفُلِّ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ
يَبْقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۖ أَفَلَا
تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا
لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾
قَالَ يَبْقَوْمُ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

و رستنی سرزمین مرغوب به فرمان پروردگارش بر می آید.
و [رستنی] زمینی که نامرغوب است جز دشوار [و اندک]
بر نمی آید. بدینسان برای گروهی که سپاس می گزارند
آیات خود را گوناگون بیان می کنیم ﴿۵۸﴾ نوح را به
سوی قومش فرستادیم، پس گفت: ای قوم من، خدا را
پرستید. جز او هیچ معبود [راستینی] ندارید. به راستی من
بر شما از عذاب روزی بزرگ بیمناکم ﴿۵۹﴾ اشراف
قومش گفتند: بی گمان تو را در گمراهی آشکاری
می بینیم ﴿۶۰﴾ گفت: ای قوم من، گمراهی ای در من
نیست بلکه من فرستاده ای از [جانب] پروردگار جهانیان
هستم ﴿۶۱﴾ پیامهای پروردگارم را به شما می رسانم و
خیر شما را می خواهم و از [حکم] خداوند چیزی می دانم
که [شما] نمی دانید ﴿۶۲﴾ آیا شگفت زده شدید که پندی
از سوی پروردگارتان بر [زبان] مردی از خودتان برای شما
آمد؟ تا شما را بیم دهد و تا پرهیزگاری کنید و باشد که
مورد رحمت قرار گیرید ﴿۶۳﴾ پس او را دروغگو
انگاشتند، آن گاه او و کسانی را که با او در کشتی بودند،
نجات دادیم و آنان را که آیات ما را دروغ انگاشتند، غرق
کردیم. به راستی آنان گروهی بی بصیرت بودند ﴿۶۴﴾ و
به [سوی قوم] عاد برادرشان هود [را فرستادیم]. گفت: ای
قوم من خداوند را پرستید. هیچ معبود [راستینی] جز او
ندارید. آیا پروا پیشه نمی کنید؟ ﴿۶۵﴾ سران کافر قوم او
گفتند: بی گمان ما تو را در بی خردی می بینیم و به راستی
ما تو را از دروغگویان می پنداریم ﴿۶۶﴾ گفت: ای قوم
من، در من هیچ گونه بی خردی نیست بلکه من فرستاده ای
از سوی پروردگار جهانیان هستم ﴿۶۷﴾

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾
 أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ
 مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ
 بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً ۖ فَاذْكُرُوا
 ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ
 اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا
 إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّن
 رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ أَتُجَادِلُونَنِي فِي أَسْمَاءِ
 سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا نَزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
 سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾
 فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ
 كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ
 صَالِحًا قَالَ يَقَوْمُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهِ
 غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ
 اللَّهِ لَكُمْ ءَايَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا
 تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ أَلِيمٍ ﴿٧٣﴾

پیامهای پروردگارم را به شما می‌رسانم. و من برای شما
 خیر خواهی امین هستم ﴿۶۸﴾ آیا شگفت زده شدید که
 پندی از [سوی] پروردگارتان بر [زبان] مردی از خودتان
 برای شما آمد تا شما را بیم دهد، و یاد کنید هنگامی که
 پس از قوم نوح شما را جانشینان [آنان] قرار داد. و شما را
 در آفرینش تواناتر گرداند. پس نعمتهای خداوند را یاد
 کنید تا شما رستگار شوید ﴿۶۹﴾ گفتند: آیا [نزد] ما
 آمده‌ای تا [ما را دعوت کنی که] تنها خدا را بپرستیم و
 آنچه را که نیاکانمان می‌پرستیدند رها کنیم. پس اگر از
 راستگویی، آنچه که ما را از آن می‌ترسانی، [برای] ما در
 میان آور ﴿۷۰﴾ گفت: به تحقیق عذاب و خشمی از
 [سوی] پروردگارتان بر شما مقرر شده است. آیا در [باره]
 نامهایی که خود شما و پدران‌تان آن را نهاده‌اید [و] خداوند
 به [حقانیت] آن هیچ دلیلی فرو نفرستاده است، با من
 مجادله می‌کنید؟ پس انتظار بکشید بی گمان من [نیز]
 همراه با شما از منتظرانم ﴿۷۱﴾ پس او و کسانی را که با
 او بودند به رحمتی از [سوی] خویش نجات دادیم و ریشه
 آنان را که آیات ما را دروغ می‌انگاشتند و از مؤمنان
 نبودند، بریدیم ﴿۷۲﴾ و به سوی ثمود برادرشان صالح [را]
 فرستادیم. گفت: ای قوم من، خداوند را بپرستید، شما جز
 او معبود [راستینی] ندارید. به تحقیق دلیلی از [سوی]
 پروردگارتان برای شما آمده است. این ماده شتر خداوند
 به عنوان معجزه برای شما است. پس او را بگذارید که در
 زمین خدا بچرد. و هیچ گزندی به او مرسانید، که آن گاه
 عذابی دردناک شما را فرو گیرد ﴿۷۳﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا ءَالَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٦﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُّوا لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِءِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٧﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي ءَامَنْتُمْ بِهِءِ كَافِرُونَ ﴿٧٨﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَصْلِحْ أَئْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٩﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ ﴿٨٠﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٨١﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٢﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨٣﴾

و یاد کنید هنگامی که شما را پس از قوم عاد جانشینان [آنان] قرار داد و به شما در آن سرزمین استقرار داد که از هامونش قصرهایی می‌سازید و از کوه‌ها خانه‌هایی می‌تراشید. پس نعمتهای خداوند را یاد کنید و در این سرزمین در تباهی مکوشید ﴿۷۴﴾ سرانی از قوم او که کبر ورزیده بودند به مستضعفان، به [همان] کسانی از آنان که ایمان آورده بودند، گفتند: آیا [به یقین] می‌دانید که صالح از [سوی] پروردگارش فرستاده شده است؟ گفتند: ما به آنچه که به آن رسالت یافته است، باور داریم ﴿۷۵﴾ مستکبران گفتند: بی گمان ما به آنچه آن را باور داشته‌اید، ناباوریم ﴿۷۶﴾ پس آن ماده شتر را پی کردند و از فرمان پروردگارشان سر پیچیدند و گفتند: ای صالح، اگر از رسولانی آنچه که ما را از آن می‌ترسانی، در میان آر. ﴿۷۷﴾ آن گاه زلزله آنان را فرو گرفت در نتیجه در سرای خویش از پای در آمدند ﴿۷۸﴾ پس [صالح] از آنان رویگردان شد و گفت: ای قوم من، رسالت پروردگارم را به شما رساندم و برای شما خیر خواهی کردم. ولی خیر خواهان را دوست نمی‌دارید ﴿۷۹﴾ و لوط [را فرستادیم] وقتی که به قومش گفت: آیا کار ناشایستی را که کسی از جهانیان پیش از شما مرتکب آن نشده است، انجام می‌دهید؟ ﴿۸۰﴾ آری شما از روی شهوت به جای زنان با مردان می‌آمیزید، آری شما گروهی اسرافکارید ﴿۸۱﴾

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ وَكَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْنَومُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ ثُوْعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَّاذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرْتُمْ وَاَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِآلِزِي أَرْسَلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا أَصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: آنان را از شهر خود بیرون کنید. بی گمان آنان مردمانی پاکیزه جویند ﴿۸۲﴾ پس او و خاندانش را - جز زنش - که از باقی ماندگان بود، نجات دادیم ﴿۸۳﴾ و بارانی [از سنگ] بر آنان بارانیدیم. پس بنگر سرانجام گناهکاران چگونه بود ﴿۸۴﴾ و به سوی مدین برادرشان شعیب [را فرستادیم که به آنان] گفت: ای قوم من، خداوند را پرستید. شما معبود [راستینی] جز او ندارید. بی گمان از [سوی] پروردگارتان دلیلی روشن برایتان آمده است. پس پیمان و ترازو را تمام [عیار] کنید و به مردم، کالاهایشان را ناقص ندهید و در زمین پس از اصلاحش فساد مکنید. اگر مؤمنید، این [کار] برای شما بهتر است ﴿۸۵﴾ و به هر راهی منشینید که بترسانید و از راه خدا کسی را که به او ایمان آورده است، باز دارید. و آن را کج می طلبید. و به یاد آرید وقتی که کم بودید، که شما را بسیار گرداند. و بنگرید که سرانجام مفسدان چگونه بود. ﴿۸۶﴾ و اگر گروهی از شما به رسالتم ایمان آوردند و گروهی ایمان نیاوردند، صبر کنید تا آنکه خداوند در میان ما داوری کند و او بهترین داوران است ﴿۸۷﴾

﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لُخْرِجَنَّكَ يَشْعَبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أُولَٰؤُ كُنَّا كَرِهِينَ﴾ ﴿٨٨﴾ قَدْ أَفْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ جَعَلْنَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا أَفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ أَتَبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمْ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِمِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمُ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ ءَابَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

سرانی از قوم او که کبر ورزیدند، گفتند: ای شعیب [یا] قطعا تو و کسانی را که با تو ایمان آوردند از شهر خویش بیرون کنیم یا اینکه به آیین ما باز می گردید. گفت: آیا [باید بازگردیم] و هر چند [این بازگشت را] ناپسند داریم؟ ﴿۸۸﴾ اگر به آیین شما باز گردیم - پس از آنکه خداوند ما را از آن نجات داد - بر خداوند دروغ بسته ایم. و هرگز ما را نسزد که به آن باز گردیم مگر آنکه خداوند، پروردگار ما بخواهد. پروردگارمان به دانش [خویش] بر همه چیز احاطه دارد. بر خداوند توکل کرده ایم. پروردگارا، بین ما و قوممان به راستی داوری کن و تو بهترین داورانی ﴿۸۹﴾ و سرانی از قوم او که کفر ورزیدند، [به مردم] گفتند: اگر از شعیب پیروی کنید، بی شک در آن صورت زیانکار خواهید بود ﴿۹۰﴾ آن گاه زلزله آنان را فرو گرفت، پس در سرایشان از پای در آمدند ﴿۹۱﴾ آنان که شعیب را تکذیب کردند [چنان نابود شدند]، گویی که [هرگز] در آنجا نبوده اند. آنان که شعیب را تکذیب کردند، همانا زیانکار بودند ﴿۹۲﴾ پس [شعیب] از آنان رویگردان شد و گفت: ای قوم من، به یقین پیامهای پروردگارم را به شما رساندم و خیر شما را خواستم. پس چگونه بر گروه کافران اندوه خورم ﴿۹۳﴾ و در هیچ شهری پیامبری نفرستادیم، مگر آنکه اهلش را به سختی و رنج گرفتار کردیم تا مگر زاری [و خاکساری] کنند ﴿۹۴﴾ سپس به جای ناخوشی، خوشی در میان آوردیم تا آنکه انبوه شدند و گفتند: بی گمان به نیاکانمان سختی و راحتی رسیده بود. پس ناگهان آنان را - در حالی که بی خبر بودند - فرو گرفتیم ﴿۹۵﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَثْبَاتِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۖ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يُفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

و اگر اهل [آن] شهرها ایمان می‌آوردند و پروا می‌داشتند، قطعاً از آسمان و زمین [در] برکتهایی را بر آنان می‌گشودیم. ولی تکذیب کردند، پس به [سزای] آنچه می‌کردند، آنان را فرو گرفتیم ﴿۹۶﴾ آیا اهل [آن] شهرها از آنکه عذابمان شبانگاه به آنان رسد و ایشان خفته باشد، ایمن شده‌اند؟ ﴿۹۷﴾ آیا اهل [آن] شهرها از آنکه عذاب ما به وقت چاشت (نیمروز) در حالی که سرگرم بازی‌اند - به سوی آنان بیاید، ایمن شده‌اند؟ ﴿۹۸﴾ آیا از مکر خدا ایمن شده‌اند؟ پس جز گروه زیانکاران [کسی] از مکر خدا ایمن نمی‌شود! ﴿۹۹﴾ آیا برای آنان که این سرزمین را پس از [نابود کردن] ساکنانش به ارث می‌برند، روشن نشده است. که اگر بخواهیم آنان را به [سزای] گناهانشان به عذاب رسانیم و بر دل‌هایشان مهر می‌نهم. آن گاه آنان [پندی] نمی‌شنوند ﴿۱۰۰﴾ این شهرها [ست که] برخی از خبرهایش را بر تو حکایت می‌کنیم. و بی گمان رسولان‌شان با معجزه‌ها [به سوی] آنها آمده بودند. پس هرگز به آنچه از پیش تکذیب کرده بودند، ایمان نیاوردند. خداوند بدینسان بر دل‌های کافران مهر می‌نهد ﴿۱۰۱﴾ و در بیشترشان [وفای به] عهد نیافتیم. و به راستی بیشترشان را نافرمان یافتیم ﴿۱۰۲﴾ سپس بعد از آنان موسی را با نشانه‌های خویش به سوی فرعون و قومش فرستادیم، آن گاه به آن [نشانه‌ها] کافر شدند. بنگر سرانجام مفسدان چگونه بود؟ ﴿۱۰۳﴾ و موسی گفت: ای فرعون، من فرستاده‌ای از [سوی] پروردگار جهانیانم ﴿۱۰۴﴾

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأَتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأَلْقَىٰ السَّحَرَةُ سَجْدِينَ ﴿١٢٠﴾

سزاوارم که جز [سخن] حق بر خداوند نگویم. بی گمان نشانه‌ای از [سوی] پروردگارتان برای شما آورده‌ام. پس بنی اسرائیل را با من بفرست ﴿۱۰۵﴾ گفت: اگر معجزه‌ای آورده‌ای، اگر از راستگوییانی آن را [در میان] آور ﴿۱۰۶﴾ آن گاه عصای خود را انداخت ناگهان آن [عصا] ازدهایی آشکار شد ﴿۱۰۷﴾ و دستش را بیرون آورد، پس ناگهان آن [دست] برای تماشاگران نورانی گشت ﴿۱۰۸﴾ سران قوم فرعون گفتند: این [شخص] جادوگری داناست ﴿۱۰۹﴾ می‌خواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس چه فرمان می‌دهید؟ ﴿۱۱۰﴾ گفتند: [ای فرعون] او و برادرش را بازداشت کن و گرد آورندگان [جادوگران] را در شهرها بفرست ﴿۱۱۱﴾ تا هر جادوگر دانی را به نزد تو آورند ﴿۱۱۲﴾ و جادوگران به نزد فرعون آمدند. گفتند: آیا اگر چیره گردیم سزاوار پاداشی هستیم؟ ﴿۱۱۳﴾ گفت: آری و بی گمان شما از مقربان خواهید بود ﴿۱۱۴﴾ گفتند: ای موسی، یا باید [نخست] تو افکنی یا ما افکننده باشیم ﴿۱۱۵﴾ [موسی] گفت: شما بیفکنید. پس وقتی که افکندند چشمهای مردم را افسون کردند. و آنان را به هراس افکندند و جادویی بزرگ [در میان] آوردند ﴿۱۱۶﴾ و به موسی وحی کردیم که عصایت را بیفکن، پس ناگهان آن [عصا] آنچه را که به دروغ بر می‌ساختند فرو می‌بلعید ﴿۱۱۷﴾ آن گاه حق ثابت و آنچه آنان می‌کردند باطل شد ﴿۱۱۸﴾ و [فرعونیان] در آنجا مغلوب شدند و خوار گشتند ﴿۱۱۹﴾ و جادوگران به سجده در آمدند ﴿۱۲۰﴾

قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
 ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ
 هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا
 أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
 وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾
 قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ
 ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا
 صَبْرًا وَتَوَقَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ
 فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
 وَيَذَرَكْ وَعَالِيَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي
 نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ
 اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ
 يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا
 مِن قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ
 رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَذُوَكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ
 فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
 يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم ﴿۱۲۱﴾
 پروردگار موسی و هارون ﴿۱۲۲﴾ فرعون گفت: آیا پیش
 از آنکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ قطعاً این
 نیرنگی است که آن را در این شهر به کار بسته‌اید تا
 ساکنانش را از آنجا بیرون کنید. پس خواهید دانست
 ﴿۱۲۳﴾ البته دستهایتان و پاهایتان را در خلاف جهت
 همدیگر خواهم برید، آن گاه همگی شما را به دار خواهم
 زد ﴿۱۲۴﴾ گفتند: حقا که ما به سوی پروردگارمان روی
 آوریم ﴿۱۲۵﴾ و به ما کیفر نمی‌دهی جز [برای آنکه] به
 نشانه‌های پروردگارمان چون به سوی ما آمد، ایمان
 آوردیم. پروردگارا، بر ما [باران] بردباری فرو ریز و در
 حالی که مسلمان باشیم روحمان را بگیر ﴿۱۲۶﴾ و سران
 قوم فرعون گفتند: آیا موسی و قومش را و می‌گذاری تا
 در این سرزمین فساد کنند و تو و معبودانت را رها کند؟
 گفت: پسرانشان را خواهیم کشت و دخترانشان را زنده
 خواهیم گذاشت. و ما بر آنان چیره‌ایم ﴿۱۲۷﴾ موسی به
 قومش گفت: از خداوند یاری بجوید و بردباری کنید. بی
 گمان زمین از آن خداست. هر کس از بندگانش را که
 بخواهد وارث آن قرار می‌دهد. و سرانجام نیک از آن
 پرهیزگاران است ﴿۱۲۸﴾ گفتند: پیش از آنکه نزد ما
 بیایی و پس از آنکه نزد ما آمدی، آزار دیده‌ایم. گفت:
 امید است پروردگارتان دشمنتان را نابود کند و شما را در
 این سرزمین جانشین گرداند، آن گاه معلوم بدارد چگونه
 عمل می‌کنید ﴿۱۲۹﴾ و به راستی فرعونیان را به قحط
 سالی و کاهش فرآورده‌ها گرفتار کردیم باشد که آنان پند
 پذیرند ﴿۱۳۰﴾

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
 سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ
 عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا
 مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ
 بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ
 وَالْقُمَّلَ وَالصَّفَادِعَ وَالْذَّمَ عَايَتٍ مُّفَصَّلَةٍ
 فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ
 الرِّجْزُ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ
 لِيَنْ كَشِفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لِنُؤْمِنَ لَكَ وَلِنُرْسِلَنَّ مَعَكَ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ
 هُمْ بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ
 فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا
 غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ
 مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ
 كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا
 وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ ۚ وَمَا كَانُوا
 يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

پس چون خوشی به آنان روی می آورد، می گفتند: این
 سزاوار ماست و اگر گزندى به آنان می رسید، به موسی و
 کسانی که با او بودند فال بد می زدند. بدان که فال بدشان
 فقط به نزد خداوند است ولی بیشترشان نمی دانند ﴿۱۳۱﴾
 و گفتند: هر چه را که از نشانه ها در میان آری تا با آن ما را
 جادو کنی، [بدان که] ما به تو ایمان نمی آوریم ﴿۱۳۲﴾
 پس طوفان و ملخ و کنه و غوکها و خون را به عنوان
 نشانه های روشن بر آنها فرو فرستادیم. باز کبر ورزیدند و
 گروهی گناهکار بودند ﴿۱۳۳﴾ و هنگامی که عذاب بر
 آنان فرود آمد، گفتند: ای موسی، پروردگارت را با آنچه
 به تو وحی [و عهد] کرده است، برای ما بخوان. اگر عذاب
 را از ما بگردانی، قطعاً به تو ایمان می آوریم و بنی اسرائیل
 را با تو می فرستیم ﴿۱۳۴﴾ پس چون عذاب را تا مدتی
 که آنان به آن خواهند رسید، از آنان برداشتیم، ناگهان
 پیمان شکنی کردند ﴿۱۳۵﴾ پس از آنان انتقام گرفتیم و
 آنان را در دریا غرق کردیم چرا که آنان آیات ما را دروغ
 انگاشتند و از آن غافل بودند ﴿۱۳۶﴾ و مشرق زمین و
 مغاربش را که در آن برکت نهاده ایم به گروهی که ناتوان
 شمرده می شدند، به ارث دادیم و وعده نیک پروردگارت
 بر بنی اسرائیل به [پاس] آنکه بردباری کردند به تحقیق
 پیوست و آنچه را که فرعون و قوم او می ساختند و آنچه را
 که بر می افراشتند، ویران ساختیم ﴿۱۳۷﴾

وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ
يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَمُوسَى اجْعَلْ لَنَا
إِلَهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ
هَؤُلَاءِ مُتَبَرِّئُونَ مِمَّا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾
قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكَ مِنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتَتِلُونَ أِبْنَاءَكَ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكَ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكَ
عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوَعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا
بِعَشْرِ فِتْنَةٍ مِيقَتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى
لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلِفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ
سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا
وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرْنِي
وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ وَفَسَّوْفَ
تَرْنِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ
مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ
وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

و بنی اسرائیل را از دریا گذراندیم، آن گاه بر گروهی
وارد شدند که بر پرستش بتانی که داشتند، ملتزم بودند.
گفتند: ای موسی، برای ما [نیز] معبودی قرار بده چنان که
آنان معبودانی دارند. [موسی] گفت: به راستی شما گروهی
هستید که نادانی می کنید ﴿۱۳۸﴾ بی گمان اینان، بنیاد
کارشان بر باد رفته و آنچه می کردند باطل است ﴿۱۳۹﴾
[موسی] گفت: آیا برای شما معبودی جز خداوند بجویم
حال آنکه او شما را بر جهانیان برتری داده است؟ ﴿۱۴۰﴾
و چون شما را از فرعونیان که عذاب سخت به شما
می رساندند، پسرانتان را می کشتند و دخترانتان را زنده باقی
می گذاشتند، نجات دادیم. و در این [حکایت] آزمایشی
بزرگ از جانب پروردگارتان بود ﴿۱۴۱﴾ و با موسی سی
شب وعده کردیم و آن [میعاد] را به ده شب [دیگر] کامل
ساختیم، پس میعاد پروردگارش چهل شب کامل شد و
موسی به برادرش هارون گفت: در میان قومم جانشین من
باش و درستکاری کن و از راه مفسدان پیروی مکن
﴿۱۴۲﴾ و چون موسی به میعاد ما آمد و پروردگارش با او
سخن گفت، گفت: پروردگارا، خود را به من بنمایان تا به
تو بنگرم. فرمود: مرا نخواهی دید ولی به کوه بنگر، پس
اگر در جایگاهش قرار گیرد، مرا خواهی دید. آن گاه
چون پروردگارش برای کوه تجلی نمود، آن را هموار
گرداند و موسی بیهوش افتاد. سپس چون به هوش آمد،
گفت: تو را به پاکی یاد می کنم. به [درگاهت] توبه کردم
و من نخستین مؤمنانم ﴿۱۴۳﴾

قَالَ يَمُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي
وَبِكَلِمِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾
وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً
وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ
يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾
سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ
بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا
سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ
الْغَىِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ
الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِن حُلِيِّهِمْ
عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خَوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ
وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا
سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

گفت: ای موسی، بی گمان من با پیامهایم و با کلام خود تو را بر [دیگر] مردمان برگزیدم. پس آنچه را که به تو عطا کردم، بگیر و از سپاسگزاران باش ﴿۱۴۴﴾ و در لوحها از هر چیزی برای پند و بیان همه چیز، برای او نوشتیم. آن گاه [گفتیم:] آن را به جدّ [و جهد] بگیر و به قومت فرمان ده تا به بهترین آن عمل کنند. سرای نافرمانان را به شما خواهیم نمایاند ﴿۱۴۵﴾ کسانی را که در زمین به ناحق کبر می‌ورزند از [اندیشه کردن در] آیات من باز خواهم داشت و اگر هر نشانه‌ای ببینند به آن ایمان نمی‌آورند و اگر راه راستی را ببینند، آن را روش [خویش] بر نگیرند و اگر راه گمراهی را ببینند، آن را روش [خود] بر می‌گیرند. این از آن است که آنان آیات ما را دروغ انگاشتند و از آن غافل ماندند ﴿۱۴۶﴾ و کسانی که آیات ما و لقای آخرت را دروغ انگاشتند، اعمالشان بر باد رفت. جز به آنچه می‌کردند، کیفر نیابند ﴿۱۴۷﴾ و قوم موسی پس از [رفتن] او از زیورشان گوساله‌ای، پیکری را که بانگی [همچون بانگ گاو] داشت، ساختند. آیا ندیدند که آن با آنان سخن نمی‌گوید و راهی به آنان نمی‌نمایاند؟ او را [به پرستش] گرفتند و ستمکار بودند ﴿۱۴۸﴾ و چون پشیمان شدند و دیدند که به راستی گمراه شده‌اند، گفتند: اگر پروردگارمان بر ما رحمت نیاورد و ما را نیامرزد، البته از زیانکاران خواهیم بود ﴿۱۴۹﴾

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبَنَ أَسَفًا قَالَ
 بِئْسَمَا خَلَقْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ
 وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ
 ابْنُ أُمِّ إِنْ الْقَوْمَ اسْتَضَعِفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا
 تُشِمْتُ بِي الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ
 ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ
 وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ
 سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا
 السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَعَمِنُوا إِن رَّبَّكَ مِنْ
 بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى
 الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ
 لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ
 سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ
 رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَتُهْلِكُنَا بِمَا
 فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن
 تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا
 وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

و چون موسی خشمناک و اندوهگین به سوی قومش باز
 آمد، گفت: پس از من برایم چه جانشین بدی بودید. آیا [با
 پرستش گوساله] از حکم پروردگارتان پیشی گرفتید. و
 لوحها را [بر زمین] انداخت و [موسی] سر برادرش را در
 حالی که آن را به سوی خویش می کشید، گرفت. [هارون]
 گفت: ای پسر مادر من، به راستی این قوم مرا ناتوان
 شمردند و نزدیک بودند که مرا بکشند، پس با [خوار
 داشتن] من دشمنان [من و تو] شاد مکن. و مرا با گروه
 ستمکاران قرار مده ﴿۱۵۰﴾ گفت: پروردگارا، مرا و
 برادرم را بیمارز و ما را مشمول رحمت خویش گردان. و
 تو بخشاینده ترین بخشاینده گانی. ﴿۱۵۱﴾ کسانی که
 گوساله را [به پرستش] گرفتند، خشمی از [سوی]
 پروردگارشان و رسوایی ای در زندگانی دنیا به آنان خواهد
 رسید. و بدینسان به دروغ پردازان کیفر دهیم ﴿۱۵۲﴾ و
 کسانی که مرتکب بدیها شدند، سپس بعد از آن توبه
 کردند و ایمان آوردند. [بدانند که] پروردگارت پس از
 آن، آمرزنده مهربان است ﴿۱۵۳﴾ و چون خشم از [خاطر]
 موسی فرو نشست، لوحها را بر گرفت و در نسخه آن برای
 کسانی که از پروردگارشان می ترسند، هدایت و رحمت
 بود ﴿۱۵۴﴾ و موسی از قومش هفتاد کس را برای میعاد ما
 برگزید، پس هنگامی که زلزله آنان را فرو گرفت، گفت:
 پروردگارا، اگر می خواستی پیش از این آنان و مرا نابود
 می کردی. آیا ما را به سزای آنچه کم خردانمان مرتکب
 شدند، نابود می کنی؟ این جز آزمون تو نیست. هر که را
 بخواهی به آن بیراه می گذاری و هر که را بخواهی هدایت
 می کنی. تو کار ساز مایی، پس ما را بیمارز و بر ما رحمت
 آور و تو بهترین آمرزنده گانی ﴿۱۵۵﴾

وَكَتُبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا إِلَيْكَ قَالِ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَاَلَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

و در همین دنیا برای ما نیکی مقرر کن و [نیز] در آخرت. ما به سوی تو بازگشته ایم. [خداوند] فرمود: عذاب خود را به هر کس که بخواهم می رسانم و رحمت من همه چیز را فرا گرفته است. پس آن را برای کسانی که پروا می دارند و زکات می پردازند و کسانی که به آیات ما ایمان می آورند، مقرر خواهم نمود ﴿۱۵۶﴾ کسانی که از رسولی پیروی می کنند که پیامبر درس ناخوانده ای است که نام او را نزد خویش در تورات و انجیل نوشته می یابند. آنان را به [کارهای] پسندیده فرمان می دهد و آنان را از [کارهای] ناپسند باز می دارد. و پاکیزه ها را برای آنان حلال می گرداند و ناپاکیزه ها را بر آنان حرام می شمارد و بار گرانشان و قید [و بند] هایی را که بر [عهد] آنان بود، از [دوش] شان بر می دارد. پس آنان که به او ایمان آوردند و او را گرامی داشتند و او را یاری دادند و از نوری که با او فرو فرستاده شده است پیروی کردند، آنانند که رستگارند ﴿۱۵۷﴾ بگو: ای مردم، من فرستاده خداوند به سوی همه شما هستم، کسی که فرمانروایی آسمانها و زمین از آن آوست، معبود [راستینی] جز او نیست، زنده می کند و می میراند. پس به خداوند و رسول او، آن پیامبر درس ناخوانده ای که به خداوند و سخنان او ایمان دارد، ایمان آورید و از او پیروی کنید، باشد که راه یابید ﴿۱۵۸﴾ و از قوم موسی گروهی هست که به [سوی] حق راه می نمایند و به آن [حق] حکم می کنند ﴿۱۵۹﴾

وَقَطَّعْنَهُمْ أَثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ أَثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦١﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرَ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦٢﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٣﴾ وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٤﴾

و آنان را قبیله قبیله، گروه گروه به دوازده [بخش] پراکنده ساختیم و به موسی، هنگامی که قومش از او آب خواستند وحی کردیم، که با عصای خویش به سنگ بزن، آن گاه از آن دوازده چشمه روان شد. هر گروهی آبشخور خود را باز دانست و ابر [سپید] را بر آنان سایبان ساختیم و بر آنان «من» و «سلوی» فرو فرستادیم. [و گفتیم] از آنچه از پاکیزه‌ها روزیتان کرده‌ایم، بخورید. و بر ما ستم نکردند، بلکه بر خویشتن ستم می‌کردند ﴿۱۶۰﴾ و هنگامی که به آنان گفته شد: در این شهر ساکن شوید و از آنجا، هر جا که خواسته باشید بخورید و بگویید: «خواسته ما آمرزش است». و سجده کنان به در درآیید تا گناهانتان را برای شما بپاریم [و] به نیکوکاران افزون خواهیم داد ﴿۱۶۱﴾ آن گاه ستمکارانشان سخنی غیر از آنچه برای آنان گفته شده بود، جایگزین کردند، پس به [سزای] آنکه ستم می‌کردند، عذابی از آسمان بر آنان فرو فرستادیم ﴿۱۶۲﴾ و از آنان درباره [اهل] شهری پرس که در کنار دریا بود، چون در [باره روز] شنبه از حد می‌گذشتند، وقتی که ماهیانشان- پدیدار شده- در روزی که شنبه‌شان [را گرامی می‌داشتند] به سوی آنان می‌آمدند و روزی که شنبه را گرامی نمی‌داشتند، [به سوی] آنان نمی‌آمدند، بدینسان، به [سزای] آنکه نافرمانی می‌کردند، آنان را می‌آزمودیم ﴿۱۶۳﴾

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ
 أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعَذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا
 الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا
 بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا
 عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾
 وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَن
 يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ
 وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا
 مِّنْهُمْ الصَّالِحِينَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ
 بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ
 مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ
 هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ
 مِّثْلُهِ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيثَقُ الْكِتَابِ أَنَّ
 لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالَّذِينَ
 الْأَخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ
 يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ
 أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

و چون گروهی از آنان گفت: چرا گروهی را که خداوند
 آنان را نابود یا آنان را به عذابی سخت عذاب خواهد کرد،
 اندرز می‌کنید؟ گفتند: تا در نزد پروردگارتان [برای ما]
 عذری باشد و باشد که آنان پرهیزگاری کنند ﴿۱۶۴﴾
 پس چون آنچه را که به آن پند یافته بودند، فراموش
 کردند، کسانی را که از بدی باز می‌داشتند، نجات دادیم و
 ستمکاران را به [سزای] آنکه نافرمان بودند به عذابی سخت
 گرفتار ساختیم ﴿۱۶۵﴾ پس چون از [ترک] آنچه از آن
 نهی شده بودند، کبر ورزیدند. به آنان گفتیم: همچون
 بوزینگان خوار و زبون باشید ﴿۱۶۶﴾ و چنین بود که
 پروردگارت اعلام داشت که بی‌گمان تا روز قیامت کسی
 را بر آنان خواهد فرستاد که عذابی سخت به آنان
 می‌رساند. بی‌گمان پروردگارت زود کیفر است و او
 آمرزنده مهربان است ﴿۱۶۷﴾ و آنان را گروه گروه در آن
 سرزمین پراکندیم. [گروهی] از آنان درستکار و [گروهی]
 از آنان جز اینند، و آنان را با نیکبها و سختبها آزمودیم تا
 [به راه راست] بازگردند ﴿۱۶۸﴾ آن گاه در پی ایشان
 جانشینانی بد آمدند که کتاب (تورات) را به ارث بردند.
 متاع این [دنای] پست را می‌گیرند و می‌گویند:
 [گناهانمان] برای ما آمرزیده خواهد شد. و اگر متاعی [هم]
 مانند آن برایشان بیاید، آن را می‌گیرند. آیا آن عهدی که
 در کتاب (تورات) است از آنان گرفته نشده است که بر
 خداوند جز حق نگویند؟ و آنچه را در آن است خوانده‌اند.
 و سرای جهان دیگر برای پرهیزگاران بهتر است. آیا خرد
 نمی‌ورزید؟ ﴿۱۶۹﴾ و آنان که به کتاب تمسک می‌جویند
 و نماز بر پای می‌دارند، بی‌گمان ما پاداش نیکوکاران را از
 میان نمی‌بریم ﴿۱۷۰﴾

وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِن بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّن بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَآتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْعَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثَ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصِصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسُهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ اللَّهُ فهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَن يُضِلِلْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

و چنین بود که کوه را چنان که گویی سایبانی است، بر فرازشان برافراشتیم و گمان بردند که آن بر آنان فرو خواهد افتاد. آنچه را که به شما دادیم به جدّ [و جهد] بگیرید و آنچه را که در آن است یاد کنید، باشد که شما پروا پیشه کنید ﴿۱۷۱﴾ و هنگامی که پروردگارت از پشتهای بنی آدم، فرزندانسان را بر گرفت و آنان را بر خودشان گواه ساخت [و فرمود]: آیا من پروردگارتان نیستم؟ گفتند: چرا [هستی]. گواهی دادیم. که [مبادا] روز قیامت بگوئید، ما از این [حقیقت] بی خبر بودیم ﴿۱۷۲﴾ یا [مبادا] بگوئید: نیاکانمان از پیش شرک آورده بودند و ما نسلی پس از آنان بودیم، آیا ما را به سزای آنچه بدکاران کردند، نابود می‌کنی؟ ﴿۱۷۳﴾ و بدینسان آیات را بیان می‌کنیم تا باز گردند ﴿۱۷۴﴾ [ای پیامبر] بر آنان بخوان خبر کسی را که [دانش] آیات خویش را به او دادیم، آن گاه از آن [آیات] جدا شد، سپس شیطان در پی او افتاد، آن گاه از گمراهان شد ﴿۱۷۵﴾ و اگر می‌خواستیم با آن [آیات] او را فرا می‌بردیم ولی او به زمین (دنیا) گرایش یافت و از هوای [نفسش] پیروی کرد، پس وصف او همچون وصف سگ است. اگر بر او سخت گیری، زبان از کام بیرون آورد و اگر رهایش کنی [باز] زبان بیرون افکند. این وصف گروهی است که آیات ما را دروغ انگاشتند، پس این پندها را بر آنان بر خوان تا ایشان اندیشه کنند ﴿۱۷۶﴾ گروهی که آیات ما را دروغ انگاشتند و بر خویشان ستم می‌کردند، از چه صفت بدی برخوردارند دارند ﴿۱۷۷﴾ هر کس که خداوند [او را] هدایت کند، او راه یافته است و هر آن کس [که خداوند او را] بیراه گذارد، پس اینانند که زیانکارند ﴿۱۷۸﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَمِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمَلِّ لَهُمْ إِنَّا كِيدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾ أُولَٰمِ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾ أُولَٰمِ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْتَةً يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

و به راستی بسیاری از جن و انس را برای جهنم آفریده‌ایم، دل‌هایی دارند که با آن در نمی‌یابند و چشم‌هایی دارند که با آن نمی‌بینند و گوش‌هایی دارند که با آن نمی‌شنوند، آنان چون چهارپایانند، بلکه اینان گمراه‌ترند، ایشان بی‌خبرند ﴿۱۷۹﴾ و خداوند نام‌های نیک دارد. پس به آن [نام‌ها] او را به [دعا] بخوانید و آنان را که در نام‌هایش کجروی می‌کنند، رها کنید، [سزای] آنچه را می‌کردند، خواهند دید ﴿۱۸۰﴾ و از آنان که آفریده‌ایم، گروهی هستند که به حق راه می‌نمایانند و به آن حکم می‌کنند ﴿۱۸۱﴾ و کسانی که آیات ما را دروغ انگاشتند، به تدریج آنان را از راهی که نمی‌دانند، فرو می‌گیریم ﴿۱۸۲﴾ و به آنان مهلت می‌دهم. بی‌گمان تدبیر من متین است ﴿۱۸۳﴾ آیا اندیشه نکرده‌اند که این همسخن آنان هیچ دیوانگی ندارد؟ او جز بیم دهنده‌ای آشکار نیست ﴿۱۸۴﴾ آیا در ملکوت آسمانها و زمین و در هر آن چیزی که خداوند آفریده است و آنکه شاید اجلشان نزدیک شده باشد، ننگریسته‌اند؟ پس بعد از آن [قرآن] به کدامین سخن، ایمان خواهند آورد؟ ﴿۱۸۵﴾ کسی که خدا [او را] بیراه گذارد، هدایتگری ندارد و آنان را در طغیان‌شان سرگشته رها می‌سازد ﴿۱۸۶﴾ درباره قیامت از تو می‌پرسند که استقرارش کی خواهد بود. بگو: علمش فقط در نزد پروردگارم است. آن را جز او به هنگامش آشکار نمی‌سازد. علم آن از اهل آسمانها و زمین برنیاید. جز ناگهان به سوی شما نیاید. [چنان] از تو می‌پرسند که گویی تو از آن کاوش می‌کنی. بگو: علم آن فقط نزد خداوند است ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۱۸۷﴾

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ ءَاتَيْتَنَا صَالِحًا لَتَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا ءَاتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا ءَاتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَفُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنْ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ ﴿١٩٥﴾

بگو: اختیار سود و زیانی برای خود ندارم، مگر آنچه را خدا بخواهد. و اگر غیب می دانستم، خیر بسیار [برای خود] فراهم می آوردم و هیچ ناخوشی ای به من نمی رسید. من [کسی] نیستم جز بیم دهنده و مژده آوری برای گروهی که ایمان دارند. ﴿۱۸۸﴾ اوست کسی که شما را از یک تن آفرید و همسرش را از [خود] او پدید آورد تا با او آرام گیرد. پس چون با او همخواب شد، باری سبک گرفت، آن گاه با آن آسان به سر می برد. پس چون گرانبار شد هر دو به درگاه خداوند، پروردگارشان دعا کردند، که اگر [فرزند] درستکاری به ما بدهی، البته از سپاسگزاران خواهیم بود ﴿۱۸۹﴾ پس چون [فرزند] درستکاری به آنان داد، [نسل بشر از زن و مرد] برای او در آنچه به آنان داده بود، شریکان مقرر کردند، پس خداوند از آنچه شرک می آورند، [بسی] برتر است ﴿۱۹۰﴾ آیا چیزی را شریک می آورند که چیزی نمی آفریند. و خود [آنها] آفریده می شوند ﴿۱۹۱﴾ و توان مدد رساندن به آنان ندارند، و نه می توانند به خود یاری رسانند ﴿۱۹۲﴾ و اگر آنان را به هدایت بخوانید، از شما پیروی نمی کنند. بر شما یکسان است، خواه آنان را بخوانید یا خاموش مانید ﴿۱۹۳﴾ بی گمان کسانی را که به جای خداوند [به نیایش] می خوانید، بندگان امثال شما هستند، پس آنان را بخوانید. اگر راستگوید، باید [پاسخ] شما را بدهند. ﴿۱۹۴﴾ آیا پاهایی دارند که با آن [پاها] راه می روند؟ آیا دستانی دارند که با آن [دستان] می گیرند؟ آیا چشمهایی دارند که با آن [گوشها] می بینند؟ آیا گوشهایی دارند که با آن [گوشها] می شنوند؟ بگو: شریکانتان را [به فریاد] خوانید. آن گاه در [بار] من تدبیر [ناروا] کنید. و به من مهلت ندهید ﴿۱۹۵﴾

إِنَّ وَلِيََّ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَلِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيَّاتَةٌ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَأَذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

کارساز من خداوندی است که کتاب را فرودآورد و او برای نیکوکاران کارسازی می‌کند ﴿۱۹۶﴾ و کسانی را که به جای او می‌خوانید، توان یاری دادن شما را ندارند، و نه خود را یاری می‌دهند ﴿۱۹۷﴾ و اگر آنان را به سوی هدایت بخوانید، [سخنان حق] را نشنوند. و آنان را [چنان] می‌بینی که به تو می‌نگرند حال آنکه خود نمی‌بینند ﴿۱۹۸﴾ گذشت پیشه کن و به [کار] شایسته فرمان ده و از نادانان روی گردان ﴿۱۹۹﴾ و اگر از [سوی] شیطان وسوسه‌ای به تو رسد، به خداوند پناه جوی، بی گمان او شنوای داناست ﴿۲۰۰﴾ کسانی که تقوی دارند، چون وسوسه‌ای از [سوی] شیطان به آنان برسد، [خداوند را] یاد می‌کنند، آن گاه ناگهان بینا می‌گردند ﴿۲۰۱﴾ و برادرانشان آنان را به گمراهی می‌کشاند، آن گاه باز نمی‌آیند ﴿۲۰۲﴾ و چون معجزه‌ای برای آنان نیاورد، می‌گویند: چرا خود آن را بر نمی‌سازی؟ بگو: فقط از آنچه از سوی پروردگارم به من وحی می‌شود، پیروی می‌کنم. این [قرآن] روشنگریهایی از [سوی] پروردگارتان و هدایت و رحمتی برای مؤمنان است ﴿۲۰۳﴾ و چون قرآن خوانده شود، به آن گوش فرا دهید و خاموش بمانید تا مورد رحمت قرار گیرید ﴿۲۰۴﴾ و پروردگارت را با مداد و شبانگاه در دلت به زاری و بیم و بدون بانگ برداشتن یاد کن و از غافلان مباش ﴿۲۰۵﴾ کسانی که در نزد پروردگارت هستند از عبادتش گردنکشی نمی‌کنند و او را به پاکی یاد می‌کنند و [فقط] برای او سجده می‌کنند ﴿۲۰۶﴾

سُورَةُ الْاَنْفَالِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ
 إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
 آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ
 يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ
 وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ
 بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَايَهُونَ ﴿٥﴾
 يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى
 الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى
 الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ
 الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُحَقِّقَ الْحَقَّ
 بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحَقِّقَ الْحَقَّ
 وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

سوره انفال

به نام خداوند بخشنده مهربان

درباره انفال (غنائم جنگی) از تو می پرسند. بگو [حکم
 تقسیم] انفال از آن خدا و رسول [او] است. پس از خداوند
 پروا بدارید و آنچه را در بین شما جریان دارد به صلاح
 آرید و اگر مؤمن هستید از خداوند و رسول او فرمان برید
 ﴿۱﴾ مؤمنان تنها آنانند که چون خداوند یاد شود،
 دلهایشان ترسان گردد و چون آیاتش بر آنان خوانده شود
 بر ایمانشان بیفزاید و بر پروردگارشان توکل می کنند ﴿۲﴾
 کسانی که نماز می گزارند و از آنچه به آنان روزی داده ایم
 انفاق می کنند ﴿۳﴾ اینان به راستی مؤمن اند. در نزد
 پروردگارشان درجات و آمرزش و رزقی ارزشمند دارند
 ﴿۴﴾ چنان که پروردگارت به حق تو را از خانه ات بیرون
 آورد و به راستی گروهی از مؤمنان ناخشنود بودند ﴿۵﴾
 در [باره] حق- پس از آنکه آشکار شد- با تو جدال
 می کنند، گویی در حالی به سوی مرگ رانده می شوند که
 [به آن] می نگرند ﴿۶﴾ و هنگامی که خدا شما را به یکی
 از دو گروه وعده می داد، که آن نصیب شما باشد. و
 دوست می داشتید که گروه غیر جنگی (کاروان تجاری) از
 آن شما باشد و خداوند می خواست که با سخنان خویش
 حق را تحقق بخشد و بنیاد کافران را برکند ﴿۷﴾
 [می خواست] تا حق را تحقق بخشد و باطل را از میان
 بردارد. و اگر چه گناهکاران نپسندند ﴿۸﴾

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي
مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا
جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا
النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذْ
يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسُ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ
السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رَجَزَ
الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ
﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا
الَّذِينَ ءَامَنُوا سَالِقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ
بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ
يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾
ذَلِكَ فِدْوَقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾
يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا
فَلَا تُؤَلُّوهُمْ إِلَّا دَبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَنْ يُؤَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلَّا
مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ
مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

آن گاه که از پروردگارتان فریاد می‌خواستید، پس [دعای]
شما را پذیرفت [با این مضمون] که: من با هزار کس از
فرشتگان پیاپی یاریگر شما هستم ﴿٩﴾ و خداوند آن
[یاری رساندن] را جز برای نوید قرار نداد و تا دل‌هایتان به
آن آرام گیرد و فتح [و پیروزی] جز از سوی خداوند
نیست. به راستی خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿١٠﴾
هنگامی که شما را به خوابی سبک که آرامشی از سوی او
بود، می‌پوشاند و از آسمان آبی بر شما فرو می‌فرستد تا
شما را با آن پاک سازد و آلودگی [وسوسه] شیطان را از
شما بزداید و دل‌هایتان را ثابت و گامها [یتان] را با آن
استوار دارد ﴿١١﴾ هنگامی که پروردگارت به فرشتگان
وحی می‌کرد که من با شما هستم، پس مؤمنان را ثابت قدم
بدارید، در دل‌های کافران هراس خواهم افکند، پس بر فراز
گردنها بزنید و همه سر انگشتان (دست و پای) آنان را
ببرید ﴿١٢﴾ این از آن است که آنان با خداوند و رسول او
مخالفت کردند و هر کس که با خدا و رسول او مخالفت
کند، [بداند که] خداوند سخت کیفر است ﴿١٣﴾ این
[عذاب است که دامنگیر کافران می‌شود] پس آن را
بچشید و [بدانید] که کافران عذاب آتش [جهنم] را [در]
پیش [دارند] ﴿١٤﴾ ای مؤمنان، چون با انبوه کافران رو به
رو شوید، به آنان پشت نکنید ﴿١٥﴾ و هر کس که در آن
روز به آنان پشت کند مگر بازگشت‌کنان برای جنگی یا
پناه جویان به سوی گروهی، سزاوار خشم خدا شده است و
جایگاهش جهنم است و بد جایگاهی است ﴿١٦﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَالِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

پس شما آنان را نکشته‌اید، بلکه خداوند آنان را کشت و هنگامی که [به سوی آنان خاک] افکندی، تو نیفکندی بلکه خداوند افکند و تا از [سوی] خویش به مؤمنان عطایی نیک بیخشد. بی گمان خداوند شنوای داناست ﴿۱۷﴾ [وضع] این است [که دیدید] و [بدانید] که خداوند سست دارنده حيله کافران است ﴿۱۸﴾ [ای کافران] اگر جویای فتح بودید، بی گمان فتح [مؤمنان] برایتان آمد، و اگر [از جنگ] باز ایستید، آن برای شما بهتر است و اگر [به کفر] باز گردید [ما هم] باز می گردیم و گروهتان - هر چند بسیار باشند - هیچ چیز را از شما باز ندارد و [بدانید] که خداوند با مؤمنان است ﴿۱۹﴾ [ای مؤمنان، از خداوند و رسول او فرمان برید و در حالی که می شنوید، از او روی مگردانید] ﴿۲۰﴾ و همچون کسانی نشوید که گفتند: شنیدیم، حال آنکه آنان نمی شنوند ﴿۲۱﴾ بی گمان بدترین جنبندگان از نظر خداوند کران و گنگان [حق ناشنو] هستند، که خرد نمی ورزند ﴿۲۲﴾ و اگر خداوند خیری در آنان سراغ داشت قطعاً به آنان می شنوید و اگر هم به آنان می شنوید، اعراض کنان روی بر می تافتند ﴿۲۳﴾ [ای مؤمنان، دعوت] خداوند و رسول [او] را بپذیرید چون شما را فرا خواند برای آنکه [دلتان] را زنده دارد. و بدانید که خداوند بین شخص و دل او حائل می شود و [بدانید] که به سوی او محشور خواهید شد ﴿۲۴﴾ و از فتنه‌ای بپرهیزید که تنها به ستمکاران نرسد [بلکه به همگان می رسد] و بدانید که خداوند سخت کیفر است ﴿۲۵﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ
تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ
بِنَصْرِهِ وَزَادَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
وَتَخُونُوا أَمْنَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّ مَا
أَمْوَالَكُمْ وَأَوْلَدَكُمْ فَتَنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ
لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا
تُنْتَلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا
مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا
اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ
عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ارْتَبْنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾
وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ
مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

و یاد کنید هنگامی که اندک [و] در زمین مستضعف
بودید. می ترسیدید که مردم شما را آواره کنند، آن گاه
خداوند به شما جای داد و به نصرت خویش به شما توان
داد و از چیزهای پاکیزه به شما روزی بخشید باشد که شما
سپاسگزاری کنید ﴿۲۶﴾ ای مؤمنان، به خداوند و رسول
[او] خیانت نکنید و به امانتهای همدیگر [نیز] در حالی که
می دانید خیانت نورزید ﴿۲۷﴾ و بدانید که اموال و
فرزندانتان [مایه] آزمایش است و خداوند است که پاداش
بزرگ به نزد اوست ﴿۲۸﴾ ای مؤمنان، اگر از خداوند
پروا بدارید برای شما فتحی قرار خواهد داد و گناهانتان را
از شما خواهد زدود و شما را خواهد آمرزید. و خداوند
دارنده فضل بزرگ است ﴿۲۹﴾ و آن گاه که کافران در
[باره] تو مکر می ورزیدند تا تو را بند کشند یا تو را بکشند
یا [از وطن] بیرون کنند. و مکر می ورزیدند و خداوند
[هم در قبال مکرشان] تدبیر می کرد و خداوند بهترین
تدبیرکنندگان است ﴿۳۰﴾ و چون آیات ما بر آنان
خوانده شود، گویند: شنیدیم، اگر بخواهیم مانند این توانیم
گفت، این جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿۳۱﴾ و آن گاه
که گفتند: بار خدایا، اگر این [قرآن] از [سوی] تو حق
است، از آسمان سنگهایی بر ما بباران یا عذابی دردناک به
ما برسان ﴿۳۲﴾ و خداوند بر آن نیست که آنان را در
حالی که تو در میان آنانی عذاب کند. و [نیز] در حالی که
آنان آمرزش خواهند، خداوند عذاب کننده آنان نیست

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ
 الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَائُهُ إِلَّا
 الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ
 صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً فَذُوقُوا
 الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُخْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ
 الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ عَلَىٰ
 بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا
 يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ
 سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَتِّلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ
 وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ اٰنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا
 يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 مَوْلَاكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ النَّصِيرِ ﴿٤٠﴾

و سزاوارشان نیست که خداوند آنان را عذاب نکند حال
 آنکه آنان [مردم را] از مسجد الحرام باز می‌دارند، در حالی
 که سزاوار [تولیت] آنجا نیستند، سزاوار [تولیت] آنجا جز
 پرهیزگاران نیستند. ولی بیشترشان نمی‌دانند ﴿۳۴﴾ و
 نمازشان نزد خانه [کعبه] جز بانگ بر آوردن و کف زدن
 نیست. پس به [سزای] کفر ورزیدن [خود طعم] عذاب را
 بچشید ﴿۳۵﴾ به راستی کافران مالهایشان را می‌بخشند تا
 [مردم را] از راه خدا باز دارند. پس به زودی آن را خرج
 می‌کنند، آن گاه [آن خرج کردن مایه] پشیمانی بر آنان
 خواهد بود، سپس مغلوب گردند و کافران به سوی جهنم
 رانده می‌شوند ﴿۳۶﴾ تا خداوند ناپاک را از پاک معلوم
 بدارد و ناپاکها را بر هم نهد آن گاه همگی را به هم
 بفشرد، سپس به جهنمش در آورد، اینانند که زیانکارند
 ﴿۳۷﴾ به کافران بگو: اگر [از کفرشان] دست بردارند
 گذشته‌هایشان آمرزیده می‌شود و اگر [به کفر] باز گردند،
 بی گمان سنت [خدا درباره] پیشینیان گذشته است ﴿۳۸﴾
 و با آنان کارزار کنید تا آنکه هیچ فتنه‌ای باقی نماند و
 دین، سراسرش برای خدا باشد. پس اگر [از شرک] دست
 بردارند، خداوند به آنچه می‌کنند، بیناست. ﴿۳۹﴾ و اگر
 روی برتابند بدانید که خداوند مولای شماست، چه نیکو
 مولایی و چه نیک یآوری است ﴿۴۰﴾

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ
وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا
يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّلَاقِ الْجُمُعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدُوَّةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدُوَّةِ
الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ
لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَدِ وَلَٰكِن لِّيَقْضَىٰ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَن هَلَكَ عَن بَيْتَةٍ وَيَحْيَىٰ مَن حَيَّ
عَن بَيْتَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكُهُمُ
اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَاكَهُمْ كَثِيرًا لَّفَشِلْتُمْ
وَلَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ
بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ الْتَقَيْتُمْ فِي
أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضَىٰ اللَّهُ
أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَتَأَيَّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ
كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٤٥﴾

و بدانید که آنچه از هر غنیمتی که به دست آورید- اگر به
خداوند و آنچه روز فرقان، روزی که دو گروه به هم
رسیدند، بر بنده خود نازل کردیم، ایمان دارید- یک
پنجمش از آن خدا و رسول [او] و خویشاوندان و یتیمان و
بینوایان و در راه ماندگان است. و خداوند بر هر کاری
تواناست ﴿۴۱﴾ آن گاه که شما به کناره نزدیکتر و آنان
به کناره دورتر بودند و کاروان پایین تر از شما بود. و اگر
وعده جنگ به همدیگر می دادید، قطعاً در وعده خلاف
می کردید ولی خداوند [شما را جمع کرد] تا کاری را که
انجام یافتنی بود به انجام برساند. تا کسی که نابود شده
است، از روی دلیل نابود شود و کسی که زندگی یافته
است از روی دلیل زنده ماند. و بی گمان خداوند شنوای
داناست ﴿۴۲﴾ آن گاه که خداوند آنان را در خوابت به
تواندک نمایاند و اگر آنان را بسیار به تو می نمایاند، قطعاً
سست می شدید و در این کار اختلاف می کردید ولی
خداوند [شما را] در امان داشت. بی گمان او به راز دلها
داناست ﴿۴۳﴾ و آن گاه که آنان را- چون [با همدیگر]
رو به رو شدید- در چشمانتان اندکی نمایاند و شما را [نیز]
در چشمان آنها کم نمایاند تا کاری را که انجام یافتنی بود
به انجام رساند و کارها به خداوند برگردانده می شوند
﴿۴۴﴾ ای مؤمنان، چون با گروهی [از کفار] رو به رو
شدید، ثابت [قدم] باشید. و خداوند را بسیار یاد کنید، باشد
که رستگار شوید ﴿۴۵﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِثَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٤٧﴾ وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَآتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَى مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ دِينَهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَھُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتِ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾ كَذَابٌ عَالِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

و از خداوند و رسولش فرمان برید و با همدیگر نزاع نکنید که در آن صورت سست می شوید و شأن [و شوکتان] از بین رود. و شکیبایی کنید. بی گمان خداوند با شکیبایان است ﴿۴۶﴾ و چون کسانی مباشید که از روی سرکشی و خودنمایی به مردم از سرزمینشان بیرون آمدند و [مردم را] از راه خدا باز می داشتند و خداوند به آنچه می کنند، احاطه دارد ﴿۴۷﴾ و چنین بود که شیطان کارهایشان را برای آنان بیاراست و گفت: امروز هیچ کس از مردم نمی تواند بر شما چیره گردد و من یاریگر شما هستم. پس چون هر دو گروه رو به رو شدند، آهنگ بازگشت کرد و گفت: بی گمان من از شما بیزارم، به راستی من چیزی را می بینم که شما نمی بینید، من از خداوند می ترسم و خداوند سخت کیفر است ﴿۴۸﴾ آن گاه که منافقان و بیمار دلان گفتند: اینان را دینشان فریفته است. و هر کس بر خداوند توکل کند، به راستی خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۴۹﴾ و اگر می دیدی، [شگفت زده می شدی] چون فرشتگان روح کافران را می گیرند و فرشتگان بر روی هایشان و پشتهایشان می زنند و [می گویند: طعم] عذاب سوزان را بچشید ﴿۵۰﴾ این به [سزای] کردار پیشین شماست و به آنکه خداوند بر بندگان ستمگر نیست ﴿۵۱﴾ چون شیوه فرعونیان و کسانی که پیش از آنان بودند. به آیات خداوند کفر ورزیدند، پس خداوند نظر به گناهانشان، آنان را فرو گرفت. بی گمان خداوند توانای سخت کیفر است ﴿۵۲﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعَمَهُ أَنْعَمَهَا عَلَى قَوْمٍ
 حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾
 كَذَّابٌ عَالٍ فِرْعَوْنُ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ
 رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا عَالِ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ
 كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾
 فَمَا تَتَّقَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرِدَ بِهِمْ مَنِ خَلَقَهُمْ
 لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِنَّمَا تَخَافَنَ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةٍ
 فَاثْبُدْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾
 وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبْقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ
 ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ
 الْحَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَعَآخِرِينَ
 مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا
 مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
 تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ
 عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

این از آن است که خداوند هرگز دگرگون سازنده نعمتی
 نیست که آن را بر قومی ارزانی داشته باشد تا آنکه خود
 آنچه را که در ذات خود دارند، دگرگون کنند و از آن
 است که خداوند شنوای داناست ﴿۵۳﴾ مانند شیوه
 فرعونیان و کسانی که پیش از آنان بودند. آیات
 پروردگارشان را دروغ انگاشتند، پس آنان را به [کیفر]
 گناهانشان هلاک ساختیم و فرعونیان را غرق کردیم و هر
 یک [از آنان] ستمکار بودند ﴿۵۴﴾ بدترین جنبدگان به
 نزد خداوند آنانند که کفر ورزیدند، پس آنان ایمان
 نمی آورند ﴿۵۵﴾ کسانی که با آنان پیمان بسته‌ای، آن گاه
 هر بار پیمانشان را می شکند و آنان پروا نمی دارند ﴿۵۶﴾
 پس اگر آنان را در جنگ بیایی با [کشتن] آنان، کسانی را
 که پشت سرشان هستند، پراکنده ساز، باشد که آنان پند
 پذیرند ﴿۵۷﴾ و اگر از خیانت گروهی اندیشناک باشی،
 [پیمانشان را] به سوی آنان بیانداز [به گونه‌ای که همه در
 آگاهی از نقض عهد] برابر شوند. به راستی که خداوند
 خیانتکاران را دوست نمی دارد. ﴿۵۸﴾ کافران باید
 مپندارند که پیشی گرفته‌اند، آنان ناتوان نتوانند ساخت
 ﴿۵۹﴾ و آنچه از نیرو و مهیا ساختن اسبان در توان دارید
 برای [مقابله با] آنان آماده سازید، با آن دشمن خدا و
 دشمن خود و دیگران را جز آنان بترسانید. شما آنان را
 نمی شناسید، خداوند آنان را می شناسد و هر چیزی را که
 در راه خدا خرج می کنید، [پاداشش] به تمام و کمال به
 شما داده شود و شما ستم نمی بینید ﴿۶۰﴾ و اگر به صلح
 گرایش یابند، تو [نیز] به آن بگرای و بر خداوند توکل کن
 بی گمان او شنوای داناست ﴿۶۱﴾

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي
 أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَالْأَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ
 أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَّا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ
 وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾
 يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى
 الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا
 مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ أَلَمْ تَرَ
 أَنَّ اللَّهَ عَنِكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ
 مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى
 حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ
 يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ
 اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾
 فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾

و اگر بخواهند تو را فریب دهند، [بدان] که خداوند تو را
 کافی است. هموست که با یاری دادنش و با مؤمنان به تو
 توان داد. ﴿۶۲﴾ و بین دلهای آنان الفت داد. اگر هر آنچه
 را که در زمین است، همگی خرج می کردی نمی توانستی
 بین دلهایشان الفت دهی ولی خداوند بین آنان الفت داد،
 بی گمان او پیروزمند فرزانه است ﴿۶۳﴾ ای پیامبر،
 خداوند تو را و کسانی از مؤمنان را که از تو پیروی
 کرده اند کافی است ﴿۶۴﴾ ای پیامبر، مؤمنان را به جهاد
 بر انگیز. اگر بیست نفر بردبار از شما باشند بر دویست نفر
 چیره گردند و اگر صد نفر از شما [بردبار] باشند بر هزار
 نفر از کافران- از آن روی که آنان گروهی هستند که در
 نمی یابند- چیره گردند ﴿۶۵﴾ اینک خداوند از
 [مسئولیت] شما کاست و معلوم داشت که در شما ضعفی
 است. پس اگر صد نفر بردبار از شما باشند بر دویست نفر
 چیره گردند. و اگر هزار نفر از شما باشند به اذن خداوند
 بر دو هزار نفر چیره گردند و خداوند با بردباران است
 ﴿۶۶﴾ هیچ پیامبری را نرسد که اسیرانی داشته باشد تا
 آنکه در زمین کشتار بسیار کند، [شما] متاع دنیا را
 می خواهید. و خداوند [مصلحت] آخرت را می خواهند. و
 خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۶۷﴾ اگر حکم پیشین
 الهی نبود، قطعا در آنچه گرفتید، عذابی بزرگ به شما
 می رسید ﴿۶۸﴾ پس از آنچه غنیمت گرفته اید، حلال
 پاکیزه بخورید و از خداوند پروا بدارید. بی گمان خداوند
 آمرزنده مهربان است ﴿۶۹﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أَخَذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ ۖ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾
وَأِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَّكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلِيَّتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَّكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولَٰئِ الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

ای پیامبر، به اسیرانی که در دست شما هستند، بگو: اگر خداوند خیری در دل‌های شما معلوم بدارد بهتر از آنچه از شما گرفته شد به شما خواهد داد. و شما را خواهد آمرزید و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۷۰﴾ و اگر بخواهند به تو خیانت کنند، در حقیقت پیش از این به خداوند خیانت کرده بودند، پس [شما را] بر آنان پیروز گردانید و خداوند دانای فرزانه است ﴿۷۱﴾ آنان که ایمان آوردند و هجرت کردند و با اموال و جانهایشان در راه خدا جهاد کردند و آنان که [ایشان را] جای دادند و یاری کردند، اینان کارسازان همدیگرند. و آنان که ایمان آوردند و هجرت نکرده‌اند، شما از چیزی از کارسازی آنان بر خوردار نیستید. تا آنکه هجرت کنند. و اگر از شما در [کار] دین یاری خواهند، بر شماست که [به آنان] یاری کنید مگر به زیان قومی که بین شما و آنان پیمانی است. و خداوند به آنچه می‌کنید، بیناست ﴿۷۲﴾ و آنان که کفر ورزیدند، کارسازان همدیگرند. اگر [ای مؤمنان] این [کار] را انجام ندهید در این سرزمین فتنه و فساد بزرگ برپا می‌گردد ﴿۷۳﴾ و آنان که ایمان آوردند و هجرت کردند و در راه خدا جهاد کردند و کسانی که [ایشان را] جای دادند و یاری کردند، همینان به راستی مؤمنند، برای آنان آمرزش و روزی شایسته‌ای خواهد بود ﴿۷۴﴾ و کسانی که پس از این ایمان آوردند و هجرت کردند و همراه با شما جهاد کردند، آنان از شما هستند. و خویشاوندان در کتاب الهی به همدیگر [از دیگر مؤمنان] سزاوارترند. بی‌گمان خداوند به همه چیز داناست ﴿۷۵﴾

سُورَةُ التَّوْبَةِ

سوره توبه

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَسَيْحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
 وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي
 الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذِّنْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ
 يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ
 وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ
 فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهَرُوا
 عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتُوا إِلَيْهِمْ عَاهِدُهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ
 اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾ فَإِذَا أَنْسَلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ
 فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُواهُمْ
 وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا
 وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ
 فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَٰلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

[اعلام] بیزاری ای از [سوی] خداوند و رسول او به کسانی
 از مشرکان است که [با آنان] پیمان بسته بودید ﴿۱﴾ پس
 [ای مشرکان مهلت یافته‌اید که] چهار ماه در زمین بگردید
 و [بدانید] که شما از خداوند گزیر و گریزی ندارید و
 [بدانید] که خداوند رسوا کننده کافران است ﴿۲﴾ و
 اعلامی است از [سوی] خداوند و رسول او به مردمان در
 روز حج اکبر که خداوند و رسول او از مشرکان بیزارند
 پس اگر توبه کنید آن برای شما بهتر است و اگر روی
 بگردانید، بدانید که از خداوند گزیر و گریزی ندارید. و
 کافران را به عذابی دردناک خبر ده ﴿۳﴾ مگر کسانی از
 مشرکان که با آنان عهد بسته‌اید، آن گاه [در حق] شما در
 هیچ [شرطی از پیمان خود] کاستی روا نداشتند و کسی را
 بر [ضد] شما یاری ندادند. پس پیمان آنان را تا مدت
 [پیمان] شان به تمام و کمال رسانید. به راستی خداوند
 پرهیزگاران را دوست می‌دارد ﴿۴﴾ پس چون ماههای
 حرام به پایان رسند، مشرکان را هر کجا که آنان را بیابید
 بکشید و آنان را بگیرید و به بندشان کشید و در هر
 کمینگاهی برای آنان [به کمین] بنشینید. پس اگر توبه
 کردند و نماز بر پای داشتند و زکات پرداختند، راهشان را
 [باز] گذارید. بی گمان خداوند آمرزنده مهربان است
 ﴿۵﴾ و اگر کسی از مشرکان از تو امان خواست، به او
 امان ده تا کلام خداوند را بشنود آن گاه او را به
 ایمنگاهش برسان این از آن است که آنان گروهی
 ناآگاهند ﴿۶﴾

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾ أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تَقْتُلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

چگونه مشرکان را عهدهی نزد خداوند و نزد رسول او باشد! مگر کسانی که با آنان در [نزدیک] مسجد الحرام پیمان بسته بودید. پس تا زمانی که برای شما [بر پیمان] پایبند مانند، شما [نیز] برای آنان [بر آن پیمان] پایبند بمانید. بی گمان خداوند پرهیزگاران را دوست می‌دارد ﴿٧﴾ چگونه [عهدهی داشته باشند] و اگر بر شما غالب آیند در [باره] شما هیچ حق خویشاوندی و پیمانی را رعایت نکنند. با زبانهای خویش شما را خشنود می‌سازند و دل‌هایشان نمی‌پذیرد و بیشترشان فاسقند ﴿٨﴾ با آیات خدا بهایی ناچیز ستانند، و [مردم را] از راه خدا باز داشتند. به راستی آنان بدکاری می‌کردند ﴿٩﴾ در [باره] هیچ مؤمنی حق خویشاوندی و پیمانی را رعایت نمی‌کنند و همینان تجاوز کارند ﴿١٠﴾ پس اگر توبه کنند و نماز بر پای دارند و زکات بپردازند، برادران دینی شما هستند. و آیات [خود] را برای گروهی که می‌دانند، به روشنی بیان می‌کنیم ﴿١١﴾ و اگر سوگندهایشان را پس از پیمان‌شان بشکنند و در دینتان طعنه زنند، پس با پیشوایان کفر کارزار کنید، چرا که آنان را سوگندی نیست. باشد که بازایستند. ﴿١٢﴾ آیا با گروهی که سوگندهایشان را شکستند و آهنگ اخراج رسول [خدا] را [از مکه] کردند و خود نخستین بار [بنای پیمان شکنی] را با شما گذاردند، جنگ نمی‌کنید؟ آیا از آنان می‌ترسید؟ پس اگر مؤمنید، خداوند به آنکه از او بترسید سزاوارتر است. ﴿١٣﴾

قَتَلُوهُمْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِيهِمْ
وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾
وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا
يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا
مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَئِكَ
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا
يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ
فَعَسَىٰ أُولَئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾
وَأَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بَأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمْ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

با آنان پیکار کنید، تا خداوند آنان را با دستان شما عذاب کند و رسواشان سازد و شما را بر آنان پیروز گرداند و [درد] دلهای گروهی از مؤمنان را شفا دهد ﴿۱۴﴾ و خشم دلهایشان را از میان ببرد حال آنکه خداوند از هر کس که بخواهد در می‌گذرد. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۵﴾ آیا پنداشتید که رها کرده می‌شوید حال آنکه خداوند هنوز کسانی از شما را که جهاد کرده‌اند و به جای خداوند و رسول او و مؤمنان دوست نهانی نگرفته‌اند، معلوم نداشته است؟ و خداوند به آنچه می‌کنید، آگاه است ﴿۱۶﴾ مشرکان را نرسد که مسجدهای خدا را در حالی که به زبان حال به کفر اعتراف می‌کنند، آباد سازند. اینان کارهایشان بر باد رفته است و در آتش [جهنم] آنان جاودانه‌اند ﴿۱۷﴾ فقط کسی مسجدهای خدا را آباد می‌کند که به خداوند و روز قیامت ایمان آورده و نماز بر پای داشته و زکات بپردازد و جز از خداوند نترسیده باشد، پس امید می‌رود اینان از راه یافتگان باشند ﴿۱۸﴾ آیا آب دادن به حاجیان و آباد ساختن مسجد الحرام را مانند [کار] کسی قرار داده‌اید که به خداوند و روز قیامت ایمان آورده و در راه خدا جهاد کرده است [اینها] در نزد خداوند یکسان نیستند. و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند ﴿۱۹﴾ آنان که ایمان آوردند و هجرت کردند و در راه خدا با مالهایشان و جانهایشان جهاد کردند در نزد خداوند بلند مرتبه‌ترند. و همینان‌اند که کامیابند ﴿۲۰﴾

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَدَتْ لَهُمْ فِيهَا
نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ
عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي
سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ
وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
وَمَسَاجِدُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي
مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ
فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ
بِمَا رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ
سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا
لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

پروردگارشان آنان را به بخشایشی از [سوی] خود و
خشنودی و باغهایی که در آنجا نعمت پایدار دارند، مژده
می‌دهد ﴿۲۱﴾ همیشه در آن جاودانند. خداوند است که
پادش بزرگ به نزد اوست ﴿۲۲﴾ ای مؤمنان، پدرانتان و
برادرانتان را اگر کفر را بر ایمان ترجیح دهند [و خوشتر
دارند] دوستان [خویش] مگیرید و هر کس از شما که آنان
را دوست بدارد، پس اینانند که ستمکارند ﴿۲۳﴾ بگو:
اگر پدرانتان و پسرانتان و برادرانتان و همسرانتان و
خویشاوندانتان و مالهایی که آن را به دست آورده‌اید و
تجارتی که از کسادیش می‌ترسید و خانه‌هایی که آنها را
می‌پسندید در نزد شما از خدا و رسولش و جهاد کردن در
راه او محبوب‌ترند، پس در انتظار باشید تا خداوند حکمش
را در میان آورد. و خداوند گروه نافرمانان را هدایت
نمی‌کند ﴿۲۴﴾ بی‌گمان خداوند شما را در میدانهای
بسیاری پیروز گردانده است و [نیز در] جنگ حنین، آن
گاه که شمار بسیارتان شما را به شگفت آورد، پس آن
[شمار بسیار] چیزی را از شما دفع نکرد. و زمین با [تمامی]
فراخی‌اش بر شما تنگ شد، آن گاه پشت‌کنان روی
برافتید ﴿۲۵﴾ آنگاه خداوند آرامش خویش را بر
رسولش و بر مؤمنان نازل کرد و سپاهيانی فرو فرستاد که
آنها را نمی‌دیدید. و کافران را به عذاب [و رنج] افکند. و
این کیفر کافران است ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا
 الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ
 عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ
 مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَتَلُوا
 الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا
 يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ
 الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ
 عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ
 اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ
 بِأَفْوَاهِهِمْ يُضِلُّهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
 قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ
 وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ
 وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

آن گاه پس از این خداوند از هر کس که بخواهد، در
 می‌گذرد و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۲۷﴾ ای
 مؤمنان، جز این نیست که مشرکان پلیدند، پس نباید بعد از
 امسالشان به مسجد الحرام نزدیک شوند و اگر از تنگدستی
 بیمناکید، خداوند اگر بخواهد شما را از فضل خویش، بی
 نیاز می‌گرداند. بی گمان خداوند دانای فرزانه است ﴿۲۸﴾
 با کسانی از اهل کتاب که به خداوند و روز قیامت ایمان
 نمی‌آورند و آنچه را که خداوند و رسولش حرام نموده‌اند،
 حرام نمی‌شمارند و به دین حق در نمی‌آیند، کارزار کنید.
 تا آنکه به دست خویش خاکسارانه جزیه پردازند ﴿۲۹﴾
 و یهود گفتند: «عزیر» پسر خداست و مسیحیان گفتند که
 «مسیح» پسر خداست. این سخنان به زبانشان است. با
 سخن کسانی که پیش از این کفر ورزیدند، تشبیه
 می‌جویند. خداوند آنان را بکشد، چگونه [از حق] بر
 گردانده می‌شوند؟ ﴿۳۰﴾ احبار و راهبانان را به جای
 خداوند، به خدایی گرفته‌اند. و [نیز] مسیح بن مریم [را به
 خدایی گرفته‌اند] حال آنکه فرمان نیافته‌اند مگر آنکه معبود
 یگانه را بندگی کنند. معبود [راستینی] جز او نیست. او از
 آنچه شرک می‌آورند، [بس] پاک [و منزّه] است ﴿۳۱﴾

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَا أَن يُوَسِّمَ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَتِّلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

می‌خواهند نور خدا را با سخنان خویش فروشانند و خداوند نمی‌پذیرد مگر آنکه نورش را کامل کند و اگر چه کافران ناخوش دارند ﴿۳۲﴾ او کسی است که رسولش را به هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان پیروز گرداند و اگر چه مشرکان ناخوش دارند ﴿۳۳﴾ ای مؤمنان، به راستی که بسیاری از احبار و راهبان اموال مردم را به باطل می‌خورند و [مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و کسانی که زر و سیم می‌اندوزند و آن را در راه خدا انفاق نمی‌کنند، آنان را به عذابی دردناک خبر ده ﴿۳۴﴾ روزی که در آتش جهنم آن [اندوخته‌ها] تافته شوند، آن گاه پیشانی آنها و پهلویشان و پشت‌هایشان را با آن داغ بگذارند [و بگویند: این است آنچه برای خود اندوختید، پس [سزای] آنچه را که می‌اندوختید، بجشید ﴿۳۵﴾ شمار ماهها به نزد خداوند، در کتاب الهی از روزی که آسمانها و زمین را آفرید دوازده ماه است. چهار [ماه] از آن حرام است. دین درست این است. پس در آن [چهار ماه] بر خویشان ستم مکنید و با همه مشرکان پیکار کنید، چنان که با همه شما پیکار می‌کنند و بدانید که خداوند با پرهیزگاران است ﴿۳۶﴾

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُؤَاطُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْخُذْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

جز این نیست که «نسیء» فزونی‌ای در کفر است که کافران با آن به گمراهی کشیده می‌شوند و آن [ماه] را یک سال حلال می‌شمردند و سالی [دیگر] آن را حرام می‌دانند تا با شمار آنچه خداوند حرام نموده است هماهنگ شوند، پس آنچه را که خداوند حرام نموده است، حلال می‌شمارند. بدی کارهایشان برای آنان آراسته شده است و خداوند گروه کافران را هدایت نمی‌کند ﴿۳۷﴾ ای مؤمنان، شما را چه شده است که چون به شما گفته شود: در راه خدا [برای جهاد] رهسپار شوید، با گرایش به دنیا کند شدید؟ آیا به جای آخرت به زندگانی دنیا خشنود گشته‌اید؟ پس [بدانید که] متاع زندگی دنیا در [برابر] آخرت جز اندکی نیست ﴿۳۸﴾ اگر رهسپار نشوید [خداوند] شما را به عذابی دردناک عذاب کند [و] گروهی جز شما را جایگزین سازد و هیچ زیانی به او نرسانید. و خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۳۹﴾ اگر او (پیامبر) را یاری نکنید، در حقیقت خداوند هنگامی به او یاری کرد که کافران در حالی که یکی از دو تن بود [از مکه] بیرونش کردند، هنگامی که در غار بودند، آن گاه که به یار خود می‌گفت: نگران مباش. بی گمان خداوند با ماست. پس خداوند آرامشش را بر او نازل کرد و او را با سپاهسانی که آنها را نمی‌دیدید توان داد و آرمان کافران (شرک) را فروتر قرار داد و آرمان الهی (توحید) است که برتر است و خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۴۰﴾

أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا
قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَكِنْ بَعَدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ
وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ
يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾
عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسْتَغْنِيكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَغْنِيكَ
الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ
قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَوْ أَرَادُوا
الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ
أَنْبِعَانَّهُمْ فَتَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوْ
خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعِفُوا
خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

[خواه] سبکبار و [خواه] گرانبار بیرون آید و با مالهایتان و
جانهایتان در راه خدا جهاد کنید. اگر بدانید این برای شما
بهتر است ﴿۴۱﴾ اگر نفعی زودیاب و سفری آسان بود،
قطعا از تو پیروی می کردند ولی مسافت راه بر آنان دور
نمود. و به خداوند سوگند خواهند خورد که اگر
می توانستیم با شما بیرون می آمدیم. خود را هلاک می کنند
و خداوند می داند که آنان دروغگویند ﴿۴۲﴾ خداوند از
تو در گذرد، چرا تا وقتی که راستگویان برای تو معلوم
شوند و دروغگویان را شناسی به آنان اجازه [باز ماندن]
دادی؟ ﴿۴۳﴾ کسانی که به خداوند و روز قیامت ایمان
دارند [در سرباز زدن از] آنکه با مالهایشان و جانهایشان
جهاد کنند از تو اجازه نمی خواهند و خداوند به [حال]
پرهیزگاران داناست ﴿۴۴﴾ فقط آنان از تو اجازه
می خواهند که به خداوند و روز قیامت ایمان نمی آورند و
دلهایشان شک آورده است، پس آنان در شک خود
سرگردان می شوند ﴿۴۵﴾ و اگر [به راستی] آهنگ بیرون
آمدن داشتند، حتما برای آن ساز و برگ می دیدند
ولی خداوند رویکرد آنان [برای رهسپار شدن به جهاد] را
خوش نداشت، پس آنان را از حرکت باز داشت و گفته
شد: با [خانه] نشینان [در خانه] بنشینید ﴿۴۶﴾ اگر همراه با
شما بیرون می آمدند، در [حق] شما جز فساد نمی افزودند و
فتنه جویان در [حق] شما، به میان [صفوف] تان می تاختند و
در [میان] شما جاسوسانی دارند و خداوند به [حال]
ستمکاران داناست ﴿۴۷﴾

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَئِذَا دُنِيَ لِي وَلَا تَفْتِنِّي أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِمَّنْ عِنْدِهِ أَوْ بِأَيْدِينَا فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنْكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنْهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٥٤﴾

بی گمان پیش از این نیز فتنه جویی کرده بودند. و در حق [ابطال دعوت] تو نیرنگها اندیشیدند تا آنکه [نصرت] حق در میان آمد و کار خدا- با آنکه آنان نمی پسندیدند- چیره شد ﴿۴۸﴾ و کسی از آنان هست که می گوید: به من اجازه ده و مرا به فتنه مینداز، بدانکه در فتنه افتاده اند. و به راستی که جهنم فراگیر کافران است ﴿۴۹﴾ اگر نعمتی به تو برسد، آنان را اندوهگین کند. و اگر مصیبتی به تو برسد، گویند: ما پیش از این [مصلحت] کار خود را به دست آوردیم و شادمان برگردند ﴿۵۰﴾ بگو: جز آنچه خداوند برای ما مقرر نموده است، به ما نمی رسد. کارساز ما اوست. و مؤمنان باید فقط بر خداوند توکل کنند ﴿۵۱﴾ بگو: آیا جز یکی از دو نیکی [فتح و شهادت] را در حق ما انتظار می کشید؟ حال آنکه ما در [حق] شما [در این] انتظاریم که خداوند از نزد خویش یا به دستان ما عذابی به شما برساند. پس چشم به راه باشید. ما [هم] با شما چشم به راهیم ﴿۵۲﴾ بگو: چه با رغبت و چه با بی میلی انفاق کنید، هرگز از شما پذیرفته نخواهد شد. بی گمان شما گروهی نافرمان هستید ﴿۵۳﴾ [چیز دیگری] آنان را از پذیرفته شدن بخششهایشان باز نداشت جز آنکه به خداوند و رسول او کفر ورزیدند و آنکه جز به کسالت به نماز نمی آیند و جز با کراهت انفاق نمی کنند ﴿۵۴﴾

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلَجًا أَوْ مَعْرَتًا أَوْ مَدَحَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رِضًا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ أَنَّهُمْ رِضًا مَّا آتَاهُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

پس مالهایشان و فرزندانشان تو را شگفت زده نکند. جز این نیست که خداوند می‌خواهد که با آنها در زندگانی دنیا آنان را عذاب کند و در حالی که آنان کافر باشند جانشان بیرون رود ﴿۵۵﴾ و به خداوند سوگند می‌خورند که آنان از [زمره] شما هستند. ولی آنان از شما نیستند بلکه آنان گروهی‌اند که می‌ترسند ﴿۵۶﴾ اگر پناهی یا غارها یا گریزگاهی بیابند شتابان به آن روی آورند ﴿۵۷﴾ و از ایشان کسی هست که در [تقسیم] صدقات از تو عیب می‌گیرد. و اگر [خود] از آن داده شوند، خشنود کردند و اگر از آن به آنان ندهند، آن گاه خشمگین می‌شوند ﴿۵۸﴾ و اگر آنان به آنچه خداوند و رسول او به آنان داده است، خشنود می‌شدند و می‌گفتند: خدا ما را بس است. خداوند از فضل خود به ما خواهد داد و [همچنین] رسول او. ما به خدا مشتاقیم [برایشان بهتر بود] ﴿۵۹﴾ صدقات فقط برای فقیران و بینوایان و کارگزاران [گمارده شده] بر آن و دلجویی شوندگان و [برای خرج کردن] در [راه آزادی] بردگان و وامداران و [برای هزینه کردن] در راه خدا و در راه ماندگان است که [به عنوان] حکم مقرر شده از [سوی] خداست. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۶۰﴾ و از آنان کسانی‌اند که به پیامبر آزار می‌رسانند و می‌گویند او خوش باور است. بگو: او برای شما خوش باور نیک است. [آیات و نشانه‌های] خداوند را باور می‌دارد و [مشورت] مؤمنان را می‌پذیرد و برای مؤمنانان رحمتی است و کسانی که رسول خدا را می‌آزارند عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۶۱﴾

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُخَادِدُ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَلِيدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزْءُوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نَعَذِّبُ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُم مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَّ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

برای شما به خداوند سوگند می‌خورند تا شما را خوشنود سازند، حال آنکه اگر مؤمنند، خداوند و رسولش سزاوارترند، به آنکه خوشنودشان سازند ﴿٦٢﴾ آیا ندانسته‌اند که هر کس با خداوند و رسول او مخالفت ورزد، بی گمان [سزاوار] آتش جهنم خواهد بود، که در آن جاودانه است. این رسوایی بزرگ است ﴿٦٣﴾ منافقان از آن بیم دارند که سوره‌ای در [باره] آنان فرود آورده شود که آنان را به آنچه در دل‌هایشان است خبر دهد. بگو: ریشخند کنید، بی گمان خداوند آشکار کننده چیزی است که [از آن] بیم دارید ﴿٦٤﴾ و اگر از آنان پرسی [چه می‌گفتند] گویند: شوخی و بازی می‌کردیم. بگو: آیا به خدا و آیات او و رسولش ریشخند می‌کردید؟ ﴿٦٥﴾ عذر نیاورید، به راستی که پس از ایمانتان کفر پیشه کردید. اگر از [سر تقصیر] گروهی از شما در گذریم، گروهی [دیگر] را به [کیفر] آنکه گناهکار بودند، عذاب کنیم ﴿٦٦﴾ مردان و زنان منافق از همدیگرند، به منکر امر و از معروف نهی می‌کنند و دست‌هایشان را [از بخشیدن] بسته می‌دارند و خداوند را فراموش کرده‌اند، در نتیجه خداوند [نیز] آنان را [از لطف و کرم خویش] محروم داشت. بی گمان منافقان فاسقند ﴿٦٧﴾ خداوند مردان و زنان منافق و کافران را از آتش جهنم که در آن جاودانه‌اند، بیم داده است. آن برایشان بس است. و خداوند آنان را از رحمت خویش به دور داشته است و عذابی پاینده [در پیش] دارند ﴿٦٨﴾

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ
 أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
 بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ
 وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ
 يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
 وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ
 كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ
 بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ
 اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا وَمَسَلِكِينَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِّنَ
 اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

مانند پیشینیانان که توانمندتر و ثروتمندتر و پر فرزندتر از
 شما بودند. آری از نصیب خویش بهره‌مند شدند، که شما
 نیز از بهره خویش بهره‌مند شدید، چنان که پیشینیانان نیز
 از بهره‌مند شدند. و همانند کسانی که در [باطل] فرو رفتند،
 در [باطل] فرو رفتید. اینان اعمالشان در دنیا و آخرت بر باد
 رفت و اینانند که زیانکارند ﴿۶۹﴾ آیا خبر پیشینیانان،
 قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم و اصحاب مدین و
 اهل شهرهای زیر و رو شده [قوم لوط] به آنان نرسیده
 است؟ رسولان با نشانه‌های روشن به نزد آنان آمدند، و
 هرگز نشد که خداوند بر آنان ستم روا دارد ولی
 [خودشان] بر خویشان ستم می‌کردند ﴿۷۰﴾ مردان و زنان
 مؤمن کارسازان همدیگرند به معروف امر و از منکر نهی
 می‌کنند و نماز بر پای می‌دارند و زکات می‌پردازند و از
 خداوند و رسول او فرمان می‌برند. اینانند که خداوند آنان
 را مشمول رحمت خود قرار خواهدشان داد. بی گمان
 خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۷۱﴾ خداوند به مردان و
 زنان مؤمن باغهایی را وعده داده است که از فرودست آن
 جویباران روان است که در آنجا جاودانه‌اند و [نیز] سراهای
 پاک در بهشتهای جاویدان. و خشنودی خداوند [بسی]
 بزرگتر است، این کامیابی بزرگ است ﴿۷۲﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبَشِّرِ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أُولَاؤُا بِمَا لَمْ يَنَالُوا وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمْ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ مَن عَاهَدَ اللَّهُ لِنِ عَاتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا عَاتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

﴿٧٩﴾

ای پیامبر، با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان سخت گیر و جایگاهشان جهنم است. و بد جایی است ﴿٧٣﴾ به خداوند سوگند می‌خورند که نگفته‌اند. و به راستی سخن کفر را گفته‌اند و پس از اسلامشان کافر شده‌اند و آهنگ چیزی را کرده‌اند که به [آن دست] نیافته‌اند و مگر از آن روی که خداوند و رسولش آنان را از فضل خود توانگر ساخته‌اند، سر انکار بر نداشتند، پس اگر توبه کنند برایشان بهتر است و اگر [از توبه کردن] رویگردان شوند، خداوند در دنیا و آخرت آنان را به عذابی دردناک عذاب کند. آنان در این سرزمین هیچ یار مددکاری ندارند ﴿٧٤﴾ و کسانی از آنان هستند که با خداوند پیمان بسته‌اند که اگر از فضل خویش به ما [چیزی] بدهد، حتما صدقه می‌دهیم و از درستکاران خواهیم بود ﴿٧٥﴾ آن گاه وقتی که خداوند از فضل خویش به آنان بخشید، در آن بخل ورزیدند و اعراض‌کنان روی برتافتند ﴿٧٦﴾ پس به [سزای] آنکه با خداوند در آنچه با او وعده کرده بودند خلاف کردند و به [کیفر] آنکه دروغ می‌گفتند، [خداوند نیز] تا روزی که به لقای او رسند، نفاق را در دلشان [سرانجام این کار] شان قرار داد ﴿٧٧﴾ آیا ندانسته‌اند که خداوند نهانشان و رازگویی‌شان را می‌داند و آنکه خداوند دانای اسرار نهانی است؟ ﴿٧٨﴾ آنان که بر افزون دهندگان مؤمن در [باره] صدقات و [نیز] بر آنان که جز به اندازه تاب [و توان] خویش [چیزی] را نمی‌یابند [تا صدقه دهند] عیب می‌گیرند و آنان را به ریشخند می‌گیرند [بدانند که] خداوند [به کیفر آن] ریشخندشان کرد. و عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿٧٩﴾

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾
 فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَعَذُّوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَّنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَن تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَلِيفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا تَعْجَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَعِذْكَ أُولُو الْأَرْحَامِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

برای آنان چه آمرزش بخواهی چه آمرزش نخواهی [تفاوتی نمی‌کند]، اگر هفتاد بار برای آنان آمرزش بخواهی، هرگز خداوند آنان را نمی‌آمرزد. این از آن است که به خداوند و رسول او کفر ورزیدند. و خداوند گروه فاسقان را هدایت نمی‌کند ﴿۸۰﴾ واپس گذاشتگان به نشستن خویش بر خلاف رسول خدا شادمان شدند و ناخوش داشتند که با مالهایشان و جانهایشان در راه خدا جهاد کنند و گفتند: در گرما بیرون نروید، بگو: آتش جهنم سوزانتر است. اگر در می‌یافتند [چنین نمی‌کردند]. ﴿۸۱﴾ پس باید اندکی بخندند و بسیار بگریند. [نظر به] کیفر آنچه می‌کردند ﴿۸۲﴾ پس اگر خداوند تو را به سوی گروهی از آنان باز آورد، آن گاه برای بیرون آمدن از تو اجازه خواهند، بگو: هرگز با من بیرون نخواهید آمد و همراه من با هیچ دشمنی پیکار نخواهید کرد. بی گمان شما بار نخست به نشستن خشنود شدید، پس با پس ماندگان بنشینید ﴿۸۳﴾ و هرگز بر هیچ کس از آنان چون بمیرد نماز مگزار و بر قبرش مایست، حقاً که آنان به خداوند و رسولش کفر ورزیدند و در حال نافرمانی مردند ﴿۸۴﴾ و مالهایشان و فرزندانشان تو را به شگفت نیاورد. جز این نیست که خداوند می‌خواهد با آن در دنیا آنان را عذاب دهد و جانهایشان در حال کفر بیرون رود ﴿۸۵﴾ و چون سوره‌ای فرود آورده شود [با این پیام] که: به خداوند ایمان آورید و همراه با رسولش جهاد کنید، توانمندانشان از تو اجازه خواهند و گویند: ما را بگذار تا با خانه‌نشینان باشیم ﴿۸۶﴾

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ
فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمْ
الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾ وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ
لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَيْسَ
عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا
يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ
مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾
وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ
مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ
حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى
الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا
مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

خشنود شدند به آنکه با زنان خانه‌نشین همراه باشند. و بر
دل‌هایشان مهر نهاده شد، پس آنان در نمی‌یابند ﴿۸۷﴾ ولی
رسول [خدا] و کسانی که با او ایمان آوردند، با مال‌هایشان
و جان‌هایشان جهاد کردند. و اینان، برای خود نیکی‌ها دارند.
و اینانند که رستگارند ﴿۸۸﴾ خداوند برای آنان باغ‌هایی
آماده نموده است که از فرودست آن جویباران روان است
که در آنجا جاودانه‌اند. کامیابی بزرگ این است ﴿۸۹﴾ و
عذر خواهان از بادیه‌نشینان آمدند تا به آنان اجازه داده
شود. و کسانی [دیگر نیز در خانه] نشستند که به خدا و
رسولش دروغ گفتند. به کافران‌شان عذابی دردناک خواهد
رسید ﴿۹۰﴾ بر ناتوانان و بر بیماران و بر آنان که چیزی
نمی‌یابند که [در این سفر] خرج کنند، چون خیر خدا و
رسولش را بخواهند، گناهی نیست. بر نیکوکاران هیچ راه
[سرزنی] نیست. و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۹۱﴾
و [نیز] بر آنان که چون به نزدت آیند تا [بر مرکبی]
سوارشان کنی، گویی چیزی نمی‌یابم که شما را بر آن
سوار کنم، [گناهی نیست]. در حالی که چشمانشان از
آنکه چیزی نمی‌یابند که خرج [سفر] کنند از اندوه سرشار
از اشک است ﴿۹۲﴾ راه [سرزنش] فقط بر آنان [باز]
است، با آنکه توانگرند از تو اجازه [بازماندن] می‌طلبند،
خشنود شدند به آنکه با زنان خانه‌نشین همراه باشند و بر
دل‌هایشان مهر نهاده شد پس آنان نمی‌دانند ﴿۹۳﴾

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ تُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَى عِلْمِ الْغَيْبِ الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾
 سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِنُغَرِّضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَا وَلَهُمْ جَهَنَّمَ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾
 لِنُغَرِّضُوا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ ۗ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾
 الْأَعْرَابُ مَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَتٍ عِنْدَ اللَّهِ ۗ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۗ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ ۖ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾

چون به سوی آنان باز آیید، نزد شما عذر می‌خواهند، بگو: عذر نخواهید، هرگز [سخن] شما را باور نمی‌داریم. به راستی که خداوند ما را از [برخی] خبرهایتان آگاه نموده است و خداوند و رسولش عملتان را خواهند دید، آن گاه به سوی دانای پنهان و پیدا برگردانده می‌شوید، سپس شما را از [حقیقت] آنچه می‌کردید خبر می‌دهد ﴿۹۴﴾ چون به سوی آنان باز آیید، برایتان به خدا سوگند خواهند خورد تا از آنان صرف نظر کنید. پس از آنان رویگردان شوید. به راستی آنان پلیدند. و جایشان به کیفر آنچه می‌کردند جهنم است ﴿۹۵﴾ برایتان سوگند می‌خورند تا از آنان خشنود شوید. پس اگر از آنان خشنود گردید، [بدانید] که خداوند از گروه فاسقان راضی نمی‌شود ﴿۹۶﴾ بادیه‌نشینان کفر پیشه‌تر و نفاق پیشه‌ترند. و سزاوارتر به آنکه ندانند حدود آنچه را خداوند بر رسولش نازل کرده است. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۹۷﴾ و از بادیه‌نشینان کسی هست، که آنچه را اتفاق می‌کند تاوان می‌شمارد و در حق شما چشم به راه پیشامدهای ناگوار است. پیشامد ناگوار بر آنان باد و خداوند شنوای داناست ﴿۹۸﴾ و از بادیه‌نشینان کسی هست که به خداوند و روز قیامت ایمان می‌آورد و آنچه را که اتفاق می‌کند [مایه] قربت در نزد خدا و [موجب] دعای خیر رسول [او] می‌شمارد. بدان که آن برایشان [مایه] قربت است. خداوند آنان را به رحمت خویش در خواهد آورد. بی گمان خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۹۹﴾

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ
وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُم
مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى
الْإِتِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ
ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَعَاخَرُونَ اعْتَرَفُوا
بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَعَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى
اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ
مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ
عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ
وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾
وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلِّمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَعَاخَرُونَ مُرْجُونَ
لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

و پیشروان نخستین از مهاجران و انصار و کسانی که به
نیکوکاری از آنان پیروی کردند، خداوند از آنان خوشنود
شد و [آنان نیز] از او خوشنود شدند. و برایشان باغهایی که
فرودست آن جویباران روان است آماده ساخت که در
آنجا همیشه جاودانه‌اند. این کامیابی بزرگ است ﴿۱۰۰﴾
[برخی] از بادیه‌نشینانی که پیرامون شما هستند و برخی از
اهل مدینه منافق‌اند که بر نفاق خو گرفته‌اند. تو آنان را
نمی‌شناسی. ما آنان را می‌شناسیم. دو بار آنان را عذاب
خواهیم کرد، آن گاه به عذابی بزرگ باز گردانده
می‌شوند ﴿۱۰۱﴾ و دیگرانی [هستند] که به گناهانشان
اعتراف کردند. عمل نیک را با [عملی] دیگر که بد است
به هم آمیخته‌اند. نزدیک است که خداوند از آنان در
گذرد. بی گمان خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۰۲﴾ از
اموالشان زکات بگیر تا آنان را با آن پاک داری و
رشدشان دهی و برای آنان دعای خیر کن. که دعای تو
برای آنان مایه آرامش است. و خداوند شنوای داناست
﴿۱۰۳﴾ آیا ندانسته‌اند خداوند است که توبه را از
بندگان می‌پذیرد و صدقات را قبول می‌کند و آنکه
خداوند است که توبه پذیر مهربان است؟ ﴿۱۰۴﴾ و بگو:
عمل کنید که خداوند عمل شما را خواهد دید و
[همچنین] رسول او و مؤمنان [خواهند دید] و به سوی
دانای پنهان و پیدا بر گردانده خواهید شد، آن گاه شما را
از [حقیقت] آنچه می‌کردید، خبر می‌دهد ﴿۱۰۵﴾ و
دیگرانی هستند که واگذاشته به امر الهی‌اند، یا آنان را
عذاب می‌کند و یا آنان را می‌بخشاید. و خداوند دانای
فرزانه است ﴿۱۰۶﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ
 قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ
 إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٣٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ
 عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ
 رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٣٨﴾
 أَفَمَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ
 خَيْرٌ أَمْ مَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ
 فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الظَّالِمِينَ ﴿١٣٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي
 قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٤٠﴾
 إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
 بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
 وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
 وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
 بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

﴿١٤١﴾

و کسانی هستند که برای زیان رساندن و کفر و تفرقه
 افکندن بین مؤمنان و کمینگاه ساختن برای کسی که پیش
 از این با خداوند و رسولش جنگ کرده است مسجدی
 ساخته‌اند. و سوگند می‌خورند که جز نیکی مرادی
 نداشته‌ایم. و خداوند گواهی می‌دهد که آنان دروغگو
 هستند ﴿۱۳۷﴾ هرگز در آن مایست. به راستی مسجدی
 که از روز نخست بر تقوی بنیان نهاده شده است سزاوارتر
 است که در آن بایستی. در آن مردانی هستند که دوست
 می‌دارند که پاک شوند و خداوند پاک شوندگان را
 دوست می‌دارد ﴿۱۳۸﴾ آیا کسی که شالوده‌اش را بر
 تقوای خدا و خشنودی [او] بنیاد نهاده است، بهتر است یا
 کسی که شالوده‌اش را بر کناره پرتگاه فرو ریخته‌ای بنیاد
 نهاده، که با او در آتش جهنم افتد؟ و خداوند گروه
 ستمکاران را دوست نمی‌دارد ﴿۱۳۹﴾ شالوده‌ای که بنیاد
 نهاده‌اند، پیوسته [بر انگیزنده] شک در دل‌هایشان است مگر
 آنکه دل‌هایشان پاره پاره گردد. و خداوند دانای فرزانه
 است ﴿۱۴۰﴾ خداوند از مؤمنان جان‌هایشان و اموالشان را
 به [بهای] آنکه بهشت آنان را باشد، خریده است. در راه
 خدا جنگ می‌کنند و می‌کشند و کشته می‌شوند. [بر
 اساس] وعده‌ای که به راستی در تورات و انجیل و قرآن بر
 او [مقرر] است. و چه کسی از خداوند به وعده‌اش
 وفادارتر است؟ پس به معامله‌ای که به آن دست زده‌اید
 شاد باشید. و این همان کامیابی بزرگ است ﴿۱۴۱﴾

الَّتَّائِبُونَ الْعَبَدُونَ الْحَمِيدُونَ الْمَصْلِحُونَ
 الرَّكَعُونَ السَّجِدُونَ الْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
 وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ
 وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ
 يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ
 مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ
 اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ
 فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ
 لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ
 هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
 نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
 وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا
 كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ
 بِهِمْ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

[آنان] توبه کنندگان پرستشگران سپاسگزاران روزه‌داران
 نمازگزاران سجده کنندگان آمران به معروف و نهی
 کنندگان از منکر و پاسداران حدود خدا هستند. و به
 مؤمنان بشارت ده ﴿۱۱۲﴾ پیامبر و مؤمنان را روا نیست که
 برای مشرکان- و هر چند خویشاوند باشند- پس از آنکه
 برایشان روشن شد که آنان دوزخی‌اند، آمرزش خواهند
 ﴿۱۱۳﴾ و آمرزش خواهی ابراهیم برای پدرش [از هیچ
 روی] نبود جز از روی وعده‌ای که با او کرده بود. پس
 چون برایش آشکار شد که او دشمن خداست، از او
 بیزاری جست. بی گمان ابراهیم دردمند بردبار بود
 ﴿۱۱۴﴾ و خداوند بر آن نیست که گروهی را پس از آنکه
 هدایتشان کرد، بیراه بگذارد تا آنکه آنچه را که [باید] از
 آن پرهیزند برایشان روشن نماید. بی گمان خداوند به همه
 چیز داناست ﴿۱۱۵﴾ خداوند است که فرمانروایی آسمانها
 و زمین از آن اوست. زنده می کند و می میراند و برای شما
 جز خداوند، یار و مددکاری نیست ﴿۱۱۶﴾ خداوند بر
 پیامبر و مهاجران و انصاری که به هنگام تنگدستی بعد از
 آنکه نزدیک بود دلهای گروهی از آنان از کف برود،
 رحمت آورد. سپس از آنان در گذشت، بی گمان او
 [نسبت] به آنان رؤوف مهربان است ﴿۱۱۷﴾

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ
 الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا
 أَن لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا
 إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 أَنْتَفُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ
 الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِ
 رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَٰلِكَ
 بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا
 يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نِيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ
 صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا
 يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا
 إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً
 فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي
 الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ
 يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

و بر آن سه کس که باز پس داشته شدند تا آنکه زمین با
 همه گستردگی‌اش بر آنان تنگ شد. و جانهایشان بر آنان
 تنگ آمد و دریافتند که از خداوند جز به سوی او
 پناهگاهی نیست، آن گاه از آنان در گذشت تا توبه کنند.
 بی گمان خداوند است که توبه پذیر مهربان است ﴿۱۱۸﴾
 ای مؤمنان، از خداوند پروا بدارید و با راستگویان باشید
 ﴿۱۱۹﴾ برای اهل مدینه و کسانی از بادیه‌نشینانی که
 پیرامونشان بودند روا نبود که از رسول خدا باز پس مانند و
 [نیز روا نبود] که از شخص آن [حضرت] به خود پردازند.
 این از آن است که هیچ تشنگی و رنجی و گرسنگی‌ای در
 راه خدا به آنان نمی‌رسد و جایی که کافران را به خشم
 آورد، طی نکنند و از [هیچ] دشمنی دستبردی به دست
 نمی‌آورند مگر آنکه به [پاداش] آن برایشان کردار
 شایسته‌ای نوشته خواهد شد. خداوند پاداش نیکوکاران را
 ضایع نمی‌کند ﴿۱۲۰﴾ و هیچ نفقه‌ای - چه اندک باشد یا
 بسیار - انفاق نمی‌کنند و هیچ میدانی را نمی‌پیمایند مگر
 آنکه به [سودشان] نوشته شود تا خداوند به [پاس]
 نیکوترین آنچه می‌کردند به آنان پاداش دهد ﴿۱۲۱﴾ و
 مؤمنان را نباید که همه یک جا بیرون آیند. پس چرا از هر
 جمعی از آنان گروهی بیرون نیامدند تا در دین فقیه گردند
 و تا قومشان را چون به سویشان باز آیند، بیم دهند، باشد
 که آنان [از کیفر خدا] بیمناک شوند ﴿۱۲۲﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
 الْكُفَّارِ وَلِجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً ۖ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
 الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَا أَنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ
 أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي
 قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَى رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا
 وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أُولَٰئِكَ يَرْوَنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ
 عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ
 ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَا أَنزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ
 يَرِيكُمْ مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ
 أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ
 بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ
 اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
 الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

ای مؤمنان، با کسانی از کافران که به شما نزدیکند، کارزار
 کنید و باید که در شما درشتی بیابند. و بدانید که خداوند با
 پرهیزگاران است ﴿۱۲۳﴾ و چون سوره‌ای فرستاده شود،
 کسی از آنان هست که می‌گوید: چه کسی از شماست که
 این [سوره در حق] او ایمان را افزون ساخته است؟ اما
 مؤمنان، ایمانشان را افزوده است. و آنان شادمان می‌گردند
 ﴿۱۲۴﴾ و اما بیمار دلان، بر پلیدی‌شان پلیدی‌ای افزود و
 در حال کفر مردند ﴿۱۲۵﴾ آیا نمی‌بینند که آنان در هر
 سال یک بار یا دو بار عقوبت می‌بینند، آن گاه توبه
 نمی‌کنند و آنان پند نمی‌پذیرند ﴿۱۲۶﴾ و چون سوره‌ای
 فرو فرستاده می‌شود [از شرم] به همدیگر بنگرند [که] آیا
 کسی شما را می‌بیند؟ آن گاه باز گردند، خداوند دل‌هایشان
 را نظر به آنکه آنان گروهی‌اند که در نمی‌یابند، بگرداند
 ﴿۱۲۷﴾ بی‌گمان رسولی از خودتان به سوی شما آمد،
 رنجتان بر او دشوار، بر شما حریص [و] به مؤمنان رئوف
 مهربان است ﴿۱۲۸﴾ پس اگر رویگردان شوند، بگو:
 خداوند مرا بس است. معبود [راستینی] جز او نیست. بر او
 توکل کرده‌ام و او پروردگار عرش بزرگ است ﴿۱۲۹﴾

سُورَةُ يُونُسَ

سوره یونس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَّانَ لِلنَّاسِ
عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ
وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِندَ رَبِّهِمْ
قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ
اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ
أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا
مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا
إِنَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ
شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ
﴿٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا
وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا
خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكُ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ
اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

الر (الف. لام. را). این آیه‌های کتاب حکمت آمیز است ﴿١﴾ آیا برای مردم [جای] شگفتی است که به مردی از آنان وحی کرده‌ایم [با این پیام] که: مردم را هشدار ده و مؤمنان را مژده ده که نزد پروردگارشان پیشینه راستین دارند. کافران گفتند: این [شخص] جادوگری آشکار است ﴿٢﴾ پروردگار شما خدایی است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید، آن گاه بر عرش استیلا یافت. [او] کار [هستی] را تدبیر می‌کند. هیچ شفاعت کننده‌ای مگر پس از اجازه او نیست، این است خداوند، پروردگارتان. او را بندگی کنید. آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿٣﴾ بازگشت همگی شما به سوی اوست. خداوند به وعده راستین [وعده نموده است]. او آفرینش [هستی] را آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند تا آنان را که ایمان آورده‌اند و کردار شایسته کرده‌اند به داد، پاداش دهد. و آنان که کافر شده‌اند به [سزای] آنکه کفر می‌ورزیدند، نوشیدنی‌ای از آب گرم و عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿٤﴾ او کسی است که خورشید را درخشان و ماه را روشن قرار داد و برای آن (ماه) منزلها مقرر نمود تا شمار سالها و حساب را بدانید. خداوند این را جز به حق نیافریده است. آیات [خویش] را برای دانایان به روشنی بیان می‌کند ﴿٥﴾ به یقین در آمد و شد شب و روز و آنچه خداوند در آسمانها و زمین آفریده است، برای پروايشگان نشانه‌هاست ﴿٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَاطْمَأَنَّنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَفِلُونَ ﴿٧﴾
أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ مِنَ النَّارِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ
الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ
بِإِيمَانِهِمْ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ
﴿٩﴾ دَعْوُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا
سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
﴿١٠﴾ وَلَوْ يَعْجَلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ
بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
الضَّرُّ دَعَا نَجْوَاهُ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا
عَنْهُ ضَرْهُهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضَرٍّْ مِّسَّهُ كَذَٰلِكَ
زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
الْقُرُونَ مِن قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ
مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

آنان که به لقای ما امید ندارند و به زندگانی دنیا خشنود
گشته‌اند و به آن آرام گرفته‌اند و آنان که از آیات ما
غافلند ﴿۷﴾ اینان به [سزای] آنچه می‌کردند جایگاهشان
آتش [جهنم] است ﴿۸﴾ آنان که ایمان آورده‌اند و کردار
شایسته کرده‌اند پروردگارشان آنان را به [پاداش] ایمانشان
هدایت می‌کند. در باغهای پرناز و نعمت بهشتی، جویباران
از فرودست [مساکن] آنان جاری است ﴿۹﴾ دعاشان در
آنجا «سبحانک اللهم» و درودشان در آنجا «سلام» است و
پایان دعاشان [این است] که: الحمد لله رب العالمین
﴿۱۰﴾ و اگر خداوند برای مردم شر را- چنان که خیر را
به شتاب می‌طلبند- پیش می‌انداخت، اجلشان در حق آنان
به انجام رسانده می‌شد. آنان را که به لقای ما امید ندارند
در طغیانشان سرگشته و می‌گذاریم ﴿۱۱﴾ و چون به
انسان رنج برسد، به پهلوی خود [خفته] یا نشسته یا ایستاده
ما را به دعا می‌خواند. آن گاه چون رنجش را از او
برداریم، چنان بگذرد که گویی ما را به [رفع] رنجی که به
او رسیده بود، به دعا نخوانده بود. برای اسرافکاران، آنچه
می‌کردند، بدینسان آراسته شده است ﴿۱۲﴾ و به راستی
پیش از شما نسلها [یی بسیار] را نابود کردیم چون در حالی
که رسولانشان نشانه‌های روشن برای آنان آوردند، ستم
کردند و هرگز بر آن نبودند که ایمان آورند. گروه
گناهکاران را بدینسان جزا می‌دهیم ﴿۱۳﴾ آن گاه شما را
پس از آنان در زمین جانشین قرار دادیم. تا بنگریم چگونه
عمل می‌کنید ﴿۱۴﴾

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتُتِ بِفُرْعَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلَهُ أَفَلَا يَكُونُ لِي أَنْ أَبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ لِلنَّاسِ إِلَّا أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

و چون آیات ما که روشن [و شیوا] هستند بر آنان خوانده شود، کسانی که به لقای ما امید ندارند، گویند: قرآنی جز این در میان آریا آن را دگرگون ساز. بگو: مرا نرسد که از پیش خود آن را تغییر دهم. جز از آنچه به من وحی می‌شود، پیروی نمی‌کنم من اگر پروردگارم را نافرمانی کنم از عذاب روز بزرگ می‌ترسم ﴿۱۵﴾ بگو: اگر خداوند می‌خواست آن را بر شما نمی‌خواندم و خداوند شما را از آن آگاه نمی‌نمود. به راستی که پیش از آن عمری در میان شما مانده‌ام. آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿۱۶﴾ کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد یا آیاتش را دروغ انگارد؟ آری [حکم این است] که گناهکاران رستگار نمی‌شوند ﴿۱۷﴾ و به جای خداوند چیزی را می‌پرستند که به آنان زیانی نمی‌رساند و سودی به آنان نمی‌بخشد و می‌گویند: اینان در نزد خداوند شفیعان ما هستند. بگو: آیا خدا را به آنچه که در آسمانها و در زمین نمی‌داند، خبر می‌دهید؟ او پاک [و منزّه] و از آنچه شرک می‌آورند [بسی] برتر است ﴿۱۸﴾ و مردم جز یک امت نبودند، آن گاه اختلاف کردند. و اگر وعده‌ای از سوی پروردگارت از پیش مقرر نبود، حتماً بین آنان در آنچه در آن اختلاف می‌ورزند داوری می‌شد ﴿۱۹﴾ و می‌گویند: چرا بر او نشانه‌ای از [سوی] پروردگارش فرو فرستاده نشده است؟ بگو: جز این نیست که [دانش] غیب از آن خداست، شما چشم به راه باشید. من [هم] با شما از چشم به راهانم

وَإِذَا أَدْفَنَّا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَاءَ مَسْتَهُمْ إِذَا
لَهُمْ مَكْرٌ فِيْ عَايَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا
يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي
الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِم
بَرِيحٌ طَيِّبَةٌ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ
وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ
بِهِمْ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنْجَيْتَنَا مِنْ
هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا أَنْجَلَهُمْ إِذَا
هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ إِنَّمَا
بَغْيُكُمْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا
مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا
مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنْزِلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ
فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ
وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ
وَضَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتْنَهَا أَمْرًا لَّيْلًا أَوْ
نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ بِالْأَمْسِ
كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاللَّهُ
يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

و چون به مردم پس از رنجی که به آنان رسیده است
رحمتی بچشانیم، آن گاه است که آنان در آیات ما بد
اندیشی می کنند. بگو: خداوند در مکرورزی سریع تر است.
به یقین فرشتگان ما بد اندیشی شما را می نویسند. ﴿۲۱﴾
اوست کسی که شما را در خشکی و دریا سیر می دهد. تا
آن گاه که در کشتیها قرار گیرید و [کشتیها] با بادی خوش
آنان را پیش برند و [آنان] به آن شادمان گردند [سپس] تند
بادی به آن در رسد و از هر سو موج [به سوی] آنان آید و
آنان بدانند که از [هر سو] گرفتار شده اند. [آن هنگام]
خداوند را در حالی که دین [خود] را برای او خالص
گردانده اند به [دعا] خوانند [که: اگر ما را از این [مهلکه]
نجات دهی قطعا از سپاسگزاران خواهیم بود ﴿۲۲﴾ پس
چون نجاتشان دهد آن گاه است که آنان در زمین به ناحق
ستم می کنند. ای مردم، ستمتان تنها به زیان خودتان است.
بهره زندگانی دنیا [را به دست می آورید] آن گاه باز گشت
شما به سوی ماست، سپس شما را از [حقیقت] آنچه
می کردید خبر می دهیم ﴿۲۳﴾ جز این نیست که وصف
زندگانی دنیا چون آبی است که آن را از آسمان فرو
فرستیم، آن گاه به آن رستنی زمین - از آنچه مردم و
چهارپایان می خورند - در هم آمیخت [و انبوه شد] تا وقتی
که زمین پیرایه اش را به دست آورد و آراسته شد و اهلش
گمان بردند که بر [بهره گیری از] آن توانا هستند. [آن گاه]
فرمان ما در شب یا روز به آن در رسید. و آن را [چون
کشت] درو شده گردانیدیم که گویی دیروز هیچ نبوده
است. آیات [خود] را بدینسان برای گروهی که اندیشه
می کنند به روشنی بیان می کنیم ﴿۲۴﴾ و خداوند به سرای
سلامت فرا می خواند. و هر که را بخواهد به راه راست
هدایت می کند ﴿۲۵﴾

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ
وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ
سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ
عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِّنَ اللَّيْلِ
مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٧﴾
وَيَوْمَ نَخْشِرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا
مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائُكُمْ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ
شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِيانَا تَعْبُدُونَ ﴿٣٨﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ
لَغَافِلِينَ ﴿٣٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ
وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ وَصَلَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٤٠﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ
الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ
فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٤١﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ
رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى
تُصْرَفُونَ ﴿٤٢﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٣﴾

کسانی که نیکوکاری کرده‌اند، نیکویی [بهشت] و
افزوده‌ای بر آن دارند و هیچ [غبار] سیاهی و ذلتی رویشان
را نبوشاند. اینان اهل بهشتند. آنان در آنجا جاودانه‌اند
﴿۲۶﴾ و کسانی که مرتکب بدیها شده‌اند [بدانند که]
جزای بدی، [بدی‌ای] مانند آن است و ذلتی [چهره] آنان را
فرو خواهد پوشاند. در برابر خداوند پناه دهنده‌ای ندارند.
گویی چهره‌هایشان با پاره‌هایی از شب تاریک پوشانیده
شده است، اینان دوزخی‌اند، آنان در آنجا جاودانه‌اند
﴿۲۷﴾ و روزی که همگی‌شان را محشور کنیم آن گاه به
مشرکان می‌گوییم: خود شما و شریکانتان به جای خود
[بایستید] سپس در میانشان تفرقه اندازیم و شریکانشان
گویند: شما ما را نمی‌پرستیدید ﴿۲۸﴾ آری خداوند [به
عنوان] گواه بین ما و شما کافی است. به راستی که ما از
پرستش‌تان بی‌خبر بودیم ﴿۲۹﴾ آنجاست که هر کسی
آنچه را که از پیش فرستاده است دریابد و به سوی
خداوند، مولای راستین خود برگردانده شوند و آنچه افترا
می‌زدند از [دیده] آنان ناپدید شود ﴿۳۰﴾ بگو: چه کسی
از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد یا کیست که حاکم
بر گوش و دیدگان است؟ و کیست که زنده را از مرده
بیرون می‌آورد و مرده را از زنده بیرون می‌آورد؟ و کیست
که کار [هستی] را تدبیر می‌کند؟ خواهند گفت: خدا. پس
بگو: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۳۱﴾ آری این است خداوند،
پروردگار راستین شما. و پس از حق جز گمراهی [دیگر]
چیست؟ پس [از حق] به کجا برگردانده می‌شوید؟ ﴿۳۲﴾
بدینسان وعده پروردگارت بر کسانی که نافرمانی کردند،
محقق گشت که آنان ایمان نمی‌آورند ﴿۳۳﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ
 قُلِ اللَّهُ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ فَأَنْتَ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾
 قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ
 يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ
 أَمَّنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ ۖ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ
 تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا
 يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾
 وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 وَلَكِنْ تَصْدِيقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلُ الْكِتَابِ
 لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ
 افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ ۖ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا
 لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ ۖ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ ۖ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ
 ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ
 وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي
 عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ
 وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ
 إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

بگو: آیا از شریکانتان کسی هست که آفرینش را آغاز
 کند سپس آن را باز گرداند؟ بگو: خداوند آفرینش را
 آغاز می‌کند، آن گاه آن را باز می‌گرداند. پس [از حق] به
 کجا بر گردانده می‌شوید؟ ﴿۳۴﴾ بگو: آیا از شریکانتان
 کسی هست که به سوی حق هدایت کند؟ بگو: خداوند به
 سوی حق هدایت می‌کند. پس آیا کسی که به حق هدایت
 می‌کند سزاوارتر است که پیروی شود یا کسی که [خود]
 راه نمی‌یابد مگر آنکه هدایت شود؟ پس شما را چه شده
 است، چگونه حکم می‌کنید؟ ﴿۳۵﴾ و بیشترشان جز از
 گمان پیروی نمی‌کنند. به یقین گمان از [شناخت] حق
 چیزی را کفایت نمی‌کند، به راستی خداوند به آنچه
 می‌کنند داناست ﴿۳۶﴾ و نسزد که این قرآن افترا [و] به
 غیر حکم خدا باشد بلکه تصدیق کننده آنچه [از کتابهای
 آسمانی] است که پیش از اوست و تفصیل کتاب است.
 شکی در آن [روا] نیست. از [سوی] پروردگار جهانیان
 است ﴿۳۷﴾ آیا می‌گویند: [پیامبر] آن را بر ساخته است؟
 بگو: اگر راست می‌گویند، سوره‌ای مانند آن در میان آرید
 و در برابر خداوند هر که را که می‌توانید [برای این کار]
 فرا خوانید ﴿۳۸﴾ حق این است که چیزی را دروغ
 انگاشته‌اند که به دانش آن احاطه نیافته‌اند و هنوز تأویلش
 به آنان نرسیده است. بدینسان کسانی هم که پیش از آنان
 بودند [وحی را] دروغ انگاشتند، پس بنگر سرانجام
 ستمکاران چگونه شد؟ ﴿۳۹﴾ و از آنان کسی هست که
 به آن ایمان نمی‌آورد و از آنان کسی هست که به آن
 ایمان نمی‌آورد و پروردگارت به [حال] مفسدان داناتر
 است ﴿۴۰﴾ و اگر تو را دروغ انگاشتند، بگو: عمل من،
 مرا و عمل شما، شما را باشد. شما از آنچه من می‌کنم،
 بیزارید و من [نیز] از آنچه [شما] می‌کنید بیزارم ﴿۴۱﴾ و از
 آنان کسانی هستند که به [سخن] تو گوش فرا می‌دهند. آیا
 تو [می‌توانی سخنی] به کران بشنوانی و هر چند خرد
 نورزند؟ ﴿۴۲﴾

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْى وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّمَا نُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعُكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّخَذْتُمْ عَذَابُهُمْ بَيِّنَاتٍ أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ عَامِنْتُمْ بِهِ ؕ ءَا لَكُنَّ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

﴿٥٣﴾

و از آنان کسی هست که به تو می‌نگرد، آیا تو [می‌توانی] به نابینایان راه نمایی و هر چند نبینند؟ ﴿۴۳﴾ خداوند بر مردم هیچ ستمی نمی‌کند ولی مردم بر خویشان ستم می‌کنند ﴿۴۴﴾ و روزی که [خدا] آنان را محشور کند، چنان [است که] گویی جز ساعتی از روز [در دنیا] درنگ نکرده بودند. در میان خویش آشنایی دهند. کسانی که لقای خدا را دروغ انگاشتند زیان کردند و راهیافته نبودند ﴿۴۵﴾ و اگر بخشی از آنچه را که به آنان وعده می‌دهیم، به تو بنمایانیم یا تو را بمیرانیم، در هر صورت بازگشتشان به سوی ماست آن گاه خداوند از آنچه می‌کنند آگاه است ﴿۴۶﴾ و هر امتی رسولی دارد. پس چون رسولشان [به سوی آنان] آید به انصاف در میانشان داوری شود و ایشان ستم نبینند ﴿۴۷﴾ و می‌گویند: اگر راست می‌گویی [سر آمد] این وعده کی خواهد بود؟ ﴿۴۸﴾ بگو: من اختیار زیان و سودی برای خود ندارم مگر آنچه را که خداوند بخواهد. هر امتی اجلی دارد. چون اجلشان فرا رسد، نه لحظه‌ای از آن پس افتند و نه پیش افتند ﴿۴۹﴾ بگو: بیندیشید اگر عذاب او (خداوند) شبانگاه یا در روز به سراغ شما آید [در هر صورت این] گناهکاران چه چیزی از آن [عذاب] را به شتاب می‌جویند؟ ﴿۵۰﴾ سپس آیا وقتی که تحقق یابد به آن ایمان آوردید؟ آیا اینک [ایمان آوردید] حال آنکه [از پیش] آن را به شتاب می‌جستید؟ ﴿۵۱﴾ آن گاه به ستمکاران گفته شود: [طعم] عذاب جاودانه را بچشید. آیا جز در برابر آنچه می‌کردید کیفر می‌بینید؟ ﴿۵۲﴾ و از تو می‌پرسند که آیا آن [وعده] حق است؟ بگو: آری. سوگند به پروردگار من که آن حق است. و شما گریزی ندارید ﴿۵۳﴾

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ^{۵۴} وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ^{۵۵} وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ^{۵۶} أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ^{۵۷} أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ^{۵۸} هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ^{۵۹} يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ^{۶۰} قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ^{۶۱} فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ^{۶۲} قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ ءَاللهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ^{۶۳} وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ^{۶۴} إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ^{۶۵} وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِن قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ^{۶۶} وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِن ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

﴿۶۱﴾

و اگر هر نفس ستمگری آنچه را که در زمین است داشته باشد، البته آن را بلا گردان [خود] دهد. و چون عذاب را بینند پشیمانی [خود را] نهان دارند و در میان آنان به عدل [و انصاف] داوری شود و آنان ستم نینند ﴿۵۴﴾ بدان که آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداوند است. بدان که وعده خداوند حق است ولی بیشتر آنان نمی دانند ﴿۵۵﴾ او زنده می کند و می میراند و به سوی او باز گردانده می شوید ﴿۵۶﴾ ای مردم، از [سوی] پروردگارتان پندی [برای] شما آمده است و شفایی برای آن [دردی] که در سینه هاست و رهنمود و بخشایشی برای مؤمنان ﴿۵۷﴾ بگو: به فضل خدا و رحمتش، باید شادمان گردند. آن از آنچه فراهم می آورند بهتر است ﴿۵۸﴾ بگو: آیا در رزقی که خداوند برایتان فرستاده است، نگریسته اید؟ که [برخی] از آن را حرام و [برخی دیگر را] حلال قرار دادید. بگو: آیا خداوند به شما اجازه داده است یا بر خداوند دروغ می بندید؟ ﴿۵۹﴾ روز قیامت پندار کسانی که بر خداوند دروغ می بندند، چیست؟ حقا که خداوند بر مردم صاحب فضل است ولی بیشترشان سپاس نمی گزارند ﴿۶۰﴾ و در هیچ کاری نیستی و از [سوی] او هیچ [آیاتی از] قرآن را نمی خوانی و هیچ کاری نمی کنی مگر آنکه چون در آن [کار] در می آیی، بر شما گواهییم و هموزن ذره ای در زمین و در آسمان از پروردگارت پوشیده نمی ماند. و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر از آن مگر آنکه در کتابی روشن [نوشته شده] است ﴿۶۱﴾

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ أَعِزَّةَ اللَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ هُوَ الْعَزِيزُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَلَعُ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

بدان که دوستان خدا، نه بیمی بر آنان است و نه آنان اندوهگین شوند ﴿۶۲﴾ آنان که ایمان آورده‌اند و پروا می‌کردند ﴿۶۳﴾ اینان در زندگانی دنیا و در آخرت بشارت دارند. - وعده‌های خداوند هیچ دگرگونی نمی‌پذیرد - این همان کامیابی بزرگ است ﴿۶۴﴾ گفتارشان تو را اندوهگین نسازد. که عزت، همگی از آن خداست. او شنوای داناست ﴿۶۵﴾ بدان، هر که در آسمانها و هر که در زمین است ملک و مطیع خداوند است. و کسانی که غیر خدا را به [نیایش] می‌خوانند از شریکانی [که قایلند] پیروی نمی‌کنند. جز از گمان پیروی نمی‌کنند. و آنان جز دروغ نمی‌گویند ﴿۶۶﴾ اوست کسی که شب را برای شما قرار داد تا در آن آرامش یابید و روز را روشن [ساخت]. در این [امر] برای گروهی که [حق] را شنو هستند، نشانه‌هاست ﴿۶۷﴾ گفتند: خداوند فرزند بر گرفته است. او پاک [و منزّه] است. او بی‌نیاز است. آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست. بر این [ادّعی پوچ] هیچ دلیلی به نزد خویش ندارید. آیا بر خداوند چیزی می‌بندید که نمی‌دانید ﴿۶۸﴾ بگو آنان که بر خداوند دروغ می‌بندند، رستگار نمی‌شوند ﴿۶۹﴾ [آن] بهره‌ای در دنیاست، آن گاه بازگشتشان به سوی ماست، سپس [طعم] عذاب سخت را به [سزای] آنکه کفر می‌ورزیدند به آنان می‌چشانیم. ﴿۷۰﴾

﴿وَأْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بَيَّاتٍ اللَّهُ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِن أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَتِيفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُوسَى وَهَارُونَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾ قَالَ مُوسَى أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ عَابَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

و خبر نوح را بر آنان بخوان، چون به قومش گفت: ای قوم من، اگر قیام من و پند دادنم به آیات خدا بر شما گران می آید، [بدانید] که بر خداوند توکل کرده ام، پس همراه با شریکانتان در کارتان مصمم شوید آن گاه کارتان نباید بر شما پوشیده باشد. سپس [هدفی را که دارید] در حق من اعمال کنید و به من مهلت دهید ﴿٧١﴾ آن گاه اگر [از دعوت من] روی گردانید [چه باک!] که از شما پاداشی نخواستہ بودم. پاداش من جز بر [عهدہ] خداوند نیست. و فرمان یافته ام که از تسلیم شدگان باشم ﴿٧٢﴾ پس [دعوت] او را دروغ انگاشتند. و او و کسانی را که با او بودند، در کشتی نجات دادیم و آنان را جانشین [پیشینیان] گردانیدیم و کسانی را که آیات ما را دروغ انگاشتند، غرقه ساختیم. پس بنگر سرانجام هشدار یافتگان چگونه شد؟ ﴿٧٣﴾ آن گاه پس از او رسولانی را به سوی قومشان فرستادیم. و برایشان نشانه های روشن آوردند. آنان هرگز بر آن نبودند که به آنچه پیش از این آن را دروغ انگاشته بودند، ایمان آورند. بدینسان بر دلهای تجاوزکاران مهر می نهیم ﴿٧٤﴾ آن گاه پس از آنان موسی و هارون را با آیات خود به سوی فرعون و سران قوم او فرستادیم ولی کبر ورزیدند و گروهی گناهکار بودند ﴿٧٥﴾ و چون از نزد ما حق به آنان رسید، گفتند: این جادوی آشکار است ﴿٧٦﴾ موسی گفت: آیا [درباره] حق چون برای شما آمد [چنین] می گوید؟ آیا این جادو است؟ حال آنکه جادوگران رستگار نمی شوند ﴿٧٧﴾ گفتند: آیا به سراغ ما آمده ای تا ما را از شیوه ای که نیاکانمان را بر آن یافته ایم باز داری؟ و تا در این سرزمین مهتری برای شما دو تن باشد، و ما [سخن] شما را باور نداریم. ﴿٧٨﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَا عَمِنَ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَى خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَى يَقُومُ إِن كُنْتُمْ عَامِنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِّنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّعَا لِقَوْمِكَمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَأَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَى أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

و فرعون گفت: همه جادوگر [ان] دانا را [به نزد] من آرید ﴿۷۹﴾ پس چون ساحران آمدند، موسی به آنان گفت: آنچه شما افکننده [اش] هستید بیفکنید ﴿۸۰﴾ و چون افکندند، موسی گفت: آنچه [در میان] اش آورده‌اید، جادو است. خداوند آن را باطل خواهد نمود. به راستی که خداوند کار مفسدان را به صلاح نمی‌آورد ﴿۸۱﴾ و خداوند به فرمان خود حق را تحقق می‌بخشد. و لو آنکه کافران ناخوش دارند ﴿۸۲﴾ پس [آنان] به موسی ایمان نیاوردند مگر گروهی از قومش [آن هم] با ترس از فرعون و سرانشان که مبدا آنان را به بلا افکند، و فرعون سرکشی در آن سرزمین بود و او از اسرافکاران بود ﴿۸۳﴾ و موسی گفت: ای قوم من، اگر به خداوند ایمان آورده‌اید، بر او توکل کنید اگر اهل تسلیم هستید ﴿۸۴﴾ [در پاسخ] گفتند: بر خداوند توکل کرده‌ایم، پروردگارا، ما را [دستخوش] فتنه گروه ستمکاران قرار مده ﴿۸۵﴾ و به رحمت خود ما را از گروه کافران رهایی بخش ﴿۸۶﴾ و به موسی و برادرش وحی کردیم که برای قومتان در مصر خانه‌ها [بی] را مسکن گزینید و خانه‌هایتان را رو به قبله قرار دهید و نماز بر پای دارید. و به مؤمنان بشارت ده ﴿۸۷﴾ و موسی گفت: پروردگارا، تو در زندگانی دنیا به فرعون و سران [قبیله] اش زینت و مالهای [بسیار] داده‌ای. پروردگارا، تا [مردم را] از راه تو گمراه سازند. پروردگارا، مالهایشان را از میان بردار و بر دلهایشان [مهر] قسوت نه، که تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند ایمان نیاورند

قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ وَجَوْرُنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَامَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَامَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَالَسَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِيَدِنَا لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَ ءَايَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَتِنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مَبُوءًا صَدَقِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِءَايَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

[خداوند] فرمود: دعای شما دو تن پذیرفته شد، پس پایداری ورزید و از راه نادانان پیروی مکنید ﴿۸۹﴾ و بنی اسرائیل را از دریا گذرانیدیم. آن گاه فرعون و لشکریانش از روی ستم و تجاوزکاری در تعقیب آنان شدند. تا هنگامی که [درد] غرق شدن به او رسید، گفت: ایمان آوردم که معبود [راستینی] نیست مگر کسی که بنی اسرائیل به او ایمان آورده‌اند. و من از تسلیم شدگانم ﴿۹۰﴾ آیا اکنون؟ حال آنکه پیش از این نافرمانی کردی و از تباهکاران بودی ﴿۹۱﴾ پس امروز تو را با پیکرت [بدون هیچ دگرگونی] بر بلندی افکنیم تا برای پسینیان مایه عبرتی باشی. و به راستی که بسیاری از مردم از نشانه‌های ما غافلند ﴿۹۲﴾ و بنی اسرائیل را به جایگاه پسندیده جای دادیم و از پاکیزه‌ها به آنان روزی دادیم. آن گاه مگر وقتی که دانش [خواندن تورات] به آنان رسید، اختلاف نورزیدند. بی گمان پروردگارت روز قیامت در آنچه در آن اختلاف می‌ورزیدند، میان آنان داوری می‌کند ﴿۹۳﴾ پس اگر از آنچه به تو نازل کرده‌ایم در شکی هستی، از آنان که پیش از تو کتاب می‌خواندند [حقیقت را] بپرس. بی گمان از [سوی] پروردگارت حق به تو رسیده است، پس از شک‌آوردگان مباش ﴿۹۴﴾ و [نیز] از آنان مباش که آیات خدا را دروغ انگاشتند، که آن گاه از زیاندیدگان خواهی بود ﴿۹۵﴾ به راستی آنان که حکم پروردگارت بر آنان تحقق یافته است ایمان نمی‌آورند ﴿۹۶﴾ و لو هر نشانه‌ای برایشان بیاید. تا آنکه عذاب دردناک را بنگرند ﴿۹۷﴾

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْبِيَّةً ؕ ءَامَنْتَ فَتَنْفَعَهَا ؕ اِيْمَنْهَا اِلَّا قَوْمٌ
يُونُسَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي
الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِيْنٍ ۝۹۸ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ
لَآَمَنَ مَنْ فِي الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيْعًا ؕ اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ
النَّاسَ حَتّٰى يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ۝۹۹ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
اَنْ تُوْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ
لَا يَعْقِلُوْنَ ۝۱۰۰ قُلْ اَنْظِرُوْا مَاذَا فِي السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضِ وَمَا تُعْنِي الْاٰلٰتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا
يُؤْمِنُوْنَ ۝۱۰۱ فَهَلْ يَنْتَظِرُوْنَ اِلَّا مِثْلَ اَيَّامِ الَّذِيْنَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَاَنْتَظِرُوْا اِنِّيْ مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ
۝۱۰۲ ثُمَّ نُنْجِيْ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا كَذٰلِكَ حَقًّا
عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِيْنَ ۝۱۰۳ قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ
فِيْ شَكٍّ مِّنْ دِيْنِيْ فَلَا اَعْبُدُ الَّذِيْنَ تَعْبُدُوْنَ مِنْ
دُوْنِ اللّٰهِ وَلَٰكِنْ اَعْبُدُ اللّٰهَ الَّذِيْ يَتَوَقَّعُكُمْ
وَاْمُرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ۝۱۰۴ وَاَنْ اَقِمَّ
وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ حَنِيفًا وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ
۝۱۰۵ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ
فَاِنْ فَعَلْتَ فَاِنَّكَ اِذَا مِنَ الظَّالِمِيْنَ ۝۱۰۶

پس چرا [مردم] هیچ شهری بر آن نبودند که ایمان آورند
تا ایمانشان به آنان سود رساند مگر قوم یونس که وقتی
ایمان آوردند، عذاب رسوایی را در زندگانی دنیا از آنان
برداشتیم و آنان را تا مدتی بهره‌مند ساختیم ﴿۹۸﴾ و اگر
پروردگارت می‌خواست همه آنان که در زمین‌اند، همگی
ایمان می‌آوردند، آیا می‌توانی مردم را وادار کنی تا مؤمن
گردند؟ ﴿۹۹﴾ و هیچ کس را نرسد مگر آنکه به خواست
خداوند ایمان آورد. و بر آنان که در نمی‌یابند، پلیدی قرار
می‌دهد ﴿۱۰۰﴾ بگو: بنگرید که چه چیزی در آسمانها و
زمین است؟ و آیات و هشدارها به گروهی که ایمان
نمی‌آورند، سودی نمی‌بخشد ﴿۱۰۱﴾ پس مگر همچون
مصیبت‌های پیشینیانشان را انتظار نمی‌کشند. بگو: پس چشم
به راه باشید و من [نیز] با شما از چشم به راهانم ﴿۱۰۲﴾
آن گاه رسولانمان و مؤمنان را رهایی می‌بخشیم، بدینسان
مؤمنان را نجات می‌دهیم. [و عده‌ای راستین داده‌ایم] که بر
ما تخلف ناپذیر است ﴿۱۰۳﴾ بگو: ای مردم، اگر از دین
من در تردیدید، [بدانید] که من کسانی را نمی‌پرستم که
شما به جای خداوند می‌پرستید بلکه خداوندی را می‌پرستم
که جانتان را می‌ستاند. و فرمان یافته‌ام که از مؤمنان باشم
﴿۱۰۴﴾ و [نیز فرمان یافته‌ام:] که به دین پاک [و پیراسته از
شرک] روی آور. و از مشرکان مباش ﴿۱۰۵﴾ و به جای
خداوند چیزی را که سودی به تو نمی‌بخشد و زیانی به تو
نمی‌رساند [به نیایش] مخوان. که اگر [چنین] کنی، آن گاه
از ستمکاران خواهی بود. ﴿۱۰۶﴾

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

و اگر خداوند رنجی به تو برساند، آن را جز او باز دارنده‌ای نیست. و اگر خیری در حقّ تو بخواهد، فضلش را [نیز] باز دارنده‌ای نیست. آن را به هر کس از بندگانش که بخواهد می‌رساند. و او آمرزنده مهربان است ﴿۱۰۷﴾ بگو: ای مردم، حقّ (وحی راستین) از [سوی] پروردگارتان برای شما آمده است. پس هر کس که راه بیاید، فقط به [سود] خودش راه می‌یابد. و هر کس که گمراه شود، فقط به [زیان] خود گمراه می‌شود و من بر شما نگهبان نیستم ﴿۱۰۸﴾ و از آنچه به تو وحی می‌شود، پیروی کن و شکیبایی ورز تا آنکه خداوند داوری کند. و او بهترین داوران است. ﴿۱۰۹﴾

سُورَةُ هُودٍ

سوره هود

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَبٌ أَحْكَمَتْ ءَايَتُهُ وَ تُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَإِنْ أَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَا إِنَّهُمْ يَتَّبِعُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

الر. (الف. لام. را.) این کتابی است که آیاتش استوار آن گاه روشن شده است. از نزد [خداوند] فرزانه آگاه [نازل] گشته است ﴿۱﴾ [با این پیام:] که جز خداوند را بندگی نکنید. که من از سوی او برای شما هشدار دهنده و مژده آورم ﴿۲﴾ و آنکه از پروردگارتان آمرزش بخواهید، آن گاه به درگاه او توبه کنید تا شما را تا زمانی معین به بهره‌ای نیک بهره‌مند سازد و تا به هر بزرگواری [پاداش] بزرگی‌اش را بدهد. و اگر رویگردان شوید، [بدانید] که از عذاب روز بزرگ بر شما بیمناکم ﴿۳﴾ بازگشتان به سوی خداست، و او بر هر کاری تواناست ﴿۴﴾ آری آنان (کافران) دلشان را می‌گردانند [و می‌کوشند] تا از او (خداوند) پنهان شوند. بدانید وقتی که جامه‌هایشان را بر سر کشند، [خداوند] می‌داند آنچه را نهان می‌دارند و آنچه را آشکار می‌سازند. او به راز دلها داناست. ﴿۵﴾

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ
مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ
عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
وَلَئِنْ قُلْتَ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ
أَخْرَجْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولَنَّ مَا
يَجْبِسُهُ إِلَّا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَدْخَلْنَا الْإِنْسَانَ
مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكُفُّسُ كُفُورًا ﴿٩﴾
وَلَئِنْ أَدْخَلْنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضِرَاءٍ مَسْتَهْزِئَةٍ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ
صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ
وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ
أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر آنکه روزی‌اش بر
[عهده] خداوند است و [او] قرارگاه و آرامگاهش را
می‌داند. هر یک [از آنها] در کتابی مبین [ثبت] است ﴿۶﴾
و او کسی است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید
و عرشش بر آب بود تا شما را بیازماید که کدام یک از
شما نیک کردارتر است؟ و اگر بگویی که شما پس از
مرگ بر انگیزخته می‌شوید، کافران گویند: این [سخن] جز
جادوی آشکار نیست ﴿۷﴾ و اگر تا مدتی معدود عذاب
را از آنان باز داریم، می‌گویند: چه چیز آن را باز می‌دارد؟
بدانید روزی که [عذاب] به آنان برسد، از آنان باز داشته
نمی‌شود و آنچه ریشخندش می‌کردند آنان را فرو می‌گیرد
﴿۸﴾ و اگر از [سوی] خویش رحمتی به انسان بچشانیم آن
گاه آن را از او برگیریم، او بسی ناامید [و] ناسپاس گردد
﴿۹﴾ و اگر پس از رنجی که به او رسیده است، آسایشی
به او بچشانیم، گوید: سختیها از من دور شدند، چرا که او
شادمان خودستاست ﴿۱۰﴾ مگر آنان که شکیبایی
ورزیدند و کردار شایسته انجام دادند. اینان آمرزش و
پاداشی بزرگ دارند ﴿۱۱﴾ مبدا تو برخی از آنچه را که
به تو وحی می‌شود، رها کنی و دلت نسبت به آن تنگ
گردد، [از بیم آنکه] گویند: چرا گنجی بر او فرو فرستاده
نشده است یا [چرا] فرشته‌ای با او نیامده است؟ تو فقط
هشدار دهنده‌ای. و خداوند بر همه چیز نگاهبان است

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ
 مُفْتَرِيَةٍ وَاَدْعُوا مَن اَسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ
 كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٣﴾ فَاَلَمْ يَسْتَجِبُوْا لَكُمْ فَاَعْلَمُوْا
 اَنَّمَا اُنزِلَ بِعِلْمِ اللّٰهِ وَاَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَهَلْ اَنْتُمْ
 مُّسْلِمُوْنَ ﴿١٤﴾ مَّنْ كَانَ يُرِيْدُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيِّنَتْهَا
 نُوْفٌ اِلَيْهِمْ اَعْمَلُوْهُمْ فِيْهَا وَهُمْ فِيْهَا لَا يُبْخَسُوْنَ ﴿١٥﴾
 اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ اِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ
 مَا صَنَعُوْا فِيْهَا وَبٰطِلٌ مَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٦﴾ اَفَمَن
 كَانَ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ وَيَتْلُوْهُ شٰهِدٌ مِّنْهُ وَمِن
 قَبْلِهٖ كَتَبَ مُوسٰى اِمَامًا وَرَحْمَةً اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ
 بِهِۦ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهٖۤ مِنَ الْاَحْزَابِ فَاَلنَّارُ مَوْعِدُهُۥ
 فَلَا تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْهُ اِنَّهٗ الْحَقُّ مِّنْ رَّبِّكَ وَلٰكِنَّ
 اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ
 افْتَرٰى عَلٰى اللّٰهِ كَذِبًا اُولٰٓئِكَ يُعْرَضُوْنَ عَلٰى رَبِّهِمْ
 وَيَقُوْلُ الْاَشْهَدُ هٰؤُلَاءِ الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلٰى رَبِّهِمْ اَلَا
 لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلٰى الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٨﴾ الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنِ
 سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ
 كٰفِرُوْنَ ﴿١٩﴾

آیا می‌گویند: آن را بر ساخته است؟ بگو: اگر راستگو
 هستید، ده سوره بر ساخته مانند آن بیاورید و هر کس را
 که بتوانید در برابر خداوند [به یاری] فرا خوانید ﴿۱۳﴾ آن
 گاه اگر سخن شما را نپذیرند بدانید که آن [قرآن] به علم
 الهی فرو فرستاده شده است و آنکه معبود [راستینی] جز او
 نیست. پس آیا شما گردن می‌نهدید؟ ﴿۱۴﴾ هر کس که
 زندگانی دنیا و تجمل آن را خواسته باشد، [پاداش]
 کارهایشان را در آنجا برایشان به تمام و کمال می‌رسانیم و
 آنان در آنجا کاستی نبینند ﴿۱۵﴾ اینان کسانی هستند که
 در آخرت جز آتش [جهنم] ندارند و آنچه در آنجا (دنیا)
 کرده بودند، بر باد رفته و آنچه را که انجام می‌دهند باطل
 است ﴿۱۶﴾ آیا کسی که از [سوی] پروردگارش حجّتی
 دارد و گواهی از [سوی] او در پی آن می‌آید و [نیز
 گواهی] پیش از آن، کتاب موسی که پیشوا و رحمتی
 است. [چون دیگران است؟] اینان به آن ایمان می‌آورند. و
 هر کس از گروه‌های [مشرکان] که به آن کفر ورزد
 وعده‌گاهش آتش [دوزخ] است، پس از آن در [هیچ]
 تردیدی مباش. بی گمان آن حقّ [نازل شده] از سوی
 پروردگار تو است. ولی بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند
 ﴿۱۷﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ
 بزند؟ اینان به پیشگاه پروردگارشان عرضه شوند و گواهان
 گویند: اینانند کسانی که بر پروردگارشان دروغ بستند،
 بدانید که، لعنت خداوند بر ستمکاران است ﴿۱۸﴾ [بر]
 آنان که [مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج
 می‌جویند. و آنان منکر آخرتند ﴿۱۹﴾

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمْ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْآخَسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِلَىٰ لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرَاكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِآدَائِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَءَاتَنِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِهِ فَعَمِيَتْ عَلَيْكُمْ أُنْزِلُ مِنْكُمُوهَا وَأَنْتُمْ لَهَا كَاهِنُونَ ﴿٢٨﴾

﴿٢٨﴾

ایشان در زمین گریزی و در برابر خداوند دوستانی ندارند، عذاب برای آنان دو چندان خواهد شد. [از روی باطل جویی بر] شنیدن [حق] توان نداشتند و نمی‌دیدند ﴿۲۰﴾ اینان کسانی‌اند که به خودشان زیان زدند و آنچه بر می‌باfterند، از آنان دور شد ﴿۲۱﴾ بی‌گمان در آخرت [نیز] همینان زیانکارترند ﴿۲۲﴾ کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند و [با روی نهادن] به سوی پروردگارشان فروتنی کرده‌اند، اینان بهشتی‌اند. آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۲۳﴾ وصف این دو گروه، مانند کور و کر، و بینا و شنواست. آیا در وصف یکسانند؟ آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۲۴﴾ و بی‌گمان نوح را به سوی قومش فرستادیم: [با این دعوت:] که من برای شما هشدار دهنده‌ای آشکار هستم ﴿۲۵﴾ که جز خداوند را بندگی نکنید، که من از عذاب روز دردناک بر شما بیمناکم ﴿۲۶﴾ گروهی از قومش که کافر بودند، گفتند: تو را جز بشری مانند خودمان نمی‌بینیم، و نمی‌بینیم [کسی] جز کسانی که آنها از کمترین‌های ما هستند [آن‌هم] از روی ظاهر بینی از تو پیروی کرده باشند. و برایتان بر خویشتن برتری‌ای نمی‌بینیم، بلکه شما را دروغگو می‌پنداریم ﴿۲۷﴾ گفت: ای قوم من، بیندیشید که اگر حجّتی از [سوی] پروردگارم داشته باشم و رحمتی از نزد خود به من ارزانی داشته باشد- آن‌گاه [حقیقتش را] بر شما پوشیده داشته باشند- [آیا می‌توانیم] شما را ناخواسته به [پذیرش] آن اجبار کنیم؟ ﴿۲۸﴾

وَيَقَوْمٌ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدٍ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلَقَوْنَ رَبَّهُمْ وَلَكِنِّي أَرْبُكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَقَوْمٌ مِّنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَبْنُوخُ قَدْ جَدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأَتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَلَهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُو فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَن يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ ءَامَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَأَصْنَعِ الْفُلَكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِينَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

و ای قوم من، بر [رساندن] آن [دعوت] مالی از شما نمی‌خواهم، پاداش من جز بر [عهده] خداوند نیست و من مؤمنان را طرد نمی‌کنم. آنان به لقای پروردگارشان می‌رسند. ولی من شما را گروهی نادان می‌بینم ﴿۲۹﴾ و ای قوم من، اگر آنان را طرد کنم، چه کسی در برابر خداوند مرا یاری می‌کند؟ آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۳۰﴾ و به شما نمی‌گویم که خزاین خداوند نزد من است. و غیب نمی‌دانم و نمی‌گویم: که من فرشته‌ام و به کسانی که [آنان را] از دیده خواری می‌نگرید، نمی‌گویم که خداوند خیری به آنان نخواهد داد. خداوند به آنچه در دلهای آنان است، داناتر است. من آن گاه از ستمکاران خواهم بود ﴿۳۱﴾ گفتند: ای نوح، به راستی که با ما جدال کردی، آن گاه جدالت را با ما [هر چه بیشتر] افزودی. پس اگر از راستگویانی آنچه را که به ما وعده می‌دهی برای ما [پیش] آر. ﴿۳۲﴾ گفت: خداوند- اگر بخواهد- آن را برای شما [پیش] می‌آورد و شما گریزی نخواهید داشت ﴿۳۳﴾ و اگر بخواهم که برایتان خیر خواهی کنم، خیر خواهی من- اگر خداوند بخواهد شما را بیراه بگذارد- به شما سود نمی‌بخشد. و او پروردگارتان است و به سوی او باز گردانده می‌شوید ﴿۳۴﴾ آیا می‌گویند [که پیامبر] آن [قرآن] را بر ساخته است؟ بگو: اگر آن را بر ساخته باشم گناهم بر [عهده] من است و من از گناهی که می‌کنید، بیزارم ﴿۳۵﴾ و به نوح وحی شد که از قومت [کسی]- جز آنان که ایمان آورده‌اند- ایمان نخواهد آورد. پس بر آنچه می‌کردند، دریغ مخور ﴿۳۶﴾ و زیر نظر ما و به فرمان ما [آن] کشتی را بساز و در [باره] ستمکاران با من سخن مگوی. آنان غرق شدنی‌اند ﴿۳۷﴾

وَيَصْنَعُ الْفُلَكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ
 سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ
 كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
 عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰ
 إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ
 زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ
 أَرْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ حَجْرُهَا وَمُرْسِلَهَا إِنْ رَبِّي
 لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ
 وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَبْنِي أَرْكَبَ مَعَنَا
 وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَاوِي إِلَىٰ جَبَلٍ
 يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ
 إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ
 الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَتَارُضُ أَبْلَعِي مَاءَكَ وَيَسْمَأُ
 أَقْلَعِي وَغِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى
 الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ
 رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ
 وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَكَمِينَ ﴿٤٥﴾

و [نوح] کشتی را می ساخت و هر گاه که گروهی از قومش بر او می گذشتند، او را به ریشخند می گرفتند. می گفت: اگر ما را به ریشخند می گیرید ما [هم] شما را چنان که شما به ریشخند می گیرید، به ریشخند خواهیم گرفت ﴿۳۸﴾ آن گاه خواهید دانست چه کسی است که به او عذابی می رسد که رسوایش کند و بر او عذابی پاینده فرود آید ﴿۳۹﴾ [حکایت چنین بود] تا هنگامی که حکم ما در رسید و [آب از] تنور فوران کرد، گفتیم: در آن [کشتی] از هر جنسی دو تن [نر و ماده] و خانواده ات - مگر کسی که قضای [الهی] بر او از پیش مقرر گشته است - و مؤمنان را برگیر. و جز اندکی با او ایمان نیاوردند ﴿۴۰﴾ و گفت: در آن [کشتی] سوار شوید. روان شدنش و لنگر انداختنش به نام خداست. بی گمان پروردگارم آمرزنده مهربان است ﴿۴۱﴾ و آن [کشتی] آنان را در موجی کوه آسا [در خود] می برد. و نوح پسرش را در حالی که در کناره ای بود، ندا در داد: پسر جان، با ما سوار شو و با کافران مباش ﴿۴۲﴾ گفت: به کوهی پناه خواهم گرفت که مرا از آب در امان دارد. گفت: امروز هیچ نگاه دارنده ای از عذاب خدا نیست، بلکه کسی [حفظ می شود که خداوند به او] رحمت آورده باشد و موج بین آنان حایل آمد، و [او] از غرق شدگان گردید ﴿۴۳﴾ و گفته شد: ای زمین، آبت را فروبر و ای آسمان [بارانت را] باز دار. و آب فرو نشانده شد و کار به انجام رسید و [کشتی] بر [کوه] جودی پهلوی گرفت و گفته شد: نفرین بر گروه ستمکاران. ﴿۴۴﴾ و نوح پروردگارش را ندا داد و گفت: پروردگارا، پسر من از خاندان من است و البته وعده ات راستین است و تو بهترین داورانی ﴿۴۵﴾

قَالَ يَنْوُحُ إِنَّهُوَ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُوَ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعْطُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنَ مِنَ الْخَسِيرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَنْوُحُ أَهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَى عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَقَوْمَ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنِّي أَجْرِي إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يَهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

گفت: ای نوح، او از خاندانت نیست، به راستی او [مرتکب] کار ناشایست است، پس چیزی را از من نخواه که به آن علم نداری. من به تو پند می‌دهم که [مبادا] از نادانان باشی ﴿۴۶﴾ گفت: پروردگارا، من به تو پناه می‌برم از اینکه از تو چیزی را بخواهم که به آن علم ندارم. و اگر مرا نیامرزی و به من رحمت نیآوری از زیانکاران خواهم بود ﴿۴۷﴾ گفته شد: ای نوح، به سلامتی از [سوی] ما و [همراه با] برکتهای [فرود آمده] بر تو و بر امتیهای از [نسل] آنان که با تو، فرود آی. و امتیهای [دیگر] هستند که [یک چند] بهره‌مندشان خواهیم کرد. سپس عذابی دردناک از [سوی] ما به آنان می‌رسد ﴿۴۸﴾ این [برخی] از خبرهای غیب است که آن را به تو وحی می‌کنیم. تو و قومت پیش از این آن را نمی‌دانستید. پس بردباری کن. که سرانجام [نیک] پرهیزگاران راست ﴿۴۹﴾ و به سوی عاد، برادرشان هود [را فرستادیم]. گفت: ای قوم من، خداوند را پرستید. برایتان معبود [راستینی] جز او نیست. شما جز افترازن نیستید ﴿۵۰﴾ ای قوم من، بر [رساندن] آن [دعوت] پاداشی از شما نمی‌خواهم. پاداش من جز بر [عهد] کسی که مرا آفریده است، نیست. آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿۵۱﴾ و ای قوم من، از پروردگارتان آمرزش بخواهید، آن گاه به سوی او باز گردید تا [ابر] آسمان را فرو ریزان بر شما بباراند و توانی بر توانتان بیفزاید و گناهکارانه روی برمتابید ﴿۵۲﴾ گفتند: ای هود، برایمان دلیلی نیاورده‌ای و ما به سخن تو معبودانمان را ترک نخواهیم کرد و ما تو را باور نداریم ﴿۵۳﴾

إِنْ نَقُولُ إِلَّا أَعْتَرْنَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوِّ قَالَ إِنْ
أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ
دُونِهِ فَكَيْدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظَرُونَ ﴿٥٥﴾ إِنْ
تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ
أَخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَىٰكُمْ
وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ
رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِیْظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ
هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَحْنُ لَهُمْ مِنَ
عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ
وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾
وَاتَّبَعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ إِلَّا إِنْ
عَادَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا بُعْدًا لِّعَادِ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾
وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَاقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ
مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوَبُّوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي
قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَصْلِحْ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا
قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّآ
لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

جز این نمی‌گوییم که برخی از معبودانمان گزندگی به تو رسانده‌اند. گفت: من خداوند را گواه می‌گیرم و [شما نیز] گواه باشید که از آنچه در برابر او شریک می‌آورید، بیزارم ﴿۵۴﴾ پس همگی در حق من بداندیشی کنید، آن گاه به من مهلت مدهید ﴿۵۵﴾ من بر خداوند، پروردگار خود و پروردگار شما توکل کرده‌ام. هیچ جنبنده‌ای نیست مگر آنکه او (خداوند) بر هستی‌اش چیره است. به راستی پروردگارم [در حق مملوکاتش] بر راه راست است ﴿۵۶﴾ پس اگر روی گردانید [بدانید که من] آنچه را که با آن به سوی شما رسالت یافته‌ام، به شما رساندم و پروردگارم قومی جز شما را جایگزین می‌سازد. و هیچ زیانی به او نمی‌توانید برسانید. پروردگارم بر همه چیز نگهبان است ﴿۵۷﴾ و چون حکم ما در رسید، هود و کسانی را که همراه او ایمان آوردند به رحمتی از [سوی] خویش نجات دادیم و آنان را از عقوبتی سخت رهانیدیم ﴿۵۸﴾ و این [سرگذشت قوم] عاد است که آیات پروردگارشان را انکار کردند و از فرستادگانش نافرمانی کردند و از فرمان هر سرکش ستیزه‌جویی پیروی کردند ﴿۵۹﴾ و در این دنیا و [نیز] روز قیامت لعنتی بدرقه [راه] آنان شد. بدانید که [قوم] عاد به پروردگارشان کفر ورزیدند. هان بر عاد، قوم هود نفرین باد ﴿۶۰﴾ و به سوی ثمود، برادرشان صالح را [فرستادیم]. گفت: ای قوم من، خدا را پرستش کنید. معبود [راستینی] جز او ندارید. او شما را از زمین پدید آورد و شما را در آن به آباد کردن گمارد، پس از او آمرزش بخواهید، آن گاه به درگاه او توبه کنید. که پروردگارم نزدیک [و] اجابت کننده است ﴿۶۱﴾ گفتند: ای صالح، پیش از این در میان ما به تو امید می‌رفت. آیا ما را از پرستیدن آنچه باز می‌داری که نیاکانمان می‌پرستیدند؟ و به راستی ما از آنچه ما را به آن فرا می‌خوانی سخت در تردیدیم ﴿۶۲﴾

قَالَ يَقَوْمُ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَعَاتَلَنِي مِنْهُ رَحْمَةٌ فَمَنْ يُنصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ
عَصَيْتُهُ ۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾ وَيَقَوْمُ
هَذِهِ نَافَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ ۖ فَذُرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ
اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ
﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ۖ ذَلِكَ
وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا
صَالِحًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ
يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثَمِينَ ﴿٦٧﴾
كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ أَلَا إِنَّ ثَمُودًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا
بُعْدًا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ
بِالبُّشْرَىٰ قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ ۖ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ
بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَءَا أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ
نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۚ قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا
أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾ وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ
فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

گفت: ای قوم من، چه می‌اندیشید اگر از [سوی]
پروردگارم بر خوردار از حجتی باشم و از [سوی] خود
رحمتی به من ارزانی داشته باشد، اگر از او نافرمانی کنم،
چه کسی در برابر [کیفر] خدا مرا یاری خواهد داد. پس بر
من جز خسران نمی‌افزاید ﴿۶۳﴾ و ای قوم من، این ماده
شتر خداوند است که به عنوان نشانه‌ای برای شماست، پس
بگذاریدش تا در زمین خدا بچرد و هیچ گزندی به او
نرسانید که [آن گاه] عذابی نزدیک [گریبان] شما را بگیرد
﴿۶۴﴾ پس آن را پی کردند. آن گاه [صالح] گفت: سه
روز در سرایتان بهره‌مند گردید. این وعده‌ای است که
دروغی در آن نیست ﴿۶۵﴾ پس چون فرمان ما در رسید
صالح و کسانی را که همراه او ایمان آوردند، به رحمتی از
[سوی] خویش نجات دادیم و از رسوایی آن روز
[رهانیدیم] به راستی پروردگارت توانا [و] پیروزمند است
﴿۶۶﴾ بانگ مرگبار ستمکاران را فرو گرفت و در سرای
خود از پای در آمدند ﴿۶۷﴾ گویی هرگز در آنجا
نبوده‌اند، آری [قوم] ثمود پروردگارشان را انکار کردند.
هان، نفرین بر ثمود باد ﴿۶۸﴾ و فرستادگان ما با بشارت
[نزد] ابراهیم آمدند. سلام گفتند. [ابراهیم هم در پاسخ]
سلام گفت، آن گاه طولی نکشید که گوساله‌ای بریان
آورد ﴿۶۹﴾ سپس چون دید دستانشان به سوی آن دراز
نمی‌شود، به آنان گمان بد برد و ترسی از آنان در دل
آورد. گفتند: مترس. که ما به سوی قوم لوط فرستاده
شده‌ایم ﴿۷۰﴾ و همسرش ایستاده بود و خندید. آن گاه او
را به اسحاق و از پی اسحاق به یعقوب بشارت دادیم
﴿۷۱﴾

قَالَتْ يَوِيلَتَىٰ أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا ۖ
 إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ
 اللَّهِ ۖ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَتُهُ ۖ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ
 إِنَّهُ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ
 وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجْدِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ
 إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يَتَابَرَهِيمُ ۖ أُعْرِضْ عَنْ
 هَذَا ۖ إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَإِنَّهُمْ لَأَتِيهِمْ عَذَابٌ
 غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ
 وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَاءَهُ
 قَوْمُهُ ۖ يَهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ
 السَّيِّئَاتِ ۖ قَالَ يَتَقَوْمٌ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَظْهَرُ لَكُمْ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي ۖ أَلَيْسَ مِنْكُمْ
 رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ
 مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي
 بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوَىٰ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يَلُوطُ
 إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلَوْا إِلَيْكَ ۖ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعِ
 مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أُمْرَأَتَكَ ۖ إِنَّهُ
 مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ ۖ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ ۖ أَلَيْسَ
 الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

گفت: وای بر من، آیا در حالی که من پیر زنم و این شوهرم [نیز] پیر شده است، [فرزند] به دنیا خواهم آورد. این چیزی شگفت آور است ﴿۷۲﴾ گفتند: آیا از قدرت خدا به شگفت می آیی؟ بخشایش خداوند و برکاتش بر شما، اهل این خانه باد. بی گمان او ستوده بزرگوار است ﴿۷۳﴾ پس چون ترس از [دل] ابراهیم [بیرون] رفت و او را بشارت آمد، در [باره] قوم لوط شروع به مجادله با ما کرد ﴿۷۴﴾ ابراهیم بردبار دردمند توبه کار بود ﴿۷۵﴾ [گفتیم:] ای ابراهیم، از این [چون و چرا] در گذر. که عذاب پروردگارت در رسیده است. و به راستی برایشان عذابی بی بازگشت خواهد آمد ﴿۷۶﴾ و چون فرستادگان ما [نزد] لوط آمدند از آنان اندوهگین شد و از آنکه توان [یاری رساندن] به آنان را نداشت تنگدل گشت و گفت: امروز روزی سخت است ﴿۷۷﴾ و قومش شتابان به سوی او آمدند. و پیش از این کارهای ناپسند مرتکب می شدند. گفت: ای قوم من! اینان دختران من اند [اگر می خواهید با آنان ازدواج کنید] آنان برایتان پاکیزه ترند، پس از خداوند پروا بدارید و در [باره] مهمانانم مرا رسوا نکنید. آیا هیچ مرد شایسته ای در میان شما نیست؟ ﴿۷۸﴾ گفتند: می دانی که ما در [باره] دخترانت خواسته ای نداریم و تو به خوبی می دانی که ما چه می خواهیم. ﴿۷۹﴾ گفت: اگر من [برای مقابله] با شما توانی داشتم یا به پناهگاهی استوار پناه می جستم [جلوی شما را می گرفتم] ﴿۸۰﴾ گفتند: ای لوط، ما فرستادگان پروردگارت هستیم، [آنان] به تو نخواهند رسید. پس در پاسی از شب گذشته خانوادات را ببر و نباید کسی از شما جز زنت واپس نگردد که هر آنچه به آنان رسد، به او نیز خواهد رسید. که وعده گاهشان [هنگام] صبح است، آیا صبح نزدیک نیست؟ ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا
عَلَيْهَا جِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنْضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ
رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ ۞ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ
أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَقَوْمُ أَاعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّن
إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي
أَرَاكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾ وَيَقَوْمُ أَوفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ
أَصْلُوْكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَّتْرِكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ
نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ
﴿٨٧﴾ قَالَ يَقَوْمُ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَرَزَقْنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَخَالِفَكُمْ إِلَىٰ
مَا أَنْتُمْ عَنْهُ إِن أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ
وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

پس چون فرمان ما در رسید، زیر و زبرش کردیم و آنجا را
با سنگ گل بر هم نهاده سنگباران کردیم ﴿۸۲﴾ [با
سنگهایی که] به نزد پروردگارت نشانمند شده‌اند. و این
[سنگها] از ستمکاران دور نیستند ﴿۸۳﴾ ۞ و به سوی [قوم]
مدین برادرشان شعیب را [فرستادیم]. گفت: ای قوم من
خداوند را پرستش کنید، شما جز او معبود [راستینی]
ندارید و پیمان و ترازو را کم مدهید. که من شما را در
آسایش می‌بینم و من بر شما از عذاب روز فراگیر بیم دارم
﴿۸۴﴾ و ای قوم من، پیمان و ترازو را دادگرانه به تمام [و
کمال] دهید و به مردم، کالاهایشان را کم مدهید و در این
سرزمین در تباهی مکوشید ﴿۸۵﴾ اگر مؤمن‌اید، باز نهاده
[حلال] الهی برایتان بهتر است و من بر شما نگهبان نیستم
﴿۸۶﴾ گفتند: ای شعیب آیا نمازت به تو فرمان می‌دهد
که آنچه را که نیاکانمان می‌پرستیدند رها سازیم یا
[بگذریم از] آنکه در اموال خود آنچه خواهیم کنیم؟ بی
گمان تو [شخصی] بردبار فهیم هستی ﴿۸۷﴾ گفت: ای
قوم من، چه می‌اندیشید، اگر از [سوی] پروردگارم
برخوردار از حجتی باشم و از [سوی] خود رزقی نیک به
من داده باشد؟ و نمی‌خواهم در آنچه شما را از آن نهی
می‌کنم با شما مخالفت ورزم. من قصد [کاری] جز اصلاح
در حدّ توان خویش ندارم و توفیقم جز به [فضل] خدا
نیست. بر او توکل کرده‌ام و به سوی او باز می‌گردم

وَيَقَوْمٌ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا
 أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ
 لُوطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَأَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا
 إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ مَا نَفَقَهُ
 كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرُّكَ فِيْنَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا
 رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ
 يَقَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ
 وَرَاءَكُمْ ظَهْرِيَّ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾
 وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ
 تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ
 وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا
 نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ
 الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثَمِينَ
 ﴿٩٤﴾ كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا إِلَّا بُعْدًا لِّمَدِينٍ كَمَا بَعَدَتْ
 ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ
 ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ
 فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

و ای قوم من، دشمنی من [این وصف را] در شما ایجاد
 نکند که به شما [نیز] برسد آنچه به قوم نوح یا قوم هود یا
 قوم صالح رسید. و قوم لوط از شما دور نیستند ﴿۸۹﴾ و از
 پروردگارتان آمرزش بخواهید، آن گاه به [درگاه] او توبه
 کنید. که پروردگارم مهربان دوستدار است ﴿۹۰﴾ گفتند:
 ای شعیب، بسیاری از آنچه را که می گویی، در نمی یابیم و
 ما تو را در میانمان ناتوان می بینیم. و اگر قبیله ات نبود، تو
 را سنگسار می کردیم و تو نزد ما گرانقدر نیستی ﴿۹۱﴾
 گفت: ای قوم من، آیا قبیله ام نزد شما از خداوند گرامی تر
 است؟ و شما او (خدا) را پشت سر خویش انداخته اید [و
 فراموشش کرده اید]. پروردگارم به عملکردتان احاطه
 دارد؟ ﴿۹۲﴾ و ای قوم من، به روش خود عمل کنید، من
 نیز [به شیوه خود] عمل می کنم. به زودی خواهید دانست،
 چه کسی است که عذابی به او می رسد که رسوایش کند و
 چه کسی دروغگو است. و انتظار کشید و من [هم] با شما
 در انتظارم ﴿۹۳﴾ و هنگامی که عذاب ما در رسید، شعیب
 و کسانی را که با او بودند، به رحمتی از [سوی] خود
 نجات دادیم و بانگ مرگبار ستمکاران را در گرفت پس
 در سرایشان از پای در آمدند ﴿۹۴﴾ [چنان که] گویی
 هرگز در آنجا نبوده اند. هان نفرین بر [قوم] مدین باد، چنان
 که [قوم] ثمود نفرین زده بود. ﴿۹۵﴾ و به راستی موسی را
 با نشانه های خود و دلیل روشن فرستادیم ﴿۹۶﴾ به سوی
 فرعون و قوم او. آن گاه [آنان] از فرمان فرعون پیروی
 کردند و فرمان فرعون راست [و درست] نبود ﴿۹۷﴾

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ
 الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأَتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةَ وَيَوْمَ
 الْقِيَمَةِ بئسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٩﴾ ذَلِكَ مِنْ أَثْبَاءِ
 الْقُرَى نَقْصُهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا
 ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ
 آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا
 جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾ وَكَذَلِكَ
 أَخَذَ رَبُّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخَذَهُ
 أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ
 الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ
 مَشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَوْمَ
 يَأْتِ لَا تَكَلِّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ
 وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا
 زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ
 وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ
 ﴿١٠٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ سَعَدُوا فِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا
 دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ
 غَيْرَ مَجْدُودٍ ﴿١٠٨﴾

برای قومش در روز قیامت پیشوا می‌شود، آن گاه
 [خداوند] آنان را به آتش در خواهد آورد. چه بد است در
 آیندی که از آن [به دوزخ] در آورده می‌شوند ﴿٩٨﴾ و
 در این [دنیا] و [نیز] در روز قیامت لعنت بدرقه راه آنان
 شود، بد عطایی است که [به آنان] داده شد ﴿٩٩﴾ این
 [برخی] از اخبار شهرهاست که آن را بر تو می‌خوانیم،
 برخی از آنها باقی است و برخی [دیگر] از بن برکنده شده
 است ﴿١٠٠﴾ و ما بر آنان ستم نکردیم بلکه خود بر
 خویشتن ستم کردند. پس آن معبودانشان که [آنان] به
 جای خداوند [به نیایش] می‌خواندند- وقتی که فرمان
 پروردگارت در رسید- چیزی را از آنان دفع نکردند و بر
 آنان جز نابودی [چیزی] نیفزودند ﴿١٠١﴾ و گرفتار
 ساختن پروردگارت چنین است که چون شهرهایی را که
 [مردمانش] ستمگر باشند. فرو گیرد. آری گرفتار ساختنش
 دردناک [و] سخت است ﴿١٠٢﴾ در این [امر] برای کسی
 که از عذاب آخرت بترسد، نشانه‌ای است. آن روز روزی
 است که مردم در آن گرد آورده شوند و آن روز روزی
 است که [همگان] حاضر آیند ﴿١٠٣﴾ و آن را مگر تا
 مدتی معین به تأخیر نمی‌اندازیم ﴿١٠٤﴾ روزی فرا رسد
 که هیچ کس جز به اذن او سخن نگوید، پس [برخی] از
 آنان نگویند و [برخی دیگر] نیکبختند ﴿١٠٥﴾ اما
 نگویند در آتش‌اند، آنان در آنجا [فریاد و ناله‌ای] چون
 زیر و بم صدای خران دارند ﴿١٠٦﴾ در آنجا تا زمانی که
 آسمانها و زمین باقی است جاودانه‌اند، مگر مدت زمانی که
 پروردگارت بخواهد، که پروردگارت آنچه را که بخواهد
 انجام دهد ﴿١٠٧﴾ و اما نیکبختان در بهشتند، در آنجا تا
 زمانی که آسمانها و زمین باقی است، جاودانه‌اند. مگر
 مدت زمانی که پروردگارت بخواهد. [که ما به] بخششی
 ناگسستنی می‌بخشیم ﴿١٠٨﴾

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا
 كَمَا يَعْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمُوقُوهُمْ نَصِيبُهُمْ
 غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
 فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقَضَىٰ
 بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾ وَإِنَّ كَلَّا لَمَّا
 لِيُوقِنَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾
 فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ
 بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
 فَتَمَسَّكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ
 ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُفَا
 مِنْ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ
 ذِكْرَىٰ لِلذَّكِرِينَ ﴿١١٤﴾ وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجَرَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ
 أُولُوا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا
 مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ
 وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ
 بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

پس از [بطلان] آنچه آنان می‌پرستند، در تردید مباش. آنان
 جز چیزی را که نیاکانشان از پیش می‌پرستیدند،
 نمی‌پرستند، و البته ما سهم آنان را بی هیچ کاستی به تمام و
 کمال به آنان می‌رسانیم ﴿۱۰۹﴾ و به راستی به موسی
 کتاب دادیم، آن گاه در آن اختلاف افتاد و اگر وعده‌ای
 از پیش از [سوی] پروردگارت مقرر نبود، قطعاً در میان
 آنان داوری می‌شد. و آنان از آن سخت در شک‌اند
 ﴿۱۱۰﴾ و چون [بر انگیخته شوند] پروردگارت [سزای]
 کردارهایشان را به تمام و کمال به یکا یک آنان خواهد
 داد. که او به آنچه می‌کنند، آگاه است ﴿۱۱۱﴾ پس چنان
 که فرمان یافته‌ای پایداری ورز و [نیز] کسی که همراه تو
 رو به سوی خداوند آورده است [باید چنین کند] و
 سرکشی نکنید، بی گمان او به آنچه می‌کنید، بیناست
 ﴿۱۱۲﴾ و به ستمکاران گرایش نیابید که آن گاه آتش
 [جهنم] به شما خواهد رسید و در برابر خداوند دوستانی
 ندارید، آن گاه نصرت نمی‌یابید ﴿۱۱۳﴾ و در دو سوی
 روز و در ساعتی چند از شب نماز بگزار. آری نیکی‌ها
 بدیها را از میان می‌برند. این برای پند پذیران پندی است
 ﴿۱۱۴﴾ و بردباری ورز که خداوند پاداش نیکوکاران را
 از بین نمی‌برد ﴿۱۱۵﴾ پس چرا از امتهای پیش از شما
 خردمندانی نبودند که از فساد در زمین باز دارند؟ مگر
 اندکی از آنان که نجاتشان دادیم. و ستمکاران به دنبال ناز
 و نعمتی افتادند که از آن بهره‌مند بودند و گناهکار بودند
 ﴿۱۱۶﴾ و پروردگارت هرگز بر آن نبود که [مردم] شهرها
 را از روی ستم، در حالی که ساکنانش نیکوکار باشند، به
 نابودی بکشاند ﴿۱۱۷﴾

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً ۖ وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَنْ رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكَلَّا نَقْصُصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأُمُورُ كُلُّهُ فَاَعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

و اگر پروردگارت می‌خواست، مردمان را یک امت قرار می‌داد. ولی همواره مختلف‌اند ﴿۱۱۸﴾ مگر کسی که پروردگارت [بر او] رحمت آورده است و برای این آنان را آفریده است. و وعده پروردگارت مقرر گشته است که: قطعاً جهنم را از همگی جن و مردم پر کنم ﴿۱۱۹﴾ و یکا یک از اخبار رسولان بر تو می‌خوانیم، اخباری که با آن دلت را استوار می‌داریم. و در این [قرآن] حق و پندی و یاد کردی برای مؤمنان برایت آمده است ﴿۱۲۰﴾ و به آنان که ایمان نمی‌آورند، بگو: بر شیوه خود عمل کنید. ما [نیز بر شیوه خود] عمل می‌کنیم ﴿۱۲۱﴾ و چشم به راه باشید. ما [نیز] چشم به راهیم ﴿۱۲۲﴾ و [آگاهی از] غیب آسمانها و زمین ویژه خداوند است و همه کارها به سوی او باز گردانده می‌شود، پس او را پرست و بر او توکل کن و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿۱۲۳﴾

سُورَةُ يُوسُفَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْءَانَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

سوره یوسف

به نام خداوند بخشنده مهربان

الر (الف. لام. را) این آیه‌های کتاب مبین است ﴿۱﴾ ما آن را [به صورت] قرآن عربی فرو فرستادیم، باشد که شما دریابید ﴿۲﴾ ما با وحی کردن این قرآن از سوی خویش به تو بهترین داستانسرایی را بر تو حکایت می‌کنیم و بیگمان پیش از آن از بی خبران بودی ﴿۳﴾ [چنین بود] هنگامی که یوسف به پدرش گفت: پدرجان، من یازده ستاره و خورشید و ماه را به [خواب] دیده‌ام. آنها را برای خود سجده‌کنان دیدم ﴿۴﴾

قَالَ يَبْنَىٰ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾
وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾
لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ ءَايَاتٍ لِلْسَّالِفِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا أَيْنَمَا مَنَا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾
أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿٩﴾
قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِي غَيَبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾
قَالُوا يَبْنَآبَانَا مَالِكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾
قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾
قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذَا لَلْخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

گفت: فرزندم، خوابت را برای برادرانت بیان مکن، که آن گاه برایت سخت بد اندیشی کنند. [بدان] که شیطان برای انسان دشمن آشکار است ﴿۵﴾ و بدینسان پروردگارت تو را بر می‌گزیند و از تأویل احادیث (تعبیر خواب) به تو می‌آموزد و نعمتش را بر تو و بر فرزندان یعقوب تمام می‌کند چنان که آن را پیش از این بر دو نیات، ابراهیم و اسحاق تمام نمود. که پروردگارت دانای فرزانه است ﴿۶﴾
بی‌گمان در [حکایت] یوسف و برادرانش برای پرسشگران عبرتهاست ﴿۷﴾ چون گفتند: که یوسف و برادر [ابوینی] اش، به نزد پدرمان، از ما محبوب‌ترند حال آنکه ما گروهی [برومند] هستیم. به راستی که پدرمان به اشتباه آشکار [دچار] است ﴿۸﴾ یوسف را بکشید یا او را به سرزمینی [نامعین] بیفکنید تا توجه پدرتان فقط به شما معطوف گردد. و تا پس از آن گروهی شایسته باشید ﴿۹﴾
گوینده‌ای از آنان گفت: یوسف را مکشید و اگر می‌خواهید کاری انجام دهید، او را به ژرفای ناپیدای چاه بیندازید تا کسی از مسافران او را برگیرد ﴿۱۰﴾ گفتند: پدرجان، تو را چه شده است که ما را در کار یوسف امین نمی‌داری، حال آنکه ما خیرخواه او هستیم؟ ﴿۱۱﴾ او را فردا با ما بفرست تا [از میوه بسیار] بهره برد و بازی کند و ما نگهبان اویم ﴿۱۲﴾ گفت: آنکه او را ببرید، مرا اندوهگین می‌کند و می‌ترسم در حالی که شما از او غافل مانید، گرگ او را بخورد ﴿۱۳﴾ گفتند: در حالی که ما گروهی [برومند] هستیم، اگر گرگ او را بخورد، آن گاه زیانکار خواهیم بود ﴿۱۴﴾

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ
 الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا
 يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا
 يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا
 فَاكْكَلَهُ الِّدِثْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا
 صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ
 بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ
 الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ
 فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَى هَذَا
 غُلْمٌ وَاسِرُّهُ بَضْعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾
 وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ
 الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ
 أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا
 وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ
 تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ
 وَآتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

پس چون او را بردند و بر آن شدند که او را در ژرفای
 ناپیدای چاه بیندازند [آن را به اجرا گذاشتند]. و به او وحی
 کردیم که قطعا آنان را در حالی که آگاه نباشند از این
 کارشان خبر خواهی داد. ﴿۱۵﴾ و شبانگاه گریان به نزد
 پدرشان آمدند ﴿۱۶﴾ گفتند: پدرجان، ما رفتیم که مسابقه
 دهیم و یوسف را نزد اسباب و اثاثیه خود گذاشتیم، که
 گرگ او را خورد. و تو [سخن] ما را- اگر چه راستگو
 باشیم- باور نخواهی کرد. ﴿۱۷﴾ و بر پیراهنش خونی
 دروغین [برای یعقوب] آوردند. [یعقوب] گفت: [نه] بلکه
 نفستان کاری [ناشایست] را برای شما آراسته است. پس
 [پیشه من] صبر نیک است و بر آنچه بیان می‌دارید،
 خداوند یاریگر [من] است ﴿۱۸﴾ کاروانی [به سر چاه]
 رسید و [کاروانیان] سقای خود را فرستادند و [او] دلوش را
 [در چاه] انداخت. [چون برکشید و یوسف را در آن دید]
 گفت، نوید که این نوجوانی است. و او را به عنوان
 سرمایه‌ای نهان ساختند. و خداوند به آنچه می‌کردند،
 داناست ﴿۱۹﴾ و او را به ثمن بخس فروختند، به چند
 درهمی اندک شمار. و به او بی رغبت بودند ﴿۲۰﴾ و
 کسی از اهل مصر که او را خرید به زنش گفت: او را
 گرامی دار، شاید که به ما سود بخشد یا او را به فرزندی
 گیریم. و بدینسان یوسف را در آن سرزمین تمکن دادیم. و
 تا به او از تعبیر خواب بیاموزیم. و خداوند بر کارش
 تواناست. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۱﴾ و چون به کمال
 رشد [خود] رسید، به او حکمت و علم دادیم. و بدینسان به
 نیکوکاران پاداش می‌دهیم ﴿۲۲﴾

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ
 الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي
 أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ
 هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَنَ رَبِّهِ كَذَلِكَ
 لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
 الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ
 دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ
 أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾
 قَالَ هِيَ رَوَدْتَنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ
 الْكَذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ
 فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ
 قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ
 عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي
 لِذَنْبِكِ إِنَّكَ كُنْتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ
 فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرْوَدُ فَتَلْهَى عَنْ نَفْسِهِ
 قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرْنَهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

و زنی که او در خانه‌اش بود مکارانه خواست تا او را از
 [پاکدامنی] خود به در کند و درها را بست و گفت: پیش
 آی. [یوسف] گفت: به خداوند پناه می‌برم. او (عزیز)
 سرور من است. در حق من نیکی کرد. بی شک ستمکاران
 رستگار نمی‌شوند ﴿۲۳﴾ و به راستی [آن زن] قصد یوسف
 کرد و [یوسف نیز به حکم طبیعت بشری] آهنگ او نمود.
 اگر برهان پروردگارش را ندیده بود [آهنگ او می‌کرد].
 چنین کردیم تا بدی و ناشایستی را از او بگردانیم. که او از
 بندگان اخلاص یافته ماست ﴿۲۴﴾ و [با همدیگر] به سوی
 در شتافتند و [آن زن] پیراهنش را از پشت پاره کرد و
 شوهر او را نزدیک دریافتند. [آن زن] گفت: سزای کسی
 که به خانواده‌ات نظر بد داشته باشد، جز آنکه زندانی شود
 یا عذابی دردناک [بیند]، چیست؟ ﴿۲۵﴾ [یوسف] گفت:
 این زن مکارانه خواست که مرا از [پاکدامنی] خود به در
 کند و گواهی از خانواده [آن] زن گواهی داد، اگر
 پیراهنش از پیش دریده باشد، [آن زن] راست گفته است و
 او (یوسف) از دروغگویان است ﴿۲۶﴾ و اگر پیراهنش از
 پشت دریده باشد، [آن زن] دروغ گفته و او (یوسف) از
 راستگویان است ﴿۲۷﴾ آن گاه چون پیراهنش را دید که
 از پشت دریده شده است، گفت: این از مکر شما [زنان]
 است. آری مکرتان بزرگ است ﴿۲۸﴾ ای یوسف، از این
 [ماجرا] درگذر و [تو نیز ای زن] برای گناهت آمرزش
 بخواه که تو از خطاکاران بوده‌ای ﴿۲۹﴾ و زانی در شهر
 گفتند که: زن عزیز مکارانه از غلامش می‌خواهد که از
 [پاکدامنی] خویش درگذرد. به راستی عشق [یوسف] در
 دلش جای کرده است. ما او را در گمراهی آشکار می‌بینیم
 ﴿۳۰﴾

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكًا وَعَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ أَخْرِجْ عَلَيَّهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْنَهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَ جُنَّتُهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

پس چون [زن عزیز] بد اندیشی آنان را شنید، [کسی را برای دعوت] به سوی آنان فرستاد و برای آنان مجلسی فراهم دید و چاقویی [به دست] هر یک از آنان داد و [به یوسف] گفت: بر آنان بیرون آی. آن گاه چون او را دیدند، بزرگش یافتند و دستان خود را بریدند و گفتند: سبحان الله، این [جوان] بشر نیست. او جز فرشته‌ای گرانقدر نیست ﴿۳۱﴾ [آن زن] گفت: این است آن کسی که مرا در [باره] او سرزنش کرده بودید، و به راستی مکارانه از او خواستم که از [پاکدامنی] خویش در گذرد. ولی او خویشتن داری کرد. و اگر آنچه را که به او فرمان می‌دهم، انجام ندهد، قطعاً زندانی می‌شود و البته خوار و زبون خواهد بود ﴿۳۲﴾ [یوسف] گفت: پروردگارا، زندان در نزد من از آنچه مرا به آن می‌خوانند، خوش‌تر است. و اگر مکر آنان را از من باز نداری، به آنان گرایش یابم و از نادانان گردم ﴿۳۳﴾ پروردگارش [دعای او را] اجابت کرد و مکر آنان را از او باز داشت. بی گمان او شنوای داناست ﴿۳۴﴾ آنگاه پس از آنکه نشانه‌ها را دیده بودند، چنین به نظرشان رسید که او را تا مدتی زندانی کنند ﴿۳۵﴾ و دو جوان با او وارد زندان شدند. یکی از آنان گفت: من به خواب دیده‌ام که آب انگور می‌فشارم. و دیگری گفت: من به خواب دیده‌ام که بر سر خویش نانی برداشته‌ام که مرغان از آن می‌خورند. ما را از تعبیر آن با خبر ساز. به راستی ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم ﴿۳۶﴾ [یوسف] گفت: هیچ غذایی را که روزی شماست برایتان نمی‌آورند مگر آنکه شما را به تعبیر آن پیش از آنکه [مصدقش] برایتان اتفاق افتد، با خبر می‌سازم. این [توانایی بر تعبیر خواب] از [آن قبیل] چیز [ها] است که پروردگارم به من آموخته است. به راستی که من آیین قومی را که به خداوند ایمان نمی‌آورند و همانان به آخرت [نیز] بی‌باورند، ترک گفته‌ام ﴿۳۷﴾

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَصْحَبِي السِّجْنِ عَارِبَاتٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ إِلَّا لِلَّهِ أَمْرٌ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ يَصْحَبِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيسْقَى رَبَّهُ وَخَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسَهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضِرٍ وَأُخْرَى يَابِسَاتٍ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

و از آیین نیاکانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب پیروی کرده‌ام، ما را شاید که چیزی را به خداوند شرک آوریم، این از فضل خدا بر ما و بر مردم است ولی بیشتر مردم سپاس نمی‌گزارند ﴿۳۸﴾ ای دو همزندان من، آیا خدایان پراکنده بهتراند یا خداوند یکتای قهار؟ ﴿۳۹﴾ به جای او نمی‌پرستید مگر نامهایی را که خود و نیاکانتان نهاده‌اید که خداوند هیچ دلیلی بر [حقانیت] آنها نفرستاده است. فرمانروایی جز خداوند را نیست. فرمان داده است که: جز او را بندگی نکنید، دین استوار این است ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۴۰﴾ ای دو همزندان من، اما یکی از شما به سرور خویش شراب خواهد نوشاند و اما آن دیگر به دار آویخته خواهد شد. آن گاه مرغان از سرش خواهند خورد. امری که در [باره] آن پرسش می‌کردید، [چنین] سرانجام یافته است ﴿۴۱﴾ و به کسی از آن دو که دانست رهایی می‌یابد، گفت: مرا به نزد سرورت یاد کن. ولی شیطان یاد کردن [یوسف را به نزد] سرورش از یاد او برد، لذا چند سالی در زندان ماند ﴿۴۲﴾ و پادشاه گفت: من هفت گاو فربه را [به خواب] دیده‌ام که هفت [گاو] لاغر آنها را می‌خورند و [نیز] هفت خوشه سبز و [هفت خوشه] خشک دیگر را [به خواب می‌بینم]. ای جماعت، در [باره] خوابم، اگر خواب را تعبیر می‌کنید، به من پاسخ گوید ﴿۴۳﴾

قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمَ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ
 بِعَلَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ
 أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا
 الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ
 عَجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي
 أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزَرَّعُونَ
 سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُنبُلِهِ إِلَّا
 قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعُ
 شِدَادٍ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا
 تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ
 النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ
 فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَسْأَلْهُ مَا
 بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ
 عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتَنَّ يُوسُفَ عَنْ
 نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوْءٍ
 قَالَتْ أُمَرَاتُ الْعَزِيزِ الْكَذَّابُ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا
 رَاوَدْنَاهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصِّدِّيقِينَ ﴿٥١﴾ ذَلِكَ
 لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ
 الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

گفتند: [اینها] خوابهای پریشان‌اند. و ما به تعبیر خوابهای
 پریشان دانا نیستیم ﴿۴۴﴾ و کسی از آن دو که رهایی
 یافته و پس از مدّت زمانی [پیام یوسف را] به خاطر آورده
 بود، گفت: من شما را از تعبیر آن [خواب] خبر می‌دهم.
 پس مرا [به زندان] بفرستید ﴿۴۵﴾ [گفت: ای یوسف،
 ای صدیق، در [باره] هفت گاو فربه‌ی که هفت [گاو] لاغر
 آنها را می‌خورند و هفت خوشه سبز و [هفت خوشه] دیگر
 خشک به ما پاسخ ده. باشد که من به نزد مردم [منتظر] باز
 گردم تا آنان [تعبیر این خواب را] بدانند ﴿۴۶﴾ گفت:
 هفت سال پیای کشت کنید، آن گاه هر چه بدروید، آن را
 با خوشه‌اش بگذارید، مگر اندکی از آنچه می‌خورید
 ﴿۴۷﴾ آن گاه پس از آن، هفت [سال] سخت [و قحطی]
 پیش می‌آید [که مردم] آنچه را که از پیش برای آن [سال]
 ها ذخیره کرده بودید، می‌خورند مگر اندکی از آنچه که
 [برای کشت دوباره] انبار می‌کنید ﴿۴۸﴾ آن گاه، پس از
 آن [هفت سال] سالی می‌آید که مردم باران می‌بینند و در
 آن [سال افشردنیها] را بفشردند ﴿۴۹﴾ و پادشاه گفت: او
 (یوسف) را به نزد من آورید، پس چون فرستاده [پادشاه]
 به نزد او آمد، گفت: به [نزد] سرورت باز گرد و از او
 پرس، شأن آن زنانی که دستهایشان را بریدند، چه بود؟ به
 راستی که پروردگارم به مکر آنان داناست ﴿۵۰﴾ [پادشاه
 به آن زنان گفت:] کاروبارتان چه بود آن گاه که خواستید
 یوسف را از پاکدامنی‌اش به در برید؟ گفتند: پناه بر خدا.
 هیچ گناهی بر او ندانسته‌ایم. زن عزیز گفت: هم اکنون حق
 آشکار شد، من خواستم که او را از پاکدامنی‌اش به در برم
 و به راستی که او از راستگویان است ﴿۵۱﴾ یوسف
 گفت: همه اینها برای آن است تا [عزیز] بداند که من در
 نهان به او خیانت نکرده‌ام. و اینکه خداوند مکر خیانتکاران
 را به جایی نمی‌رساند ﴿۵۲﴾

وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ ۖ أَسْتَخْلِصُهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا أَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِّنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوْفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ ۖ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سَنُرَوِّدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفَتَيْنِهِ اجْعَلُوا بَضْعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسَلَ مَعَنَا أَحَانَا نَكْتَلُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾

و نفس خود را تبرئه نمی‌کنم، به راستی که نفس بد فرماست مگر وقتی که پروردگارم رحمت آورد. که پروردگارم آمرزنده مهربان است ﴿۵۳﴾ و پادشاه گفت: او را به نزد من آورید تا او را ندیم ویژه خود گردانم. پس چون با او به سخن پرداخت، گفت: تو امروز نزد ما ارجمند [و] امانتداری ﴿۵۴﴾ [یوسف] گفت: مرا بر خزائن این سرزمین بگمار. که من نگاهدارنده‌ای دانا هستم ﴿۵۵﴾ و بدینسان در آن سرزمین به یوسف تمکن بخشیدیم. از آن [سرزمین] هر جا که می‌خواست جای می‌گرفت. رحمت خود را به هر کس که بخواهیم می‌رسانیم و پاداش نیکوکاران را از بین نمی‌بریم ﴿۵۶﴾ و پاداش آن جهانی برای کسانی که ایمان آوردند و پرهیزگاری می‌کردند، بهتر است ﴿۵۷﴾ و برادران یوسف آمدند و بر او وارد شدند آن گاه [یوسف] آنان را شناخت، حال آنکه آنان او را نمی‌شناختند ﴿۵۸﴾ و چون ساز و برگشان را برایشان فراهم دید، گفت: آن برادر پدريتان را به نزد من آرید. آیا نمی‌بینید که من پیمانه را به تمام و کمال می‌دهم و من بهترین مهماندارانم؟ ﴿۵۹﴾ اما اگر او را نزد به نزد من نیاورید، در نزد من پیمانه‌ای ندارید و به من نزدیک نشوید ﴿۶۰﴾ گفتند: در [بار] او با پدرش [با هر تلاش و ترفند] که باشد، سخن خواهیم گفت و [حتما] این کار را خواهیم کرد ﴿۶۱﴾ و به غلامانش گفت: سرمایه‌شان را در خرجینهایشان قرار دهید، شاید که آنان چون به نزد خانواده‌شان باز روند، آن را بشناسند، باشد که آنان باز آیند ﴿۶۲﴾ آن گاه چون نزد پدرشان بازگشتند، گفتند: پدرجان، پیمانه [آذوقه] را از ما دریغ داشته‌اند، پس برادرمان را با ما بفرست تا پیمانه بگیریم و ما نگهبان اویم ﴿۶۳﴾

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَلْعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَبْنَابَانَا مَا نَبِغِي هَذِهِ بِضَلْعَتِنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ كَيْلٍ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُوا مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَيَبْنِي لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَحْكَمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَدُوٌّ عَلِيمٌ لِمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

[یعقوب] گفت: شما را بر او امین ندارم مگر چنان که شما را پیش از این بر برادرش امین داشتم، خداوند بهترین نگهبان و همو مهربانترین مهربانان است ﴿۶۴﴾ و چون بارشان را گشودند، سرمایه‌شان را یافتند که به آنان باز گردانده شده است. گفتند: پدرجان، [بیش از این] چه می‌خواهیم. این سرمایه ماست که به ما بازگردانده شده است و [می‌رویم] برای خانواده‌مان غله می‌آوریم و از برادرمان مراقبت می‌کنیم و یک بار شتر را افزون خواهیم آورد. این (آنچه آورده‌ایم) پیمانه‌ای اندک است ﴿۶۵﴾ [یعقوب] گفت: او را با شما نمی‌فرستم تا آنکه پیمانی الهی به من دهید که او را به نزد من باز خواهید آورد. مگر آنکه شما گرفتار آید، پس آنان با او پیمان بستند، گفت: خداوند بر آنچه می‌گوییم نگهبان است ﴿۶۶﴾ و گفت: ای پسران من، از یک در وارد نشوید و از درهای گوناگون در آید و نمی‌توانم چیزی از [قضای] خداوند را از شما دفع کنم. فرمانروایی جز خدا را نیست. بر او توکل کرده‌ام و توکل کنندگان باید [تنها] بر او توکل کنند ﴿۶۷﴾ و چون از آنجا که پدرشان به آنان دستور داده بود، وارد شدند- [چنین ورودی] نمی‌توانست از [قضای] خداوند، چیزی را از آنان دفع کند- ولی آنچه را که در دل یعقوب بود، برآورده کرد. و از آنچه به او آموخته بودیم، دانشی داشت. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۶۸﴾ چون بر یوسف وارد شدند، برادر [ابوینی] اش را نزد خود جای داد. گفت: من همان برادر توام، پس از آنچه می‌کردند، اندوهگین مباش ﴿۶۹﴾

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ
ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَتَتْهَا آلُعِيرٍ إِنَّكُمْ لَسَرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا
وَأَقْبِلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقَدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا نَفْقَدُ صَوَاعَ
الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾
قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ
وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جزاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ
كَذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جزاؤُهُ مَنْ وَجَدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ
جزاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ
قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ
كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ
الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن تَشَاءُ
وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ
سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفَ فِي نَفْسِهِ
وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَتَأْتِيهَا الْعَزِيزُ إِنْ لَهُوَ أَبَا شَيْخًا
كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُوَ إِنَّا نَرُكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

﴿٧٨﴾

هنگامی که سازوبرگشان را برایشان فراهم دید، جام
[پادشاه] را در خرجین برادرش نهاد. آن گاه ندا دهنده‌ای
ندا داد: که ای کاروانیان، شما دزد هستید ﴿٧٠﴾ روی به
سوی ایشان کرده، گفتند: چه گم کرده‌اید؟ ﴿٧١﴾ [در
پاسخ] گفتند: جام پادشاه را گم کرده‌ایم و هر کس که آن
را بیاورد، یک بار شتر [جایزه] خواهد داشت و من ضامن
این [وعده] هستم ﴿٧٢﴾ گفتند: [سوگند] به خدا،
دانسته‌اید که ما نیامده‌ایم تا در این سرزمین فساد کنیم و
[هرگز] دزد نبوده‌ایم ﴿٧٣﴾ گفتند: کیفر این [کار] اگر
دروغگو باشید، چیست؟ ﴿٧٤﴾ گفتند: کیفرش [اسیر
گرفتن] کسی است که [آن] در خرجینش یافته شود. پس
[مجازات] خود او کیفرش است، که ما ستمکاران را
بدینسان کیفر می‌دهیم ﴿٧٥﴾ پس شروع به [جستجوی]
خرجینهای آنان پیش از خرجین برادرش کرد، آن گاه آن
را از خرجین برادرش بیرون کشید. بدینسان برای یوسف
تدبیر کردیم. نمی‌توانست در آیین پادشاه برادرش را به
[اسارت] گیرد. اما به خواست خدا [چنین کرد]. درجات
هر کس را که بخواهیم بلند می‌گردانیم و برتر از هر
داننده‌ای، دانایی هست ﴿٧٦﴾ گفتند: اگر [او] دزدی
کرده باشد [بعید نیست] برادری [هم] داشت که پیش از
این دزدی کرد. پس یوسف آن [سخن] را در دل خویش
نهان داشت و آن را برایشان آشکار نکرد، [در دل خویش]
گفت: شما بد منصب ترید و خداوند به آنچه بیان می‌کنید
داناتر است ﴿٧٧﴾ گفتند: ای عزیز، او پدری پیر کهنسال
دارد، پس کسی از ما را به جای او نگه دار، که ما تو را از
نیکوکاران می‌بینیم ﴿٧٨﴾

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُوَ إِنَّآ إِذَا لَظَلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا أَسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِىَ أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لىَ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾ أَرْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَتَّابَانَا إِنَّ أَبْنَاكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٨١﴾ وَسَلِّ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا صَادِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَأْسَفَى عَلَى يُّوسُفَ وَأَبِیضَتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتُوْا تَذْكُرُ يُّوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

گفت: پناه بر خدا، که جز کسی را که کالایمان را نزد او یافته‌ایم، نگه داریم، که ما آن گاه ستمکار خواهیم بود ﴿۷۹﴾ چون از او ناامید شدند، شورکنان به خلوت نشستند. بزرگترینشان گفت: آیا ندانسته‌اید که پدرتان از شما پیمانی الهی گرفته است و پیش از این درباره یوسف [هم] تقصیر کرده بودید. پس از این سرزمین بیرون نمی‌روم مگر هنگامی که پدرم به من اجازه دهد یا خداوند در حق من داوری کند و او بهترین داوران است ﴿۸۰﴾ به سوی پدرتان برگردید، بگویید، پدرجان، پسرت دزدی کرد. و گواهی ندادیم جز به آنچه می‌دانستیم و ما از نهان [کار] آگاه نبودیم ﴿۸۱﴾ و از [اهل] شهری که در آن بودیم و از کاروانی که با آن باز آمده‌ایم، پرس. و ما راست‌گوییم ﴿۸۲﴾ [یعقوب] گفت: [نه] بلکه نفسهایتان کاری [ناپسند] را برای شما آراسته جلوه داده‌است، حال [پیشه‌ام] صبر نیک است. امید است خداوند همه آنان را پیش من باز آورد. که او دانای فرزانه است ﴿۸۳﴾ و از آنان روی برتافت و گفت: دریغا بر یوسف، و چشمانش از اندوه سفید گشت، در حالی که [وجودش] سرشار از خشم بود ﴿۸۴﴾ گفتند: [سوگند] به خدا پیوسته یوسف را یاد می‌کنی تا آنکه بیمار شوی یا نابود گردی. ﴿۸۵﴾ گفت: من غم [جانکاه] و اندوهم را با خداوند در میان می‌نهم و از [سوی] خدا چیزی را می‌دانم که شما نمی‌دانید ﴿۸۶﴾

يَلْبَنِيَّ أَذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْيِسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْيِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُزَجَّجَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجَرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَاطَرَكِ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِئِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمْ أَلْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾ أَذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

پسران من، بروید و از یوسف و برادرش جستجو کنید و از رحمت خدا ناامید مگردید. چرا که جز گروه کافران از رحمت خدا ناامید نمی‌گردند ﴿۸۷﴾ پس چون بر او وارد شدند، گفتند: ای عزیز، به ما و خانواده ما سختی رسیده است و سرمایه‌ای ناپذیرفتنی آورده‌ایم، پس پیمان را به ما کامل بده و بر ما [بیشتر] ببخش که خداوند به بخشنندگان پاداش می‌دهد ﴿۸۸﴾ گفت: آیا دانسته‌اید که [نسبت به] یوسف و برادرش - هنگامی که نادان بودید - چه روا داشتید؟ ﴿۸۹﴾ گفتند: آیا به راستی تو یوسفی؟ گفت: آری من یوسفم و این برادر من است. خداوند بر ما منت نهاد، در حقیقت هر کس پروا کند و بردباری ورزد [بداند که] خداوند پاداش نیکوکاران را فرو نمی‌گذارد ﴿۹۰﴾ گفتند: [سوگند] به خداوند، که خداوند تو را بر ما برتری داده است و ما از خطا کاران بودیم ﴿۹۱﴾ گفت: امروز هیچ سرزنشی بر شما نیست. خداوند شما را می‌آمزد. و او مهربانترین مهربانان است ﴿۹۲﴾ این پیراهن را ببرید و آن را بر روی پدرم بیندازید تا بینا گردد. و خانواده‌تان را همگی به نزد من آورید ﴿۹۳﴾ و چون کاروان رهسپار شد، پدرشان گفت: اگر مرا به خرفتی متهم نکنید، بی گمان بوی یوسف را می‌یابم ﴿۹۴﴾ گفتند: [سوگند] به خدا که تو در بی‌راهی دیرینت [پایدار] هستی ﴿۹۵﴾

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ
 بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
 تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا يَتَّبِعُنَا أَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا
 كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ
 هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ
 عَاوَى إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ
 عَامِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ
 سُجَّدًا وَقَالَ يَبَّابَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ
 جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ
 السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ
 الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ
 إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ عَاتَيْتَنِي مِنَ
 الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَلِكَ مِنْ
 أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
 أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ
 وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

پس چون بشارت دهنده [به نزد او] آمد، آن [پیراهن] را بر
 رویش افکند و بینا شد. گفت: آیا به شما نگفته بودم که از
 [سوی] خداوند چیزی را می‌دانم که [شما] نمی‌دانید؟
 ﴿٩٦﴾ گفتند: پدرجان، برایمان [درباره] گناهانمان [از
 خداوند] آمرزش بخواه که ما گناهکار بودیم ﴿٩٧﴾
 گفت: برای شما از پروردگارم آمرزش خواهم خواست،
 که او آمرزنده مهربان است ﴿٩٨﴾ پس چون بر یوسف
 وارد شدند، پدر و مادرش را در کنار خود جای داد و
 گفت: اگر خداوند بخواهد، با امن [و امان] به مصر در آید
 ﴿٩٩﴾ و پدر و مادرش را بر تخت نشاند و [همه آنان]
 برایش سجده کنان [به زمین] افتادند و گفت: پدرجان، این
 تعبیر خوابم است که از پیش [دیده بودم]. خداوند آن را
 راست و درست گرداند و به راستی هنگامی که مرا از
 زندان بیرون آورد و شما را پس از آنکه شیطان بین من و
 برادرانم اختلاف افکنده بود، از صحرا باز آورد، در حق
 من نیکی [بسیار] کرد. آری پروردگارم برای [تدبیر] آنچه
 بخواهد، باریک بین است. هموست که دانای فرزانه است
 ﴿١٠٠﴾ پروردگارا، [بهره‌ای بسیار] از فرمانروایی به من
 دادی و [بخشی] از تعبیر خواب را به من آموختی. ای پدید
 آورنده آسمانها و زمین، تو کارساز من در دنیا و آخرتی.
 مرا مسلمان بمیران و مرا به صالحان بازسان ﴿١٠١﴾ این
 [برخی] از خبرهای غیب است که به تو وحی می‌کنیم و
 چون با بد اندیشی تدبیرشان را قطعی ساختند در نزدشان
 نبودی ﴿١٠٢﴾ و بیشتر مردم- و اگر چه حرص ورزی-
 مؤمن نخواهند بود ﴿١٠٣﴾

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ
لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٧٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٧٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ
أَكْثَرُهُم بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٧٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَن
تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٧٧﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو
إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ اللَّهِ
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٧٨﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا
رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ مِّنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ ۚ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي
الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧٩﴾
حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا
جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ
الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٨٠﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ
لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ۚ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن
تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى
وَرَحْمَةً لِّلْقَوْمِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٨١﴾

و بر این [دعوت] از آنان پاداشی نمی خواهی. آن جز پندی
برای جهانیان نیست ﴿۱۰۴﴾ و چه بسا نشانه‌ای در آسمانها
و زمین هست که اعراض کنان از آن، بر آن می گذرند
﴿۱۰۵﴾ و بیشترشان به خداوند ایمان نمی آورند مگر آنکه
آنان [به نوعی] مشرک اند ﴿۱۰۶﴾ آیا ایمن گشته اند از
آنکه کیفری از عذاب خداوند به آنان برسد یا ناگهان
قیامت به سراغشان آید، حال آنکه با خبر نباشند؟ ﴿۱۰۷﴾
بگو: این راه من است و من با بصیرت [و بینش] به سوی
خداوند دعوت می کنم و پیروان من [نیز چنین می کنند] و
خداوند پاک است و من از مشرکان نیستم ﴿۱۰۸﴾ و پیش
از تو- جز مردانی را- از اهل شهرها نفرستاده ایم که به آنان
وحی می کردیم. آیا در زمین نگشته اند تا بنگرند سرانجام
پیشینیانشان چگونه شد؟ و به راستی سرای آن جهانی برای
پرهیزگاران بهتر است. آیا در نمی یابید؟ ﴿۱۰۹﴾ تا وقتی
که رسولان ناامید شدند و [قومشان] پنداشتند که به آنان
دروغ گفته شده است، [آن گاه] نصرت ما به آنان
(پیامبران) رسید، و هر کس را که خواستیم، رهایی یافت و
عذاب ما از گروه گناهکاران بر نگردد ﴿۱۱۰﴾ به راستی
که در داستانهای عبرتی برای خردمندان است. [قرآن]
سخنی نبود که [به دروغ] برافته شده باشد. بلکه تصدیق
کننده کتابی است که پیش از آن است و بیانگر هر چیزی
و برای گروهی که ایمان می آورند [مایه] هدایت و رحمت
است. ﴿۱۱۱﴾

سُورَةُ الرَّعْدِ

سوره رعد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَرْ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾
 اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِّنْ أَعْنَابٍ وَزُرُوعٌ وَخَيْلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِصِلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾ وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا أَعْنَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥﴾

الم (الف. لام. میم. را). اینها آیه‌های کتاب (قرآن) است. و آنچه از [سوی] پروردگارت به تو فرو فرستاده شده حق است ولی بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند ﴿۱﴾ خداوند کسی است که آسمانها را بی [هیچ] ستونهایی که آنها را ببینید، برافراشت، آن گاه بر عرش استیلا یافت و خورشید و ماه را رام کرد. هر یک تا زمانی معین روان است. کار [هستی] را تدبیر می‌کند، نشانه‌ها را [به روشنی] بیان می‌کند تا شما به لقای پروردگارتان یقین آورید ﴿۲﴾ و او کسی است که زمین را بگستراند و در آن کوه‌ها و رودها قرار داد و در آن از هر نوع میوه زوجی دوگانه آفرید، شب را به روز می‌پوشاند. در این [امر] برای گروهی که اندیشه می‌کنند، مایه‌های عبرت است ﴿۳﴾ و در زمین قطعه‌های [گوناگون] به هم پیوسته و باغهایی از درختان انگور و کشتزار وجود دارد. و [نیز] درختان خرما می‌شوند، و در [طعم] ناهم ریشه که از یک آب آبیاری می‌شوند، و در [طعم] میوه‌ها برخی از آن را بر برخی [دیگر] برتری داده‌ایم. بی گمان در این [امر] برای گروهی که خرد می‌ورزند نشانه‌هاست ﴿۴﴾ و اگر از [ناگرویدن کافران] به شکفت می‌آیی، [بدانکه این] سخن آنان شکفت‌آور است که: آیا چون خاک شویم، آیا ما [دوباره] به هیأت آفرینشی نوین در می‌آییم. اینان کسانی‌اند که به پروردگارشان کفر ورزیدند و هم اینانند که بندها در گردنهایشان خواهد بود. و اینان دوزخی‌اند، آنان در آنجا جاودانه‌اند ﴿۵﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ
 مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلُتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ
 عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنْ مَا
 أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ
 كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ
 عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ
 الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ
 بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾
 لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ
 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا
 مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ
 وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ
 الْأَبْرَقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿١٢﴾
 وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ
 وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ
 يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

و پیش از آسایش عذاب را به شتاب از تو می خواهند حال
 آنکه کیفرها پیش از آنان [بر امتیابی] گذشته است و
 پروردگارت برای مردمان با وجود ستمکار بودنشان
 آمرزنده است و پروردگارت سخت کیفر است ﴿۶﴾ و
 کافران می گویند: چرا نشانه ای از [سوی] پروردگارش بر
 او فرستاده نشد؟ تو فقط هشدار دهنده ای. و هر قومی
 راهنمایی دارد ﴿۷﴾ خداوند می داند آنچه را که هر مادینه
 بر می دارد و آنچه را که رحمها می کاهند و می افزایند. و
 هر چیزی به نزد او به اندازه است ﴿۸﴾ به پنهان و پیدا
 داناست، بزرگ بلند مرتبه است ﴿۹﴾ یکسان است که
 کسی از شما سخن [خود] را نماند دارد و کسی که آن را
 آشکار سازد و کسی که در شب نماند است و کسی که در
 روز پیدا [و در پی کار خویش] است. ﴿۱۰﴾ او از فرار و
 پشت سر خویش فرشتگانی پیاند دارد که او را به حکم
 خداوند حفظ می کنند. خداوند آنچه را که قومی در خود
 دارند دگرگون نمی سازد تا وقتی که آنچه را در ضمیر
 خود دارند، دگرگون سازند. و اگر خداوند برای قومی
 بدی را اراده کند، آن بازگرداندنی ندارد و آنان جز او
 هیچ کارسازی ندارند ﴿۱۱﴾ او کسی است که برای
 [ایجاد] ترس و امید، برق را به شما می نمایاند و ابرهایی
 گران پدید می آورد. ﴿۱۲﴾ و رعد با ستایش او به پاکی
 [اش] یاد می کند و فرشتگان [نیز] از بیمش [چنین] می کنند
 و صاعقه ها می فرستد، آن گاه آن را به هر کس که خواهد،
 می رساند و آنان (کافران) در [باره] خداوند جدال می کنند
 و او بس سختگیر است ﴿۱۳﴾

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفِّهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُم بِالْعُدْوِ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَّهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُتُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْخُسْنَى وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

دعای راستین او راست. و کسانی را که به جای او [به فریاد] می‌خوانند، به هیچ وجه [دعا] شان را اجابت نمی‌کنند مگر مانند کسی که گشاینده دو دست خویش به سوی آب است تا به دهانش برسد و آن [آب هرگز] به آن [دهان] نخواهد رسید و دعای کافران جز در گمراهی نیست ﴿۱۴﴾ و کسانی که در آسمانها و زمین‌اند خواه و ناخواه برای خداوند سجده می‌کنند و سایه‌هایشان [نیز] صبحگاهان و شامگاهان [برای خداوند سجده می‌کنند] ﴿۱۵﴾ بگو: پروردگار آسمانها و زمین چه کسی است؟ [در پاسخ آنان] بگو: خداست. بگو: آیا به جای او دوستانی گرفته‌اید که برای خودشان [هم] اختیار سود و زیانی ندارند؟ بگو: آیا نابینا و بینا برابر است؟ [هرگز]. آیا تاریکیها و روشنی برابر است؟ آیا شریکانی برای خداوند قایل شده‌اند که همچون آفرینش [ها] بر آنها مشتبّه شده است؟ بگو: خداوند آفریننده همه چیز است و او یگانه قهار است ﴿۱۶﴾ از آسمان آب را فرو فرستاد آن گاه رودهایی به گنجایش خویش روان گشت، و آب روان کفی بالا آمده برداشت و از آنچه برای به دست آوردن زینت یا اثاثیه در آتش می‌گذازند کفی مانند آن [کف آب] هست. خداوند بدینسان حقّ و باطل را بیان می‌کند. پس اما کف [آب] - کنار افتاده - از میان می‌رود و اما آنچه به مردم سود می‌بخشد، در زمین می‌ماند. خداوند بدینسان مثلها را بیان می‌کند ﴿۱۷﴾ آنان که [دعوت] پروردگارشان را اجابت کردند، نیکی [بهشت] را دارند و آنان که [دعوت] او را نپذیرفتند، اگر همه آنچه در زمین است و [نیز] مانند آن را همراهش داشته باشند، قطعا آن را بلا گردان خود کنند. اینان سختی حساب را خواهند داشت و جایگاهشان جهنّم است و بد جایگاهی است ﴿۱۸﴾

۱۸ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ ۝ ۱۹ الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ۝ ۲۰ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ۝ ۲۱ وَالَّذِينَ صَبَرُوا أَبْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۲ جَنَّتْ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَرْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ۝ ۲۳ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۴ وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ۝ ۲۵ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعٌ ۝ ۲۶ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ۝ ۲۷ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ۝ ۲۸

آیا کسی که می‌داند آنچه از [سوی] پروردگارت به تو فرو فرستاده شده حق است، مانند کسی است که او نایبناست؟ فقط خردمندان پند می‌پذیرند. ﴿۱۹﴾ آنان که به پیمان خداوند وفا می‌کنند و عهد نمی‌شکنند ﴿۲۰﴾ و کسانی که آنچه را خداوند به پیوسته داشتن آن فرمان داده است، پیوسته می‌دارند و از پروردگارشان می‌ترسند و از سختی حساب بیمناکند ﴿۲۱﴾ کسانی که در طلب خشنودی پروردگارشان بردباری کردند و نماز را بر پای داشتند و از آنچه روزیشان کرده‌ایم نهان و آشکارا انفاق کردند و بدی را با نیکی دفع می‌کنند، اینانند که پاداش نیک آن سرای همانان راست ﴿۲۲﴾ بهشت‌های عدن که به آنجا در آیند و [نیز] هر کس از پدرانشان و همسرانشان و فرزندان‌شان که نیکوکارند. و فرشتگان از هر در بر آنان وارد می‌شوند ﴿۲۳﴾ [گویند: نظر] به بردباریتان سلام بر شما باد، پس جزای آن سرای چه نیک است! ﴿۲۴﴾ و آنان که پیمان خدا را پس از استوار داشتنش می‌شکنند و آنچه را که خداوند به پیوسته داشتنش دستور داده، می‌گسلند و در زمین فساد می‌کنند، ایشانند که لعنت و سختی آن سرای را دارند ﴿۲۵﴾ خداوند روزی را برای هر کس که می‌خواهد، فراخ می‌گرداند و [برای هر که بخواهد] تنگ می‌دارد. و [بعضی] به زندگانی دنیا شادمان شدند و زندگانی دنیا به نسبت آخرت جز بهره‌ای [بی مقدار] نیست ﴿۲۶﴾ و کافران می‌گویند: چرا بر او نشانه‌ای از [سوی] پروردگارش فرو فرستاده نشد؟ بگو: خداوند هر کس را که بخواهد بپراه می‌گذارد و هر کس را که توبه کند به سوی خویش هدایت می‌کند ﴿۲۷﴾ (همان) کسانی که ایمان آوردند و دل‌هایشان به یاد خدا آرام می‌گیرد. بدانید، دل‌ها به نام خدا آرام می‌گیرند ﴿۲۸﴾

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحُسْنُ
 مَآبٍ ﴿٢٩﴾ كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ
 يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ
 تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابٍ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْءَانًا سُيِّرَتْ بِهِ
 الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ الْمَوْتَىٰ بَل
 لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِئِسَ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَن لَّو
 يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا
 مِّن دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ
 الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ
 فَأَمَلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
 عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ
 وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا
 يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَيِّظِرُ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَن يُضِلِّ
 اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِن وَّاقٍ ﴿٣٤﴾

آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، خوشا
 به حالشان و آنان نیک سرانجامی دارند ﴿۲۹﴾ بدینسان تو
 را در [میان] امتی فرستادیم که پیش از آن امت‌هایی [آمدند
 و] رفتند تا آنچه را به تو وحی کردیم، بر آنان- در زمانی
 که به [خدای] رحمان کفر می‌ورزند- بخوانی. بگو او
 پروردگار من است. معبود [راستینی] جز او نیست. بر او
 توکل کرده‌ام و باز گشتم به سوی اوست ﴿۳۰﴾ و اگر
 قرآنی [فرستاده می‌شد] که کوه‌ها به آن روان یا زمین به
 آن پاره پاره می‌شد یا مردگان به آن به سخن آورده
 می‌شدند [ایمان نمی‌آوردند] حق این است که [سر رشته]
 کار، همگی به دست خداوند است آیا مؤمنان ندانسته‌اند
 که اگر خداوند می‌خواست، همه مردم را هدایت می‌کرد؟
 و کافران پیوسته [چنینند] که به [سزای] آنچه کرده‌اند،
 کیفری سخت به آنان می‌رسد یا [آن کیفر] نزدیک خانه
 آنها فرود می‌آید تا آن گاه که وعده خداوند در رسد. که
 خداوند خلف وعده نمی‌کند ﴿۳۱﴾ و به راستی پیش از
 تو رسولانی به ریشخند گرفته شدند، پس به کافران مهلت
 دادم، آن گاه آنان را گرفتار ساختم. [بنگر] کیفرم چگونه
 بود؟ ﴿۳۲﴾ آیا کسی که بر هر شخص به [سزای] آنچه
 کرده است، نگهبان است [چون بتان باشد؟] و برای خداوند
 شریکان قرار دادند. بگو: آنها را نام ببرید. آیا خداوند را به
 آنچه که در زمین نمی‌داند، خبر می‌دهید یا اینکه به سخن
 سطحی [فریفته می‌شوید؟] بلکه برای کافران، مکرشان
 آراسته شده است و از راه [راست] باز داشته شده‌اند. و هر
 کس خداوند [او را] بیراه گذارد. هیچ رهنمایی ندارد
 ﴿۳۳﴾ در زندگانی دنیا عذاب دارند و قطعاً عذاب آن
 جهانی سخت‌تر است. و از [عذاب] خداوند باز دارنده‌ای
 ندارند ﴿۳۴﴾

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ﴾ (۳۵) ﴿وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَآبٍ﴾ (۳۶) ﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ﴾ (۳۷) ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ﴾ (۳۸) ﴿يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ﴾ (۳۹) ﴿وَإِنْ مَا تُرِيدُكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ﴾ (۴۰) ﴿أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ (۴۱) ﴿وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ﴾ (۴۲)

وصف بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است [چنین است که:] از فرودستش جویباران روان است. میوه‌هایش پایدار و سایه‌اش [نیز چنین] است. این است سرانجام پرهیزگاران. و سرانجام کافران آتش [جهنم] است ﴿۳۵﴾ و کسانی که به آنان کتاب دادیم به [خاطر] آنچه به تو فرو فرستاده شده شاد می‌شوند. و از «احزاب» کسی هست که بخشی از آن را انکار می‌کند. بگو: جز این نیست، فرمان یافته‌ام که خداوند را بپرستم و به او شرک نیاورم. به سوی او فرا می‌خوانم و بازگشتگاهم به سوی اوست ﴿۳۶﴾ و بدینسان آن را [به هیأت] کتابی عربی فرو فرستادیم و اگر پس از علمی که به تو رسیده است از خواسته‌های [نفسانی] آنان پیروی کنی، تو را از [عذاب] خداوند هیچ کارساز و باز دارنده‌ای نیست ﴿۳۷﴾ و به راستی پیش از تو رسولانی فرستادیم و برای آنان همسران و فرزندان قرار دادیم و هیچ رسولی را نرسد که جز به اراده [و اجازه] خداوند معجزه‌ای در میان آورد. هر اجلی [سر آمدی] معین دارد ﴿۳۸﴾ خداوند هر چه را که بخواهد از میان می‌برد و [هر چه را که بخواهد] ثابت می‌کند و امّ الکتاب (لوح محفوظ) به نزد اوست ﴿۳۹﴾ و اگر برخی از آنچه را که به آنان وعده می‌دهیم به تو بنمایانیم یا جانت را بگیریم، در هر حال بر [عهده] تو تنها رساندن [پیام الهی] است و حساب بر [عهده] ماست ﴿۴۰﴾ آیا ندیده‌اند که ما آهنگ سرزمین [کفر] می‌کنیم که آن را از دامنه‌هایش می‌کاهیم بر [سرزمین] مسلمانان می‌افزاییم؟ و خداوند حکم می‌کند - هیچ رد کننده‌ای برای حکم او نیست - و او زود شمار است ﴿۴۱﴾ و به راستی کسانی که پیش از اینان بودند، مکر ورزیدند، ولی مکر، هر چه هست در حیطه قدرت خداوند است، می‌داند آنچه را که هر کسی انجام می‌دهد و کافران خواهند دانست که پاداش آن جهانی از آن چه کسی است ﴿۴۲﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

۴۳

سُورَةُ اِبْرٰهِيْمَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ ① اللّٰهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَيُؤْتِي لِّلْكَافِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيْدٍ ②
الَّذِيْنَ يَسْتَحِبُّوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّوْنَ
عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا بَغْوًا أُولٰٓئِكَ فِي ضَلٰلٍ
بَعِيْدٍ ③ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسٰنٍ قَوْمِهٖ
لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَشَآءُ
وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ④ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسٰى بِآيٰتِنَا
أَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَذَكِّرْهُمْ
بِآيٰتِنَا اللّٰهِ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبّٰرٍ شٰكُوْرٍ ⑤

سوره ابراهیم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الر (الف. لام. را). [این] کتابی است که آن را به تو فرو
فرستاده‌ایم تا مردم را به حکم پروردگارشان از تاریکیها به
روشنایی برآوری، به سوی راه [خداوند] پیروزمند ستوده
① خداوندی که آنچه در آسمانها و زمین است از آن
اوست و وای بر کافران از عذاب سخت ② آنان که
زندگانی دنیا را از آخرت خوش [تر] دارند و [مردم] را از
راه خداوند باز می‌دارند و [در] آن ناراستی می‌جویند. اینان
در گمراهی دور [و دراز] اند ③ و هیچ رسولی را مگر
به زبان قومش نفرستادیم تا [حقایق را به روشنی] برای آنان
بیان کند. پس خداوند هر کس را که بخواهد بیراه
می‌گذارد و هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند و او
پیروزمند فرزانه است ④ و موسی را با نشانه‌های خود
فرستادیم [با این پیام] که: قومت را از تاریکیها به روشنایی
برآور. و آنان را به وقایع الهی پند ده، بی گمان در این
[امر] برای هر شکیبای شکرگزاری عبرت‌هاست ⑤

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
 أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ
 وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي
 ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ
 رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ
 عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنْ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ
 وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ
 يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٍ
 وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ
 جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ
 وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا
 تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى اللَّهِ
 شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ
 مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنَّ
 أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانُ
 يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَاثْنُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

و آن گاه که موسی به قومش گفت: نعمت خداوند را بر
 خویشان یاد کنید، چون شما را از فرعونیان نجات داد که
 سخت‌ترین عذاب را به شما می‌رساندند و پسران را سر
 می‌بردند و دختران را زنده می‌گذاشتند و در این [کار]
 از [جانب] پروردگارتان آزمونی بزرگ بود ﴿۶﴾ و آن
 گاه که پروردگارتان اعلام داشت که اگر سپاس گزارید به
 شما افزون دهم و اگر کفر ورزید، [بدانید که] عذاب من
 سخت است ﴿۷﴾ و موسی گفت: اگر شما و هر کس که
 در زمین است، همگی کفر ورزید [بدانید که] خداوند بی
 نیاز ستوده است ﴿۸﴾ آیا خبر آنان که پیش از شما بودند،
 [مانند] قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که پس از آنان
 بودند - [که] جز خداوند آنان را نمی‌شناسد - به شما
 نرسیده است؟ رسولان با معجزه‌ها به نزد آنان آمدند،
 آن گاه دستانشان را در دهانهایشان نهادند [که خاموش!] و
 گفتند: ما به آنچه که به آن رسالت یافته‌اید، منکریم. و ما
 از آنچه ما را به آن فرا می‌خوانید سخت در شک هستیم
 ﴿۹﴾ رسولان گفتند: آیا در [وجود] خداوند شک
 هست، که آفریننده آسمانها و زمین است؟ شما را فرا
 می‌خواند تا گناهانتان را برای شما بیامرزد و تا مدتی معین
 [اجل] شما را باز پس اندازد. گفتند: شما جز بشری مانند ما
 نیستید. می‌خواهید که ما را از آنچه نیاکانمان می‌پرستیدند،
 باز دارید. پس برای ما دلیلی آشکار در میان آورید ﴿۱۰﴾

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِيْ مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۖ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ وَأَسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾ مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِغُهُ ۖ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾ مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

رسولان نشان به آنان گفتند: ما جز بشری مانند شما نیستیم. ولی خداوند بر هر کس از بندگانش که خواهد، منت می‌نهد و ما را نرسد که دلیلی جز به حکم خدا، برایتان آوریم و مؤمنان باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۱﴾ و ما را چه شده است که بر خداوند توکل نکنیم حال آنکه ما را به راه‌های [درست] مان هدایت کرده است و قطعاً بر آزاری که به ما می‌رسانید بردباری خواهیم کرد و توکل کنندگان باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۲﴾ و کافران به رسولان نشان گفتند: البته شما را از سرزمین خودمان بیرون کنیم یا [اینکه باید] به دین ما باز آید. پروردگارشان به آنان وحی کرد که ستمکاران را نابود خواهیم کرد ﴿۱۳﴾ و پس از آنان شما را در این سرزمین ساکن خواهیم کرد. و این [وعده] برای کسی است که از ایستادن به پیشگاه من بترسد و از بیم دادن من بهراسد ﴿۱۴﴾ و [پیامبران] پیروزی خواستند و هر گردنکش ستیزه جوی ناکام گشت ﴿۱۵﴾ فرارویش جهنم است و از آبی از [جنس] زردابه نوشانده شود ﴿۱۶﴾ آن را جرعه جرعه فرو کشد و نمی‌تواند آن را [به آسانی] فرو برد و مرگ از هر سو به سراغش آید، حال آنکه نخواهد مرد و عذابی سخت فرا روی اوست ﴿۱۷﴾ وصف آنان که به پروردگارشان کفر ورزیدند، [چنین است که] اعمالشان چون خاکستری است که باد در یک روز طوفانی سخت بر آن وزیده باشد. از آنچه به دست آورده بودند هیچ بهره‌ای نمی‌توانند ببرند. این همان گمراهی دور [و دراز] است ﴿۱۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ
يَشَاءُ يَذْهَبُكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرِّزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ
لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ
مُعْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَّيْنَا
اللَّهُ لَهْدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ سَبَرْنَا مَا
لَنَا مِنْ مَّحِصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ
اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ
وَمَا كَانَ لِيَ لَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ
فَأَسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلَوْلَا أَنْفُسُكُمْ مَا أَنَا
بِمُصْرِحِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِحِي إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا
أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
﴿٢٢﴾ وَأَدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي
السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

آیا نیندیشیده‌ای که خداوند آسمانها و زمین را به حق
آفریده است؟ اگر بخواهد شما را از میان بر می‌دارد و
آفرینشی نوین در میان می‌آورد ﴿۱۹﴾ و این بر خداوند
دشوار نیست ﴿۲۰﴾ و همگی در پیشگاه خداوند حاضر
شوند، آن گاه ناتوانان به گردنکشان گویند، ما پیرو شما
بودیم پس آیا می‌توانید چیزی از عذاب خداوند را از ما
دفع کنید؟ می‌گویند: اگر خداوند ما را هدایت می‌کرد، ما
[نیز] شما را هدایت می‌کردیم، بر ما یکسان است که خواه
بی‌تابی کنیم یا شکیبایی ورزیم. ما هیچ گریزگاهی نداریم
﴿۲۱﴾ و چون کار سرانجام یافت، شیطان گوید: خداوند
به شما وعده‌ای راستین داد. و [من نیز] به شما وعده دادم،
آن گاه با شما خلاف وعده کردم. و من بر شما هیچ
سلطه‌ای نداشتم، ولی [حقیقت آن بود] که شما را [به گناه]
فرا خواندم. و شما [هم دعوت] مرا پذیرفتید، پس مرا
سرزنش مکنید و [بلکه] خودتان را سرزنش کنید، نه من
فریادرس شما هستم و نه شما فریادرس من. بی‌گمان من
از آنکه مرا پیش از این شریک [خداوند] مقرر می‌کردید،
[سخت] بیزار شدم. ستمکاران عذابی دردناک [در پیش]
دارند ﴿۲۲﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای
شایسته کرده‌اند به حکم پروردگارشان به باغهایی در
آورده شوند که فرو دست آن جویباران روان است، در آن
جاودانه‌اند. درودشان در آنجا «سلام» است ﴿۲۳﴾ آیا
ندانسته‌ای که خداوند چگونه مثالی می‌زند، سخن پاک را
چون درخت پاکی [قرار داد] که ریشه‌اش استوار و
شاخه‌اش در آسمان باشد ﴿۲۴﴾

تُؤْتِي أَكْلَهَا كُلِّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ
 الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمِثْلُ كَلِمَةٍ
 خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا
 لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ
 الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ
 الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى
 الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ
 الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا
 لِلَّهِ أُنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ
 مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
 يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
 مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالٍ ﴿٣١﴾ اللَّهُ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
 مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
 دَآبِّينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

میوه‌هایش را به حکم پروردگارش در همه زمان می‌دهد و
 خداوند این مثلها را برای مردم در میان می‌آورد باشد که
 پند پذیرند ﴿۲۵﴾ و وصف سخن پلید مانند درخت پلیدی
 است که از روی زمین بر کنده شده [و] آن را هیچ قراری
 نباشد ﴿۲۶﴾ خداوند مؤمنان را در زندگانی دنیا و در
 آخرت به سخن استوار، پایدار می‌دارد و ستمکاران را بیراه
 می‌گذارد و خداوند هر آنچه بخواهد، انجام می‌دهد
 ﴿۲۷﴾ آیا به کسانی که [شکر] نعمت خداوند را به
 ناسپاسی بدل کردند و قومشان را به سرای نابودی در
 آوردند، ننگریسته‌ای؟ ﴿۲۸﴾ که [آن سرای نابودی]
 دوزخ است، به آنجا در آیند و بد جایگاهی است ﴿۲۹﴾
 و برای خداوند همتیانی قرار دادند تا [مردم را] از راه او
 گمراه سازند. بگو: بهره‌مند گردید. بی‌گمان بازگشتان به
 سوی آتش [جهنم] است ﴿۳۰﴾ به بندگان مؤمنم بگو:
 نماز بر پای دارند و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم، پیش از
 آنکه روزی فرارسد که نه بیعی در آن است و نه
 دوستی‌ای، پنهان و پیدا انفاق کنند ﴿۳۱﴾ خداوند کسی
 است که آسمانها و زمین را آفریده است و از آسمان آبی
 فرو فرستاده است، آن گاه با آن برای شما روزی‌ای از
 [اقسام] میوه‌ها برآورده و کشتی را برایتان رام ساخته است
 تا به حکم او در دریا روان باشد. و جویباران را برای شما
 مسخر گرداند ﴿۳۲﴾ و خورشید و ماه را که پیوسته روانند
 برای شما رام کرد. و شب و روز را [نیز] برایتان مسخر
 گرداند ﴿۳۳﴾

وَعَاتِلْكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ أَمِنًا وَاجْعَلْ بَنِيَّ وَأَنْتَ بَنِيَّ أَنْ تَعْبُدَ إِلَّا ضَنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلُّوا كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

و از هر چه از او خواستید به شما داد و اگر [بخواهید] نعمت خداوند را بشمارید، نمی‌توانید [همه] آن را بشمارید. بی گمان انسان ستمگر [و] ناسپاس است ﴿۳۴﴾ و چون ابراهیم گفت: پروردگارا، این سرزمین را امن [و] امان قرار ده و مرا و فرزندانم را از آنکه بتان را بندگی کنیم، دور بدار ﴿۳۵﴾ پروردگارا، بی گمان آنها بسیاری از مردم را گمراه ساخته‌اند، پس هر کس که از من پیروی کند، به راستی او از من است و هر کس که از من نافرمانی کند، بی گمان تو آمرزنده مهربانی ﴿۳۶﴾ پروردگارا، من [برخی] از فرزندانم را به دره‌ای بی کشت و زرع در کنار بیت الحرام تو سکنی داده‌ام. پروردگارا، تا نماز را بر پا دارند. پس دلهای [برخی] از مردمان را [چنان مشتاق] کن که به آنان بگرایند و از میوه‌ها به آنان روزی ده. باشد که آنان سپاسگزارند ﴿۳۷﴾ پروردگارا، بی گمان تو می‌دانی آنچه را که نهان می‌داریم و آشکار می‌سازیم. و هیچ چیز نه در زمین و نه در آسمان بر خداوند پوشیده نمی‌ماند ﴿۳۸﴾ ستایش خداوندی راست که به رغم پیری اسماعیل و اسحاق را به من بخشید. آری پروردگارم شنوای دعاست ﴿۳۹﴾ پروردگارا، مرا و [نیز کسانی] از فرزندانم را، نمازگزار قرار ده. و پروردگارا، دعای مرا بپذیر ﴿۴۰﴾ پروردگارا، مرا و پدر و مادر مرا و مؤمنان را، روزی که حساب بر پا می‌گردد، بیامرز ﴿۴۱﴾ و خداوند را از آنچه ستمکاران می‌کنند غافل مپندار. فقط آن را برای روزی که دیدگان در آن [روز] خیره شوند، باز پس می‌دارد ﴿۴۲﴾

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ
وَأَفْعَدْتُهُمْ هَوَاءً ﴿٤٣﴾ وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ
الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنَا إِلَى أَجَلٍ
قَرِيبٍ نُحِبِّ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ ۖ أَوْ لَمْ تَكُونُوا
أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلُ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمْ
فِي مَسَكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمُ
كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ
مَكْرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ
لِيَتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِيفَ
وَعْدِهِ ۚ رُسُلُهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ
تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ
الْوَّاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ
فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِيلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَى
وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَذَا بَلَغٌ لِّلنَّاسِ
وَلِيُنذَرُوا بِهِ ۚ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ
أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

شتابانند و سر به بالا گرفته‌اند بی آنکه دیده بر هم زنند. و
دل‌هایشان تهی است ﴿۴۳﴾ و مردم را از روزی بترسان که
عذاب به آنان رسد، آن گاه ستمکاران گویند: پروردگارا،
ما را تا میعاد نزدیک باز پس دار تا دعوت تو را بپذیریم
و از رسولان پیروی کنیم [به آنان گفته شود]: آیا پیش از
این سوگند نمی‌خوردید که هیچ زوالی ندارید؟ ﴿۴۴﴾ و
در منازل کسانی که بر خودشان ستم کردند، سکنی
گزیدید و برایتان روشن شده است که با آنان چگونه
[عمل] کردیم و برایتان مثلها در میان آوردیم ﴿۴۵﴾ و در
منازل کسانی که بر خودشان ستم کردند، سکنی گزیدید و
برایتان روشن شده است که با آنان چگونه [عمل] کردیم و
برایتان مثلها در میان آوردیم ﴿۴۵﴾ بی گمان مکرشان را
ورزیدند و [آگاهی از] مکرشان به نزد خداوند است و هر
چند مکرشان چنان شدید باشد که کوه‌ها از آن از جای
روند ﴿۴۶﴾ پس خداوند را خلافگر وعده خویش با
رسولانش مپندار، بی گمان خداوند پیروزمند دادستان
است ﴿۴۷﴾ روزی که زمین به زمینی دیگر دگرگون شود
و آسمانها [نیز چنین شوند] و به پیشگاه خداوند یگانه قهار
آشکار شوند ﴿۴۸﴾ و گناهکاران را در آن روز دست و
پا به هم بسته [گرفتار] در بندها می‌بینی ﴿۴۹﴾ تن
پوشهایشان از «قطران» است و آتش [جهنم] روی‌هایشان را
فرو خواهد پوشاند ﴿۵۰﴾ تا خداوند هر کسی را به
[سزای] آنچه کرده است، کیفر دهد. بی گمان خداوند
زود شمار است ﴿۵۱﴾ این پیام رسانی‌ای برای مردم است
و تا به آن هشدار یابند و تا بدانند که فقط او معبود یگانه
است. و تا خردمندان پند پذیرند. ﴿۵۲﴾

سُورَةُ الْحَجَرِ

سوره حجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْءَانٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ رَبَّمَا يَوَدُّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا
 وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَا
 أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا
 تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعْجِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُوا
 يَأْتِيهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ
 مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا
 نُزِّلَ الْمَلَكَةُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾
 إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ
 مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١١﴾ كَذَلِكَ
 نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ
 وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا
 مِنْ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا
 سُكَّرَتْ أَبْصَرُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

الر (الف. لام. را) این آیه‌های کتاب [الهی] و قرآن مبین
 است ﴿۱﴾ چه بسا کافران دوست دارند، ای کاش مسلمان
 می‌بودند ﴿۲﴾ آنان را بگذار تا بخورند و بهره‌مند شوند و
 آرزو [های دور و دراز] مشغولشان بدارد، که [حقیقت را]
 خواهند دانست ﴿۳﴾ و [مردم] هیچ شهری را نابود نکردیم
 مگر آنکه اجل‌ی معین داشت ﴿۴﴾ هیچ امتی از اجل
 خویش پیشی نمی‌گیرد و باز پس [نیز] نمی‌ماند ﴿۵﴾ و
 [کافران] گفتند: ای کسی که قرآن بر تو فرو فرستاده شده
 است، بی گمان تو دیوانه‌ای ﴿۶﴾ اگر از راستگویانی چرا
 فرشتگان را برای ما نمی‌آوری؟ ﴿۷﴾ فرشتگان را جز به
 حق فرو نمی‌فرستیم و آن گاه مهلت نمی‌یابند ﴿۸﴾ بی
 گمان ما قرآن را فرو فرستاده‌ایم و به راستی ما نگهبان آن
 هستیم ﴿۹﴾ و پیش از تو در [میان] فرقه‌های نخستین
 [پیامبرانی] فرستاده‌ایم ﴿۱۰﴾ و هیچ فرستاده‌ای [به نزد]
 آنان نمی‌آمد مگر آنکه او را به ریشخند می‌گرفتند ﴿۱۱﴾
 بدینسان آن [ریشخند] را در دلهای گناهکاران در
 می‌آوریم ﴿۱۲﴾ به آن (قرآن) ایمان نمی‌آورند و به یقین
 سنت پیشینیان [نیز چنین] گذشته است ﴿۱۳﴾ و اگر دری
 از آسمان بر آنان می‌گشودیم که همواره از آن بالا
 می‌رفتند ﴿۱۴﴾ قطعاً گویند: جز این نیست که چشم بندی
 شده‌ایم. بلکه ما گروهی جادو زده هستیم ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنْ أَسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ وَشَهِابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ وَالْأَرْضُ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا الرِّيْحَ لَوَافِحٍ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

و به راستی در آسمان برجهایی آفریده‌ایم و آنها را برای تماشاگران آراسته‌ایم ﴿۱۶﴾ و آن را از هر شیطان رانده شده‌ای حفظ کرده‌ایم ﴿۱۷﴾ مگر کسی که دزدانه گوش فرا دهد، آن گاه شهابی روشن در پی او افتد ﴿۱۸﴾ و زمین را گسترانیدیم در آنجا کوه‌های [استوار] در انداختیم و از هر چیز سنجیده‌ای در آنجا رویاندیم ﴿۱۹﴾ و برای شما در آنجا زیستگاهها و کسانی که روزی دهنده آنها نیستید، قرار دادیم ﴿۲۰﴾ و هیچ چیز نیست مگر آنکه گنجینه‌هایش به نزد ماست. و آن را جز به اندازه‌ای معین فرود نمی‌آوریم ﴿۲۱﴾ و بادها را بارور کننده [برها] فرستادیم، آن گاه از آسمان آبی بارانیدیم، و آن را به شما نشانیدیم و شما خازن آن نیستید ﴿۲۲﴾ و به یقین ما زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و ما میراثبریم ﴿۲۳﴾ و به یقین حال پیشینان و پسینیانتان [را به خوبی] دانسته‌ایم ﴿۲۴﴾ و پروردگارت آنان را بر می‌انگیزد که او فرزانه داناست ﴿۲۵﴾ و به راستی انسان را از گل خشک از [جنس] سیاه گل بویناک آفریدیم ﴿۲۶﴾ و «جن» را پیش از این از آتشباد کشنده آفریدیم ﴿۲۷﴾ و آن گاه که پروردگارت به فرشتگان فرمود: بی گمان من آفریننده بشری از گل خشک از [جنس] سیاه گل بویناک هستم ﴿۲۸﴾ پس چون به او سامان دادم و از روح خود در آن دمیدم، برایش به سجده درافتید ﴿۲۹﴾ پس فرشتگان همگی‌شان با همدیگر به سجده در افتادند ﴿۳۰﴾ مگر «ابلیس»، از آنکه با سجده کنندگان باشد، سرباز زد. ﴿۳۱﴾

قَالَ يٰٓإِبْرٰهٖمُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ مَعَ السَّجِدِيْنَ ﴿٣٢﴾
 قَالَ لَمْ اَكُنْ لِلسَّجَدِ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلٰصِلٍ
 مِنْ حَمَإٍ مَّسْنُوْنَ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَاخْرِجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ
 ﴿٣٤﴾ وَاِنَّ عَلٰیكَ اَلَلْعَنَةَ اِلٰى يَوْمِ الدِّیْنِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ
 فَاَنْظِرْنِیْ اِلٰى يَوْمٍ يُبْعَثُوْنَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ
 الْمُنْظَرِيْنَ ﴿٣٧﴾ اِلٰى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
 بِمَا اَعُوْیْتُیْ لَا زَیْنَ لَهُمْ فِی الْاَرْضِ وَلَا اَعُوْیْتُهُمْ
 اَجْمَعِيْنَ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُحْلَصِيْنَ ﴿٤٠﴾ قَالَ
 هٰذَا صِرَاطٌ عَلٰی مُسْتَقِیْمٍ ﴿٤١﴾ اِنَّ عِبَادِیْ لَیْسَ لَكَ
 عَلَیْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنْ اَتَّبَعَكَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿٤٢﴾ وَاِنَّ
 جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِکُلِّ
 بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ ﴿٤٤﴾ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِیْ جَنَّتٍ
 وَعُیُوْنٍ ﴿٤٥﴾ دَخَلُوْهَا بِسَلٰمٍ ءٰمِنِيْنَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِی
 صُدُوْرِهِمْ مِنْ غِلٍّ اِخْوَانًا عَلٰی سُرُرٍ مُّتَقَابِلِيْنَ ﴿٤٧﴾ لَا
 یَمَسُّهُمْ فِیْهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِيْنَ ﴿٤٨﴾
 وَنَبِّیُّ عِبَادِیْ اٰتٰی اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٤٩﴾ وَاَنَّ
 عَذٰبِیْ هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِیْمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئُهُمْ عَنْ صٰیْفِ
 اِبْرٰهٖمَ ﴿٥١﴾

[خداوند] فرمود: ای «ابلیس» تو را چه شده است که با
 سجده کنندگان [همراه] نیستی ﴿۳۲﴾ گفت: هرگز [بر
 آن] نیستم که برای بشری که او را از گل خشک از
 [جنس] سیاه گل بویناک آفریده‌ای، سجده کنم ﴿۳۳﴾
 [خداوند] فرمود: از آن [بهشت] بیرون رو. بی گمان تو
 رانده شده‌ای ﴿۳۴﴾ و به راستی تا روز قیامت لعنت
 [خداوند] بر توست ﴿۳۵﴾ گفت: پروردگارا، تا روزی که
 [مردم] برانگیخته می‌شوند به من مهلت ده ﴿۳۶﴾ فرمود:
 به یقین تو از مهلت یافتگانی ﴿۳۷﴾ تا روز آن وقت مقرر.
 ﴿۳۸﴾ گفت: پروردگارا، از آنجا که مرا گمراه ساختی،
 البته [گناه] را برایشان در زمین آراسته جلوه دهم و همگی
 آنها را گمراه کنم. ﴿۳۹﴾ مگر آن بندگان اخلاص
 یافته‌ات را از میان آنان. ﴿۴۰﴾ [خداوند] فرمود: این
 [اخلاص] راهی راست است که به من می‌رسد ﴿۴۱﴾ به
 یقین تو را بر بندگانم دستی نیست، بلکه [تنها] بر کسی از
 گمراهان [دست داری] که از تو پیروی کند ﴿۴۲﴾ و
 جهنم وعده‌گاه همگی آنان است ﴿۴۳﴾ آن هفت در
 دارد. هر دری، از آنان نصیبی جدا شده دارد ﴿۴۴﴾ بی
 گمان پرهیزگاران در باغها و چشمه‌ساران باشند ﴿۴۵﴾
 [به آنان گفته می‌شود:] به سلامت و ایمنی به آنجا در آید
 ﴿۴۶﴾ کینه‌ای را که در سینه‌های آنان است، بیرون کشیم.
 برادرانه بر تختها رو به روی هم نشسته‌اند ﴿۴۷﴾ در آنجا
 رنجی به آنان نمی‌رسد و از آنجا بیرونشان [نیز] نکنند
 ﴿۴۸﴾ به بندگانم خبر ده که منم آمرزنده مهربان. ﴿۴۹﴾
 و [به] آنکه عذابم عذاب دردناک است ﴿۵۰﴾ و [به] آنان
 از مهمانان ابراهیم خبر ده ﴿۵۱﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾
 قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ
 أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَى أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾
 قَالُوا بَشِّرْنَا بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٥﴾
 قَالَ وَمَنْ يَقْنُطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ
 فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا
 إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا عَالُ لُوطٍ إِنَّا لَمَنَجُّهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ وَكَدَّرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾
 فَلَمَّا جَاءَ عَالُ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
 مُّنكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ
 يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾
 فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا
 يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾
 وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمَرَ أَنَّ دَابِرَ هَؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ
 مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾
 قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَوْ لَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ

﴿٧٠﴾

چون بر او وارد شدند و سلام گفتند. [ابراهیم] گفت: ما از شما بیمناکیم ﴿۵۲﴾ گفتند: مترس ما تو را به فرزندى دانا مژده مى دهیم ﴿۵۳﴾ [ابراهیم] گفت: آیا در حالى مرا [به این امر] مژده مى دهید که پیری به من رسیده است؟ پس به چه چیز مژده مى دهید؟ ﴿۵۴﴾ گفتند: تو را به راستی مژده دادیم، پس از ناامیدان مباش ﴿۵۵﴾ [آن گاه] گفت: و- جز گمراهان- کیست که از رحمت پروردگارش ناامید گردد. ﴿۵۶﴾ [آن گاه] گفت: ای فرستادگان، کار [و بار] تان چیست؟ ﴿۵۷﴾ گفتند: ما به سوى گروهی گناهکار فرستاده شده ایم ﴿۵۸﴾ جز «آل لوط» که ما نجات دهنده همگی آنان هستیم ﴿۵۹﴾ غیر از زنش، که مقرر نموده ایم او قطعا از بازماندگان [در عذاب] است ﴿۶۰﴾ پس هنگامی که فرستادگان [به نزد] «آل لوط» آمدند ﴿۶۱﴾ [لوط] گفت: به راستی که شما گروهی ناآشنا هستید ﴿۶۲﴾ گفتند: بلکه [برای] تو آنچه را که در آن تردید داشتند، آورده ایم ﴿۶۳﴾ و حق را [برای] تو آورده ایم و ما قطعا راستگوییم ﴿۶۴﴾ پس به پاسی از شب گذشته خانواده ات را پیر و [خود] از پی آنان رو و کسی از شما نباید [باز پس] نگرد. و به آنجا بروید که فرمان مى یابید ﴿۶۵﴾ و این امر را به او وحی کردیم که بامدادان ریشه شان [از جای] بریده خواهد شد ﴿۶۶﴾ و اهل شهر شادی کنان آمدند ﴿۶۷﴾ [لوط] گفت: به راستی اینان مهمان من اند پس مرا رسوا مکنید ﴿۶۸﴾ و از خداوند بترسید و مرا خوار مسازید ﴿۶۹﴾ گفتند: آیا تو را از [حمایت] مردمان نهی نکرده بودیم؟ ﴿۷۰﴾

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ
لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ
مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ
حِجَابَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لِبَسْبِيلٍ مَُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
لظَّالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾
وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٠﴾
وَعَاتَيْنَاهُمْ ءَايَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا
يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ
الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ فَاصْصَفْ
الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾
وَلَقَدْ ءَاتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾
لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾
وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ
الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

[لوط] گفت: اگر [از طریق مشروع] کننده کاری هستید،
اینان دختران من اند ﴿٧١﴾ سوگند به جان تو که آن
[کافران] در گمراهی شان سرگشته می گردند ﴿٧٢﴾ پس
بانگ مرگبار به هنگام طلوع آفتاب، آنان را فرو گرفت
﴿٧٣﴾ و آنجا را زیر و رو کردیم و بر آنان سنگپاره هایی
از سنگ گل بارانیدیم ﴿٧٤﴾ حقا که در این [حکایت]
برای اهل اشارت مایه های عبرت است ﴿٧٥﴾ و به راستی
آن [شهرها] بر سر راهی هستند که پیوسته آمد و شد دارد
﴿٧٦﴾ در این [حکایت] برای مؤمنان مایه عبرتی است
﴿٧٧﴾ و بی گمان اهل «ایکه» ستمکار بودند ﴿٧٨﴾ پس
از آنان انتقام گرفتیم و هر دوی آنان (قوم لوط و اصحاب
ایکه) بر راهی آشکار هستند ﴿٧٩﴾ و به راستی اهل
«حجر» رسولان را دروغگو انگاشتند ﴿٨٠﴾ و آیات خود
را به آنان رساندیم، آن گاه از آنها رویگردان شدند ﴿٨١﴾
و در امن و امان از کوه ها خانه هایی [برای خود]
می تراشیدند ﴿٨٢﴾ پس بامدادان بانگ مرگبار آنان را فرو
گرفت ﴿٨٣﴾ و آنچه به دست می آوردند [عذاب الهی را]
از آنان دفع نکرد ﴿٨٤﴾ و آسمانها و زمین و آنچه را که
میان آن دوست، جز به حق نیافریده ایم. و قیامت به یقین
خواهد آمد، پس به گذشتی نیک [از سرپیچیهای آنان] در
گذر ﴿٨٥﴾ پروردگار توست که آفریننده داناست ﴿٨٦﴾
و به راستی سبع المثنی (سوره فاتحه) و قرآن بزرگ را به
تو دادیم ﴿٨٧﴾ و به آنچه گروه هایی از آنان را از آن
بهره مند ساخته ایم، چشم مدوز. و بر آنان اندوه مخور و بر
مؤمنان فروتن [و مهربان] باش ﴿٨٨﴾ و بگو: من هشدار
دهنده آشکارم ﴿٨٩﴾ [عذاب در میان خواهیم آورد]
چنان که بر بخش کنندگان فرود آوریم ﴿٩٠﴾

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَّكَ لِنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

کسانی که قرآن را بخش، بخش کردند ﴿٩١﴾ پس سوگند به پروردگارت از همگی آنان باز خواست خواهیم کرد ﴿٩٢﴾ از آنچه می کردند ﴿٩٣﴾ پس آشکار کن آنچه را که فرمن می یابی و از مشرکان روی گردان ﴿٩٤﴾ بی گمان ما تو را از [شر] ریشخندکنندگان حمایت می کنیم ﴿٩٥﴾ کسانی که با خداوند معبود دیگری را قائلند، به زودی در می یابند ﴿٩٦﴾ و به راستی می دانیم که از آنچه می گویند، دلتنگ می شوی ﴿٩٧﴾ پس پروردگارت را با ستایش او به پاکی یاد کن و از سجده کنندگان باش ﴿٩٨﴾ و پروردگارت را تا هنگامی که مرگ به تو رسد، پرستش کن. ﴿٩٩﴾

سُورَةُ النَّحْلِ

سوره نحل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

آتَىٰ أَمْرَ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَاللَّائِمَةَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

حکم خداوند [درمیان] می آید، پس به شتاب آن را نخواهید، او پاک [و منزّه] است و [بسی] برتر از آنچه شرک می آورند ﴿١﴾ به اراده خویش فرشتگان را با وحی بر هر کس از بندگانش که بخواهد، نازل می کند [با این پیام] که: هشدار دهید: هیچ معبود [راستینی] جز من نیست، پس از من پروا بدارید ﴿٢﴾ آسمانها و زمین را به حق آفریده است، از آنچه شرک می آورند برتر است ﴿٣﴾ انسان را از نطفه ای [ناچیز] آفریده است، آن گاه او ستیزه جویی آشکار شده است ﴿٤﴾ و چهارپایان را برای شما آفرید که در آنها [مایه] پوشش و بهره های [دیگر] است. و [برخی] از آنها را می خورید ﴿٥﴾ و در آنها برایتان [مایه] زیبایی است چون [آنها را] شامگاهان [از صحرا] باز می آورید و چون [به صحرا] روانه می کنید ﴿٦﴾

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا
بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ وَالْخَيْلَ
وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ
شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً لَّكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ
تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ
وَالْخَيْلَ وَالْأَعْنَبَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي
الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ
لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى
الْفُلُكَ مَوَاحِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

و بارهایتان را به شهری که هرگز جز به رنج تن‌ها به آن
نتوانید رسید، بر می‌دارند. بی گمان پروردگارت رؤوف
مهربان است ﴿۷﴾ و اسبان و قاطران و خران را [آفرید] تا
بر آنها سوار شوید و [نیز] برای آرایش است. و چیزی را
[هم] که نمی‌دانید می‌آفریند ﴿۸﴾ [بیان] راه راست با
خداوند است و [برخی] از آنها (راه‌ها) کثر است و اگر
می‌خواست همه شما را هدایت می‌کرد ﴿۹﴾ او کسی
است که از آسمان برایتان آبی فرو فرستاده که از آن [آب]
آشامیدنی‌ای است و از آن [آب جنگل] درختانی است که
در آنجا [حیوان] می‌چرانید ﴿۱۰﴾ با آن برایتان کشت و
زیتون و [درختان] خرما و انگور و از همه نوع میوه‌ها
می‌رویانند. به راستی در این [امر] برای گروهی که اندیشه
می‌کنند مایه عبرت است ﴿۱۱﴾ و شب و روز و خورشید
و ماه را برایتان رام کرد. و ستارگان به فرمان او رامند. در
این [امر] برای گروهی که خرد می‌ورزند، مایه‌های عبرت
است ﴿۱۲﴾ و [هم مسخر گرداند] آنچه را که در زمین -
رنگارنگ - برایتان آفرید. در این [امر] برای گروهی که
پند می‌پذیرند، مایه عبرت است ﴿۱۳﴾ و او کسی است
که دریا را رام کرد تا از آن گوشت تازه بخورید و از آن
پیرایه‌ای را که آن را بپوشید بیرون آرید و کشتیها را در آن
روان می‌بینی و تا از فضل او [در آن] بجوید و باشد که
سپاس گزایید ﴿۱۴﴾

وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَرَ
وَسْبَلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَّمَتِ بِاللَّجَمِ هُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ
اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا
يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ
وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ
فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ
مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا
قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾
لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوَارِ
الَّذِينَ يَضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾
قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهَ بُنْيَانُهُمْ مِنَ
الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَنَّهُمْ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و در زمین کوه‌های [استوار] افکند که مبادا شما را به لرزه
اندازد و جویباران و راهها [آفرید] باشد که راه یابید
﴿۱۵﴾ و نشانه‌ها [قرار داد] و آنان در پرتو ستارگان راه
می‌یابند ﴿۱۶﴾ آیا کسی که می‌آفریند مانند کسی است
که نمی‌آفریند؟ آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۱۷﴾ و اگر
[بخواهید] که نعمت خداوند را بشمارید، نمی‌توانید [همه]
آن را بشمارید. بی گمان خداوند آمرزنده مهربان است
﴿۱۸﴾ و خداوند آنچه را که نهان می‌دارید و آنچه را که
آشکار می‌کنید، می‌داند ﴿۱۹﴾ و آنان را که به جای
خداوند نیایش می‌کنند، چیزی نمی‌آفرینند و خودشان
آفریده می‌شوند ﴿۲۰﴾ [در حکم] مردگانند نه زندگان. و
در نمی‌یابند کی بر انگيخته می‌شوند ﴿۲۱﴾ معبود شما،
معبودی یگانه است، پس کسانی که به آخرت ایمان
نمی‌آورند، دل‌هایشان [حق] ناشناس و خودشان مستکبرند
﴿۲۲﴾ بی گمان خداوند آنچه را که نهان می‌دارند و آنچه
را که آشکار می‌سازند، می‌داند. او مستکبران را دوست
نمی‌دارد ﴿۲۳﴾ و چون به آنان گفته شود، آنچه
پروردگارتان نازل کرده است، چیست؟ گویند: افسانه‌های
پیشینیان است ﴿۲۴﴾ [سرانجام این سخن] آنکه روز
قیامت - به طور کامل بار گناهان خویش و [نیز برخی] از
بار گناهان کسانی را که از روی نادانی گمراهشان
می‌سازند، بر خواهند داشت. بدان چه بد است آنچه بر
می‌دارند ﴿۲۵﴾ پیشینیانشان [نیز] مکر ورزیدند پس
[حکم] خداوند بنیادشان را از پایه بر انداخت که سقف
[خانه‌ها] از فرازشان بر آنان فرو افتاد و عذاب از آنجا که
نمی‌دانستند به آنان رسید ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَامَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَيْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يُجْزَى اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرُ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٤﴾

آن گاه در روز قیامت آنان را رسوا می‌سازد و می‌فرماید: آن شریکان [دروغین] من که درباره [آنان] مناقشه می‌کردید، کجایند؟ اهل علم گویند: به راستی خواری و سختی، امروز نصیب کافران است ﴿۲۷﴾ کسانی که فرشتگان در حالی جانشان را ستاندند که بر خویشتن ستمکار بودند. پس [آن کافران پیام] آشتی در میان آورند [با این مضمون] که: ما هیچ [کار] بدی را انجام نمی‌دادیم. آری. به راستی که خداوند به آنچه می‌کردید داناست ﴿۲۸﴾ پس از درهای جهنم در حالی که در آنجا جاودانه خواهید بود، در آیید. چه بد است جایگاه کبر و رزان ﴿۲۹﴾ و به پرهیزگاران گفته شد: آنچه پروردگارتان نازل نموده است، چیست؟ گفتند: «خیر» است، برای نیکوکاران در همین دنیا نیکی است و به یقین سرای آن جهانی بهتر است. و سرای پرهیزگاران [در بهشت] چه نیکو است ﴿۳۰﴾ بهشت‌های «عدن» که به آنجا در آیند، فرودست آن جویباران جاری است. آنان در آنجا هر آنچه خواهند دارند. بدینسان خداوند به پرهیزگاران پاداش می‌دهد ﴿۳۱﴾ آنان که فرشتگان در حالی جانشان را می‌ستاندند که پاکند، می‌گویند: سلام بر شما باد. به [پاداش] آنچه می‌کردید، به بهشت در آیید ﴿۳۲﴾ جز آنکه فرشتگان [برای ستاندن روحشان] به سوی آنان آیند یا فرمان پروردگارت فرا رسد، [چیزی دیگر را] انتظار نمی‌کشند. پیشینیانشان [نیز] چنین کردند. و خداوند بر آنان ستم نکرد بلکه بر خودشان ستم می‌کردند ﴿۳۳﴾ پس کیفر گناهانی که می‌کردند، گریبانگیرشان شد و آنچه به آن ریشخند می‌کردند، آنان را فرو گرفت ﴿۳۴﴾

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِنْ تَحَرَّصَ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لِيَبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جُرْ الْأَخْرَةِ أَكْبَرَ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

و مشرکان گفتند: اگر خداوند می‌خواست نه ما و نه پدرانمان [هیچ کس] به جای او هیچ چیزی را نمی‌پرستیدیم و جز به فرمان او هیچ چیزی را حرام نمی‌شمردیم. پیشینیان [نیز] چنین کردند. پس آیا بر [عهده] رسولان جز رساندن آشکار [مسئولیتی دیگر] هست؟ ﴿۳۵﴾ و به یقین در [میان] هر امتی رسولی را بر انگیختیم، [با این دعوت] که: خداوند را بندگی کنید و از طاغوت بپرهیزید. از ایشان کسی بود که خداوند [او را] هدایت کرد و از آنان کسی بود که گمراهی بر او محقق گشت. پس در زمین بگردید، آن گاه بنگرید، سرانجام تکذیب کنندگان چگونه شد ﴿۳۶﴾ اگر بر هدایت آنان حرص ورزی [بدان] که خداوند کسی را که بی راه می‌گذارد، هدایت نمی‌کند و آنان یاورانی ندارند ﴿۳۷﴾ و با سخت‌ترین سوگندهایشان به خداوند سوگند خوردند که خداوند شخص مرده را بر نمی‌انگیزد. آری [این] وعده‌ای راستین بر اوست [که مردگان را برانگیزد] ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۳۸﴾ تا آنچه را که در آن اختلاف می‌ورزند، برایشان روشن سازد و تا کافران بدانند که آنان دروغگو بودند ﴿۳۹﴾ فرمان ما برای چیزی که چون [انجام] آن را خواهیم، تنها این است که به او گوییم: موجود شو. پس [بی درنگ] موجود می‌شود ﴿۴۰﴾ و آنان که در [راه] خداوند، پس از آنکه ستم دیدند، هجرت کردند، به یقین آنان را در دنیا [به جایگاهی] نیک جای دهیم و اگر می‌دانستند، پاداش آخرت بزرگتر است ﴿۴۱﴾ کسانی که بردباری کردند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند ﴿۴۲﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ فَاَسْأَلُوْٓا
 اَهْلَ الدِّيْنِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٤٣﴾ بِالْبَيِّنَاتِ
 وَالزُّبُرِ ۚ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ
 اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٤٤﴾ اَفَاَمِنَ الَّذِيْنَ مَكَرُوْا
 السَّيِّئَاتِ اَنْ يَّخْسِفَ اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَأْتِيَهُمْ
 الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٤٥﴾ اَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي
 تَقْلُبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿٤٦﴾ اَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلٰى
 تَخَوْفٍ فَاِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٤٧﴾ اَوْ لَمْ يَرَوْا اِلٰى
 مَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ يَّتَفَيَّوْٓا ظِلَالُهُ عَنِ الْاَلَمِيْنَ
 وَالسَّمٰوٰتِ سُجَّدًا لِلّٰهِ وَهُمْ دَاخِرُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ
 مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ
 وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ
 وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ ﴿٥٠﴾ وَقَالَ اللّٰهُ لَا تَتَّخِذُوْٓا
 الْاِلٰهِيْنَ اٰثِنِيْنَ ۚ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهُ وَّاحِدٌ فَاِيْبٰى فَاَرْهَبُوْنَ ﴿٥١﴾
 وَلَهُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَهُ الدِّيْنُ وَاصْبًا
 اَفْعٰیۡرَ اللّٰهِ تَتَّقُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ
 ثُمَّ اِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَاِلَيْهِ تَجْعُرُوْنَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ اِذَا
 كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ اِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ
 يُشْرِكُوْنَ ﴿٥٤﴾

و پیش از تو جز مردانی را که به آنان وحی می کردیم، بر
 نیانگیختیم، پس اگر نمی دانید از [داناان] اهل کتاب
 پرسید ﴿۴۳﴾ [آنان را] با دلایل و کتابها [فرستادیم] و به
 تو قرآن نازل کردیم تا برای مردم روشن سازی آنچه را که
 بر آنان فرو فرستاده شده است و باشد که اندیشه کنند
 ﴿۴۴﴾ آیا کسانی که بد اندیشی کردند از آنکه خداوند
 آنان را به زمین فرو برد یا عذاب [خداوند] از جایی که
 نمی دانند، به سوی آنان آید، ایمن شده اند؟ ﴿۴۵﴾ یا
 [آنکه] آنان را در آمد و شدشان فرو گیرد. آن گاه آنان
 گریزی ندارند ﴿۴۶﴾ یا آنان را در حال ترس گرفتار
 سازد. پس به راستی پروردگارتان رؤوف مهربان است
 ﴿۴۷﴾ آیا به آنچه که خداوند آفریده است، ننگریسته اند
 که [چگونه] سایه هایش از راست و چپ سجده کنان [و]
 فروتنانه برای خداوند می گردند؟ ﴿۴۸﴾ و آنچه در
 آسمانها و آنچه در زمین از [جنس] جنبد [گان] است و
 [نیز] فرشتگان برای خداوند سجده می کنند و آنان سرکشی
 نمی کنند ﴿۴۹﴾ از پروردگارشان که بر آنان چیره است
 می ترسند و آنچه را که دستور می یابند، انجام می دهند
 ﴿۵۰﴾ و خداوند فرمود: دو معبود بر مگیرید. فقط او
 معبود یگانه است. پس از من بترسید ﴿۵۱﴾ و آنچه در
 آسمانها و زمین است از آن خداوند است و دین ماندگار
 او راست. آیا از غیر خدا می ترسید؟ ﴿۵۲﴾ و از نعمت هر
 آنچه دارید، از [جانب] خداوند است سپس چون رنجی به
 شما رسد، آن گاه به [درگاه] او می نالید ﴿۵۳﴾ سپس
 چون سختی را از شما دور دارد آن گاه گروهی از شما به
 پروردگارشان شرک می آورند ﴿۵۴﴾

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَنَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْأَمْثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَخِيرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمْ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

(تا در حق آنچه به آنان داده‌ایم ناسپاسی کنند، پس بهره‌مند شوید، آن گاه خواهید دانست ﴿۵۵﴾ و برای چیزی که [به حقیقت آن] آگاهی ندارند، از آنچه به آنان روزی داده‌ایم، بهره‌ای مقرر می‌کنند. سوگند به خداوند از آنچه افترا می‌بستید، باز خواست خواهید شد ﴿۵۶﴾ و برای خداوند دختران قایل می‌شوند- پاک است او- حال آنکه خود آنچه را که می‌خواهند، دارند ﴿۵۷﴾ و هر گاه به کسی از آنان به [به دنیا آمدن] دختر خبر داده شود، در حالی که [بس] اندوهگین است، چهره‌اش سیاه گردد. ﴿۵۸﴾ از ناگواری خبری که به او داده‌اند از قوم پنهان شود [می‌اندیشد که] آیا با خواری او را نگه دارد یا او را [به دل] خاک در آورد. بدانید آنچه که حکم می‌کنند، بد [حکمی] است ﴿۵۹﴾ کسانی که آخرت را باور نمی‌دارند، از وصفی بد برخوردارند و صفت برتر از آن خداست و او پیروزمند فرزانه است ﴿۶۰﴾ و اگر خداوند مردم را به [کیفر] ستمشان گرفتار سازد، بر روی آن (زمین) هیچ جنبنده‌ای باقی نمی‌گذارد. ولی آنان را تا زمانی مقرر باز پس می‌دارد. پس چون وقت مقرر آنان فرا رسد، لحظه‌ای باز پس نمی‌مانند و پیش نمی‌روند ﴿۶۱﴾ و برای خداوند آنچه را که [خود] ناپسند می‌شمارند، مقرر می‌کنند و زبانهایشان [سخن] دروغ را بیان می‌کند. که: نیکی آنان راست. حقا که آتش [جهنم را در پیش] دارند و آنان [به سوی آتش] پیش فرستاده می‌شوند ﴿۶۲﴾ سوگند به خداوند که به سوی امتهایی پیش از تو [پیامبرانی] فرستادیم. آن گاه شیطان کارهایشان را برای آنها آراست و امروز همو یاورشان است و آنان عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۶۳﴾ و کتاب را بر تو فرو نفرستادیم مگر [از آن روی] تا آنچه را که در آن اختلاف ورزیدند، برایشان روشن سازی و [نیز برای] راهنمایی و بخشایش برای گروهی که ایمان می‌آورند ﴿۶۴﴾

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَنُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمَرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد، و با آن زمین را پس از پژمردنش زنده ساخت. در این [امر] برای گروهی که می‌شنوند، [مایه] عبرتی است ﴿٦٥﴾ و در چهارپایان [نیز] برای شما عبرتی است. از آنچه در شکمهایشان است از میان سرگین و خون، شیری پالوده که برای نوشندگان گواراست به شما می‌نوشانیم ﴿٦٦﴾ و [نیز] از میوه‌های درختان خرما و درختان انگور. [برخی چنانند] که از آن [مایه] مست کننده و روزی حلال بر می‌گیرید، [بدانید] که در این [امر] برای گروهی که خرد می‌ورزند، [مایه] عبرتی است ﴿٦٧﴾ و پروردگارت به زنبور عسل الهام کرد که از کوه‌ها خانه بساز و [نیز] از درختان و [نیز] از آنچه مردم بر می‌افرازند ﴿٦٨﴾ آنگاه از همه نوع فرآورده‌ها بخور و با فرمانبرداری راه‌های پروردگارت را در پیش گیر. از شکمهای زنبوران آشامیدنی‌ای می‌تراود که رنگهایش گونه‌گون است. در آن برای مردمان شفا است بی‌گمان در این [امر] برای اندیشه‌وران [مایه] عبرتی است ﴿٦٩﴾ و خداوند شما را آفرید باز شما را می‌میراند و از شما کسی هست که به خوارترین [حد] فروتنی برگردانده می‌شود تا آنجا که پس از دانستن چیزی را نداند. بی‌گمان خداوند دانای تواناست ﴿٧٠﴾ و خداوند برخی از شما را بر برخی [دیگر] در روزی برتری داده است. پس آنان که برتری یافته‌اند بازگردانده (دهنده) روزیشان بر ملک یمینهایشان نیستند، تا همه در آن یکسان گردند، آیا نعمت خدا را انکار می‌کنید؟ ﴿٧١﴾ و خداوند از خودتان برای شما همسرانی قرار داد و از همسرانتان برای شما فرزندان و نوادگان آفرید و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد. آیا به باطل می‌گروند و آنان به نعمت خداوند ناسپاسی می‌کنند

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْاءِ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

و به جای خداوند چیزی را پرستش می کنند که از آسمانها و زمین هیچ گونه اختیار روزی دادن ندارند و نمی توانند [که داشته باشند] ﴿۷۳﴾ پس برای خداوند مثلها مزنید. به یقین خداوند می داند و شما نمی دانید ﴿۷۴﴾ خداوند داستانی [درباره] بنده مملوکی بیان نمود که بر هیچ چیز توانا نیست و [نیز] کسی را که از [سوی] خویش رزقی نیک به او داده ایم. پس او پنهان و پیدا از آن می بخشد. آیا [این دو] برابرند؟ ستایش خداوند راست. آری بیشترشان نمی دانند ﴿۷۵﴾ و خداوند داستانی [دیگر درباره] دو مرد بیان نمود که یکی از آن دو گنگ است که بر چیزی توان ندارد و او سربار خواجه خویش است. هر جا که او را بفرستد، خیری به بار نمی آورد. آیا او و کسی که به داد فرمان می دهد و او به راه راست می رود، یکسانند؟ ﴿۷۶﴾ کاری تواناست ﴿۷۷﴾ و خداوند شما را از شکمهای مادرانتان [در حالی] بیرون آورد که چیزی نمی دانستید و برای شما [توان] شنوایی و دیدگان و دلها پدید آورد، باشد که سپاس گزایید ﴿۷۸﴾ آیا به مرغان رام شده در فضای آسمان ننگریسته اند؟ آنها را [کسی] جز خداوند نگاه نمی دارد. بی گمان در این [امر] برای اهل ایمان [مایه های عبرت است] ﴿۷۹﴾

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِثْلًا إِلَى حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُم سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُم بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْعُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَالْقَوْلُ إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامُ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

و خداوند از خانه‌هایتان برای شما آرامگاه قرار داد. و از پوست چهارپایان خیمه‌هایی [پدید آورد] که آن را روز سفرتان و روز حضرستان سبک می‌یابید و از پشمهایش و کرکهایش و موهایش اثاثیه و [مایه] بهره‌وری تا مدتی معین [برایتان] مقرر نمود ﴿۸۰﴾ و خداوند برای شما آنچه آفریده است سایه‌ها پدید آورد و از کوه‌ها برای شما غارها قرار داد. و برایتان تن‌پوشهایی که شما را از گرمی حفظ می‌کند و تن‌پوشهایی که از [آسیب جنگ] با همدیگر مصون می‌دارد، پدید آورد، بدینسان نعمتش را به شما به تمام [و کمال] می‌رساند، باشد که تسلیم شوید ﴿۸۱﴾ پس اگر روی گردان شوند، [بدانند که] بر [عهده] تو فقط رساندن آشکار است ﴿۸۲﴾ [آنان] نعمت خداوند را می‌شناسند، باز آن را انکار می‌کنند و بیشترشان کافر هستند ﴿۸۳﴾ و روزی که از هر امتی گواهی بر انگیزیم، آن گاه به کافران اجازه [سخن گفتن] داده نشود و از آنان خواسته نمی‌شود که خوشنودی خداوند را بجویند ﴿۸۴﴾ و چون ستمگران عذاب را ببینند، آن گاه عذابشان از آنان کاسته نمی‌شود و آنان مهلت نمی‌یابند ﴿۸۵﴾ و چون مشرکان شریکانشان را ببینند، گویند: پروردگارا، اینان آن شریکان ما هستند که آنان را به جای تو [به نیایش] می‌خواندیم آن گاه [شریکان] به آنان پاسخ دهند، به راستی که شما دروغ‌گویید ﴿۸۶﴾ و [همگی] آن روز به خداوند پیام تسلیم فرستند و آنچه به افترا بر می‌بستند از [دید] آنان ناپدید شود ﴿۸۷﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا
فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي
كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ
شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا
لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾
إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي
الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يَعْظُمُ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا
عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ
جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا
تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ غَزَاهَا مِنْ
بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ
أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ
بِهِ وَلِيَبَيِّنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ
تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
وَلَكِنْ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ
عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

کسانی که کفر ورزیدند و [مردم] را از راه خدا باز داشتند،
به [سزای] آنکه فساد می‌کردند، به آنان عذابی افزون بر
غدا خواهیم داد ﴿۸۸﴾ و روزی که در [میان] هر امتی
گواهی از خودشان بر آنان بر انگیزیم و تو را بر این
[کافران] گواه آریم. و بر تو کتاب [آسمانی] برای روشن
ساختن هر چیزی و راه نمودن و رحمت و مژده دادن
مسلمانان نازل کردیم ﴿۸۹﴾ به راستی خداوند به داد و
نیکوکاری و بخشیدن به خویشان فرمان می‌دهد و از
ناشیستی و کار ناپسند و تجاوز باز می‌دارد. به شما اندرز
می‌دهد باشد که پند پذیرید ﴿۹۰﴾ و به پیمان خدا- چون
عهد بستید- وفا کنید و سوگندها را پس از استوار
ساختنش مشکیند و به راستی خداوند را بر خود نگهبان
ساخته‌اید. خداوند آنچه را که می‌کنید، می‌داند ﴿۹۱﴾ و
مانند زنی نباشید که رشته‌اش را پس از استوار [ساختنش]
پاره پاره [از هم] گسست که سوگندهایتان را در میان خود
[مایه] فریب سازید تا گروهی از گروهی [دیگر] افزون
گردد. جز این نیست که خداوند شما را به آن می‌آزماید. و
به یقین روز قیامت آنچه را که در آن اختلاف
می‌ورزیدید، برایتان روشن خواهد ساخت ﴿۹۲﴾ و اگر
خداوند می‌خواست شما را یک امت قرار می‌داد. ولی هر
کس را که بخواهد، بیراه می‌گذارد و هر کس را که
بخواهد، به راه می‌آورد و قطعاً از آنچه می‌کردید، پرسیده
خواهید شد ﴿۹۳﴾

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ
 بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوَاءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ
 ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ
 وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنَّثَىٰ وَهُوَ
 مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ
 بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
 فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُ لَيْسَ
 لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾
 إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ
 مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 بِمَا يُنْزِلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ
 لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

و سوگندهایتان را در میان خود [مایه] فریب قرار ندهید
 که آن گاه گامی پس از استواری‌اش [از جای] بلغزد. و به
 سبب باز داشتنتان از راه خدا [طعم] عذاب را بچشید و شما
 را عذابی بزرگ [در پیش] است ﴿٩٤﴾ و به [جای] عهد
 خدا بهای ناچیز را مستانید، اگر بدانید، آنچه که در نزد
 خداوند است، برایتان بهتر است. ﴿٩٥﴾ آنچه در نزد
 شماست از میان می‌رود و آنچه در نزد خداوند است باقی
 است. و به بردباران پاداششان را به [حسب] نیکوترین آنچه
 می‌کردند، می‌دهیم ﴿٩٦﴾ هر کس در حالی که مؤمن
 است کار شایسته انجام دهد، مرد باشد یا زن، او را به
 زندگانی‌ای پاک زنده می‌داریم و پاداششان را به [حسب]
 نیکوترین آنچه می‌کردند، به آنان می‌دهیم ﴿٩٧﴾ پس هر
 گاه قرآن بخوانی، از شیطان رانده شده به خداوند پناه
 جوی ﴿٩٨﴾ چرا که او بر کسانی که ایمان آورده‌اند و بر
 پروردگارشان توکل می‌کنند، دستی ندارد ﴿٩٩﴾ سلطه او
 فقط بر کسانی است که دوستش می‌دارند و کسانی که به
 او (خداوند) شرک می‌آورند ﴿١٠٠﴾ و چون آیه‌ای را به
 جای آیه‌ای دیگر جایگزین کنیم - و خداوند به آنچه فرو
 می‌فرستند، داناتر است - گویند: جز این نیست که تو
 افترازنده‌ای، [چنین نیست] بلکه بیشترشان نمی‌دانند
 ﴿١٠١﴾ بگو: روح القدس آن را از [سوی] پروردگارت
 به حقّ فرود آورده است تا مؤمنان را استوار بدارد و [نیز]
 برای راهنمایی و مژده دادن تسلیم شدگان است ﴿١٠٢﴾

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ
 الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِي وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ
 مُّبِينٌ ﴿١١٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا
 يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي
 الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْكَذِبُونَ ﴿١١٥﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا
 مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَٰكِنْ مَنْ
 شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٦﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ أُسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْكَافِرِينَ ﴿١١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ
 وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١١٨﴾ لَا
 جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْخَاسِرُونَ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ إِنَّ
 رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا
 وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٠﴾

و به راستی می دانیم که آنان (کافران) می گویند: جز این
 نیست که بشری به او می آموزد. زبان کسی که [این
 آموزش ادعایی] را به او نسبت می دهند، عجمی است و
 این [قرآن به] زبان عربی روشن است ﴿۱۱۳﴾ به راستی
 کسانی که به آیات خداوند ایمان نمی آورند، خداوند آنان
 را هدایت نمی کند و عذابی دردناک [در پیش] دارند
 ﴿۱۱۴﴾ فقط آنان دروغپردازی می کنند که به آیات
 خداوند ایمان ندارند و ایشانند که دروغگویند ﴿۱۱۵﴾ هر
 کس که پس از ایمانش به خداوند کفر ورزد [بازخواست
 می شود] مگر کسی که وادار [به کفر] شود و دلش به ایمان
 مطمئن باشد ولی کسانی که برای [پذیرش] کفر سینه
 بگشایند خشمی از [سوی] خداوند بر آنان است و عذابی
 سهمگین [در پیش] دارند ﴿۱۱۶﴾ این از آن است که آنان
 زندگانی دنیا را از آخرت خوشتر داشتند و [از آنکه]
 خداوند گروه کافران را هدایت نمی کند ﴿۱۱۷﴾ اینان
 کسانی اند که خداوند بر دلهایشان و گوششان و چشمانشان
 مهر نهاده است و اینان بی خبرند ﴿۱۱۸﴾ شکی نیست که
 آنان در آخرت زیانکارند ﴿۱۱۹﴾ آن گاه پروردگارت
 برای کسانی که پس از آنکه شکنجه دیدند، هجرت
 کردند سپس به جهاد پرداختند و بردباری ورزیدند
 [بدانکه] پروردگارت پس از آن آمرزنده مهربان است

﴿يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَلًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَّعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

روزی که هر شخصی جدال کنان [به دفاع] از خودش پردازد و به هر کسی [پاداش] آنچه کرده است به تمام [و کمال] داده شود و ایشان ستم نمی‌بینند ﴿۱۱۱﴾ و خداوند [درباره] شهری مثالی بیان نمود که ایمن آسوده بود، روزی اش به فراخی از هر جا می‌رسید آن گاه [اهلش] به نعمتهای خداوند ناسپاسی کردند، پس خداوند به [سزای] کار و کردارشان بلای فراگیر گرسنگی و ترس را به [اهل] آن چشاند ﴿۱۱۲﴾ و به راستی رسولی از خودشان به سوی آنان آمد و او را دروغگو انگاشتند و آن گاه در حالی که ستمکار بودند عذاب آنان را فرو گرفت ﴿۱۱۳﴾ پس از آنچه خداوند به شما روزی داده است، حلال پاکیزه بخورید و بر نعمت خداوند سپاس گزارید، اگر [تنها] او را می‌پرستید ﴿۱۱۴﴾ جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که [به هنگام ذبح] آن نام غیر خدا بر آن برده شده است بر شما حرام نموده است. پس هر کس بی آنکه ستمکار و تجاوزگر باشد [و از آنها بخورد بداند که] خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۱۱۵﴾ و چیزی را که زبانان به دروغ بیان می‌کنند، مگویید این حلال و آن حرام است تا بر خداوند دروغ ببندید. بی گمان آنان که بر خداوند دروغ می‌بندند، رستگار نمی‌شوند ﴿۱۱۶﴾ بهره‌ای اندک [دارند] و عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۱۱۷﴾ و بر یهود، پیش از این حرام کرده بودیم آنچه را که بر تو حکایت کردیم و به آنان ستم نکردیم بلکه بر خود ستم می‌کردند ﴿۱۱۸﴾

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ
 بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ
 يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا لِأَنْعُمِهِ اجْتَبَاهُ
 وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾ وَعَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
 حَسَنَةً وَإِنَّا فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ
 أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعِ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ
 مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ
 اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ
 بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ
 أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
 وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ
 مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾
 وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
 تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ
 اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

سپس پروردگارت آنان را که از روی نادانی [کردار] بد
 کردند، آن گاه پس از آن توبه کردند و درستکاری در
 پیش گرفتند، [بدانکه] پروردگارت پس از این [توبه
 کردن] آمرزنده مهربان است ﴿۱۱۹﴾ به راستی ابراهیم
 امتی نیایشگر برای خداوند [و] پاکدین بود. و از مشرکان
 نبود ﴿۱۲۰﴾ سپاسگزار نعمتهایش [بود]. او را برگزید و
 به راه راست هدایتش کرد ﴿۱۲۱﴾ و در دنیا به او نیکی
 دادیم و بی گمان او در آخرت از شایستگان است ﴿۱۲۲﴾
 سپس به تو وحی کردیم که از آیین ابراهیم که حنیف بود
 و از مشرکان نبود، پیروی کن ﴿۱۲۳﴾ جز این نیست که
 [گرامی داشت] شنبه بر کسانی که در آن اختلاف کردند،
 مقرر شد. و بی گمان پروردگارت روز قیامت بین آنان در
 آنچه اختلاف می کردند حکم می کند ﴿۱۲۴﴾ به راه
 پروردگارت با حکمت و پند پسندیده فراخوان و به روشی
 که آن [روش] بهتر است با آنان مناظره کن. به راستی
 پروردگارت به [حال] کسی که از راهش گمراه باشد
 داناتر است و او به راه یافتگان [نیز] داناتر است ﴿۱۲۵﴾ و
 اگر کیفر دادید، مانند آنچه به [وسیله] آن کیفر یافته اید،
 کیفر دهید. و اگر صبر کنید، قطعاً آن برای بردباران بهتر
 است ﴿۱۲۶﴾ و بردباری کن و بردباریات مگر به [توفیق]
 خداوند نیست و بر آنان اندوه مخور و از آنچه مکر
 می ورزند در تنگدلی مباش ﴿۱۲۷﴾ بی گمان خداوند با
 پرهیزگاران و نیکوکاران است ﴿۱۲۸﴾

سُورَةُ الْاِسْرَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ
 لِنُرِيَهُ مِنْ عَايَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾
 وَعَآئِنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي
 إِسْرَءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ
 حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا
 إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
 مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 أُولَٰئِهِمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ
 فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ
 رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ
 وَبَنِينَ وَجَعَلْنَكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنَّ أَحْسَنَكُمْ
 أَحْسَنَتْ لَأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ لِيُسْوتُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا
 دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

سوره اسراء

به نام خداوند بخشنده مهربان

پاک [و منزله] است کسی که شبی بنده‌اش را از مسجد
 الحرام به مسجد الاقصای که در پیرامونش برکت
 نهاده‌ایم، برد تا از نشانه‌های خود به او بنمایانیم، اوست که
 او شنوای بیناست ﴿۱﴾ و به موسی کتاب [آسمانی] دادیم
 و آن را برای بنی اسرائیل [مایه] هدایت گردانیدیم [با این
 پیام] که: جز من کارسازی مگیرید ﴿۲﴾ ای فرزندان
 کسانی که با نوح [آنان را بر کشتی] سوار کردیم. به راستی
 او بنده‌ای سپاسگزار بود ﴿۳﴾ و به بنی اسرائیل در تورات
 وحی کردیم، که دو بار در زمین فساد خواهید کرد و به
 راستی با سرکشی بزرگی سر به طغیان بر خواهید داشت
 ﴿۴﴾ پس چون وعده نخستین آن دو [بار فساد آنان] فرا
 رسد، بندگان بس پیکارگر خود را بر شما خواهیم فرستاد،
 آن گاه به میان خانه‌ها در آیند. و وعده [الهی] شدنی است
 ﴿۵﴾ باز دوباره شما را بر آنان چیره گردانیم و شما را با
 اموال و فرزندان مدد رسانیم و شما را در تعداد نفرات
 افزونتر سازیم. ﴿۶﴾ اگر نیکی کنید، [در حقیقت] برای
 خودتان نیکی کرده‌اید و اگر بدی کنید [باز در حقیقت]
 برای خودتان بدی کرده‌اید. پس چون وعده دیگر فرا رسد
 [باز بندگانمان را می‌فرستیم] تا چهره‌تان را ناخوش دارند و
 تا وارد مسجد شوند چنان که بار نخست به آن در آمده
 بودند و تا بر هر چه چیره گردند یکسره نابود کنند ﴿۷﴾

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُمْ عُدتُمْ
وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا
الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾
وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ
الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ
فَمَحْوَا آيَةِ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً
لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ
وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَبْعَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ أَقْرَأُ كِتَابَكَ كَفَىٰ
بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَّنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا
يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا
تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا
فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا
﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ ۚ وَكَفَىٰ
بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

نزدیک است که پروردگارتان بر شما رحمت آورد و اگر
[از روی نافرمانی] باز گردید، [ما نیز به کیفر دادن] باز
می گردیم و جهنم را زندانی برای کافران می سازیم ﴿۸﴾
این قرآن به راهی هدایت می کند که آن استوارتر است و
به مؤمنانی که کارهای شایسته می کنند بشارت می دهد که
آنان پاداشی بزرگ دارند ﴿۹﴾ و [نیز خبر می دهد] کسانی
که به آخرت ایمان نمی آورند، بر ایشان عذابی دردناک
فراهم دیده ایم ﴿۱۰﴾ و انسان درباره بدی [نیز] چون
دعایش در مورد نیکی نفرین می کند و انسان شتابکار است
﴿۱۱﴾ و شب و روز را دو نشانه قرار دادیم، و نشانه شب
را ناپیدا ساختیم و نشانه روز را روشن گردانیدیم تا از
پروردگارتان فضل بجوید و تا شمار سالها و حساب را
بدانید و هر چیزی را به تفصیل بیان نمودیم ﴿۱۲﴾ و
کردار انسان را [خیر یا شر] به گردن او بسته ایم. و روز
قیامت کتابی را برای او بیرون آریم که آن را باز گشوده
بیند ﴿۱۳﴾ [فرمان دهیم:] کارنامه ات را بخوان. امروز
نفس تو به عنوان حسابگر بر خودت کافی است ﴿۱۴﴾ هر
کس که راه بیابد، فقط به [سود] خودش راه می یابد، و هر
کس که گمراه شود، فقط به زیان خود گمراه می شود. و
هیچ بردارنده ای بار [گناه] دیگری را بر نمی دارد. و ما
عذاب کننده نیستیم تا آنکه رسولی فرستیم ﴿۱۵﴾ و چون
بخواهیم [مردم] شهری را هلاک کنیم، به سرکشان آن
[شهر هر چه خواهیم] فرمان می دهیم، آن گاه [چون] در
آنجا نافرمانی کنند و وعده [عذاب] بر آن [شهر] محقق
شود، سخت آنان را نابود سازیم ﴿۱۶﴾ و چه بسا نسلها
که پس از نوح هلاک ساختیم و پروردگارت به گناه
بندگانش [به عنوان] دانای بینا بس است ﴿۱۷﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ
لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا
مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كَلَّا نُمَدِّ
هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ
رَبِّكَ مُحْظُورًا ﴿٢٠﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى
بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾
لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَخْذُولًا
﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ
إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا
فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ
وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ
أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ
كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَعَاتِبْ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ
وَالْمُسْكِينَ وَابْنِ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ
لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

هر کس که [آسایش] زودرس [دنیا] را بخواهد، در آن به
او هر چه خواهیم برای هر آن کسی که می‌خواهیم، به
شتاب می‌دهیم، سپس جهنم را برایش مقرر می‌کنیم که
نکوهش شده مطرود به آن در می‌آید ﴿۱۸﴾ و هر کس
که [پاداش] آن جهانی بخواهد و [چنان که سزاوار] تلاش
آن است برایش در حالی که مؤمن باشد تلاش کند، اینان
سعی‌شان مشکور است ﴿۱۹﴾ و پیایی به هر یک از اینان و
آنان را بخشش پروردگارت می‌دهیم و بخشش
پروردگارت، ممنوع [از تصرف] نیست ﴿۲۰﴾ بنگر
چگونه برخی از آنان را بر برخی [دیگر] برتری دادیم و بی
گمان آخرت [به اعتبار] مراتب افزونتر و در افزون‌دهی
بزرگتر است ﴿۲۱﴾ با خداوند معبود دیگری را مقرر مکن
که آن گاه نکوهش شده بی‌یاور بنشینی ﴿۲۲﴾ و
پروردگارت [چنین] حکم کرد که جز او را پرستید و به
پدر و مادر نیکی کنید. اگر یکی از آن دو یا هر دوی آنها
در نزد تو به [سن] پیری رسند. [حتی] به آنان «اف» مگو و
بر آنان بانگ مزه و به نیکی با آنان سخن گوی ﴿۲۳﴾ و
از [روی] مهربانی بال فروتنی بر آنان بگستران و بگو:
پروردگارا، به آنان رحمت آور، چنان که [به سن]
خردسالی مرا پروراندند ﴿۲۴﴾ پروردگارتان به آنچه در
دلهایتان است، آگاه‌تر است. اگر نیکوکار باشید، [بدانید]
که او برای توبه کاران آمرزنده است ﴿۲۵﴾ و به
خویشاوند حقش را بده و [نیز حق] بینوا و در راه مانده [را]
بده [و به هیچ وجه تبذیر مکن] ﴿۲۶﴾ به راستی که
تبذیرکنندگان برادران شیطان هستند و شیطان پروردگارش
را ناسپاس است ﴿۲۷﴾

وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ أَبْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقٍ نَّحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ كَانَ خِطَاً كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانِيَّ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنْ الْعَهْدُ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمُ وَزِنُوهَا بِالْقِسْطِ الْمُسْتَقِيمَ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

و اگر برای کسب رحمتی از پروردگارت که به آن امیدواری از آنان رویگردان شوی، با آنان سخنی نرم بگو ﴿۲۸﴾ و دستت را به گردنت بسته مدار و به تمامی [نیز] آن را مگشای که آن گاه ملامت زده درمانده بازنشینی ﴿۲۹﴾ به راستی پروردگارت روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ می‌گرداند و تنگ می‌گیرد. که او به بندگانش دانای بیناست ﴿۳۰﴾ و فرزندان را از بیم تنگدستی مکشید، ما به آنان و شما روزی می‌دهیم. به راستی کشتن آنان گناهی سهمگین است ﴿۳۱﴾ و به زنا نزدیک مشوید، چرا که آن ناشایستی و بد راهی است ﴿۳۲﴾ و جانی را که خداوند حرام شمرده است مگر به حق مکشید و هر کس که از روی ستم کشته شود، برای ولی [دم] او قدرتی مقرر داشته‌ایم، پس [او هم] نباید در کشتن زیاده روی کند. بی گمان او یاری شده است ﴿۳۳﴾ و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به روشی که آن بهتر است، تا آنکه به [نهایت] رشدش برسد و به پیمان [خود] وفا کنید. که [از] پیمان باز خواست خواهد شد ﴿۳۴﴾ و پیمانه را چون بپیماید، به تمام دهید و با ترازوی درست وزن کنید. این بهتر و نیک سرانجام‌تر است ﴿۳۵﴾ و از پی چیزی مرو که تو را به آن دانش نیست. بی گمان گوش و چشم و دل، هر یک از اینها از آن باز خواست خواهند شد ﴿۳۶﴾ و خرامان در زمین راه مرو بی گمان تو نمی‌توانی زمین را بشکافی و در بلندی نمی‌توانی به کوه رسی ﴿۳۷﴾ همه اینها، کارهای بدش در نزد پروردگارت ناپسند است ﴿۳۸﴾

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ
 مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا
 ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ
 الْمَلَائِكَةِ إِنثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ
 إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ
 إِذَا أَتَبَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَنَهُ
 وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تَسْبِيحٌ لَهُ
 السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ
 إِلَّا يَسْبِيحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ
 إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
 جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
 حِجَابًا مَسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ
 يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي
 الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوْ عَلَىٰ أَذْبَرِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ
 نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا
 مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا
 فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا أَءِذَا كُنَّا عِظْمًا
 وَرَفَتًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

این از آن دانشی است که پروردگارت به تو وحی کرده
 است و با خداوند معبودی دیگر مقرر مکن، در آن صورت
 ملامت زده مطرود به جهنم انداخته خواهی شد ﴿۳۹﴾ آیا
 پروردگارتان شما را به داشتن پسران برگزید و [خود] از
 فرشتگان دختران را برگرفت، بی گمان شما سخنی بس
 بزرگ [و ناروا] می گوید ﴿۴۰﴾ و به راستی در این قرآن
 همه نوع سخن گفتیم تا پند پذیرند و [در حق] آنان جز
 گریز را نمی افزاید ﴿۴۱﴾ بگو: اگر با او معبودانی [دیگر]
 بودند، چنان که [خود] می گویند، آن گاه [هر یک] سوی
 صاحب عرش راهی [برای مقابله و مبارزه] می جستند
 ﴿۴۲﴾ او پاک است و بسیار والاتر است از آنچه
 می گویند ﴿۴۳﴾ آسمانهای هفتگانه و زمین و هر کس که
 در آنهاست او را به پاکی یاد می کنند. و هیچ چیز نیست
 مگر آنکه با حمد او تسبیح می گویند ولی شما تسبیح آنان
 را در نمی یابید. بی گمان او بردبار آمرزگار است ﴿۴۴﴾ و
 چون قرآن بخوانی، در میان تو و کسانی که به آخرت
 ایمان نمی آورند، پرده ای پوشیده قرار می دهیم ﴿۴۵﴾ و بر
 دلهای آنان پوششها می نهیم تا آن را در نیابند و در
 گوشهای آنان سنگینی می نهیم. و چون پروردگارت را در
 قرآن تنها یاد کنی، با نفرت به پشت خویش برگردند
 ﴿۴۶﴾ ما داناتریم به شیوه ای که با آن به تو گوش فرا
 می دهند [و] هنگامی که آنان به راز می نشینند، وقتی که
 [این] ستمکاران می گویند: جز از مردی جادو زده پیروی
 نمی کنی ﴿۴۷﴾ بنگر چگونه برایت مثلها زدند، پس گمراه
 شدند. در نتیجه نمی توانند، راهی [به سوی حق] بجویند
 ﴿۴۸﴾ و گفتند: آیا چون استخوانهایی [چند] و پوشیده
 شویم، آیا به آفرینشی نوین بر انگيخته خواهیم شد؟
 ﴿۴۹﴾

﴿قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَن يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ لِّعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زُبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ رَزَعْتُمْ مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾﴾

بگو: سنگ یا آهن شوید ﴿۵۰﴾ یا آفریده‌ای از آنچه در نظرتان بزرگ می‌نماید. پس خواهند گفت: چه کسی ما را دوباره باز می‌گرداند؟ بگو: کسی که نخستین بار شما را آفرید. پس سرهایشان را به سوی تو خواهند جنبانید و می‌گویند: آن [امر] کی خواهد بود؟ بگو: شاید که نزدیک باشد ﴿۵۱﴾ روزی که [خداوند] شما را فرا می‌خواند، آن گاه سپاسگزارانه [دعوت] او را خواهید پذیرفت و گمان برید که جز اندکی [در قبر] درنگ نکرده بودید ﴿۵۲﴾ و به بندگانم بگو: سخنی را بگویند که آن بهتر است. بی گمان شیطان بین آنان اختلاف می‌اندازد. به راستی که شیطان برای انسان دشمنی آشکار است ﴿۵۳﴾ پروردگارتان به [حال] شما داناتر است. اگر بخواهد بر شما رحمت آورد یا اگر بخواهد شما را عذاب کند. و تو را بر آنان نگهبان نفرستاده‌ایم ﴿۵۴﴾ و پروردگارت به [حال] هر کسی که در آسمانها و زمین است، داناتر است. و به راستی برخی از پیامبران را بر برخی [دیگر] برتری داده‌ایم و به داود زبور بخشیدیم ﴿۵۵﴾ بگو: کسانی را که به جای او [معبود] می‌پندارید، فرا خوانید، پس به گرداندن بلایی از شما و نه تغییر دادن، توانا نیستند ﴿۵۶﴾ کسانی که [کافران] آنان را [به نیایش] می‌خوانند، [خود] هر کدام که نزدیک‌ترند، به سوی پروردگارشان وسیله [تقرب] می‌جویند. و به رحمت او امید می‌دارند و از عذابش بیمناکند. بی گمان باید از عذاب پروردگارت بر حذر بود ﴿۵۷﴾ و هیچ شهری نیست مگر آنکه ما پیش از [فرا رسیدن] روز قیامت نابود کننده آن یا عذاب کننده‌اش به عذابی سخت هستیم. این [وعده] در لوح محفوظ نگاشته شده است ﴿۵۸﴾

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ وَعَآتَيْنَا مُوَدَّ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرَّعْيَا الَّتِي أَرَيْنَكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتُ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَنْ أَخَّرْتَنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَأَسْتَفْزِرُ مِنْ أُسْتَطَعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبَ عَلَيْهِمْ بِخِيلِكَ وَرَجَلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

﴿٦٦﴾

ما را از فرستادن معجزات [چیزی] باز نداشت جز آنکه پیشینیان آن را دروغ انگاشتند، و به ثمود شتر ماده [ای] دادیم که نشانه‌ای روشن بود، پس به آن ستم (کفر) روا داشتند و معجزات را جز برای بیم دادن نمی‌فرستیم ﴿۵۹﴾ و چون به تو گفتیم: پروردگارت مردمان را [از هر جهت] در احاطه دارد. و رؤیایی را که [در حقیقت] به تو نمودیم جز [مایه] آزمونی برای مردم قرار ندادیم و [نیز] درخت نفرین شده در قرآن را [جز برای این منظور قرار ندادیم] و آنان را می‌ترسانیم، پس [این ترساندن] جز سرکشی شدید [را در حق] آنان نمی‌افزاید ﴿۶۰﴾ و چون به فرشتگان گفتیم: به آدم سجده برید، آن گاه [همه] سجده بردند، مگر ابلیس. گفت: آیا برای کسی سجده کنم که [او را] از گل آفریده‌ای؟ ﴿۶۱﴾ [آن گاه] گفت: مرا خبر ده، این کسی را [که او را] بر من گرامی داشته‌ای [از چه سبب است؟]. اگر مرا تا [فرا رسیدن] روز قیامت، باز پس داری نسل او- مگر اندکی را- از راه به در برم [و آنان را مستأصل کنم] ﴿۶۲﴾ [خداوند] فرمود: برو. [تو و] هر کس از آنان که از تو پیروی کند، سزای همه شما جهنم است که سزایی کامل است ﴿۶۳﴾ و هر کس از آنان را که می‌توانی با دعوت خویش از جای ببر و سواران و پیادگان را برای [نابودی] آنان [به بانگ بلند] فراخوان و در اموال و فرزندان با آنان شریک شو و به آنان وعده ده. و شیطان به آنان جز فریب وعده نمی‌دهد ﴿۶۴﴾ بی گمان تو را بر بندگانم دستی نیست. و پروردگارت کارسازی را بسنده است ﴿۶۵﴾ پروردگار شماس که کشتیها را در دریا برایتان روان می‌کند تا از فضل او [روزی] بجوید. بی گمان او بر شما مهربان است ﴿۶۶﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا
 إِلَٰهَهُ فَلَمَّا نَجَّيْكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ
 كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبُ الْبَرِّ أَوْ
 يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا
 ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ
 عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ
 ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلِيًّا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ
 كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ
 مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا
 تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْهَمٍّ فَمَنْ أُوتِيَ
 كِتَابَهُ وَبِإِمِينَةٍ فَأُولَٰئِكَ يَفْرَحُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا
 يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ
 فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِنْ كَادُوا
 لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا
 غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّتْنَاكَ
 لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذَا
 لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ
 لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

و چون در دریا سختی به شما رسد، جز او (خداوند) هر
 کس را که [به دعا] می‌خوانید ناپدید گردد. پس چون شما
 را برهاند و به خشکی رساند، رویگردان شوید. و انسان
 ناسپاس است ﴿۶۷﴾ آیا از آنکه شما را به کناره‌ای از
 خشکی فرو برد یا شنبادی بر شما بفرستد، ایمن شده‌اید؟
 آن گاه برای خود کارسازی نمی‌یابید ﴿۶۸﴾ آیا از آنکه
 باری دیگر شما را به آن بازگرداند آن گاه تند بادی بر شما
 فرستد، سپس به [سزای] آنکه کفر ورزیدند، شما را غرقه
 سازد، ایمن شده‌اید؟ آن گاه در این امر در برابر ما باز
 خواست کننده‌ای [برای خود] نیابید ﴿۶۹﴾ و به راستی
 فرزندان آدم را گرمی داشتیم و در بیابان و دریا آنان را
 [بر مرکب و غیر آن] سوار کردیم و از پاکیزه‌ها به آنان
 روزی دادیم و آنان را بر بسیاری از آفریدگان خویش
 چنان که باید برتری دادیم ﴿۷۰﴾ روزی که هر گروهی را
 با پیشوایشان فرا خوانیم. آن گاه هر کس که نامه [اعمال]
 اش به [دست] راستش داده شود، اینان نامه [اعمال] شان را
 خواهند خواند و [هموزن] ذره‌ای ستم نبینند ﴿۷۱﴾ و هر
 کس در این [دنیا، دلش] نابینا باشد، او در آخرت نیز نابینا
 و گمراه‌تر است ﴿۷۲﴾ و نزدیک بود که تو را از آنچه به
 تو وحی کرده‌ایم باز دارند تا غیر آن را بر ما بر بندی و آن
 گاه تو را دوست گیرند ﴿۷۳﴾ و اگر تو را استوار
 نمی‌داشتیم، به راستی نزدیک بود اندک میزانی به آنان
 گرایش یابی ﴿۷۴﴾ آن گاه دو چندان در زندگانی و دو
 چندان [پس از] مرگ، [طعم تلخ] عذاب را به تو
 می‌چشانیم و برای خود در برابر ما یاوری نمی‌یافتی
 ﴿۷۵﴾

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا
وَإِذَا لَا يَلْبُثُونَ خِلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ
أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾
أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ
الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ
فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا
مُحْمَدًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ
وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَأَجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ
الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ
شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسَا
بِجَانِبِهِ ۖ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ
عَلَى شَاكِلَتِهِ ۖ فَرُبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا
﴿٨٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا
لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ
عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

و به راستی نزدیک بود که تو را از آن سرزمین بلغزانند تا
تو را از آن بیرون کنند، که آن گاه پس از تو جز اندکی
نمی ماندند ﴿۷۶﴾ [همچون] روش کسانی از رسولانمان
که پیش از تو فرستادیم و برای روش ما تغییر و تبدیلی
نمی یابی ﴿۷۷﴾ به هنگام زوال خورشید تا [روی آوردن]
تاریکی شب نماز بر پای دار. و نیز به قرآن خواندن فجر
(نماز صبح) پایبند باش. بی گمان قرآن خواندن فجر (نماز
صبح) با حضور فرشتگان است ﴿۷۸﴾ و پاسی از شب را
با آن بیدار باش که برای تو افزون [بر دیگران] است.
نزدیک است که پروردگارت تو را به مقامی پسندیده
بگمارد ﴿۷۹﴾ و بگو: پروردگارا، مرا به در آوردنی
پسندیده [به مدینه] در آور. و به بیرون آوردنی پسندیده،
مرا [از مکه] بیرون آور و برایم از نزد خود، حجتی یاریگر
قرار بده ﴿۸۰﴾ و بگو: حق آمد و باطل [از میان] رفت. بی
گمان باطل [از میان] رونده است ﴿۸۱﴾ و از قرآن آنچه را
که شفا بخش و رحمت برای مؤمنان است، فرو می فرستیم.
و [در حق] ستمکاران جز زیان نمی افزاید ﴿۸۲﴾ و چون بر
انسان انعام کنیم، رویگردان شود و [از روی سرکشی] پهلوی
تهی کند و چون سختی به او رسد، ناامید باشد ﴿۸۳﴾ بگو:
هر کس به روش خود کار می کند. پس پروردگارتان به
کسی که او راه یافته تر است، داناتر است ﴿۸۴﴾ و از تو
درباره روح می پرسند. بگو: [آگاهی از] روح شأنی از
[شئون ویژه] پروردگار من است و از دانش جز اندکی به
شما نداده اند ﴿۸۵﴾ و اگر بخواهیم آنچه را که به تو وحی
کرده ایم، از میان بر می داریم. آن گاه در آن [باره] در برابر
ما برای خود کارسازی نمی یابی ﴿۸۶﴾

إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾
 قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ
 هَٰذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
 لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا
 الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا
 ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ
 يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّن تَحِيلٍ وَعِنَبٍ
 فَتَفْجُرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ
 كَمَا رَعِمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
 قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرِفٍ أَوْ تَرْفَىٰ
 فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزَّلَ عَلَيْنَا
 كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا
 رَسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ
 الْهُدَىٰ إِلَّا أَن قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾ قُلْ
 لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَّمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا
 عَلَيْهِم مِّن السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
 شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا
 بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

بلکه [بر جای گذاشتنش] رحمتی از سوی پروردگارت
 است. بی گمان فضل او بر تو بزرگ است ﴿۸۷﴾ بگو:
 اگر انس و جن گرد آیند بر آنکه مانند این قرآن آورند،
 هرگز نمی‌توانند مانندش آورند و اگر چه برخی از آنان
 یاور برخی [دیگر] باشند ﴿۸۸﴾ و به راستی در این قرآن
 از هر مثلی برای مردم گونه گونه بیان کردیم که بیشتر
 مردم جز ناسپاسی را نپذیرفتند ﴿۸۹﴾ و گفتند: به تو ایمان
 نمی‌آوریم تا آنکه از زمین چشمه‌ای را برای ما روان کنی
 ﴿۹۰﴾ یا آنکه باغی از خرما و انگور داشته باشی، آن گاه
 در میان آن جویباران را به خوبی روان کنی ﴿۹۱﴾ یا
 آنکه آسمان را چنان که گمان می‌بری پاره پاره بر ما فرود
 آری یا خداوند و فرشتگان را رویاروی [ما] آوری ﴿۹۲﴾
 یا خانه‌ای از زر و زیور داشته باشی یا در آسمان بالا روی.
 و فرار رفتنت را [هم] باور نکنیم مگر آنکه کتابی از آسمان
 بر ما فرود آری که آن را بخوانیم. بگو: پروردگار پاک
 است. آیا چیزی فراتر از بشری پیام آوردم؟ ﴿۹۳﴾ و مردم
 را باز نداشت از آنکه وقتی هدایت به سوی آنان آمد،
 ایمان آورند مگر آنکه گفتند: آیا خداوند بشری را [به
 عنوان] رسول فرستاده است؟ ﴿۹۴﴾ بگو: اگر در زمین
 فرشتگانی بودند که آرام و آسوده راه می‌رفتند، بی گمان
 از آسمان فرشته‌ای را بر آنان به رسالت می‌فرستادیم
 ﴿۹۵﴾ بگو: خداوند [به عنوان] گواه بین من و شما بس
 است. بی گمان او به بندگانش دانا [و] بیناست ﴿۹۶﴾

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ ۖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَلَى
 وُجُوهِهِمْ عُمِيَآ وَبُكْمًا وَصَمًّا مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ كُلَّمَا
 خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ
 كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا وَرُقَاقًا أَإِنَّا
 لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
 مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ
 إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾ قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي
 إِذَا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَثُورًا
 ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا
 أَنزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ
 الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ
 بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ أَسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

و هر کس خداوند هدایتش کند، همو راه یافته است و هر
 کس که [خداوند او را] در بیراهی واگذارد، برای آنان در
 برابر او دوستانی نمی‌یابی. و روز قیامت آنان را [افتاده] بر
 چهره‌هایشان، نابینا و گنگ و ناشنوا بر انگیزیم. جایگاهشان
 جهنم است. هر گاه [حرارتش] فرو نشیند، [در حق] آنان
 آتش سوزان می‌افزاییم ﴿۹۷﴾ این است سزای آنان به
 [کیفر] آنکه آنان به آیات ما کفر ورزیدند و گفتند: آیا
 چون استخوانهایی و از هم پاشیده باشیم، آیا ما در هیأت
 آفرینشی نوین بر انگیزخته می‌شویم؟ ﴿۹۸﴾ آیا
 ننگریسته‌اند که خداوندی که آسمانها و زمین را آفریده
 است تواناست که مانند ایشان را بیافریند؟ و بر آنان میعاد
 مقرر نموده است که شکی در آن نیست. پس ستمکاران
 جز انکار نپذیرفتند ﴿۹۹﴾ بگو: اگر شما مالک
 گنجینه‌های بخشایش پروردگارم بودید، آن گاه نیز از بیم
 فقر بخل می‌ورزیدید. و انسان بسیار بخیل است ﴿۱۰۰﴾ و
 به راستی به موسی نه نشانه آشکار دادیم. پس از بنی
 اسرائیل چون موسی به سوی آنان آمد [حکایت این
 نشانه‌ها را] پرس. که فرعون به او گفت: ای موسی من تو
 را جادو زده می‌بینم. ﴿۱۰۱﴾ [موسی] گفت، به تحقیق
 دانسته‌ای که این [معجزه‌ها] را مگر پروردگار آسمانها و
 زمین [به عنوان نشانه‌های] روشن نفرستاده است. و من ای
 فرعون، بی گمان تو را نابود شدنی می‌پندارم ﴿۱۰۲﴾ پس
 [فرعون] خواست که آنان (بنی اسرائیل) را از سرزمین
 [شان] بیرون کند، پس او و کسانی را که همواره او بودند،
 همگی را غرقه ساختیم ﴿۱۰۳﴾ و پس از او به بنی اسرائیل
 گفتیم: در [این] سرزمین سکنا گزینید، آن گاه چون وعده
 آخرت فرا رسد، شما را به هم آمیخته [در میان] خواهیم
 آورد ﴿۱۰۴﴾

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَقرءانًا فرَقْنَاهُ لِنُقرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبَّنَا إِن كَان وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ أَدْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّلَىٰ وَكَبِيرُهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

سُورَةُ الْكَهْفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾ مَّا كُنْتُمْ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

و آن را به حق فرستادیم و به حق فرود آمده است. و تو را مگر مژده دهنده و بیم دهنده نفرستاده ایم ﴿۱۰۵﴾ و قرآن را جزء جزء فرو فرستادیم تا آن را با درنگ بر مردم بخوانی و آن را به فرستادنی [حکمت آمیز] فرو فرستادیم ﴿۱۰۶﴾ بگو: [خواه] به آن ایمان آورید یا نیاورید، بی گمان دانش یافتگان پیش از آن- چون بر آنان خوانده می شود- بر چهره ها سجده کنان [بر زمین] می افتند. ﴿۱۰۷﴾ و می گویند: پاک [و منزه] است پروردگارمان. به راستی وعده پروردگارمان انجام یافتنی است ﴿۱۰۸﴾ و بر چهره هایشان گریه کنان [بر زمین] می افتند و [قرآن] در حق آنان فروتنی می افزاید ﴿۱۰۹﴾ بگو: خداوند را بخوانید یا «رحمن» را بخوانید. هر کدام [نیک است] که خداوند نامهای نیکو دارد. و نمازت را [چنین] بلند بخوان و آن را آهسته [نیز] بخوان و میان این [و آن] راهی [میانه] بجوی ﴿۱۱۰﴾ و بگو: ستایش خداوندی راست که فرزندی بر نگرفته و در فرمانروایی او را هیچ شریکی نیست. و از ناتوانی کارسازی ندارد. و چنان که سزاوار است او را به بزرگی یاد کن ﴿۱۱۱﴾

سوره کهف

به نام خداوند بخشنده مهربان

ستایش خداوندی راست که بر بنده اش کتاب [آسمانی] فرو فرستاد و در آن کجی ننهاد ﴿۱﴾ [آن را] راست [گرداند] تا از کیفری سخت از نزد خویش بیم دهد و مؤمنانی را که کارهای شایسته می کنند، بشارت دهد به آنکه پاداشی نیک دارند ﴿۲﴾ که همیشه در آنجا ماندگارند ﴿۳﴾ و [تا] کسانی را که گفتند: خداوند فرزند بر گرفته است، بیم دهد ﴿۴﴾

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ بِنَفْسِكَ عَلَىٰ عَآثِرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ ءَايَتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا ءَاتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرْبْنَا عَلَىٰ ءَادَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحَزِينِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَدْعُوهُ مِنْ دُونِهِ ۖ إِلَٰهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً ۖ لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطٰنٍ بَيِّنٍ ۖ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

آنان هیچ علمی به آن ندارند. پدرانشان [هم] نداشتند. سخنی که از زبانشان بر می آید بس گران است، جز دروغ نمی گویند ﴿۵﴾ پس اگر به این سخن ایمان نیاورند. چه بسا تو جان خویش را بس از [رویگردانی] آنان، تباه کنی ﴿۶﴾ ما آنچه را بر زمین است [مایه] آرایش برای آن قرار داده ایم تا آنان را بیازماییم که کدام یک از آنان نیک کردارتر است ﴿۷﴾ و به راستی ما هر آنچه را که بر آن است میدان مسطح بی گیاهی خواهیم ساخت ﴿۸﴾ آیا پنداشته ای که اصحاب «کهف» و «رقیم» از [زمره] نشانه های ما [چیزی] شگفت بودند؟ ﴿۹﴾ هنگامی که آن جوانان در غار جای گرفتند، و گفتند: پروردگارا، از نزد خود رحمتی به ما ببخش و در کارمان راهیابی را برایمان فراهم بین ﴿۱۰﴾ پس چندین سال در [آن] غار بر گوشه هایشان پرده افکندیم ﴿۱۱﴾ سپس آنان را بر انگیختیم تا بدانیم کدامیک از دو گروه مدت زمانی را که درنگ کرده اند، بهتر به خاطر داشته است ﴿۱۲﴾ ما خبر آنان را به حق بر تو می خوانیم، آنان جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آوردند و بر هدایت آنان افزودیم ﴿۱۳﴾ و چون برخاستند دلهایشان را [محکم و] استوار ساختیم که گفتند: پروردگاران پروردگار آسمانها و زمین است. هرگز جز او معبودی را نخواهیم پرستید، حقا که در آن صورت سخن باطل گفته باشیم ﴿۱۴﴾ این قوم ما جز او معبودانی بر گرفتند. چرا بر [حقانیت] آنها دلیلی روشن نمی آورند؟ پس چه کسی ستمکارتر از کسی است که بر خداوند دروغ بندد ﴿۱۵﴾

وَإِذْ أَعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْرَأَ إِلَى
 الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ
 لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرِّفَقًا ﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا
 طَلَعَتْ تَزَوُّرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ
 تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ
 آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ
 فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ
 رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ
 بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ
 مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمْلَمْتَ مِنْهُمْ رُعبًا ﴿١٨﴾ وَكَذَلِكَ
 بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ
 لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ
 أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ
 بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾
 إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي
 مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

و چون از آنان و از آنچه جز خداوند می پرستند، کناره
 گرفتید، در آن غار جای گیرید تا پروردگارتان از
 بخشایش خود [خیر و نعمت] برایتان فراخ گرداند و در
 کارتان برای شما منفعتی فراهم بیند ﴿۱۶﴾ و خورشید را
 می دیدی که چون بر می آمد از غارشان به جانب راست
 گرایش می یابد و چون غروب می کرد، از آنان به جانب
 چپ در می گذشت و آنان در [جایی] فراخ از آن بودند.
 این از آیات خداوند است. هر کس که خداوند [او را]
 هدایت کند، او راه یافته است و کسی که [خداوند او را]
 بیراه گذارد برای او دوست راهنمایی نمی یابی ﴿۱۷﴾ و
 آنان را بیدار می پنداشتی حال آنکه خفته بودند. و آنان را
 به جانب راست و به جانب چپ می گردانیدیم و سگشان دو
 دستش را بر آستانه در گشاده بود. اگر بر آنان آگاهی
 می یافتی قطعاً گریزان از آنان روی می گردانی و به راستی
 بسیار از آنان بیمناک می شدی ﴿۱۸﴾ و بدینسان آنان را
 بر انگیختیم تا در میان خود [از همدیگر] پرسش کنند.
 گوینده ای از آنان گفت: چه مدت درنگ کردید؟ گفتند:
 یک روز یا بخشی از روز، درنگ کردیم. گفتند:
 پروردگارتان به میزان درنگ کردنشان دانایتر است. پس
 کسی از خودشان را با این سکه خویش به شهر بفرستید. و
 باید بنگرد که کدام خوراک پاکیزه تر است. و رزقی از آن
 برایتان بیاورد. و باید به چابکی برود [و بیاید] و کسی را به
 [حال] شما آگاه نسازد ﴿۱۹﴾ بی گمان اگر آنان بر شما
 دست یابند شما را سنگسار می کنند یا آنکه شما را به دین
 خودشان در می آورند و آن گاه هرگز رستگار نخواهید
 شد ﴿۲۰﴾

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرُهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشْدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَأَتْلُ مَا أُوْحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

و بدینسان [مردم را] به [حال] آنان آگاه ساختیم تا بدانند که وعده خداوند حق است و آنکه هیچ شکی در قیامت نیست. هنگامی که [مردم درباره] کارشان منازعه می‌کردند. و گفتند: بر [غار] آنان بنایی بسازید. پروردگارشان به [حال] آنان داناتر است. کسانی که بر کار [و بار] شان دست یافتند، گفتند: بر [غار] شان سجده گاهی می‌سازیم ﴿۲۱﴾ [گروهی] خواهند گفت: [اصحاب کهف] سه کس‌اند، چهارمشان سگشان است و [گروهی دیگر] خواهند گفت: پنج کس‌اند، ششمشان سگشان است، [همه اینها] از روی حدس و [گمان] است، و [نیز] می‌گویند: هفت کس‌اند و هشتمین‌شان سگشان است. بگو: پروردگار من به نفرات آنان داناتر است. جز [گروه] اندکی [تعداد] آنان را نمی‌داند. پس جز به گفتگویی روشن در [باره] آنان احتجاج موز. و در [باره] آنان از کسی از آنان [چیزی] می‌پرس ﴿۲۲﴾ و [درباره] هیچ چیزی مگو که من فردا آن را انجام خواهم داد ﴿۲۳﴾ مگر [قرین به ذکر] خواست خدا. و پروردگارت را هنگامی که [انشاء الله گفتن را] فراموش کنی، یاد کن و بگو امید می‌رود که پروردگارم مرا به [راهی] درست‌تر از این رهنمون گردد ﴿۲۴﴾ و سیصد سال در غارشان ماندند و نه [سال بر آن] افزودند ﴿۲۵﴾ بگو: خداوند به میزانی که درنگ کرده‌اند، داناتر است. [آگاهی از علم] غیب آسمانها و زمین ویژه اوست. چه قدر بینا و چه قدر شنواست، آنان جز او هیچ کارسازی ندارند و در حکمش کسی را شریک نمی‌سازد ﴿۲۶﴾ و آنچه را که از کتاب پروردگارت به تو وحی شده است، بخوان، کلماتش دگرگون کننده‌ای ندارند. و جز او هیچ پناهی نمی‌یابی ﴿۲۷﴾

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ
وَالْعِشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ
تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ
عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ
فَلْيُكْفُرْ ۖ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ
سُرَادِقُهَا ۚ وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي
الْوُجُوهَ ۚ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ
أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُجْلُونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ
وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعَمَ الثَّوَابِ وَحَسَنَتْ
مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ ۖ وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا
لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾ كَلَّمَا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا
وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهْرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ
لَهُ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ
مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾

و خودت را در همراهی با کسانی که پروردگارشان را به
صبح و شام در حالی که خشنودی او را می‌جویند، به [دعا
می‌خوانند] پایبند کن. و نباید در طلب آرایش زندگانی
دنیا از آنان دیده‌برگیری. و از کسی فرمان مبر که ما دل او
را از یاد خویش غافل ساخته‌ایم و از هوای [نفس] خود
پیروی کرده است و کارش از حدّ در گذشته است.
﴿۲۸﴾ و بگو: حقّ از [سوی] پروردگارتان است، پس هر
کس که بخواهد ایمان بیاورد و هر کس که بخواهد کافر
شود. به راستی که ما برای ستمکاران آتشی را که
سرپرده‌هایش آنان را فرا گیرد، فراهم دیده‌ایم. و اگر
فریاد خواهند با آبی همانند مس گداخته که چهره‌ها را
بریان کند به دادشان رسند. بد شرابی است و [جهنّم] بد
آرامگاهی است ﴿۲۹﴾ آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای
شایسته کرده‌اند، بی‌گمان ما پاداش کسانی را که در عمل
نیکی کرده‌اند، ضایع نمی‌کنیم ﴿۳۰﴾ اینان، بهشتی‌های
«عدن» دارند که از فرو دستشان جویباران روان است. در
آنجا از دستبندهای زرین زیور می‌یابند و لباسهای سبز
رنگ از [جنس] دیبای نازک و ابریشم ستر می‌پوشند در
حالی که در آنجا بر تختها، تکیه زده‌اند. [این] نیک پاداشی
است و [بهشت] نیک آرامگاهی است ﴿۳۱﴾ و برای آنان
مثلی بزن [حکایت] دو شخصی را که به یکی از آن دو، دو
باغ از درختان انگور دادیم و پیرامون آن دو [باغ] درختان
خرما پدید آوردیم و میان آن دو کشتی قرار دادیم ﴿۳۲﴾
هر دو باغ میوه‌هایش را آوردند و از آن [میوه] چیزی فرو
نگذارند. و لابه لای آن دو، جویباری روان ساختیم
﴿۳۳﴾ و آن [شخص] فرآورده‌های [فراوان] داشت، پس
به همنشین خود در حالی که با او گفتگو می‌کرد، گفت:
من از تو مالدارتر و در حشم [و خدم] نیرومندترم ﴿۳۴﴾

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۖ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاهُ رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لَّكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِن تَرَنِ أَنَا أَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنَّ خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَهَا عَورًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُوَ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَأُحِيط بِشَمْرِهِ ۖ فَاصْبَحْ يُقَلِّبُ كَفِّهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُن لَّهُوَ فِئَةً يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ ۖ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَأَضْرَبَ لَهُم مَّثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

و در حالی که به خویشتن ستمکار بود به باغش در آمد. گفت: گمان نمی‌کنم که این [باغ] هیچگاه نابود شود ﴿۳۵﴾ و گمان نمی‌کنم که قیامت بر پا شود و اگر [هم] به سوی پروردگارم باز گردانده شوم، بی گمان بازگشتی بهتر از آنها خواهم یافت ﴿۳۶﴾ همنشینش در حالی که با او گفتگو می‌کرد به او گفت: آیا به کسی کفر می‌ورزی که تو را از خاک، آن گاه از نطفه آفرید، سپس تو را انسانی [کامل] ساخت؟ ﴿۳۷﴾ ولی من [باور دارم] که او خداوند، پروردگار من است و کسی را با پروردگارم شریک نمی‌سازم ﴿۳۸﴾ و چون وارد باغت شدی چرا نگفتی «ما شاء الله، لا قوة الا بالله»، اگر مرا در مال و فرزند کمتر از خود می‌بینی ﴿۳۹﴾ پس شاید که پروردگارم بهتر از باغت به من عنایت کند و بر آن [باغ تو] عذابی از آسمان بفرستد که به زمین بی گیاه [و] لغزان تبدیل شود ﴿۴۰﴾ یا آتش [در اعماق زمین] فرو رود و هرگز نتوانی آن را باز بجویی ﴿۴۱﴾ و میوه‌هایش [به عذاب الهی] فرا گرفته شد، آن گاه [چنان] صبح کرد که دو کف [دستانش] را به حسرت [بر آنچه در [آبادانی] آن [باغ] خرج کرده بود به هم می‌زد، در حالی که داربسته‌هایش فرو ریخته بود و [خود] می‌گفت: ای کاش کسی را با پروردگارم شریک نمی‌آوردم ﴿۴۲﴾ و او گروهی نداشت که در برابر خداوند یاری‌اش دهند و انتقام گیرنده [هم] نبود ﴿۴۳﴾ اینجاست که کارسازی از آن خداوند حق است. اوست که نیک پاداش‌تر است و [نیز] در جزا دادن بهترین است ﴿۴۴﴾ مثل زندگانی دنیا را برای آنان مانند آبی بیان کن که از آسمان آن را فرو فرستادیم، آن گاه رستنی زمین به [وسیله] آن در هم آمیخت [و انبوه شد] سرانجام درهم شکسته شد که بادها آن را پراکنده می‌ساختند و خداوند بر هر کاری توانمند است ﴿۴۵﴾

الْمَالِ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعَرِضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يُوَيْلَتَنَا مَا لِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظِلُّمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَّا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَعَا الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾

مال و فرزندان زینت زندگانی دنیاست. و [نیکیه‌های] ماندگار شایسته به نزد پروردگارت نیک پاداش‌تر و امیدبخش‌تر است ﴿۴۶﴾ و روزی که کوه‌ها را روان سازیم و زمین را- بر آمده- بینی و آنان را بر انگیزیم و از آنان کسی را فرو گذار نکنیم ﴿۴۷﴾ و [آنان] صف بسته به حضور پروردگارت آورده شوند. [خداوند می‌فرماید:] به راستی چنان [نزد] ما آمدید که نخستین بار شما را آفریده بودیم، بلکه پنداشتید که وعده گاهی برای شما مقرر نخواهیم کرد. ﴿۴۸﴾ و نامه [اعمال] در میان نهاده شود و گناهکاران را از آنچه در آن است هراسان می‌بینی و می‌گویند: ای وای بر ما، این نامه را چه شده است که هیچ [گناه] کوچک و بزرگی را فرو گذار نمی‌کند مگر آنکه فراگیر آن است. و هر چه را کرده بودند حاضر خواهند یافت و پروردگارت بر کسی ستم نمی‌کند ﴿۴۹﴾ و چون به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده برید، [همه] سجده بردند مگر ابلیس، که از جن بود و از دستور پروردگارش نافرمانی کرد، آیا او و فرزندانش را به جای من، دوستان [خویش] می‌گیرید، حال آنکه آنان دشمن شما هستند و ستمکاران [به جای خداوند] بد جایگزینی دارند ﴿۵۰﴾ آنان را [هنگام] آفرینش آسمانها و زمین و [نیز] آفریدن خودشان، حاضر نساخته بودم و من هرگز گمراه کنندگان را یاور نمی‌گیرم ﴿۵۱﴾ و روزی که [خداوند] می‌فرماید: [ای مشرکان] شریکان مرا که می‌انگاشتید، فراخوانید، پس آنان را فرا خوانند، آن گاه به آنان پاسخ ندهند و بین آنان هلاکتگاهی قرار دهیم ﴿۵۲﴾ و گناهکاران آتش [جهنم] را ببینند، آن گاه در یابند که آنان در آن خواهند افتاد و راه باز گشتی از آن نیابند

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ
النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا
رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ
قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا تُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
وَمُنْذِرِينَ وَيَجِدُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ
لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا
﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى
الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمُ الْعَذَابُ
بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ
الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ
مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ
مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

﴿٦١﴾

و به راستی در این قرآن برای مردمان از هر نوع مثل گونه
گون بیان کردیم و انسان جدل پیشه‌تر از همه چیز است
﴿٥٤﴾ و [چیزی] مردم را باز نداشت از آنکه چون هدایت
به سوی آنان آمد: ایمان آورند و از پروردگارشان آمرزش
خواهند. مگر [انتظار] آنکه سنت پیشینیان [به سر] آنان نیز
بیاید یا اینکه عذاب چند گونه به آنان برسد ﴿٥٥﴾ و
فرستادگان را مگر مژده‌آور و بیم‌دهنده نمی‌فرستیم. و
کافران به باطل مجادله می‌کنند تا حق را با آن از جای برند
و آیات مرا و آنچه را که به آن هشدار یافتند، به ریشخند
گرفتند ﴿٥٦﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که به آیات
پروردگارش پند داده شود، آن گاه از آن رویگردان شود
و آنچه را که از پیش فرستاده است، فراموش کند. ما بر
دل‌هایشان پرده‌ها افکنده‌ایم تا آن [قرآن] را در نیابند و در
گوشه‌هایشان سنگینی‌ای [قرار داده‌ایم] و اگر آنان را به
هدایت فراخوانی، آن گاه هرگز راه نیابند ﴿٥٧﴾ و
پروردگارت آمرزنده صاحب بخشایش است، اگر آنان را
به [سزای] آنچه به دست آورده‌اند باز خواست می‌کرد،
عذاب را به شتاب برایشان می‌فرستاد. حق این است که
آنان می‌عادی دارند که در برابرش پناهی نمی‌یابند ﴿٥٨﴾ و
این شهرها، چون [اهلش] ستم کردند، آنان را نابود کردیم
و برای هلاکشان می‌عادی مقرر داشتیم ﴿٥٩﴾ و چون
موسی به نوجوان [همراه] اش گفت: پیوسته پیش می‌روم تا
آنکه به مجمع البحرين برسم یا آنکه دیری راه بپیمایم
﴿٦٠﴾ چون به ملتقای آن دو [دریا] رسیدند، ماهی‌شان را
فراموش کردند، که به سراشیبی راهش را تا دریا در پیش
گرفته بود ﴿٦١﴾

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنَسْنِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ ءَانَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا ءَاتِيْنَهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَهُ مِنَ لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَ مِنَّمَا عَلَّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتُ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

پس چون گذشتند، به نوجوان [همراه] خود گفت: صبحانه ما را برای ما بیاور، بی گمان در این سفر خویش رنج [فراوان] به خود دیده‌ایم ﴿۶۲﴾ گفت: آیا دیدی چون در کنار آن تخته سنگ جای گرفتیم، من ماهی را [آنجا] فراموش کردم و جز شیطان از آنکه [حکایت] آن را یاد کنم، آن را از خاطرم نبرد و به [شیوه‌ای] شگفت راه خود را در دریا [در پیش] گرفت ﴿۶۳﴾ [موسی] گفت: این بود آنچه می‌جستیم، پس جستجوکنان بر رد پاهای خود باز گشتند ﴿۶۴﴾ آن گاه بنده‌ای از بندگان ما را یافتند که از نزد خود رحمتی به او داده و از نزد خود علمی به او آموخته بودیم ﴿۶۵﴾ موسی به او گفت: آیا با این شرط از تو پیروی کنم که از راهیابی‌ای که آموزش یافته‌ای به من [نیز] بیاموزی؟ ﴿۶۶﴾ گفت: بی گمان تو نمی‌توانی همپای من شکیبایی ورزی ﴿۶۷﴾ و چگونه می‌توانی بر چیزی که از روی دانش فراگیرش نیستی، شکیبایی ورزی؟ ﴿۶۸﴾ گفت: اگر خداوند بخواهد مرا شکیبا خواهی یافت و در هیچ کاری از تو نافرمانی نمی‌کنم ﴿۶۹﴾ گفت: اگر از من پیروی می‌کنی، درباره هیچ چیز از من مپرس تا آنکه خودم از آن با تو سخن گویم. ﴿۷۰﴾ پس رهسپار شدند، تا آنکه در کشتی سوار شدند، [آن بنده] آن [کشتی] را سوراخ کرد. [موسی] گفت: آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینانش را غرقه سازی؟ بی گمان کاری [بس] ناگوار در میان آورده‌ای ﴿۷۱﴾ گفت: آیا نگفته بودم که تو نمی‌توانی همپای من شکیبایی ورزی؟ ﴿۷۲﴾ [موسی] گفت: به [سزای] آنچه فراموش کردم مرا بازخواست مکن و در کارم بر من سخت مگیر ﴿۷۳﴾ هم چنان رهسپار شدند، تا هنگامی که به نوجوانی بر خورد کردند، و [آن بنده] او را کشت. [موسی] گفت: آیا انسانی بی گناه را بی آنکه در برابر جانی [دیگر و قصاص] باشد، کشتی؟ بی گمان چیزی ناپسند در میان آوردی ﴿۷۴﴾

﴿۷۵﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۵﴾
 قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ
 بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿۷۶﴾ فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ
 قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا
 فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۚ قَالَ لَوْ شِئْتُ
 لَتَخَذْتُ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿۷۷﴾ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ
 سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۷۸﴾ أَمَّا
 السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ
 فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ
 سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿۷۹﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ
 فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿۸۰﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ
 يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿۸۱﴾ وَأَمَّا
 الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ
 تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ
 يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ
 وَمَا فَعَلْتُهُ ۖ عَنْ أَمْرِ ذَٰلِكَ ۚ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ
 عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۸۲﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْقَرْنَيْنِ ۖ قُلْ
 سَأَتْلُوا عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿۸۳﴾

گفت: آیا به تو نگفته بودم که به راستی تو نمی‌توانی
 همپای من شکیبایی ورزی؟ ﴿۷۵﴾ [موسی] گفت: پس از
 این اگر درباره چیزی از تو پرسم، با من همراهی مکن. بی
 گمان از سوی من معذوری ﴿۷۶﴾ هم چنان رهسپار شدند
 تا آن گاه که بر اهل شهری وارد شدند، از اهل آن [شهر]
 غذا خواستند و [اهالی] نپذیرفتند که آنان را مهمان کنند، و
 در آنجا دیواری یافتند که می‌خواست بیفتد، پس [خضر]
 آن را راست و درست کرد. [موسی] گفت: اگر
 می‌خواستی، بر [انجام] آن مزدی می‌گرفتی ﴿۷۷﴾ [خضر]
 گفت: این [اعتراض موجب] جدایی میان من و توست، تو
 را به تأویل آنچه بر آن نتوانستی شکیا باشی، خبر خواهم
 داد ﴿۷۸﴾ اما کشتی از آن بینوایانی بود که در دریا کار
 می‌کردند و من خواستم که آن را معیوب سازم و
 فرارویشان پادشاهی بود که هر کشتی [سالمی] را به زور
 می‌گرفت ﴿۷۹﴾ و اما آن نوجوان پدر و مادرش مؤمن
 بودند، اندیشناک شدم که [مبادا] از روی سرکشی و کفر
 بر آنان چیره گردد ﴿۸۰﴾ پس خواستیم که پروردگارشان
 پاک‌نهادتر و مهربانتر از او برایشان جایگزین سازد ﴿۸۱﴾ و
 اما دیوار از آن دو نوجوان یتیم [ساکن] در شهر بود و زیر
 آن برایشان گنجی وجود داشت و پدرشان [شخصی]
 نیکوکار بود، و پروردگارت خواست که آن دو [کودک]
 به نهایت رشدشان برسند و گنج خود را به رحمت
 پروردگارت از آنجا بیرون آورند. و آن را [بر خاسته] از
 رأی خویش نکردم. این است تأویل آنچه که نتوانستی بر
 آن شکیبایی ورزی ﴿۸۲﴾ و در باره ذی القرنین از تو
 می‌پرسند. بگو: یادی از او را بر شما بر خواهم خواند

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَاتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَبْذُؤَ الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ وَسَنُقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَبْذُؤَ الْقَرْنَيْنِ إِنْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ ءَاتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا اسْطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَعُوا لَهُو نَقَبًا ﴿٩٧﴾

یقین ما در زمین به او تمکن بخشیدیم و از هر چیزی به او سامانی دادیم ﴿۸۴﴾ آن گاه [برای رسیدن به مقصد خویش] راهی را دنبال کرد ﴿۸۵﴾ تا آنکه به غروبگاه خورشید رسید، آن را [چنان] یافت که در چشمه‌ای گل آلود غروب می‌کند و در نزدیکی آن گروهی را یافت. گفتیم: ای ذو القرنین، [اختیار در دست توست] یا عذاب کنی و یا در [باره] آنان [رفتاری] نیک [در] پیش گیری ﴿۸۶﴾ گفت: اما کسی که ستم کرده باشد او را عذاب خواهیم کرد، آن گاه به سوی پروردگار خویش باز گردانده شود، [او نیز] به عذابی سخت عذابش می‌کند ﴿۸۷﴾ و اما کسی که ایمان آورده و کار شایسته انجام داده باشد، به عنوان پاداش نیکی دریافت خواهد داشت و درباره او در کار خویش سخنی آسان خواهیم گفت ﴿۸۸﴾ باز به دنبال راهی افتاد ﴿۸۹﴾ تا آن گاه که به جایگاه بر آمدن خورشید رسید، آن را [چنان] یافت که بر گروهی که برای آنها در برابر آن پوششی نهاده‌ایم، می‌تافت ﴿۹۰﴾ [حکایت] چنین بود. و به راستی به کار و بارش چنان که باید احاطه داشتیم ﴿۹۱﴾ باز به دنبال راهی افتاد ﴿۹۲﴾ تا آن گاه که به میان دو سد رسید و این سوی سد گروهی را دید که نمی‌توانستند [جز زبان خویش] زبانی را بفهمند ﴿۹۳﴾ گفتند: ای ذو القرنین، بی گمان یأجوج و مأجوج در این سرزمین فسادگرند. پس آیا [راضی هستی] که برای تو هزینه‌ای مقرر کنیم به شرط آنکه در میان ما و آنان سدی بسازی؟ ﴿۹۴﴾ گفت: آنچه پروردگارم مرا در آن تمکن بخشیده است، بهتر است. پس با توان [خویش] مرا یاری رسانید تا بین شما و بین آنان حایلی استوار بسازم ﴿۹۵﴾ برایم آهن پاره بیاورید. تا آن گاه که بین دو کوه را برابر ساخت، گفت: [آتش] بدمید، تا آنکه آن [آهن را] آتش نمود گفت: [آن را] به نزد من آورید تا بر آن روی گداخته بریزم ﴿۹۶﴾ پس [یأجوج و مأجوج] نتوانستند که بر آن [سد] چیره گردند و [نیز] نتوانستند سوراخی در آن پدید آورند ﴿۹۷﴾

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرَضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنِ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِّن دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نُزْلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا ﴿١٠٥﴾ ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَّخَذُوا عَآلِيَّتِي وَرُسُلِي هُزُؤًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزْلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوْلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّلْكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

گفت: این رحمتی از [سوی] پروردگار من است. پس چون وعده پروردگارم فرا رسد، آن را هموار سازد و وعده پروردگار من حق است ﴿٩٨﴾ و برخی از آنان را آن روز واگذاریم تا [از سرگشتگی] با برخی دیگر درهم آمیزند و

در صور دمیده شود و آنان را کاملاً گرد آوریم ﴿٩٩﴾ و جهنم را آن روز برای کافران چنان که باید فرا رو آوریم. ﴿١٠٠﴾ کسانی که چشمانشان از [آیات رهنما به] یاد من در پرده [غفلت] بود. و [از شدت کینه] نمی توانستند، [حق] را [بشنوند] ﴿١٠١﴾ آیا کافران پنداشتند که بندگانم را به جای من دوست گرفتن [موجب کیفر نیست؟] بی گمان ما جهنم را منزلگاه کافران مهیا ساخته ایم ﴿١٠٢﴾ بگو: آیا شما را از زیانکارترین [مردم] در عمل خبر دهم؟ ﴿١٠٣﴾ کسانی که کوشششان در زندگانی دنیا بر باد رفت و آنان گمان می برند که در عمل خودشان نیکی می کنند ﴿١٠٤﴾ اینان کسانی هستند که به آیات پروردگارشان و لقای او کفر ورزیدند، پس [حاصل] کارشان تباه شده است، در نتیجه روز قیامت هیچ وزنی برایشان بر پا نخواهیم داشت ﴿١٠٥﴾ این است که سزای آنها به [کیفر] آنکه کفر ورزیدند و آیات مرا و رسولانم را به ریشخند گرفتند، جهنم است ﴿١٠٦﴾ به راستی آنان که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند، جایگاه پذیرایی شان باغهای فردوس است ﴿١٠٧﴾ در آنجا جاودانه اند. از آنجا تغییر و تحولی نجویند ﴿١٠٨﴾ بگو: اگر دریا برای سخنان پروردگارم جوهر باشد، بی شک دریا پیش از آنکه سخنان پروردگارم پایان پذیرد، تمام خواهد شد. و اگر چه مددی مانند آن [دریا نیز] در میان آوریم ﴿١٠٩﴾ بگو: من فقط بشری مانند شما هستم که به من وحی می شود که معبودتان، معبودی یکتاست. پس کسی که به لقای پروردگارش امیدوار است باید که کار پسندیده ای انجام دهد و در پرستش پروردگارش کسی را شریک نیاورد ﴿١١٠﴾

سُورَةُ مَرْيَمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کَهِيعَصَ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾ إِذْ نَادَى رَبَّهُ وَنِدَاءٌ خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُنِي وَيَرِثْ مِنْ عَالٍ يَعْقُوبَ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَى هَيْنٍ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

سوره مریم

به نام خداوند بخشنده مهربان

کَهِيعَصَ (کاف. ها. یا. عین. صاد) ﴿١﴾ این یاد کرد بخشایش پروردگارت در حق بنده‌اش زکریا است ﴿٢﴾ چون پروردگارش را به ندایی پنهان به دعا خواند ﴿٣﴾ گفت: پروردگارا، به راستی که استخوانم سست شده و از [آتش] پیری [موی] سرم سپید گشته است. و پروردگارا [هرگز] در دعایت ناامید نبوده‌ام ﴿٤﴾ و به راستی که من پس از خود از نزدیکانم بیمناکم و زخم نازا است. پس از نزد خویش وارثی به من ببخش ﴿٥﴾ که از من میراث برد و [نیز] میراثبر آل یعقوب باشد. و پروردگارا، او را پسندیده قرار ده. ﴿٦﴾ [گفتیم:] ای زکریا، ما تو را به کودکی نوید می‌دهیم که نامش «یحیی» است [که] پیش از این برایش همنامی قرار نداده‌ایم ﴿٧﴾ گفت: پروردگارا، چگونه برای من کودکی پدید آید حال آنکه زخم نازا است و به راستی من [نیز] از پیری به ناتوانی [و فرتوتی] رسیده‌ام ﴿٨﴾ فرمود: بدینسان است. پروردگارت فرموده است: آن بر من آسان است و به راستی پیش از این تو را در حالی آفریدم که هیچ چیز نبودی ﴿٩﴾ گفت: پروردگارا، برای من نشانه‌ای بگذار. فرمود: نشانه‌ات آن است که در عین تندرستی، سه شبانه [روز] نمی‌توانی با مردم سخن بگویی ﴿١٠﴾ پس از محراب [عبادت] بر قوم خود بیرون آمد، آنگاه به آنان اشاره کرد که: صبح و شام تسبیح گوید ﴿١١﴾

يَلِيحِي خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَءَاتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا
 ﴿١٢﴾ وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ
 وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلَّمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ
 وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ
 مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾
 فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا
 فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ
 مِنْكَ إِن كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ
 لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾ قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ
 وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ
 رَبُّكِ هُوَ عَلَى هَيْنٍ وَلَنَجْعَلَ لَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً
 مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ
 مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ
 النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا
 مَّنْسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادَاهَا مِن تَحْتِهَا أَلَّا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ
 رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهَرِيءَ إِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ
 تُسْقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

[گفتیم:] ای یحیی، به جد [و جهد احکام] کتاب [آسمانی]
 را بگیر. و به او در کودکی حکمت دادیم ﴿۱۲﴾ و [نیز]
 از نزد خویش [به او] مهربانی و پاکدلی [بخشیدیم] و [او]
 پرهیزگار بود ﴿۱۳﴾ و در حق پدر و مادرش نیکوکار بود
 و گردنکش [و] نافرمان نبود ﴿۱۴﴾ و روزی که به دنیا
 آمد و روزی که می‌میرد و روزی که زنده بر انگيخته
 می‌شود، سلام بر او باد ﴿۱۵﴾ و در [این] کتاب مریم را
 یاد کن. چون از کسانش به گوشه‌ای شرقی از [بیت
 المقدس] کناره گرفت ﴿۱۶﴾ و در برابر آنان پوششی بر
 گرفت. آن گاه روح خود را به سوی او فرستادیم، که
 برایش به هیئت انسانی کامل در آمد ﴿۱۷﴾ [مریم] گفت:
 اگر پرهیزگار باشی من از [دست] تو به [خداوند] رحمان
 پناه می‌جویم ﴿۱۸﴾ [جبرئیل] گفت: جز این نیست که
 من فرستاده پروردگارت هستم. تا کودکی پاک‌نهاد و به تو
 ببخشم ﴿۱۹﴾ گفت: چگونه برای من کودکی پدید آید
 حال آنکه بشری به من دست نزده است و هرگز نابکار
 [نیز] نبوده‌ام ﴿۲۰﴾ گفت: بدینسان است پروردگارت
 فرموده است که: این [کار] بر من آسان است. و
 [می‌خواهم] که او (عیسی علیہ السلام) را برای مردم نشانه‌ای و از
 سوی خویش رحمتی قرار دهیم. و [این تصمیم] کاری
 انجام یافتنی است ﴿۲۱﴾ پس به او بارور گشت، سپس با
 او به جایی دور [از مردم] کناره گرفت ﴿۲۲﴾ آن گاه درد
 زایمان او را به پناه تنه [درخت] خرما کشاند. گفت: ای
 کاش پیش از این مرده بودم و فراموش شده از یاد رفته.
 ﴿۲۳﴾ آن گاه از فرو دستش او را ندا داد که اندوهگین
 مباش. به راستی پروردگارت از فرو دستت جویباری قرار
 داده است ﴿۲۴﴾ و تنه [درخت] خرما را به سوی خویش
 بتکان تا بر تو رطب تازه چین فرو ریزد ﴿۲۵﴾

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ۖ فَمَا تَرِينَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا
 فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ
 إِنْسِيًّا ﴿٣٦﴾ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۚ قَالُوا يَمْرِئٌ لَّقَدْ
 جِئْتَ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٣٧﴾ يَأْخُذُ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ
 أَمْرًا سَوْءَ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٣٨﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ
 قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْأَمْهِدِ صَبِيًّا ﴿٣٩﴾ قَالَ
 إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٤٠﴾
 وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ
 وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٤١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي
 جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٤٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ
 وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ
 الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٤٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ
 مِنْ وَلَدٍ ۚ سُبْحَنَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
 كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ
 هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤٦﴾ فَأَخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ
 بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ
 ﴿٤٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ
 الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٨﴾

که [از آن] بخور و بنوش و دیده روشن دار. و اگر از
 آدمیان کسی را بینی، بگو: به راستی که من برای
 [خداوند] رحمان روزه نذر کرده‌ام. و بنا بر این، امروز با
 هیچ انسانی سخن نخواهم گفت ﴿۲۶﴾ آن گاه او را بر
 داشته، به نزد قومش آورد. گفتند: ای مریم به راستی کاری
 [بس] زشت در میان آورده‌ای ﴿۲۷﴾ ای خواهر هارون،
 پدرت مرد بدی نبود و مادرت [نیز] نابکار نبود ﴿۲۸﴾ آن
 گاه [مریم] به آن [کودک] اشاره کرد. گفتند: با کسی که
 کودکی است در گهواره، چگونه سخن بگوییم؟ ﴿۲۹﴾
 [عیسی] گفت: من بنده خدا هستم. به من کتاب [آسمانی]
 داده و مرا پیامبر گردانیده است ﴿۳۰﴾ و مرا هر جا که
 باشم خجسته داشته است و مرا تا آن گاه که زنده باشم به
 نماز و زکات سفارش کرده است ﴿۳۱﴾ و [مرا] به مادرم
 نیکوکار [ساخته] و مرا گردنکش [و] نگون بخت قرار
 نداده است ﴿۳۲﴾ و روزی که به دنیا آمدم و روزی که
 بمیرم و روزی که زنده برانگیخته شوم، بر من درود باد
 ﴿۳۳﴾ [حقیقت] عیسی بن مریم این است. سخن درستی
 که در آن اختلاف می‌ورزند ﴿۳۴﴾ خداوند را نسزد که
 هیچ فرزندی برگیرد، او پاک [و منزّه] است. چون [اراده]
 انجام کاری نماید، فقط به آن می‌گوید که موجود شو، آن
 گاه [بی درنگ] موجود می‌شود ﴿۳۵﴾ و به یقین خداوند
 پروردگار من و پروردگار شماست. پس او را پرستید. راه
 راست این است ﴿۳۶﴾ آن گاه گروه‌ها [ی یهود و نصاری]
 در میان خود اختلاف ورزیدند، پس وای بر کافران از
 [هنگام] حضور روز بزرگ ﴿۳۷﴾ چه قدر شنوا و چه قدر
 بینا باشند روزی که به نزد ما آیند. ولی [این] ستمکاران،
 امروز در گمراهی آشکارند ﴿۳۸﴾

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ
وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ
عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَادْخُلْ فِي الْكِتَابِ
إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صَدِيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي
عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا
لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَا أَبَتِ لَا
تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾
يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ
فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنِ
ءَالِهَتِي يَتَّبِعُهُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي
مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلِمَ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ
كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ وَادْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا
﴿٤٨﴾ فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا
لَهُوَ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا
لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾
وَادْخُلْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ
رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

و آنان را که [اینک] در غفلتند و ایمان نمی آورند از [فرا
رسیدن] روز حسرت [و پشیمانی] هشدار ده. آن گاه که
کار یکسره شود ﴿۳۹﴾ بی گمان ماییم که زمین و هر
کس را که بر [روی] آن است به ارث می بریم و به سوی ما
باز گردانده می شوند ﴿۴۰﴾ و در [این] کتاب ابراهیم را
یاد کن. به راستی او راستگزار پیامبری بود ﴿۴۱﴾ چون
به پدرش گفت: پدرجان، چرا چیزی را می پرستی که
نمی شنود و نمی بیند و چیزی را از تو دفع نمی کند. ﴿۴۲﴾
پدرجان، بی گمان از علم، چیزی به من رسیده است که به
تو نرسیده است، پس از من پیروی کن تا تو را به راه
راست رهنمون شوم ﴿۴۳﴾ پدرجان، شیطان را پرست. به
راستی که شیطان نافرمان [خداوند] رحمان است ﴿۴۴﴾
پدرجان، من از آن بیمناکم که از [خداوند] رحمان عذابی
به تو برسد، آن گاه قرین شیطان شوی. ﴿۴۵﴾ [پدرش]
گفت: آیا تو، ای ابراهیم از معبودانم رویگردانی؟ اگر باز
نیایی، قطعاً تو را سنگسار خواهم کرد و دیری از من دوری
گزین ﴿۴۶﴾ گفت: سلام بر تو. از پروردگارم برای
آمرزش خواهم خواست، که او در حق من مهربان است
﴿۴۷﴾ و از شما و آنچه به جای خداوند می پرستید، کناره
می گیرم و پروردگارم را [به نیایش] می خوانم، امید می رود
که در پرستش پروردگارم ناامید نباشم ﴿۴۸﴾ پس چون از
آنان و آنچه به جای خداوند می پرستیدند، کناره گرفت،
اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و هر یک [از آنان] را
پیامبر گردانیدیم ﴿۴۹﴾ و از رحمت خود [بخششها] به آنان
عطا کردیم و برایشان در اوج بزرگی آوازه راستین مقرر
داشتیم ﴿۵۰﴾ و در [این] کتاب موسی را یاد کن به راستی
او خلوص یافته و فرستاده ای پیامبر بود ﴿۵۱﴾

وَنَدَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ۝
 وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ۝
 فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلُ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ
 رَسُولًا نَبِيًّا ۝ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ
 وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ۝
 وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ
 إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۝ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا
 عَلِيًّا ۝
 أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ
 النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ
 ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا
 تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ۝
 ۝ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ
 وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ۝ إِلَّا مَنْ
 تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ
 وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۝
 جَنَّتِ عَدْنُ الَّتِي وَعَدَ
 الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ۝
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا
 بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۝
 تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ
 عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ۝ وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ
 لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ
 رَبُّكَ نَسِيًّا ۝

و از سوی راست [کوه] طور او را ندا دادیم و او را
 رازگویان نزدیک ساختیم ﴿۵۲﴾ و از [روی] رحمت
 خویش برادرش هارون را با [منزلت] پیامبر [ی] به او عطا
 کردیم ﴿۵۳﴾ و در [این] کتاب اسماعیل را یاد کن، که او
 درست وعده و فرستاده‌ای پیامبر بود ﴿۵۴﴾ و خانواده‌اش
 را به [گزاردن] نماز و [پرداخت] زکات فرمان می‌داد و در
 نزد پروردگارش پسندیده بود ﴿۵۵﴾ و در [این] کتاب
 ادريس را یاد کن، که او راستکرداری پیامبر بود ﴿۵۶﴾ و
 او را به منزلتی بلند فرا بردیم ﴿۵۷﴾ اینان کسانی‌اند از
 [زمره] پیامبران از فرزندان آدم و از نسل آنان که با نوح
 [بر کشتی] سوار کردیم و از نسل ابراهیم و اسرائیل و از
 کسانی که [آنان را] هدایت کرده‌ایم و برگزیده‌ایم، که
 خداوند بر آنان انعام کرده است. چون آیات [خداوند]
 رحمان بر آنان خوانده می‌شد سجده‌کنان و گریان [به
 زمین] می‌افتادند. ﴿۵۸﴾ آن گاه پس از آنان ناخلفانی
 خلفانی جانشین شدند که نماز را ترک کردند و از
 خواسته‌ها [ی نفسانی] پیروی کردند. پس [کیفر] گمراهی
 را خواهند یافت ﴿۵۹﴾ مگر کسانی که توبه کردند و ایمان
 آوردند و کار شایسته انجام دادند، پس اینان به بهشت در
 آیند و هیچ ستمی نمی‌بینند ﴿۶۰﴾ [به] بهشت‌های «عدنی»
 که [خداوند] رحمان به نادیده به بندگانش وعده داده
 است. بیگمان وعده او آمدنی است ﴿۶۱﴾ در آنجا سخن
 بیهوده نمی‌شنوند، بلکه سلام [می‌شنوند] و آنان [هر] صبح
 و شام روزی‌شان را در آنجا دارند ﴿۶۲﴾ این آن بهشت
 است که [آن را] از [میان] بندگانمان به کسی خواهیم داد
 که [در دنیا] پرهیزکار بوده است ﴿۶۳﴾ و [فرشتگان
 گفتند:] جز به فرمان پروردگارت فروود نمی‌آییم. [آگاهی
 از وقایع] آینده و گذشته و حال ما ویژه اوست و
 پروردگارت فراموشکار نیست ﴿۶۴﴾

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ
لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ
أَعِذَا مَا مِثْلُ لَسَوْفَ أَخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوْ لَا يَذْكُرُ
الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿٦٧﴾
فَوَرَّبَكَ لِنَحْشُرْتَهُمُ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لِنُحْضِرَتَهُمْ
حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَئِهُمْ
أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ
هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ
عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا
وَنَذِرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُلَّتِ عَلَيْهِمْ
ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَيُّ
الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا
قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعِيًّا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَنْ
كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا
رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ
فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾
وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَاقِيَةُ
الصَّلَاحُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾

[اوست] پروردگار آسمانها و زمین و آنچه بین آن دو
است، پس او را پرستش کن و بر عبادت او پایداری ورز.
آیا همنامی برای او می‌شناسی؟ ﴿٦٥﴾ و انسان می‌گوید:
آیا چون بمیرم، [از گور] زنده بر انگیزته خواهم شد؟
﴿٦٦﴾ آیا انسان به یاد نمی‌آورد که ما او را پیش از این در
حالی آفریدیم که هیچ چیز نبود؟ ﴿٦٧﴾ پس سوگند به
پروردگارت آنان را با شیطانها بر خواهیم انگیزت، آن گاه
آنان را از پای در آمده پیرامون جهنم حاضر خواهیم کرد
﴿٦٨﴾ آن گاه از هر فرقه‌ای کسانی را که بر خداوند در
نافرمانی سخت‌تر [و پردلتر] اند بیرون خواهیم کشید
﴿٦٩﴾ سپس ما به [حال] آنان که به در آمدن در آن
سزاوارترند، داناتریم ﴿٧٠﴾ و کسی از شما نیست مگر
آنکه بر آن گذر خواهد کرد. این [وعده] بر پروردگارت
قضای شدنی است. ﴿٧١﴾ سپس پرهیزگاران را رهایی
می‌بخشیم و ستمکاران را- از پای در آمده- در آنجا وا
گذاریم ﴿٧٢﴾ و چون آیات ما به روشنی بر آنان خوانده
می‌شود، کافران به مؤمنان گویند: کدامیک از دو گروه
نیک مرتبت‌تر و نیک جایگاه‌تر است ﴿٧٣﴾ و چه بسا
نسله‌ها را که آنان خوش ساز و برگ‌تر و خوش نمودتر
بودند، پیش از آنان نابود کردیم ﴿٧٤﴾ بگو: هر کس که
در گمراهی باشد، خداوند [از روی استدراج] به او بسیار
افزون دهد، تا هنگامی که آنچه را به آن بیم می‌یابند، یا
عذاب و یا قیامت را ببینند. آن گاه خواهند دانست
کدامیک بد مرتبت‌تر و سست نیروتر است ﴿٧٥﴾ و
خداوند به راهیافتگان هدایتی افزون می‌دهد و [نیکبختی]
ماندگار شایسته در نزد پروردگارت نیک پاداش‌تر و
خوش سرانجام‌تر است ﴿٧٦﴾

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا
وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَظَلَعَ الْغَيْبِ أَمْ أَتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا
﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ
مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَأَتَّخِذُوا
مِن دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا
سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾
أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْزُهُمْ
أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَذًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ
نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسْوُقُ
الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وَرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ
إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ
الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ
السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ
الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي
لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَايَ الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ
وَعَدَهُمْ عَذًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ عَاتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

آیا در کار کسی نگریسته‌ای که به آیات ما کفر ورزید و
گفت: قطعاً به من مال و فرزند داده خواهد شد ﴿٧٧﴾ آیا
بر غیب آگاهی یافته است یا از سوی [خداوند] رحمان
عهدی گرفته است؟ ﴿٧٨﴾ چنین نیست. آنچه را
می‌گوید، خواهیم نوشت و بر عذاب او بسیار می‌افزاییم
﴿٧٩﴾ و آنچه را می‌گوید از او می‌گیریم و تنها به سوی
ما [باز] آید ﴿٨٠﴾ و به جای خداوند معبودان [دروغین] را
[به خدایی] گرفتند تا برایشان [مایه] عزّت باشند ﴿٨١﴾
چنین نیست. پرستش آنان را انکار خواهند کرد و بر آنان
خواهند ستیزید ﴿٨٢﴾ آیا ندانسته‌ای که ما شیطانها را به
سوی کافران گسیل می‌داشتیم که سخت آنان را از جای
می‌جنابندند ﴿٨٣﴾ پس به زیان آنان مشتاب. فقط برای
آنان چنان که مقرر است [زمان مقدر اجلشان را]
می‌شماریم ﴿٨٤﴾ روزی که پرهیزگاران را به سوی
[خداوند] رحمان - مهمان - بر انگیزیم ﴿٨٥﴾ و گناهکاران
را به سوی جهنم تشنه گسیل داریم ﴿٨٦﴾ اختیار شفاعت
ندارند. مگر کسی که از نزد [خداوند] رحمان عهدی
گرفته باشد ﴿٨٧﴾ و گفتند: [خداوند] رحمان فرزندی بر
گرفته است ﴿٨٨﴾ به راستی چیزی [بس] زشت [در میان]
آوردید ﴿٨٩﴾ نزدیک است آسمانها از آن سخن پاره
پاره شوند و زمین بشکافد و کوهها درهم شکسته فرو
ریزند ﴿٩٠﴾ [از آن روی] که برای [خداوند] رحمان
فرزندی مدّعی شدند ﴿٩١﴾ و [خداوند] رحمان را نسزد
که فرزندی بر گیرد ﴿٩٢﴾ هیچ کدام از آنان که در
آسمانها و زمین‌اند، جز در بندگی [به پیشگاه خداوند]
رحمان نمی‌آیند ﴿٩٣﴾ به راستی [خداوند] آنان را فرا
گرفته و چنان که باید بر شمرده است ﴿٩٤﴾ و هر یک از
آنان روز قیامت تنها [به پیشگاه] او خواهد آمد ﴿٩٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ
الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ
الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدَا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم
مِّن قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ
رِكْزًا ﴿٩٨﴾

سُورَةُ طه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طه ﴿١﴾ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا
تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ
وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أُسْتَوَى ﴿٥﴾
لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِنْ تَجْهَر بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ
السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ
الْحُسْنَى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى
نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي
ءَاتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدٍ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾
فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ
نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

سوره طه

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته انجام داده‌اند،
خداوند برایشان دوستی مقرر خواهد نمود ﴿٩٦﴾ پس جز
این نیست که آن [قرآن را] به زبانت آسان نمودیم تا
پرهیزگاران را با آن نوید و گروه ستیزه جویان را با آن
هشدار دهی ﴿٩٧﴾ و چه بسیار نسلها که پیش از اینان
[آنان را] نابود کردیم. آیا کسی از آنان را می‌بینی یا
آوازی [سست] از آنان را می‌شنوی؟ ﴿٩٨﴾

طه (طا. ها) ﴿١﴾ قرآن را بر تو نازل نکردیم که به رنج
آفتی ﴿٢﴾ بلکه [فرستادیم] برای پند دادن کسی که پروا
دارد ﴿٣﴾ فرو فرستاده از [سوی] کسی است که زمین و
آسمانهای و بلند را آفریده است ﴿٤﴾ [خداوند] بخشنده
[است. که] بر عرش استیلا یافت ﴿٥﴾ آنچه در آسمانها و
آنچه در زمین و آنچه بین آن دو است و آنچه زیر خاک
است، از آن اوست ﴿٦﴾ و اگر سخن [خود] را آشکار
کنی [یا آنها را نهان داری] بدان که او نهان و نهاتر را
می‌داند ﴿٧﴾ خداوند است که هیچ معبود [راستینی] جز او
نیست. او نامهای نیکو دارد ﴿٨﴾ و آیا خبر موسی به تو
رسیده است؟ ﴿٩﴾ چون آتشی دید و به خانواده خویش
گفت: درنگ کنید. به راستی من آتشی دیده‌ام، امیدوارم
که از آن شعله‌ای برایتان بیاورم یا به مدد آن آتش
رهنمایی بیابم ﴿١٠﴾ پس چون به آن نزدیک آمد، آواز
داده شد: ای موسی ﴿١١﴾ بی گمان من پروردگار تو
هستم، پس [هر] دو پای افزارت را در آور. حقا که تو در
وادی مقدسی [به نام] «طوی» هستی ﴿١٢﴾

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَاهْتَسِبْ بِهَا عَلَىٰ غَنِيِّ وَلِيٍّ فِيهَا مَكَارِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَالْقَهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِثْلَ غَيْرِ سَوْءِ عَايَةٍ أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّ لِّسَانِي ﴿٢٧﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾ وَاجْعَل لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٧﴾

و من تو را بر گزیده‌ام پس به آنچه وحی می‌شود، گوش فراده ﴿۱۳﴾ بی شک من خدا هستم. معبود [راستینی] جز من نیست، پس مرا پرستش کن و برای یاد کردن من نماز بر پای دار ﴿۱۴﴾ بی گمان قیامت آمدنی است. [می‌خواهم] که [وقت] آن را پنهان دارم تا هر کسی به [جبران کوششی] که می‌کند، جزا یابد ﴿۱۵﴾ پس نباید کسی که به آن ایمان ندارد و از هوای [نفس] اش پیروی کرده است تو را از [باور داشتن آن] باز دارد، آن گاه هلاک شوی ﴿۱۶﴾ و ای موسی، چیست این [که] به دست راست توست؟ ﴿۱۷﴾ گفت: این چوبدست من است. بر آن تکیه می‌دهم و با آن برای گوسفندانم [برگ] می‌ریزم و من به آن حاجات دیگر نیز دارم. ﴿۱۸﴾ فرمود: ای موسی، آن را بیفکن. ﴿۱۹﴾ آن گاه آن را انداخت که ناگهان آن ماری شد که می‌شتافت ﴿۲۰﴾ فرمود: آن را بگیر و مترس. آن را به هیئت نخستینش بر خواهیم گرداند ﴿۲۱﴾ و دستت را به پهلویت پیوسته بدار، تا به عنوان نشانه‌ای دیگر سفید [و] بی عیب بیرون آید ﴿۲۲﴾ [می‌خواهم] که از آیات بزرگ خود به تو بنمایانیم ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون برو. بی گمان او سر به طغیان بر داشته است ﴿۲۴﴾ گفت: پروردگارا، سینه‌ام را برایم بگشا. ﴿۲۵﴾ و کارم را برای من آسان گردان ﴿۲۶﴾ و گره از زبانم بگشای ﴿۲۷﴾ تا سخنم را در یابند ﴿۲۸﴾ و از خانواده‌ام دستیاری برای من بگمار. ﴿۲۹﴾ هارون، برادرم را. ﴿۳۰﴾ توانایی‌ام را با او استوار دار. ﴿۳۱﴾ و او را در کار من شریک ساز. ﴿۳۲﴾ تا تو را بسیار تسبیح گویم ﴿۳۳﴾ و بسیار تو را یاد کنیم ﴿۳۴﴾ بی گمان تو به [حال] ما بینایی ﴿۳۵﴾ گفت: ای موسی، بی شک خواسته‌ات بر آورده شد ﴿۳۶﴾ و بار دیگر [هم] به تو انعام کرده‌ایم ﴿۳۷﴾

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾ أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي
التَّابُوتِ فَأَقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ
يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي وَعَدُوٌّ لَهُ ۖ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي
وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ
أَدْلُكُم عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۖ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ
تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَكَلَّمْتُ نَفْسًا فَانْجَيْنَاكَ مِنَ
الْغَمِّ ۖ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ
جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾
أَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾
أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا
لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ
يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي
مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَاتَيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا
رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ قَدْ
جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ
الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن
كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ
رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ۖ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾
قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

چون آنچه را که باید الهام می‌شد، به مادرت الهام کردیم ﴿۳۸﴾ [با این مضمون] که آن [کودک] را در صندوق قرار ده، آن گاه او را در دریا بینداز تا دریا او را به ساحل افکند. تا دشمن من و او، او را برگردد و از سوی خود محبتی [بس بزرگ] به تو کردم و [خواستم که] زیر نظر من پرورش یابی ﴿۳۹﴾ آن گاه که خواهرت می‌رفت و می‌گفت: آیا شما را به کسی رهنمون شوم که سرپرستی‌اش را عهده‌دار شود؟ سپس تو را به مادرت باز گردانیدم تا چشمش روشن شود و اندوهگین نباشد. و [نیز] کسی را کشتی آن گاه تو را از اندوه رهانیدم و چنان که باید تو را به محنت افکندیم [و آزمودیم] و سالهایی در [میان] مردمان مدین ماندی. باز ای موسی به هنگام باز آمدی ﴿۴۰﴾ و تو را برای خویش پرورده‌ام ﴿۴۱﴾ تو و برادرت با آیات من برو [ید] و در یاد کردن من سستی نورزید ﴿۴۲﴾ به سوی فرعون بروید، که او سر به طغیان برداشته است ﴿۴۳﴾ و با او سخنی نرم بگویید، باشد که او پند پذیرد یا بیمناک گردد ﴿۴۴﴾ گفتند: پروردگارا، به راستی ما می‌ترسیم که بر ما تعدی کند یا از حد بگذرد ﴿۴۵﴾ فرمود: نترسید، بی شک من با شما هستم، می‌شنوم و می‌بینم ﴿۴۶﴾ پس به نزد او بروید و بگویید که: ما فرستادگان پروردگارت هستیم، بنی اسرائیل را [رها از هر قیدی] همراه ما بفرست و آنان را میازار. به راستی که از سوی پروردگارت برایت نشانه‌ای آورده‌ایم و به سلامت باد کسی که از هدایت پیروی کند ﴿۴۷﴾ به ما وحی شده است که عذاب بر کسی واقع می‌شود که [حقیقت را] دروغ انگارد و رویگردان شود ﴿۴۸﴾ [فرعون] گفت: ای موسی، پروردگارتان کیست؟ ﴿۴۹﴾ گفت: پروردگار ما کسی است که به همه چیز [هیئت] آفرینشش را داده، آن گاه او را [به جستجوی نیازهایش] هدایت کرده است ﴿۵۰﴾ گفت: پس حال [و سرنوشت] نسلهای نخستین چه می‌شود؟ ﴿۵۱﴾

قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكُ لَكُم فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّى ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُم إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأُلْهِى ﴿٥٤﴾ مِنهَا خَلَقْنَكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا عَائِيَّتَنَا لَهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمُوسَى ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سَوَى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَن يُخْشَرَ النَّاسُ ضَحَى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى ﴿٦١﴾ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِنَّ هَٰذِهِ لَسَحِرَٰنِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثُلَى ﴿٦٣﴾ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ اتُّوْا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَى ﴿٦٤﴾

گفت: علم آن نزد پروردگارم در کتابی است. پروردگارم فرو نمی گذارد و فراموش نمی کند ﴿۵۲﴾ کسی که زمین را برای شما زیر اندازی ساخت و در آن برایتان راههایی هموار کرد و از آسمان آبی فرو فرستاد. آن گاه با آن از هر گونه گیاه گوناگون بر آوردیم ﴿۵۳﴾ [مقرر داشتیم که:] بخورید و چهارپایانتان را بچرانید. بی گمان در این [امر] برای خردمندان نشانه هاست ﴿۵۴﴾ شما را از آن آفریدیم و شما را در آن باز خواهیم گرداند و بار دیگر شما را از آن بیرون خواهیم آورد ﴿۵۵﴾ و بی شک همه آیات خود را به او (فرعون) نمودیم، ولی دروغ انگاشت و نپذیرفت ﴿۵۶﴾ گفت: ای موسی، آیا به نزد ما آمده ای تا با جادویت ما را از سرزمینمان بیرون کنی؟ ﴿۵۷﴾ البته [ما نیز] جادویی مانند آن برای تو در میان می آوریم، پس بین ما و خودت در مکانی مقبول [هر دو طرف] وعده ای بگذار که نه ما و نه تو خلافش نکنیم ﴿۵۸﴾ گفت: وعده گاهتان روز جشن باشد و آنکه به وقت چاشت مردمان گرد آورده شوند ﴿۵۹﴾ فرعون باز گشت، و [همه] حيله اش را به کار بست، سپس آمد ﴿۶۰﴾ موسی به آنان گفت: وای بر شما، بر خداوند دروغ ننبدید. آن گاه شما را به عذابی نابود سازد. و کسی که افترا بندد، ناکام گردد ﴿۶۱﴾ پس در [باره] کارشان در میان خود اختلاف کردند و راز [شان] را پنهان داشتند ﴿۶۲﴾ گفتند: بی گمان این دو کس دو جادوگرند، می خواهند که شما را با جادوشان از سرزمینتان بیرون کنند و آیین شایسته شما را از میان بردارند ﴿۶۳﴾ پس [همه] حيله تان را به کاربندید، آن گاه صف بسته باز آید. و بی گمان امروز هر کس که چیره گردد، کامیاب شده است ﴿۶۴﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ
 أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعَصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ
 إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ
 خِيفَةً مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ فَلَمَّا لَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾
 وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا
 كَيْدٌ سَحِرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأَلْقَى
 السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾
 قَالَ ءَامَنْتُ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ
 الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
 وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ
 النَّخْلِ وَلَتَعْلَمَنَّ أَئِنَّا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ
 نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا
 فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 ﴿٧٢﴾ إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطِئَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا
 عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ
 رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ
 ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ
 لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ
 ﴿٧٦﴾

گفتند: ای موسی، یا [آن است] که تو [عصا را] بیفکنی یا
 آنکه ما نخستین کسی باشیم که افکند ﴿۶۵﴾ [موسی] گفت:
 [شما] بیفکنید، پس ناگهان ریسمانهایشان و
 عصاهایشان از سحر آنان در [نظر] موسی چنان نمودار شد
 که جنب و جوش دارد ﴿۶۶﴾ آن گاه موسی در دل خود

ترسی احساس کرد ﴿۶۷﴾ گفتیم: مترس. به راستی که تو
 چیره [و برتر] ی. ﴿۶۸﴾ و آنچه را در دست خود داری
 بیفکن تا چیزی را که بر ساخته‌اند، فرو بلعد. بی شک آنچه
 بر ساخته‌اند، نیرنگ جادوگر است و جادوگر هر جا که
 رود رستگار نمی‌شود ﴿۶۹﴾ آن گاه جادوگران
 سجده‌کنان در افتادند، گفتند: به پروردگار هارون و موسی
 ایمان آورده‌ایم ﴿۷۰﴾ [فرعون] گفت: آیا پیش از آنکه
 به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید. بی گمان او بزرگتان
 است که به شما جادو آموخته است. پس [بدانید] که
 دستانتان و پاهایتان را بر خلاف همدیگر می‌برم و شما را بر
 تنه‌های [درخت] خرما به دار کشم و بی شک خواهید
 دانست کدام یک از ما سخت‌کیفرتر و پابنده‌تر است
 ﴿۷۱﴾ [ساحران به فرعون] گفتند: تو را بر دلایل روشنی
 که به ما رسیده است و [بر] کسی که ما را آفریده است،
 برنگزینیم، پس به هر حکمی که می‌خواهی حکم کن. [تو]
 فقط [می‌توانی] در این زندگانی دنیا حکم کنی ﴿۷۲﴾ به
 راستی که ما به پروردگارمان ایمان آورده‌ایم تا گناهانمان
 و جادویی را که ما را به [ارتکاب] آن وادار کرده‌ای،
 برایمان بیامرزد و خداوند بهتر و پابنده‌تر است ﴿۷۳﴾ بی
 گمان هر کس که گناهکار به [نزد] پروردگارش آید،
 بداند که جهنم [را کیفر] دارد. در آنجا نه می‌میرد و نه
 زنده می‌ماند ﴿۷۴﴾ و هر کس که مؤمن شایسته کار به
 نزد او آید، اینان درجات بلند دارند ﴿۷۵﴾ بهشت‌های
 «عدن» که از فرودست آن جویباران روان است که در
 آنجا جاودانه‌اند. و این است پاداش کسی که پاک شده
 است ﴿۷۶﴾

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخْفُ دَرْكًا وَلَا تَخْشَى ۖ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُودِهِ ۖ فَعَشِيَهِمْ مِّنَ اللَّيْلِ مَا عَشَيْهِمْ ۖ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَى ۖ يَبْنَئِٰنَ إِسْرَءِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكَ مِّنْ عَذَابِكُمْ وَوَعَدْنَاكَ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْمَنَ وَالسَّلَوىٰ ۖ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَن يَحِلَّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ۖ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَعَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ۖ وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ۖ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَيَّ أَتْرَىٰ وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ۖ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِن بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ۖ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسِفًا قَالَ يَقُومُ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمْ أَلْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي ۖ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمِلْنَا أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ۖ

و به موسی وحی کردیم که بندگانم را در شب ببر. آن گاه برایشان در دریا راهی خشک قرار ده. نباید که از فرا رسیدن [دشمنی] بیمناک شوی و [از غرق شدن] پروا داری ﴿۷۷﴾ آن گاه فرعون با سپاهیاناش آنان را دنبال کرد و از دریا آنچه فراشان گرفت، آنان را فرو پوشانید ﴿۷۸﴾ و فرعون قومش را گمراه ساخت و هدایت نکرد ﴿۷۹﴾ ای بنی اسرائیل، به راستی شما را از [دست] دشمنانان رهانندیم و [با پیامبر] شما در جانب راست [کوه] طور وعده گذاردیم و بر شما «من» و «سلوی» فرو فرستادیم ﴿۸۰﴾ از پاکیزه‌های آنچه روزیتان کرده‌ایم، بخورید و در آن [روزی] از حد مگذرید، آن گاه خشم من بر شما محقق خواهد شد و هر کس که خشم من بر او محقق گردد، در حقیقت نابود شده است ﴿۸۱﴾ و به راستی که من کسی را که توبه کند و ایمان آورد و کردار شایسته انجام دهد آن گاه راه یابد، خواهم آمرزید. ﴿۸۲﴾ و ای موسی، چه چیز تو را از قومت پیش انداخت ﴿۸۳﴾ گفت: همانانند که در پی من‌اند و پروردگارا، به سوی تو شتافتم تا خشنود شوی ﴿۸۴﴾ فرمود: بی گمان ما پس از تو قومت را به بلا افکندیم و سامری آنان را گمراه ساخت ﴿۸۵﴾ پس موسی خشمگین [و] اندوهناک به سوی قومش بازگشت. گفت: ای قوم من، آیا پروردگارتان شما را به وعده نیک وعده نداده بود؟ آیا زمان بر شما دراز آمد یا آنکه خواستید خشمی از سوی پروردگارتان بر شما لازم آید، که در وعده‌ام خلاف کردید؟ ﴿۸۶﴾ گفتند: به اختیار خود در وعده‌ات خلاف نکردیم بلکه بارهایی از زر و زیور قوم [قبط] بر ما تحمیل شد. و آن را [در آتش] افکندیم، و سامری بدینسان افکند ﴿۸۷﴾

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمُ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَقُومُ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَهْتَرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ إِلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحَيَّتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنَّ خَشْيَتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يُسْمِرِي ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ فَادْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُخْلَفَهُ وَانْظُرْ إِلَىٰ إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

برایشان گوساله‌ای، کالبدی که بانگی [چون بانگ گاو] داشت، پدیدار ساخت. آن گاه گفتند: این معبود شما و معبود موسی است که [موسی او را] فراموش کرده است ﴿۸۸﴾ آیا نمی‌دیدند که پاسخی به آنان نمی‌دهد. و برای آنان اختیار هیچ زیان و سودی را ندارد؟ ﴿۸۹﴾ و پیش از این هارون به آنان گفت: ای قوم من، جز این نیست که به آن [گوساله] مبتلا گشته‌اید و پروردگارتان [خداوند] رحمان است، پس از من پیروی و از فرمانم اطاعت کنید ﴿۹۰﴾ گفتند: پیوسته بر [پرستش] آن قرین خواهیم بود تا موسی به سوی ما برگردد ﴿۹۱﴾ [چون موسی آمد] گفت: ای هارون، چون آنان را دیدی که گمراه شده‌اند چه چیزی تو را بازداشت؟ ﴿۹۲﴾ از آنکه از من پیروی کنی؟ آیا از فرمانم سرپیچیدی؟ ﴿۹۳﴾ گفت: ای پسر مادرم، ریشم را و [موی] سرم را مگیر. من ترسیدم که بگویی بین بنی اسرائیل جدایی افکندی و سخن مرا پاس نداشتی ﴿۹۴﴾ [آن گاه] گفت: ای سامری، کار و بار تو چیست؟ ﴿۹۵﴾ گفت: به چیزی آگاه شدم که [مردم] به آن آگاهی نیافتند. که مشتی خاک از نقش پای فرستاده [خداوند] بر گرفتم آن گاه آن را افکندم و بدینسان نفسم [این کار را] برایم آراسته جلوه داد ﴿۹۶﴾ گفت: پس برو. بی‌گمان در زندگانی دنیا [این کیفر را] داری که خواهی گفت: [به من] دست نزید و به راستی وعده‌ای [دیگر] داری که هرگز در حق تو خلاف [آن رفتار] نشود و به آن معبود بنگر که بر [پرستش] آن قرین شده بودی. آن را خواهیم سوزاند، آن گاه در دریا پخش و پراکنده‌اش سازیم ﴿۹۷﴾ فقط معبودتان خداوندی است که معبود [راستینی] جز او نیست. در دانش فراگیر همه چیز است ﴿۹۸﴾

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ
 آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ
 يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَلِيدِينَ فِيهِٖٓ وَسَاءَ لَهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ
 الْمُجْرِمِينَ يَوْمِئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ
 لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ
 أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ
 عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا
 صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمِئِذٍ
 يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ
 لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمِئِذٍ لَا تَنْفَعُ
 الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾
 يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ
 عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَوَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ
 مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ
 مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَلِكَ
 أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
 يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

بدینسان از خبرهای آنچه گذشته است، بر تو می‌خوانیم. و
 به راستی از نزد خویش پندی به تو داده‌ایم ﴿۹۹﴾ هر
 کس که از آن رویگردان شود، او در روز قیامت بار
 [گناهی] بر دوش خواهد کشید ﴿۱۰۰﴾ که در آن
 جاودانه‌اند و در روز قیامت بد باری خواهند داشت
 ﴿۱۰۱﴾ روزی که در صور دمیده شود و گناهکاران را آن
 روز کبود [چشم] بر انگیزیم ﴿۱۰۲﴾ در میان خویش
 آهسته حرف می‌زنند [و به همدیگر می‌گویند]: در دنیا یا
 گور! جز یک دهه درنگ نکردید ﴿۱۰۳﴾ ما به آنچه
 می‌گویند، داناتریم، چون نیک روشتریشان بگوید: جز
 یک روز درنگ نکرده‌اید ﴿۱۰۴﴾ و درباره کوه‌ها از تو
 می‌پرسند، بگو: پروردگارم آن را سخت خواهد پراکند.
 ﴿۱۰۵﴾ و آن را [مانند] هامونی هموار خواهد گرداند
 ﴿۱۰۶﴾ که در آنجا هیچ نشیبی و فرازی نبینی ﴿۱۰۷﴾
 آن روز از فرا خواننده پیروی کنند، [به گونه‌ای] که در آن
 هیچ کژی نباشد و صداها در برابر خداوند رو به کاستی
 نهند، پس جز آوازی آهسته نشنوی ﴿۱۰۸﴾ آن روز
 شفاعت سود نبخشد مگر کسی را که [خداوند] رحمان
 برایش اجازه داده است و سخن او را پسندیده است
 ﴿۱۰۹﴾ آینده و گذشته‌شان را می‌داند و [انسانها] در
 دانش به او احاطه نیابند ﴿۱۱۰﴾ و چهره‌ها برای [خداوند]
 زنده [و] پاینده فروتن شوند. و هر کس [بار] ستمی بر
 داشته باشد، ناکام شود ﴿۱۱۱﴾ و کسی که [کاری] از
 کارهای شایسته انجام دهد، در حالی که مؤمن است، از
 ستمی و نقصی نترسد ﴿۱۱۲﴾ و بدینسان آن را قرآنی
 عربی نازل کردیم و از هشدار [ها] در آن گوناگون بیان
 داشتیم باشد که آنان پروا دارند یا در حق آنان پندی پدید
 آورد ﴿۱۱۳﴾

فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَخْلُجَهُ لَهٗ عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يَسَّادُمْ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَسَّادُمْ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ أَجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فِيمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

پس خداوند، فرمانروای راستین بزرگ و برتر است. و در [خواندن] قرآن پیش از آنکه وحی آن بر تو انجام پذیرد، شتاب مکن. و بگو: پروردگارا، به من دانشی بیفزای ﴿۱۱۴﴾ و به راستی پیش از این به آدم سفارش کردیم، آن گاه [آن را] فراموش کرد و در او عزمی استوار نیافتیم ﴿۱۱۵﴾ و چنین بود که به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده برید. پس [همه] سجده بردند، مگر ابلیس، که نپذیرفت ﴿۱۱۶﴾ آن گاه گفتیم: ای آدم، این [شیطان] برای تو و همسرت دشمن است پس نباید شما را از بهشت بیرون کند که آن گاه به رنج افتی ﴿۱۱۷﴾ بی گمان در آنجا برایت مقرر است که گرسنه نشوی و برهنه نمانی ﴿۱۱۸﴾ و همچنین تو در آنجا تشنه نشوی و سوزش [خورشید] نبینی ﴿۱۱۹﴾ سپس شیطان او را به وسوسه انداخت، گفت: ای آدم، آیا تو را به درخت جاودانه و فرمانروایی ای که منقرض نگردد، رهنمون شوم؟ ﴿۱۲۰﴾ آن گاه از آن [درخت] خوردند و شرمگاهشان برایشان پیدا شد و شروع کردند که بر خودشان از برگ [درختان] بهشت می چسبانند و آدم از پروردگارش نافرمانی کرد و گمراه شد ﴿۱۲۱﴾ آن گاه پروردگارش او را برگزید و او را آمرزید و هدایت کرد ﴿۱۲۲﴾ فرمود: [شما دو تن] همگی در حالی که [فرزندانتان] دشمن همدیگر خواهند بود از آنجا فرود آید. پس اگر از [سوی] من هدایتی برایتان بیاید، هر کس که از هدایت من پیروی کند، گمراه نمی شود و به رنج نیفتد ﴿۱۲۳﴾ و هر کس از یاد من رویگردان شود، زندگانی ای تنگ خواهد داشت و روز قیامت او را نابینا برانگیزیم ﴿۱۲۴﴾ گوید: پروردگارا، چرا مرا نابینا برانگیختی حال آنکه [در دنیا] بینا بودم؟ ﴿۱۲۵﴾

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ ءَايَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ
 تُنْسَى ﴿١٢٦﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ
 بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ
 يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ
 فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّأُولِي الْبَالَةِ ﴿١٢٨﴾
 وَلَوْ لَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ
 مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
 قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ ءَانَائِ اللَّيْلِ
 فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَى ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ
 عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ
 أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا
 نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا
 بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ أَوْ لَمْ تأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ
 الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ
 لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ
 مِنْ قَبْلِ أَنْ نُنْزِلَ وَنَخْزِي ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ
 فَتَرَبَّصُوا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ
 وَمَنْ أَهْتَدَى ﴿١٣٥﴾

فرماید: بدینسان بود که آیات ما برایت آمد و آنها را
 فراموش کردی و بدینسان امروز [درباره] تو فراموشی روا
 داشته شود ﴿۱۲۶﴾ و بدینسان کسی را که زیاده روی
 کرده و به آیات پروردگارش نگریده است، سزا دهیم و
 به یقین عذاب آن جهانی سخت تر و ماندگارتر است
 ﴿۱۲۷﴾ آیا به آنان ننمود که چه بسیار از نسلها را که
 [اینک] در مسکنهایشان می گردند پیش از آنان نابود
 کردیم؟ بی گمان در این [کار] برای خردمندان [مایه]
 عبرتهایی است ﴿۱۲۸﴾ و اگر از پیش وعدهای از
 پروردگارت مقرر نشده بود و وقتی معین [در میان نبود،
 عذاب] محقق می شد ﴿۱۲۹﴾ پس بر آنچه می گویند،
 شکبایی ورز و با ستایش پروردگارت، پیش از بر آمدن
 خورشید و قبل از غروب کردنش تسبیح گوی و [نیز] در
 لحظه های شب و کناره های روز تسبیح گوی. باشد که
 خشنود شوی ﴿۱۳۰﴾ و چشم مدوز به زینت زندگی دنیا
 که گروه هایی از آنان را به آن بهره مند ساخته ایم تا آنان را
 در آن بیازماییم. و روزی پروردگارت بهتر و ماندگارتر
 است ﴿۱۳۱﴾ و خانواده ات را به نماز فرمان ده و بر
 [گزاردن] آن شکبایی ورز. از تو روزی نمی خواهیم ما به
 تو روزی می دهیم و سرانجام نیک برای [اهل] تقوی است
 ﴿۱۳۲﴾ و گفتند: چرا نشانه ای از پروردگارش برای ما
 نمی آورد؟ آیا دلیلی روشن [از قبیل] آنچه در کتابهای
 پیشین است برایشان نیامده است؟ ﴿۱۳۳﴾ و اگر ما آنان را
 پیش از او به عذابی نابود می کردیم، قطعاً می گفتند:
 پروردگارا، چرا به سوی ما رسولی نفرستادی تا پیش از
 آنکه خوار و رسوا گردیم از آیات پیروی کنیم؟ ﴿۱۳۴﴾
 بگو: همه چشم به راهند، پس [شما نیز] چشم به راه باشید.
 خواهید دانست که چه کسانی پیرو راه راست و چه کسانی
 راهیافته اند؟ ﴿۱۳۵﴾

سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾
 مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ
 وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ التَّجْوَى
 الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ
 السَّحَرَ وَانْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي
 السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ بَلْ قَالُوا
 أَضْغَثُ أَحْلَمٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ
 كَمَا أُرْسِلَ الْأُولُونَ ﴿٥﴾ مَا ءَامَنَتْ قَبْلَهُمْ مِّن قَرِيَةٍ
 أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا
 رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا
 تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ
 الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ
 فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَّشَاءُ وَاهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾ لَقَدْ
 أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

سوره انبیاء

به نام خداوند بخشنده مهربان

به مردم [هنگام] حسابشان نزدیک شد حال آنکه خود در
 غفلت رویگرداندند ﴿۱﴾ هیچ پندی تازه از سوی
 پروردگارشان برای آنان نمی‌آید مگر آنکه بازی‌کنان به
 آن گوش فرا دهند ﴿۲﴾ [در حالی که] دل‌هایشان سرگرم
 لهو است. و [این] ستمکاران در نهان به نجوی پرداختند
 که این [شخص] جز بشری مانند شما نیست. آیا در حالی
 که [حقیقت را] می‌بینید، به جادو روی می‌آورید؟ ﴿۳﴾
 بگو: پروردگارم هر سخنی را که در آسمان و زمین باشد،
 می‌داند و او شنوای داناست ﴿۴﴾ بلکه گفتند: [قرآن]
 خوابهای پریشان است، بلکه [می‌گویند:] آن را بر ساخته
 است. بلکه [می‌گویند:] او شاعر است. پس چنان که
 پیشینیان [با نشانه‌هایی] فرستاده شدند باید نشانه‌ای برای ما
 بیاورد ﴿۵﴾ پیش از آنان [مردم] هیچ شهری که [اهل] آن
 را نابود کردیم، ایمان نیاورده بودند. آیا اینان ایمان
 می‌آوردند؟ ﴿۶﴾ و پیش از تو جز مردانی را که به آنان
 وحی می‌کردیم، نفرستادیم، پس اگر شما نمی‌دانید از اهل
 کتاب بپرسید ﴿۷﴾ و آنان را پیکری که خوراک نخورند،
 نگردانیدیم و جاودانه نبودند ﴿۸﴾ سپس [درباره] آنان
 وعده [خویش] را راست گردانیدیم، آن گاه آنان و هر که
 را خواستیم رهایی بخشیدیم و اسرافکاران را نابود کردیم
 ﴿۹﴾ به راستی به شما کتابی فرستاده‌ایم که آوازه شما در
 آن است. آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿۱۰﴾

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّا أَحْسَوْا بِأَسَنَّا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أَتَرْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْأَلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوُهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَلِدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعَيْنٍ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ لَاتَّخِذْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَلَعَلَّيْنِ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ اتَّخَذُوا إِلَهًا مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلَ اللَّهِ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

چه بسیار شهرهایی را که [مردمانش] ستمکار بودند، درهم شکستیم و پس از آن گروهی دیگر پدید آوردیم ﴿۱۱﴾ پس چون عذاب ما را احساس کردند، آن گاه بود که آنان از آنجا می گریختند ﴿۱۲﴾ [گفتیم:] مگر یزید و به جایی که در آن آسایش یافته‌اید و به خانه‌هایتان باز گردید. باشد که بازخواست شوید ﴿۱۳﴾ گفتند: وای بر ما. به راستی که ما ستمکار بودیم ﴿۱۴﴾ پس پیوسته گفتارشان این بود تا آنکه آنان را [چون کشت] درویده [و آتش] فرو نشسته در آوردیم ﴿۱۵﴾ و آسمان و زمین و آنچه را که در میان آن دو است به بازیچه نیافریده‌ایم ﴿۱۶﴾ اگر می‌خواستیم که بازیچه‌ای بگیریم. اگر [می‌خواستیم چنین] کنیم آن را فراخور خود بر می‌گرفتیم ﴿۱۷﴾ بلکه حق را بر باطل می‌افکنیم که آن را درهم می‌شکنند و به ناگاه آن [باطل] نابود شود. و وای به حال شما از آنچه بیان می‌کنید ﴿۱۸﴾ و هر کس که در آسمانها و زمین است، ملک و مطیع اوست. و آنان که به نزدش هستند او سرکشی نمی‌کنند و خسته نمی‌شوند ﴿۱۹﴾ شب و روز تسبیح می‌گویند، سستی نمی‌ورزند ﴿۲۰﴾ آیا [بدینسان] از [موجودات] زمین معبودانی گرفتند که آنان [ایشان را] برانگیزند ﴿۲۱﴾ اگر در آن دو معبودانی جز خداوند بودند تباه می‌شدند. پس خداوند، پروردگار عرش، پاک و فراتر است از آنچه بیان می‌کنند ﴿۲۲﴾ از آنچه انجام می‌دهد، بازخواست نمی‌شود و آنان بازخواست می‌شوند ﴿۲۳﴾ آیا جز او معبودانی [به پرستش] گرفته‌اند؟ بگو: برهانتان را [در میان] آورید این پند کسانی است که همراه من‌اند و پند آنان که پیش از من بودند. بلکه بیشترشان حق را نمی‌شناسند، لذا آنان رویگرداندند ﴿۲۴﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنَ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِنْ دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِבَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمْ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

و هیچ رسولی را پیش از تو نفرستادیم مگر آنکه به او وحی می کردیم که معبود [راستینی] جز من نیست، پس مرا پرستید ﴿۲۵﴾ و گفتند: خداوند فرزندی بر گرفته است، او پاک [و منزّه] است. بلکه [آن فرشتگان] بندگان گرامی اند ﴿۲۶﴾ در هیچ سخنی بر او پیشی نمی گیرند و آنان به فرمان او کار می کنند ﴿۲۷﴾ آینده و گذشته آنان را می داند و شفاعت نمی کنند مگر برای کسی که [خداوند] پسندد و آنان از بیم او در هراسند ﴿۲۸﴾ و هر کس از آنان که بگوید: من به جای او خدا هستم، جهنم را سزای او می گردانیم. بدینسان به ستمکاران سزا می دهیم ﴿۲۹﴾ آیا کافران ننگریسته اند که آسمانها و زمین فرو بسته بودند آن گاه آنها را باز گشودیم و هر چیز زنده را از آب پدید آوردیم، آیا ایمان نمی آورند؟ ﴿۳۰﴾ و در زمین کوه ها پدید آوردیم که [مبادا] آنان را بجنباند و در آنجا راه های گشاده نهادیم باشد که آنان راه یابند ﴿۳۱﴾ و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم و آنان از نشانه های آن رویگردانند ﴿۳۲﴾ و اوست کسی که شب و روز و خورشید و ماه را آفرید. هر یک [از ستارگان] در آسمانی شناورند ﴿۳۳﴾ و پیش از تو برای هیچ بشری جاودانگی مقرر نداشته ایم. آیا اگر بمیری ایشان جاودانه می مانند؟ ﴿۳۴﴾ هر جاندار چشنده مرگ است و شما را برای امتحان، به سختی و آسایش می آزماییم. و به سوی ما باز گردانده می شوید ﴿۳۵﴾

وَإِذَا رَأَوْكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا
 أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ
 كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ
 آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ
 لَا يَكْفُونُ عَنْ وُجُوهِهمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا
 يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ
 أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا
 مِنْهُم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَن
 يَكْلُوكُم بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ
 ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّنْ
 دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِتًّا
 يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ
 عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا
 مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

و چون کافران تو را ببینند فقط تو را به ریشخند می گیرند.
 [می گویند] آیا این [شخص] است که معبودانتان را [به
 بدی] یاد می کند؟ و آنان یاد [خدای] رحمان را منکرند
 ﴿۳۶﴾ انسان از شتاب آفریده شده است، نشانه های خود را
 به شما خواهیم نمود، پس از من به شتاب مخواهید ﴿۳۷﴾
 و می گویند: اگر راست می گویند این وعده کی خواهد
 بود؟ ﴿۳۸﴾ اگر کافران [اوضاع] هنگامی را بدانند که
 نمی توانند از چهره هایشان و نه از پشت هایشان آتش را باز
 دارند و آنان یاری نمی یابند [چنین نمی گویند] ﴿۳۹﴾ حق
 این است که [آن] ناگهان به آنان خواهد رسید. آن گاه
 حیرانشان سازد، و نمی توانند آن را دفع کنند و مهلت [هم]
 نمی یابند. ﴿۴۰﴾ و به راستی پیش از تو [نیز] رسولانی
 ریشخند شدند، آن گاه آنچه ریشخندش می کردند کسانی
 از ایشان را که ریشخند می کردند، فرو گرفت ﴿۴۱﴾ بگو:
 چه کسی در شب و روز شما را از [عذاب خداوند] رحمان
 نگاه می دارد؟ حق این است که آنان از یاد پروردگارشان
 رویگرداندند ﴿۴۲﴾ آیا آنان معبودانی دارند که آنها را در
 برابر [عذاب] ما حفظ می کنند، بر یاری دادن خودشان
 توانا نیستند و نه آنان از [عذاب] ما مصون می مانند ﴿۴۳﴾
 حق این است که اینان و پدرانشان را بهره مند ساخته ایم تا
 اینکه [زمان] عمر بر آنان طولانی شد. آیا نمی بینند که ما
 آهنک سرزمین کفر می کنیم که آن را از دامنه هایش
 می کاهیم [و بر سرزمین مسلمانان می افزاییم]. آیا اینان
 پیروز خواهند شد؟ ﴿۴۴﴾

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاقِبُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَى ذَلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

بگو: جز این نیست که شما را از طریق وحی هشدار می‌دهم و کران چون هشدار می‌یابند ندا را نمی‌شنوند ﴿۴۵﴾ و اگر شمه‌ای از عذاب پروردگارت به آنان رسد، قطعاً گویند: وای بر ما، به راستی که ما ستمکار بودیم ﴿۴۶﴾ و در روز قیامت ترازوهای درست را در میان نهیم و کسی هیچ ستمی نبیند و اگر [عمل نیک و بد هر شخص] هموزن دانه خردلی باشد، آن را [در میان] می‌آوریم و ما حسابرسی را کفایت می‌کنیم ﴿۴۷﴾ و به راستی به موسی و هارون فرقان و روشنایی و پندی برای پرهیزگاران دادیم ﴿۴۸﴾ کسانی که در نهان از پروردگارشان می‌ترسند و همانان از قیامت در هراسند ﴿۴۹﴾ و این [قرآن] پندی با برکت است که آن را نازل کرده‌ایم، آیا شما منکر آن هستید؟ ﴿۵۰﴾ و بی گمان پیش از این به ابراهیم راهیابی‌اش را دادیم. و به [حال او] دانا بودیم ﴿۵۱﴾ چون به پدرش و قومش گفت: این تندیسها چیست که شما برایش معتکفید ﴿۵۲﴾ گفتند: پدران خود را عبادت کنندگانش یافته‌ایم ﴿۵۳﴾ گفت: به راستی شما و پدرانتان در گمراهی آشکار بودید ﴿۵۴﴾ گفتند: آیا برایمان حق آورده‌ای یا از بازیگرانی ﴿۵۵﴾ گفت: حق این است که پروردگارتان پروردگار آسمانها و زمین است. همو که آنها را آفرید. و من بر این [سخن] گواهم ﴿۵۶﴾ و [سوگند] به خداوند [در حق] بتانتان پس از آنکه پشت کنان روی بگردانید، تدبیری خواهم اندیشید. ﴿۵۷﴾

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾
 قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾
 قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ وَابْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾
 قَالُوا فَأَتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾
 قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا ابْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ
 بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾
 فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾
 ثُمَّ نُكِسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ
 يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أَفِ لَكُمْ وَلِمَا
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ
 وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَنْتَارُ
 كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا
 فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ
 الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

آن گاه آنها را خرد و ریز کرد. مگر بزرگترشان را، باشد
 که به سوی او باز گردند ﴿٥٨﴾ گفتند: چه کسی با
 معبودان ما چنین کرده است؟ بی گمان او از ستمکاران
 است ﴿٥٩﴾ [گروهی] گفتند: شنیدیم جوانی که به او
 ابراهیم گفته می شد از آنها [به بدی] یاد می کرد ﴿٦٠﴾
 گفتند: او را به حضور مردم بیاورید باشد که آنان گواهی
 دهند [که چه کسی چنین کرده است؟] ﴿٦١﴾ گفتند: ای
 ابراهیم، آیا تو با معبودانمان چنین کرده ای؟ ﴿٦٢﴾ گفت:
 بلکه این [بت] بزرگشان آن [کار] را کرده است، که اگر
 سخن می گویند از آنان پرسید ﴿٦٣﴾ پس به خود آمدند،
 آن گاه گفتند: بی گمان شما ستمگرید ﴿٦٤﴾ آن گاه
 سرافکنده شدند [و گفتند]: بی شک تو می دانی که آنها
 سخن نمی گویند ﴿٦٥﴾ گفت: آیا به جای خداوند چیزی
 را می پرستید که هیچ نفعی و زیانی به شما نمی رساند؟
 ﴿٦٦﴾ اف بر شما و بر آنچه به جای خداوند می پرستید.
 آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿٦٧﴾ [در نهایت] گفتند: او را
 بسوزانید و اگر کننده [کاری] هستید به معبودانتان یاری
 رسانید ﴿٦٨﴾ گفتیم: ای آتش، بر ابراهیم سرد و سلامت
 شو ﴿٦٩﴾ و خواستند [در حق] او نیرنگ ورزند. پس آنان
 را زیانکارتر گردانیدیم ﴿٧٠﴾ و او و لوط را رهایی
 بخشیدیم و به سرزمینی بردیم که در آن برای جهانیان
 برکت نهاده ایم ﴿٧١﴾ و اسحاق را به او بخشیدیم و افزون
 [بر خواسته اش] یعقوب [را نیز به او بخشیدیم]. و همه را
 شایسته قرار دادیم ﴿٧٢﴾

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ
الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا
عَبِيدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلَوْ طَآءَأْتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ
الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ
سَوْءٍ فَلسيقين ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا
لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾
وَنَصْرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُدَ وَسَلَمَانَ إِذْ
يُحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا
لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا
حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ
وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ
لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ
شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ
إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ
عَالِمِينَ ﴿٨١﴾

و آنان را پیشوایانی گردانیدیم که به فرمان ما هدایت
می کردند و انجام دادن نیکیها و بر پا داشتن نماز و
پرداخت زکات را به آنان وحی کردیم و عبادتگزار ما
بودند ﴿۷۳﴾ و به لوط حکمت و دانش بخشیدیم و او را
از [مردم] شهری که کارهای ناپاک می کرد [ند] رهانیدیم
بی گمان آنان قوم بد گناهکاری بودند ﴿۷۴﴾ و او را به
رحمت خود در آوردیم، به راستی او از شایستگان بود
﴿۷۵﴾ و نوح [را به یا دآر] چون پیش از این دعا کرد و
[دعایش را] برای او اجابت کردیم، آن گاه او و
خانواده اش را از اندوه بزرگ رهایی بخشیدیم ﴿۷۶﴾ و او
را در برابر قومی که آیات ما را دروغ انگاشتند یاری
دادیم. بی گمان آنان گروهی پلید بودند، پس همگی آنان
را غرقه ساختیم ﴿۷۷﴾ و داود و سلیمان را [به یاد آر.]
چون درباره کشتی که گوسفندان مردم شب هنگام در
آنجا چریده بودند حکم کردند و ما بر حکم [کردن] آنان
حاضر [و ناظر] بودیم ﴿۷۸﴾ پس آن [شیوه قضاوت
درست را] به سلیمان فهمانیدیم و به هر یک حکمت و
دانش دادیم و کوه ها را برای داوود رام ساختیم که با او
تسبیح می گفتند و مرغان را [نیز رام کردیم] و توانای [آن
کار] بودیم ﴿۷۹﴾ و زره بافی را برای شما به او آموختیم تا
شما را از [آسیب] کارزارتان حفظ کند، پس آیا سپاس
گزارید؟ ﴿۸۰﴾ و برای سلیمان باد تندرو را [رام کردیم]
که به فرمان او به سوی سرزمینی روان می شد که در آن
برکت نهاده ایم و همه چیز را می دانستیم ﴿۸۱﴾

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغْوُصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا
 دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ
 رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾
 فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَفَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ
 أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا عِنْدَنَا وَذِكْرًا
 لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ
 الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ
 الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَن
 لَّن نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَن لَا إِلَهَ إِلَّا
 أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾
 فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي
 فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا
 لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَزَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ
 فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا
 خَاشِعِينَ ﴿٩٠﴾

و [نیز] از شیطانها کسانی را [رام ساختیم] که برایش
 غواصی می کردند و [همچنین] کاری غیر از آن می کردند
 و حافظ آنها بودیم ﴿۸۲﴾ و ایوب را [نیز یاد کن]، چون
 پروردگارش را ندا داد که: آسیبی به من رسیده است و تو
 مهربانترین مهربانانی. ﴿۸۳﴾ پس [دعایش] را اجابت
 کردیم و رنجی را که در خود داشت دور ساختیم و
 خانواده اش و [نیز] مانند آنان را با آنان به رحمتی از جانب
 خویش و به جهت پندی برای عبادتگزاران به او بخشیدیم
 ﴿۸۴﴾ و اسماعیل و ادریس و ذو الکفل را که همگی از
 بردباران بودند ﴿۸۵﴾ و آنان را در [جوار] رحمت خویش
 در آوردیم، بی گمان آنان از شایستگان بودند ﴿۸۶﴾ و
 ذی النون را، چون خشمگین رفت، و گمان کرد [کار را]
 بر او تنگ نمی گیریم و در تاریکیها ندا در داد که معبود
 [راستینی] جز تو نیست. تو پاک [و منزهی] به راستی من از
 ستمکاران بودم ﴿۸۷﴾ پس [دعایش را] اجابت کردیم و
 از غم رهایی اش دادیم و مؤمنان را بدینسان نجات می دهیم
 ﴿۸۸﴾ و زکریا را، چون پروردگارش را ندا داد که
 پروردگارا، مرا تنها مگذار و تو بهترین وارثانی ﴿۸۹﴾ پس
 [دعایش] را اجابت کردیم و به او یحیی را بخشیدیم و
 همسرش را برای او شایسته گردانیدیم، بی گمان آنان به
 نیکوکاری می شتافتند و ما را با امید و بیم [به دعا]
 می خواندند و برای ما فروتن بودند ﴿۹۰﴾

وَالَّتِي أَحْصَنْتَ فَرَجَهَا فَفَنَحْنُ فِيهَا مِنْ رُوحِنَا
وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَذِهِ
أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾
وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ
يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ
لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ وَكِيلُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ
أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ
يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾
وَأَقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ
كَفَرُوا يُؤْيِلْنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ
إِلَٰهَةً مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا
زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ
مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

و زنی را که پاکدامنی ورزید، آن گاه از روح خویش در
آن دمیدیم و او و پسرش را نشانه‌ای برای جهانیان قرار
دادیم ﴿۹۱﴾ [گفتیم:] این است امت شما که امتی یگانه
است و من پروردگارتان هستم، پس مرا پرستید ﴿۹۲﴾ و
[آنان] در میان خود در کارشان اختلاف ورزیدند.
همگی‌شان به سوی ما باز می‌آیند ﴿۹۳﴾ هر کس که از
کارهای شایسته انجام دهد در حالی که مؤمن باشد، از
کوشش او ناسپاسی نخواهد شد و ما [نیکباهش را] برای او
می‌نویسیم ﴿۹۴﴾ و [مردم] هر شهری که آن را نابود
ساخته‌ایم محال است که [به دنیا] باز گردند ﴿۹۵﴾ تا وقتی
که [قید] یاجوج و ماجوج گشوده شود. درحالی‌که آنان از
هر پشته‌ای بشتابند ﴿۹۶﴾ و وعده راستین نزدیک گردد
آن گاه یکباره دیدگان کافران به بالا دوخته شود. [گویند:]
وای بر ما. بی گمان از این [حقیقت] در غفلت بودیم، بلکه
ستمکار بودیم ﴿۹۷﴾ به یقین شما و آنچه به جای خداوند
می‌پرستید، آتش افروز جهنم [خواهید بود]. شما بر آن
وارد خواهید شد ﴿۹۸﴾ اگر آنها معبودان [راستین] بودند،
به آن در نمی‌آمدند و هر یک [از آنها] در آنجا جاودانه‌اند
﴿۹۹﴾ آنان در آن ناله دارند و آنان در آنجا [چیزی]
نشنوند ﴿۱۰۰﴾ به راستی آنان که پیشتر از [سوی] ما
نیکویی برایشان مقرر شده است، آنان از آن دور داشته
می‌شوند ﴿۱۰۱﴾

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا أُشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ
خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّيْنَهُمْ
الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾
يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا
بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ
﴿١٠٤﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ
يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ
عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ
إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ
مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ
وَإِنْ أَدْرَىٰ أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدُ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُ
يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنْ
أَدْرَىٰ لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾ قُلْ رَبِّ
أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا
تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

آوازش (آواز دوزخ) را نشنوند و آنان در [نعمتهای]
دلخواهشان جاودانه‌اند ﴿۱۰۲﴾ [آن] هول بزرگ آنان را
اندوهگین نسازد و فرشتگان به استقبالشان آیند. [و گویند:]
این است آن روزتان که به شما وعده داده می‌شد ﴿۱۰۳﴾
روزی که آسمان را همچون طومار [برای نگارش] نامه‌ها
در هم پیچیم. چنان که نخستین آفرینش را آغاز کردیم،
[دیگر بار] آن را تکرار کنیم. [که به عنوان] وعده‌ای لازم
بر ماست. بی گمان ما توانا [بر این] کاریم ﴿۱۰۴﴾ و به
راستی که پس از لوح محفوظ در کتابهای نازل شده بر
پیامبران نوشتیم که زمین را بندگان شایسته‌ام به ارث
می‌برند ﴿۱۰۵﴾ بی گمان در این [امر] برای عبادتگزاران
کفایتی هست ﴿۱۰۶﴾ و تو را جز مایه رحمت برای
جهانیان نفرستاده‌ایم ﴿۱۰۷﴾ بگو: جز این نیست که به من
وحی می‌شود که معبودتان معبود یگانه است. پس آیا
کردن می‌نهد؟ ﴿۱۰۸﴾ پس اگر رویگردان شوند، بگو: به
طور یکسان به شما خبر دادم و نمی‌دانم که آنچه به شما
وعده داده می‌شود نزدیک یا دور است ﴿۱۰۹﴾ بی گمان
او [جنبه] آشکار سخن را می‌داند و [نیز] آنچه را که نهان
می‌کنید، می‌داند ﴿۱۱۰﴾ و نمی‌دانم، شاید آن برایتان
[مایه] آزمونی و بهره‌مندی تا مدتی باشد ﴿۱۱۱﴾ [پیامبر]
گفت: پروردگارا، به راستی حکم کن و پروردگار ما
[خداوند] بخشاینده در آنچه بیان می‌کنید یاریگر [ما] ست
﴿۱۱۲﴾

سُورَةُ الْحَجِّ

سوره حج

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾ يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَتَاهُ بِضُلُومٍ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِّتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٥﴾

ای مردم، از پروردگارتان پروا بدارید. بی گمان زلزله قیامت رویدادی سهمگین است ﴿۱﴾ روزی که آن را ببینید، هر [زن] شیردهی از آنچه که شیر [ش] می دهد، غافل می شود و هر بارداری بارش را می نهد و مردم را مست می بینی، حال آنکه مست نیستند، ولی عذاب خداوند سخت است ﴿۲﴾ و از مردمان کسی هست که [درباره] خداوند بدون [هیچ] دانشی مجادله و از هر شیطان سرکشی پیروی می کند ﴿۳﴾ [در قضای الهی] بر او مقرر شده است هر کس که دوستدار او گردد، او گمراهش می کند و او را به عذاب آتش [جهنم] می کشاند ﴿۴﴾ ای مردم، اگر از رستخیز در شک کنید، [بدانید که] ما شما را از خاکی، آن گاه از نطفه ای آن گاه از خونی بسته سپس از پاره گوشتی نقش یافته و نقش نایافته آفریدیم تا برایتان [حقیقت را] روشن سازیم و هر چه خواهیم تا سر آمدی معین در رحمها قرار می دهیم، سپس شما را که کودکی شده اید، بیرون آوریم، آن گاه تا به [نهایت] رشدتان برسید. و از شما کسی هست که جاننش گرفته می شود و از شما کسی هست که به نهایت فرتوتی باز برده می شود تا آنکه پس از [آن همه] دانستن چیزی نداند و زمین را خشکیده می بینی، پس هنگامی که آب را بر آن فرو فرستیم به جنبش در آید و رشد یابد و از همه نوع [گیاهان] خرم برویاند ﴿۵﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِي عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فَتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْصُرُهُ وَمَا لَا يَنْفَعُهُ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لِمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لَبِئْسَ الْمَوْلَىٰ وَلِبِئْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَن لَّنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

این از آن است که خداوند بر حق است و آنکه او مردگان را زنده می‌کند و آنکه او بر هر کاری تواناست ﴿٦﴾ و آنکه قیامت آمدنی است، شکی در آن نیست و آنکه خداوند آنان را که در گور [خفته] اند بر می‌انگیزد ﴿٧﴾ و از مردم کسی هست که در [باره] خداوند بدون [هیچ] دانش و هدایتی و به غیر کتابی روشن مجادله می‌کند ﴿٨﴾ در اوج فخر فروشی [این کار را می‌کند] تا [مردم را] از راه خدا گمراه سازد. او در دنیا رسوایی دارد و روز قیامت [طعم تلخ] عذاب آتش را به او می‌چشانیم ﴿٩﴾ [گوییم:] این به سزای کردار پیشین توست و گرنه خداوند بر بندگان ستمگر نیست ﴿١٠﴾ و از مردم کسی هست که با دودلی خداوند را می‌پرستد. پس اگر خیری به او برسد از آن آرام گیرد و اگر بلایی به او برسد، روی می‌گرداند. در دنیا و آخرت زیانکار شده است. این همان زیان آشکار است ﴿١١﴾ به جای خداوند چیزی را که زبانی به او نمی‌رساند و سودی به او نمی‌بخشد به [نیایش] می‌خواند. این همان گمراهی دور [و دراز] است. ﴿١٢﴾ کسی را می‌خواند که زیانش از سودش محتملتر است. بی‌گمان بد سروری و بد همدمی است ﴿١٣﴾ خداوند آنان را که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند به باغهایی در می‌آورد که از فرودستش جویباران روان است. بی‌شک خداوند آنچه را می‌خواهد، انجام می‌دهد ﴿١٤﴾ هر کس پنداشته باشد که خداوند او (پیامبر) را در دنیا و آخرت یاری نخواهد کرد، باید ریسمانی به سقف [خانه‌اش] بیاویزد. سپس [از آن] نفشش را ببرد، آن گاه بنگرد، آیا [این] تدبیرش خشم او را از میان می‌برد؟ ﴿١٥﴾

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هَذَانِ خَصَمَانِ أُخْتَصِمُوا فِي رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقْلَعٌ مِّنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

و بدینسان آن (قرآن) را [به شکل] آیات روشن نازل کردیم و خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند ﴿۱۶﴾ به راستی خداوند در میان مؤمنان و یهودیان و صابئین و مسیحیان و مجوس و مشرکان، در روز قیامت داوری خواهد کرد. خداوند بر همه چیز آگاه است ﴿۱۷﴾ آیا نیندیشیده‌ای خداوند است که هر کس در آسمانها و هر کس در زمین است و خورشید و ماه و ستارگان و کوه‌ها و درختان و چهارپایان و بسیاری از مردم برای او سجده می کنند. و بسیارند [کسانی که] عذاب بر آنان تحقق یافته است. و هر که را خداوند خوار سازد، گرمی دارنده‌ای ندارد. بی گمان خداوند هر آنچه بخواهد، می کند ﴿۱۸﴾ این دو [گروه] دشمن [همدیگر] اند. در [بار] پروردگارشان دشمنی ورزیدند. پس آنان که کفر پیشه کرده‌اند، برایشان لباسهایی از آتش بریده‌اند. از بالای سرشان آب داغ ریخته شود ﴿۱۹﴾ که آنچه در درونشان است و [نیز] پوستها از آن تافته می شود ﴿۲۰﴾ و برای [عذاب کردن] آنان گرزهای آهنین مهیاست ﴿۲۱﴾ گاه که خواهند از [شدت] اندوه از آنجا بیرون آیند، به آنجا باز گردانده می شوند و [گفته شود: طعم تلخ] عذاب آتش را بچشید ﴿۲۲﴾ بی شک خداوند آنان را که ایمان آوردند و کارهای شایسته کنند به باغهایی در آورد که از فرودست آن جویباران جاری است در آنجا به دستبدهای زرین و مروارید آراسته شوند و لباسشان در آنجا ابریشم است ﴿۲۳﴾

وَهْدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهْدُوا إِلَى صِرَاطِ
 الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً
 الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ
 نُدِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ
 الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ
 وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ
 بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ
 فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ
 اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ
 الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ
 لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ
 الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ
 لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتَنَلَّى
 عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا
 قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾

و [در دنیا] به سخن پاکیزه راه یافتند و به راه [خداوند]
 ستوده راهنمایی شدند ﴿۲۴﴾ بی شک آنان که کفر
 ورزیدند و [مردم را] از راه خدا و [از] مسجد الحرام - که
 آن را برای مردم چه مقیم در آنجا چه بادیه نشین قرار
 داده ایم - باز می دارند [کیفرشان دهیم]. و کسی که از روی
 ستم در آنجا کجروی خواهد، به او از عذاب دردناک
 می چشانیم ﴿۲۵﴾ و چنین بود که جایگاه خانه [کعبه] را
 برای ابراهیم [با این دعوت] معین ساختیم که: چیزی را با
 من شریک میاور و خانه ام را برای طواف کنندگان و [به
 عبادت] استادگان و رکوع [و] سجود کنندگان پاکیزه دار.
 ﴿۲۶﴾ و در [میان] مردم به حج ندا درده تا پیاده و [سوار]
 بر هر شتر لاغری که از هر راه دوری رهسپارند به سوی تو
 آیند ﴿۲۷﴾ تا در منافعی که دارند، حضور یابند و نام خدا
 را در روزهایی معلوم بر چهارپایان حلال گوشتی که به
 آنان روزی داده است، یاد کنند. پس از آن بخورید و به
 درمانده بینوا بخورانید ﴿۲۸﴾ آن گاه باید که چرک [بدن]
 شان را بزدایند و به نذرهایشان وفا کنند و این بیت العتیق را
 طواف نمایند ﴿۲۹﴾ [حکم] این است. و هر کس که
 شعائر خداوند را بزرگ شمارد، [بداند که] آن
 [بزرگداشت] برایش به نزد پروردگارش بهتر است و
 چهارپایان برایتان حلال شمرده شده اند مگر آنچه بر شما
 خوانده می شود. پس از پلیدی بتان احتراز کنید و از سخن
 (شهادت) دروغ دور مانید ﴿۳۰﴾

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ ۚ وَمَنِ يُشْرِكْ بِاللَّهِ
فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي
بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ ۖ وَمَنْ يُعَظِّمْ
شَعِيرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا
مَنْفِعٌ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ
﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَى
مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ الْأَنْعَامِ فَالْهَكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ
فَلَهُوَ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ
وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ
وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَالْبَدَنَ
جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعِيرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ
فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ
جُنُوبُهَا فَاكْلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذَلِكَ
سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهُ
لُحُومَهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ
كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ
وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ
ءَامَنُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

در حالی که برای خداوند پاکدین غیر مشرک به او باشید.
و هر کس که به خداوند شرک آورد، گویی که از آسمان
فرو افتاده آن گاه مرغان [مرده خوار] او را ربوده‌اند یا باد
او را به جایی دور افکنده است ﴿۳۱﴾ [حکم] این است.
و هر کس شعایر خدا را بزرگ شمارد، آن [بزرگداشت
ناشی] از تقوای دلهاست ﴿۳۲﴾ در آن [چهارپایان] برایتان
تا سر آمدی معین فایده‌هایی هست. آن گاه [قربان] گاهش
به بیت العتیق است ﴿۳۳﴾ و برای هر امتی روش قربانی
کردنی مقرر داشته‌ایم تا نام خداوند را بر آنچه از
چهارپایان حلال گوشت که روزی‌شان کرده است، یاد
کنند. معبودتان، معبود یگانه است، برای او تسلیم شوید. و
به فروتنان نوید ده. ﴿۳۴﴾ کسانی که چون خداوند یاد
شود، دلهایشان ترسان گردد و [نیز] به بردباران بر آنچه به
آنان برسد و به نمازگزاران و [کسانی که] از آنچه
روزی‌شان داده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۳۵﴾ و [قربانی کردن]
شتران [درشت اندام] را برایتان از شعائر خداوند
گردانیده‌ایم، در آن برایتان خیر است. پس نام خداوند را
بر [ذبح] آن [شتران] در حالی یاد کنید که بر پا ایستاده‌اند،
آن گاه چون پهلوی آن [شتران] به زمین رسد، از آن
بخورید و به بینوای غیر سائل و سائل بخورانید. بدینسان آن
را برایتان رام گردانیده‌ایم باشد که سپاس گزارید ﴿۳۶﴾
[هرگز] گوشت‌های آن [قربانیها] و نیز خونهایش به خداوند
نمی‌رسد بلکه پرهیزگاریتان به او می‌رسد. بدینسان آن
[قربانیها] را برایتان تسخیر کرد تا خداوند را به شکرانه
آنکه شما را هدایت کرده است به بزرگی یاد کنید و به
نیکوکاران نوید ده ﴿۳۷﴾ به راستی خداوند [شرّ مشرکان
را] از مؤمنان باز می‌دارد. که خداوند هیچ خیانت پیشه
ناسپاسی را دوست نمی‌دارد ﴿۳۸﴾

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَتِّلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيْعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

به کسانی که [با آنان] جنگ می‌شود، از آن روی که ستم دیده‌اند، اجازه [جهاد] داده شد و خداوند بر یاری کردن آنان تواناست ﴿۳۹﴾ همان کسانی که از سرزمینشان به ناحق، بلکه از آن روی که می‌گفتند خداوند پروردگار ماست، بیرون رانده شدند. و اگر خداوند بعضی از مردم را به دست برخی دیگر دفع نمی‌کرد صومعه‌ها و کلیساها و کنیسه‌ها و مساجدی که نام خداوند بسیار در آنجا یاد می‌شود، ویران می‌شدند و به راستی خداوند کسی را که [دین] او را یاری کند، مدد خواهد رساند. که خداوند توانای پیروزمند است ﴿۴۰﴾ کسانی که اگر در زمین به آنان تمکن دهیم نماز بر پای دارند و زکات پردازند و به کار پسندیده فرمان دهند و از کار ناپسند باز دارند. و سرانجام کارها خدا راست ﴿۴۱﴾ و اگر تو را دروغزن می‌انگارند، به راستی که پیش از آنان قوم نوح و عاد و ثمود [نیز پیامبرانشان] را دروغزن انگاشتند ﴿۴۲﴾ و همچنین قوم ابراهیم و قوم لوط ﴿۴۳﴾ و اهل مدین [نیز چنین کردند] و موسی [نیز] دروغزن انگاشته شد، پس به کافران مهلت دادم، آن گاه آنان را فرو گرفتم. پس [بنگر] عقوبت من چگونه بود! ﴿۴۴﴾ چه بسیار شهرها را در حالی که [اهلش] ستمگر بود، نابود کردیم، و [اینک] سقفهایش فرو ریخته است و [چه بسا] چاهی را که بی حاصل مانده و [نیز] قصرهای قد برافراشته را. ﴿۴۵﴾ آیا در زمین نگشته‌اند تا دلهایی داشته باشند که با آن [دلها] دریابند یا گوشهایی که با آن بشنوند؟ بی گمان [فقط] دیدگان نابینا نمی‌گردند بلکه دلهایی [هم] که در سینه‌اند نابینا می‌شوند ﴿۴۶﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ
وَإِنْ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾
وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أُمَلِّتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا
وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا
مُعْجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا
مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى
الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ ءَايَتِهِ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾
لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم
مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن
رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ ۖ فَتُحْبَتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ
لَهَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ
الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

و عذاب را از تو به شتاب می طلبند و خداوند هرگز در وعده اش خلاف نمی کند و در نزد پروردگارت یک روز مانند هزار سال از آنچه است که می شمارید ﴿۴۷﴾ و چه بسیار شهرها که به آنها در حالی که [اهل] آن ستمکار بود، مهلت دادم، آن گاه گرفتارش کردم و باز گشت به سوی من است ﴿۴۸﴾ بگو: ای مردم، جز این نیست که من برای شما هشدار دهنده ای آشکارم ﴿۴۹﴾ پس آنان که ایمان آورده اند و کارهای شایسته کرده اند آمرزش و روزی نیک دارند ﴿۵۰﴾ و کسانی که مقابله کنان در [انکار] آیات ما کوشیدند، اینان دوزخی اند ﴿۵۱﴾ و هیچ رسولی و هیچ پیامبری را پیش از تو نفرستادیم مگر آنکه چون آرزویی در خاطر آورد، شیطان [از سوی خود مانعی] در آرزوی او افکند. پس خداوند آنچه را که شیطان می افکند از بین می برد سپس خداوند آیاتش را استوار می دارد و خداوند دانای فرزانه است ﴿۵۲﴾ تا خداوند آنچه را که شیطان می افکند برای بیمار دلان و آنان که دلهایشان سخت است آزمونی قرار دهد. و بی گمان ستمکاران در مخالفت دور و درازند ﴿۵۳﴾ و تا دانش یافتگان بدانند که آن [وحی] از سوی پروردگارت حق است، و به آن ایمان آورند، آن گاه دلهایشان برای او (خداوند) فروتن شود. و بی گمان خداوند هدایتگر مؤمنان به راه راست است ﴿۵۴﴾ و کافران پیوسته از آن [وحی] در شبهه اند تا هنگامی که قیامت ناگهان به آنان در رسد یا عذاب روز پس نحس گریبانشان را بگیرد ﴿۵۵﴾

أَمْلِكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴿٥٨﴾ لِيَدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

آن روز فرمانروایی [فقط] برای خداوند است. میان آنان داوری می‌کند، پس آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند در باغهای پرناز و نعمت خواهند بود ﴿۵۶﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند و آیات ما را دروغ انگاشته‌اند، اینان عذابی خوار کننده دارند ﴿۵۷﴾ و کسانی که در راه خدا هجرت کرده‌اند، آن گاه کشته شده‌اند یا مرده‌اند، خداوند به آنان روزی ای نیک می‌دهد. و به یقین خداوند بهترین روزی دهندگان است ﴿۵۸﴾ قطعاً آنان را به جایگاهی که آن را می‌پسندند، در خواهد آورد. و به راستی خداوند دانای بردبار است ﴿۵۹﴾ [حکم] این است. و هر کس که [دیگری را] مانند آنچه خود به آن عقوبت دیده است، عقوبت دهد، آن گاه بر او ستم رود، بی‌گمان خداوند او را یاری خواهد داد. به راستی خداوند بخشنده آمرزگار است ﴿۶۰﴾ این [یاری رساندن] از آن است که خداوند از شب می‌کاهد و بر روز می‌افزاید و از روز می‌کاهد و بر شب می‌افزاید و [از آن] که خداوند شنوای بیناست ﴿۶۱﴾ این از آن است که خداوند بر حق است. و آنچه را به جای او [به نیایش] می‌خوانند باطل است و [از آن] که خداوند بلند مرتبت [و] بزرگ [منزلت] است ﴿۶۲﴾ آیا ندیده‌ای که خداوند آبی از آسمان فرود آورد، آن گاه زمین سرسبز [و خرم] می‌گردد. بی‌گمان خداوند باریک بین آگاه است ﴿۶۳﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست. و خداوند بی‌نیاز ستوده است ﴿۶۴﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ
تَجْرَى فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ
عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ
رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا
مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ
إِلَى رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَدَلُوكَ
فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ
أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي
كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ
عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ
آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ
آيَاتِنَا قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَُمُ النَّارُ وَعَدَهَا
اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

آیا ندیده‌ای که خداوند آنچه را که در زمین است و
کشتیها را که به فرمان او روان‌اند برایتان مسخر گرداند و
آسمان را از آنکه بر زمین افتد- مگر به اجازه او- نگاه
می‌دارد. بی گمان خداوند [نسبت] به مردم بخشاینده
مهربان است ﴿۶۵﴾ و او کسی است که شما را زنده کرد،
آن گاه شما را می‌میراند، باز زنده‌تان می‌کند. بی گمان
انسان ناسپاس است ﴿۶۶﴾ برای هر امتی آیینی مقرر
داشته‌ایم که آنان به آن عمل می‌کنند. پس نباید در کار
[ت] با تو منازعه کنند. و به سوی پروردگارت فراخوان.
بی گمان تو بر راهی راست هستی ﴿۶۷﴾ و اگر با تو
مجادله کردند، بگو: خداوند به آنچه می‌کنید دانایتر است
﴿۶۸﴾ خداوند روز قیامت بین شما در آنچه در آن
اختلاف می‌ورزید، داوری می‌کند ﴿۶۹﴾ آیا ندانسته‌ای
که خداوند آنچه را که در آسمان و زمین است، می‌داند؟
بی گمان [همه] این در کتابی [نوشته] است. [بدانید] که این
بر خداوند آسان است ﴿۷۰﴾ و به جای خداوند چیزی را
که بر [حقانیت] آن دلیلی نفرستاده است و چیزی را که به
آن علمی ندارند، می‌پرستند. و ستمکاران یاوری ندارند
﴿۷۱﴾ و چون آیات روشن [شده] ما بر آنان خوانده
می‌شود، در چهره‌های کافران ناخوشی می‌بینی. نزدیک
است بر کسانی که آیات ما را بر آنان می‌خوانند، حمله‌ور
شوند. بگو: آیا شما را به بدتر از این خبر دهم؟ [آن] آتش
است. خداوند آن را به کافران وعده داده است و بد جایی
است ﴿۷۲﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبَ مَثَلٍ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الظَّالِمُ وَالْمُظْلُومُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَعَبُدُوا رَبَّكُمْ وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

ای مردم، مثلی زده می‌شود، به آن گوش فرا دهید. آنان را که به جای خداوند می‌خوانید، نمی‌توانند مگسی بیافرینند، و لو برای [آفرینش] آن [همگی] گرد آیند. و [حتی] اگر مگس چیزی را از آنان برباید، نمی‌تواند آن را از او برهاند. [هم] خواهند و [هم] کسی که از او [خواسته شده] [بس] ناتوانند ﴿۷۳﴾ خداوند را چنان که سزاوار اوست، قدر نشناختند. بی گمان خداوند توانای پیروزمند است ﴿۷۴﴾ خداوند از فرشتگان و [نیز] از مردمان رسولانی بر می‌گزیند. خداوند شنوای بیناست ﴿۷۵﴾ آینده و گذشته آنان را می‌داند و [سرانجام] کارها به سوی خداوند باز گردانده می‌شوند ﴿۷۶﴾ ای مؤمنان، رکوع کنید و سجده کنید و پروردگارتان را پرستش کنید و کار نیک انجام دهید، باشد که رستگار شوید ﴿۷۷﴾ و در [راه] خدا چنان که سزاوار جهاد کردن [در راه] اوست، جهاد کنید. او شما را برگزیده است و در دین برای شما هیچ محظوری قرار نداده است. آیین نیابتان، ابراهیم را [برای شما تشریع کرده است] او شما را پیش از این و در این [قرآن نیز] مسلمان نام نهاده تا رسول [او] بر شما گواه باشد و [شما نیز] بر مردم گواه باشید. پس نماز را بر پای دارید و زکات بپردازید و به خداوند پناه برید. او مولای شماست نیک مولی و نیک مددکاری است ﴿۷۸﴾

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ

سوره مؤمنون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾
وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ
الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً
فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا
الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظًا فَكَسَوْنَا
الْعِظَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ
أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ
﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ

﴿١٧﴾

به راستی مؤمنان رستگار شوند ﴿١﴾ همان کسانی که در
نمازشان فروتنند ﴿٢﴾ و کسانی که از [کردار و گفتار]
بیهوده رویگردانند ﴿٣﴾ و کسانی که زکات را پرداخت
می کنند ﴿٤﴾ و آنان که شرمگاه‌هایشان را [پاک] نگاه
می دارند ﴿٥﴾ مگر بر همسرانشان یا [بر] ملک یمینهایشان.
بی گمان اینان [سزاوار] نکوهش نیستند ﴿٦﴾ پس هر کس
[راهی] فراتر از این بجوید، اینانند که تجاوز کارند ﴿٧﴾ و
همانان که امانت‌هایشان و پیمان خود را رعایت می کنند
﴿٨﴾ و کسانی که بر [گزاردن] نمازهایشان پایبندند ﴿٩﴾
اینانند که وارثند ﴿١٠﴾ کسانی که [سرانجام بهشت]
فردوس را به دست آرند. آنان در آنجا جاودانه اند ﴿١١﴾
و به راستی انسان را از چکیده گل آفریدیم ﴿١٢﴾ سپس
او را در قرارگاهی استوار نطفه‌ای قرار دادیم ﴿١٣﴾ سپس
نطفه را خون بسته گردانیدیم، آن گاه [آن] خون بسته را [به
صورت] گوشت پاره‌ای در آوردیم. آن گاه [آن] گوشت
پاره را استخوانهایی ساختیم. سپس بر آن استخوانها
گوشت پوشانیدیم. آن گاه او را [به] آفرینشی دیگر
آفریدیم. بزرگ است خداوند، بهترین آفرینندگان. ﴿١٤﴾
سپس شما پس از این خواهید مرد ﴿١٥﴾ آن گاه قطعا
شما روز قیامت برانگیخته شوید ﴿١٦﴾ و به راستی بر
فرازان هفت آسمان آفریده‌ایم و [ما هرگز] از آفرینش
غافل نبوده‌ایم ﴿١٧﴾

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ
وَأَنَا عَلَى ذَهَابٍ بِهِ ۚ لَقَدْ رُؤِنَ ﴿١٨﴾ فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ
جَنَّتٍ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَكِهٌ كَثِيرٌ
وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةٌ تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ
تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبْغٍ لِلَّالِكِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي
الْأَنْعَمِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ
فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى
الْفُلْكِ تَحْمَلُونِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
فَقَالَ يَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَأُوا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ
عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا
بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ
جَنَّةٌ فَنَرَبَّصُوا بِهِ ۚ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي
بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعْ الْفُلْكَ
بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ
فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ مِّنْ أَثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ
عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَلِّطْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا
إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

و از آسمان آبی را به اندازه فرستادیم. و آن را در زمین
جای دادیم. و بی گمان ما بر از میان بردنش تواناییم
﴿۱۸﴾ سپس بدان برایتان از درختان خرما و انگور
بوستانها آفریدیم. شما در آنجا میوه‌های بسیار دارید و از
آن می‌خورید ﴿۱۹﴾ و درختی [دارید] که از طور سینا بر
می‌آید (درخت زیتون). روغن و نان خورشت برای
خوردگان بر می‌آورد ﴿۲۰﴾ و به راستی برایتان در
چهارپایان [مایه] عبرتی است. از آنچه در شکمهایشان
است به شما می‌نوشانیم و در آنها برایتان منافع فراوان است
و [برخی] از آنها را می‌خورید ﴿۲۱﴾ و بر آنها و بر
کشتیها حمل می‌شوید ﴿۲۲﴾ و به راستی نوح را به سوی
قومش فرستادیم که گفت: ای قوم من، خداوند را پرستید.
شما هیچ معبود [راستی] جز او ندارید، آیا پروا
نمی‌دارید؟ ﴿۲۳﴾ پس اشرافی از قومش که کافر بودند
گفتند: او جز بشری مانند شما نیست که می‌خواهد بر شما
برتری یابد و اگر خداوند می‌خواست فرشتگانی می‌فرستاد.
ما در [میان] نیاکان پیشینمان چنین چیزی نشنیده‌ایم ﴿۲۴﴾
او جز شخصی نیست که در خود جنونی دارد. پس تا
مدتی چشم به راهش باشید ﴿۲۵﴾ گفت: پروردگارا، در
قبال آنکه مرا دروغگو شمردند، یاری‌ام کن. ﴿۲۶﴾ پس
به او وحی کردیم که زیر نظر ما و به فرمان ما [آن] کشتی
را بساز. آن گاه چون فرمان ما [در میان] آمد و [آب از]
تنور فوران کرد، در آن [کشتی] از هر جنسی دو عدد [نر و
ماده] در آور و خانواده‌ات را [نیز سوار کن] مگر کسی از
آنان را که وعده [حق] از پیش بر او مقرر شده است. و در
[بار] ستمکاران با من سخن مگو. بی گمان آنان غرق
شدنی‌اند ﴿۲۷﴾

فَإِذَا أَسْتَوَيْتِ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِّ فَقُلِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ
أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ
﴿٣٢﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا
بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ
مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ
إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيْعِدْكُمْ أَنْكُمْ إِذَا مِتُمْ وَكُنْتُمْ
تُرَابًا وَعِظْلًا أَنْكُمْ تُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ هِيَ هَاتِ هَاتِ
لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ
وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
أَنْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ
نَدِيمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ
غُلَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءَاخِرِينَ ﴿٤٢﴾

پس چون تو و همراهانت بر کشتی قرار یابید، بگو: ستایش
خداوندی راست که ما را از گروه ستمکاران رهایی بخشید
﴿۲۸﴾ و بگو: پروردگارا، مرا به منزلی خجسته فرود آور و
تو بهترین میزبانانی ﴿۲۹﴾ بی گمان در این [ماجرای]
نشانه‌هایی است و به راستی ما سر آزمون داشتیم ﴿۳۰﴾
آنگاه پس از آنان نسلی دیگر پدید آوردیم ﴿۳۱﴾ و در
[میان] آنان رسولی از خودشان فرستادیم [با این پیام: که
خداوند را پرستید. معبود [راستینی] جز او ندارید. آیا پروا
نمی‌کنید؟ ﴿۳۲﴾ و اشرافی از قومش که کفر ورزیدند و
لقای آن جهانی را دروغ انگاشتند و به آنان در زندگی دنیا
آسایش داده بودیم، گفتند: این [مرد] مگر بشری مانند شما
نیست. از آنچه [شما] می‌خورید، از همان می‌خورد و از
آنچه می‌نوشید، می‌نوشد ﴿۳۳﴾ و اگر از بشری مانند خود
پیروی کنید، آن گاه شما زیانکار خواهید بود ﴿۳۴﴾ آیا
به شما وعده می‌دهد که چون شما بمیرید و خاک و
استخوان [پوسیده] گردید، شما [دوباره] برانگیخته
می‌شوید؟ ﴿۳۵﴾ آنچه وعده می‌یابید بعید اندر بعید است
﴿۳۶﴾ زندگانی جز زندگانی این جهانتان نیست. [که
برخی] می‌میریم و [برخی دیگر] زنده می‌شویم و برانگیخته
نخواهیم شد ﴿۳۷﴾ او جز مردی نیست که بر خداوند
دروغ بسته است و ما به او ایمان نمی‌آوریم ﴿۳۸﴾ گفت:
پروردگارا، در قبال آنکه مرا دروغگو انگاشتند، یاری‌ام
کن ﴿۳۹﴾ گفت: پس از اندک زمانی پشیمان می‌شوند
﴿۴۰﴾ و به [حسب وعده] راستین بانگ مرگبار آنان را
فرو گرفت و آنان را [مانند] خاشاک [درهم شکسته]
گردانیدیم، نفرین بر گروه ستمکاران ﴿۴۱﴾ آن گاه پس
از آنان نسل‌هایی دیگر پدید آوردیم ﴿۴۲﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعِزُّونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رَسُولَنَا تَتْرَا كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعَدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنْتُمْ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَبِيدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ ءَايَةً وَعَآوَيْنَهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُلُ كُلُّوْا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرَهُمْ فِي غَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

هیچ امتی از اجلس پیشی نمی‌گیرد و باز پس [نیز] نمی‌ماند ﴿۴۳﴾ سپس رسولانمان را پیایی فرستادیم. هر گاه پیامبری به نزد امتش می‌آمد، او را دروغزن می‌انگاشتند، پس برخی از آنان (امت‌ها) را در پی برخی دیگر در آوردیم [و هلاک کردیم] و آنان را افسانه ساختیم. آری، نفرین بر گروهی که ایمان نمی‌آوردند ﴿۴۴﴾ آن گاه موسی و برادرش هارون را با نشانه‌های خود و دلیلی آشکار فرستادیم ﴿۴۵﴾ به سوی فرعون و اشراف [قوم] او. که کبر ورزیدند و گروهی برتری جو بودند ﴿۴۶﴾ گفتند: آیا به دو بشر مانند خود ایمان آوریم؟ در حالی که قوم آنان خدمتگزاران ما هستند ﴿۴۷﴾ پس آن دو [پیامبر] را دروغزن انگاشتند، و جز و نابودشدگان گشتند ﴿۴۸﴾ و به موسی کتاب [آسمانی] دادیم. باشد که آنان راه یابند ﴿۴۹﴾ و پسر مریم و مادرش را [مایه] عبرتی گردانیدیم و آن دو را به پشته‌ای استوار و برخوردار از آب روان جای دادیم ﴿۵۰﴾ [گفتم:] ای رسولان، از [خوراکی‌های] پاکیزه بخورید و کار شایسته انجام دهید. به راستی که من به آنچه می‌کنید دانا هستم ﴿۵۱﴾ و این است امتتان که امتی یگانه است و من پروردگارتان هستم، پس از من پروا بدارید ﴿۵۲﴾ ولی در میان خود کار و بارشان را دستخوش تفرقه و اختلاف کردند. هر گروهی به آنچه نزد خود دارند، شادمانند ﴿۵۳﴾ پس آنان را در بی خبریشان تا مدتی رها کن ﴿۵۴﴾ آیا می‌پندارند با مال و فرزندانی که با آنها به آنان مدد می‌رسانیم ﴿۵۵﴾ برایشان در تلاش نیکی‌هاییم؟ [چنین نیست] بلکه نمی‌دانند ﴿۵۶﴾ آنان که از پروای پروردگارشان هراسانند ﴿۵۷﴾ و کسانی که به آیات پروردگارشان ایمان می‌آورند ﴿۵۸﴾ و کسانی که به پروردگارشان شرک نمی‌آورند ﴿۵۹﴾

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَمِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِمْ بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْعَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْعَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا تُنصِرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ ءَايَاتِي تُنَالِي عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَذَّبَرُوا أَلْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُم لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوْ أَتَبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَّاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ ﴿٧٤﴾

و کسانی که آنچه را باید [در راه خدا] بدهند، می‌دهند و دلهایشان از آنکه به سوی پروردگارشان باز خواهند گشت بیمناک است. ﴿۶۰﴾ اینانند که در [راه] نیکبها تلاش می‌کنند و اینان در انجام آن پیشتازند ﴿۶۱﴾ و هیچ کس را مگر به اندازه توانش مکلف نمی‌کنیم و در نزد ما کتابی است که به حق سخن می‌گوید و آنان ستم نینند ﴿۶۲﴾ بلکه دلهایشان از این [سخن] در غفلت است و آنان غیر از آن [انکار قرآن] کارهای [زشت دیگری هم] دارند که انجامش می‌دهند ﴿۶۳﴾ [در این حالت ماندند] تا وقتی که ناز پرورده‌هایشان را به عذاب گرفتار ساختیم، آن گاه بود که آنان فریاد بر می‌آوردند ﴿۶۴﴾ [گفتم: امروز فریاد مکنید. بی گمان شما از [سوی] ما یاری نیاید ﴿۶۵﴾ به راستی آیات من بر شما خوانده می‌شد، و شما به عقب بر می‌گشتید ﴿۶۶﴾ در حالی که به آن کبر می‌ورزیدید و افسانه‌سرایی [شبانہ] می‌کردید، [آن را] ترک می‌گفتید ﴿۶۷﴾ آیا در این سخن [اندیشه] نکرده‌اند یا برایشان چیزی آمده است که برای نیاکان نخستینشان نیامده بود؟ ﴿۶۸﴾ آیا رسولشان را نشناخته‌اند، لذا با او نا آشنا هستند؟ ﴿۶۹﴾ آیا می‌گویند، در او جنونی هست؟ [چنین نیست] بلکه حق را برایشان آورده است و بیشترشان خواهان حق نیستند ﴿۷۰﴾ و اگر حق از خواسته‌هایشان پیروی می‌کرد، آسمانها و زمین و هر آن کس که در آنهاست، تباه می‌شدند. بلکه پندشان را برایشان [در میان] آورده‌ایم، آن گاه آنان از پندشان رویگرداندند ﴿۷۱﴾ آیا از آنان مزدی می‌طلبی؟ پاداش پروردگارت بهتر است و او بهترین روزی دهندگان است ﴿۷۲﴾ و بی گمان تو آنان را به [سوی] راه راست می‌خوانی ﴿۷۳﴾ و آنان که به آخرت ایمان نمی‌آورند از [آن] راه [به گمراهی] گرایش دارند ﴿۷۴﴾

وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلَجُوا فِي طَعْنِهِمْ يَعْصِيهِمْ وَهُمْ كَالَّذِينَ قَدْ أَخَذْنَا بِالْعَذَابِ لِمَا كَانُوا يَسْتَكْبِرُونَ ۖ وَمَا يَنْتَظِرُونَ ۚ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ۚ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۚ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ۚ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ۚ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ۚ قَالُوا أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَأَنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۚ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَعِبَادُونا هَٰذَا مِنْ قَبْلُ ۖ إِن هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ۚ قُل لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا ۖ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۚ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۚ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ۚ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ۚ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ ۖ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۚ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ۚ

و اگر بر آنان رحمت می‌آوردیم و رنج و زحمتی را که گرفتارش هستند از آنان باز می‌داشتیم، در سرکشی خود با سرگشتگی پای می‌فشردند ﴿۷۵﴾ و آنان را به عذاب گرفتار ساختیم، آن گاه برای پروردگارشان فروتنی و زاری نکردند ﴿۷۶﴾ [در این غفلت ماندند] تا هنگامی که دری از عذاب را به شدت بر آنان گشودیم. آن گاه است که آنان در آنجا ناامید می‌گردند ﴿۷۷﴾ و اوست کسی که برایتان [توان] شنوایی و دیده‌ها و دلها پدید آورد. اندکی سپاس می‌گزارید ﴿۷۸﴾ و اوست کسی که شما را در زمین پدید آورد و به سوی او برانگیخته می‌شوید ﴿۷۹﴾ و اوست کسی که زنده می‌کند و می‌میراند و آمد و رفت شب و روز به فرمان اوست. آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿۸۰﴾ بلکه [سخنی] بر زبان آوردند مانند آنچه پیشینیان گفتند ﴿۸۱﴾ گفتند: آیا چون بمیریم و [به] خاک و استخوانهایی [تبدیل شویم] آیا ما برانگیخته خواهیم شد؟ ﴿۸۲﴾ به راستی ما و نیاکانمان را پیش از این به این [سخن] وعده داده‌اند. این جز افسانه‌های پیشینیان نیست ﴿۸۳﴾ بگو: اگر می‌دانید، زمین و هر کس که در آن است از آن کیست؟ ﴿۸۴﴾ خواهند گفت: از آن خداست. بگو: آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۸۵﴾ بگو: پروردگار آسمانهای هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ چه کسی است؟ ﴿۸۶﴾ خواهند گفت: [همه] از آن خداوند هستند. بگو: آیا پروا نمی‌دارید؟ ﴿۸۷﴾ بگو: چه کسی است که ملکوت هر چیز به دست اوست و اوست که امان می‌دهد و [بر خلاف امان] او [به کسی] امان داده نمی‌شود. اگر می‌دانید [بگوید]. ﴿۸۸﴾ خواهند گفت [همه اینها] از آن خداوند است. بگو: پس از کجا فریب داده می‌شوید؟

بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهُ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيْنِي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَى أَنْ تُرِيكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾ أَدْفَعْ بِآلَتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهُهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾

بلکه برایشان حق را آورده‌ایم و آنان دروغگو هستند ﴿۹۰﴾ خداوند هیچ فرزندی بر نگرفته است و هیچ معبود [دیگری] با او نیست. [اگر باشد] آن گاه هر معبودی آنچه را که آفریده بود، می‌برد و قطعا برخی بر برخی [دیگر] چیره می‌شدند. خداوند از آنچه وصف می‌کنند پاک [و منزله] است ﴿۹۱﴾ داننده پنهان و پیدای، که از آنچه شرک می‌آورند برتر است ﴿۹۲﴾ بگو: پروردگارا، اگر آنچه را که از آن بیم می‌یابند به من بنمایی (یا نه) ﴿۹۳﴾ پروردگارا، در هر حال مرا در [زمره] گروه ستمکاران قرار مده ﴿۹۴﴾ و به راستی ما بر آن تواناییم که آنچه را به آنان وعده می‌دهیم به تو بنمایانیم ﴿۹۵﴾ بدی را به روشی که آن بهتر است، دفع کن. ما به آنچه وصف می‌کنند، داناتریم ﴿۹۶﴾ و بگو: پروردگارا، از وسوسه‌های شیاطین به تو پناه می‌برم ﴿۹۷﴾ و پروردگارا، از آنکه به نزد من حاضر شوند به تو پناه می‌برم ﴿۹۸﴾ تا آن گاه که مرگ به سوی کسی از آنان آید، گوید: پروردگارا، مرا باز گردان ﴿۹۹﴾ باشد که در سزایی که [آنجا کارهای نیک را] فروگذار کرده‌ام، کار نیک انجام دهم. چنین نیست. بی گمان آن سخنی است که او آن را می‌گوید و فرارویشان تا روزی که برانگیخته می‌شوند برزخی است ﴿۱۰۰﴾ آن گاه چون در صور دمیده می‌شود. آن روز در میانشان پیوندهای خویشاوندی نباشد و از همدیگر نپرسند ﴿۱۰۱﴾ کسانی که کفه کارهای [نیک] شان سنگین شود، اینانند که رستگارند. ﴿۱۰۲﴾ و کسانی که کفه کارهای [نیک] شان سبک باشد، اینانند کسانی که به خودشان زیان زده‌اند که در جهنم جاودانه خواهند بود ﴿۱۰۳﴾ آتش چهره‌هایشان را می‌سوزاند و آنان در آنجا ترشروی هستند ﴿۱۰۴﴾

أَلَمْ تَكُنْ عَائِيَّتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا
 تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا
 قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا
 ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَئُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾
 إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا
 فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخَرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ
 مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا
 أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قُلْ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ
 عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْئَلِ
 الْعَادِينَ ﴿١١٣﴾ قُلْ إِنْ لَّبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنْكُم كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا
 وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَلَّىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ
 الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ
 يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا
 حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾
 وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد؟ که آن را دروغ
 می‌انگاشتید؟ ﴿۱۰۵﴾ گویند: پروردگارا، نگویندستی مان
 بر ما چیره شد و گروهی گمراه بودیم ﴿۱۰۶﴾ پروردگارا،
 ما را از آنجا بیرون کن، پس اگر [به کفر] باز گردیم، آن
 گاه به راستی ستمکار خواهیم بود. ﴿۱۰۷﴾ می‌فرماید: در
 آن [رسوا و] خوار و خاموش مانید و با من سخن مگویند
 ﴿۱۰۸﴾ به راستی گروهی از بندگانم می‌گفتند:
 پروردگارا، ایمان آورده‌ایم، پس ما را بیامرز و به ما
 رحمت آور و تو بهترین بخشايندگانی ﴿۱۰۹﴾ آن گاه
 آنان را به ریشخند گرفتید، تا [حدی که] یاد مرا از
 خاطرتان بردند و شما بر آنان می‌خندیدید ﴿۱۱۰﴾ من
 امروز در برابر بردباریشان به آنان [چنین] پاداش دادم که
 آنان کامیابند. ﴿۱۱۱﴾ می‌فرماید: در زمین [بر اساس]
 شمار سالها، چند مدت درنگ کردید؟ ﴿۱۱۲﴾ گویند:
 یک روز یا بخشی از روز درنگ کردیم. پس از
 شمارشگران پرس ﴿۱۱۳﴾ می‌فرماید: مگر اندکی درنگ
 نکردید، چه شایسته بود شما می‌دانستید ﴿۱۱۴﴾ آیا
 پنداشتید که ما شما را بیهوده آفریده‌ایم و شما به سوی ما
 بازگردانده نمی‌شوید؟ ﴿۱۱۵﴾ خداوند، فرمانروای
 راستین، [بسی] برتر است. هیچ معبود [راستینی] جز او
 نیست، که پروردگار عرش گرانقدر است. ﴿۱۱۶﴾ و هر
 کس که با خداوند معبود دیگری را [به نیایش] بخواند که
 هیچ دلیلی به [حقانیت] آن ندارد، جز این نیست که
 حسابش نزد پروردگارش است. بی گمان کافران رستگار
 نمی‌شوند ﴿۱۱۷﴾ و بگو: پروردگارا، بیامرز و ببخشای و
 تو بهترین بخشايندگانی ﴿۱۱۸﴾

سُورَةُ النُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُورَةُ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهْدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَدْرَأُ عَنْهَا الْعَذَابَ إِنْ تَشْهَدَ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

سوره نور

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوره‌ای است که آن را نازل کرده‌ایم و [احکام] آن را واجب گردانده‌ایم و در آن آیه‌های روشن نازل کرده‌ایم باشد که پند گیرید ﴿۱﴾ به هر یک از زن و مرد زناکار صد تازیانه بزنید و اگر به خداوند و روز قیامت ایمان دارید نباید در [اجرای] دین خدا درباره آنان دچار دلسوزی شوید. و باید گروهی از مؤمنان بر کیفر [دیدن] آنها حضور یابند ﴿۲﴾ مرد زناکار مگر با زن زناکار یا مشرک ازدواج نمی‌کند و زن زناکار، او را جز مرد زناکار یا مشرک به زنی نمی‌گیرد. این [امر] بر مؤمنان حرام شمرده شده است ﴿۳﴾ و کسانی که به زنان پرهیزگار نسبت زنا می‌دهند، آن گاه چهار گواه نمی‌آورند، به آنان هشتاد تازیانه بزنید و هیچگاه شهادت آنان را نپذیرید و ایشانند که فاسق‌اند ﴿۴﴾ مگر آنان که پس از این توبه کردند و [کار] را به صلاح آوردند. به راستی که خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۵﴾ و کسانی که به زنانشان نسبت زنا می‌دهند و جز خود گواهان [دیگر] نداشته باشند، [بدانید حکم] شهادت هر یک از آنان [این است] که چهار بار به نام خداوند سوگند یاد کنند که او از راستگویان است. ﴿۶﴾ و پنجمین [گواهی چنین است] که لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد ﴿۷﴾ و از آن [زن] عذاب را بر می‌دارد آن که چهار بار [با سوگند] به خدا گواهی دهد که او [شوهرش] از دروغگویان است ﴿۸﴾ و پنجمین [گواهی آن زن باید چنین باشد] که خشم خداوند بر او باد اگر [شوهرش] از راستگویان باشد ﴿۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نمی‌بود و آنکه خداوند توبه‌پذیر فرزانه است [چه‌ها که نمی‌شد؟] ﴿۱۰﴾

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالْإِسْنَةِ كُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا وَلَّوْا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَنَكَ هَذَا بُهْتَنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

به راستی کسانی که تهمت در میان آوردند گروهی از شما هستند. این [تهمت زدن را] برای خود شرّ میپندارید. بلکه آن برایتان خیر است. بر عهده هر کسی از آنان سهمی از گناه است که مرتکب شده است و کسی از آنان که [بخش] عمده آن [تهمت] را انجام داده است، عذابی بزرگ دارد ﴿۱۱﴾ چرا وقتی آن را شنیدید، مردان و زنان مؤمن در حقّ خویش گمان نیک نبردند و نگفتند: این دروغی آشکار است ﴿۱۲﴾ چرا بر آن چهار گواه نیاوردند؟ پس چون گواهان را نیاوردند آنان در نزد خداوند دروغگو هستند ﴿۱۳﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او در دنیا و آخرت بر شما نبود. بی گمان در آنچه به آن پرداختید عذابی بزرگ به شما می رسید ﴿۱۴﴾ هنگامی که آن را به زبانهای خویش می گرفتید و به زبانهای خویش سخنی می گفتید که به آن دانشی نداشتید و آن را سبک تلقی می کردید. حال آنکه آن نزد خداوند [گناهی] بزرگ است ﴿۱۵﴾ و چرا وقتی آن را شنیدید، نگفتید: ما را نرسد که آن [سخن] را بر زبان آوریم. تو را به پاکی یاد می کنیم. این افترا بی بزرگ است ﴿۱۶﴾ خداوند به شما اندرز می دهد که اگر مؤمن هستید، هرگز به [انجام گناهی] مانند آن باز نگردید ﴿۱۷﴾ و خداوند آیات [خود] را برایتان روشن می سازد و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۸﴾ به راستی کسانی که دوست می دارند ناشایستی در [میان] مؤمنان شایع شود، عذابی دردناک در دنیا و آخرت دارند. و خداوند می داند و شما نمی دانید ﴿۱۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمتش بر شما نمی بود و آنکه خداوند بخشنانده مهربان است [چه ها که نمی شد؟] ﴿۲۰﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ
وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ
وَالْمُنكَرِ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا
مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتِلِ أُولُو الْفَضْلِ
مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا ۗ أَلَا
تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ
لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ
تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوقِفُهُمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ
وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْحَبِيثَاتُ
لِلْحَبِيثِينَ وَالْحَبِيثُونَ لِلْحَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ
لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا
يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى
تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ

لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

ای مؤمنان از گامهای شیطان پیروی نکنید و هر کس که
از گامهای شیطان پیروی کند [بداند] که او به [کارهای]
ناشایست و ناپسند، فرمان می‌دهد. و اگر فضل خدا و
رحمت او بر شما نمی‌بود، هرگز هیچ کس از شما پاک
نمی‌شد ولی خداوند هر کس را بخواهد پاک می‌دارد و
خداوند شنوای دانا است ﴿۲۱﴾ و دارندگان و توانمندانتان
نباید سوگند خورند بر آنکه به خویشاوندان و بینوایان و
مهاجران در راه خدا چیزی ندهند، و باید که ببخشند و در
گذرند. آیا دوست نمی‌دارید که خداوند شما را پیامرزد؟
و خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۲۲﴾ کسانی که به زنان
پاکدامن بی خبر [از بدکاری و] مؤمن نسبت زنا می‌دهند،
در دنیا و آخرت نفرین شدند. و عذابی بزرگ [در پیش]
دارند ﴿۲۳﴾ روزی که زبانهایشان و دستهایشان و
پاهایشان به آنچه می‌کردند بر [زبان] آنان گواهی می‌دهند
﴿۲۴﴾ آن روز خداوند سزای راستینشان را به تمام و کمال
به آنان می‌دهد و خواهند دانست که خداوند است که حق
آشکار است ﴿۲۵﴾ زنان ناپاک سزاوار مردان ناپاکند و
مردان ناپاک سزاوار زنان ناپاک‌اند و زنان پاکیزه سزاوار
مردان پاکند و مردان پاک سزاوار زنان پاکیزه‌اند. اینان از
آنچه [مردم] می‌گویند، بری‌اند. آنان آمرزش و روزی‌ای
نیک دارند ﴿۲۶﴾ ای مؤمنان، وارد خانه‌هایی غیر از
خانه‌های خود مشوید مگر آنکه اجازه بگیرید و بر اهل آن
[خانه] سلام گوید. این برایتان بهتر است، باشد که پند
پذیرید ﴿۲۷﴾

فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ
لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى
لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَعٌ
لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ
ذَٰلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ
لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا
وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ
إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ عِبَائِهِنَّ أَوْ
أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي
إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ
الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا
يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ
وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

پس اگر در آنجا کسی را نیابید، وارد آنجا نشوید تا آنکه
به شما اجازه داده شود. و اگر به شما گفته شود، باز
گردید، باز گردید که آن برایتان پاکتر است و خداوند به
آنچه می کنید داناست ﴿۲۸﴾ و بر شما گناهی نیست که به
خانه‌هایی غیر مسکونی در آید که در آنجا کالایی دارید
و خداوند می داند آنچه را آشکار می کنید و آنچه را پنهان
می دارید. ﴿۲۹﴾ به مردان مؤمن بگو که چشمانشان را [از
دیدن نامحرم] فرو پوشند و پاکدامنی ورزند. این برایشان
پاکیزه تر است. بی گمان خداوند از آنچه می کنند با خبر
است ﴿۳۰﴾ و به زنان مؤمن بگو: چشمانشان را [از
نگریستن به نامحرم] فرو پوشند و پاکدامنی ورزند و زینت
خود را آشکار نکنند مگر آنچه از آن که آشکار است و
باید که روسری‌هایشان را بر گریبانهایشان فروگذارند و
زینت خود را آشکار نسازند مگر بر شوهرشان یا پدرانشان
یا پدران شوهرشان یا پسرانشان یا پسران شوهرشان یا
برادرانشان یا پسران برادرانشان یا پسران خواهرانشان یا زنان
[هم آیین] شان یا ملک یمینهایشان یا مردان بی رغبت [به
زنان] که پیرو شمایند یا کودکانی که بر شرمگاه زنان
اطلاع نیافته‌اند. و نباید [زمین] را با پاهایشان بکوبند تا آنچه
از زینتشان را که نهان می داشتند، آشکار شود. و ای
مؤمنان، همگی، به [درگاه] خداوند توبه کنید. باشد که
رستگار شوید ﴿۳۱﴾

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾ وَلَيْسَتَغْنِفَ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۚ وَعَأْتُوهُمْ مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي ءَاتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ ءَايَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا لِّلَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ۝ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ ۚ كَمَشْكُورَةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ ۖ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا أَسْمُهُ وَيُسَبِّحَ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾

و آن زنانان را که بی شوهرند و بردگان و کنیزکان خود را که سزاوار [ازدواجند] به همسری [دیگران] دهید. اگر فقیر باشند، خداوند از فضل خویش آنان را توانگر می‌سازد. و خداوند فراخ بخشایش داناست ﴿۳۲﴾ و کسانی که [اسباب] ازدواج نمی‌یابند باید پاکدامنی پیشه کنند تا آنکه خداوند آنان را از فضل خویش توانگر کند. و کسانی از ملک یمینیهاتان که در پی باز خرید خود هستند- اگر در آنان شایستگی‌ای بدانید- باز خریدشان کنید و از مال خداوند که بر شما ارزانی داشته است، به آنان بدهید و کنیزان خود را اگر پرهیزگاری خواهند به زنا وادار مکنید تا بهره زندگانی دنیا به دست آرید. و هر کس آنان را وادار سازد، خداوند پس از وادار کردن آنها [نسبت به آنها] آمرزگار مهربان است ﴿۳۳﴾ و به راستی آیاتی روشن به شما نازل کرده‌ایم و مثلی از [حال] کسانی که پیش از شما گذشتند و پندی برای پرهیزگاران ﴿۳۴﴾ خداوند نور آسمانها و زمین است. وصف نور او [در دل مؤمنان] مانند چراغدانی است که در آن چراغی [افروخته باشند] و آن چراغ [نیز] در آبگینه‌ای است، آن آبگینه گویی ستاره‌ای رخشان است که از [روغن] درختی با برکت، [همان درخت] زیتون که نه شرقی است و نه غربی، افروخته می‌شود. نزدیک است که روغنش و اگر چه آتشی به آن نرسیده باشد، روشنی بخشد. نور در نور است. خداوند هر که را بخواهد به نورش رهنمون می‌شود و خداوند برای مردم مثلها می‌زند و خداوند به همه چیز داناست ﴿۳۵﴾ در خانه‌هایی که خداوند اجازه داده است که رفعت یابند و نام او در آنجا یاد شود. او را صبح و شام در آنجا تسبیح می‌گویند ﴿۳۶﴾

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ
 الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ
 الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيََهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا
 عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلُهُمْ كَسَرَابٍ
 بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ
 شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَقَّعَهُ حِسَابُهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ
 مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ سَحَابٌ ۖ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا
 فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدُهُ لَمْ يَكِدْ يَرُهَا وَمَن لَّمْ
 يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرِ
 صَفَّاتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ ۗ وَاللَّهُ
 عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ
 يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
 مِّن خِلَالِهِ ۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مِّن جِبَالٍ فِيهَا مِن
 بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَن مَّن يَشَاءُ
 يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

مردانی که هیچ تجارت و خرید و فروشی آنان را از یاد
 خدا و بر پای داشتن نماز و پرداخت زکات باز ندارد. از
 آن روزی می ترسند که دلها و دیدگان در آن [روز] نگران
 شوند ﴿۳۷﴾ تا خداوند به [پاس] بهترین آنچه کرده اند، به
 آنان پاداش دهد و از فضل خویش افزون [بر این هم] به
 آنان ببخشد و خداوند هر که را بخواهد بی شمار روزی
 دهد ﴿۳۸﴾ و آنان که کفر ورزیده اند، کارهایشان مانند
 سرابی در هامونی هموار است که تشنه آن را آب
 می پندارد. تا آنکه به آن نزدیک شود، آن را چیزی نیابد و
 [حکم مقرر] خداوند را نزد آن بیابد. که حسابش را به تمام
 و کمال به او بدهد. و خداوند زود شمار است ﴿۳۹﴾ یا
 مانند تاریکیهایی در دریایی ژرف است که آن را موجی
 فرو پوشانده که بر فرازش موجی است [و] بر فراز آن نیز
 ابری است. تاریکیهایی است که برهم انباشته است. چون
 دستش را بیرون آورد، نزدیک نیست که آن را ببیند. و هر
 کس که خداوند برایش نور قرار نداده باشد، نوری ندارد
 ﴿۴۰﴾ آیا ندانسته ای که همه کسانی که در آسمانها و
 زمین هستند و مرغان بال گشاده خداوند را به پاکی یاد
 می کنند؟ [خداوند] نیایش و تسبیح هر یک از آنان را
 دانسته است و خداوند به آنچه می کنند داناست ﴿۴۱﴾ و
 فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست. و بازگشت به
 سوی اوست ﴿۴۲﴾ آیا ندیده ای که خداوند ابری را روان
 می سازد، آن گاه بین [اجزای] آن به هم می آورد. سپس آن
 را درهم می فشرد، آن گاه قطره را می بینی که از لابه لایش
 بیرون می آید و از [سوی] آسمان از کوههایی که در
 آنجاست تگرگ فرود می آورد، آن گاه آن را به هر کس
 بخواهد می رساند و آن را از هر کس که بخواهد باز
 می دارد. نزدیک است درخشش برقش دیدگان را از بین

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي
 الْأَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن
 يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ
 وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ أَنزَلْنَا ءَايَاتِ
 مُّبَيِّنَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ
 ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ
 ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا
 إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمْ ارْتَابُوا أَمْ
 يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولَهُ بَلْ أُولَئِكَ
 هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا
 إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا
 وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَئِن أُمِرَتَهُمْ
 لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

خداوند شب و روز را می گرداند. بی گمان در این [امر]
 برای اهل بینش مایه عبرتی است ﴿۴۴﴾ و خداوند هر
 جانوری را از آب آفریده است که برخی از آنهاست که بر
 شکم خویش می خزند و برخی از آنهاست که بر روی دو
 پا راه می روند. و برخی از آنهاست که بر روی چهارپا راه
 می روند. خداوند هر چه می خواهد می آفریند. بی گمان
 خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۴۵﴾ به راستی آیاتی
 روشن نازل کرده ایم. و خداوند هر کس را که بخواهد به
 راه راست هدایت می کند ﴿۴۶﴾ و می گویند: به خداوند و
 رسول [او] ایمان آوردیم و اطاعت کردیم، سپس گروهی
 از آنان بعد از این روی می گردانند و اینان مؤمن نیستند
 ﴿۴۷﴾ و چون به راه خداوند و رسولش فراخوانده شوند
 تا بین آنان حکم کند، آن گاه است که گروهی از آنان
 رویگردانند ﴿۴۸﴾ و اگر حق با آنان باشد، گردن نهاده به
 نزد او می آیند ﴿۴۹﴾ آیا در دلهایشان بیماری است یا به
 شک افتاده اند یا از آن می ترسند که خداوند و رسولش بر
 آنان ستم کنند؟ [نه] بلکه اینان ستمکارند. ﴿۵۰﴾ سخن
 مؤمنان چون به [راه] خداوند و رسولش فراخوانده می شوند
 تا بین آنان حکم کند، فقط این است که گویند: شنیدیم و
 فرمان بردیم و اینانند که رستگارند ﴿۵۱﴾ و کسانی که از
 خداوند و رسول او اطاعت کنند و از خداوند بترسند و از
 او پروا بدارند، اینانند که کامیابند ﴿۵۲﴾ و با سخت ترین
 سوگندهایشان به خداوند سوگند یاد کردند که اگر به آنان
 فرمان دهی [برای جهاد] بیرون آیند، بگو: سوگند یاد
 مکنید. فرمانبرداری پسندیده [مطلوب است] بی گمان
 خداوند از آنچه می کنید با خبر است ﴿۵۳﴾

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْزِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَعِذِّنْكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِنْ قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَھُنَّ طَوْفُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

بگو: از خداوند فرمان برید و از رسول [او نیز] فرمان برید و اگر روی بگردانند، بر [عهده] او [پیامبر] تنها همان است که به آن مکلف شده است و بر [عهده] شماست آنچه تکلیف یافته‌اید. و اگر از او فرمان برید راه خواهید یافت. و بر [عهده] رسول [ما] جز پیام رسانی آشکار نیست ﴿۵۴﴾ خداوند به کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، وعده داده است که بی شک آنان را در این سرزمین جانشین سازد، چنان که کسانی را که پیش از آنان بودند، جانشین ساخت. و [آن] دینشان را که برایشان پسندیده است برایشان استوار دارد و برایشان پس از بیمشان ایمنی را جایگزین کند. [چرا که] مرا پرستش می‌کنند و چیزی را با من شریک نمی‌سازند. و کسانی که پس از این ناسپاسی کنند، اینانند که فاسقند ﴿۵۵﴾ و نماز را بر پا دارید و زکات را بپردازید و از رسول [خدا] فرمان برید باشد که مورد رحمت قرار گیرید ﴿۵۶﴾ کافران را در این سرزمین به ستوه آورنده مپندار و جایگاهشان آتش است و بد بازگشتی است ﴿۵۷﴾ ای مؤمنان، ملک یمینهایتان و کسانی از شما که به بلوغ نرسیده‌اند، باید سه نوبت از شما اجازه گیرند، پیش از نماز صبح و هنگامی از نیمروز که لباسهایتان را در می‌آورید و پس از نماز عشا. [این] سه نوبت برایتان [اوقات] خلوت است. پس از آنها بر شما و بر آنان هیچ گناهی نیست چرا که پیرامون شما در گردشند. [و] بر همدیگر [وارد می‌شوید]. خداوند آیات [خود] را بدینسان برایتان روشن می‌سازد. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۵۸﴾

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمْ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَعِذُوا كَمَا
 اسْتَعَذَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 آيَاتِهِ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ
 الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ
 يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ
 خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ
 لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا
 فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ
 عِنْدِ اللَّهِ مُبَرَكََةً طَيِّبَةً كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

و چون کودکان تا به بلوغ رسیدند، باید مانند کسانی که
 پیش از آنان اجازه می‌گرفتند، اجازه گیرند. خداوند
 آیاتش را بدینسان برایتان روشن می‌سازد و خداوند دانای
 فرزانه است ﴿۵۹﴾ و [نیز] زنان یائسه‌ای که امید ازدواج
 ندارند. بر آنان گناهی نیست از آنکه لباسهایشان را در
 حالی فرونهند که زینتی آشکار نکنند. و اینکه پاکدامنی
 ورزند برایشان بهتر است و خداوند شنوای داناست ﴿۶۰﴾
 بر نابینا گناهی نیست و بر لنگ [هم] گناهی نیست و بر
 بیمار [نیز] گناهی نیست و نیز بر خودتان گناهی نیست در
 آنکه از خانه‌های خود یا خانه‌های پدرانتان یا خانه‌های
 مادرانتان یا خانه‌های برادرانتان یا خانه‌های خواهرانتان یا
 خانه‌های عموهایتان یا خانه‌های عمه‌هایتان یا خانه‌های
 دایی‌هایتان یا خانه‌های خاله‌هایتان یا خانه‌ای که به
 کلیدهایش [به روا] دست یابید یا [خانه‌های] دوستان
 چیزی بخورید. بر شما در آنکه دستجمعی بخورید یا
 پراکنده، گناهی نیست. پس چون به خانه‌ها در آیید بر
 [قوم] خویش به درودی مبارک [و] پاکیزه که رسمی است
 الهی، سلام گوید. خداوند بدینسان آیات [خود] را برایتان
 روشن می‌سازد تا خرد ورزید ﴿۶۱﴾

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا
كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ
يَسْتَعِذُّوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا أَسْتَعِذُّوكَ لِبَعْضِ
شَأْنِهِمْ فَأُذِنَ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرَ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ
بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ
الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ
يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ
بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

مؤمنان تنها آنانند که به خدا و رسولش ایمان آورده‌اند و
چون در کاری همراه با او باشند که نیازمند همداستانی
است، [به جایی] نروند مگر وقتی که از او اجازه خواهند.
بی گمان آنان که از تو اجازه می‌خواهند، اینان کسانی‌اند
که به خداوند و رسول او ایمان دارند. و اگر برای [انجام]
برخی از کارشان از تو اجازه خواستند، به هر کس از آنان
که خواهی اجازه بده و از خداوند برایشان آمرزش بخواه.
بی گمان خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۶۲﴾ فراخواندن
رسول [خدا] را در میان خود همچون فراخواندن همدیگر
مشمایید. به یقین خداوند کسانی از شما را که پناه جویان
و پنهانی بیرون می‌روند، می‌شناسد. پس باید آنان که بر
خلاف فرمان او رفتار می‌کنند از آن بر حذر باشند که
بلایی به آنان برسد یا عذابی دردناک گریبانگیرشان شود.
﴿۶۳﴾ هان، بی شک آنچه در آسمانها و زمین است از آن
خداوند است. شیوه‌ای را که شما بر آید، می‌داند و روزی
که به سوی او باز گردانده می‌شوند، آن گاه آنان را به
آنچه کرده‌اند خبر می‌دهد. و خداوند به همه چیز داناست
﴿۶۴﴾

سُورَةُ الْفُرْقَانِ

سوره فرقان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ
لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي
الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

خجسته است کسی که «فرقان» را بر بنده‌اش نازل کرد تا
برای جهانیان هشدار دهنده باشد ﴿۱﴾ کسی که
فرمانروایی آسمانها و زمین از آن اوست و هیچ فرزندی
نگرفته و او در فرمانروایی شریکی ندارد و همه چیز را
آفریده است، آن گاه چنان که می‌باید آنها را به اندازه
مقرر کرده است ﴿۲﴾

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَوةً وَلَا نَشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكُ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ ءَاخِرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ أَكُتِّبَتْهَا فِيهِ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذَلِكَ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

و به جای او معبودانی گرفتند که چیزی نمی آفرینند و خود آفریده شده اند و برای خود اختیار زبانی و سودی ندارند و اختیار مرگ و زندگانی و برانگیختن ندارند ﴿۳﴾ و کافران گفتند: این [قرآن] جز دروغی نیست که [خود] آن را بر ساخته است و بر آن [کار] گروهی دیگر او را یاری داده اند. پس ستم و دروغ در میان آوردند. ﴿۴﴾ و گفتند: افسانه های پیشینیان است که آن را باز نوشته است و آن صبح و شام بر او املا می شود ﴿۵﴾ بگو: آن را کسی نازل کرده که هر راز نهانی را که در آسمانها و زمین است می داند. بی گمان او آمرزنده مهربان است ﴿۶﴾ و گفتند: این پیامبر را چه شده است که خوراک می خورد و در بازارها راه می رود؟ چرا بر او فرشته ای فرستاده نشده است تا با او هشدار دهنده باشد؟ ﴿۷﴾ یا چرا گنجی [از آسمان] بر او افکنده نشده است و یا چرا باغی ندارد که از [میوه های] آن بخورد؟ و ستمکاران گفتند: جز از مردی جادو زده پیروی نمی کنید ﴿۸﴾ بنگر چگونه در [بار] ات مثلها زدند و گمراه شدند، در نتیجه هیچ راهی نمی یابند ﴿۹﴾ خجسته است کسی که اگر بخواهد برای بهتر از این مقرر کند، باغهایی که از فرودستش جویباران روان است و [در دنیا] برای قصرها قرار دهد ﴿۱۰﴾ حقا که قیامت را دروغ انگاشتند و برای کسی که قیامت را دروغ انگارد، دوزخ را فراهم دیده ایم ﴿۱۱﴾

إِذَا رَأَتْهُمْ مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيْظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَدْلِكْ خَيْرٌ أَم جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءٌ وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَنَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَابَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِم مِّنكُمْ نَذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ۖ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ۖ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

چون [دوزخ] آنان را از جایی دور ببیند از آن خشم و خروشی می شنوند ﴿۱۲﴾ و چون از آنجا دست و پا بسته به جایی تنگ انداخته شوند. آنجاست که [در حق خود] خواهان نابودی شوند. ﴿۱۳﴾ [گوییم:] امروز یک بار نابودی خواهید و [بلکه برای خود] بارها نابودی خواهید. ﴿۱۴﴾ بگو: آیا این بهتر است یا بهشت جاودانی که پرهیزگاران وعده یافته اند. برایشان پاداش و بازگشتگاه است ﴿۱۵﴾ آنان جاودانه هر چه خواهند در آنجا دارند. [این] وعده ای است بر عهده خداوند که [تحققش] را از او درخواست کرده اند ﴿۱۶﴾ و روزی که [خداوند] آنان و آنچه را به جای خداوند می پرستند، بر می انگیزد، آن گاه [به معبودان باطل] می گوید: آیا شما این بندگانم را گمراه کردید یا خود راه را گم کردند؟ ﴿۱۷﴾ گویند: تو را به پاکی یاد می کنیم، ما را نسزد که به جای تو دوستانی بگیریم. بلکه [خود] آنان و پدرانیشان را بهره مند ساختی تا آنکه پند را فراموش کردند و گروهی نابود شدند ﴿۱۸﴾ [به آنان می گوییم:] به راستی شما را در آنچه می گوید، تکذیب کردند، پس بر باز گرداندن [عذاب] و یاری دادن [خویش] توان ندارید و هر کس از شما که ستم کرده باشد، عذابی بزرگ به او می چشانیم ﴿۱۹﴾ و پیش از تو رسولانی نفرستادیم مگر آنکه [آنها هم مانند همه] خوراک می خوردند و در بازارها راه می رفتند و برخی از شما را برای برخی [دیگر مایه] آزمون می ساختیم. آیا شکیبایی می ورزید؟ و پروردگارت بیناست ﴿۲۰﴾

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلَكُوتُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدْ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقُّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَمِ وَنُزِلَ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعْضُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيِّنَنِي أَنْتَ مَا مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَوَيْلَ لِي لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ يَرَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

و کسانی که به لقای ما امید ندارند، گفتند: چرا بر ما فرشتگان فرستاده نشدند یا [چرا] پروردگاران را نمی‌بینیم؟ به راستی درباره خویش به کبر گرفتار آمدند. و سخت سرکشی کردند ﴿۲۱﴾ روزی که فرشتگان را ببینند، آن روز گناهکاران هیچ مژده‌ای ندارند و می‌گویند: نصیبی جز حرمان ندارید ﴿۲۲﴾ و به هر گونه کاری که کرده‌اند، می‌پردازیم. سپس آن را [چون] غبار بر باد رفته گردانیدیم ﴿۲۳﴾ بهشتیان خوش قرارگاه‌تر و نیک جایگاه‌ترند ﴿۲۴﴾ و روزی که آسمان از ابر بشکافد و فرشتگان چنان که باید فرود آورده شوند ﴿۲۵﴾ فرمانروایی راستین آن روز از آن [خداوند] رحمان است. و روزی است دشوار بر کافران ﴿۲۶﴾ و روزی که ستمکار [از روی حسرت] دستانش را می‌گزد. می‌گوید: ای کاش من [هم] همراه رسول [خدا] راهی [راست در پیش] می‌گرفتم ﴿۲۷﴾ وای بر من، ای کاش فلانی را دوست نمی‌گرفتم ﴿۲۸﴾ به راستی مرا از پند، پس از آنکه به سوی من آمد، گمراه ساخت و شیطان تنها گذار انسان است ﴿۲۹﴾ و رسول [خدا] گوید: پروردگارا، حقاً که قوم من این قرآن را رها کردند ﴿۳۰﴾ و بدینسان برای هر پیامبری از گناهکاران دشمنانی قرار دادیم و پروردگارت [به عنوان] رهنما و یاور کافی است ﴿۳۱﴾ و کافران گفتند: چرا قرآن یکباره بر او فرو فرستاده نشد؟ بدینسان [آن را نازل کردیم] تا با آن دلت را استوار داریم و آن را آرام [و شیوا] بخوانیم ﴿۳۲﴾

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾
فَقُلْنَا أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَدَمَّرْنَاهُمْ تَذْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمُ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرَّسُلَ
أَعْرَضْنَا عَنْهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ
وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي
أَمْطَرْنَا مِنْهَا مِطْرًا سُوءًا فَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا
لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٣٩﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَخَذُونَكَ إِلَّا
هُزُورًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤٠﴾ إِن كَادَ
لَيُضِلَّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَا أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤١﴾
أَرَأَيْتَ مَنْ أَخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ
وَكِيلًا ﴿٤٢﴾

و [آن کافران] در حقّ تو مثلی نمی آورند مگر آنکه برای
[پاسخی] راستین و نیک بیانتر می آوریم ﴿۳۳﴾ کسانی که
بر روی چهره هایشان به سوی جهنّم محشور می گردند اینان
بد جایگاه تر و گمراه ترند ﴿۳۴﴾ و به راستی به موسی
کتاب [آسمانی] دادیم و برادرش، هارون را همراه او
دستیار [ش] گردانیدیم ﴿۳۵﴾ آن گاه گفتیم: به سوی
قومی بروید که آیات ما را دروغ انگاشته اند. آن گاه آنان
را به سختی نابود ساختیم ﴿۳۶﴾ و قوم نوح را [نیز که]
چون پیامبران را دروغزن انگاشتند، آنان را غرق کردیم و
آنان را برای مردم [مایه] عبرتی قرار دادیم و برای
ستمکاران عذابی دردناک فراهم دیدیم ﴿۳۷﴾ و عاد و
ثمود و اصحاب «رَسِّ» و نسلهای بسیاری را در میان آنان
[نابود ساختیم] ﴿۳۸﴾ و برای هر کدام مثلها زدیم و هر
یک [از آنان] را به سختی نابود کردیم ﴿۳۹﴾ و به راستی
[کافران] به شهری رسیدند که باران بلا بر آن بارانده شده
بود. آیا آن را نمی دیدند؟ [چرا] بلکه چشم به راه
برانگیختن نبودند ﴿۴۰﴾ و چون تو را ببینند، فقط به
ریشخندت می گیرند. [با این گفتار که:] آیا این است کسی
که خداوند او را به رسالت برانگیخته است؟ ﴿۴۱﴾ به
راستی نزدیک بود که ما را از [پرستش] معبودانمان - اگر
بر آن شکیبایی نمی ورزیدیم - بیراه کند. و چون عذاب را
ببینند، خواهند دانست چه کسی گمراه تر است ﴿۴۲﴾ آیا
دیده ای کسی را که خواسته [نفس] خود را معبود خود
گرفته است؟ آیا تو بر او نگهبان می شوی ﴿۴۳﴾

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَمِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسُ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيِّتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأُنَاسِيًا كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِيعُ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

آیا می‌پنداری بیشترشان می‌شنوند یا خرد می‌ورزند؟ آنان جز مانند چهارپایان نیستند، بلکه اینان گمراه‌ترند ﴿۴۴﴾ آیا در [کار] پروردگارت ننگریسته‌ای که چگونه سایه گسترده؟ و اگر می‌خواست آن را ساکن می‌ساخت، سپس خورشید را بر آن رهنما گردانیدیم ﴿۴۵﴾ سپس آن را اندک اندک به سوی خود باز می‌گیریم ﴿۴۶﴾ و اوست کسی که شب را برایتان پوششی و خواب را مایه آسایش گرداند و روز را [هنگام] برخاستن قرار داد ﴿۴۷﴾ و اوست کسی که بادها را پیش از رحمتش (باران) مژده آور قرار داد. و از آسمان آبی پاک نازل کردیم ﴿۴۸﴾ تا از آن به سرزمین پژمرده زندگی بخشیم و آن را به چهارپایان و مردمی بسیار از آنچه آفریده‌ایم، بنوشانیم. ﴿۴۹﴾ و به راستی آن را در میانشان گوناگون بیان کردیم تا پند پذیرند. و بیشتر مردمان جز ناسپاسی را نپذیرفتند ﴿۵۰﴾ و اگر می‌خواستیم در هر شهری هشدار دهنده‌ای می‌فرستادیم ﴿۵۱﴾ پس از کافران فرمان مبر و به [حکم] قرآن با آنان به جهادی بزرگ پرداز ﴿۵۲﴾ و او کسی است که دو دریا را به هم آمیخت. این یک شیرین خوشگوار و آن دیگر شور تلخ است. و در میان آن دو حجابی و حایلی استوار قرار داد ﴿۵۳﴾ و او کسی است که از آب بشری آفرید، آن گاه آن را دارای پیوند نسبی و سببی قرار داد و پروردگارت تواناست ﴿۵۴﴾ و به جای خداوند چیزی را می‌پرستند که به آنان سود نمی‌بخشد و به آنان زیان نمی‌رساند. و کافر بر [نافرمانی از] پروردگارش، هم پشت [شیطان] است ﴿۵۵﴾

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

و تو را جز مؤذنه‌رسان و هشدار دهنده نفرستادیم ﴿۵۶﴾
 بگو: بر [تبلیغ] آن [قرآن] هیچ مزدی از شما نمی‌طلبم، ولی
 هر کس که بخواهد به سوی پروردگارش راهی گیرد [گو
 بگیر] ﴿۵۷﴾ و بر زنده‌ای که نمی‌میرد، توکل کن و با
 ستایشش [او را] به پاکی یاد کن و او به گناهان بندگانش
 [به عنوان] آگاه پس است ﴿۵۸﴾ کسی که آسمانها و زمین
 و آنچه را در میان آنهاست در شش روز آفرید، سپس بر
 عرش استیلا یافت [او خداوند] رحمن است. پس [درباره]
 اش از دانایی بپرس. ﴿۵۹﴾ و چون به آنان گفته شود:
 برای [خداوند] رحمان سجده برید، گویند: و رحمان
 [دیگر] چیست؟ آیا برای چیزی سجده بریم که تو به ما
 فرمان می‌دهی؟ و [این گفتار] بر گریزشان می‌افزاید
 ﴿۶۰﴾ خجسته است کسی که در آسمان برجهایی آفریده
 است و در آن چراغی و ماهی تابان قرار داده است. ﴿۶۱﴾
 و اوست کسی که شب و روز را برای کسی که خواهان
 پند گرفتن و خواهان سپاس گزاردن است، پیانند
 [یکدیگر] مقرر داشت ﴿۶۲﴾ و بندگان [خداوند] رحمان
 آناند که روی زمین فروتنانه راه می‌روند و چون نادانان
 آنان را مخاطب قرار دهند، با [صلح و] سلام پاسخ گویند
 ﴿۶۳﴾ و کسانی که شب را برای پروردگارشان
 سجده‌کنان و قیام‌کنان می‌گذرانند ﴿۶۴﴾ و آنان که
 می‌گویند: پروردگارا، عذاب جهنم را از ما بگردان. بی
 گمان عذابش پایدار است ﴿۶۵﴾ به راستی آن بد
 قرارگاهی و [بد] مقامی است ﴿۶۶﴾ و آنان که چون انفاق
 کنند، زیاده روی نمی‌کنند و بخل نمی‌ورزند و [شیوه‌شان]
 بین این [دو حد] معتدل است ﴿۶۷﴾

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ
 أَنْفُسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ
 يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ
 وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ
 حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ
 وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ
 لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾
 وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُؤْا عَلَيْهَا ضُمًّا
 وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
 أَرْوَاحِنَا وَذُرِّيَّتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا
 ﴿٧٤﴾ أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
 تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا
 وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبُؤُكُمْ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ
 فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

و آنان که با خداوند معبودی دیگر را [به نیایش]
 نمی خوانند و جانی را که خداوند [کشتنش را] حرام کرده
 است جز به حق نمی کشند و زنا نمی کنند. و هر کس چنین
 کند به [کیفری] دشوار بر می خورد ﴿۶۸﴾ روز قیامت
 عذاب برای او دو چندان شود و در آنجا خوار [و زبون]
 جاودان ماند ﴿۶۹﴾ مگر کسی که توبه کند و ایمان آورد
 و کار شایسته انجام دهد، پس اینانند که خداوند بدیهایشان
 را به نیکیها تبدیل می کند و خداوند آمرزنده مهربان است
 ﴿۷۰﴾ و هر کس توبه کند و کار شایسته انجام دهد پس او
 چنان که باید به خداوند روی آورده است ﴿۷۱﴾ و
 کسانی که گواهی دروغ نمی دهند و چون بر [کار یا سخن]
 بیهوده بگذرند، بزرگوارانه بگذرند ﴿۷۲﴾ و کسانی که
 چون به آیات پروردگارشان پند یابند، بر [شنیدن] آن کر و
 کور [به سجده] نیفتند ﴿۷۳﴾ و کسانی که می گویند:
 پروردگارا، از همسرانمان و فرزندانمان مایه روشنی چشم
 به ما عنایت کن و ما را پیشوای پرهیزگاران ساز ﴿۷۴﴾
 اینان به [پاس] آنکه بردباری کردند به مرتبتی بلند پاداش
 می یابند و از [دعای] خیر و سلام در آنجا برخوردار
 کردند. ﴿۷۵﴾ در آنجا جاویدان [خواهند بود] نیک
 قرارگاه و [نیک] مقامی است ﴿۷۶﴾ بگو: اگر نیایششان
 نباشد خداوند ارجی به شما نمی نهد. بی گمان [پیامبران و
 وحی را] دروغ انگاشتید، پس [سزایش] ضروری خواهد
 بود ﴿۷۷﴾

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طسّم ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ
 بَخِيعٌ تَنفَسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ
 عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
 خَاضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمَنِ
 مُحْدَثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا
 فَسَيَأْتِيهِمْ أَتْبَئُتُ مَا كَانُوا بِهِ ۚ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦﴾ أَوَلَمْ
 يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَتْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
 كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
 مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَإِذْ
 نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوْمٌ
 فِرْعَوْنٌ أَلَّا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ
 يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُ لِسَانِي
 فَأُرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ
 يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّا ۖ فَادْهَبَا بِأَيَّتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ
 مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأَتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنْ أُرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَلَمْ
 نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾
 وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

﴿١٩﴾

سوره شعراء

به نام خداوند بخشنده مهربان

طسم (طا. سین. میم) ﴿۱﴾ این آیه‌های کتاب مبین است
 ﴿۲﴾ شاید که تو از آنکه [مردم] مؤمن نمی‌شوند، خود را
 به نابودی می‌کشانی ﴿۳﴾ اگر بخواهیم از آسمان نشانه‌ای
 بر آنان فرو فرستیم. آن گاه آنان در برابرش گردن نهند.
 ﴿۴﴾ و برایشان هیچ پند تازه‌ای از سوی [خداوند] رحمان
 نمی‌آید مگر آنکه از آن روی گردان هستند ﴿۵﴾ به
 راستی که تکذیب پیشه کردند، پس خبرهای آنچه به
 ریشخندش می‌گرفتند به آنان خواهد رسید ﴿۶﴾ آیا به
 زمین ننگریسته‌اند [تا ببینند]، از هر جنس ارزشمند، چه
 میزان در آنجا رویانده‌ایم؟ ﴿۷﴾ به راستی در این
 [موضوع] نشانه‌ای است. و بیشتر آنان مؤمن نیستند ﴿۸﴾ و
 پروردگار توست که پیروزمند مهربان است ﴿۹﴾ و آنگاه
 که پروردگارت موسی را ندا داد که به [سوی] گروه
 ستمکار برو ﴿۱۰﴾ قوم فرعون. آیا پروا نمی‌دارند؟ ﴿۱۱﴾
 گفت: پروردگارا، من می‌ترسم که مرا دروغ انگارند
 ﴿۱۲﴾ و دلم تنگ می‌گردد و زبانم گشوده نمی‌شود. پس
 به هارون [هم] رسالت بده ﴿۱۳﴾ و آنان را بر من [ادّعی]
 گناهی است و می‌ترسم که مرا بکشند ﴿۱۴﴾ فرمود: چنین
 نیست. پس [هر دوی شما] با نشانه‌های ما بروید، بی گمان
 ما همراهتان [همه چیز را] خواهیم شنید ﴿۱۵﴾ آن گاه [به
 نزد] فرعون آید و بگویند: ما فرستاده پروردگار جهانیانیم
 ﴿۱۶﴾ [با این پیام] که: بنی اسرائیل را با ما بفرست ﴿۱۷﴾
 [فرعون] گفت: [ای موسی] آیا تو را در کودکی میان خود
 پرورش ندادیم؟ و سالها از عمرت را در [میان] ما نماندی؟
 ﴿۱۸﴾ و از تو سر زد آن کاری که انجام دادی، و تو از
 ناسپاسگزارانی ﴿۱۹﴾

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتُ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنْ أَخَذْتُ إِلَٰهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ أُولُو حِجَّتِكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأَتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجَمَعَ السَّحَرَةَ لِمِيقَاتٍ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

[موسی] گفت: آن را آن گاه مرتکب شدم که از سرگشتگان بودم ﴿۲۰﴾ پس چون از [کیفر] تان ترسیدم، از شما گریختم، آن گاه پروردگارم به من دانش بخشید و مرا از رسالت یافتگان گرداند ﴿۲۱﴾ و آیا این نعمتی است که بر من منت می‌نهی که بنی اسرائیل را به بندگی گرفته‌ای؟ ﴿۲۲﴾ فرعون گفت: و پروردگار جهانیان [دیگر] چیست؟ ﴿۲۳﴾ [موسی] گفت: پروردگار آسمانها و زمین و آنچه در بین آن دو است، اگر اهل یقین‌اید ﴿۲۴﴾ [فرعون] به کسانی که پیرامونش بودند گفت: آیا نمی‌شنوید؟ ﴿۲۵﴾ [موسی] گفت: پروردگار شما و پروردگار نیاکان پیشینتان است ﴿۲۶﴾ [فرعون] گفت: بی گمان رسولتان که به نزد شما فرستاده شده دیوانه است ﴿۲۷﴾ [موسی] گفت: پروردگار مشرق و مغرب و آنچه بین آن دو است، اگر در می‌یابید ﴿۲۸﴾ [فرعون] گفت: اگر غیر از من معبودی برگزینی، البته تو را زندانی خواهم کرد ﴿۲۹﴾ [موسی] گفت: آیا اگر هم برایت معجزه‌ای آشکار بیاورم [باز مرا زندانی خواهی کرد؟] ﴿۳۰﴾ [فرعون] گفت: اگر از راست گویانی آن را بیاور ﴿۳۱﴾ آن گاه چوبدستی‌اش را افکند، که ناگهان آن اژدهایی آشکار شد ﴿۳۲﴾ و دستش را [نیز] بر آورد، که ناگهان آن [نیز] در دیده تماشاگران سپید پدیدار شد ﴿۳۳﴾ [فرعون] به اشرافی که پیرامونش بودند، گفت: بی گمان این [مرد] جادوگری داناست ﴿۳۴﴾ می‌خواهد که شما را با جادویش از سرزمینتان بیرون کند، پس به من چه نظری می‌دهید ﴿۳۵﴾ گفتند: او و برادرش را بازداشت کن و گرد آورندگان [جادوگران] را به شهرها بفرست ﴿۳۶﴾ تا هر جادوگر دانایی را به [نزد] تو آورند ﴿۳۷﴾ آن گاه جادوگران در میعاد روزی معین گرد آورده شدند ﴿۳۸﴾ و به مردم گفته شد: آیا شما [نیز] گرد خواهید آمد ﴿۳۹﴾

لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنَّا لَنَا أَجْرًا إِنْ كُنَّا
نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ
﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا
لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿٤٦﴾
قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
﴿٤٨﴾ قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ
لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَا قِطْعَنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ
وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا
مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا
كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ
بِعِبَادِي إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلْ فِرْعَوْنَ فِي
الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ
﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٥٦﴾
فَأَخْرَجْنَاهُم مِّنْ جَنَّتِ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ
كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾
فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

باشد که ما از جادوگران پیروی کنیم اگر آنان چیره
گرددند. ﴿۴۰﴾ آن گاه چون جادوگران آمدند، به فرعون
گفتند: اگر ما چیره شویم آیا پاداشی داریم؟ ﴿۴۱﴾ گفت:
آری. و بی گمان شما آن گاه از مقربان خواهید بود ﴿۴۲﴾
موسی به آنان گفت: بیفکنید! آنچه را که باید بیفکنید
﴿۴۳﴾ پس ریسمانهایشان و چوبدستی‌هایشان را افکندند و
گفتند: سوگند به بزرگی فرعون، بی گمان ماییم که
چیره‌ایم ﴿۴۴﴾ آن گاه موسی چوبدستی‌اش را افکند [که
ازدها شد] و ناگهان بر ساخته‌های آنان را فرو می‌بلعید
﴿۴۵﴾ پس جادوگران سجده‌کنان [به زمین] انداخته شدند
﴿۴۶﴾ گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آورده‌ایم ﴿۴۷﴾
پروردگار موسی و هارون ﴿۴۸﴾ [فرعون] گفت: آیا پیش
از آنکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ بی گمان او
[همان] بزرگتران است که به شما جادو آموخته است.
پس خواهید دانست. دستانان و پاهایتان را بر خلاف جهت
همدیگر می‌برم و همه شما را به دار خواهم کشید ﴿۴۹﴾
گفتند: چه باک، ما به سوی پروردگارمان باز می‌گردیم
﴿۵۰﴾ ما امیدواریم که پروردگارمان گناهانمان را از آن
روی که نخستین ایمان آورندگان بوده‌ایم بپارزد ﴿۵۱﴾ و
به موسی وحی کردیم که بندگانم را شبانه ببر، بی گمان
شما تعقیب می‌شوید ﴿۵۲﴾ آن گاه فرعون گرد آورندگان
را به شهرها فرستاد ﴿۵۳﴾ که [جار زدند] اینان گروهی
اندک‌اند ﴿۵۴﴾ و حقا که آنان ما را به خشم آورده‌اند
﴿۵۵﴾ و ما انبوهی مسلح هستیم ﴿۵۶﴾ [خداوند
می‌فرماید:] پس آنان را از باغها و چشمه‌ها ﴿۵۷﴾ و گنجها
و منزلگاهی نیک بیرون رانديم ﴿۵۸﴾ چنین [کردیم] و
آنها را به بنی اسرائیل به میراث دادیم ﴿۵۹﴾ آن گاه به
هنگام بر آمدن خورشید آنان را تعقیب کردند ﴿۶۰﴾

فَلَمَّا تَرَاءَا الْجُمُعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا
لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾
فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزْلَفْنَا
ثُمَّ الْآخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ
﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُ لَهَا
عَلَكْفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ
يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا
كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ
﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَعِبَادُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا
رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾
وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ
يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ
أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي
حُكْمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

سپس چون دو گروه همدیگر را دیدند، یاران موسی
گفتند: بی گمان به ما رسیدند ﴿۶۱﴾ [موسی] گفت:
چنین نیست. البته پروردگارم با من است که به من راه
خواهد نمود ﴿۶۲﴾ پس به موسی وحی کردیم که
چوبدستی‌ات را به دریا بزنی. آن گاه [دریا] شکافت آن گاه
هر پاره‌ای [از آن] مانند کوهی بزرگ شد ﴿۶۳﴾ و
دیگران را [نیز] آنجا نزدیک آوردیم ﴿۶۴﴾ و موسی و
همراهانش را همگی نجات دادیم ﴿۶۵﴾ سپس دیگران را
غرقه ساختیم ﴿۶۶﴾ بی گمان در این [ماجرا] نشانه‌ای
است و بیشترشان مؤمن نبودند ﴿۶۷﴾ و بی گمان
پروردگارت پیروزمند مهربان است ﴿۶۸﴾ و خبر ابراهیم
را بر آنان بخوان ﴿۶۹﴾ چون به پدرش و قومش گفت:
چه می‌پرستید؟ ﴿۷۰﴾ گفتند: بتانی را می‌پرستیم و برای
[عبادت] آنها معتکفیم ﴿۷۱﴾ [ابراهیم] گفت: چون [آنان
را] می‌خوانید، آیا [ندای] شما را می‌شنوند؟ ﴿۷۲﴾ یا به
شما سود می‌بخشد یا زیان می‌رسانند؟ ﴿۷۳﴾ گفتند: نه.
اما نیاکانمان را بر چنین شیوه‌ای یافته‌ایم ﴿۷۴﴾ گفت: آیا
اندیشیده‌اید در آنچه می‌پرستیدید ﴿۷۵﴾ شما و نیاکان
پیشینتان؟ ﴿۷۶﴾ [بدانید] که آنها دشمن من‌اند. بر خلاف
پروردگار جهانیان. ﴿۷۷﴾ کسی که مرا آفریده است همو
مرا هدایت می‌کند ﴿۷۸﴾ و کسی که او به من غذا
می‌دهد و به من [آشامیدنی] می‌نوشاند ﴿۷۹﴾ و چون بیمار
شوم همو مرا شفا می‌دهد ﴿۸۰﴾ و کسی که مرا می‌میراند
آن گاه زنده‌ام می‌گرداند ﴿۸۱﴾ و کسی که امیدوارم
گناهانم را در روز جزا برایم بیامزد ﴿۸۲﴾ پروردگارا، به
من حکمت ببخش و مرا به شایستگان پیوسته‌دار ﴿۸۳﴾

وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَأَجْعَلْنِي
 مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَأَغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ
 الصَّالِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ
 مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِزَتِ الْجَحِيمُ
 لِلْعَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ آيِنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾
 مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾
 فَكُذِّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْعَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ
 أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ
 كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا
 مِنْ شَفِيعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا
 كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
 كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ
 لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
 أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ
 عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنْتُمْ لَكُمْ وَاتَّبَعَكَ
 الْأَزْدَلُونَ ﴿١١١﴾

و برایم در پستیان آوازه نیک بگذار ﴿۸۴﴾ و مرا از وارثان
 بهشت پر ناز و نعمت قرار ده ﴿۸۵﴾ و پدرم را بیامر. بی
 گمان او از گمراهان بود ﴿۸۶﴾ و روزی که [همگان]
 برانگیخته می شوند، مرا رسوا مکن ﴿۸۷﴾ روزی که مال و
 فرزندان سود نبخشند ﴿۸۸﴾ بلکه کسی [فائده می بیند که]
 دلی پاک نزد خداوند آورد ﴿۸۹﴾ و بهشت برای
 پرهیزگاران نزدیک آورده شود ﴿۹۰﴾ و دوزخ برای
 گمراهان آشکار شود ﴿۹۱﴾ و به آنان گفته می شود:
 کجا ایند آنچه به جای خداوند می پرستیدید؟ ﴿۹۲﴾ آیا شما
 را یاری می کنند یا خود انتقام می گیرند؟ ﴿۹۳﴾ پس خود
 [بتها] و [نیز] گمراهان در آن سرنگون شوند ﴿۹۴﴾ و [نیز]
 سپاهیان شیطان، همگی. ﴿۹۵﴾ آنان در حالی که آنجا با
 همدیگر دشمنی می ورزند، گویند: ﴿۹۶﴾ سوگند به
 خداوند که ما در گمراهی آشکار بودیم ﴿۹۷﴾ چون شما
 را با پروردگار جهانیان برابر می ساختیم ﴿۹۸﴾ و جز [این]
 گناهکاران ما را گمراه نکردند ﴿۹۹﴾ اینک ما هیچ
 شفاعت کننده ای نداریم ﴿۱۰۰﴾ و نه هیچ دوست مهربانی.
 ﴿۱۰۱﴾ ای کاش یک بار [باز گشت] برایمان بود که از
 مؤمنان شویم ﴿۱۰۲﴾ بی گمان در این [ماجرای] نشانه ای
 است. و بیشترشان مؤمن نیستند ﴿۱۰۳﴾ و پروردگار توست
 که پیروزمند مهربان است ﴿۱۰۴﴾ قوم نوح رسالت یافتگان
 را دروغزن انگاشتند ﴿۱۰۵﴾ چون برادرشان، نوح به آنان
 گفت: آیا پروا نمی دارید؟ ﴿۱۰۶﴾ من برایتان رسولی
 امین ام ﴿۱۰۷﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت
 کنید ﴿۱۰۸﴾ و بر [تبلیغ] آن [رسالت] مزدی از شما
 نمی طلبم و پاداش من جز بر [عهده] پروردگار جهانیان
 نیست ﴿۱۰۹﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت
 کنید ﴿۱۱۰﴾ گفتند: آیا به تو بگرویم حال آنکه فرومایگان
 از تو پیروی کرده اند ﴿۱۱۱﴾

قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنَّ حِسَابَهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوَ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنَّ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَأَفْتَحَ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجَّيَ وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنِّي أَجْرِي إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَزَّتْ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

[نوح] گفت: من از [باطن] کرده آنان چه آگاهی دارم؟ ﴿۱۱۲﴾ اگر بدانید، حسابشان جز با پروردگارم نیست. ﴿۱۱۳﴾ و من مؤمنان را طرد نخواهم کرد ﴿۱۱۴﴾ من جز هشدار دهنده‌ای آشکار نیستم ﴿۱۱۵﴾ گفتند: ای نوح، اگر دست برنداری سنگسار خواهی شد ﴿۱۱۶﴾ [نوح] گفت: پروردگارا، قوم مرا دروغزن انگاشتند ﴿۱۱۷﴾ پس [کار] بین من و آنان را چنان که باید یکسره کن. و من و کسانی از مؤمنان را که با منند، رهایی بخش ﴿۱۱۸﴾ پس او و همراهانش را در کشتی انباشته رهایی بخشیدیم ﴿۱۱۹﴾ سپس بعد از این بازماندگان را غرق کردیم ﴿۱۲۰﴾ بی گمان در این [ماجرا] نشانه‌ای است. و بیشترشان مؤمن نبودند ﴿۱۲۱﴾ و پروردگار توست که پیروزمند مهربان است ﴿۱۲۲﴾ [قوم] عاد [نیز] رسالت یافتگان را دروغزن انگاشتند ﴿۱۲۳﴾ چون برادرشان هود به آنان گفت: آیا پروا نمی‌دارید؟ ﴿۱۲۴﴾ به راستی که من برایتان رسولی امین هستم ﴿۱۲۵﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۲۶﴾ و بر آن [تبلیغ] از شما پاداشی نمی‌طلبم، پاداش من جز بر [عهده] پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۲۷﴾ آیا بیهوده در هر بلندی علامتی بنا می‌نهد؟ ﴿۱۲۸﴾ و قصرهای استوار می‌سازید به امید آنکه جاودان خواهید ماند ﴿۱۲۹﴾ و چون [به کیفر] دست می‌کشاید ستمکارانه دست می‌کشاید ﴿۱۳۰﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۳۱﴾ و از کسی پروا بدارید که شما را به آنچه می‌دانید، مدد رساند. ﴿۱۳۲﴾ شما را با چهارپایان و فرزندان مدد رساند ﴿۱۳۳﴾ و [با] باغها و چشمه‌ساران. ﴿۱۳۴﴾ به راستی من از عذاب روزی سهمگین بر شما اندیشناکم ﴿۱۳۵﴾ گفتند: بر ما یکسان است، خواه پندمان دهی یا از اندرزگویان نباشی ﴿۱۳۶﴾

إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَبْتَ ثُمَّودَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَلَهْنَا ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنَجُّتُونَ مِنَ الْحِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ بَآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَذِهِ نَاقَةُ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

این جز شیوه پیشینیان نیست ﴿۱۳۷﴾ و ما عذاب نخواهیم دید ﴿۱۳۸﴾ پس او را دروغزن انگاشتند، در نتیجه آنان را هلاک ساختیم. که در این نشانه‌ای است و بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿۱۳۹﴾ و به راستی پروردگار توست که پیروزمند مهربان است ﴿۱۴۰﴾ [قوم] ثمود نیز رسالت یافتگان را دروغزن انگاشتند ﴿۱۴۱﴾ چون برادرشان، صالح به آنان گفت: آیا پروا نمی‌دارید؟ ﴿۱۴۲﴾ بی گمان من برایتان رسولی امین هستم ﴿۱۴۳﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۴۴﴾ و از شما بر آن [تبلیغ] پاداشی نمی‌طلبم. پاداش من جز بر [عهده] پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۴۵﴾ آیا در آنچه اینجاست، ایمن رها می‌شوید؟ ﴿۱۴۶﴾ در باغها و چشمه‌ساران؟ ﴿۱۴۷﴾ و کشته‌ها و نخلستانی که شکوفه‌اش تر [و تازه] است؟ ﴿۱۴۸﴾ و با چیره دستی از کوه‌ها خانه‌هایی می‌تراشید ﴿۱۴۹﴾ پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۵۰﴾ و از فرمان اسرافکاران اطاعت مکنید ﴿۱۵۱﴾ کسانی که در این سرزمین فساد می‌کنند و در اصلاح نمی‌کشند ﴿۱۵۲﴾ گفتند: جز این نیست که تو از جادوزدگانی ﴿۱۵۳﴾ تو جز بشری مانند ما نیستی. پس اگر از راستگویانی پدیده‌ای شگرف در میان آر ﴿۱۵۴﴾ گفت: این ماده شتری است که یک نوبت آب خوردن او راست و شما [نیز] نوبت روزی معین دارید ﴿۱۵۵﴾ و گزندی به او نرسانید که [در آن صورت] عذاب روزی بزرگ شما را فرو می‌گیرد ﴿۱۵۶﴾ پس او را پی کردند، آن گاه پشیمان شدند ﴿۱۵۷﴾ سپس عذاب آنان را فرو گرفت. حقاً که در این نشانه‌ای است. و بیشترشان مؤمن نبودند ﴿۱۵۸﴾ و بی شک پروردگار توست که پیروزمند مهربان است ﴿۱۵۹﴾

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ
 لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرَهُ ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ
 أَجَرَيْتُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ
 مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ
 مِنْ أَرْوَاحِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَنْ لَمْ
 تَنْتَهَ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي
 لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَجَجَّتْ أَهْلُهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا
 فِي الْغَدِيرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا
 عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْمِرْثَلَةِ ﴿١٧٦﴾
 إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ
 رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرَهُ ﴿١٧٩﴾ وَمَا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرَيْتُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾ ۞ أَوْفُوا بِالْقِسْطِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٨١﴾ وَلَا
 الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨٢﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٣﴾ وَلَا
 تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿١٨٤﴾

قوم لوط [نیز] رسالت یافتگان را دروغزن انگاشتند ﴿۱۶۰﴾
 چون برادرشان، لوط به آنان گفت: آیا پروا نمی‌دارید؟
 ﴿۱۶۱﴾ به راستی که من برایتان رسولی امین هستم ﴿۱۶۲﴾
 پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۶۳﴾ و
 بر آن [تبلیغ] از شما پاداشی نمی‌طلبم، پاداش من جز بر
 [عهده] پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۶۴﴾ آیا از میان
 جهانیان [از روی شهوت] به مردان می‌گرایید؟ ﴿۱۶۵﴾ و
 زنانی را که پروردگارتان برای شما آفریده است، و
 می‌گذارید. آری شما گروهی تجاوز کارید ﴿۱۶۶﴾
 گفتند: ای لوط، اگر دست برداری، بی گمان از بیرون
 رانده خواهی بود ﴿۱۶۷﴾ [لوط] گفت: من از دشمنان
 [این] کارتان هستم ﴿۱۶۸﴾ پروردگارا، مرا و خانواده‌ام را
 از آنچه می‌کنند، رهایی بخش ﴿۱۶۹﴾ پس او و
 خانواده‌اش را، همگی رهایی بخشیدیم ﴿۱۷۰﴾ مگر پیر
 زنی از بازماندگان را ﴿۱۷۱﴾ آن گاه دیگران را نابود
 ساختیم ﴿۱۷۲﴾ و سخت بر آنان باران [بلا] بارانیدیم. باران
 هشدار یافتگان بد است ﴿۱۷۳﴾ حقا که در این [ماجرای]
 نشانه‌ای هست. و بیشترشان مؤمن نبودند ﴿۱۷۴﴾ و
 پروردگار توست که پیروزمند مهربان است ﴿۱۷۵﴾
 اصحاب ایکه [نیز] رسالت یافتگان را دروغزن انگاشتند
 ﴿۱۷۶﴾ چون شعیب به آنان گفت: آیا پروا نمی‌دارید؟
 ﴿۱۷۷﴾ به راستی که من برایتان رسولی امین هستم ﴿۱۷۸﴾
 پس از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید ﴿۱۷۹﴾ و
 بر آن [تبلیغ] از شما پاداشی نمی‌خواهم، پاداش من جز بر
 [عهده] پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۸۰﴾ پیمان را به تمام
 دهید و از کم فروشان [و کاهندگان] مباشید ﴿۱۸۱﴾ و به
 ترازوی درست وزن کنید ﴿۱۸۲﴾ و به مردم کالاهایشان
 را ناسره مدهید و در این سرزمین در تباهی مکوشید.

وَأَتَقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأُولِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا
 إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ
 مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا
 كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ
 رَبِّ أَعْلَمْ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ
 يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ
 الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ
 الْأُولِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ
 عُلَمَاؤُا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ
 الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُّؤْمِنِينَ
 ﴿١٩٩﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا
 يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُمْ
 بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ
 مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ
 مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

و از کسی که شما و آفریدگان نخستین را آفریده، پروا
 ندارید ﴿۱۸۴﴾ گفتند: جز این نیست که تو از
 جادوزدگانی ﴿۱۸۵﴾ و تو جز بشری مانند ما نیستی و به
 راستی تو را از دروغگویان می‌پنداریم ﴿۱۸۶﴾ پس اگر از
 راستگویی پاره‌ای از آسمان را بر ما بیفکن ﴿۱۸۷﴾
 گفت: پروردگارم به آنچه می‌کنید داناتر است ﴿۱۸۸﴾
 پس او را دروغزن انگاشتند و عذاب روز ابر سایه‌گستر
 آنان را فرو گرفت که آن عذاب روزی سهمگین بود
 ﴿۱۸۹﴾ حقا که در این نشانه‌ای است و بیشترشان مؤمن
 نبودند ﴿۱۹۰﴾ و پروردگار توسست که پیروزمند مهربان
 است ﴿۱۹۱﴾ و آن [قرآن] فرو فرستاده پروردگار جهانیان
 است ﴿۱۹۲﴾ روح الامین آن را فرود آورده است
 ﴿۱۹۳﴾ بر دل تو تا از هشدار دهندگان باشی ﴿۱۹۴﴾ به
 زبان عربی روشن ﴿۱۹۵﴾ و [خبر] او در صحیفه‌های
 پیشینیان [مرقوم] است ﴿۱۹۶﴾ آیا برایشان نشانه‌ای نیست
 که عالمان بنی اسرائیل آن را بدانند؟ ﴿۱۹۷﴾ و اگر آن را
 بر برخی عجمیان نازل می‌کردیم ﴿۱۹۸﴾ و آن را برایشان
 می‌خواند به آن مؤمن نمی‌شدند ﴿۱۹۹﴾ بدینسان آن را در
 دلهای گناهکاران در آوردیم ﴿۲۰۰﴾ به آن ایمان
 نمی‌آوردند تا آنکه عذاب دردناک را ببینند ﴿۲۰۱﴾ که
 ناگهان در حالی که ندانند به آنان رسد ﴿۲۰۲﴾ آن گاه
 گویند: آیا ما مهلت می‌یابیم؟ ﴿۲۰۳﴾ آیا عذاب ما را به
 شتاب می‌طلبند؟ ﴿۲۰۴﴾ بنگر که اگر سالها بهره‌مندشان
 سازیم ﴿۲۰۵﴾ آن گاه آنچه از آن بیم، می‌یابند به آنان
 خواهد رسید ﴿۲۰۶﴾

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِن
 قَرِيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ
 ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا
 يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا
 تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ﴿٢١٣﴾
 وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ
 لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي
 بِرَبِّي مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ
 ﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرْفَعُ دَرَجَاتٍ لِّمَن يَشَاءُ وَيُنْزِلُ ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢١٨﴾ هَلْ
 أَنْبِئُكُمْ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٩﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ
 أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٠﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُهُمْ كَاذِبُونَ
 ﴿٢٢١﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ
 وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٤﴾ إِلَّا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا
 وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا ۗ وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
 أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٥﴾

بهره‌مندیشان چه چیزی را از [سر] آنان دفع می‌کند؟
 ﴿۲۰۷﴾ و [اهل] هیچ شهری را نابود نکردیم مگر آنکه
 هشدار دهندگانی داشت ﴿۲۰۸﴾ برای پند دادن. و
 ستمکار نبودیم ﴿۲۰۹﴾ و شیطانها آن را فرو نیاوردند
 ﴿۲۱۰﴾ و سزاوار آنان نیست و [نیز] نمی‌توانند. ﴿۲۱۱﴾
 آنان از شنیدن [کلام فرشتگان] دور رانده شده‌اند ﴿۲۱۲﴾
 پس در جنب خداوند معبود دیگری را [به نیایش] مخوان،
 که از عذاب شدگان خواهی بود ﴿۲۱۳﴾ و خاندان
 خویشاوندت را هشدار ده ﴿۲۱۴﴾ و برای مؤمنانی که از
 تو پیروی می‌کنند، مهربان و فروتن باش ﴿۲۱۵﴾ پس اگر
 از [فرمان] تو سرپیچی کردند، بگو: من از آنچه می‌کنید
 بیزارم ﴿۲۱۶﴾ و بر [خداوند] پیروزمند مهربان توکل کن
 ﴿۲۱۷﴾ [همان] کسی که چون بر می‌خیزی تو را می‌بینند
 ﴿۲۱۸﴾ و گشت [و گذار] ت در [میان] سجده کنندگان
 [را نیز می‌بیند] ﴿۲۱۹﴾ بی گمان او شنوای داناست
 ﴿۲۲۰﴾ آیا به شما خبر دهم که شیطانها بر چه کسی فرود
 می‌آیند؟ ﴿۲۲۱﴾ بر هر دروغگوی گنهکاری فرود
 می‌آیند ﴿۲۲۲﴾ گوش می‌نهند و بیشترشان دروغگویند
 ﴿۲۲۳﴾ و شاعرانند که گمراهان از آنان پیروی می‌کنند
 ﴿۲۲۴﴾ آیا ننگریسته‌ای که آنان در هر میدانی سر گردانند
 ﴿۲۲۵﴾ و آنکه آنان چیزی می‌گویند که [خود] انجام
 نمی‌دهند ﴿۲۲۶﴾ مگر آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای
 شایسته کرده‌اند و خداوند را بسیار یاد کرده‌اند و پس از
 آنکه ستم دیده‌اند، انتقام گرفته‌اند و ستمکاران خواهند
 دانست به کدامین بازگشتگاه باز خواهند گشت ﴿۲۲۷﴾

سُورَةُ النَّملِ

سوره نمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

طَسَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ① هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ② الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ③ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ④ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ⑤ وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ⑥ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاءَتِيبُكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ ءَاتِيَكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ⑦ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مِنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ⑧ يَمْوَسَّى إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑨ وَالَّتِي عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسَّى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمُرْسَلُونَ ⑩ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ⑪ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ ءَايَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ⑫ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ⑬

طس (طا. سین). این آیه‌های قرآن و کتاب مبین است ﴿۱﴾ هدایت و مژده برای مؤمنان است ﴿۲﴾ کسانی که نماز بر پا می‌دارند و زکات می‌پردازند و آنان به آخرت یقین دارند ﴿۳﴾ کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند کارهایشان را برایشان آراسته‌ایم، پس آنان سرگشته می‌شوند ﴿۴﴾ اینان کسانی‌اند که سخت‌ترین عذاب را دارند و آنانند که در آخرت زیانکارترند ﴿۵﴾ و بی‌گمان تو قرآن را از نزد [خداوند] فرزانه دانا دریافت می‌داری ﴿۶﴾ چنین بود که موسی به خانواده‌اش گفت: من آتشی دیده‌ام، از آنجا خبری برای شما خواهم آورد یا شعله‌ای فرا گرفته به هیزم برایتان می‌آورم باشد که شما گرم شوید. ﴿۷﴾ چون به آن آتش رسید، ندا داده شد: کسی که در آتش و کسی که پیرامون آن است، برکت یافته است و خداوند، پروردگار جهانیان پاک [و منزّه] است. ﴿۸﴾ [فرمودیم:] ای موسی بدان که من خداوند پیروزمند فرزانه‌ام ﴿۹﴾ و عصای خود را بیفکن، پس چون آن را دید که می‌جنبد، گویی که آن ماری است. روی به پشت کرد و باز نگشت [فرمودیم:] ای موسی، مترس. که رسالت یافتگان در نزد من نمی‌ترسند ﴿۱۰﴾ ولی کسی که ستم کند، آن گاه [به جای آن] بعد از بدی نیکی جایگزین سازد، بداند که من آمرزنده مهربانم ﴿۱۱﴾ و دست را به گریبان در آر تا سفید بی عیب بیرون آید. [با این دو پدیده شگرف] که جزء نه نشانه [ای هستند که به تو خواهیم داد] به سوی فرعون و قوم او برو. که آنان قومی نافرمانند ﴿۱۲﴾ پس چون آیات ما به روشنی به آنان رسید، گفتند: این جادوی آشکار است ﴿۱۳﴾

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا
فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا
دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا
عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ
دَاوُدَ وَقَالَ يَأَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ
وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾
وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّى إِذَا أَتَوْا عَلَى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ
نَمْلَةٌ يَأَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكِنَكُمْ لَا
يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾
فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ
أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى
الْهَدْيَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا
شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾
فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ نَحِطْ بِهِ
وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

و آن[ها] را در حالی که دلهایشان آن [ها] را باور داشته
بود، از روی ستم و سرکشی انکار کردند. پس بنگر
سرانجام فسادکاران چگونه بود ﴿۱۴﴾ و به راستی به داود
و سلیمان علم دادیم و [آن دو] گفتند: ستایش خداوندی
راست که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمنش برتری داد
﴿۱۵﴾ و سلیمان میراث بر داود شد و گفت: ای مردم، به
ما زبان مرغان آموخته‌اند. و از همه نعمتها به ما ارزانی
داشته‌اند. بی گمان این فضل پیدا [ی خداوند بر ما] است
﴿۱۶﴾ و برای سلیمان لشکریانش از جن و انس و مرغان
گرد آورده شدند. آن گاه آنان باز داشته شدند [تا دیگران
به آنان پیوندند] ﴿۱۷﴾ تا هنگامی که به میدان موران
رسیدند، موری گفت: ای مورچگان به خانه‌های خود در
آیید تا سلیمان و لشکریانش نادانسته شما را درهم نشکنند
﴿۱۸﴾ پس [سلیمان] خندان از گفته آن [مورچه] تبسمی
کرد و گفت: پروردگارا، به من الهام کن این نعمتی را که
بر من و پدر و مادرم ارزانی داشته‌ای، سپاس گزارم و آنکه
کردار شایسته [ای] انجام دهم که به آن خشنود گردی و
مرا به رحمت خود در [زمره] بندگان شایسته‌ات در آور
﴿۱۹﴾ و [سلیمان] از حال مرغان پرس و جو کرد، آن گاه
گفت: مرا چه شده است که «هدهد» را نمی‌بینم یا [اینکه]
غایب است ﴿۲۰﴾ قطعاً او را به عذابی سخت کیفر دهم یا
ذبحش کنم یا [باید] دلیلی آشکار برای من بیاورد ﴿۲۱﴾
پس [هدهد] مدتی نه چندان دراز درنگ کرد، آن گاه
گفت: به چیزی احاطه یافته‌ام که [تو] به آن احاطه [و
آگاهی] نداشته‌ای و از [قبیله] سبا برایت خبری یقینی
آورده‌ام ﴿۲۲﴾

إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا
يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ
أَصْدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ أَذْهَبَ
بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانْظُرْ
مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ
كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَى وَأُتُونِي مُسْلِمِينَ
﴿٣١﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ
قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ
وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا
تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً
أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ
﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ
الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

من زنی را یافتم که بر آنان فرمانروایی می کند و [به او] از هر گونه نعمتی داده شده است. و تختی بزرگ دارد ﴿۲۳﴾ او و قومش را [چنان] یافتم که به جای خدا برای خورشید سجده می کنند و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته، و آنان را از راه [خدا] باز داشته است، پس آنان راه نمی یابند ﴿۲۴﴾ [به آن سو] که خداوندی را سجده برند که نهان آسمانها و زمین را آشکار می کند و آنچه را که پنهان می دارید و آشکار می سازید، می داند ﴿۲۵﴾ خداوند است که معبود [راستینی] جز او نیست، که پروردگار عرش بزرگ است ﴿۲۶﴾ [سلیمان] گفت: خواهیم دید که آیا راست گفته ای یا از دروغگویانی ﴿۲۷﴾ این نامه ام را ببر و آن را به سوی آنان بینداز، سپس از آنان روی بگردان آن گاه بنگر چه [پاسخی] باز می دهند ﴿۲۸﴾ [بلقیس] گفت: ای بزرگان، به راستی به سوی من نامه ای گرانقدر انداخته شده است ﴿۲۹﴾ آن [نامه] از سلیمان است و آن به نام خداوند بخشاینده مهربان است ﴿۳۰﴾ [با این متن] که: بر من سرکشی مکنید و فرمانبردار به نزد من آیید ﴿۳۱﴾ گفت: ای بزرگان، در کارم به من نظر دهید. من هیچ کاری را به سرانجام نمی رسانم مگر تا هنگامی که شما در نزد من حاضر شوید ﴿۳۲﴾ گفتند: ما توانمند و سخت جنگاوریم و [اختیار] کار با توست. پس بنگر چه فرمان می دهی ﴿۳۳﴾ [او] گفت: بی گمان چون پادشاهان به شهری در آیند آن را ویران سازند و عزیزترین مردمانش را خوارترین می گردانند و این گونه عمل می کنند ﴿۳۴﴾ و به راستی من هدیه ای به آنان خواهم فرستاد، آن گاه می نگرم فرستادگان چه [پاسخی] باز می آورند ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ أُمِدُّونِي بِمَالٍ فَمَا آتَيْنِي
 اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُم بَلْ أَنْتُمْ بِهَدْيَتِكُمْ تَفْرَحُونَ
 ﴿٣٦﴾ ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُودٍ لَا قَبْلَ لَهُمْ بِهَا
 وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا
 الْمَلَكُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي
 مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عَفَرْتُ مِنْ آلِجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ
 قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾
 قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ
 قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ
 قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ
 وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ
 رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ
 أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا
 جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ
 وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا
 مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمِ
 كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ
 حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ
 مُّمَرَّدٌ مِّنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
 وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

پس چون [فرستاده] به نزد سلیمان آمد، [سلیمان به او] گفت: آیا مرا به مالی مدد می‌رسانید؟ بدانید که آنچه خداوند به من بخشیده است از آنچه به شما داده بهتر است. آری [می‌بینم] شما به هدیه‌تان شادمان می‌گردید ﴿۳۶﴾ به نزد آنان باز گرد، آن گاه [برای مقابله] با آنان سپاهیان خواهیم آورد که آنان توان مقابله با آن را ندارند و بی گمان آنان را رسوا [و زبون] و خوار از آنجا بیرون خواهیم راند ﴿۳۷﴾ گفت: ای بزرگان، چه کسی از شما تخت او را پیش از آنکه فرمانبردار به نزد من آیند، برایم می‌آورد؟ ﴿۳۸﴾ عفریتی از جن گفت: من آن را پیش از آنکه از جای برخیزی، برایم می‌آورم و من بر آن [کار] توانای امین هستم ﴿۳۹﴾ کسی که به نزدش علمی از کتاب [الهی] داشت، گفت: من پیش از [یک] چشم به هم زدنت آن را نزد تو می‌آورم. و چون آن را در نزد خود مستقر یافت، گفت: این از فضل پروردگار من است تا مرا بیازماید که آیا سپاس می‌گرامم یا اینکه ناسپاسی می‌کنم و هر کس سپاس گزارد، تنها برای [سود] خود سپاس می‌گزارد. و هر کس ناسپاسی کند [بداند] که پروردگارم بی نیاز بخشنده است ﴿۴۰﴾ [سلیمان] گفت: تختش را برای [آزمودن] او دگرگون سازید تا بنگریم آیا [آن را] باز می‌شناسد یا از آنان می‌شود که راه نمی‌یابند ﴿۴۱﴾ پس چون [بلقیس] آمد، گفته شد: آیا تخت تو اینچنین است؟ گفت: گویی همان است. و ما [به حقایق سلیمان] پیش از آن دانش یافتیم و فرمانبرداریم ﴿۴۲﴾ و آنچه به جای خداوند می‌پرستید او را [از ایمان آوردن به خدا] باز داشته بود، که آن [زن] از گروه کافران بود ﴿۴۳﴾ به آن [زن] گفته شد: به قصر وارد شو. پس چون آن را دید، حوضش پنداشت و از دو ساق [پای] خود لباس بالا زد. [سلیمان] گفت: این قصری ساده [و درخشان و ساخته شده] از آبگینه‌هاست. [آن زن] گفت: پروردگارا، من به خود ستم کرده‌ام و [اینک] همراه سلیمان تسلیم خداوند، پروردگار جهانیانم ﴿۴۴﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَاقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَظَلَّيْنَا بِكَ وَبَيْنَ مَعَكَ قَالَ طَئِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَانْحَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلَوْطَا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

و به راستی به سوی [قوم] ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم [با این دعوت] که: خداوند را پرستید آن گاه آنان دو گروه شدند که [با همدیگر] ستیزه می کردند ﴿۴۵﴾ [صالح] گفت: ای قوم من، چرا به شتاب عذاب را پیش از رحمت می طلبید، چرا از خداوند آمرزش نمی خواهید، باشد که مورد رحمت قرار گیرید ﴿۴۶﴾ گفتند: به تو و همراهانت فال بد زده ایم. گفت: فال بدتان به نزد خداوند است، بلکه شما گروهی هستید که آزموده می شوید ﴿۴۷﴾ و در [آن] شهر نه کس بودند که در آن سرزمین فساد می کردند و در اصلاح نمی کوشیدند ﴿۴۸﴾ درحالی که با یکدیگر به خداوند سوگند یاد می کردند، گفتند: قطعاً بر او و خانواده اش شیخون زنیم سپس به وارثش می گوئیم، هنگام هلاکت خانواده اش حاضر نبودیم و ما راستگوئیم ﴿۴۹﴾ و سخت حيله ورزیدند و [ما نیز] در حالی که آنان نمی دانستند چنان که باید به تدبیر پرداختیم ﴿۵۰﴾ پس بنگر سرانجام حيله ورزی آنان چگونه بود. ما آنان و قومشان، همگی را نابود ساختیم ﴿۵۱﴾ پس این خانه های آنان است که به سزای آنکه ستم کردند خالی مانده است. بی گمان در این [ماجر] برای گروهی که می دانند نشانه ای هست ﴿۵۲﴾ و مؤمنان و پرهیزگاران را رهایی بخشیدیم ﴿۵۳﴾ و لوط را [فرستادیم] چنین بود که به قومش گفت، آیا دیده و دانسته کار ناشایست انجام می دهید؟ ﴿۵۴﴾ آیا شما از روی شهوت به جای زنان با مردان در می آمیزید. بلکه شما گروهی نادان هستید ﴿۵۵﴾

﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ﴾^(۵۶)
 فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمْرَأَتَهُ قَدَرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ
 ﴿۵۷﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ ﴿۵۸﴾
 قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۗ اللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۵۹﴾ أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 وَأَنْزَلَ لَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ
 ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ۗ أَلَيْسَ
 مَعَ اللَّهِ بَلٌّ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿۶۰﴾ أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ
 قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ
 بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بِلٌّ أَكْثَرُهُمْ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ
 السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا
 مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ
 وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ
 أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۳﴾

آن گاه پاسخ قومش جز آن نبود که گفتند: خانواده لوط را
 از شهر خویش بیرون کنید، آنان مردمانی پاکیزه جو هستند
 ﴿۵۶﴾ پس او و خانواده اش را رهایی بخشیدیم مگر زنش
 که او را از بازماندگان تعیین کردیم ﴿۵۷﴾ و سخت بر
 آنان باران [بلا] بارانیدیم. باران هشدار یافتگان چه بد است.
 ﴿۵۸﴾ بگو: ستایش خدای راست. و سلام بر آن بندگان
 که [آنان] را برگزیده است. آیا خداوند بهتر است یا آنچه
 شرک می آورند؟ ﴿۵۹﴾ نه بلکه [سؤال این است] چه
 کسی آسمانها و زمین را آفریده و برایتان از آسمان آبی
 فرو فرستاده است؟ آن گاه بدان باغهای با طراوت [و
 تازگی] رویانیدیم. شما را نمی رسید که درختانش را
 برویانید. آیا معبودی غیر از خداوند هست؟ حق این است
 که آنان گروهی کجرو هستند ﴿۶۰﴾ نه بلکه [سؤال این
 است] چه کسی زمین را قرارگاه گردانده و در لابه لایش
 جویبارانی قرار داده و برایش کوهها پدید آورده و بین دو
 دریا حاجبی آفریده است؟ آیا با خداوند معبودی [دیگر]
 هست؟ بلکه بیشترشان نمی دانند ﴿۶۱﴾ نه بلکه [سؤال این
 است] چه کسی [دعای شخص] درمانده را، چون او را
 بخواند، می پذیرد و سختی را بر می دارد و شما را جانشینان
 زمین می سازد؟ آیا با خداوند معبود [دیگری] هست؟
 اندکی پند می پذیرید ﴿۶۲﴾ نه بلکه [پرسش این است] چه
 کسی شما را در تاریکیهای بیابان و دریا رهنمون می شود و
 چه کسی بادهای را پیش از رحمتش مژده آور می فرستد؟
 آیا با خداوند معبود [دیگری] هست؟ خداوند از آنچه
 شرک می آورند، برتر است ﴿۶۳﴾

أَمَّنْ يَبْدُوُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَعْلَهُ مَعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ
﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْهَا
بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا
كُنَّا تُرَابًا وَعَآبَآؤُنَا أَنِنَا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا
هَذَا نَحْنُ وَعَآبَآؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ
الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى
هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَى أَنْ
يَكُونَ رَدْفٌ لَّكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآيَةِ فِي السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ
يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

نه بلکه [پرسش این است] چه کسی آفرینش را آغاز
می کند، سپس آن را [بار دیگر] باز می گرداند؟ و چه کسی
از آسمان و زمین به شما روزی می دهد؟ آیا با خداوند
معبود [دیگری] هست. بگو: اگر راست می گوید، دلیل
خود را بیاورید. ﴿۶۴﴾ بگو: هر کس که در آسمانها و
زمین است- جز خداوند- غیب نمی داند و نمی دانند که
کی برانگیخته می شوند ﴿۶۵﴾ بلکه [اسباب] دانششان در
[باره وقوع] قیامت تدریجا بر باد رفت. بلکه آنان از [وقوع]
آن در شک هستند. بلکه آنان از [دیدن و پذیرفتن] آن
نابینا نیستند ﴿۶۶﴾ و کافران گفتند: آیا چون ما و پدرانمان
خاک گردیم آیا [از گورها] بیرون آورده می شویم؟
﴿۶۷﴾ به راستی ما و پیش از این پدرانمان را به این امر
وعدہ داده اند. این جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿۶۸﴾
بگو: در زمین بگردید آن گاه بنگرید که سرانجام
گناهکاران چگونه بود ﴿۶۹﴾ و بر آنان اندوه مخور و از
آنچه حیلہ می ورزند. تنگدل مباش ﴿۷۰﴾ و می گویند:
اگر راست می گوید، این وعدہ کی خواهد بود؟ ﴿۷۱﴾
بگو: شاید برخی از آنچه را که به شتاب می طلبید، به شما
نزدیک شده باشد ﴿۷۲﴾ و [بدان که] پروردگارت بر
مردمان دارای فضل است. ولی بیشترشان سپاس نمی گزارند
﴿۷۳﴾ و حقاً که پروردگارت می داند آنچه را دلہایشان
نہان می دارد و آنچه را که آشکار می کنند. ﴿۷۴﴾ و هیچ
ناپیدایی در آسمان و زمین نیست مگر آنکه در کتابی
روشن [نوشته شده] است ﴿۷۵﴾ بی گمان این قرآن بر بنی
اسرائیل بیشتر آنچه را که آنان در آن اختلاف می ورزند،
بیان می کند ﴿۷۶﴾

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصَّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ ضَلَّاتِهِمْ ۖ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نُخْشِرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ إِذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنَا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۖ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ۖ وَكُلُّ أَتَوَةٍ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتَقَنَ كُلُّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

رحمت برای مؤمنان است ﴿۷۷﴾ پروردگارت به حکم خود در میان آنان داوری می‌کند و او پیروزمند داناست ﴿۷۸﴾ پس بر خداوند توکل کن. بی گمان تو از [آئین] حق [و] روشن بر خورداری ﴿۷۹﴾ تو نمی‌توانی به مردگان بشنوی و نمی‌توانی به کران هنگامی که پشت‌کنان روی بگردانند، آواز بشنوی ﴿۸۰﴾ و تو نمی‌توانی به نابینایان راه بنمایی [تا] از گمراهی‌شان [باز] آیند [نمی‌توانی جز به کسی بشنوی که به آیات ما ایمان می‌آورد. پس اینان فرمانبردارند ﴿۸۱﴾ و چون وعده [عذاب] بر آنان وقوع یابد، برایشان از زمین جانوری بیرون می‌آوریم که با آنان سخن گوید که مردم به آیات ما یقین نمی‌آورند ﴿۸۲﴾ و روزی که از هر امتی گروهی از آنان را بر انگیزیم که آیات ما را دروغ می‌انگاشتند. آن گاه آنان [تا رسیدن دیگران] باز داشته می‌شوند ﴿۸۳﴾ تا هنگامی که حاضر شوند [خداوند] می‌فرماید: آیا آیات مرا در حالی که به آن احاطه علمی نداشتید، دروغ انگاشتید؟ یا چه بود که می‌کردید؟ ﴿۸۴﴾ و از ستم کردنشان وعده [عذاب] بر آنان وقوع یافت. پس آنان سخن نگویند ﴿۸۵﴾ آیا ندیده‌اند که ما شب را مقرر داشته‌ایم تا در آن آرام گیرند و روز را روشنگر [گردانیدیم] بی گمان در این [امر] برای گروهی که ایمان می‌آورند نشانه‌هایی است ﴿۸۶﴾ و روزی که در صور دمیده شود، آن گاه کسانی که در آسمانها و آنان که در زمین‌اند پریشان شوند. مگر کسی که خداوند بخواهد و هر یک خوار [و زبون به نزد] خداوند آیند. ﴿۸۷﴾ و کوه‌ها را بینی [و] آنها را ساکن می‌پنداری حال آنکه آنها چون حرکت ابر در گذرند. آفرینش آن خدایی که همه چیز را در کمال استواری پدید آورده است. بی گمان او از آنچه می‌کنید، با خبر است ﴿۸۸﴾

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

سُورَةُ الْقَصَصِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِن نَّبَأِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضِعُّ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُدَّبِحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

هر کس که نیکی در میان آورد، بهتر از آن را خواهد داشت و آنان از پریشانی [و تشویش] آن روز ایمن‌اند ﴿۸۹﴾ و هر کس بدی در میان آورد، چهره‌شان در آتش نگونسار شود. آیا جز [در برابر] آنچه می‌کردید، جزا می‌یابید؟ ﴿۹۰﴾ من تنها فرمان یافته‌ام که پروردگار این شهری (مکه) را که آن را محترم ساخته است، بندگی می‌کنم - و همه چیز [در تصرف] اوست - و فرمان یافته‌ام که از مسلمانان باشم ﴿۹۱﴾ و آنکه قرآن را بخوانم. پس هر کس که راه یابد جز این نیست که به [سود] خودش راه می‌یابد و هر کس که گمراه شود، بگو: من فقط از هشدار دهنده‌گانم ﴿۹۲﴾ و بگو: ستایش خدای راست. آیاتش را به شما خواهد نمایاند، پس آنها را خواهید شناخت و پروردگارت از آنچه می‌کنید، غافل نیست ﴿۹۳﴾

سوره قصص

به نام خداوند بخشنده مهربان

طسم (طا. سین. میم) ﴿۱﴾ این آیه‌های کتاب مبین است ﴿۲﴾ از خبر موسی و فرعون برای گروهی که باور می‌دارند به حق بر تو می‌خوانیم ﴿۳﴾ بی گمان فرعون در آن سرزمین تکبر ورزید و مردمانش را گروه گروه کرد، گروهی از آنان را به استضعاف می‌کشید، پسرانشان را سر می‌برید و دخترانشان را زنده نگاه می‌داشت، بی گمان او از فسادکاران بود ﴿۴﴾ و می‌خواهیم بر آنان که در زمین به استضعاف کشیده شده‌اند، منت نهیم و آنان را پیشوا سازیم و آنان را وارث [زمین] گردانیم ﴿۵﴾

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِ وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِعًا إِن كَادَتْ لِتُبْدِيَ بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْأَمْرَاضَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلَوْ لَمْ نَأْتِ بِآيَاتِنَا لَفَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

در زمین به آنان تمکن دهیم و به فرعون و هامان و لشکریان آن دو از [دست] آن [به استضعاف گرفته شدگان] آنچه [را که از آن] می ترسیدند، بنمایانیم ﴿۶﴾ و به مادر موسی الهام کردیم که به او شیر بده. پس چون بر او بیمناک شدی، او را به دریا بینداز و مترس و اندوه مخور، به یقین ما او را به نزد تو باز خواهیم آورد و او را از رسالت یافتگان خواهیم گرداند ﴿۷﴾ آن گاه خانواده فرعون او را بر گرفتند تا سرانجام برایشان دشمن و [مایه] اندوه شود. بی گمان فرعون و هامان و لشکریانشان خطا کار بودند ﴿۸﴾ و زن فرعون گفت: [او] برای من و برای تو چشم روشنی است. او را نکشید، باشد که به ما سود بخشد و یا او را به فرزندی گیریم و آنان [حقیقت را] نمی دانستند ﴿۹﴾ و دل مادر موسی [از امید و صبر] تهی شد. به یقین نزدیک بود که آن [حکایت] را- اگر دلش را استوار نمی ساختیم تا از باور دارندگان باشد- آشکار سازد ﴿۱۰﴾ و به خواهرش گفت: به دنبالش برو، آنگاه [خواهرش] او را از دور دید، در حالی که آنان نمی دانستند. ﴿۱۱﴾ و پیش از [آمدن] خواهر موسی شیر همه دایگان را بر او حرام ساختیم. آن گاه [خواهرش] گفت: آیا شما را به خانواده ای رهنمون شوم که برایتان عهده دار سرپرستی او کردند در حالی که خیر خواه او باشند؟ ﴿۱۲﴾ [در نهایت] او را به مادرش باز گردانیدیم تا چشمش روشن گردد و اندوه نخورد و تا بداند که وعده خداوند حق است ولی بیشترشان نمی دانند ﴿۱۳﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ؕ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۖ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ ۖ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَاسْتَغْنَىٰ ۚ أَلَاذِي هَٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ ۚ عَلَىٰ أَلَاذِي مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَوَكَزَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّهُ ۖ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ۖ فَاغْفِرْ لِي ۖ فَغَفَرَ لَهُ ۚ إِنَّهُ ۖ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَن أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ فَإِذَا أَلَاذِي ۖ اسْتَنْصَرُوهُ بِالْأُمْسِ ۖ يَسْتَصْرِحُوهُ ۚ قَالَ لَهُ ۖ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَعَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَن ۖ أَرَادَ أَن ۖ يَبْطِشَ ۖ بِالْأَلَاذِي ۖ هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا ۖ قَالَ يَمُوسَىٰ أَتُرِيدُ أَن ۖ تَقْتُلَنِي ۖ كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأُمْسِ ۖ إِن ۖ تُرِيدُ ۖ إِلَّا أَن ۖ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ ۖ وَمَا تُرِيدُ أَن ۖ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ ۚ قَالَ يَمُوسَىٰ إِنَّ ۖ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ ۖ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

و چون به [کمال] رشد خود رسید و [اندامش] سامان یافت به او حکمت و دانش دادیم. و این گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم ﴿۱۴﴾ و هنگامی به شهر در آمد که مردمانش غافل بودند، آن گاه در آنجا دو کس را دید که پیکار می‌کنند. یکی از قوم او و آن دیگر از دشمنانش بود، آن گاه کسی که از قومش بود بر [علیه] کسی که از دشمنانش بود از او یاری خواست، و [موسی] به او مشت زد و او را کشت. گفت: این از کار شیطان است. بی گمان او دشمن گمراه کننده آشکاری است ﴿۱۵﴾ گفت: پروردگارا، من به خود ستم کردم، مرا بیامرزد. آن گاه [خداوند] او را آمرزید. حقا که او آمرزنده مهربان است ﴿۱۶﴾ گفت: پروردگارا، به خاطر انعامت در حق من [از این پس] هرگز هم پشت گناهکاران نخواهم بود ﴿۱۷﴾ پس بیمناک [شب را] در شهر- چشم به راه- به بامداد رساند که ناگهان [دید] همان کسی که دیروز از او یاری خواسته بود، او را به فریاد می‌خواند. موسی به او گفت: بی گمان تو گمراهی آشکاری ﴿۱۸﴾ پس چون [موسی] خواست به شخصی که دشمن هر دوی آنان بود، حمله برد. [او] گفت: ای موسی، آیا می‌خواهی مرا بکشی چنان که دیروز کسی را کشتی؟ نمی‌خواهی مگر آنکه در این سرزمین ستمگر باشی و نمی‌خواهی که از نیکوکاران باشی ﴿۱۹﴾ و کسی از دورترین نقطه شهر شتابان آمد. گفت: ای موسی، سران در [باره] تو مشورت می‌کنند تا تو را بکشند. [از شهر] بیرون شو. من از خیر خواهان تو هستم ﴿۲۰﴾ پس بیمناک [و] در حالی که [به هر سو] می‌نگریست از آنجا بیرون شد. گفت: پروردگارا، مرا از گروه ستمکاران رهایی بخش ﴿۲۱﴾

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَتَّابِتِ اسْتَعْجِرُهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَعْجَرْتُ الْقَوِيَّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَي هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حَبِجٍّ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَٰلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتَ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ

﴿٢٨﴾

و هنگامی که به شهر مدین روی نهاد، گفت: از پروردگارم امیدوارم که مرا به راه راست هدایت کند ﴿۲۲﴾ و چون به آب مدین رسید بر آن [آب] گروهی از مردم را دید که [به حیوانات] آب می‌نوشاندند و پایین‌تر از آنان دو زن را یافت که [حیواناتشان را] باز می‌دارند، گفت: کار و بار شما چیست؟ گفتند: [به حیواناتمان] آب نمی‌دهیم تا آنکه چوپانان [حیوانات خود را] باز گردانند. و پدرمان پیر کهنسالی است ﴿۲۳﴾ آن گاه [حیواناتشان] را برایشان آب داد، سپس به سایه روی آورد و گفت: پروردگارا، من به هر خیری که بر من بفرستی [سخت] نیازمندم ﴿۲۴﴾ آنگاه یکی از [آن] دو در حالی که آزرمگین راه می‌رفت، به نزد او آمد. گفت: پدرم تو را دعوت می‌کند تا مزد آنکه [حیواناتمان را] برایمان آب دادی به تو بدهد. پس چون به نزد او آمد و داستان را بر او حکایت کرد. گفت: مترس، از گروه ستمکاران رهایی یافتی ﴿۲۵﴾ یکی از آن دو زن گفت: پدرجان، او را اجیر کن. بی گمان بهترین کسی را که به اجرت گیری [باید چنین شخصی] توانای امین باشد ﴿۲۶﴾ [شعیب] گفت: من می‌خواهم که یکی از این دو دخترم را در برابر آنکه هشت سال برای من کار کنی به ازدواج تو در آورم. آن گاه اگر ده سال را تمام کنی، آن از سوی تو [تبرع] است و نمی‌خواهم که بر تو سخت گیرم. اگر خداوند بخواهد مرا از شایستگان خواهی یافت ﴿۲۷﴾ [موسی] گفت: این [پیمان] میان من و تو باشد. هر یک از این دو مدت را که بگذارم، نباید تجاوز در حق من صورت پذیرد. و خداوند بر آنچه می‌گوییم گواه است ﴿۲۸﴾

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ عَانَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا ۖ قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْأَوْدِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَن يَمُوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَن أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَى أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ ۖ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾ أَسْأَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سَوْءٍ وَأَضْمُمُ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذَنِكَ بُرْهَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۖ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا ۖ أَنْتُمْ وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

پس چون موسی [آن] وقت معین را به پایان رساند و خانواده‌اش را [همراه] برد از سوی [کوه] طور آتشی دید. به خانواده‌اش گفت: درنگ کنید که من آتشی دیده‌ام، امیدوارم از آنجا خبری یا شعله‌ای از آتش برایتان بیاورم، باشد که گرم شوید ﴿۲۹﴾ پس چون [به نزدیکی] آن رسید از کرانه راست وادی در جایگاه خجسته از [میان] درخت آواز داده شد که: ای موسی، من خداوند، پروردگار جهانیانم. ﴿۳۰﴾ و اینکه چوبدستی‌ات را بیفکن. چون آن را دید که می‌جنبد که گویی ماری است، به پشت روی گرداند و باز نگشت. [گفتم]: ای موسی، پیش آی و مترس. حقا که در امانی ﴿۳۱﴾ دست را به گریبان در آر تا سفید بی عیب بیرون آید و بازویت را [برای حذر] از ترس به سوی خود به هم آر. این دو [پدیده شگرف] دو برهان از سوی پروردگارت به فرعون و اشراف [قوم] اوست که آنان گروهی بدکار بودند. ﴿۳۲﴾ گفت: پروردگارا، من کسی از آنان را کشته‌ام، پس می‌ترسم که مرا بکشند ﴿۳۳﴾ و برادرم هارون از من زبان آورتر است، پس او را با من [به عنوان] امدادگری بفرست که مرا تصدیق کند. من می‌ترسم از آنکه مرا دروغزن انگارند ﴿۳۴﴾ [خداوند] فرمود: با برادرت به تو توان خواهیم بخشید و برایتان سلطه‌ای مقرر می‌داریم. پس نمی‌تواند [برای آزار رساندن] به [خاطر] نشانه‌های ما به شما دست یابند. شما و کسانی که از شما پیروی کنند پیروز خواهید شد ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا
 سِحْرٌ مُّقْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ
 ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَى مِنْ
 عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
 الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ
 لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَهْلَمُنْ عَلَى الطِّينِ
 فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطْلُعُ إِلَى إِلَهٍ مُوسَى وَإِنِّي
 لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَأَسْتَكْبَرُ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾
 فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ
 كَانَ عَقِيبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى
 النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَأَتَّبَعْنَاهُمْ فِي
 هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ
 ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا
 الْقُرُونَ الْأُولَى بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ
 يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

پس چون موسی معجزه‌های روشن ما را برایشان آورد،
 گفتند: این جز جادوی بر ساخته نیست و در میان نیاکان
 نخستین خود این را نشنیده‌ایم ﴿۳۶﴾ و موسی گفت:
 پروردگارم به [حال] کسی که از سوی او هدایت آورده
 است و کسی که سرانجام نیک آن سرای را دارد، داناتر
 است. بی گمان ستمکاران رستگار نمی‌شوند ﴿۳۷﴾ و
 فرعون گفت: ای بزرگان، برایتان جز خود هیچ معبودی
 نشناخته‌ام. پس ای هامان، برای من بر گل آتش افروز
 (خشت بساز) آن گاه برایم برجی بنا کن، باشد که من به
 معبود موسی پی ببرم. و به راستی من او را از دروغگویان
 می‌پندارم ﴿۳۸﴾ او و لشکریانش در زمین بناحق استکبار
 می‌ورزیدند و پنداشتند که آنان به سوی ما باز گردانده
 نمی‌شوند ﴿۳۹﴾ پس او و لشکریانش را فرو گرفتیم، آن
 گاه آنان را به دریا افکندیم. بنگر سرانجام ستمکاران
 چگونه بود ﴿۴۰﴾ و آنان را پیشوایانی گردانیدیم که به
 سوی آتش [دوزخ] فرا می‌خواندند و روز قیامت یاری
 نیابند ﴿۴۱﴾ و در همین دنیا لعنتی بدرقه راهشان کردیم و
 روز قیامت آنان از دور داشتگان هستند ﴿۴۲﴾ و به راستی
 به موسی پس از آنکه نسلهای نخستین را هلاک ساختیم
 کتاب آسمانی- به عنوان دلایلی برای مردم و هدایت و
 رحمت- دادیم. باشد که پند پذیرند ﴿۴۳﴾

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ
وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا
فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ
مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾
وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةً مِّنَ
رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّنْ نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُمُ مُّصِيبَةٌ بِمَا
قَدَّمْتَ أَيْدِيَهُمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا
رَسُولًا فَتَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾
فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ
مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ
قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ
﴿٤٨﴾ قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ
مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَّمْ
يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ
أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

و چون [کار] وحی را با موسی به انجام رساندیم، تو در
جانب غربی [میقات ما با موسی] نبودى و حضور نداشتى
﴿۴۴﴾ حقّ این است که ما نسلهائی پدید آوردیم. آن گاه
عمرشان طولانى شد. و تو در [میان] مدینیان ساکن نبودى
تا آیات ما را بر آنان مىخواندى ولى ما [رسولانى]
مىفرستادیم ﴿۴۵﴾ و به جانب طور [نیز] نبودى چون ندا
دادیم. ولى [وحی] از روی رحمتی از سوى پروردگارت
[آمد] تا گروهی را بیم دهی که پیش از تو هشدار
دهنده‌ای به سوى آنان نیامده بود. باشد که آنان پند پذیرند
﴿۴۶﴾ و اگر آن نبود که به آنان به [سزای] کارکرد
پیشیشان مصیبتی برسد، آن گاه بگویند: پروردگارا، چرا به
سوى ما رسولی نفرستادى تا از آیات تو پیروی کنیم و از
مؤمنان باشیم [کیفرشان مى‌دادیم] ﴿۴۷﴾ پس چون حقّ از
سوى ما برایشان آمد، گفتند: چرا [به این پیامبر] مانند آنچه
به موسی داده شد، داده نشده است؟ آیا به آنچه پیش از
این به موسی داده شد، کفر نورزیده‌اند؟ گفتند: دو جادوى
هم پشت یکدیگرند و گفتند: ما هر کدام [از آنها] را انکار
مى‌کنیم ﴿۴۸﴾ بگو: اگر راست مى‌گوئید، از نزد خداوند
کتابی بیاورید که آن از این دو [کتاب] رهنما تر باشد تا از
آن پیروی کنم ﴿۴۹﴾ اما اگر [سخن] تو را نپذیرند، بدان
که تنها از خواسته‌های [نفسانی] خود پیروی مى‌کنند و
کیست گمراه‌تر از کسی که از خواسته [نفسانی] اش بدون
رهنمایی از [سوى] خداوند پیروی کند. حقّا که خداوند
گروه ستمکاران را هدایت نمى‌کند ﴿۵۰﴾

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾
 الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ ءُؤْمِنُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ءَ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ
 أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ
 السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ
 أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ
 سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا
 تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
 وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِن نَّتَّبِعِ الْهُدَىٰ
 مَعَكَ نُتَحَطَّفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا
 ءَامِنًا يُجِبِّي إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا
 وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ
 قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تَمْسُكْ
 مِّنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا
 كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا
 يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا
 وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

و [این] سخن را برای آنان پایی در میان آوردیم باشد که
 پند پذیرند ﴿۵۱﴾ کسانی که پیش از این [قرآن] به آنان
 کتاب داده‌ایم به آن ایمان می‌آورند ﴿۵۲﴾ و چون بر آنان
 خوانده می‌شود، گویند: به آن ایمان آوردیم، بی گمان آن
 از [سوی] پروردگار ما حق است. ما پیش از [نزول] آن
 فرمانبردار بودیم ﴿۵۳﴾ اینانند که پاداششان به [جبران]
 آنکه بردباری ورزیدند، دو بار [به آنان] داده شود و با
 [خصلت] نیک بدی را دفع می‌کنند و از آنچه به آنان
 روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۵۴﴾ و چون [سخن] بیهوده
 را بشنوند، از آن روی گردانند و گویند: عملکردمان از آن
 ما و عملکردتان از آن شماست. سلام بر شما. ما را با نادانان
 چه کار! ﴿۵۵﴾ [ای پیامبر] هر کس را که دوست
 می‌داری، نمی‌توانی هدایت کنی. بلکه خداوند هر کس را
 که بخواهد هدایت می‌کند و او به هدایت‌شدگان داناتر
 است ﴿۵۶﴾ و گفتند: اگر همراه تو از هدایت پیروی
 کنیم، از سرزمین خود ربوده [و رانده] می‌شویم. آیا آنان را
 در حرمی ایمن جای ندادیم که فرآورده‌های هر چیزی
 برای روزی [آنان] از نزد ما به آن رسانده می‌شود؟ بلکه
 بیشترشان نمی‌دانند ﴿۵۷﴾ و چه بسا شهری را نابود ساختیم
 که در سرخوشی از زیست خود از حلا در گذشتند. پس
 اینها مسکنهای آنان است که پس از آنان مگر اندکی [در
 آنجا] سکنی داده نشده‌اند و ما میراث بر [آنان] بودیم
 ﴿۵۸﴾ و پروردگارت هرگز نابود کننده شهرها نیست
 مگر آنکه در کانون آن [دیوار] رسولی بفرستد که آیات ما
 را بر آنان بخواند و هرگز نابود کننده شهرها نیستیم مگر در
 حالی که مردمانش ستمکار باشند. ﴿۵۹﴾

وَمَا أُوتِيتُمْ مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن
وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَّعَ
الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾
وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ
تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا
هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا
إِلَيْكَ مَا كُنَّاوَا إِنَّا نَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا
شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا
الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ
فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعِمِيَتْ عَلَيْهِمْ
الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِّنَ
الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ
لَهُمُ الْخَيْرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾
وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾
وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ
وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

و از هر چیزی که به شما داده شود [بدانید که] بهره‌مندی
زندگانی دنیا و تجلّ آن است و آنچه نزد خداوند است
بهرتر و پاینده‌تر است، آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿٦٠﴾ آیا کسی
که او را به وعده‌ای نیک وعده داده‌ایم که او [بی شک]
در یابنده آن است مانند کسی است که او را از بهره
زندگانی دنیا بهره‌مند ساخته‌ایم، آن گاه او روز قیامت از
احضار شدگان [در عذاب] خواهد بود؟ ﴿٦١﴾ و روزی
که [خداوند] آنان را ندا دهد. آن گاه گوید: کجایند آن
شریکانم که شما می‌پنداشتید؟ ﴿٦٢﴾ کسانی که حکم
[کیفر] بر آنان تحقق یافته، گویند: پروردگارا، اینانند که
گمراهشان کردیم، آنان را چنان که خود گمراه شدیم،
گمراه کردیم. در نزد تو [از آنان] تبری می‌جوییم [در
واقع] ما را نمی‌پرستیدند ﴿٦٣﴾ و گفته شود: شریکانتان را
[به یاری] بخوانید، آن گاه آنان را فرا خوانند. اما [ندای]
آنان را پاسخ ندهند و عذاب را ببینند، [و آرزو می‌کنند]
ای کاش راه می‌یافتند ﴿٦٤﴾ و روزی که [خداوند] آنان را
ندا می‌دهد، آن گاه می‌فرماید: به رسولان چه پاسخ دادید؟
﴿٦٥﴾ آن گاه خبرها در آن روز بر آنان مشتبه گردد، در
نتیجه آنان از همدیگر نپرسند ﴿٦٦﴾ و اما کسی که توبه
کرده و ایمان آورده و کار شایسته انجام داده باشد، امید
می‌رود که از رستگاران باشد ﴿٦٧﴾ و پروردگار تو هر
آنچه را بخواهد می‌آفریند و [هر کس را بخواهد] بر
می‌گزیند. آنان اختیار ندارند. خداوند پاک و منزّه است و
برتر از آنچه شرک می‌آورند ﴿٦٨﴾ و پروردگارت آنچه
را دلهای آنان نهان می‌دارد و آنچه را آشکار می‌کنند،
می‌داند ﴿٦٩﴾ و اوست خدا. هیچ معبود [راستینی] جز او
نیست. ستایش در دنیا و آخرت او راست. و فرمانروایی از
آن اوست و به سوی او باز گردانده می‌شوید ﴿٧٠﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَآ تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قُرُونًا مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَعَىٰ عَلَيْهِمْ وَعَاتَيْنَاهُ مِنَ الْكُفْرِ مَا إِنَّا مَفَاتِحُهُ لَنُؤْتِيَ بِأَلْعَصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغَ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

بگو: آیا نگریده‌اید که اگر خداوند شب را بر شما تا روز قیامت پیوسته بگرداند، کیست معبودی غیر از خداوند که برایتان روشنی آورد، آیا نمی‌شنوید؟ ﴿۷۱﴾ بگو: آیا نگریده‌اید که اگر خداوند روز را تا روز قیامت بر شما پیوسته بگرداند، کیست معبودی غیر از خداوند که برای شما شبی [در میان] آورد که در آن آرام گیرید؟ آیا نمی‌بینید؟ ﴿۷۲﴾ و از رحمت خود شب و روز را برایتان مقرر داشت تا در آن [شب] آرام گیرید و تا [در روز] از فضل او [روزی خویش] بجوید و باشد که سپاس بگذارید ﴿۷۳﴾ و روزی که آنان را ندا می‌دهد، آن گاه می‌فرماید: کجایند آن شریکانم که شما [در حق من] می‌پنداشتید ﴿۷۴﴾ و از هر امتی گواهی را به میان آوریم، آن گاه گوئیم: دلالتان را [در میان] آورید. آن گاه در یابند که حق با خداوند است و آنچه بر می‌بستند، از [دید] آنان ناپدید شود [و بر باد رود]. ﴿۷۵﴾ قارون از قوم موسی بود، پس بر آنان ستم کرد و از گنجها به اندازه‌ای به او دادیم که کلیدهای او بر گروهی توانمند سنگینی می‌کرد، چنین بود که قومش به او گفت: [به مالت] دلشاد مباش. همانا خداوند [به مال] شاد شوندگان را دوست نمی‌دارد ﴿۷۶﴾ و در آنچه خداوند به تو داده است [اصلاح] سرای آخرت را بجوی و بهره‌ات از دنیا را [نیز] فراموش مکن و چنان که خداوند به تو نیکی کرده است نیکی کن و در زمین در پی فساد مباش. که خداوند فساد پیشگان را دوست نمی‌دارد

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِن قَبْلِهِ مِن الْفُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهِ وَبَدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَآنَ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَن مَّنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بَنَاءُ وَيَكَآنَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَن جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَن جَاءَ بِالْسَيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

[قارون] گفت: تنها بنا بر دانشی که نزد من است، آن [مال] به من داده شده است. آیا ندانست که خداوند پیش از او از نسلیها [ی گذشته] کسانی را که از او توانمندتر و مال اندوزتر بودند، هلاک کرد؟ و گناهکاران از گناهانشان پرسیده نمی شوند ﴿٧٨﴾ پس [آراسته] به زینت خویش بر قومش بیرون آمد. کسانی که زندگانی دنیا را می خواستند، گفتند: ای کاش ما [نیز] مانند آنچه به قارون داده شده است، داشته باشیم. به راستی او بر خوردار از بهره ای بزرگ است ﴿٧٩﴾ و دانش یافتگان گفتند: وای بر شما. پاداش خداوند برای کسی که ایمان آورد و کار شایسته کند، بهتر است و آن [سخن را کسانی] جز بردباران نپذیرند ﴿٨٠﴾ پس او و سرایش را به زمین فرو بردیم. و هیچ گروهی نداشت که او را در برابر خداوند یاری رسانند و [خود نیز] از انتقام گیرندگان نبود ﴿٨١﴾ و آنان که دیروز منزلت او را آرزو می کردند، بامدادان می گفتند: شگفتا که خداوند روزی را برای هر کس از بندگان که بخواهد فراخ می گرداند و تنگ می گیرد. و اگر خداوند بر ما منت نهاده بود، بی گمان ما را [نیز در زمین] فرو می برد. و که کافران رستگار نمی شوند ﴿٨٢﴾ این سرای آخرت است که آن را برای کسانی که به دنبال استکبار در زمین و فساد نیستند مقرر می کنیم. و سرانجام نیک برای پرهیزگاران است ﴿٨٣﴾ هر کس نیکی پیش آورد، بهتر از آن را خواهد داشت و هر کسی بدی به میان آورد [بداند] کسانی که مرتکب بدیها شدند جز [بر حسب] آنچه می کردند، جزا نمی یابند ﴿٨٤﴾

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَكَ عَنْ عَآيَةِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

به راستی کسی که قرآن را بر تو واجب کرد، قطعاً تو را به بازگشتگاهی باز خواهد گرداند. بگو: پروردگارم به کسی که هدایت پیش آورد و کسی که در گمراهی آشکار است، داناتر است ﴿۸۵﴾ و در انتظار آن نبودی که کتاب [آسمانی] بر تو فرود آورده شود، بلکه به رحمتی از سوی پروردگارت [این کار صورت پذیرفت] پس پشتیبان کافران مباش ﴿۸۶﴾ و [کافران] تو را از آیات خداوند، بعد از آنکه به تو نازل شده‌اند، باز ندارند. و به سوی پروردگارت فراخوان و هرگز از مشرکان مباش ﴿۸۷﴾ و با خداوند معبود دیگری را [به نیایش] مخوان. جز او معبود [راستینی] نیست. هر چیزی هلاک شونده است مگر ذات او. فرمانروایی از آن اوست و به سوی او باز گردانده می‌شويد ﴿۸۸﴾

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿١﴾ أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

الم (الف. لام. میم) ﴿۱﴾ آیا مردم می‌پندارند که رها می‌شوند به [مجرد] آنکه بگویند: ایمان آورده‌ایم و آنان آزموده نمی‌شوند؟ ﴿۲﴾ و به راستی کسانی را که پیش از آنان بودند، آزمودیم. پس البته خداوند آنان را که راست گفتند معلوم می‌دارد و دروغگویان را [نیز] معلوم خواهد داشت ﴿۳﴾ آیا آنان که مرتکب بدیها می‌شوند، می‌پندارند از ما پیشی می‌گیرند؟ داوری‌شان چه بد است ﴿۴﴾ کسی که به لقای خداوند امید داشته باشد، [بداند که] میعاد خداوند آمدنی است و او شنوای داناست ﴿۵﴾ و هر کس که جهاد کند، تنها به [سود] خودش جهاد می‌کند. بی‌گمان خداوند از جهانیان بی‌نیاز است ﴿۶﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولَنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيَسَّ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِّنْ خَطَايَاهُمْ مِّن شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَنْتَ لَا مَع أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته انجام داده‌اند، قطعاً گناهانشان را از آنان خواهیم زدود و به آنان به [حسب] نیکوترین آنچه می‌کردند، پاداش می‌دهیم ﴿۷﴾ و انسان را نسبت به پدر و مادرش به نیک [رفتاری] فرمان دادیم. و اگر بخواهند تو را وادارند تا چیزی را که به [حقیقت] آن دانشی نداری، به من شرک آوری، از آنان اطاعت، مکن. باز گشت شما به سوی من است، آن گاه شما را به [حقیقت] آنچه می‌کردید، خبر دهم ﴿۸﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، آنان را در [زمره] شایستگان در می‌آوریم ﴿۹﴾ و از مردم کسی هست که می‌گوید: به خداوند ایمان آورده‌ایم، پس چون در راه خداوند آزار بیند، آزردن مردم را مانند عذاب خداوند شمارد. و اگر فتحی از [سوی] پروردگارت [در میان] آید می‌گویند: به راستی که ما با شما بودیم. آیا خداوند به آنچه در دل‌های جهانیان است، داناتر نیست؟ ﴿۱۰﴾ و به راستی خداوند مؤمنان را معلوم می‌دارد و به یقین منافقان [را نیز] معلوم خواهد داشت ﴿۱۱﴾ و کافران به مؤمنان گفتند: از راه ما پیروی کنید و [در این صورت اگر عذابی متوجه شما شد] ما باید که [بار] گناهانتان را بر داریم. آنان چیزی از گناهان ایشان را بر نخواهند داشت. بی‌گمان آنان دروغ‌گویند ﴿۱۲﴾ و بارهای [گناهان] خود و بارهایی دیگر با بارهای [گناهان] خود بر می‌دارند. و به راستی روز قیامت از آنچه افترا می‌بستند، باز خواست می‌شوند ﴿۱۳﴾ و به راستی که نوح را به سوی قومش فرستادیم، و در میان آنان هزار سال منهای پنجاه سال ماند. آن گاه طوفان آنان را در حالی که ستمکار بودند فرو گرفت ﴿۱۴﴾

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً
 لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ
 وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾
 إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوثَنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ
 الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ
 رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ
 إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن
 قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ
 يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
 كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ
 مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن
 وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
 وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمُ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

آن گاه او کشتی نشینان را رها نمودیم و آن [کشتی] را مایه
 عبرتی برای جهانیان گردانیدیم ﴿۱۵﴾ و ابراهیم [را نیز
 فرستادیم] چنین بود که به قومش گفت: خداوند را پرستید
 و از او پروا بدارید. اگر بدانید، این برایتان بهتر است.
 ﴿۱۶﴾ جز این نیست که به جای خداوند بتها را می پرستید
 و دروغ آفرینی می کنید. بی گمان کسانی را که به جای
 خداوند می پرستید، نمی توانند به شما روزی دهند، پس از
 نزد خداوند روزی بجوید. و او را پرستید و او را سپاس
 گزارید، که به سوی او بر گردانده می شوید ﴿۱۷﴾ و اگر
 [وحی را] دروغ می انگارید، [بدانید که] امتهایی پیش از
 شما [نیز آن را] دروغ انگاشتند. و بر عهده رسول [خدا] جز
 پیام رسانی آشکار نیست ﴿۱۸﴾ آیا نیندیشیده اند که
 خداوند چگونه آفرینش را آغاز می کند، سپس آن را باز
 می گرداند. بی گمان این بر خداوند آسان است ﴿۱۹﴾
 بگو: در زمین بگردید، آن گاه بنگرید چگونه آفرینش را
 آغاز کرد، سپس خداوند آن نشأه آخرت، را پدید
 می آورد. بی گمان خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۲۰﴾
 هر کس را که بخواهد عذاب می کند و به هر کس که
 بخواهد رحمت می آورد و به سوی او باز گردانده می شوید
 ﴿۲۱﴾ و شما در زمین و در آسمان [از خداوند] گریز و
 گزیری ندارید و به جای خداوند هیچ دوست را و یآوری
 ندارید ﴿۲۲﴾ و کسانی که به آیات خداوند و لقای او
 کفر ورزیده اند، اینانند که از رحمت من نومید شده اند و
 اینان عذابی دردناک دارند ﴿۲۳﴾

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ
فَأَنجَلَهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا
مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا
وَمَا وَلَكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾
فَقَامَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَعَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا
إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ
بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَيْنَكُم لَتَأْتُونَ
الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ
الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّبِنَا
بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ
انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

آن گاه پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: او را بکشید یا
او را بسوزانید. سرانجام خداوند او را از آتش نجات داد.
بی شک در این [ماجرای] برای گروهی که باور می‌دارند،
نشانه‌هایی است ﴿۲۴﴾ و [ابراهیم] گفت: جز این نیست
که به جای خداوند برای دوستی بین خود در زندگانی دنیا
بتان را [به پرستش] گرفته‌اید، آن گاه در روز قیامت برخی
از شما برخی [دیگر] را انکار می‌کند و برخی از شما به
برخی دیگر لعنت می‌فرستد و جایگاهتان آتش [جهنم]
است و شما یاورانی ندارید ﴿۲۵﴾ آن گاه لوط به او
گروید، [ابراهیم] گفت: من به سوی پروردگارم هجرت
می‌کنم. بی گمان او پیروزمند فرزانه است ﴿۲۶﴾ و به او
اسحاق و یعقوب بخشیدیم و در فرزندانش پیامبری و
کتاب مقرر داشتیم. و پاداشش را در دنیا [نیز] به او دادیم و
او در آخرت از شایستگان است ﴿۲۷﴾ و لوط [را
فرستادیم] چنین بود که به قومش گفت: شما ناشایستی‌ای
به بار می‌آورید که هیچ کس از جهانیان در [ارتکاب] آن
از شما پیشی نگرفته است ﴿۲۸﴾ آیا شما [از روی شهوت]
با مردان در می‌آمیزید و راه [فطری و شرعی برای تناسل]
را می‌گسلید و در محافل خود کار ناپسند انجام می‌دهید؟
و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: اگر از راستگوییانی
عذاب خدا را برایمان بیاور ﴿۲۹﴾ گفت: پروردگارا، مرا
بر [ضد] گروه فسادکاران یاری رسان ﴿۳۰﴾

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُواكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَقُومُوا لِعِبَادَةِ اللَّهِ وَأَرْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

و هنگامی که فرستادگان ما برای ابراهیم مژده آوردند، گفتند: ما هلاک کننده [مردم] این شهریم. ابی گمان مردمانش ستمکار بودند ﴿۳۱﴾ [ابراهیم] گفت: به راستی لوط در آنجاست. گفتند ما به هر کس که در آنجاست، داناتریم. بی گمان او و خانواده‌اش را رهایی می‌بخشیم مگر زنش را که از بازماندگان خواهد بود ﴿۳۲﴾ و چون فرستادگان ما به نزد لوط آمدند، از آنان اندوهگین شد و از آنان دلتنگ گشت. و [فرستادگان] گفتند: مترس و نگران مباش که ما نجات دهندگان تو و خانواده‌ات هستیم مگر زنت که از بازماندگان خواهد بود ﴿۳۳﴾ ما به [سزای] آنکه نافرمانی می‌کردند، بر مردمان این شهر از آسمان کیفر نازل خواهیم کرد. ﴿۳۴﴾ و به راستی از آن [شهر] برای گروهی که خرد می‌ورزند نشانه‌ای روشن بر جای گذاشتیم ﴿۳۵﴾ و به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم و گفت: ای قوم من خداوند را پرستید و به روز بازپسین امید دارید و در این سرزمین در تباهی مکوشید ﴿۳۶﴾ پس او را دروغزن انگاشتند، در نتیجه زلزله آنان را فرو گرفت و در سرایشان از پای در آمدند ﴿۳۷﴾ و عاد و ثمود را [نیز نابود کردیم] و به یقین برخی از مسکنهایشان برایتان روشن شده است. و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته جلوه داد و آنان را در حالی که بینا بودند از راه [راست] باز داشت ﴿۳۸﴾

وَقَرُّونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ
بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ
﴿٣٩﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَن أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ
حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَن أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَن
خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَن أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ
الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ
الَّتِي اتَّخَذَتْ بُيُوتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ
دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ
الْأَمْثَلُ نُضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾
خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ أَتُلُّ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

﴿٤٥﴾

و قارون و فرعون و هامان [را نیز نابود کردیم] و به راستی
موسی با [نشانه‌های] روشن نزد آنان آمده بود، پس در آن
سرزمین استکبار ورزیدند و پیشرو نبودند ﴿۳۹﴾ آن گاه
هر یک را به [سزای] گناهش گرفتار کردیم، پس کسی از
آنان بود که بر او شبناد فرستادیم. و از آنان کسی بود که
بانگ مرگبار او را فرو گرفت و کسی از آنان بود که او را
در زمین فرو بردیم و کسی از آنان بود که [او را] غرقه
ساختیم. و خداوند هرگز بر آن نبود که به آنان ستم روا
دارد بلکه بر خودشان ستم می کردند ﴿۴۰﴾ وصف آنان
که به جای خداوند دوستانی گرفته اند، مانند وصف
عنکبوت است که خانه‌ای ساخت و اگر می دانستند
سست ترین خانه‌ها خانه عنکبوت است ﴿۴۱﴾ بی شک
خداوند می داند [وضع و حال] هر آنچه را که به جای او
[به نیایش] می خوانند. و او پیروزمند فرزانه است ﴿۴۲﴾ و
این مثلهاست که آنها را برای مردم می زنیم و جز دانیان
آن را در نمی یابند ﴿۴۳﴾ خداوند آسمانها و زمین را به
حق آفرید. بی گمان در این مایه عبرتی برای مؤمنان است
﴿۴۴﴾ [ای محمد ﷺ] بخوان آنچه از کتاب [آسمانی]
را که به تو وحی شده است و نماز را بر پای دار. که نماز
از [کارهای] ناشایست و ناپسند باز می دارد. و حقا که یاد
خداوند بزرگتر است و خداوند آنچه را می کنید، می داند

﴿۴۵﴾

وَلَا تُجَدِّلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا
وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَنَا وَالْهَكُمُ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَلِكَ أُنْزِلَ إِلَيْكَ الْكِتَابُ فَلِلَّذِينَ
ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ
يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ
بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ آيَاتٌ
بَيِّنَاتٌ فِي صُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ
بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ
آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا
نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ يُتْلَى عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَى
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ بَيِّنًا وَبَيِّنَاتٍ
شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

و با اهل کتاب جز به [روشی] که آن بهتر است مجادله
نکنید. مگر با کسانی از ایشان که ستم کردند و بگویند به
آنچه بر ما فرو فرستاده شده و آنچه بر شما فرو فرستاده
شده، ایمان آورده‌ایم و معبود ما و معبود شما یکی است و
ما فرمانبردار اویم ﴿۴۶﴾ و بدینسان به تو کتاب [آسمانی]
نازل کردیم. پس کسانی که به آنان کتاب [آسمانی]
بخشیدیم به آن ایمان می‌آورند و از همینان [نیز] کسی
هست که به آن ایمان می‌آورد. و آیات ما را جز کافران
انکار نمی‌کنند ﴿۴۷﴾ و پیش از [نزول] آن نمی‌توانستی
هیچ کتابی را بخوانی و آن [کتاب] را به دست خویش
بنویسی، چه آن گاه بداندیشان در شک می‌افتادند ﴿۴۸﴾
بلکه آن [قرآن] در دل دانش یافتگان آیاتی روشن است و
جز ستمکاران آیات ما را انکار نمی‌کنند ﴿۴۹﴾ و گفتند:
چرا نشانه‌هایی از پروردگارش بر او فرستاده نشد؟ بگو:
نشانه‌ها تنها به نزد خداوند است و من فقط هشدار دهنده‌ای
آشکارم ﴿۵۰﴾ آیا آنان را کفایت نکرده است آنکه ما بر
تو کتاب [آسمانی] نازل کرده‌ایم که بر آنان خوانده
می‌شود. بی‌گمان در این [کار] برای گروهی که باور
می‌دارند رحمت و پندی هست ﴿۵۱﴾ بگو: خداوند [به
عنوان] گواه بین من و شما بس است. آنچه را که در
آسمانها و زمین است می‌داند. و کسانی که به باطل
گرویدند و به خداوند کفر ورزیدند. اینانند که زیانکارند

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ
 الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْةٌ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾
 يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ
 بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ
 وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
 ﴿٥٥﴾ يِعْبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي
 فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا
 تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
 خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرٍ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا
 وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ
 رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾
 وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ
 الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ
 يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُوَ إِنَّ
 اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ
 مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا
 لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

﴿٦٣﴾

عذاب را از تو به شتاب می‌طلبند و اگر می‌عادی معین نبود
 به یقین عذاب به آنان می‌رسید. و ناگهان در حالی که
 ندانند به سوی آنان خواهد آمد ﴿۵۳﴾ عذاب را از تو به
 شتاب می‌طلبند و بی گمان جهنم فراگیر کافران است
 ﴿۵۴﴾ روزی که عذاب از فرازشان و از زیر پاهایشان آنان
 را فرو می‌پوشاند و [خداوند] می‌فرماید: [مزه] آنچه را که
 می‌کردید، بچشید. ﴿۵۵﴾ ای بندگان مؤمن من، بی گمان
 زمین من فراخ است، پس تنها مرا بندگی کنید ﴿۵۶﴾ هر
 جاننداری چشنده مرگ است، آن گاه به سوی ما باز
 گردانده می‌شوید ﴿۵۷﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و
 کارهای شایسته کرده‌اند، قطعاً آنان را از بهشت به
 غرفه‌هایی فرود آوریم که از فرو دستش جویباران روان
 است، حال آنکه در آنجا جاودان خواهند بود. چه نیک
 است پاداش عمل کنندگان ﴿۵۸﴾ همان کسانی که
 بردباری ورزیدند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند
 ﴿۵۹﴾ و چه بسا جانورانی که روزی‌شان را بر دوش
 نمی‌کشند. خداوند به آنها و شما روزی می‌دهد. و او
 شنوای داناست ﴿۶۰﴾ و اگر از آنان بپرسی، چه کسی
 آسمانها و زمین را آفریده و خورشید و ماه را رام کرده
 است، البته گویند: خداوند. پس از چه جهت [از راه حق]
 گردانده می‌شوند؟ ﴿۶۱﴾ خداوند روزی را برای هر کس
 از بندگان که بخواهد، فراخ می‌گرداند و برای هر کس
 که بخواهد تنگ می‌دارد. خداوند به همه چیز داناست
 ﴿۶۲﴾ و اگر از آنان بپرسی چه کسی از آسمان آبی را
 نازل کرد، آن گاه از آن زمین را پس از پژمردنش زنده [و
 سر سبز] ساخت، البته گویند: خداوند. بگو: ستایش
 خداوند راست. بلکه بیشتر آنان خرد نمی‌ورزند ﴿۶۳﴾

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ
 الْآخِرَةَ لَهِیَ الْحَيَاوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٥﴾ فَإِذَا رَكِبُوا
 فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ
 إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٦﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ
 وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا
 حَرَمًا مَّأْمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ
 أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ
 لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٩﴾
 وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٠﴾

و این زندگانی دنیا جز سرگرمی و بازیچه نیست. و البته
 اگر می دانستند، سرای آن جهانی همان زندگانی [راستین]
 است. ﴿۶۴﴾ پس چون در کشتیها سوار شوند، خداوند
 را- در حالی که دین [خود] را برای او خالص می دارند-
 به دعا خوانند، پس چون آنان را [با آوردن] به خشکی
 رهایی بخشید، آن هنگام است که آنان شرک می آورند
 ﴿۶۵﴾ تا (سرانجام) درباره آنچه به آنان بخشیده ایم،
 ناسپاسی کنند و تا بهره مند گردند. پس [حقیقت حال را]
 خواهند دانست ﴿۶۶﴾ آیا ندیده اند که حرمی ایمن مقرر
 داشته ایم حال آنکه مردم از پیرامونشان ربوده می شوند؟ آیا
 به باطل می گروند و نعمت خداوند را ناسپاسی می کنند؟
 ﴿۶۷﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ
 بندد یا حق را چون به سوی او آید، دروغ انگارد. آیا
 جایگاه کافران در جهنم نیست؟ ﴿۶۸﴾ و کسانی که در
 راه ما کوشش کنند آنان را به راههای خویش رهنمون
 شویم. و بی گمان خداوند با نیکوکاران است ﴿۶۹﴾

سُورَةُ الرُّومِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ
 بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِي بِضْعِ سِنِينَ ۖ لِلَّهِ الْأَمْرُ
 مِن قَبْلُ وَمِنْ بَعْدٍ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
 بَنَصْرٍ ۖ لِلَّهِ يَنْصُرُ مَن يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

سوره روم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الم (الف. لام. میم) ﴿۱﴾ رومیان شکست خوردند ﴿۲﴾
 در نزدیکترین سرزمین. و آنان پس از شکستشان پیروز
 خواهند شد ﴿۳﴾ در عرض چند سال. پیش از این و پس
 از این، حکم از آن خداست و آن روز مؤمنان به یاری خدا
 شادمان شوند ﴿۴﴾ هر که را خواهد یاری می کند و او
 پیروزمند مهربان است ﴿۵﴾

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ
يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ
يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ
وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَوُوا
السَّوَاءِ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ
﴿١٠﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ
يَكُن لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُؤْمِدُ يُتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾
فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي
رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

[خداوند] به وعده‌ای راستین [وعده کرده است]. خداوند وعده‌اش را خلاف نمی‌کند ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۶﴾ از [تدبیر] زندگانی دنیا [تنها] ظاهر را می‌دانند و آنان از آخرت غافلند ﴿۷﴾ آیا در ضمیر خود اندیشه نکرده‌اند [که در یابند] خداوند آسمانها و زمین و آنچه را بین آنهاست مگر به حق و [تعیین] سر آمد مقرر نیافریده است؟ و به راستی بسیاری از مردم به لقای پروردگارشان ناباورند ﴿۸﴾ آیا در زمین نگشته‌اند، که بنگرند سرانجام پیشینیان‌شان چگونه شد؟ از آنان توانمندتر بودند و زمین را کند و کاو کردند و آن را بیشتر از آنچه [اینان] آبادش کرده‌اند، آباد کردند و رسولانشان با معجزه‌ها به سوی آنان آمدند. پس خداوند بر آن نبود که بر آنان ستم کند. بلکه [آنان] بر خودشان ستم می‌کردند ﴿۹﴾ آن گاه [باز] سرانجام آنان که بدی کردند بدتر شد، از آنکه آیات خدا را دروغ انگاشتند و آن را ریشخند می‌کردند ﴿۱۰﴾ خداوند آفرینش را آغاز می‌کند، سپس بازش می‌گرداند، آن گاه به سوی او باز گردانده می‌شوید ﴿۱۱﴾ و روزی که قیامت بر پا شود، گناهکاران خاموش [و ناامید] شوند ﴿۱۲﴾ و آنان از شریکانشان هیچ شفاعت کننده‌ای نخواهند داشت. و به شریکانشان ناباور خواهند بود ﴿۱۳﴾ و روزی که قیامت بر پا شود، آن روز [مردم] پراکنده می‌شوند ﴿۱۴﴾ اما آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، آنان را در مرغزاری شاد کنند ﴿۱۵﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ
 فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَنَ اللَّهِ
 حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ
 الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي
 الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ
 آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ
 تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ
 أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ
 مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافَ
 أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَنَاصِرِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ
 ﴿٢٢﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
 وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
 يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا
 وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ
 بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

و اما آنان که کفر ورزیدند و آیات ما و لقای آخرت را
 دروغ انگاشتند [بدانند که] ایشان در عذاب احضار خواهند
 شد ﴿۱۶﴾ پس چون در شامگاه و بامداد در آید خداوند
 را چنان که باید به پاکی یاد کنید ﴿۱۷﴾ و ستایش در
 آسمانها و زمین او راست و [نیز] در پایان روز و به هنگام
 نیمروزتان ﴿۱۸﴾ زنده را از مرده بر می آورد و مرده را از
 زنده بر می آورد و زمین را پس از پژمردنش زنده [و حرم]
 می سازد و بدینسان [از گورها] بیرون آورده می شوید
 ﴿۱۹﴾ و از نشانه هایش آن است که شما را از خاک
 آفرید. آن گاه شما مردمانی در زمین پراکنده شدید
 ﴿۲۰﴾ و از نشانه هایش آن است که برایتان از [جنس]
 خودتان همسرانی آفرید تا به آنها آرام گیرید و بین شما
 دوستی و مهربانی مقرر داشت. بی گمان در این [کار] برای
 گروهی که می اندیشند مایه های عبرتی است ﴿۲۱﴾ و از
 نشانه هایش آفرینش آسمانها و زمین و گونه گونی زبانها و
 رنگهایتان است. بی گمان در این [کار] برای دانشوران
 مایه های عبرتی است ﴿۲۲﴾ و از نشانه هایش خفتنتان در
 شب و روز و روزی جستنتان از فضل اوست. بی گمان در
 این [کار] برای گروهی که گوش شنوا دارند مایه های
 عبرتی هست ﴿۲۳﴾ و از نشانه های اوست که برای بیم و
 امید برق را به شما می نمایاند و از آسمان آبی نازل می کند،
 آن گاه از آن زمین را پس از پژمردنش زنده [و حرم]
 می گرداند. بی گمان در این [کار] برای گروهی که خرد
 می ورزند مایه های عبرتی است ﴿۲۴﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾
وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنُوتُونَ ﴿٢٦﴾
وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ
وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّن شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ
أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾
بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ
عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مُنِيبِينَ
إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذِينَ قَرَّعُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
كُلَّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

و از نشانه‌های اوست که آسمان و زمین به حکم او [بر
جای] می‌ایستند. سپس چون به صلایی شما را از زمین
فراخواند، ناگهان شما برانگیخته می‌شوید ﴿۲۵﴾ و هر آن
کس که در آسمانها و زمین است، از آن اوست. یکا یک
[آنان] فرمانپذیر او هستند ﴿۲۶﴾ و اوست کسی که
آفرینش را آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند و آن
[باز گرداندن] بر او آسانتر است و وصف والاتر در
آسمانها و زمین از آن اوست. و او پیرومند فرزانه است
﴿۲۷﴾ برایتان از حال خودتان مثلی می‌زند. آیا از ملک
یمنیه‌ایتان در آنچه به شما روزی داده‌ایم شریکانی دارید تا
شما در آن برابر [و یکسان] باشید. در حالی که همچون
ترس از خودتان (افراد آزاد) از آنان بترسید. بدینسان
نشانه‌ها را برای گروهی که خرد می‌ورزند، به روشنی بیان
می‌کنیم ﴿۲۸﴾ بلکه ستمکاران بی هیچ دانشی از
خواسته‌های [نفسانی] خود پیروی کردند. پس کیست
کسی را که خداوند بیراه گذاشته است، هدایت کند؟ و
آنان یاورانی ندارند ﴿۲۹﴾ پس روی [دل] ات را با حق
گرایی تمام به سوی این دین بگردان. از فطرت الهی که
مردم را بر اساس آن پدید آورده است [پیروی کن].
آفرینش خداوند دگرگونی نمی‌پذیرد. دین استوار این
است. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۳۰﴾ انابت‌کنان به
[درگاه او پرستش کنید] و از او پروا بدارید و نماز بگزارید
و از مشرکان نباشید ﴿۳۱﴾ از [همان] کسانی که دینشان را
بخش بخش کردند و گروه گروه شدند. هر گروهی به
آنچه نزد خود دارند، خرسندند ﴿۳۲﴾

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا
 أَذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾
 لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾
 أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ
 يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ
 تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾
 أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
 وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَآتِ
 ذَا الْقُرْبَى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ
 لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾
 وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِنْ رَبٍّ لَيْرَبُوا بِأَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا
 يَرَبُّوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ
 اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اللَّهُ الَّذِي
 خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكَ كُمْ مِنْ شَيْءٍ
 سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي
 الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
 بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

و چون به مردم رنجی رسد، پروردگارشان را انابت کنان
 بخوانند، سپس چون از [سوی] خود رحمتی به آنان بچشاند
 آن گاه گروهی از آنان به پروردگارشان شرک می آورند
 ﴿۳۳﴾ تا سرانجام درباره آنچه به آنان بخشیدیم ناسپاسی
 کنند. پس بهره مند شوید که به زودی [حقیقت را] خواهید
 دانست ﴿۳۴﴾ آیا بر آنان دلیلی نازل کرده ایم، پس آن
 [دلیل] به [درستی] آنچه به او شرک می آورند سخن
 می گوید؟ ﴿۳۵﴾ و چون به مردم [طعم] رحمتی بچشانیم،
 به آن شادمان می شوند. اگر به سزای کردار پیشینشان
 رنجی به آنان برسد، ناگاه آنان ناامید می شوند ﴿۳۶﴾ آیا
 ندیده اند که خداوند روزی را برای هر آن کس که
 بخواهد فراخ می گرداند و تنگ می دارد؟ در این [قبض و
 بسط] برای اهل ایمان نشانه ها است ﴿۳۷﴾ پس به خویشاوند
 حقش را بده و [نیز] حق بینوا و در راه مانده را. این برای
 کسانی که خشنودی خداوند را می جویند، بهتر است. و
 ایشانند که رستگارند ﴿۳۸﴾ و آنچه [به قصد] ربا می دهید
 تا [بهره شما] در اموال مردم افزونتر گردد. [بدانید که] در
 نزد خداوند افزون نمی شود. و زکاتی را که در طلب
 خشنودی خداوند پرداخت کرده باشید، پس همینان افزونی
 یافتگانند ﴿۳۹﴾ خداوند کسی است که شما را آفرید
 آنگاه به شما روزی داد، سپس شما را می میراند، باز
 زنده تان می کند. آیا از شریکانتان کسی هست که چیزی از
 این [کارها] را انجام دهد؟ او پاک [و منزه] و از آنچه
 شرک می آورند [بسی] والاتر است ﴿۴۰﴾ از عملکرد
 مردم فساد در بیابان و دریا آشکار شد. تا [خداوند] سزای
 برخی از آنچه را که کرده اند، به آنان بچشاند. باشد که
 آنان باز گردند ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤١﴾ فَأَقِمْ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٢﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ
كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُ يَمْهَدُونَ ﴿٤٣﴾
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ
فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٤﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ
يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ
وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ
رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَأَنْتَقَمْنَا مِنْ
الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٦﴾
اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي
السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ
يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ
أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٨﴾ فَانْظُرْ إِلَى
ءَاثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ
ذَلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٩﴾

بگو: در زمین بگردید، آن گاه بنگرید چگونه بود سرانجام
آنان که پیش از این بودند. بیشتر آنان مشرک بودند
﴿۴۱﴾ پس روی [دل] خود را پیش از آنکه روزی فرا
رسد که برایش باز گشتی از [سوی] خداوند نیست. به
سوی [این] دین درست بگردان. آن روز [مردم] متفرق
شوند ﴿۴۲﴾ هر کس که کفر ورزد [بداند که] کفرش [به
زیان] اوست و هر کس کردار شایسته کند، پس برای
خودشان پیش اندیشی می‌کنند ﴿۴۳﴾ تا [خداوند] به
کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند از
فضل خود پاداش دهد. بی گمان او کافران را دوست
نمی‌دارد ﴿۴۴﴾ و از نشانه‌های او آن است که باده‌ها را
مژده آور می‌فرستد و تا از رحمت خود به شما بچشاند و
تا کشتیها به فرمان او روان گردند و تا از فضل او [روزی]
بجوید و باشد که شکر گزایید ﴿۴۵﴾ و به راستی پیش از
تو رسولانی به سوی قومشان فرستادیم، که برای آنان
نشانه‌ها [ی روشن] آوردند، پس از کسانی که گناه کردند،
انتقام گرفتیم و یاری دادن مؤمنان بر عهده ما بود ﴿۴۶﴾
خداوند کسی است که باده‌ها را می‌فرستد، آن گاه ابر را بر
می‌انگیزد، سپس آن [ابر] را در آسمان چنان که خواهد،
می‌گستراند و آن را پاره پاره می‌گرداند، و می‌بینی که از
لابه‌لای آن قطره [های درشت] باران بیرون می‌آیند. پس
چون آن را به آن بندگان رساند که می‌خواهد آن گاه
است که آنان شادمان می‌شوند ﴿۴۷﴾ و بی شک پیش از
آنکه باران پیش از آن (نمایان شدن ابر) بر آنان فرو
فرستاده شود، ناامید بودند ﴿۴۸﴾ پس به آثار رحمت
خداوند بنگر که چگونه زمین را پس از پژمردنش زنده [و
خرم] می‌گرداند. بی گمان این [خداوند] زنده کننده
مردگان است. و او بر هر کاری تواناست ﴿۴۹﴾

وَلَيْنُ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمِعُ
الصَّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ
الْعُمَى عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا
فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ ۞ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ
ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ
بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ
الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا
لَبِئْسُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ
إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ
يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

﴿٦٠﴾

و اگر بادی بفرستیم، آن گاه آن [کشتزار] را زرد شده
بینند، پس از آن ناسپاس می‌شوند ﴿۵۱﴾ پس تو
نمی‌توانی به مردگان [سخنی] بشنوی و [نیز] نمی‌توانی به
کران چون پشت کتان روی بگردانند آواز بشنوی ﴿۵۲﴾
و تو هدایتگر نابینایان از گمراهی آنان نیستی. نمی‌توانی
جز به کسی که آیات ما را باور می‌دارد، بشنوی، پس
آنان فرمانبردارند ﴿۵۳﴾ خداوند کسی است که [در آغاز]
شما را از ناتوانی آفرید، سپس بعد از ناتوانی، توانایی مقرر
نمود، باز پس از توانایی ناتوانی و پیری قرار داد. هر آنچه
بخواهد، می‌آفریند. و او دانای تواناست ﴿۵۴﴾ و روزی
که قیامت بر پا شود، گناهکاران سوگند یاد می‌کنند که
[در دنیا یا گور] جز یک لحظه درنگ نکرده‌اند. بدینسان
[از راه حق] بر گردانده می‌شوند ﴿۵۵﴾ و دانش و ایمان
یافتگان گفتند: به راستی به حکم کتاب الهی تا روز
رستاخیز مانده‌اید. که روز رستاخیز این است. ولی شما
نمی‌دانستید ﴿۵۶﴾ پس آن روز به ستمکاران
عذرخواهی‌شان سود نبخشد و آنان [برای کسب خشنودی
خداوند] مهلت نیابند ﴿۵۷﴾ و بی‌گمان در این قرآن برای
مردم از هر مثلی بیان کرده‌ایم. و اگر برای آنان نشانه‌ای
بیاوری، کافران گویند: شما جز بیهوده گوی نیستید ﴿۵۸﴾
بدینسان خداوند بر دلهای آنان که نمی‌دانند مهر می‌نهد
﴿۵۹﴾ پس بردباری پیشه کن، به راستی وعده خداوند حق
است و آنان که یقین نمی‌آورند تو را به سبکسری و
ندارند ﴿۶۰﴾

سُورَةُ لُقْمَانَ

سوره لقمان

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ ۙ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٢﴾ اَلَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۚ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَاَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَاَن فِى اُذُنَيْهِ وَقْرًا ۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيمٍ ﴿٦﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتُ النَّعِيْمِ ﴿٧﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۖ وَعَدَ اللّٰهُ حَقًّا ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٨﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَّرَوْنَهَا ۖ وَاَلْقٰى فِى الْاَرْضِ رَوْسًى اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ ۚ وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ ۚ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَنْثَبْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ﴿٩﴾ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِىْ مَاذَا خَلَقَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ۚ بَلِ الْظٰلِمُوْنَ فِى ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٠﴾

الم (الف. لام. میم) ﴿۱﴾ این آیه‌های کتاب حکمت آمیز است ﴿۲﴾ رهنما و رحمتی برای نیکوکاران ﴿۳﴾ کسانی که نماز بر پا می‌دارند و زکات می‌پردازند و آنان به آخرت یقین می‌آورند ﴿۴﴾ اینان از [سوی] پروردگارشان بر خوردار از هدایتند و همینان رستگارند ﴿۵﴾ و از مردم کسی هست که خریدار سخنان بیهوده است تا بی [هیچ] دانش [مردم را] از راه خداوند گمراه سازد. و آن را به ریشخند گیرد. همینانند که عذاب خوار کننده [در پیش] دارند ﴿۶﴾ و چون آیات ما بر او خوانده می‌شود، تکبرکنان روی گرداند. گویی که آن را نشنیده است. گویا که در دو گوش او سنگینی‌ای هست. پس او را به عذابی دردناک خبر ده ﴿۷﴾ آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، باغهای پر ناز [و نعمت] دارند ﴿۸﴾ که در آنجا جاودانه‌اند. [خداوند] به وعده‌ای راستین [وعده داده است]. و او پیروزمند فرزانه است ﴿۹﴾ آسمانها را بی ستونهایی که آنها را ببینید آفریده است و در زمین کوه‌های استوار افکنده که مبادا شما را بجنباند و در آنجا از هر جانوری پراکنده است. و از آسمان آبی نازل کردیم، آن گاه در زمین از هر گونه‌ای ارزشمند رویانیدیم ﴿۱۰﴾ این آفرینش خداوند است. پس به من بنمایید، کسانی که جز او هستند، چه آفریده‌اند؟ بلکه ستمکاران در گمراهی آشکارند ﴿۱۱﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَنَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَنُ لِبَنِيهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۖ يَبْنَىٰ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ ۖ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَبْنَىٰ إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَبْنَىٰ أَقِمِ الصَّلَاةَ ۖ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ ۖ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۖ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزَمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ ۖ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ ۖ وَأَغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۖ إِنَّ

أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

و به راستی به لقمان حکمت بخشیدیم [با این پیام] که: خدا را شکر گزار. و هر کس شکر می گزارد، [بداند که] تنها به [سود] خویش شکر می گزارد و هر کس کفران ورزد، [بداند که] خداوند بی نیاز ستوده است ﴿۱۲﴾ و چنین بود که لقمان به پسرش در حالی که او را اندرز می داد، گفت: پسر جان، به خداوند شرک نوز. به راستی که شرک ستمی بزرگ است ﴿۱۳﴾ و انسان را [نسبت] به پدر و مادرش [به نیکی] سفارش کرده ایم. مادرش با ضعف روز افزون او را آبتن بوده است و از شیر باز گرفتنش در دو سال است. [سفارش کرده ایم] که برای من و پدر و مادرت شکر گزار و باز گشت به سوی من است ﴿۱۴﴾ و اگر تو را بر آن داشتند که چیزی را که به [حقیقت] آن دانشی نداری به من شرک آوری، از آنان اطاعت مکن و در دنیا با آنان به نیکی معاشرت کن و از راه کسی پیروی کن که به سوی من [آهنگ] باز گشت دارد. آن گاه بازگشتان به سوی من است، پس شما را از آنچه می کردید، آگاه خواهم ساخت ﴿۱۵﴾ پسر جان، بی گمان اگر آن [عملی] هموزن دانه ای از سپندان باشد، آن گاه در [میان] تخته سنگی یا در آسمانها یا در زمین باشد، خداوند آن را در میان خواهد آورد. بی گمان خداوند باریک بین با خبر است ﴿۱۶﴾ پسر جان، نماز را بر پای دار و به نیکی فرمان ده و از ناپسند باز دار و بر هر آنچه به تو برسد بردباری کن که این از کارهای سترگ است ﴿۱۷﴾ و رخسار خود را از مردم بر متاب. و در زمین خرامان راه مرو. بی گمان خداوند هیچ متکبر فخر فروشی را دوست نمی دارد ﴿۱۸﴾ و در رفتار میان روی کن و آوازت را آهسته بدار، [بدانکه] بدترین آوازاها آواز خران است ﴿۱۹﴾

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهَرَةً وَبَاطِنَةً ۖ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُوْكَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَن يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۚ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَٰئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَتَمَّا فِي الْأَرْضِ مِن شَجَرَةٍ أَقْلَمُ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِن بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ كَلِمَتُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

آیا نیندیشیده‌اید که خداوند آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است برایتان رام گردانید و نعمتهای خود را پیدا و ناپیدا بر شما تمام کرد؟ و از مردم کسی هست که در [باره] خداوند بی هیچ دانشی و هدایتی و کتابی روشن مجادله می‌کند ﴿۲۰﴾ و چون به آنان گفته شود. از چیزی پیروی کنید که خداوند نازل کرده است، گویند: بلکه از چیزی پیروی کنیم که نیاکانمان را بر آن یافته‌ایم. آیا [از آنان پیروی می‌کنند] حتی اگر شیطان آنان را به سوی عذاب دوزخ فرا خواند؟ ﴿۲۱﴾ و هر کس نیکوکارانه روی [دل] خویش به سوی خداوند آورد، بداند که به دست آویزی استوار چنگ زده است و سرانجام کارها به سوی خداوند است ﴿۲۲﴾ و هر کس که کافر شود. کفر او تو را اندوهگین نسازد، باز گشت آنان به سوی ماست پس آنان را به [حقیقت] آنچه می‌کردند، خبر دهیم. بی گمان خداوند به راز دلها داناست ﴿۲۳﴾ آنان را اندکی بهره‌مند می‌سازیم، آن گاه آنان را به [تحمل] عذابی سخت ناگزیر سازیم ﴿۲۴﴾ و اگر از آنان پرسشی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است، قطعاً گویند: خداوند. بگو ستایش خدای راست. ولی بیشترشان نمی‌دانند ﴿۲۵﴾ آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداوند است. بی گمان خداوند است که بی نیاز ستوده است ﴿۲۶﴾ و اگر همه درختان زمین قلم شوند و دریا [جوهر]. آن گاه هفت دریا [ی دیگر] یاریگر آن [دریا] شوند، سخنان خداوند پایان نپذیرند. بی گمان خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲۷﴾ آفرینش و برانگیختن [همه] شما جز مانند [آفرینش و برانگیختن] یک تن نیست. بی گمان خداوند شنوای بیناست ﴿۲۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي
 اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ
 مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي
 فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِّنْ عَايَاتِهِ إِنِّي فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُم
 مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
 نَجَّاهُم إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
 كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ
 وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ
 هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا
 تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ
 ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ
 وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا
 تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ
 إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

آیا ندیده‌ای که خداوند از شب می‌کاهد و بر روز
 می‌افزاید و از روز می‌کاهد و بر شب می‌افزاید؟ و
 خورشید و ماه را رام کرده است. هر یک تا مدتی مقرر
 روان است و آنکه خداوند از آنچه می‌کنید با خبر است
 ﴿۲۹﴾ این از آن است که خداوند حق است و [از آن] که
 آنچه به جای او می‌پرستند باطل است. و [از آن] که
 خداوند است که بلند مرتبه بزرگ است ﴿۳۰﴾ آیا
 ندیده‌ای که کشتی در دریا به فضل خداوند روان است تا
 [برخی] از نشانه‌های خود را به شما بنمایاند. بی گمان در
 این [کار] مایه‌های عبرتی برای هر شکیبای سپاسگزار است
 ﴿۳۱﴾ و چون موجی سایه‌بان وار آنان را فرو گیرد
 خداوند را- در حالی که عبادت را برای او خالص
 گردانده‌اند- می‌خوانند. پس چون آنان را با رساندن به
 خشکی رهایی بخشد، آن گاه [برخی] از آنان میانه‌رو
 است. و هیچ کس جز غدار ناسپاس آیات ما را انکار
 نمی‌کند ﴿۳۲﴾ ای مردم، از پروردگارتان پروا بدارید و از
 روزی بترسید که هیچ پدری از فرزندش کفایت نکند و نه
 هیچ فرزندی است که او بتواند چیزی را از پدرش کفایت
 کند. بی گمان وعده خداوند راست است، پس زندگانی
 دنیا شما را نفریبد و شیطان فریبکار شما را نسبت به خداوند
 فریب ندهد ﴿۳۳﴾ به راستی دانش [زمان و چگونگی]
 روز قیامت به نزد خداوند است. و باران را فرو می‌فرستد و
 آنچه را در رحمهاست می‌داند. و هیچ کس نمی‌داند فردا
 چه به دست می‌آورد. و هیچ کسی نمی‌داند که در کدام
 سرزمین می‌میرد، بی گمان خداوند دانا [و] آگاه است
 ﴿۳۴﴾

سُورَةُ السَّجْدَةِ

سوره سجده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

اَلَمْ ۙ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ
 اَلْعَالَمِينَ ۝ اَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكَ لِشُنُذِرَ قَوْمًا مَّا اَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ
 لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ۝ اَللّٰهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ
 وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى
 الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ اَفَلَا
 تَتَذَكَّرُونَ ۝ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ اِلَى الْاَرْضِ
 ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ اَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا
 تَعُدُّونَ ۝ ذٰلِكَ عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيْمُ ۝ الَّذِي اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ وَبَدَأَ
 خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ۝ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ
 سُُلٰلَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ۝ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيْهِ مِنْ
 رُّوْحِهٖ ۚ وَجَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْاَبْصَرَ وَالْاَفْئِدَةَ
 قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۝ وَقَالُوا اِذَا ضَلَلْنَا فِي الْاَرْضِ
 اَءِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۚ بَلْ هُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ كٰفِرُوْنَ
 ۝ قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ
 ثُمَّ اِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ۝

الم (الف. لام. میم) ﴿۱﴾ فرو فرستادن این کتاب - که هیچ
 شکی در آن روا نیست - از [سوی] پروردگار جهانیان است
 ﴿۲﴾ آیا می‌گویند: آن را بر ساخته است؟ [نه] بلکه آن
 حق [و] از سوی پروردگارت آمده است تا قومی را که
 هشدار دهنده‌ای پیش از تو به نزد آنان نیامده است، هشدار
 دهی. باشد که آنان راه یابند ﴿۳﴾ خداوند کسی است که
 آسمانها و زمین و آنچه را که ما بین آنهاست در شش روز
 آفرید آن گاه بر عرش استیلا یافت. جز او هیچ دوست و
 شفاعت کننده‌ای ندارد. آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۴﴾ کار
 [هستی] را از آسمان [گرفته] تا زمین تدبیر می‌کند. سپس
 [حاصل] آن در روزی که مقدارش از روی شمارش شما
 هزار سال است به سوی او فرامی‌رود ﴿۵﴾ این [وصف]
 دانای پنهان و پیداء، پیروزمند مهربان است ﴿۶﴾ کسی که
 هر چیزی را که آفریده به نیکوترین [وجه] آفریده است و
 آفرینش انسان را از گل آغاز کرد ﴿۷﴾ آن گاه نسل او را
 از چکیده‌ای از آب بی مقدار پدید آورد ﴿۸﴾ آن گاه به
 [اندام او] سامان داد. و از روح خود در او دمید و برایتان
 گوش و دیدگان و دلها قرار داد. اندکی شکر می‌گزارید
 ﴿۹﴾ و گفتند: آیا چون در زمین ناپدید شویم. ما در
 آفرینشی نوین خواهیم بود؟ بلکه آنان به لقای
 پروردگارشان کافرند ﴿۱۰﴾ بگو: فرشته [مأمور] مرگی
 که بر شما گمارده شده است، جانتان را می‌ستاند. آن گاه
 به نزد پروردگارتان باز گردانده می‌شوید ﴿۱۱﴾

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا
 مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى
 وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ
 وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
 هَذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا
 خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا
 يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
 يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ
 ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ
 جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن
 كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا
 أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا
 عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿٢٠﴾

و اگر بنگری، هنگامی که گناهکاران نزد پروردگارشان
 سرهایشان را [به زیر] افکنده باشند، [شگفت زده می‌شوی.
 گویند:] پروردگارا، دیدیم و شنیدیم پس ما را باز گردان
 تا کار شایسته انجام دهیم، بی گمان ما یقین کرده‌ایم
 ﴿۱۲﴾ و اگر می‌خواستیم به هر شخصی هدایتش را
 می‌دادیم. ولی [این] وعده از جانب من تحقق یافته است
 که جهنم را از جن‌ها و مردمان، همگی پر کنم ﴿۱۳﴾ پس
 به سزای آنکه دیدار امروزتان را فراموش کردید [طعم
 عذاب را] بچشید. حقا که ما [نیز] شما را فراموش کرده‌ایم.
 و [طعم] عذاب جاودانه را به [کیفر] کردارتان بچشید
 ﴿۱۴﴾ تنها کسانی به آیات ما ایمان می‌آورند که چون به
 آن پند یابند، سجده‌کنان [بر زمین] افتند و پروردگارشان را
 با ستایش او به پاکی یاد کنند و آنان کبر نمی‌ورزند
 ﴿۱۵﴾ پهلوهایشان از بسترها جدا نمی‌شود. با بیم و امید
 پروردگارشان را می‌خوانند و از آنچه به آنان روزی
 داده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۱۶﴾ پس هیچ کس نمی‌داند که
 از آنچه مایه روشنی چشم است چه چیزی برایشان نهان
 داشته شده است. به [پاس] آنچه می‌کردند [پاداش یافتند]
 ﴿۱۷﴾ آیا کسی که مؤمن است مانند کسی است که فاسق
 است. [هرگز] برابر نمی‌شوند ﴿۱۸﴾ اما کسانی که ایمان
 آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، آنان «جَنَاتِ الْمَأْوَى»
 دارند. به عنوان پیشکشی است به جبران آنچه می‌کردند.
 ﴿۱۹﴾ و اما فاسقان، جایگاهشان آتش [جهنم] است. هر
 گاه که خواهند از آنجا بیرون آیند، به آن باز گردانده
 شوند و به آنان گفته شود: [طعم تلخ] عذاب آتشی را
 بچشید که آن را دروغ می‌انگاشتید. ﴿۲۰﴾

وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَذْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُن فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرِ إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾

و به یقین به آنان عذاب نزدیک [این جهانی] را قبل از عذاب بزرگ می‌چشانیم، باشد که آنان باز گردند ﴿۲۱﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که به آیات پروردگارش پند یابد آن گاه از آن روی بگرداند. بی گمان ما از گناهکاران انتقام خواهیم گرفت ﴿۲۲﴾ و به موسی [کتاب] آسمانی دادیم. پس از بر خورد با این [قرآن] در شک مباش و آن را برای بنی اسرائیل [ماهی] هدایت گردانیدیم ﴿۲۳﴾ و از آنان چون شکیبایی ورزیدند و به آیات ما یقین یافتند پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما هدایت می‌کردند ﴿۲۴﴾ بی گمان پروردگار توست که میان آنان در روز قیامت در آنچه در آن اختلاف می‌ورزیدند، داوری می‌کند ﴿۲۵﴾ آیا برای آنان روشن نشده است که چه اندازه از نسلها را که در مسکنهایشان راه می‌روند، پیش از آنان نابود کردیم؟ بی گمان در این [امر] نشانه‌هاست. آیا نمی‌شنوند؟ ﴿۲۶﴾ آیا ندیده‌اند که ما آب را به سوی زمین بی گیاه گسیل می‌داریم تا بدان کشت را بیرون آوریم که چهارپایانشان و خودشان از آن می‌خورند، آیا نمی‌بینند؟ ﴿۲۷﴾ و می‌گویند: اگر راستگوئید، این فتح کی خواهد بود؟ ﴿۲۸﴾ بگو: روز فتح ایمان کافران به آنان سود نبخشد و نه آنان مهلت یابند ﴿۲۹﴾ پس از آنان روی بگردان و چشم به راه باش. آنان نیز چشم به راهند ﴿۳۰﴾

سُورَةُ الْأَحْزَابِ

سوره احزاب

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ای پیامبر، از خداوند پروا بدار و از کافران و منافقان اطاعت مکن، که خداوند دانای فرزانه است ﴿۱﴾ و از آنچه که از سوی پروردگارت به تو وحی می‌شود، پیروی کن. خداوند از آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۲﴾ و بر خداوند توکل کن و خداوند به عنوان کارساز کافی است ﴿۳﴾ خداوند برای هیچ شخصی در درونش دو دل ننهاده و آن زنان را که مورد ظاهر قرار می‌دهید مادران قرار نداده است. و پسر خواندگانتان را پسران شما نگرنداده است. این سخن شما به زبانان است و خداوند سخن حق می‌گوید. و او [به] راه [راست] رهنمون می‌شود ﴿۴﴾ آنان (پسر خواندگان) را به پدرانشان نسبت دهید، این [کار] در نزد خداوند دادگرانه‌تر است، و اگر پدرانشان را شناسید، برادران دینی شما، و آزاد کردگانتان هستند. و در آنچه که اشتباه کرده باشید، گناهی بر شما نیست. بلکه [گناه آن است] که دل‌های شما قصد کند. و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۵﴾ پیامبر به [تصرف در کارهای] مؤمنان از خودشان سزاوارتر است. و زنان مادران آنها هستند. و خویشاوندان در کتاب خداوند، برخی از آنان به برخی [دیگر] از سایر مؤمنان و مهاجران سزاوارترند. مگر آنکه [در حیات خویش] در حق دوستانان نیکی‌ای نکنید. این [حکم] در کتاب (لوح محفوظ) نوشته شده است ﴿۶﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝^١ وَأَتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۝^٢ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ۝^٣ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِ ۚ وَمَا جَعَلَ أَرْوَاحَكُمْ اَلَّتِي تَظْهَرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ۝^٤ ادْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِنْ لَّمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ۝^٥ اَللَّهِ اَوَّلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ ۖ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ ۚ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ
وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ
مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ
وَأَعِدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ
جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنَ فَوْقِكُمْ
وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ
الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ
أَبْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ
الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ
وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ
يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَعِذُّنَ
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ
بِعَوْرَةٍ إِن يَرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمُ
مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُلِوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا
إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا
يُولُونِ الْأَدْبَرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾

و چنین بود که از پیامبران عهدشان را گرفتیم و [نیز] از تو
و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم [عهدتان را].
و از آنان پیمانی استوار گرفتیم ﴿۷﴾ تا [خداوند] از
راستگویان از راستی آنان پرسش کند. و برای کافران
عذابی دردناک فراهم دیده است ﴿۸﴾ ای مؤمنان، نعمت
خداوند را بر خود یاد کنید، هنگامی که لشکریایی به
سوی شما آمدند، که بر آنان توفانی و لشکریایی - که آنها
را ندید - فرستادیم. و خداوند به آنچه می کنید، بیناست
﴿۹﴾ چون از فرازتان و از فرودتان بر شما تاختند و چون
دیدگان خیره ماندند و دلها به حنجره ها رسیدند و گمانهای
[گونه گون] به خداوند می بردید ﴿۱۰﴾ آنجا بود که
مؤمنان آزموده شدند و به سختی تکان خوردند ﴿۱۱﴾ و
چون منافقان و بیمار دلان می گفتند: خداوند و رسولش جز
از روی فریب به ما وعده نداده اند ﴿۱۲﴾ و چون گروهی
از آنان گفتند: ای اهل مدینه، جای ماندن ندارید، پس باز
گردید. و گروهی از آنان از پیامبر اجازه [ماندن] می طلبند.
می گویند: خانه هایمان بی حفاظ است. حال آنکه آنها بی
حفاظ نیستند. جز قصد گریختن ندارند ﴿۱۳﴾ و اگر از
اطراف آن [خانه هایشان لشکریان کفار] بر سر آنان در
آورده شوند، سپس [از آنان] فتنه [ارتداد] طلب کنند، به
یقین آن را انجام می دادند و در آن مگر اندکی درنگ
نمی کردند ﴿۱۴﴾ و به راستی که پیش از این با خداوند
پیمان بسته بودند که پشت نکنند. و پیمان خداوند
بازخواست دارد ﴿۱۵﴾

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوْ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ ۞ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَاسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغَشِّي عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِالْسِنَةِ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوْدُوا لَهُ أُنْهَمُ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

بگو: اگر از مرگ یا کشته شدن بگریزید، گریختن به شما سود نبخشد. و آن گاه جز اندکی بهره‌مند نمی‌شوید ﴿۱۶﴾ بگو: چه کسی است که شما را از [دائره تصرف] خداوند، اگر درباره شما سختی بخواند، یا درباره شما رحمتی بخواند، نگاه دارد؟ و برای خود در برابر خداوند دوست و یاریگری نیابد ﴿۱۷﴾ به راستی خداوند باز دارندگانتان را می‌شناسد و [نیز] آنان را که به برادرانشان گفتند: به سوی ما آید. و جز اندکی به کارزار نمی‌آیند. ﴿۱۸﴾ درحالی که بر شما بخل می‌ورزند. پس چون ترس [در میان] آید، آنان را بینی که به تو می‌نگرند، در حالی که چشمهایشان مانند کسی می‌گردد که از [سختی] مرگ بیهوشش کرده باشند. پس چون ترس از میان برود، بخل ورزان بر مال با زبانهای تیز بر شما زبان درازی کنند. اینانند که ایمان نیاورده‌اند و خداوند اعمالشان را تباه می‌گرداند. و این [کار] بر خداوند آسان است ﴿۱۹﴾ [درباره] لشکرهای [کافران] می‌پندارند که نرفته‌اند و اگر [آن] لشکرها بیایند، آرزو کنند، ای کاش آنان در میان اعراب، بادیه‌نشین بودند که از خبرهای شما پرسش می‌کردند. و اگر در میان شما باشند جز اندکی پیکار نکنند ﴿۲۰﴾ به راستی برای شما، برای کسی که [پاداش] خداوند و روز قیامت را امید می‌دارد و خداوند را بسیار یاد می‌کند، در رسول خدا سرمشقی نیکوست ﴿۲۱﴾ و چون مؤمنان لشکرها [ی کافران] را دیدند، گفتند: این است آنچه خداوند و رسولش به ما وعده داده بودند. و خداوند و رسولش راست خداوند گفتند. و در حق آنان جز ایمان و تسلیم نیفزود ﴿۲۲﴾

مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ
 فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا
 تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِّيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ
 وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ
 كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 بِعَيْثِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ
 وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَلَهُوهُمْ مِّنْ
 أَهْلِ الْكِتَابِ مِّنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ
 الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾
 وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ
 تَطَّوْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا
 النَّبِيُّ قُلٌ لِّأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا
 جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْآرَ
 الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يٰنِسَاءَ النَّبِيِّ مَن يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ
 مُّبِينَةٍ يُصْعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى
 اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

از مؤمنان کسانی هستند که آنچه را که با خداوند بر آن
 پیمان بسته بودند، تحقق بخشیدند، و کسی از آنان هست
 که قرارش را به انجام رسانده است و از آنان کسی هست
 که چشم به راه است و به هیچ وجه تبدیلی [در پیمان خود]
 نیاورده اند ﴿۲۳﴾ تا خداوند راستگویان را به [پاس]
 راستی‌شان پاداش دهد و منافقان را اگر خواهد عذاب کند
 یا از آنان در گذرد. بی گمان خداوند آمرزنده مهربان
 است ﴿۲۴﴾ و خداوند کافران را در اوج خشم و غضبشان
 باز گرداند که هیچ کامی نیافتند. و خداوند [از سوی]
 مؤمنان [در کار جنگ] کفایت کرد. و خداوند توانای
 پیروزمند است ﴿۲۵﴾ و کسانی از اهل کتاب را که از
 آنان پشتیبانی کرده بودند از قلعه‌هایشان فرود آورد. و در
 دلهایشان وحشت انداخت، گروهی را می‌کشتید و گروهی
 [دیگر] را به اسارت می‌گرفتید ﴿۲۶﴾ و [سرانجام]
 سرزمین آنان و خانه‌هایشان و مالهای آنان و زمینی را که بر
 آن گام نهاده بودید، به شما داد و خداوند بر هر کاری
 تواناست ﴿۲۷﴾ ای پیامبر، به زنان بگو: اگر زندگانی دنیا
 و تجمل آن را خواسته باشید، پس بیایید تا شما را بهره‌مند
 کنم و به رها کردنی نیک رهاتان سازم ﴿۲۸﴾ و اگر
 خداوند و رسول او سرای آخرت را خواسته باشید، [بدانید
 که] خداوند برای نیکوکارانتان پاداشی بزرگ فراهم دیده
 است ﴿۲۹﴾ ای زنان پیامبر، هر کس از شما که ناشایستی
 آشکاری انجام دهد، عذاب در حق او دو چندان افزوده
 می‌شود. و این [کار] بر خداوند آسان است ﴿۳۰﴾

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُمُ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا
تُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾
يَنْسَاءُ النَّبِيُّ لَسْتُمْ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ إِنْ اتَّقَيْتُمْ
فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ
وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا
تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ
وَأَتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ
لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَأَذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ
اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّ
الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ
وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ
وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّامِتِينَ وَالصَّامِتَاتِ
وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

و هر کس از شما که در برابر خداوند و پیامبرش گردن
نهد و کار شایسته انجام دهد، پاداشش را دو بار به او
می‌دهیم. و برایش روزی‌ای ارزشمند فراهم سازیم ﴿۳۱﴾
ای زنان پیامبر، شما مانند هیچ یک از [سایر] زنان نیستید،
اگر پروا دارید. پس در سخن گفتن نرمی نکنید که آن گاه
کسی که در دل خویش بیماری دارد به طمع افتد. و سخنی
شایسته بگویید ﴿۳۲﴾ و در خانه‌های خود بمانید و چون
زینت نمایی [عصر] جاهلیت پیشین زینت ننمایید و نماز بر
پای دارید و زکات پردازید و از خداوند و رسولش فرمان
برید. جز این نیست که خداوند می‌خواهد پلیدی را از شما،
ای اهل بیت دور کند و چنان که باید شما را پاکیزه گرداند
﴿۳۳﴾ و هر آنچه را که از آیه‌های خداوند و حکمت در
خانه‌هایتان خوانده می‌شود، یاد کنید، بی گمان خداوند
باریک بین آگاه است ﴿۳۴﴾ مردان و زنان مسلمان و
مردان و زنان مؤمن و مردان و زنان فرمانبردار و مردان و
زنان راستگو و مردان و زنان بردبار و مردان و زنان فروتن
و مردان و زنان صدقه دهنده و مردان و زنان روزه‌دار و
مردان و زنان پاکدامن و مردان و زنانی که خداوند را بسیار
یاد می‌کنند، خداوند برای آنان آمرزش و پاداشی بزرگ
فراهم دیده است ﴿۳۵﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ ۖ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ ۖ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۚ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ ۚ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

و هیچ مرد و زن مؤمنی را نرسد که چون خداوند و رسولش کاری را مقرر نمایند، آنکه خود در کارشان اختیار داشته باشند. و کسی که از خداوند و رسول او نافرمانی کند، [بداند که] در گمراهی آشکاری گرفتار آمده است ﴿۳۶﴾ و به یاد آر، چون به کسی که خداوند بر او انعام نموده و تو [نیز] بر او انعام کرده‌ای، می‌گفتی: همسرت را برای خود نگاه دار و از خداوند پروا کن و در دل خود آنچه را که خداوند پدیدار کننده‌اش است، نهان می‌ساختی و از مردم بیمناک بودی. و خداوند به آنکه از او بیمناک باشی سزاوارتر است. پس چون زید پایان حاجت خویش را از او بیان داشت (طلاق داد) او را به ازدواج تو در آوردیم تا بر مؤمنان هیچ حرجی در [باره ازدواج با] همسران پسر خواندگانشان نباشد، چون پایان حاجت خویش را از آنان بیان دارند. و امر خداوند انجام یافتنی است ﴿۳۷﴾ بر پیامبر در آنچه خداوند برای او مقدر نموده است هیچ حرجی نیست. [مانند] آیین خداوند در [باره] کسانی که پیش از این گذشتند. و کار خداوند به اندازه [و] مقرر است ﴿۳۸﴾ [همان] کسانی که پیامهای خداوند را می‌رسانند و از او می‌ترسند و جز خدا از کسی نمی‌ترسند. و خداوند [به عنوان] حسابرس بس است ﴿۳۹﴾ محمد ﷺ پدر هیچ کس از مردان شما نیست، بلکه رسول خدا و خاتم پیامبران است و خداوند به همه چیز داناست ﴿۴۰﴾ ای مؤمنان، خداوند را به یاد کردن بسیار یاد کنید ﴿۴۱﴾ و او را صبح و شام تسبیح گوید ﴿۴۲﴾ اوست کسی که بر شما رحمت می‌فرستد، فرشتگانش [نیز بر شما رحمت می‌فرستند] تا شما را از تاریکیها روشنایی بر آورد. و به مؤمنان مهربان است

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾
وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ
الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا
تُطِيعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذُنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى
اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا
نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا
فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرَّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا
النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ
وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ
عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ
خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُّؤْمِنَةً إِنْ
وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا
خَالِصَةً لَّكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا
يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٠﴾

درویشان روزی که با او دیدار کنند، سلام است. و برای
آنان پاداشی ارزشمند فراهم دیده است ﴿۴۴﴾ ای پیامبر،
ما تو را گواه و مزده آور و بیم دهنده فرستادیم ﴿۴۵﴾ و
فراخواننده به سوی خداوند به حکم او و مانند چراغی
روشن ﴿۴۶﴾ و به مؤمنان بشارت به آن ده که از [سوی]
خداوند فضلی بزرگ دارند ﴿۴۷﴾ و از کافران و منافقان
فرمان مبر و از [مقابله] آزارشان بگذر و بر خداوند توکل
کن. خداوند [به عنوان] کارساز بس است ﴿۴۸﴾ ای
مؤمنان، چون با زنان مؤمن ازدواج کنید، آن گاه پیش از
آنکه با آنان در آمیزید طلاقشان دهید، دیگر شما بر
[عهده] آنان هیچ عده‌ای ندارید که آن را بشمارید. پس به
آنان متعه دهید و به رها کردنی نیک رهایشان کنید ﴿۴۹﴾
ای پیامبر، ما [آن] همسرانت را که مهرشان را داده‌ای
برایت حلال کرده‌ایم و [نیز] ملک یمینت از آنچه خداوند
به تو باز گردانده است و دختران عمویت و دختران
عمه‌هایت و دختران دایات و دختران خاله‌هایت را که با
تو هجرت کرده‌اند و زنی مؤمن را که اگر خود را برای
پیامبر ببخشد [و] اگر پیامبر بخواهد که او را به زنی گیرد.
به طور ویژه برای تو نه [دیگر] مؤمنان است. به راستی
دانسته‌ایم آنچه را که بر آنان در [باره] زنانشان و ملک
یمینهایشان واجب کرده‌ایم تا بر تو هیچ حرجی نباشد. و
خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۵۰﴾

وَتُرْجَىٰ مَنْ تَشَاءُ مِنْهُمْ وَتُتَوَىٰ إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ^ص
وَمِنْ أُمَّتَيْتِ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ
أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا
ءَاتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ الْبَسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا
أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا
مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ
يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَظِيرٍ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا
دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا
مُسْتَنْسِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيَّ
فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا
سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ
ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ
أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ
بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾
تُبَدَّلُوا شَيْئًا أَوْ تُخَفُّوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

[می‌توانی] هر کس از آنان را که می‌خواهی باز پس داری
و هر که را که می‌خواهی نزد خود جای دهی. و اگر زنی
از آنان را که [از او] کناره گرفته‌ای، باز بجویی، هیچ
گناهی بر تو نیست. این رخصت نزدیکتر است به آنکه
دیدگان‌شان روشن گردد و اندوه نخورند و همگی‌شان به
آنچه به آنان دهی، خشنود گردند. و خداوند می‌داند، آنچه
را که در دلهای شماست. و خداوند دانای بردبار است
﴿۵۱﴾ و بعد از این [موارد پیش گفته] زنان برای تو حلال
نیستند. و نه [حلال است] آنکه زنانی دیگر جایگزین آنها
کنی. و هر چند زیبایی آنان تو را به شگفت آورد مگر آنچه
ملک یمینت شود. و خداوند بر همه چیز نگهبان است
﴿۵۲﴾ ای مؤمنان، وارد خانه‌های پیامبر نشوید مگر آنکه
برای [صرف] خوراکی به شما اجازه داده شود، بی آنکه
چشم به راه آماده شدنش باشید. ولی چون دعوت شوید،
در آید و چون غذا خوردید، پراکنده شوید. و نه اینکه
برای شنیدن سخنی سرگرم شوید. به راستی که این [کار]
پیامبر را می‌رنجاند و [او] از شما شرم می‌کند و خداوند [از
سخن] حق شرم نمی‌دارد. و چون از زنان پیامبر متاعی
خواهید، آن را از آن سوی پرده بطلبید. این برای دلهایتان
و دلهای آنان پاکیزه‌تر است. و شما را نسزد که رسول خدا
را برنجانید و نه آنکه زنان‌ش را پس از او- هرگز- به زنی
گیرید که این [کار] نزد خداوند [گناهی] بزرگ است
﴿۵۳﴾ اگر چیزی را آشکار سازید یا آن را پنهان دارید،
[بدانید] که خداوند به همه چیز داناست ﴿۵۴﴾

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيِٓ ءَابَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ لَنَاصٍ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٥﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾ لَّيِّنَ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

بر آنان در [نزد] پدرانشان و پسرانشان و برادرانشان و پسران برادرانشان و پسران خواهرانشان و زنان [هم کیش] خودشان و ملک یمنهایشان [در ترک حجاب] گناهی نیست. و [ای زنان پیامبر] از خداوند پروا کنید که خداوند بر همه چیز گواه است ﴿۵۵﴾ بی گمان خداوند و فرشتگانش بر پیامبر درود می‌فرستند. ای مؤمنان [شما نیز] بر او درود بفرستید و چنان که باید سلام بگویید ﴿۵۶﴾ آنان که خداوند و رسول او را برنجانند، خداوند آنان را در دنیا و آخرت از رحمت خود به دور می‌دارد و عذابی خوار کننده برایشان فراهم دیده است ﴿۵۷﴾ و کسانی که مردان و زنان مؤمن را بی هیچ گناهی که مرتکب شده باشند، می‌آزارند، به راستی [بار] بهتان و گناهی آشکار را بر دوش کشیده‌اند ﴿۵۸﴾ ای پیامبر، به زنان و دختران و زنان مؤمنان بگو: روسریهایشان را بر خود فرو پوشند. این نزدیکتر است و به آنکه شناخته شوند، و آزار نینند. و خداوند آمرزنده مهربان است ﴿۵۹﴾ و اگر منافقان و بیمار دلان و شایعه افکنان در مدینه دست بر ندارند، به یقین تو را بر آنان می‌شورانیم، آن گاه جز [زمانی] اندک در آن [شهر] با تو مجاور نخواهند بود ﴿۶۰﴾ در حالی که ملعون‌اند. هر جا که یافته شوند، به اسارت گرفته و به سختی کشته شوند ﴿۶۱﴾ [چون] شیوه خداوند در [بار] آنان که پیش از این گذشتند. و هرگز برای شیوه خداوند تغییری نیابی ﴿۶۲﴾

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ
 اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَلْدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا ۖ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ
 وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا
 الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا
 فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ
 الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَاذُوا مُوسَىٰ فَبرَّاهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا
 وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا
 اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ
 وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
 فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا
 وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ ۖ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا
 جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ
 وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

مردم درباره قیامت از تو می پرسند. بگو: علم آن تنها نزد
 خداوند است و تو چه می دانی شاید که قیامت نزدیک
 باشد ﴿۶۳﴾ بی گمان خداوند کافران را لعنت کرده است
 و برایشان آتش فروزان فراهم دیده است ﴿۶۴﴾ که
 همواره در آنجا جاودانند. هیچ دوست و یاریگری نیابند
 ﴿۶۵﴾ روزی که چهره هایشان در آتش گردانیده شود.
 گویند: ای کاش ما از خداوند و رسول [او] اطاعت
 می کردیم ﴿۶۶﴾ و گویند: پروردگارا، ما از مهتران و
 بزرگترهایمان فرمان بردیم، پس ما را از راه به در بردند
 ﴿۶۷﴾ پروردگارا، به آنان [سهمی] دو چندان از عذاب
 برسان و آنان را بسیار از رحمت خود دور بدار. ﴿۶۸﴾ ای
 مؤمنان، مانند کسانی نباشید که موسی را آزرندند آن گاه
 خداوند او را از سخن آنان مبرا ساخت. و نزد خداوند
 آبرومند بود ﴿۶۹﴾ ای مؤمنان، از خداوند پروا بدارید و
 سخن استوار بگویید ﴿۷۰﴾ تا کارهایتان را برای شما
 اصلاح کند و گناهانتان را برای شما بیامرزد و هر کس که
 از خداوند و رسول او اطاعت کند [بداند که] به کامیابی ای
 بزرگ نایل آمده است ﴿۷۱﴾ ما امانت [خویش] را بر
 آسمانها و زمین و کوهها عرضه داشتیم که نپذیرفتند آن را
 بردارند، و از آن ترسیدند. و انسان آن را برداشت. بی
 گمان او ستمگر نادان است ﴿۷۲﴾ تا [سرانجام] خداوند
 مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را عذاب کند و
 از مردان و زنان مؤمن در گذرد. و خداوند آمرزنده مهربان
 است ﴿۷۳﴾

سُورَةُ سَبَأٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ
مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي
لَتَأْتِيََنَّكُمْ عَلِيمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ
فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا
أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
﴿٤﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٍ ﴿٥﴾ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى
صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ
نَدْلُكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يَنْبِئُكُمْ إِذَا مَرَقْتُمْ كُلَّ مُمْرَقٍ
إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

سوره سبأ

به نام خداوند بخشنده مهربان

ستایش خداوندی راست که آنچه در آسمانها و آنچه در
زمین است از آن اوست. و ستایش در آخرت [نیز] او
راست. و او فرزانه آگاه است ﴿۱﴾ می‌داند آنچه را که به
زمین در می‌آید و آنچه از آن بر می‌آید و آنچه از آسمان
فرود می‌آید و آنچه در آن بالا می‌رود، و او مهربان
آمرزنده است ﴿۲﴾ و کافران گفتند: قیامت به سراغ ما
نخواهد آمد. بگو: آری، سوگند به پروردگارم، به یقین به
سراغتان خواهد آمد. [به همان پروردگاری که] دانای غیب
است. هموزن ذره‌ای در آسمانها و در زمین از او نهان
نمی‌ماند. و نه [چیزی] کوچکتر از آن و نه بزرگتر نیست
مگر [آنکه] در کتابی روشن [ثبت] است ﴿۳﴾ تا به آنان
که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند پاداش دهد.
آنان آمرزش و روزی ارزشمندی دارند ﴿۴﴾ و کسانی
که مقابله‌کنان در [ابطال] آیات ما تلاش کردند، آنان
عذابی از کیفر دردناک دارند ﴿۵﴾ و دانش یافتگان آنچه
را که از سوی پروردگارت به تو فرو فرستاده شده حق و
هدایتگر به سوی راه [خداوند] پیروزمند ستوده می‌بینند
﴿۶﴾ و کافران گفتند: آیا شما را به شخصی رهنمون
شویم که به شما خبر می‌دهد: چون کاملاً پخش و پراکنده
شدید [پس از آن] در آفرینشی نوین خواهید بود؟ ﴿۷﴾

أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾
 أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن نَّشَأُ نَحْصِفُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطَ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجِبَالُ أَوْبَىٰ مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَأَلْنَا لَهُ الْحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنْ أَعْمَلَ سَبْعَ نَجَفَاتٍ وَقَدِّرَ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾ وَلَسْلِمْنَا لِرِيحٍ غُذُوهَا شَهْرٌ وَرَوَّاحُهَا شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَن يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَتٍ أَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجُنُّ أَنْ لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

آیا بر خداوند دروغ بسته یا در خود جنونی دارد؟ [چنین نیست] بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند در عذاب خواهند بود و در گمراهی دور و درازند ﴿۸﴾ آیا به آسمان و زمینی که فرا روی آنان و پشت سرشان [آنان را فرا گرفته] است، ننگریسته‌اند؟ اگر بخواهیم آنان را در زمین فرو بریم یا پاره‌هایی از آسمان بر آنان افکنیم. بی گمان در این [امر] برای هر بنده باز گشت کننده به [سوی حق] مایه عبرتی است ﴿۹﴾ و از [سوی] خود فضلی به داود دادیم. [گفتیم:] ای کوه و ای مرغان همراه او در تسبیح گفتن همنوا شوید و آهن را برایش نرم کردیم ﴿۱۰﴾ [دستور داده‌یم] که زره‌های پهن [و کامل] بساز و در بافتن [حلقه‌ها] اندازه نگه دار. و کار شایسته کنید. که من به آنچه می‌کنید بینا هستم ﴿۱۱﴾ و باد را برای سلیمان [مسخر کردیم] که سیر بامدادی‌اش یک ماه و باز گشت شبانگهی‌اش یک ماه بود. و چشمه مس را برایش روان ساختیم و از جنّ کسی را [مسخر کردیم] که به حکم پروردگارش در نزد او کار می‌کرد. و [مقرر داشتیم] هر کس از آنان که از حکم ما منحرف شود از [طعم تلخ] عذاب دوزخ به او خواهیم چشاند ﴿۱۲﴾ برایش هر آنچه می‌خواست از [قبیل] قلعه‌ها و تمثالها و کاسه‌هایی چون برکه‌ها و دیگهای استوار [در جای خود] می‌ساختند. [گفتیم:] ای آل داود، در عمل سپاسگزار باشید و از بندگانم اندک [کسانی] سپاسگزارند ﴿۱۳﴾ پس چون مرگ را بر او مقرر داشتیم جز کرم چوب خوار که عصایش را می‌خورد آنان را به مرگ او راه ننمود. پس چون افتاد، جن‌ها دریافتند که اگر غیب می‌دانستند در [این] عذاب خوار کننده نمی‌ماندند ﴿۱۴﴾

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ
وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُوَ بَلَدَةٌ
طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ
خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ
بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا
بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً
وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالٍ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ
﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ
فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَرَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَقَ
عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا
لِنَعْلَمَ مَنْ يُّؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ
وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِیْظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ
رَزَقْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍَ
وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

بی گمان برای [قوم] سبا در مسکنهای آنان مایه عبرتی بود.
دو باغ از راست و چپ. [گفتیم:] از روزی پروردگارتان
بخورید و برای او شکر گزارید. شهری پاکیزه و
پروردگاری آمرزنده [دارید] ﴿۱۵﴾ که روی گرداندند،
پس سیلی ویرانگر را بر آنان فرستادیم و برایشان به جای
دو باغشان دو باغ [دیگر] با میوه‌های بدمزه و [دارای]
درخت گز و چیزی اندک از درخت کنار جایگزین
کردیم ﴿۱۶﴾ این سزا را به [کیفر] آنکه ناسپاسی کردند،
به آنان دادیم و جز به ناسپاس سزا نمی‌دهیم ﴿۱۷﴾ و بین
آنان و آن آبادیهایی که در آنجا برکت گذاردیم،
آبادیهایی پیوسته به هم قرار دادیم و در آنجا آمد و شد
مقرر داشتیم. [فرمودیم] در آنجا شبها و روزها در امن و
امان بگردید ﴿۱۸﴾ آنگاه گفتند: پروردگارا، بین سفرهای
ما فاصله بگذار. و بر خود ستم کردند پس آنان را افسانه
گردانیدیم و آنان را سخت پخش و پراکنده کردیم، بی
گمان در این [امر] برای هر شکیبای سپاسگزار مایه‌های
عبرتی است ﴿۱۹﴾ و شیطان گمانش را در [باره] آنان
راست یافت، پس از او پیروی کردند مگر گروهی از
مؤمنان ﴿۲۰﴾ و او را بر آنان هیچ سلطه‌ای نبود [او را مایه
آزمون قرار دادیم] تا کسی را که به آخرت ایمان می‌آورد
از کسی که او از آن در شک است باز شناسانیم و
پروردگارت بر همه چیز نگهبان است ﴿۲۱﴾ بگو: آنان را
که به جای خداوند می‌پندارید [به فریاد] بخوانید. هموزن
ذره‌ای در آسمانها و در زمین اختیار ندارند و در [تدبیر]
آنها هیچ شرکتی ندارند و او (خداوند) از آنان پشتیبانی
ندارد. ﴿۲۲﴾

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ وَحَتَّىٰ إِذَا
فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ
وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ
هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تَسْأَلُونَ عَمَّا
أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا
رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾
قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ
بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا
تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنُؤْمِنَ بِهِذَا
الْفُرْعَانِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ
مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلِ
يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ
لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

و شفاعت به نزد او سود نبخشد مگر برای کسی که برایش
اجازه داده باشد. تا وقتی که نگرانی را از دل‌هایشان دور
سازند، گویند: پروردگارتان چه گفت؟ گویند: حق. و او
بلند مرتبه بزرگ است ﴿۲۳﴾ بگو: چه کسی از آسمانها و
زمین به شما روزی می‌دهد؟ [در پاسخ] بگو: خداوند. و ما
یا شما بر هدایت یا در گمراهی آشکار هستیم ﴿۲۴﴾ بگو:
شما از گناه ما باز خواست نمی‌شوید و ما نیز از آنچه شما
می‌کنید باز خواست نمی‌شویم ﴿۲۵﴾ بگو: پروردگارمان
ما را گرد هم خواهد آورد، سپس به حق در میان ما داوری
می‌کند. و او داور داناست ﴿۲۶﴾ بگو: آنان را که به او به
عنوان شریک پیوسته داشته‌اید، به من بنمایید. چنین نیست
بلکه خداوند است که پیروزمند فرزانه است ﴿۲۷﴾ و تو را
برای همه مردمان جز مژده آور و هشدار دهنده
نفرستاده‌ایم. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۸﴾ و می‌گویند:
اگر راستگویید این وعده کی خواهد بود؟ ﴿۲۹﴾ بگو:
شما میعاد روزی را دارید که از آن لحظه‌ای باز پس
نمی‌مانید و پیش [نیز] نیفتید ﴿۳۰﴾ و کافران گفتند هرگز
به این قرآن و به آن [کتابی] که پیش از آن بود،
نمی‌گرویم و [به شکفت آبی] اگر بینی چون ستمکاران
نزد پروردگارشان بازداشته شوند، برخی از آنان سخن
برخی دیگر را پاسخ دهند. مستضعفان به مستکبران گویند:
اگر شما نبودید، ما مؤمن می‌شدیم ﴿۳۱﴾

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهَدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُؤُنْدَادًا وَأَسْرُوا الثَّمَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءَ كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الصَّعِفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

مستکبران به مستضعفان گویند: آیا ما شما را از هدایت- پس از آنکه برایتان آمد- باز داشتیم؟ [هرگز] بلکه گناهکار بودید ﴿۳۲﴾ و مستضعفان به مستکبران گویند: بلکه مکر شب و روزتان [ما را از ایمان آوردن باز داشت] چون به ما دستور می‌دادید که به خداوند کفر ورزیم و برای او همتیانی مقرر کنیم. و چون عذاب را ببینند پشیمانی را [در دل] نهان دارند. و طوقها در گردن کافران اندازیم. جز [مطابق] آنچه می‌کردند سزا داده نمی‌شوند، ﴿۳۳﴾ و در هیچ شهری هشدار دهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه متنعمان آن [شهر] گفتند: بی شک منکر رسالتی هستیم که شما یافته‌اید. ﴿۳۴﴾ و گفتند: ما مالدارتر و پر فرزندتر هستیم و عذاب‌دیده نخواهیم بود ﴿۳۵﴾ بگو: پروردگارم روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ می‌گرداند و تنگ می‌دارد. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۳۶﴾ و اموال و فرزندان آن چیزی نیستند که شما را در نزد ما نزدیک سازند. بلکه [مقرب] کسی است که ایمان آورد و کار شایسته کند، پس آنان به [جبران] کاری که کرده‌اند سزای دو چندان دارند و آنان در غرفه‌های [بلند] ایمن‌اند ﴿۳۷﴾ و کسانی که مقابله‌کنان در [ابطال] آیات ما می‌کوشند، اینان در عذاب احضار خواهند شد. ﴿۳۸﴾ بگو: پروردگارم روزی را برای هر کس از بندگانش که بخواهد، فراخ می‌گرداند و برای هر کس که بخواهد، تنگ می‌دارد و از هر چیزی که انفاق کنید. او عوضش را می‌دهد و او بهترین روزی‌دهندگان است ﴿۳۹﴾

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكَةِ أَهْوُلَايَ
 إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَنَكَ أَنْتَ وَلِئِنَّا
 مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ
 مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ قَالِيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا
 وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ
 آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ
 يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا
 إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا
 جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا عَاتَيْنَهُمْ
 مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ
 نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ
 مَا عَاتَيْنَهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾
 ﴿٤٦﴾ قُلْ إِنَّمَا أَعْظُمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَثْنَىٰ
 وَفِرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ
 هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ
 مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ
 اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَقْذِفُ
 بِالْحَقِّ عَلَٰمُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

و روزی که آنان را همگی برانگیزد. سپس به فرشتگان
 گوید: آیا اینان شما را می‌پرستیدند؟ ﴿۴۰﴾ گویند: پاک
 و منزهی. تو کارساز مایی نه آنان. بلکه جن را
 می‌پرستیدند. بیشترشان به آنها باور داشتند ﴿۴۱﴾ پس
 امروز برخی از شما برای برخی دیگر اختیار سود و زیانی
 ندارند. و به ستمکاران گوییم [طعم تلخ] عذاب آتشی را
 بچشید که آن را دروغ می‌انگاشتید ﴿۴۲﴾ و چون آیات
 ما به روشنی بر آنان خوانده شود، گویند: این [شخص] جز
 مردی نیست که می‌خواهد شما را از آنچه پدرانتان
 می‌پرستیدند باز دارد. و گویند: نیست این جز دروغی بر
 ساخته. و کافران [درباره] حق چون به آنان برسد، گویند:
 این جز سحری آشکار نیست ﴿۴۳﴾ و به آنان کتابهایی
 نداده‌ایم که آن را بخوانند و پیش از تو به سوی آنان هیچ
 هشدار دهنده‌ای نفرستادیم. ﴿۴۴﴾ و کسانی که پیش از
 آنان بودند [وحی ما را] دروغ انگاشتند. و به یک دهم
 آنچه به آنان داده بودیم، رسیده‌اند. آن گاه رسولانم را
 دروغزن انگاشتند، پس [بنگر] کیفر من چگونه بود؟
 ﴿۴۵﴾ بگو: تنها شما را به یک [سخن] اندرز می‌دهم. که
 دوگان و یکا یک برای خداوند برخیزند، سپس اندیشه
 کنید. که هیچ گونه دیوانگی‌ای در همنشین شما نیست. او
 برای شما جز هشدار دهنده‌ای پیش از فرارسیدن عذابی
 سخت نیست ﴿۴۶﴾ بگو: اگر پاداشی را از شما خواسته‌ام،
 از آن شما باد. پاداش من جز بر [عهده] خداوند نیست. و او
 بر همه چیز گواه است ﴿۴۷﴾ بگو: پروردگارم [وحی] حق
 را فرو می‌فرستد. [پروردگاری که] دانای غیبه‌هاست ﴿۴۸﴾

بگو: حق آمد. و باطل [آفرینش را] آغاز نمی کند و [دوباره] باز نمی گرداند ﴿۴۹﴾ بگو: اگر گمراه شده باشم، تنها بر زبان خودم گمراه می شوم و اگر راه یابم، از آن است که پروردگارم به من وحی می کند. بی گمان او شنوای نزدیک است ﴿۵۰﴾ و [به شگفت آیی] اگر بینی آن گاه که مضطرب شوند. پس رهایی از عذاب [در میان] نخواهد بود و از جانبی نزدیک گرفتار شوند ﴿۵۱﴾ و گویند: به آن [قرآن] ایمان آوردیم. و دست رسی [به ایمان] از راهی دور چگونه ممکن است؟ ﴿۵۲﴾ و به راستی که پیش از این به آن کفر ورزیدند. و از مکان دور به ناپیدا [تیری] می اندازند ﴿۵۳﴾ و میان آنان و آنچه می خواستند، جدایی افکنده شد. چنان که پیش از این با همانندهای آنان انجام شد. آنان در شکی بزرگ بودند ﴿۵۴﴾

سوره فاطر

به نام خداوند بخشنده مهربان

ستایش خدای راست، پدید آورنده آسمانها و زمین، [کسی که] فرشتگان را پیام آوران دارای بالهای دوگانه و سه گانه و چهارگانه گرداند هر چه بخواهد در آفرینش می افزاید. خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۱﴾ [در] رحمتی را که خداوند برای مردم باز گشاید، برای آن [رحمت] هیچ باز دارنده ای نیست و آنچه را باز دارد، آن را هیچ گشاینده ای جز او نیست. و او پیروزمند فرزانه است ﴿۲﴾ ای مردم، نعمت خداوند را بر خود یاد کنید. آیا آفریدگاری جز خداوند هست؟ [اوست که] شما را از آسمان و زمین روزی می دهد. معبود [راستینی] جز او نیست. پس چگونه [از حق] گردانده می شوید ﴿۳﴾

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿۴۹﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿۵۰﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿۵۱﴾ وَقَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ءَأَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَافُثُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۲﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۳﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّرِيبٍ ﴿۵۴﴾

سُورَةُ فَاطِرٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِيَّةِ رَسُولًا أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مَّتَنَّىٰ وَثَلَّثَ وَرَبَعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱﴾ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲﴾ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرُ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿۳﴾

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءَ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنِ اللَّهُ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبَ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٌ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمِّرُ مِنْ مَّعْمَرٍ وَلَا يَنْقُصُ مِنْ عُمرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

و اگر تو را دروغزن انگارند، [بدان که] پیش از تو [نیز] فرستادگانی دروغزن انگاشته شدند و کارها به سوی خداوند باز گردانده می‌شوند ﴿۴﴾ ای مردم، به راستی وعده الهی حق است، پس زندگانی دنیا شما را فریفته نسازد و شیطان [فریبکار] شما را [نسبت] به خداوند نفریبد ﴿۵﴾ بی‌گمان شیطان برای شما دشمن است، پس او را دشمن بگیرید. جز این نیست که پیروانش را فرا می‌خواند تا از دوزخیان باشند ﴿۶﴾ کسانی که کفر ورزیده‌اند، آنان عذابی سخت [در پیش] دارند. و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، آنان آمرزش و پاداشی بزرگ دارند ﴿۷﴾ آیا کسی که کردار زشتش برای او آراسته جلوه داده شده، لذا آن را نیک می‌بیند [چون کسی است که چنین نیست؟] بی‌شک خداوند هر کس را که بخواهد بیراه می‌گذارد و هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند. پس نباید وجودت از حسرت خوردن بر آنان از بین برود. بی‌گمان خداوند به آنچه می‌کنند داناست ﴿۸﴾ و خداوند کسی است که بادهای را بر انگیخت، آن گاه [آن بادهای] ابری را بر می‌انگیزد. سپس آن [ابرهای] را به سوی سرزمینی پژمرده روان می‌سازیم، با آن زمین را پس از پژمردنش زنده می‌کنیم. رستاخیز نیز چنین خواهد بود. ﴿۹﴾ هر کس خواهان عزت است، [بداند] که عزت همگی از آن خداوند است. سخن پاک به سوی او بالا می‌رود. و کار شایسته را [خداوند] بلند می‌گرداند. کسانی که بد اندیشی می‌کنند. عذابی سخت [در پیش] دارند و بد اندیشی اینان بر باد است ﴿۱۰﴾ و خداوند شما را از خاک سپس از نطفه آفرید، آن گاه شما را دو گونه [زن و مرد] گردانید. و هیچ مادینه‌ای باردار نمی‌شود و نمی‌زاید مگر به دانش او. و هیچ عمر یابنده‌ای عمر نمی‌یابد و از عمرش کاسته نمی‌شود مگر آنکه در کتابی [نوشته است] این [کار] بر خداوند آسان است ﴿۱۱﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ
 شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِن كُلِّ تَاكُلُونَ لَحْمًا
 طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حَلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ
 فِيهِ مَوَاحِرَ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
 ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ
 وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى
 ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ
 دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا
 يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ
 وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بِشْرِكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ
 مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ
 وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ
 بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَلِكُ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا
 تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمَلِهَا لَا
 يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ
 يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ
 فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

و دو دریا یکسان (به هم آمیخته) نمی‌شوند، این یک
 شیرین گواراست که نوشیدنش خوشگوار است و آن یک
 شور تلخ. و از هر یک گوشتی تازه می‌خورید و زیوری بر
 می‌آورید که آن را می‌پوشید. و کشتیها را در آن (دریا)
 شکافنده می‌بینی تا از فضل او بجوید و باشد که سپاس
 گزارید ﴿۱۲﴾ از شب می‌کاهد و بر روز می‌افزاید و از
 روز می‌کاهد و بر شب می‌افزاید و آفتاب و ماه را رام
 ساخت، هر یک [از آنها] تا سرآمدی معین روان است. این
 است خداوند، پروردگار شما، فرمانروایی او راست. و
 کسانی را که به جای او [به نیاشی] می‌خوانید، [هموزن]
 پوست هسته خرمایی را مالک نمی‌گردند ﴿۱۳﴾ اگر آنان
 را [به فریاد] خوانید، فراخواندن شما را نمی‌شنوند و اگر [به
 فرض محال] بشنوند برایتان اجابت نکنند. و روز قیامت
 شرک شما را انکار می‌کنند. و هیچ کس مانند [خداوند]
 آگاه با خبرت نمی‌کند ﴿۱۴﴾ ای مردم، شما به خداوند
 نیازمندید و خداوند است که بی نیاز ستوده است ﴿۱۵﴾
 اگر بخواهد شما را [از بین] می‌برد، و آفرینشی نوین [در
 میان] می‌آورد ﴿۱۶﴾ و این [کار] بر خداوند دشوار نیست
 ﴿۱۷﴾ و هیچ بر دارنده‌ای بار [گناه] دیگری را بر
 نمی‌دارد. و اگر [نفسی] گرانبار [کسی را] به [برداشتن] بار
 [گناه] خود بخواند، چیزی از آن [بار گناه] بر داشته
 نمی‌شود. اگر چه [آن کس] خویشاوند باشد. تنها می‌توانی
 به آنان هشدار دهی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند
 و نماز بر پا داشته‌اند. و هر کس پاک گردد [بداند] که تنها
 به [سود] خویش پاک می‌شود. و باز گشت به سوی
 خداوند است ﴿۱۸﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا
النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي
الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا
أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾
إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا
خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ
الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ
وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا
فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا
وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا
وَعَرَابِيٌّ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ أَلَّا نَعْلَمَ
مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ
الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ
كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُؤْفِقَهُم
أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ

﴿۳۰﴾

و نابینا و بینا برابر نیستند ﴿۱۹﴾ و نه تاریکیها و نور ﴿۲۰﴾
و نه سایه و باد سوزان ﴿۲۱﴾ و [دل] زندگان و [دل]
مردگان برابر نمی‌شوند. خداوند به هر کس که بخواهد،
می‌شنواند و تو نخواهی توانست [پیام دعوت را] به گور
خفتگان بشنوانی. ﴿۲۲﴾ تو جز هشدار دهنده نیستی
﴿۲۳﴾ ما تو را به [دین] حق - مژده آور و هشدار دهنده -
فرستادیم. و هیچ امتی نیست مگر آنکه در آن هشدار
دهنده‌ای بوده است ﴿۲۴﴾ اگر [رسالت] تو را دروغ
انگارند، بی گمان پیشینیانشان نیز [پيامبران] را دروغزن
انگاشتند. رسولان نشان نشانه‌های آشکار و نامه‌های [الهی] و
کتاب روشن برایشان آوردند ﴿۲۵﴾ آنگاه کافران را فرو
گرفتم، پس [بنگر] کیفر من چگونه است ﴿۲۶﴾ آیا
نیندیشیده‌ای که خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد، آن گاه
از آن [آب] فراآورده‌هایی به رنگهای گوناگون بر آوردیم.
و از کوه‌ها راههایی است با رنگهای گوناگون که برخی از
آنها سفید و برخی دیگر سرخ و برخی سیاه سیاهند ﴿۲۷﴾
و [نیز] از مردم و جانوران و چارپایان که هم چنان رنگش
گوناگون است [پدید آوردیم]. جز این نیست که از
خداوند، بندگان عالمش بیم دارند. بی گمان خداوند
پیروزمند آمرزنده است ﴿۲۸﴾ به راستی آنان که کتاب
خدا را می‌خوانند [و به آن عمل می‌کنند] و نماز بر پا
داشته‌اند و از آنچه روزیشان کرده‌ایم پنهان و پیدا
می‌بخشند، امید به سودایی دارند که [هرگز] کاستی
نمی‌پذیرد ﴿۲۹﴾ تا پادشاهای آنان را به تمام [و کمال]
بدهد و از فضل خود [پاداشی هم به آنان] افزون دهد. بی
گمان او آمرزنده قدرشناس است ﴿۳۰﴾

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
 لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ
 أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ
 ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ
 بِالْخَيْرَاتِ بإِذْنِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾
 جَنَّتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ
 ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ
 لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ
 ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا
 فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا
 وَلَا يُخَفَّفَ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ
 كَفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ
 صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا
 يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا
 لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

و آنچه از کتاب [آسمانی] که به تو وحی کرده‌ایم حق
 [است و] تصدیق کننده آنچه [از کتابهای آسمانی که]
 پیش از آن است. به راستی خداوند از [حال] بندگان خود
 با خبر [و] بیناست ﴿۳۱﴾ آن گاه کتاب [آسمانی] را به
 آنان به ارث دادیم که از [میان] بندگانمان برگزیدیم. و
 [برخی] از آنان در حق خود ستمگر است و [برخی] از آنان
 میانه روا است و [برخی] از آنان به حکم خداوند در راه
 نیکیها پیشتازند. این است همان فضل بزرگ. ﴿۳۲﴾
 [پاداششان] باغهای جاودانه‌ای است که به آنجا در آیند. در
 آنجا با دستبندهای زرین آراسته گردند و [نیز] مروارید [به]
 آنان ارزانی می‌شود] و لباسشان در آنجا ابریشم است
 ﴿۳۳﴾ و گفتند: ستایش خداوندی راست که اندوه را از ما
 زدود. به راستی پروردگاران آمرزنده قدرشناس است
 ﴿۳۴﴾ کسی که از [روی] فضل خویش ما را به سرای
 پایدار در آورد. در آنجا به ما رنجی نرسد و در آنجا ما
 هیچ خستگی نبینیم ﴿۳۵﴾ و آنان که کفر ورزیده‌اند آتش
 دوزخ را دارند. نه بر آنان [به مرگی دیگر] حکم شود تا
 بمیرند و نه [چیزی] از عذابش در حق آنان کاسته شود.
 بدینسان هر ناسپاسی را جزا دهیم ﴿۳۶﴾ و آنان در آنجا
 فریاد بر آورند، پروردگارا، ما را [از دوزخ] بیرون آور تا
 کار شایسته‌ای جز آنچه می‌کردیم، انجام دهیم.
 [می‌فرماییم:] آیا آن قدر به شما عمر ندادیم که پند پذیر
 در آن پند پذیرد و هشدار دهنده [هم] به [سوی] شما آمد.
 پس [طعم تلخ] عذاب را بچشید که ستمکاران یآوری
 ندارند ﴿۳۷﴾ بی گمان خداوند دانای [امور] پنهان
 آسمانها و زمین است. او به راز دلها داناست ﴿۳۸﴾

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ
فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ أُرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ
شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ ءَاتَيْنَهُمُ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى
بَيِّنَةٍ مِنْهُ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا
غُرُورًا ﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ
تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أُمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ
إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ
إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا
﴿٤٢﴾ أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرُ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ
الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ
لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكُنُوا
أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

او کسی است که شما را در زمین جانشینان [خود] گرداند.
پس هر کس که کفر ورزد [پی آمد] کفرش به زیان
اوست. و در حق کافران، کفرشان در نزد خدا جز خشم
نمی افزاید. و در حق کافران کفرشان جز زیان افزون
نمی سازد ﴿۳۹﴾ بگو: آیا به [آن] شریکان [مقرر داشته]
خویش که به جای خداوند [به نیایش] می خواندید،
نگریسته اید؟ به من بنمایانید که از [آفریدگان] زمین چه
آفریده اند؟ آیا در [آفرینش] آسمانها شرکتی دارند؟ یا
مگر به آنان کتابی داده ایم، که از آن حجتی در دست
دارند؟ حق این است که ستمکاران به همدیگر جز از روی
فریب وعده نمی دهند ﴿۴۰﴾ بی گمان خداوند آسمانها و
زمین را نگاه می دارد از آنکه از جای بلغزند. و اگر بلغزند،
پس از آن هیچ کس غیر از خدا آنها را نگاه نمی دارد. بی
گمان او بردبار آمرزگار است ﴿۴۱﴾ و به سخت ترین
سوگندهایشان به خدا سوگند یاد کردند که اگر هشدار
دهنده ای به نزد آنان بیاید، از هر امتی راه یافته تر خواهند
بود. پس چون هشدار دهنده ای به [سوی] آنان آمد، در
حق آنان جز گریز نیفزود ﴿۴۲﴾ [این] از روی استکبار در
زمین و نیرنگ زشتی بود که ورزیدند. و [وبال] نیرنگ جز
به اهلش فرود نمی آید. آن گاه آیا جز چشم به راه شیوه
[کیفر دیدن] پیشینیان هستند؟ پس برای آیین خدا تبدیلی
نمی یابی. و برای آیین خدا تغییری نمی یابی ﴿۴۳﴾ آیا در
زمین نگشته اند تا بنگرند که سرانجام پیشینیانشان چگونه
شد حال آنکه آنان نیرومندتر از اینان بودند. و خداوند
[چنان] نیست که چیزی در آسمانها و در زمین او را ناتوان
سازد. بی گمان او دانای تواناست ﴿۴۴﴾

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

و اگر خداوند مردم را به [سزای] آنچه می کردند، گرفتار می ساخت بر روی آن (زمین) هیچ جنبنده ای را نمی گذاشت. بلکه آنان را تا سر آمدی معین باز پس می دارد. پس چون سر آمدشان فرارسد، بی گمان خداوند به بندگانش بیناست ﴿۴۵﴾

سُورَةُ يَسْ

سوره یس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَس ۝ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ۝ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ۝ عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ۝ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۝ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنْذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۝ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّا جَعَلْنَا فِيْ أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُونَ ۝ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۝ وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۝ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاخِرَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ۝

یس (یا. سین) ﴿۱﴾ سوگند به قرآن [سرشار از] حکمت ﴿۲﴾ که تو از رسولانی ﴿۳﴾ [استواری] بر راه راست ﴿۴﴾ [کتاب] فروفرستاده [خداوند] پیروزمند مهربان [را] مراد دارم. ﴿۵﴾ تا گروهی را که پدرانشان هشدار نیافته اند و خود غافلند، هشدار دهی ﴿۶﴾ بی گمان وعده [کیفر] بر بیشتر آنان تحقق یافته است پس آنان ایمان نمی آورند ﴿۷﴾ حقا که ما در گردنهای آنان طوقهایی تا [زیر] چانه ها افکنده ایم در نتیجه سر افراشته [و دیده فروهسته] اند ﴿۸﴾ و پیشروی آنان سدّی و پشت سرشان [نیز] سدّی قرار داده ایم. آن گاه [چشمان] آنان را فرو پوشانده ایم، پس آنان [هیچ چیز] نتوانند دید. ﴿۹﴾ و بر آنان یکسان است چه آنان را بیم دهی یا بیمشان ندهی، ایمان نمی آورند ﴿۱۰﴾ تنها کسی را می توانی هشدار دهی که از پند پیروی کند و از [خدای] رحمان در نهان بترسد. پس او را به آمرزشی و پاداشی ارزشمند بشارت ده ﴿۱۱﴾ بی گمان ما بیم که مردگان را زنده می گردانیم و آنچه [از] کارهای نیک و بد [که از پیش فرستاده اند و [حتی] رد گامهایشان] را می نویسیم. و همه چیز را در کتابی روشنگر بر شمرده ایم ﴿۱۲﴾

وَأَضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اتْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُم لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا طَيَّرْنَاكُمْ مَعَكُمْ أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَفْقَوْمَ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَن لَّا يَسْأَلْكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً إِنْ يُرَدِّنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي ءَامَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَلِيَّتْ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾

برای آنان مثلی بزن. آن شهروندان را که چون رسولان به آن [شهر] آمدند ﴿۱۳﴾ آن گاه که به سوی آنان دو کس را فرستادیم که آنان را دروغزن انگاشتند، سپس [آن دو را به شخص] سوئی توان دادیم. که گفتند: ما به سوی شما رسالت یافته‌ایم ﴿۱۴﴾ گفتند: شما جز انسانی مانند ما نیستید و [خدای] رحمان چیزی فرو نفرستاده است. شما جز دروغ نمی‌گویید ﴿۱۵﴾ [پیامبران] گفتند: پروردگارمان می‌داند که ما به سوی شما رسالت یافته‌ایم ﴿۱۶﴾ و بر [عهده] ما جز [پیام] رساندن آشکار نیست ﴿۱۷﴾ گفتند: بی گمان ما به شما شگون بد زده‌ایم اگر دست برندارید، سنگسارتان می‌کنیم. و از سوی ما عذابی دردناک به شما خواهد رسید ﴿۱۸﴾ [پیامبران] گفتند: شگون بدتان با شماست (ناشی از اعمال خودتان است). اگر به شما پند داده شود [آن را حمل بر شگون بد می‌کنید]. حق این است که شما گروهی زیاده رو هستید ﴿۱۹﴾ و از دورترین [نقطه] آن شهر مردی شتابان آمد. گفت: ای قوم من، از رسولان پیروی کنید ﴿۲۰﴾ از کسانی پیروی کنید که از شما مزدی نمی‌طلبند و آنان راه یافته‌اند ﴿۲۱﴾ مرا چه شده است کسی را بندگی نکنم که مرا آفریده است و به سوی او باز گردانده می‌شوید؟ ﴿۲۲﴾ آیا به جای او معبودانی را [به پرستش] گیرم [که] اگر [خدای] رحمان در حق من به زیانی اراده کند، شفاعت آنان چیزی را از من دفع نکند و [آنان نتوانند] مرا نجات دهند ﴿۲۳﴾ من آن گاه در گمراهی آشکاری خواهم بود ﴿۲۴﴾ من به پروردگارتان ایمان آورده‌ام، پس [دعوت] مرا بشنوید ﴿۲۵﴾ گفته شود به بهشت درآی. گوید: ای کاش قومم بدانند ﴿۲۶﴾ [که] پروردگارم مرا به چه آمرزید و مرا از گرامیان قرار داد ﴿۲۷﴾

وَمَا أَنزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَحْسِرَةُ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْفُرُوزِ أَتُهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَوْتَىٰ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِن ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَنَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ وَمِمَّنْ أَنفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

و پس از او هیچ سپاهی از آسمان بر قوم او فرو نفرستادیم و [از پیش هم] نمی فرستادیم ﴿۲۸﴾ [کیفر آنان] جز بانگی مرگبار نبود، پس به ناگاه [مانند آتش رو به افول] فرو نشستند. ﴿۲۹﴾ ای دریغ بر بندگان، هیچ رسولی به [سوی] آنان نمی آمد جز آنکه او را به ریشخند می گرفتند ﴿۳۰﴾ آیا نیندیشیده اند که پیش از آنان چه بسیار نسلها را نابود کردیم که آنان به سویشان باز نمی آیند؟ ﴿۳۱﴾ و جز این نیست که همگی شان [برای حساب] در نزد ما جمع و احضار خواهند شد ﴿۳۲﴾ و زمین پژمرده برایشان نشانه ای است که آن را زنده گردانیدیم و از آن دانه برآوردیم که از آن می خورند ﴿۳۳﴾ و در آن باغهایی از درختان خرما و انگور قرار دادیم و چشمه ساران را در آن روان ساختیم ﴿۳۴﴾ تا از فراآورده آن و [نیز] عمل آورده دستان خویش بخورند. آیا باز [هم] سپاس نمی گزارند؟ ﴿۳۵﴾ پاک است [ذاتی] که همه گونه ها را آفرید، از [قیل] آنچه زمین می رویاند و از [جنس] خودشان (انسانها) و از آنچه نمی دانند ﴿۳۶﴾ و شب [نیز] برایشان نشانه ای است. [روشنایی] روز را از آن جدا می سازیم. آن گاه آنان به تاریکی در آیند ﴿۳۷﴾ و آفتاب [در مسیری که] قرارگاهش است سیر می کند. این تقدیر [خداوند] پیروزمند داناست ﴿۳۸﴾ و برای ماه منزلهایی مقدر کرده ایم تا [در سیر خود] چون [هیأت] شاخه خشکیده دیرین باز گردد ﴿۳۹﴾ نه آفتاب را می رسد که ماه را دریابد و نه شب پیشی گیرنده از روز است. و هر یک در سپهری سیر می کنند ﴿۴۰﴾

وَعَايَةُ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَلَعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

و نشانه‌ای است برای آنان که ما ذریه آنان را در کشتی
 گرانبار سوار کردیم ﴿۴۱﴾ و برایشان مانند آن [کشتی]
 چیزی آفریدیم که سوار [ش] می‌شوند ﴿۴۲﴾ و اگر
 بخواهیم آنان را غرق کنیم. و آنان فریادرسی ندارند و
 نجات داده نمی‌شوند ﴿۴۳﴾ بلکه رحمتی از جانب ما و بر
 خورداری تا مدتی [معین، شامل حال آنان شده است].
 ﴿۴۴﴾ و چون به آنان گفته شود: از آنچه پیش روی
 شماست (رویدادهای گذشته) و از آنچه پشت سرتان است
 (وقایع آینده) پروا کنید، باشد که مورد رحمت قرار
 گیرید. [رویگردان شوند] ﴿۴۵﴾ و هیچ نشانه‌ای از
 نشانه‌های پروردگارشان به [سوی] آنان نمی‌آید مگر آنکه
 از آن رویگردانند ﴿۴۶﴾ و چون به آنان گفته شود: از
 آنچه خداوند روزیتان کرده است ببخشید. کافران به
 مؤمنان گویند: آیا به کسی خوراک بدهیم که اگر خداوند
 می‌خواست، به او خوراک می‌داد. شما جز در گمراهی
 آشکار نیستید ﴿۴۷﴾ و می‌گویند، اگر راست می‌گویند
 این وعده کی خواهد بود؟ ﴿۴۸﴾ جز چشم به راه بانگی
 مرگبار نیستند که در حالی آنان را فروگیرد که دشمنی
 می‌ورزند ﴿۴۹﴾ پس نمی‌توانند وصیتی کنند و نه به سوی
 خانواده خویش باز گردند ﴿۵۰﴾ و در صور دمیده شود، و
 ناگاه آنان از گورها به [سوی] پروردگارشان خواهند
 شتافت ﴿۵۱﴾ گویند: وای بر ما، چه کسی ما را از
 خوابگاهمان برانگیخت. این همان است که [خدای]
 رحمان وعده داده بود. و رسولان راست گفتند ﴿۵۲﴾
 [آن] جز بانگی مرگبار نباشد. آن گاه است که آنان
 [همگی] در نزد ما جمع و احضار خواهند شد ﴿۵۳﴾ پس
 امروز کسی هیچ ستمی نبیند و جز به سزای آنچه
 می‌کردید جزا نمی‌یابد ﴿۵۴﴾

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَلَا يَكُونُونَ ﴿٥٥﴾ هُمْ
وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ
فِيهَا فَلَكَهَتْهُ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ
رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾ وَامْتَزُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ
أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىٰءَ آدَمَ أَن لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ
إِنَّهُ لَكُم عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا
صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا
أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ
تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾
الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَنَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا
عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾
وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا
مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَن نَّعْمِرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي
الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ
مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

بهشتیان امروز به کاری مشغولند [و] شادمانند ﴿٥٥﴾ آنان
و همسرانشان در سایه‌هایی بر تختها تکیه زده‌اند ﴿٥٦﴾
آنان در آنجا میوه دارند. و آنچه که بطلبند برایشان [مهیا]
است ﴿٥٧﴾ [گفته می‌شود] سلام [بر شما باد به عنوان]
سخنی است از سوی پروردگار مهربان ﴿٥٨﴾ و [فرمان
دهیم] ای گناهکاران امروز [از نیکان] جدا شوید. ﴿٥٩﴾
ای فرزندان آدم، آیا به شما حکم نکرده بودم که شیطان را
نپرستید. که او برایتان دشمن آشکار است ﴿٦٠﴾ و آنکه
مرا پرستش کنید. این راه راست است ﴿٦١﴾ و به راستی
خلق انبوهی از شما را گمراه ساخت. آیا خرد
نمی‌ورزیدید؟ ﴿٦٢﴾ این [همان] دوزخی است که به شما
وعده داده می‌شد ﴿٦٣﴾ امروز به [سزای] کفر خویش به
آن در آید ﴿٦٤﴾ امروز بر دهانه‌هایشان مهر می‌نهم و
درباره آنچه می‌کردند، دستانشان با ما سخن گویند و
پاهایشان گواهی دهند ﴿٦٥﴾ و اگر بخواهیم دیدگان‌شان
را نابود کنیم، آن گاه شتابان به سوی راه روند. اما چگونه
می‌توانند بینند ﴿٦٦﴾ و اگر بخواهیم آنان را بر
جایگاهشان مسخ کنیم، پس نتوانند از آنجا بگذرند و [نیز]
بر نمی‌گردند ﴿٦٧﴾ و هر کس را که عمر طولانی دهیم،
آفرینش و خلقت او را دگرگون سازیم. آیا خرد
نمی‌ورزند؟ ﴿٦٨﴾ و به او شعر نیاموختیم و سزاوار او
نیست. آن جز پندی و قرآنی آشکار نیست. ﴿٦٩﴾ تا هر
کس را که زنده [دل] باشد هشدار دهد و حجت بر کافران
ثابت شود ﴿٧٠﴾

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا
 لَهُمْ لَهَا مَلِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ
 وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ
 أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً
 لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ
 جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا
 يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الْإِنْسُ أَنَّا
 خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ
 لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَمَ وَهِيَ
 رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ
 بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ
 الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقَدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوْ
 لَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن
 يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ
 إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَن يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾
 فَسُبْحَنَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نیندیشیده‌اند که ما برای آنان از ساخته دست [قدرت]
 خویش چارپایان را آفریده‌ایم و اینان مالک آنها هستند
 ﴿٧١﴾ و آنها را برایشان رام ساختیم پس برخی از آنها
 سواری ایشان است و برخی [دیگر] از آنها را می‌خورند
 ﴿٧٢﴾ و آنان در آنها بهره‌ها و نوشیدنیها دارند. آیا سپاس
 نمی‌گزارند؟ ﴿٧٣﴾ و به جای خداوند معبودانی گرفتند. تا
 مگر خود یاری یابند ﴿٧٤﴾ نمی‌توانند آنان را یاری کنند
 و آنها (بتان) برایشان لشکری احضار شده هستند ﴿٧٥﴾
 سخن آنان تو را اندوهگین نسازد. بی گمان ما می‌دانیم
 آنچه را که نهان می‌دارند و آنچه را که آشکار می‌کنند.
 آیا انسان نیندیشیده است که ما او را از نطفه‌ای
 آفریده‌ایم، آن گاه او ستیزه‌جویی آشکار شده است
 ﴿٧٦﴾ و برای ما مثلی آورد و آفرینش خود را فراموش
 کرد. گفت: چه کسی استخوانها را در حالی که پوسیده‌اند
 زنده می‌کند؟ ﴿٧٧﴾ بگو: کسی آنها را زنده می‌کند که
 نخستین بار آنها را پدید آورده است و او به هر آفرینشی
 داناست ﴿٧٩﴾ کسی که از درخت سبز برایتان آتشی قرار
 داد که آن گاه شما از آن آتش می‌افروزید ﴿٨٠﴾ آیا
 کسی که آسمانها و زمین را آفریده است توانا نیست بر
 آنکه مانند آنها بیافریند؟ چرا. و هموست آفریننده دانا
 ﴿٨١﴾ جز این نیست که فرمانش - چون [آفریدن] چیزی
 را بخواهد [این است] که به او گوید: موجود شو. پس بی
 درنگ موجود می‌شود ﴿٨٢﴾ پاک است کسی که
 ملکوت هر چیزی به دست اوست و به سوی او باز گردانده
 می‌شود ﴿٨٣﴾

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

سوره صفات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ۝۱ فَالزَّجَرَاتِ زَجْرًا ۝۲ فَالتَّلَايَاتِ ذِكْرًا ۝۳ إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ۝۴ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ۝۵ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ۝۶ وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ۝۷ جَانِبِ ۝۸ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ۝۹ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شَهَابٌ ثَائِبٌ ۝۱۰ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مِّنْ خَلْقٍ نَّاسٍ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّنْ طِينٍ لَّازِبٍ ۝۱۱ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ۝۱۲ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ۝۱۳ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ۝۱۴ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۝۱۵ أَعِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۝۱۶ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ۝۱۷ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ۝۱۸ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ۝۱۹ وَقَالُوا يَوَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الَّذِينَ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ ۝۲۰ أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَاهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ۝۲۱ مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ۝۲۲ وَقَفَّوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ۝۲۳

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به [فرشتگان] صف بسته ۝۱ و به [فرشتگانی که مردم را] به سختی [از گناه] باز می دارند ۝۲ و به آنان که کتاب خدا را [چنان که باید] می خوانند ۝۳ که معبودتان یکی است ۝۴ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه بین آنهاست و پروردگار مشرقهاست ۝۵ ما آسمان فرودین را به زینتی [یعنی به] ستارگان آراستیم ۝۶ و از [دستبرد] هر شیطان سرکشی به خوبی حفظ کردیم ۝۷ [در نتیجه] به [خبرهای] ملا اعلی گوش نسپردند و از هر سو سنگباران می شوند ۝۸ برای آنکه رانده شوند. و عذاب پیوسته دارند ۝۹ مگر کسی که یکباره [خبری] را برآید. آن گاه شعله ای سوزاننده به دنبالش افتد ۝۱۰ پس از آنان پیرس آیا آفرینش آنان دشوارتر است یا [خلق] کسی که [غیر از آنان از فرشتگان و جن و ...] آفریده ایم؟ ما آنان را از گل چسبنده آفریده ایم ۝۱۱ بلکه [تو] به شگفت ماندی و [آنان به] ریشخند می گیرند ۝۱۲ و چون پند داده شوند، پند نمی پذیرند ۝۱۳ و چون نشانه ای ببینند [آن را] به ریشخند می گیرند ۝۱۴ و گفتند: این جز جادویی آشکار نیست ۝۱۵ آیا وقتی بمیریم و خاک و استخوانهایی باشیم، برانگیخته خواهیم شد؟ ۝۱۶ آیا نیاکان نخستین ما [نیز برانگیخته می شوند؟] ۝۱۷ بگو: آری. و شما [در آن روز] زبون خواهید بود ۝۱۸ پس جز این نیست که آن یک بانگ مرگبار است، پس ناگهان آنان بنگرند ۝۱۹ و گویند: وای بر ما، این روز جزاست ۝۲۰ این [همان] روز داوری است که [شما] آن را دروغ می انگاشتید ۝۲۱ [ندا آید:] ستمکاران را با همراهانشان و آنچه را به جای خداوند می پرستیدند، برانگیزید ۝۲۲ آن گاه آنان را به راه دوزخ رهنمون شوید ۝۲۳ و آنان را باز دارید. بی گمان بازخواست خواهند شد ۝۲۴

لَا يَسْمَعُونَ إِلَى آلَمًا إِلَّا عَلَىٰ وَيَقْدِفُونَ مِن كُلِّ مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا إِنَّكُم كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَٰبِقُونَ ﴿٣١﴾ فَأَعْوَيْنَكُمْ إِنَّا كُنَّا غٰوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَارِكُوا إِلٰهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُم لَذَٰبِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَٰكِهِ وَهُمْ مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَا۟سٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾ بَيِّضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّٰرِبِينَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَٰصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَال قَابِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾

شما را چه شده است که به همدیگر یاری نمی‌رسانید؟ ﴿۲۵﴾ آری آنان امروز تسلیم‌اند ﴿۲۶﴾ سؤال‌کنان از هم به یکدیگر روی می‌کنند ﴿۲۷﴾ گویند: به راستی که شما از جانب حق [برای گمراه کردن ما از آن] به نزد ما می‌آمدید ﴿۲۸﴾ گویند: بلکه [کوتاهی از خودتان بود و] مؤمن نبودید ﴿۲۹﴾ و ما هیچ تسلطی بر شما نداشتیم. بلکه شما گروهی طغیانگر بودید ﴿۳۰﴾ و وعده پروردگارمان بر ما لازم آمد. ما چشنده [طعم تلخ عذاب] خواهیم بود ﴿۳۱﴾ [از آن روی] که شما را گمراه ساختیم، بی‌گمان ما [نیز] گمراه بودیم ﴿۳۲﴾ پس به راستی آن روز [همه] آنان در عذاب شریک خواهند بود ﴿۳۳﴾ ما با گناهکاران چنین می‌کنیم ﴿۳۴﴾ آنان [چنان] بودند که چون به آنان گفته می‌شد: معبود راستینی جز خداوند [یگانه] نیست، سرکشی می‌کردند ﴿۳۵﴾ و می‌گفتند: آیا ما معبودان خویش را به خاطر [سخن] شاعری دیوانه ترک گوئیم؟ ﴿۳۶﴾ حق این است که [پیامبر خدا] حق را آورد و [دیگر] رسولان را [نیز تصدیق کرد] ﴿۳۷﴾ بی‌گمان شما چشنده [طعم تلخ] عذاب دردناک خواهید بود ﴿۳۸﴾ و جز به [سزای] آنچه می‌کردید جزا نمی‌بینید ﴿۳۹﴾ مگر بندگان اخلاص یافته خدا ﴿۴۰﴾ [که] اینان روزی‌ای معین دارند ﴿۴۱﴾ [انواع] میوه‌ها. و اینان گرمی‌اند ﴿۴۲﴾ در بهشت‌های پرناز و نعمت ﴿۴۳﴾ بر تخت‌ها رو به روی هم [نشسته‌اند] ﴿۴۴﴾ و بر آنان جامی از شراب روان گردانده شود ﴿۴۵﴾ که سفید رنگ [و] لذتبخش برای نوشندگان است ﴿۴۶﴾ نه در آن [نشانه‌ای از] تبهکاری است و نه آنان از آن مست شوند ﴿۴۷﴾ و در نزدشان [زنان] دیده فروشته فراخ چشم خواهند بود ﴿۴۸﴾ گویی آنان بیضه‌های در پرده [شتر مرغ] اند ﴿۴۹﴾ و پرسش‌کنان به همدیگر روی آورند ﴿۵۰﴾ گوینده‌ای از آنان گوید: به راستی من همنشینی داشتم ﴿۵۱﴾

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظْمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾
فَاطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِنْ
كِدْتَ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ
الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا
الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَلِكَ
خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً
لِّلْظَالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾
طَلَعَهَا كَأَنَّهٗ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ
مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا
لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ
﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلفَوْا ءَابَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ ءَاثَرِهِمْ
يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾
وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾
وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ
وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

که [از روی انکار] می گفت: آیا تو از باور کنندگان [روز
قیامت] هستی؟ ﴿۵۲﴾ آیا چون بمیریم و خاک و
استخوانهایی چند شویم، آیا جزا خواهیم یافت؟ ﴿۵۳﴾
گفت: آیا شما [به دوزخیان] در می نگرید؟ ﴿۵۴﴾ پس
درنگریست، آن گاه او را در میان دوزخ دید ﴿۵۵﴾
گفت: سوگند به خداوند نزدیک بود که مرا هلاک کنی
﴿۵۶﴾ و اگر بخشایش پروردگارم نبود، بی گمان از
احضار شدگان [در دوزخ] می شدم ﴿۵۷﴾ البته ما نخواهیم
مرد ﴿۵۸﴾ جز به مرگ نخستین خود و ما عذاب نخواهیم
دید ﴿۵۹﴾ بی گمان این است کامیابی بزرگ ﴿۶۰﴾
برای چنین [نعمتی] باید تلاشگران تلاش کنند ﴿۶۱﴾ آیا
برای پذیرایی این بهتر است یا درخت زقوم؟ ﴿۶۲﴾ ما آن
را کیفری برای ستمکاران قرار داده ایم ﴿۶۳﴾ آن درختی
است که در ژرفای دوزخ بر می آید ﴿۶۴﴾ خوشه اش
چون سرهای شیطانهاست ﴿۶۵﴾ آن گاه آنان از آن
خواهند خورد، و شکمها [یشان] را از آن پر می کنند
﴿۶۶﴾ سپس بر آن [خوراک] آمیزه ای از آب گرم دارند
﴿۶۷﴾ آن گاه بازگشتشان به سوی دوزخ است ﴿۶۸﴾ بی
گمان آنان پدرانشان را گمراه یافتند ﴿۶۹﴾ پس آنان در
پی پدرانشان شتابان رانده می شوند ﴿۷۰﴾ و به راستی پیش
از آنان بیشتر پیشینیان گمراه شده بودند ﴿۷۱﴾ و در میان
آنان هشدار دهندگان را فرستادیم ﴿۷۲﴾ پس بنگر که
سرانجام هشدار یافتگان چگونه شد ﴿۷۳﴾ مگر بندگان
اخلاص یافته خدا. ﴿۷۴﴾ و به راستی نوح ما را ندا داد،
پس [ما] چه نیک [دعا] پذیریم ﴿۷۵﴾ و او و افراد [پیرو]
او را از اندوه بزرگ نجات دادیم ﴿۷۶﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمْ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي
الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعِلْمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا
كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ مِنْ
شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَفَبِكَا إِلَهَةٍ
دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾
فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾
فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ
ضَرْبًا بَالِيمِينَ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ
أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا أَبْنَاؤُا لَهُو بَنَيْنَا فَاَلْقَوْهُ فِي الْجَحِيمِ
﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ
إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ
الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ
مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ
فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَنَابِتٍ أَفْعَلُ مَا تُؤْمَرُ
سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

و تنها ذریّه او را باقی گذاشتیم ﴿۷۷﴾ و برای او در [میان]
پسینان [نام نیک] بر جای نهادیم ﴿۷۸﴾ در [میان] جهانیان،
سلام بر نوح باد ﴿۷۹﴾ ما اینچنین به نیکوکاران پاداش
می‌دهیم ﴿۸۰﴾ به یقین او از بندگان مؤمن ما بود ﴿۸۱﴾
آن گاه دیگران را غرقه ساختیم ﴿۸۲﴾ و ابراهیم از پیروان
او بود ﴿۸۳﴾ چون با دلی سالم روی به پروردگارش نهاد
﴿۸۴﴾ چون به پدرش و قومش گفت: چه چیزی را
می‌پرستید؟ ﴿۸۵﴾ آیا به نادرست معبودانی به جای خدا
می‌جوید؟ ﴿۸۶﴾ پس گمانتان [نسبت] به پروردگار
جهانیان چیست؟ ﴿۸۷﴾ آن گاه یک نگاه به ستارگان
نگریست ﴿۸۸﴾ و گفت: من بیمارم ﴿۸۹﴾ سپس
پشت کنان از [نزد] او بازگشتند ﴿۹۰﴾ آن گاه [در نهان] رو
به معبودانشان نهاد و گفت: آیا نمی‌خورید؟ ﴿۹۱﴾ شما را
چه شده است که سخن نمی‌گویید؟ ﴿۹۲﴾ آن گاه در
حالی که سخت [به آنان] ضربه می‌زد، رو به سوی آنان
آورد ﴿۹۳﴾ در نتیجه [مردم هم] شتابان به او روی آوردند
﴿۹۴﴾ [ابراهیم] گفت: آیا چیزی را که می‌تراشید،
می‌پرستید؟ ﴿۹۵﴾ حال آنکه خداوند شما و آنچه را که
انجام می‌دهید، آفریده است؟ ﴿۹۶﴾ گفتند: برای او بنیانی
بسازید، و او را در [انبوهی از] آتش بیندازید ﴿۹۷﴾ آن
گاه در حق او نیرنگ ورزیدند، و آنان را فروتر قرار دادیم
﴿۹۸﴾ و [ابراهیم] گفت: من به سوی پروردگارم می‌روم،
مرا راه خواهد نمود ﴿۹۹﴾ پروردگارا، به من [فرزندی] از
درستکاران ببخش ﴿۱۰۰﴾ [دعایش را پذیرفتیم] و او را
به فرزندى بردبار مژده دادیم ﴿۱۰۱﴾ پس چون [فرزندش
به سنّ] رسید که [می‌توانست] همپای او تلاش کند،
گفت: فرزندم، من در خواب دیده‌ام که من [دارم] تو را
سر می‌برم، بنگر تو چه نظر داری. [فرزندش] گفت:
پدرجان، آنچه را فرمان می‌یابی انجام بده. مرا- اگر خدا
بخواهد- از شکیبایان خواهی یافت ﴿۱۰۲﴾

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَتَدَيَّنَهُ أَنْ
يَتَابَرَهُيْمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَقْتَ الرَّعْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾
وَفَدَيْنَهُ بِذَبِجٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ
﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
﴿١١٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ
نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ
وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ
مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ
الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَاكْنُؤُوا هُمُ الْغَالِبِينَ
﴿١١٦﴾ وَعَاتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَتِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا
الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ
﴿١١٩﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ
إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ
﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٥﴾
اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

پس چون [هر دوی آنان] گردن نهادند و [ابراهیم فرزند]
ش را به پیشانی [بر زمین] افکند ﴿۱۰۳﴾ ندا دادیم او را
که: ای ابراهیم ﴿۱۰۴﴾ خواب [خویش] را به راستی
پیوستی. ما بدینسان به نیکوکاران جزا می دهیم ﴿۱۰۵﴾ بی
گمان این [خواب] آزمونی آشکار است ﴿۱۰۶﴾ و
[گوسفندی آماده] برای ذبح را بلا گردان او گردانیدیم
﴿۱۰۷﴾ و برای او در [میان] پسینیان [نام نیک] بر جای
نهادیم ﴿۱۰۸﴾ سلام بر ابراهیم ﴿۱۰۹﴾ بدینسان به
نیکوکاران جزا می دهیم ﴿۱۱۰﴾ او از بندگان مؤمن ما بود
﴿۱۱۱﴾ و او را به [تولد] اسحاق - پیامبری از شایستگان -
مژده دادیم ﴿۱۱۲﴾ و به او و اسحاق برکت دادیم. و از
فرزندان [هر] دوی آنان [برخی] نیکوکار و [برخی] بر
خویشان ستمکار آشکارند ﴿۱۱۳﴾ و به راستی بر موسی و
هارون منت نهادیم ﴿۱۱۴﴾ و هر دوی آنان و قومشان را از
اندوه بزرگ نجات دادیم ﴿۱۱۵﴾ و به آنان یاری
رساندیم. پس آنان بودند که پیروز شدند ﴿۱۱۶﴾ و به
آنان دو کتاب روشن دادیم ﴿۱۱۷﴾ و آن دو را به راه
راست رهنمون شدیم ﴿۱۱۸﴾ و برای آنان در [میان]
پسینیان [نام نیک] بر جای نهادیم ﴿۱۱۹﴾ سلام بر موسی و
هارون ﴿۱۲۰﴾ ما بدینسان به نیکوکاران جزا می دهیم
﴿۱۲۱﴾ بی گمان آن دو از بندگان مؤمن ما بودند
﴿۱۲۲﴾ و «الیاس» از رسولان بود ﴿۱۲۳﴾ چون به قوم
خود گفت: آیا پروا نمی دارید؟ ﴿۱۲۴﴾ آیا «بعل» را به
[پرستش] می خوانید و بهترین آفریدگاران را رها می کنید؟
﴿۱۲۵﴾ خدا را که پروردگار شما و پروردگار نیاکان
نخستینتان است؟ ﴿۱۲۶﴾

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَدِيرِ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِالْأَيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّكَ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَاسْتَفْتِهِمُ الرِّبَّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنْثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

آن گاه او را دروغزن انگاشتند، و بی شک آنان [در دوزخ] احضار خواهند شد ﴿۱۲۷﴾ مگر بندگان اخلاص یافته خدا ﴿۱۲۸﴾ و برای او در [میان] پسینان [نام نیک] بر جای نهادیم ﴿۱۲۹﴾ سلام بر «ال یاسین» ﴿۱۳۰﴾ ما بدینسان به نیکوکاران جزا می دهیم ﴿۱۳۱﴾ بی گمان او از بندگان مؤمن ما بود ﴿۱۳۲﴾ و لوط از رسولان بود ﴿۱۳۳﴾ چنین بود که او و خانواده اش - همگی - را نجات دادیم ﴿۱۳۴﴾ مگر پیر زنی که از باقی ماندگان بود ﴿۱۳۵﴾ سپس دیگران را نابود کردیم ﴿۱۳۶﴾ و شما بامدادان بر [منزلگاههای] آنان می گذرید ﴿۱۳۷﴾ و به هنگام شب [نیز]، آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿۱۳۸﴾ و یونس از رسولان بود ﴿۱۳۹﴾ چون به کشتی گرانبار گریخت ﴿۱۴۰﴾ آن گاه با [اهل] کشتی قرعه انداخت و از باختگان شد ﴿۱۴۱﴾ آن گاه ماهی او را فرو بلعید و او سزاوار نکوهش بود ﴿۱۴۲﴾ پس اگر نه آن است که او از نیایشگران بود ﴿۱۴۳﴾ به یقین در شکمش تا روزی که [مردم] برانگیخته می شوند، باقی می ماند ﴿۱۴۴﴾ سپس در حالی که بیمار بود او را به سرزمین خشک [خالی از گیاه] انداختیم ﴿۱۴۵﴾ و در کنارش درختی از [نوع] کدو رویانیدیم ﴿۱۴۶﴾ و او را به [سوی] صد هزار - یا اینکه افزون از آن بودند - فرستادیم ﴿۱۴۷﴾ که ایمان آوردند، آن گاه تا مدتی آنان را بهره مند ساختیم ﴿۱۴۸﴾ پس از آنان (مشرکان) پرس: آیا پروردگارت را دختران و آنان را پسران است؟ ﴿۱۴۹﴾ آیا فرشتگان را مادینه آفریدیم و آنان حاضر بودند؟ ﴿۱۵۰﴾ بدان که آنان از [روی] دروغگویی شان [چنین سخنی] می گویند ﴿۱۵۱﴾ که خداوند فرزندی پدید آورده است. و بی گمان آنان دروغگویند ﴿۱۵۲﴾ آیا [خداوند] دختران را بر پسران ترجیح داد؟ ﴿۱۵۳﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَتَنَيْنِ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّاقُونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصَرُ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

شما را چه شده است، چگونه حکم می کنید؟ ﴿۱۵۴﴾ آیا اندیشه نمی کنید؟ ﴿۱۵۵﴾ آیا دلیلی آشکار دارید ﴿۱۵۶﴾ اگر راستگوید، کتابتان را [در میان] آورید ﴿۱۵۷﴾ و [آن کافران] بین او و جنیان [رابطه] خویشاوندی مقرر کردند. حال آنکه جنیان دانسته اند که آنان [برای بازخواست] احضار خواهند شد ﴿۱۵۸﴾ خدا از آنچه وصف می کند پاک است ﴿۱۵۹﴾ مگر بندگان اخلاص یافته خدا ﴿۱۶۰﴾ پس شما [کافران] و آنچه می پرستید ﴿۱۶۱﴾ بر [پرستش] آن [معبود دروغین کسی را] نمی توانید گمراه کنید ﴿۱۶۲﴾ مگر کسی را که در آینده دوزخ است ﴿۱۶۳﴾ [فرشتگان گفتند] و کسی از ما نیست مگر آنکه جایگاهی معین دارد ﴿۱۶۴﴾ و ما به صف ایستاده ایم ﴿۱۶۵﴾ و ما نیایش کننده ایم ﴿۱۶۶﴾ و [عربهای ناگرویده] می گفتند ﴿۱۶۷﴾ اگر در نزد ما خبری از پیشینیان بود ﴿۱۶۸﴾ به یقین از بندگان اخلاص یافته خدا می شدیم ﴿۱۶۹﴾ لذا به آن [قرآن] کفر ورزیدند، [حقیقت را] خواهند دانست ﴿۱۷۰﴾ و به راستی وعده ما در حق بندگان رسالت یافته ما از پیش صدور یافته است ﴿۱۷۱﴾ آنانند که یاری خواهند شد ﴿۱۷۲﴾ بی گمان سپاهیان ما هستند که پیروزند ﴿۱۷۳﴾ پس از آنان تا مدتی روی بگردان ﴿۱۷۴﴾ و به آنان بنگر، پس [از دیده بصیرت] خواهند دید ﴿۱۷۵﴾ آیا عذاب ما را به شتاب می طلبند؟ ﴿۱۷۶﴾ پس چون به ساحت آنان فرود آید، چه بد است، بامداد هشدار یافتگان ﴿۱۷۷﴾ و تا مدتی از آنان روی بگردان ﴿۱۷۸﴾ و بنگر، [آنان نیز] خواهند دید [که بر سرشان چه خواهد آمد] ﴿۱۷۹﴾ پاک و منزّه است پروردگارت، پروردگار شکوهمند، از آنچه [کافران] وصف می کنند ﴿۱۸۰﴾ و سلام بر رسولان ﴿۱۸۱﴾ و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان ﴿۱۸۲﴾.

سُورَةُ ص

سوره ص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صَّ وَالْفُرْعَانِ ذِي الذِّكْرِ ۝۱ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي
عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ۝۲ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ
فَنَادَوْا وَلَا تَحِينَ مَنَاصٍ ۝۳ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ
مُنْذِرٌ مِّنْهُمْ ۝۴ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَحَرٌ كَذَّابٌ ۝۵
أَجْعَلِ الْأِلَٰهَةَ إِلَّاهَا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝۶
وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَسُوا وَاصْبِرُوا عَلَى
ءَالِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ۝۷ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا
فِي الْإِلْمَةِ الْأَخِيرَةِ إِنَّ هَذَا إِلَّا اخْتِلَافٌ ۝۸ أُنْزِلَ عَلَيْهِ
الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا
يَذُوقُوا عَذَابِ ۝۹ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ
الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۱۰ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۱۱ جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ
مَهْزُومٌ مِّنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۲ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ
وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ۝۱۳ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ
وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ۝۱۴ إِنْ كُلُّ إِلَّا
كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ۝۱۵ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا
صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ۝۱۶ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْ
لَنَا قِطْعًا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۝۱۷

به نام خداوند بخشنده مهربان

ص. (صاد) سوگند به قرآن پند آموز ﴿۱﴾ آری کافران در سرکشی و ستیزند ﴿۲﴾ چه بسیار نسلها را پیش از آنان نابود کردم که فریاد خواستند و زمان [زمان] رهایی نبود ﴿۳﴾ و شگفت زده شدند که هشدار دهنده‌ای از [خود] آنان به [نزد] شان آمده است و کافران گفتند: این [فرد] جادوگری دروغگوست ﴿۴﴾ آیا [همه] معبودان را یک معبود قرار داده است؟ بی گمان این چیزی شگفت است ﴿۵﴾ و اشرافشان [با این دعوت] رهسپار شدند که: بروید و بر [پرستش] معبودانتان شکبیا باشید. بی گمان این [دعوت] جدید فتنه‌ای [مورد] عزم و [اراده] [محمد ص] است ﴿۶﴾ این را در آیین اخیر [مسیحیت] نشنیده‌ایم. این جز افترا بی [یش] نیست ﴿۷﴾ آیا از میان ما قرآن بر او نازل شده است؟ [چنین نیست که می‌گویند] بلکه آنان از قرآن من در شک‌اند. بلکه هنوز [طعم] عذاب مرا نچشیده‌اند ﴿۸﴾ آیا در نزد آنان گنجینه‌های رحمت پروردگار پیروزمند بخشاینده‌ات هست؟ ﴿۹﴾ آیا فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه را که بین آنهاست [در اختیار] دارند، پس [با این فرض محال] باید [جنگ زنان] به ریسمانها [در آسمان] فراروند ﴿۱۰﴾ سپاهی شکست خورده، از گروه [های گوناگون] در اینجاست ﴿۱۱﴾ پیش از آنان قوم نوح و عاد و فرعون صاحب سپاه [نیز پیامبران را] دروغزن انگاشتند ﴿۱۲﴾ و [نیز] ثمود و قوم لوط و اصحاب ایکه، این گروه‌ها [پیامبران را تکذیب کردند] ﴿۱۳﴾ هیچ یک [از آنان] نبود مگر آنکه رسولان را دروغزن انگاشت، پس کیفر من محقق شد ﴿۱۴﴾ و این [کافران نیز] جز چشم به راه بانگی مرگبار نیستند که هیچ وقوفی ندارد ﴿۱۵﴾ و گفتند: پروردگارا، سهم ما را [از کیفر] قبل از [فرارسیدن] روز حساب پیش انداز ﴿۱۶﴾

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ
 إِنَّهُ وَأَوَّابٌ ﴿٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ
 بِالْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿٨﴾ وَالطَّيْرَ مُحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ وَأَوَّابٌ
 ﴿٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ
 الْخِطَابِ ﴿١٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضِصِ إِذْ تَسَوَّرُوا
 الْمِحْرَابَ ﴿١١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا
 لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَخَظْنَا
 بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشَاطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ
 ﴿١٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً
 وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿١٣﴾ قَالَ
 لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجِكَ إِلَىٰ نَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا
 مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ
 ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ
 أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿١٤﴾
 فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ
 مَآبٍ ﴿١٥﴾ يَدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ
 فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ
 فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن
 سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

﴿١٦﴾

بر آنچه می‌گویند، شکبیا باش و بنده ما، داود توانمند را
 یاد کن. بی گمان او رو به [سوی خدا] داشت ﴿۱۷﴾ ما
 کوه‌ها را با او رام کردیم. شامگاهان و بامدادان نیایش
 می‌کردند ﴿۱۸﴾ و پرندگان را نیز فراهم آورده [رام
 ساختیم]. همگی فرمانبر او بودند ﴿۱۹﴾ و فرمانروایی‌اش
 را استوار ساختیم و به او حکمت و سخن آشکار کننده
 [حق از باطل] دادیم ﴿۲۰﴾ آیا خبر دادخواهان به تو
 رسیده است که چون [از دیوار بالا آمده و] وارد مسجد
 شدند؟ ﴿۲۱﴾ هنگامی که بر داود وارد شدند و [او] از
 آنان ترسید. [آنان] گفتند: مترس. دو مدعی هستیم که یکی
 به دیگری ستم کرده است. بین ما به راستی حکم کن و
 ستم مکن و ما را به راه راست رهنمون شو ﴿۲۲﴾ این
 [شخص] برادر من است او نود و نه میش دارد و من یک
 میش. که گفت آن [یک میش] را نیز به من بسپار و با من
 به درشتی سخن گفت. ﴿۲۳﴾ [داود] گفت: با درخواست
 گوسفندت تا [آن را به] گوسفندانش [اضافه کند] به تو
 ستم کرده است و حقاً که بسیاری از شریکان به همدیگر
 ستم می‌کنند مگر آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای
 شایسته انجام داده‌اند و اینان اندک‌شمارند. داود دانست که
 ما او را آزمودیم. در نتیجه از پروردگارش آمرزش
 خواست و فروتنانه [به سجده] افتاد و رو [به سوی خدا]
 آورد ﴿۲۴﴾ و آن [لغزش] او را آزمودیم و به یقین او در
 نزد ما قربت و بازگشت نیک دارد ﴿۲۵﴾ [فرمودیم:] ای
 داود، ما تو را در زمین فرمانروا ساختیم، پس به حق در
 میان مردم حکم کن و از خواهش [نفس] پیروی مکن که
 [آن] تو را از راه خدا گمراه می‌کند. بی گمان آنان که از
 راه خدا گمراه می‌شوند، به [سزای] آنکه روز حساب را
 فراموش کردند، کیفری سخت [در پیش] دارند ﴿۲۶﴾

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَٰلِكَ
ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ
﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ
﴿٢٨﴾ كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبْرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا ءَايَاتِهِ
وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ
نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ ءَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ
الصَّفِينَتُ الْحَيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ
عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ
فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا
سُلَيْمَانَ وَالْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾
قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ
بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ
تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُحَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ
كُلَّ بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ ﴿٣٧﴾ وَعَآخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ
﴿٣٨﴾ هَٰذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾
وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ ﴿٤٠﴾ وَادْكُرْ
عِبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ
بِنُصَبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ أَرْكُضْ بِرَجْلِكَ هَٰذَا مُغْتَسَلٌ
بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

و آسمان و زمین و آنچه را در بین آنهاست بیهوده
نیافریدیم. این پندار کافران است. پس وای به حال کافران
از آتش [دوزخ] ﴿٢٧﴾ آیا آنان را که ایمان آورده‌اند و
کارهای شایسته کرده‌اند مانند تباهی کنندگان در زمین
می‌گردانیم؟ آیا پرهیزگاران را مانند بدکاران قرار
می‌دهیم؟ ﴿٢٨﴾ کتابی است خجسته که آن را بر تو
فروفرستاده‌ایم تا [انسانها] در آیه‌هایش تدبّر کنند و تا
خردمندان پند گیرند ﴿٢٩﴾ و به داود سلیمان را عطا
کردیم. چه نیک بنده‌ای بود. او رو به سوی خدا داشت
﴿٣٠﴾ چنین بود که شامگاهان اسبان تندپا به او نمایانده شد
﴿٣١﴾ پس گفت: [رویگردان] از یاد پروردگارم [این
اسبان را چون] مالدوستی دوست داشتم. تا آنکه [خورشید]
در [پس] پرده نهان شد ﴿٣٢﴾ آن [اسبان] را به نزد من باز
آوردید، پس شروع به دست کشیدن بر ساقها [ی پا] و
گردنها [ی آنها] کرد ﴿٣٣﴾ و به راستی سلیمان را
آزمودیم. و بر تخت او کالبدی افکندیم، آن گاه رو به
سوی [خدا] آورد ﴿٣٤﴾ گفت: پروردگارا، مرا بیمارز و به
من فرمانروایی بی بخشش که جز من کسی را نسزد. بی
گمان تویی که بخشاینده‌ای ﴿٣٥﴾ پس باد را برایش مسخر
کردیم که به آسانی به فرمان او هر جا که می‌خواست سیر
می‌کرد ﴿٣٦﴾ و از دیوان [نیز] هر بنا و غواصی [را برایش
مسخر کردیم] ﴿٣٧﴾ و دیگرانی [را هم با دست و پاهای]
به هم بسته در بندها [مسخر کردیم] ﴿٣٨﴾ این بخشش
ماست، پس بی هیچ حسابی بخشش یا نگاهدار ﴿٣٩﴾ و بی
گمان او در نزد ما قربت و نیک سرانجامی دارد ﴿٤٠﴾ و
بنده ما، ایوب را یاد کن، چون پروردگارش را ندا داد که
شیطان به من رنج و دردی رسانده است ﴿٤١﴾ [فرمان
دادیم:] پایت را به زمین بزن. [به ناگاه] آن [چشمه‌ای شد]
مهیای غسل، خنک و آشامیدنی ﴿٤٢﴾

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى
 لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاصْرُبْ بِهِ
 وَلَا تَحْنُثْ إِنََّّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ
 ﴿٤٤﴾ وَادْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي
 الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
 الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾
 وَادْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنَ
 الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّا لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنُ مَعَابٍ
 ﴿٤٩﴾ جَنَّتٍ عَدْنٍ مُّفْتَحَةٌ لَهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾ مُتَكِسِينَ
 فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
 وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا
 تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ
 مِن تَفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَذَا وَإِنَّا لِلظَّالِمِينَ لَشَرٌّ مَعَابٍ ﴿٥٥﴾
 جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ
 حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَعَاخِرُ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾ هَذَا
 فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا
 النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ
 قَدْ مَتَّمُّوهُ لَنَا فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا
 هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

و به عنوان بخشایشی از سوی خود و پندی برای خردمندان
 خانواده‌اش و همسان آنان همراهشان به او عطا کردیم
 ﴿۴۳﴾ و [فرمان] دادیم دسته‌ای از شاخه‌ها را بگیر، آن گاه
 با آن [زنت] را بزن و سوگند مشکن. ما او را به راستی
 شکيبا یافتیم. [ایوب] نیک بنده‌ای بود. او رو به سوی [خدا]
 داشت ﴿۴۴﴾ و بندگان ما، ابراهیم و اسحاق و یعقوب را
 یاد کن که توانمند و با ینش بودند ﴿۴۵﴾ ما آنان را با
 ویژگی‌ای ناب [یعنی] یاد سرای [آخرت] ویژه گردانیدیم
 ﴿۴۶﴾ و به راستی که آنان در نزد ما از برگزیدگان نیک
 بودند ﴿۴۷﴾ و اسماعیل و یسع و ذو الکفل را یاد کن و
 همگی [آنان] از نیکان بودند ﴿۴۸﴾ این [قرآن] پندی است
 و بی شک پرهیزگاران سرانجام نیک دارند ﴿۴۹﴾ باغهای
 جاودان [بهشتی] با دروازه‌های گشوده برای آنان. ﴿۵۰﴾
 در آنجا تکیه داده‌اند، در آنجا میوه فراوان و شراب
 می‌طلبند ﴿۵۱﴾ و در نزد آنان [زنان] فروهشته چشم
 همسال خواهند بود ﴿۵۲﴾ این است آنچه برای روز
 حساب وعده داده می‌شوید ﴿۵۳﴾ بی گمان این روزی
 ماست که آن هیچ زوالی ندارد ﴿۵۴﴾ این است [کیفر] و
 سرکشان بد سرانجامی دارند ﴿۵۵﴾ که دوزخ است. به آن
 در می‌آیند [و] بد آرامگاهی است ﴿۵۶﴾ این [است
 عذاب] آب داغ و زردابه. که باید [طعم تلخ] آن را بچشد
 ﴿۵۷﴾ و [برایشان عذابی] دیگر همسان آن به انواع
 گوناگون خواهد بود ﴿۵۸﴾ [به آنان گویند:] این گروهی
 است که همراه شما [به دوزخ] در آیند. گشایش در
 کارشان مباد. بی گمان آنان در آیندگان آتش [دوزخ] اند
 ﴿۵۹﴾ [پیروان] گویند: بلکه در کار شما گشایش مباد.
 شما بودید که آن [کفر] را برای ما رسم دیرین ساختید.
 پس بد قرارگاهی است ﴿۶۰﴾ گویند: پروردگارا، هر کس
 که این [کفر] را برای ما رسم دیرین ساخت. در آتش
 عذابی دو چندان در حق او بیفزای. ﴿۶۱﴾

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رَجُلًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِحْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّي إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبِيُّ عَظِيمٍ ﴿٦٧﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِي مِنِّ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُو سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَبْنَئِيلُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيدِيَّ اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

و گفتند: ما را چه شده است کسانی را نمی بینیم که آنان را از بدان می دانستیم؟ ﴿۶۲﴾ آیا آنان را به ریشخند می گرفتیم؟ یا اینکه دیدگان از آنان بر گشته است؟ ﴿۶۳﴾ بی گمان این حق است. [همان] مخاصمه دوزخیان ﴿۶۴﴾ بگو: جز این نیست که من هشدار دهنده ام. و هیچ معبود [راستی] جز خداوند یگانه قهار وجود ندارد ﴿۶۵﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه بین آنهاست، [خداوند] پیروزمند آمرزگار ﴿۶۶﴾ بگو: آن خبری بزرگ است ﴿۶۷﴾ شما از آن رویگردانید ﴿۶۸﴾ من به گروه بلند قدر [فرشتگان] چون با همدیگر پرسش و پاسخ می کنند، علمی ندارم ﴿۶۹﴾ به من وحی فروفرستاده نمی شود مگر [با این مضمون] که من هشدار دهنده ای آشکار هستم ﴿۷۰﴾ چنین بود که پروردگارت به فرشتگان گفت: من انسانی از گل خواهم آفرید ﴿۷۱﴾ پس چون به او سامان دهم و از «روح» خود در او بدمم، سجده کنان برای او [به خاک] افتید ﴿۷۲﴾ آن گاه فرشتگان همگی یکپارچه سجده کردند ﴿۷۳﴾ مگر «ابلیس» که سرکشی کرد و از کافران شد ﴿۷۴﴾ [خداوند] گفت: ای ابلیس، چه چیز تو را بازداشت از آنکه برای آنچه به قدرت خویش آفریده ام، سجده کنی؟ کبر ورزیدی یا اینکه از بلند پایگان هستی؟ ﴿۷۵﴾ [ابلیس] گفت: من از او بهترم. مرا از آتش آفریده ای و او را از گل آفریده ای ﴿۷۶﴾ [خداوند] فرمود: از آن [بهشت] بیرون شو. که به راستی تو رانده شده ای ﴿۷۷﴾ و تا روز جزا نفرین من بر تو باد ﴿۷۸﴾ گفت: پروردگارا، مرا تا روزی که [بندگان] برانگیخته می شوند، مهلت ده ﴿۷۹﴾ فرمود: تو از مهلت یافتگانی ﴿۸۰﴾ تا روز آن هنگام معین ﴿۸۱﴾ [شیطان] گفت: پس سوگند به شکوهت آنان را همگی گمراه می کنم ﴿۸۲﴾ مگر بندگان اخلاص یافته ات را از میان آنان ﴿۸۳﴾

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ
وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ
عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا
ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

فرمود: پس [این] حق است. و حق را می گویم: ﴿۸۴﴾ به
یقین دوزخ را از تو و پیروانت از آنان، همگی پرخواهم
کرد ﴿۸۵﴾ [ای پیامبر] بگو: بر [رساندن] قرآن مزدی از
شما درخواست نمی کنم و از متکلفان [نیز] نیستم ﴿۸۶﴾
این قرآن جز پندی برای جهانیان نیست ﴿۸۷﴾ و به راستی
پس از مدتی خبر [راستین بودن] آن را خواهید دانست
﴿۸۸﴾

سُورَةُ الزُّمَرِ

سوره زمر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا
أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ فَاْعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ
الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ
دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى
إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ
أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ
سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ
النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي
لِأَجَلٍ مُّسَمًّى أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٥﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
فرو فرستادن [این] کتاب از [سوی] خداوند پیروزمند
فرزانه است ﴿۱﴾ بی گمان ما کتاب را به حق به تو نازل
کرده ایم، پس خدا را در حالی که پرستش [خویش] را
برای او خالص می داری، بندگی کن ﴿۲﴾ بدان که
پرستش ناب از آن خداست. و کسانی که به جای او
دوستانی گرفتند [گویند]: آنان را نمی پرستیم جز برای
آنکه ما را گامی به خدا نزدیک سازند. بی گمان خداوند
بین آنان در [باره] آنچه آنان در آن اختلاف می ورزند،
داوری می کند. خداوند کسی را که او دروغگویی ناسپاس
است، هدایت نمی کند ﴿۳﴾ اگر خداوند می خواست که
فرزندی بگیرد، به یقین از آنچه می آفریند چیزی را که
می خواست بر می گزید. او پاک و منزّه است. او خداوند
یگانه قهار است ﴿۴﴾ آسمانها و زمین را به حق آفریده
است، شب را بر روز و روز را بر شب می گستراند و
خورشید و ماه را مسخر ساخته است. هر یک در زمانی
معین حرکت می کند. بدانکه اوست پیروزمند آمرزگار
﴿۵﴾

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً أَزْوَاجًا يَخْلُقُكُمْ فِي
بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ
ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
فَإِنِّي تُصْرِفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا
يَرْضَاهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ
رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ
إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَلَهُ نِعْمَةٌ مِنْهُ
نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا
لِّضَلِّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ
مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَلْبُكَ عِندَ اللَّيْلِ
سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ
هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا
يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾ قُلْ يَاعِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ
وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿١٠﴾

شما را از یک تن آفرید سپس همسرش را از آن پدید
آورد. و از چارپایان هشت نوع برای شما آفرید شما را در
شکمهای مادرانتان با آفرینشهای پیاپی در تاریکیهای
سه گانه می آفریند. خداوند، پروردگارتان این است که
فرمانروایی از آن اوست. معبود [راستینی] جز او نیست،
پس [از حق] به کجا برگردانده می شوید؟ ﴿۶﴾ اگر
ناسپاسی کنید، [بدانید که] خداوند از شما بی نیاز است. و
ناسپاسی را در حق بندگان نمی پسندد. و اگر سپاس
بگذارید، آن را برایتان می پسندد. و هیچ بر دارنده ای بار
[گناه] دیگری را بر نمی دارد. آن گاه بازگشتتان به سوی
پروردگارتان است، سپس شما را به آنچه می کردید خبر
می دهد. بی گمان او به راز دلها داناست ﴿۷﴾ و چون به
انسان گزند برسد، پروردگارش را- انابت کنان به پیشگاه
او- به [دعا] می خواند، آن گاه چون از سوی خود نعمتی
به او ببخشد. آنچه را که از پیش برای آن دعا می کرد،
فراموش می کند. و برای خداوند همتایانی قرار می دهد. تا
[مردم را] از راه او گمراه سازد. بگو: اندکی در کفر خود
[از زندگی دنیا] بهره مند شو. بی گمان تو از دوزخیانی
﴿۸﴾ آیا [کسی که شرحش را گفتیم، بهتر است] یا کسی
که او در لحظه لحظه شب سجده کنان و ایستاده به عبادت
می پردازد. در حالی که از آخرت می ترسد و به بخشایش
پروردگارش امید می دارد؟ بگو: آیا آنان که می دانند و
آنان که نمی دانند برابرند؟ تنها خردمندان پند می پذیرند
﴿۹﴾ [ای پیامبر] بگو: ای بندگانم که ایمان آورده اید، از
پروردگارتان پروا بدارید. کسانی که در این دنیا
نیکوکاری کرده اند، بهشت را [پاداش] دارند. و زمین خدا
فراخ است. جز این نیست به بردباران پاداششان بیشمار [و]
به تمام [و کمال] داده می شود ﴿۱۰﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلْ اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُو يَعْبَادِ فَاتَّقُوا ﴿١٧﴾ وَالَّذِينَ أَجْتَنَبُوا الظُّغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿٢٠﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّنْ فَوْقِهَا غُرْفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢١﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَنَرُّهُ مُمْصِرًا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطْلًا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢٢﴾

بگو: من فرمان یافته‌ام که خدا را- با پرستشی خالص برای او- بندگی کنم ﴿۱۱﴾ و فرمان یافته‌ام به آنکه نخستین [کس از] مسلمانان باشم ﴿۱۲﴾ بگو: من اگر از پروردگارم نافرمانی کنم از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم ﴿۱۳﴾ بگو: خدا را- با پرستش خالص خویش برای او- بندگی می‌کنم ﴿۱۴﴾ پس هر چه را که می‌خواهید به جای او پرستش کنید. بگو: زیانکاران آناند که به خود و خاندانشان در روز قیامت زیان زنند. بدانکه این است زیان آشکار ﴿۱۵﴾ آنان از فرازشان سایانهایی از آتش و از فرودشان [نیز] سایانهایی دارند. این است [کیفری که] خداوند با آن بندگان را می‌ترساند. ای بندگانم، از من پروا بدارید ﴿۱۶﴾ و آنان که از طاغوت دوری گزیده‌اند از آنکه آن را بپرستند و رو به سوی خدا آورده‌اند، مژده دارند. پس به [آن] بندگانم مژده ده ﴿۱۷﴾ کسانی که سخن [ها] را می‌شنوند، آن گاه از بهترینش پیروی می‌کنند. اینانند کسانی که خداوند هدایتشان کرده و ایشانند خردمندان ﴿۱۸﴾ آیا کسی که وعده عذاب بر او تحقق یافته، تو [می‌توانی] کسی را که در آتش خواهد بود، نجات دهی؟ ﴿۱۹﴾ ولی آنان که از پروردگارشان پروا داشته‌اند غرفه‌هایی دارند که بر فرازش غرفه‌هایی دیگر ساخته شده است. از فرودست آن جویباران روان است. خداوند به وعده‌ای [راستین] وعده کرده است. خداوند وعده [اش] را خلاف نمی‌کند ﴿۲۰﴾ آیا نیندیشیده‌ای که خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد، آن گاه آن را به صورت چشمه‌هایی در زمین راه داد آن گاه با آن کشتی رنگارنگ بر می‌آورد، سپس می‌خشکد و آن را زرد می‌بینی آن گاه آن را ریزه ریزه می‌سازد. بی گمان در این [امر] برای خردمندان پندی است ﴿۲۱﴾

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِٗٓ فَوَيْلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَبِّهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِٓ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّبِعِ بَوَاجِهَهُٓ سُوٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَآتَتْهُمْ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

آیا کسی که خداوند دلش را برای [پذیرش] اسلام گشوده است و او از [سوی] پروردگارش از نوری بر خوردار است [چون سنگدلان است؟] پس وای بر کسانی که از ترک یاد الهی سنگ دلند. اینان در گمراهی آشکارند ﴿۲۲﴾ خداوند بهترین سخن را نازل کرده است. کتابی همگون [و] مشتمل مکررات. پوستهای آنان که از پروردگارشان می ترسند از [شنیدن] آن به لرزه می افتد. آن گاه پوستها و دلهایشان با یاد خدا نرم می شود. این هدایت خداست که هر کس را بخواهد با آن هدایت می کند و هر کس را که خدا بیراه بگذارد، او را هدایتگری ندارد ﴿۲۳﴾ آیا کسی که با چهره اش از سختی عذاب روز قیامت می پرهیزد [چون کسی است که چنین نیست؟]. و به ستمکاران گفته شود: [طعم تلخ کيفر] عملکردتان را بجشید ﴿۲۴﴾ آنان [هم] که پیش از ایشان بودند [پیامبران] را دروغزن می انگاشتند، در نتیجه عذاب [الهی] از جایی که نمی دانستند، گریبانگیرشان شد ﴿۲۵﴾ آن گاه خداوند [طعم] خواری را در زندگانی دنیا به آنان چشاند. و بی گمان اگر می دانستند عذاب آخرت سخت تر است ﴿۲۶﴾ و به راستی در این قرآن از هر [نوع] مثلی برای مردم زده ایم، باشد که آنان پند گیرند ﴿۲۷﴾ قرآن عربی بی هیچ کژی [و کاستی] را [نازل کردیم] باشد که آنان پروا کنند ﴿۲۸﴾ خداوند مثلی می زند از برده ای که در [بردگی] او شریکان مختلف سهم دارند. و برده ای که تنها برای شخصی باشد. آیا [این دو] در وصف برابرند؟ ستایش خدای راست. بلکه بیشتر آنان نمی دانند ﴿۲۹﴾ [ای پیامبر] بی گمان تو خواهی مرد و به یقین آنان نیز خواهند مرد ﴿۳۰﴾ آن گاه بی گمان شما روز قیامت در نزد پروردگارتان احتجاج خواهید ورزید. ﴿۳۱﴾

﴿۳۲﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿۳۲﴾
وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۳۳﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۴﴾ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۳۵﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ ۗ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۚ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۶﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّضِلٍّ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿۳۷﴾ وَلَٰئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَتُ ضَرَّهُ ۚ أَوْ أَرَادَنِيَ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ ۚ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿۳۸﴾ قُلْ يٰٓأَعْمٰلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ ۖ إِنِّي عَمِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿۴۰﴾

پس کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ بست و [دین] راستین را چون به او رسید دروغ انگاشت؟ آیا کافران در جهنم جایگاهی ندارند؟ ﴿۳۲﴾ و کسی که [دین] راستین [در میان] آورد و آن را تصدیق کرد اینانند که پرهیزگارند ﴿۳۳﴾ آنان هر آنچه بخواهند نزد پروردگارشان دارند. پاداش نیکوکاران این است ﴿۳۴﴾ تا خداوند بدترین آنچه را که کرده‌اند از [کارنامه] آنان بزداید و پاداششان را به [پاس] نیکوترین آنچه می‌کردند به آنان بدهد ﴿۳۵﴾ آیا خداوند برای بنده‌اش بس نیست؟ و با کسانی جز او تو را می‌ترسانند و هر کس را که خداوند بیراه بگذارد، او هدایتگری ندارد ﴿۳۶﴾ و هر کس را که خداوند راه بنماید، او گمراه کننده‌ای ندارد. آیا خداوند پیروزمند دادستان نیست؟ ﴿۳۷﴾ و اگر از آنان بررسی آسمانها و زمین را چه کسی آفریده است؟ به یقین گویند: خدا. بگو: بنگرید آنچه را که به جای خداوند می‌پرستید- اگر خداوند در [حق] من زیانی بخواهد- آیا آنها [بتان] خواهند توانست زیان او را دفع کنند؟ یا [اگر] درباره من بخشایشی بخواهد، آیا آنها خواهند توانست رحمتش را بازدارند؟ بگو: خدا مرا بس است. توکل کنندگان [تنها] بر او توکل می‌کنند ﴿۳۸﴾ بگو: ای قوم من، به شیوه خود عمل کنید. من [نیز به شیوه خود] عمل خواهم کرد، پس خواهید شناخت ﴿۳۹﴾ کسی را که عذابی به او رسد که خوارش دارد و [کسی] که عذابی پاینده بر او فرود آید ﴿۴۰﴾

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ
 أَهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا
 أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ
 مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ
 عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ
 فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ
 دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَئِكَ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا
 وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ
 اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ
 يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 عِلْمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي
 مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا
 فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَا فِتْنَدُوا بِهِ مِنْ سُوءِ
 الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ
 يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

بی گمان ما بر تو کتاب [آسمانی] را برای مردم به حق
 فرستادیم. پس هر کس که هدایت یابد به سود خود اوست
 و هر کس که گمراه شود، تنها به زیان خود گمراه
 می شود. و تو بر آنان نگهبان نیستی ﴿۴۱﴾ خداوند جانها
 را به هنگام مرگشان می ستاند. و نیز [جانی] که نمرده است
 [آن را] هنگام خوابش [می گیرد]. و [جانی را] که بر آن
 حکم به مرگ کرده است، نگاه می دارد و [آن] دیگر را تا
 هنگامی معین [باقی] می گذارد. بی گمان در این [امر] برای
 گروهی که اندیشه می کنند، نشانه هایی است ﴿۴۲﴾ آیا به
 جای خداوند شفیعی گرفته اند؟ [به آنان] بگو: اگر چه
 هیچ کاری نتوانند انجام دهند و خرد نوزندند؟ ﴿۴۳﴾ بگو:
 شفاعت - سراسر - از آن خداست. فرمانروایی آسمانها و
 زمین از آن اوست. آن گاه به [سوی] او باز گردانده
 می شوید ﴿۴۴﴾ و چون خداوند به تنهایی یاد شود، دلهای
 کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند متفر می شود و چون
 کسانی جز او یاد شوند، آن گاه است که آنان شاد
 می شوند ﴿۴۵﴾ بگو: خداوندا، [ای] پدید آورنده آسمانها
 و زمین، داننده نهان و آشکار، تو بین بندگان در آنچه در
 آن اختلاف می کردند، داوری می کنی ﴿۴۶﴾ و اگر هر
 آنچه که در زمین است و مانند آن همراهش از آن
 ستمکاران باشد. به یقین به خاطر سختی عذاب روز قیامت
 آن را بلا گردان خود سازند. و از سوی خداوند چیزی
 برایشان آشکار شود که گمان نمی کردند ﴿۴۷﴾

وَبَدَأَ لَهُمْ سَيِّئَاتٍ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَٰكِن أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِن هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصِرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ نَفْسٌ يَحْسَرْتَنِي عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ لَمِنَ السَّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾

و [کیفر] بد آنچه کرده بودند برایشان آشکار شود و [کیفر] آنچه به آن ریشخند می کردند، آنان را فرو گیرد ﴿۴۸﴾ پس چون به انسان گزندى برسد، ما را فرا می خواند، آن گاه چون به او نعمتی از سوی خود بدهیم، گوید: جز این نیست که آن را بنا بر دانشی که دارم، به من داده اند. حق این است که آن آزمونی است ولی بیشترشان نمی دانند ﴿۴۹﴾ پیشینیانشان [هم] این [سخن] را گفتند، اما آنچه می کردند [عذاب را] از آنان دفع نکرد ﴿۵۰﴾ پس [کیفر] بدیهای آنچه کردند، به آنان رسید. و کسانی از اینان هم که ستم کرده اند [کیفر] بدیهای آنچه می کردند به آنان خواهد رسید. و اینان گزیر و گریزی ندارند ﴿۵۱﴾ آیا ندانسته اند که خداوند روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ می گرداند [و برای هر کس که بخواهد] تنگ می دارد. بی گمان در این [امر] نشانه هایی است برای کسانی که ایمان می آورند ﴿۵۲﴾ [ای پیامبر، از سوی من] بگو: ای بندگان که بر خود اسراف کرده اید، از رحمت خدا ناامید نشوید. به راستی خداوند همه گناهان را می بخشد. بی گمان اوست آمرزگار مهربان ﴿۵۳﴾ و پیش از آنکه عذاب به شما رسد، آن گاه یاری نیابید به سوی پروردگارتان باز آید و در برابر او تسلیم شوید ﴿۵۴﴾ و پیش از آنکه ناگهان عذاب به شما رسد و شما ناآگاه باشید، از بهترین آنچه از سوی پروردگارتان به شما نازل شده است، پیروی کنید ﴿۵۵﴾ که [مبادا] کسی بگوید: وای بر من به خاطر کوتاهی ای که در حق خدا کردم و بی گمان از ریشخند کنندگان بودم ﴿۵۶﴾

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾
 أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ
 مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَكَ ءَايَاتِي فَكَذَّبْتَ
 بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ
 الْقِيَمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ
 أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ
 يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ
 أَفَعَيِّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونَنِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ
 أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ
 لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلَىٰ
 اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ
 حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِّيَمِينِهِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

یا بگوید: اگر خداوند مرا هدایت می‌کرد، به یقین از
 پرهیزگاران بودم ﴿۵۷﴾ یا چون عذاب را ببیند، بگوید: ای
 کاش بازگشتی داشتم تا از نیکوکاران باشم ﴿۵۸﴾
 [خداوند می‌فرماید:] آری آیات من به تو رسید و آنها را
 دروغ انگاشتی و کبر ورزیدی و از کافران شدی ﴿۵۹﴾ و
 روز قیامت آنان را که بر خداوند دروغ بستند، خواهی دید
 که چهره‌هایشان سیاه شده است. آیا برای متکبران
 جایگاهی در دوزخ نیست؟ ﴿۶۰﴾ و خداوند پرهیزگاران
 را قرین رستگاریشان نجات می‌دهد. به آنان رنجی نرسد و
 نه اندوهگین شوند ﴿۶۱﴾ خداوند آفریننده همه چیز است
 و او بر همه چیز نگهبان است ﴿۶۲﴾ کلیدهای آسمان و
 زمین به دست اوست و کسانی که به نشانه‌های خداوند
 کفر ورزیده‌اند، اینانند که زیانکارند ﴿۶۳﴾ بگو: ای
 نادانان، آیا به من فرمان می‌دهید که غیر خدا را بندگی کنم
 ﴿۶۴﴾ و [ای پیامبر] به راستی که به تو و به کسانی که
 پیش از تو بودند، وحی کرده شد: اگر شرک آوری، بی
 گمان عملکردت نابود شود. و به یقین از زیانکاران شوی
 ﴿۶۵﴾ بلکه خدا را بندگی کن و از سپاسگزاران باش
 ﴿۶۶﴾ و خداوند را چنان که سزاوار بزرگی اوست، ارج
 ننهادند. و روز قیامت زمین، یک جا در قبضه [قدرت]
 اوست. و آسمانها در دست [قدرت] او درهم نوردیده
 شوند. او پاک و منزّه است و از آنچه شرک می‌آورند برتر
 است ﴿۶۷﴾

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَاءَ بِالتَّنْبِئِينَ وَالشُّهَدَاءُ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾

و در «صور» دمیده شود، آن گاه آسمانیان و زمینیان [همگی] بمیرند. مگر کسی که خداوند خواسته است. سپس دوباره در آن دمیده شود. آن گاه است که آنان ایستادگانی خواهند بود که می‌نگرند ﴿٦٨﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن گردد و نامه اعمال [در میان] نهاده شود. و پیامبران و گواهان آورده می‌شوند. و بین آنان به حق حکم می‌شود و آنان ستم نبینند ﴿٦٩﴾ و به هر کسی جزای آنچه کرده است به تمام [و کمال] داده شود. و او (خداوند) به آنچه می‌کند داناتر است ﴿٧٠﴾ و کافران گروه گروه به سوی دوزخ رانده می‌شوند. تا چون به [کنار] آن آیند، درهایش گشوده می‌شوند و نگهبانانش به آنان گویند: آیا رسولانی از خودتان به سوی شما نیامدند که آیات پروردگارتان را بر شما می‌خواندند و شما را از دیدار امروزتان هشدار می‌دادند. گویند: آری. ولی حکم عذاب بر کافران محقق شده است ﴿٧١﴾ گفته شود: به درهای دوزخ- در حالی که در آنجا جاودانه خواهید بود- وارد شوید، پس چه بد است جایگاه متکبران ﴿٧٢﴾ و کسانی که از پروردگارشان پروا داشتند. گروه گروه به سوی بهشت سوق داده می‌شوند تا هنگامی که به [کنار] آن رسند در حالی که درهایش گشوده شده است و نگهبانانش به آنان گویند: سلام بر شما باد. پاک بوده‌اید [و خوش باشید]. جاودانه به آن درآید ﴿٧٣﴾ و [بهشتیان] گویند: ستایش خداوندی راست که وعده‌اش را در حق ما محقق ساخت و سرزمین [بهشت] را به ما داد، از بهشت هر جا که می‌خواهیم، مأوی می‌گیریم. پس چه نیک است پاداش نیکوکاران ﴿٧٤﴾

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

سُورَةُ غَافِرٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٢﴾
غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي
الْظُّلُمِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَدِلُ فِي
آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرُكَ تَقْلُبُهُمْ
فِي الْبَلَدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ
بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا
بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ
الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ
بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ
رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ
وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾

سوره غافر

به نام خداوند بخشنده مهربان

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ فرو فرستادن [این] کتاب از [سوی]
خداوند پیروزمند داناست ﴿۲﴾ آمرزگار گناه و توبه پذیر
سخت کیفر صاحب نعمت. معبود [راستینی] جز او نیست.
بازگشت به سوی اوست ﴿۳﴾ جز کافران در آیات
خداوند مجادله نمی کنند. پس آمد و شد آنان در شهرها
نباید تو را فریفته سازد ﴿۴﴾ پیش از آنان قوم نوح و
گروه های [دیگر] پس از آنان (قوم نوح) [رسالت آسمانی
را] دروغ انگاشتند و هر گروهی آهنگ پیامبر خود کرد
تا او را بگیرند. و [با پیامبرانشان] با شبهه های ناراست
مجادله کردند تا با آن حق را از بین ببرند، در نتیجه آنان را
گرفتار ساختم. پس [بنگر] کیفر من چگونه بود ﴿۵﴾ و
بدینسان حکم پروردگارت در حق کافران به راستی
پیوست که آنان دوزخی اند ﴿۶﴾ کسانی که عرش را
حمل می کنند و آنان که پیرامون آن (عرش) هستند با
ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند و به او ایمان دارند
و برای مؤمنان آمرزش می خواهند [می گویند]: پروردگارا،
بخشایش و دانش تو همه چیز را فرا گرفته است. پس آنان
را که توبه کرده اند و از راه تو پیروی کرده اند، بپامرز. و
آنان را از عذاب دوزخ حفظ کن ﴿۷﴾

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ
صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَفِيهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ
السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهُ
أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى
الْإِيمَنِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ
وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ
مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكَ بِهِ تَوُمنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ
الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّل لَكُمْ
مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾
فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ
﴿١٤﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ
أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ
﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ
لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

پروردگارا، و آنان را به باغهای جاودانه‌ای در آور که به
آنان وعده داده‌ای. و [نیز به همان بهشت در آور] هر کس
از پدران و همسران و فرزندان‌شان را که درستکارند. بی
گمان تویی که پیروزمند فرزانه‌ای ﴿٨﴾ و آنان را از
کیفرها حفظ کن. و هر کس را که در آن روز از کیفرها
حفظ کنی، در حقیقت به او رحمت آورده‌ای. و این است
کامیابی بزرگ ﴿٩﴾ بی گمان کافران را ندا در دهند: حقا
که دشمنی خداوند [در حق شما] از دشمنی شما با خودتان
بیشتر است. چرا که به ایمان فراخوانده می‌شدید آن گاه
کفر می‌ورزیدید ﴿١٠﴾ گویند: پروردگارا، ما را دو بار
میراندی و ما را دو بار زنده گرداندی، [اینک] به گناهانمان
اعتراف کرده‌ایم، پس آیا به سوی بر آمدن [از دوزخ]
راهی هست؟ ﴿١١﴾ این [کیفر] از آن است که چون وقتی
خداوند به تنهایی یاد می‌شد، انکار می‌کردید. و اگر به او
شرک آورده می‌شد، ایمان می‌آوردید. پس [اینک]
داوری با خداوند بلند مرتبه بزرگ است ﴿١٢﴾ اوست که
نشانه‌هایش را به شما می‌نماید. و از آسمان برایتان روزی
می‌فرستد و جز کسی که رو [به سوی خدا] می‌آورد، پند
نمی‌پذیرد ﴿١٣﴾ پس خدا را- با پرستشی خالص برای او-
یاد کنید. اگر چه کافران ناخوش دارند ﴿١٤﴾ فرابرنده
مرتبتها [و] صاحب عرش [اوست]. که روح (جبریل) را
برای [تبلیغ] فرمان خویش بر هر کس از بندگانش که
بخواهد می‌فرستد تا [او را] از روز ملاقات هشدار دهد
﴿١٥﴾ روزی که آنان آشکار شوند. چیزی از آنان بر
خداوند پوشیده نمی‌ماند. [خداوند می‌گوید:] امروز
فرمانروایی از آن چه کسی است؟ [در پاسخ می‌فرماید:] از
آن خداوند یگانه قهار است ﴿١٦﴾

الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظْمِينَ مِمَّا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعَ يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَاثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَى فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقُرُونٍ فَقَالُوا سَحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾

امروز هر کسی به [پاس] آنچه کرده است پاداش می‌یابد. امروز ستمی [در میان] نیست. بی گمان خداوند زود شمار است ﴿۱۷﴾ و آنان را از روز قیامت بترسان. آن گاه که دلها- سرشار از غم- به حلقومها رسد. ستمکاران دوستی و نه شفيعی که سخنش را بپذیرند، نخواهند داشت ﴿۱۸﴾ [خداوند] خیانت چشمان و آنچه را که دلها نهفته می‌دارند، می‌داند ﴿۱۹﴾ و خداوند به حق حکم می‌کند و کسانی که به جای او می‌پرستند، به چیزی حکم نمی‌کنند. بی گمان خداوند شنوای بیناست ﴿۲۰﴾ آیا در زمین به سیر [و گردش] پرداخته‌اند تا بنگرند که سرانجام پیشینیانشان چگونه بود؟ آنان از اینان توانمندتر و در زمین پرشتارتر بودند که خداوند به [سزای] گناهانشان آنان را گرفتار ساخت. و آنان در برابر خداوند پناه دهنده‌ای نداشتند ﴿۲۱﴾ این [کیفر] از آن روی بود که رسولانشان با نشانه‌ها به [نزد] آنان می‌آمدند. آن گاه آنان کفر می‌ورزیدند. در نتیجه خداوند آنان را گرفتار ساخت. بی گمان او توانمند سخت کیفر است ﴿۲۲﴾ و به راستی موسی را با نشانه‌های خویش و حجّتی آشکار فرستادیم ﴿۲۳﴾ به [سوی] فرعون و هامان و قارون، پس گفتند: [او] جادوگری دروغگوست ﴿۲۴﴾ پس چون با [پیام] حق از سوی ما به نزد آنان آمد، گفتند: پسران آنان را که با او ایمان آورده‌اند، بکشید و دخترانشان را زنده [باقی] گذارید. و نیرنگ کافران جز در تباهی نیست ﴿۲۵﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذُرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۖ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفُسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنَ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۖ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَابٌ ﴿٢٨﴾ يَقُومُ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقُومُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَقُومُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُؤَلُّونَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

و فرعون گفت: مرا بگذارید تا موسی را بکشم و باید که پروردگارش را [به فریاد] بخواند. بی گمان من می ترسم که دینتان را دگرگون کند یا در زمین فساد در میان آورد ﴿۲۶﴾ و موسی گفت: من از [دست] هر متکبری که به روز حساب ایمان نمی آورد به پروردگار خود و پروردگار شما پناه آورده ام. ﴿۲۷﴾ و شخصی مؤمن از خویشاوندان فرعون- که ایمانش را پنهان می کرد- گفت: آیا مردی مردی را [برای آن] می کشید که می گوید «خداوند» پروردگار من است؟ بی گمان از [سوی] پروردگارتان برای شما نشانه های [روشن] آورده است. و اگر دروغگو باشد [گناه] دروغش بر [عهده] اوست. و اگر راستگو باشد، به یقین پاره ای از آنچه به شما وعده می دهد، به شما می رسد. بی گمان خداوند کسی را که زیاده روی دروغگو باشد، هدایت نمی کند ﴿۲۸﴾ ای قوم من، امروز با چیرگی در سرزمین [مصر] فرمانروایی [در اختیار] دارید. پس چه کسی ما را از عذاب خداوند- اگر دامنگیرمان شود- یاری می دهد؟ فرعون گفت: جز آنچه در می یابم، به شما نمی نمایانم و شما را جز به راه رشد و راستی رهنمون نمی شوم ﴿۲۹﴾ و کسی که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من، من بر شما [از روزی] مانند روز [دیگر] گروه های [پیشین] بیمناکم ﴿۳۰﴾ مانند [وضع و] حال قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که پس از آنان بودند. و خداوند در حق بندگان ستم نمی خواهد ﴿۳۱﴾ و ای قوم من، من بر شما از روزی بیمناکم که [مردم] همدیگر را به فریاد خوانند ﴿۳۲﴾ روزی که پشت کنان روی بگردانید. شما در برابر خداوند هیچ نگاه دارنده ای ندارید و هر کس را که خداوند بیراه گذارد، دیگر او هیچ هدایتگری ندارد ﴿۳۳﴾

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ
 فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ
 يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ
 هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ
 اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ كَبْرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ
 جَبَّارٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَهْلِكُنِ ابْنُ لِي صَرَحًا لَعَلِّي
 أَبْلَغُ الْأَسْبَبَ ﴿٣٨﴾ أَسْبَبَ السَّمَوَاتِ فَأَطْلِعَ إِلَى إِلَهِ
 مُوسَى وَإِنِّي لَا أَظُنُّهُ كَذِبًا وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ
 سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا
 فِي تَبَابٍ ﴿٣٩﴾ وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقُومُ أَتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ
 سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٤٠﴾ يَقُومُ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَّعُ
 وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٤١﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا
 يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنتِ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٢﴾

و به راستی یوسف پیش از این با نشانه‌ها به نزد شما آمده بود. پس همواره از آنچه آن را برایتان آورده بود، در شک بودید. تا چون مرد، گفتید: خداوند پس از او [هیچ] رسولی را نمی‌فرستد. خداوند بدینسان کسی را که زیاده روی شک آورنده است، بیراه می‌گذارد ﴿۳۴﴾ کسانی که بی هیچ حجتی که [از سوی خداوند] برایشان آمده باشد، مجادله می‌کنند. [این مجادله آنان] در نزد خداوند و نزد مؤمنان بس ناپسند است. خداوند بر هر دل متکبر سرکشی بدینسان مهر می‌نهد ﴿۳۵﴾ و فرعون گفت: ای هامان، کاخی برای من بساز، باشد که به این راهها برسم ﴿۳۶﴾ راههای آسمانها، تا به معبود موسی نظر افکنم و من او را دروغگو می‌پندارم و بدینسان برای فرعون بدی کردارش آراسته شد و از راه [راست] باز داشته شد. و نیرنگ فرعون جز در تباهی نبود ﴿۳۷﴾ و کسی که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من، از من پیروی کنید، تا شما را به راه راستی رهنمون شوم ﴿۳۸﴾ ای قوم من، جز این نیست که این زندگانی دنیا بهره‌ای [اندک] است. و آخرت همان سرای پایدار [و جاودانه] است ﴿۳۹﴾ هر کس که کار بدی انجام دهد. جز به مانند آن جزا نمی‌بیند و هر کس از مرد یا زن - در حالی که مؤمن است - کاری شایسته انجام دهد، آنان به بهشت در آیند. در آنجا روزی بی شمار می‌یابند ﴿۴۰﴾

وَيَقَوْمٌ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى التَّجْوَةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسْتَذْكُرُونَ مَا أَقُولَ لَكُمْ وَأَفَوضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَّهَ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ أَدْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾

و ای قوم من، مرا چه شده است که شما را به نجات می‌خوانم و [شما] مرا به سوی آتش [دوزخ] فرا می‌خوانید ﴿۴۱﴾ مرا فرا می‌خوانید که به خداوند کافر شوم و چیزی را که من به [حقیقت] آن علم ندارم شریکش مقرر کنم. حال آنکه من شما را به سوی [خداوند] پیروزمند آمرزگار فرا می‌خوانم ﴿۴۲﴾ بی گمان چیزی که شما مرا به سوی آن فرا می‌خوانید، آن در دنیا و نه در آخرت [اختیار پذیرش] داعی ندارد و به یقین باز گشت ما به سوی خداست و اسراف کارانند که دوزخی‌اند ﴿۴۳﴾ پس آنچه را که به شما می‌گویم یاد خواهید کرد. و کار و بارم را به خدا می‌سپارم. بی گمان خداوند به [حال] بندگان بیناست ﴿۴۴﴾ پس خداوند او را از سختی نیرنگشان حفظ کرد و عذاب سخت فرعونیان را فرو گرفت ﴿۴۵﴾ آتش [دوزخ] آنان را فرو گرفت [که به هنگام صبح و شام بر آن عرضه می‌شوند. و روزی که قیامت بر پا شود،] [گوییم:] فرعونیان را به سخت‌ترین عذاب در آورید ﴿۴۶﴾ و [چنین است که] چون در آتش [دوزخ] با همدیگر احتجاج می‌ورزند، و ناتوانان به سرکشان گویند: بی گمان ما پیرو شما بودیم، پس آیا شما بخشی از [کیفر] آتش [دوزخ] را از [سر] ما دفع توانید کرد؟ ﴿۴۷﴾ کبر ورزان گویند، بی گمان همه ما در آن خواهیم بود. به راستی که خداوند در میان بندگان داوری کرده است ﴿۴۸﴾ و دوزخیان به نگهبانان جهنم گویند: از پروردگارتان بخواهید تا روزی [از روزهای] عذاب را در حق ما بکاهد ﴿۴۹﴾

قَالُوا أَوْ لَمْ تَكُ تَأْتِيكُمُ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَأَدْعُوا وَمَا دُعَاؤُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ ﴿٥٣﴾ هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

[نگهبانان] گویند: آیا رسولانتان با معجزه‌ها به نزد شما نمی‌آمدند؟ گویند: چرا. [باز نگهبانان] گویند: پس [خودتان] دعا کنید. و دعای کافران جز در تباهی نیست ﴿۵۰﴾ به یقین ما رسولانمان و کسانی را که ایمان آورده‌اند، در زندگی دنیا و روزی که گواهان [برای گواهی دادن] برخیزند، یاری می‌دهیم ﴿۵۱﴾ روزی که به ستمکاران عذر خواهی‌شان سودی نبخشد و آنان لعنت و کفر آن سرای را دارند ﴿۵۲﴾ و ما به موسی هدایت عطا کردیم و به بنی اسرائیل کتاب را به ارث دادیم ﴿۵۳﴾ برای هدایت و پند دادن خردمندان ﴿۵۴﴾ پس شکبیا باش، بی گمان وعده خداوند حق است. و برای گناهت آمرزش بخواه و شامگاهان و بامدادان با ستایش پروردگارت تسبیح گوی ﴿۵۵﴾ آنان که- بی هیچ حجتی که برایشان [از سوی خداوند] آمده باشد- در آیات خدا جدل می‌ورزند. در سینه آنان جز کبری که خود به آن نخواستند رسید، وجود ندارد. پس به خداوند پناه بر. [و بدان] هموست که شنوای بیناست ﴿۵۶﴾ بی گمان آفریدن آسمانها و زمین بزرگتر از آفرینش مردم است، اما بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۵۷﴾ و نابینا و بینا یکسان نیستند. و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند با [مردم] بدکار [برابر نیستند] اند کشماری پند می‌پذیرید ﴿۵۸﴾

إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي
أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَلِكَُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ
كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ
صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَلِكَُمُ اللَّهُ
رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي
وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

بی گمان قیامت آمدنی است در آن شکی نیست و اما بیشتر
مردم ایمان نمی آورند ﴿۵۹﴾ و پروردگارتان گفت: مرا
[به دعا] بخوانید تا برایتان اجابت کنم. آنان که از عبادت
من کبر می ورزند، با خواری به جهنم در می آیند ﴿۶۰﴾
خداوند کسی است که شب را برایتان آفرید تا در آن آرام
گیرید و روز را روشنی بخش گرداند. به یقین خداوند بر
مردم فضل دارد. ولی بیشتر مردم سپاس نمی گزارند ﴿۶۱﴾
این است خداوند، پروردگارتان. آفریننده همه چیز، معبود
[راستینی] جز او نیست. پس [از حق] به کجا برگردانده
می شوید؟ ﴿۶۲﴾ کسانی که آیات خدا را انکار
می کردند، بدینسان [از حق] برگردانده می شوند ﴿۶۳﴾
خداوند است که برایتان زمین را قرارگاهی و آسمان را
سقفی ساخت و شما را نقش بست و نقشه‌ایتان را نیکو
گرداند. و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد. این است،
خداوند، پروردگارتان. پس بس خجسته است پروردگار
جهانیان ﴿۶۴﴾ اوست زنده. هیچ معبود [راستینی] جز او
نیست، پس او را- با پرستشی خالص برای او- پرستش
کنید. ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان ﴿۶۵﴾
بگو: من منع شده‌ام از آنکه- وقتی نشانه‌های روشنگر از
سوی پروردگارم برای من آمده است- کسانی را بپرستم
که شما [به نیایش] می خوانید و فرمان یافته‌ام که برای
پروردگار جهانیان فرمانبردار شوم ﴿۶۶﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِّن تَرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّظْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عِلْقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِيَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لِيَكَوْنُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَّن يُّتَوَفَّىٰ مِن قَبْلٍ ۚ وَلِيَبْلُغُوا أَجَلَ أُمَّةٍ مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وَكُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ الْأَغْلُلُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِّن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل لَّمْ نَكُن نَدْعُوا مِن قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّيَنَّكَ فَإِنَّا يَرْجِعُونَ ﴿٧٧﴾

اوست کسی که شما را از خاک، سپس از نطفه، آن گاه از خون بسته آفرید. آن گاه شما را کودکی [کامل شده از شکم مادر] بیرون می آورد، سپس [بزرگ می شوید] تا به توانمندیتان برسید. باز [به شما زندگی می بخشد] تا پیر [و فرتوت] شوید و از شما کسی است که پیش از این [سپری کردن دورانها] جانش گرفته می شود و [مهلت می دهد] تا به مدتی معین برسید و باشد که خرد ورزید ﴿۶۷﴾ اوست کسی که زنده می دارد و می میراند. پس چون خواهد چیزی را سرانجام دهد، تنها به او می گوید: موجود شو، پس [بی درنگ] موجود می شود ﴿۶۸﴾ آیا ننگریسته ای به آنان که در آیات خدا جدال می کنند که [از حق] به کجا گردانده می شوند؟ ﴿۶۹﴾ آنان که کتاب [آسمانی] و آنچه را که رسولانمان را [مأمور] به آن فرستادیم دروغ انگاشتند. پس [حقیقت را] خواهند دانست ﴿۷۰﴾ وقتی که طوقها و زنجیرها در گردنشان خواهد بود. [همچنین] کشیده می شوند ﴿۷۱﴾ در آب جوش. آن گاه در آتش تافته می شوند ﴿۷۲﴾ سپس به آنان گفته شود: آنچه را که در برابر خداوند شریک می آوردید، کجاست؟ ﴿۷۳﴾ گویند: از [دید] ما ناپدید شدند. بلکه هرگز پیش از این چیزی را [به نیایش] نمی خواندیم. خداوند بدینسان کافران را بیراه می گذارد ﴿۷۴﴾ این [کیفر] از آن است که به ناحق در زمین شادمان می شدید و به آنکه [به خود] می نازیدید ﴿۷۵﴾ از درهای دوزخ- در حالی که در آنجا جاویدان خواهید بود- در آید. و جایگاه متکبران [در دوزخ] چه بد است ﴿۷۶﴾ پس شکبیا باش. بی گمان وعده خداوند حق است. که اگر پاره ای از آنچه را که به آنان وعده می دهیم به تو بنمایانیم [چه بهتر] یا اگر روح را بستانیم [در هر صورت] به سوی ما بازگردانده می شوند

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَمَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُم فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمُ آيَاتِهِ فَأَيُّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُم مِّنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بُاسَنَا قَالُوا ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بُاسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

و به راستی پیش از تو [هم] رسولانی فرستادیم. از [میان] آنان کسی هست که [داستانش را] بر تو خوانده‌ایم و از آنان کسی است که [داستانش را] بر تو نخوانده‌ایم. و هیچ رسولی را نمی‌رسد که معجزه‌ای در میان آورد، مگر به فرمان خداوند. پس چون فرمان خدا [در میان] آید، به حق حکم شود و ژاژخایان آنجا زیان بینند ﴿۷۸﴾ خدا کسی است که چارپایان را برایتان آفرید تا [برخی] از آنها سوار شوید و [برخی] از آنها را می‌خورید ﴿۷۹﴾ و شما در آنها منفعی دارید. و تا [با سوار شدن] بر آنها به هدفی که در دل دارید، برسید و بر آنها و [نیز] بر کشتی حمل می‌شوید ﴿۸۰﴾ و نشانه‌هایش را به شما می‌نمایاند. پس کدامیک از نشانه‌های خدا را انکار می‌کنید؟ ﴿۸۱﴾ آیا در زمین سیر [و سیاحت] نکرده‌اند تا بنگرند سرانجام پیشینیانشان چگونه بود؟ [آنان] از اینان به توان و آثار [آفرینی] در زمین بیشتر و افزونتر بودند، پس آنچه می‌کردند [عذاب الهی را] از [سر] آنان دفع نکرد ﴿۸۲﴾ پس چون پیامبرانشان با معجزه‌ها به سوی آنان آمدند. به دانشی که نزد خود داشتند، شاد شدند و آنچه که آن را به ریشخند می‌گرفتند، آنان را فرو گرفت ﴿۸۳﴾ پس چون کیفر ما را دیدند، گفتند: تنها به خدا ایمان آوردیم و آنچه را که شرک می‌آوردیم، منکر شدیم ﴿۸۴﴾ پس هرگز ایمانشان - هنگامی که کیفر ما را دیدند - به حالشان سودی نمی‌بخشید. از [سنت و] آیین خدا [پروا بدارید] که در [باره] بندگانش جاری است و آنجا کافران زیان بینند.

سُورَةُ فَصَّلَتْ

سوره فصلت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمْ ۱ تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۲ كِتَابٌ فُصِّلَتْ
 آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۳ بَشِيرًا
 وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ۴
 وَقَالُوا فُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِيَ آذَانِنَا
 وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْ إِنَّا نَحْكُمُ
 ۵ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ
 إِلَهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۖ وَوَيْلٌ
 لِّلْمُشْرِكِينَ ۶ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
 هُمْ كَافِرُونَ ۷ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۸ قُلْ أَتِنَكُمُ
 لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ
 لَهُۥٓ أَنْدَادًا ۚ ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۹ وَجَعَلَ فِيهَا
 رَوَاسِيَ مِّنْ فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي
 أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ ۱۰ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَىٰ
 السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا
 أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ۱۱

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ [این] فروفرستادنی از [سوی خداوند]
 بخشاینده مهربان است ﴿۲﴾ [این] کتابی است، در هیأت
 قرآنی عربی که آیاتش برای گروهی که می‌دانند روشن
 گردیده شد ﴿۳﴾ در حالی که مژده آور و بیم دهنده
 است. پس بیشترشان روی گرداندند و آنان [حق را]
 نمی‌شنوند ﴿۴﴾ و گفتند: دل‌های ما از آنچه ما را به آن
 می‌خوانی در پرده‌هایی است و در گوش‌هایمان سنگینی
 است و میان ما و تو حجابی است. پس [به روش خود]
 رفتار کن که ما [نیز به شیوه خود] کار می‌کنیم ﴿۵﴾ بگو:
 جز این نیست که من بشری مانند شما هستم. به من وحی
 می‌شود که خدایان معبود یگانه است. پس به راستی و
 درستی رو به سوی او نهید و از او آمرزش بخواهید. و وای
 به حال مشرکان ﴿۶﴾ کسانی که زکات نمی‌دهند و آنان
 به آخرت ناباورند ﴿۷﴾ آنانکه ایمان آورده‌اند و کارهای
 شایسته کرده‌اند، پاداشی پایان ناپذیر دارند ﴿۸﴾ بگو: آیا
 شما به کسی که زمین را در دو روز آفریده است کفر
 می‌ورزید و برایش همتیانی قایل می‌شوید؟ این است
 پروردگار جهانیان ﴿۹﴾ و در چهار روز در آن [زمین]
 کوه‌ها را از فرازش پدید آورد و در آن برکت نهاد و
 خوراک [اهل] آن را به اندازه در آن مقرر کرد. [حقیقت
 امر] برای خواهندگان به روشنی بیان شد ﴿۱۰﴾ آن گاه به
 آسمان پرداخت و آن چون دود بود، سپس به آن و زمین
 گفت: خواسته یا ناخواسته [پیش] آید [و به فرمان من
 گردن نهید] گفتند: به دلخواه آمده‌ایم ﴿۱۱﴾

فَقَضَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ
 سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا
 ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ
 أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذْ
 جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا
 تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً فَإِنَّا
 بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا
 فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ
 يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا
 بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا
 فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَنْذِقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾
 وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ
 فَأَخَذْنَاهُمْ صَاعِقَةً الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾
 وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾
 حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ
 وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

سپس در دو روز آنها را هفت آسمان ساخت و در هر
 آسمانی تدبیرش را وحی کرد و آسمان فرودین را به
 چراغها [ی ستارگان] آراستیم و [از دستبرد شیطانها] حفظ
 کردیم. این است به اندازه آفرینی [خداوند] پیروزمند دانا
 ﴿۱۲﴾ پس اگر روی بگردانند، بگو شما را از [کیفر]
 صاعقه‌ای مانند صاعقه عاد و ثمود بر حذر می‌داریم
 ﴿۱۳﴾ هنگامی که رسولان از هر سو به سراغشان آمدند
 [با این پیام] که جز خدا را بندگی نکنید. گفتند: اگر
 پروردگارمان می‌خواست، فرشتگانی می‌فرستاد. پس ما به
 آنچه رسالت یافته‌اید، باور نداریم ﴿۱۴﴾ اما [قوم] عاد در
 زمین به ناحق کبر ورزیدند و گفتند: چه کسی از ما
 توانمندتر است؟ آیا نیندیشیده‌اند خدایی که آنان را آفریده
 است، همو توانمندتر از آنان است. و آیات ما را انکار
 می‌کردند ﴿۱۵﴾ پس در روزهایی شوم سرد بادی را بر
 آنان فرستادیم تا [مزه] عذاب رسوایی را در زندگانی دنیا
 به آنان بچشانیم و بی‌گمان عذاب آخرت رسواکننده‌تر
 است و آنان یاری نیابند ﴿۱۶﴾ و اما به قوم ثمود راه
 نمودیم. آن گاه نابینایی را بر راهیابی خوشتر داشتند، در
 نتیجه آذرخش عذاب خواری آنان را به [سزای] آنچه
 می‌کردند، فرو گرفت ﴿۱۷﴾ و مؤمنان و پرهیزگاران را
 نجات دادیم ﴿۱۸﴾ و روزی که دشمنان خدا به سوی
 آتش گرد آورده می‌شوند آن گاه آنان [برای پیوستن
 دیگران] باز داشته می‌شوند ﴿۱۹﴾ تا چون به آن [دوزخ]
 آیند. گوش و چشمان و پوستهایشان به آنچه می‌کردند، به
 زیان آنان گواهی دهند ﴿۲۰﴾

وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ لَمْ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرَدْنَاكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَشْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

و به پوستهایشان گویند: چرا به زیان ما گواهی دادید. [در پاسخ] گویند: خدایی که همه چیز را به سخن آورده است، ما را گویا ساخت. و او نخستین بار شما را آفرید و به سوی او باز گردانده می شوید ﴿۲۱﴾ و در حجاب نمی شدید که [مبادا] گوش و چشمان و پوستهایشان به زیان شما گواهی دهند. بلکه گمان بردید که خداوند بسیاری از آنچه را که می کنید نمی داند ﴿۲۲﴾ و این گمانتان است که [به نادرست] در حق پروردگارتان پنداشتید. شما را هلاک کرد. در نتیجه از زیانکاران شدید ﴿۲۳﴾ پس اگر بردباری کنند، آتش [دوزخ] جایگاهشان است. و اگر پوزش بخواهند، از کسانی نخواهند بود که عذرشان پذیرفته می شود ﴿۲۴﴾ و برای آنان همنشینانی [از شیطانها] گماردیم، که عملکرد حال و آینده شان را برای آنان آراسته جلوه دادند. و در [زمره] امتیهای از جن و انس که پیش از آنان بوده اند، وعده [عذاب] بر آنان نیز به راستی پیوست. بی گمان آنان زیانکار بودند ﴿۲۵﴾ و کافران گفتند: به این قرآن گوش فرا ندهید و در [اثنای خواندن] آن سخنان بیهوده بگویید باشد که چیره شوید ﴿۲۶﴾ پس به یقین به کافران [طعم تلخ] عذابی سخت می چشانیم و به آنان به [سزای] بدترین آنچه می کردند، جزا خواهیم داد ﴿۲۷﴾ این است جزای دشمنان خدا که آتش است. آنان در آنجا سرای جاودان دارند. به [کیفر] آنکه آیات ما را انکار می کردند، [به آنان] سزا دادیم ﴿۲۸﴾ و کافران گویند: پروردگارا، آن دو تن از جن و انس که ما را گمراه ساختند، به ما بنما. تا آن دو را زیر گامهایمان قرار دهیم تا پست و پامال شوند ﴿۲۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
 الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي
 كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ
 وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ
 ﴿٣٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ
 صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسْتَوِي
 الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا
 الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَمَا
 يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ
 عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ
 بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ وَمِنْ عَائِيَتِهِ اللَّيْلُ
 وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا
 لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ
 تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾ فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
 يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿٣٨﴾

کسانی که گفتند: پروردگارمان خداست، آن گاه استوار
 ماندند. فرشتگان [با این پیام] بر آنان فرو می‌آیند که
 نرسید و اندوهگین نباشید و به بهشتی که وعده داده
 می‌شدید خوش باشید ﴿۳۰﴾ ما در زندگی دنیا و [نیز] در
 آخرت دوستانتان هستیم. و شما در آنجا آنچه را که دلتان
 بخواهد، دارید و هر آنچه که درخواست کنید. خواهید
 داشت ﴿۳۱﴾ [به عنوان] پذیرایی از سوی [خداوند]
 آرمزگار مهربان. ﴿۳۲﴾ چه کسی خوش‌سخن‌تر است از
 کسی که به [سوی] خدا دعوت کند و کار شایسته انجام
 دهد و گوید: من از مسلمانانم ﴿۳۳﴾ و نیکی و بدی
 یکسان نیست. به شیوه‌ای که آن بهتر است، پاسخ گوی.
 پس ناگاه [می‌بینی] کسی که میان تو و او دشمنی‌ای است،
 گویی دوستی خویشاوند شده است ﴿۳۴﴾ و جز بردباران
 آن را نپذیرند. و جز دارنده سهمی بزرگ [از اخلاق] آن را
 نپذیرد ﴿۳۵﴾ و اگر وسوسه‌ای از سوی شیطان تو را [از
 فرمانی که یافته‌ای] بازگرداند به خداوند پناه بر بی‌گمان
 اوست که شنوای داناست ﴿۳۶﴾ و شب و روز و خورشید
 و ماه از نشانه‌های او هستند. برای خورشید و هم برای ماه
 سجده نکنید. و برای خدایی سجده برید که آنها را آفریده
 است اگر تنها او را می‌پرستید ﴿۳۷﴾ پس اگر [کافران]
 کبر ورزند [چه باک!] آنان که نزد پروردگارت هستند در
 شب و روز او را به پاکی یاد می‌کنند و آنان خسته
 نمی‌شوند ﴿۳۸﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۚ إِنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ الَّذِينَ أَحْيَاهَا لَمُحْيِ الْمَوْتَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي ءَايَاتِنَا لَا يَخَفُونَ عَلَيْنَا ۖ أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَن يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ ۚ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِن خَلْفِهِ ۚ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَاتُهُ ۖ ءَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ ۚ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ ۚ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَآخْتَلَفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

و [یکی] از نشانه‌های اوست که تو زمین را خشکیده می‌بینی. آن گاه چون بر آن آب [باران] فرو فرستیم به [خود] جنبد و ورآید. [بدان] کسی که آن را زنده ساخته است، به یقین مردگان را نیز زنده خواهد کرد. او بر هر کاری تواناست ﴿۳۹﴾ کسانی که در نشانه‌های [حق] ما به کثی [و باطل] می‌گیرند بر ما پوشیده و پنهان نیستند. آیا کسی که در آتش انداخته شود بهتر است یا کسی که روز قیامت ایمن بیاید؟ هر چه می‌خواهید، بکنید، او به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۴۰﴾ بی گمان کسانی که قرآن را- چون به آنان رسید- انکار کردند [از ما پنهان نیستند] و به راستی آن کتابی گرانقدر است ﴿۴۱﴾ باطل از هیچ سمت و سو در آن راه نمی‌یابد از [سوی] فرزانه ستوده فروفرستاده شده است ﴿۴۲﴾ [ای پیامبر] به تو [چیزی] گفته نمی‌شود جز آنچه به رسولان پیش از تو گفته شد. بی گمان پروردگارت هم آمرزش و هم کیفری دردناک دارد. ﴿۴۳﴾ و اگر آن را قرآنی به زبانی غیر عربی قرار می‌دادیم، به یقین می‌گفتند: چرا آیه‌هایش تفصیل [روشن] نشده‌اند؟ آیا [قرآن] به زبان غیر عربی و [مخاطب] عربی است؟ بگو آن برای مؤمنان هدایت و شفاست. و کسانی که ایمان نمی‌آورند در گوشه‌هایشان سنگینی است. و آن [قرآن] بر آنان مایه بی بصیرتی است. اینان از جایی دور ندا داده می‌شوند ﴿۴۴﴾ و به راستی به موسی کتاب [آسمانی] دادیم، آن گاه در آن اختلاف شد. و اگر نمی‌بود وعده از پیش صادر شده پروردگارت، در میان آنان داوری می‌شد. و آنان از آن (قرآن) در شکی قوی هستند ﴿۴۵﴾ هر کس که کار شایسته‌ای انجام دهد به سود خود اوست. و هر کس کار بد انجام دهد، به زیان اوست. و پروردگارت در حق بندگان ستمکار نیست ﴿۴۶﴾

إِلَيْهِ يَرْدُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا أَعِزَّنَا مِمَّنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِنْ حَافِظٍ ﴿٤٨﴾ لَا يَسْمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لِلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسِ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَرُّهُمْ ءَايَتُنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ ﴿٥٤﴾

علم و آگاهی از قیامت به او احاله می شود. و انواع میوه ها از غلاف های خود بیرون نمی آید و هیچ مادینه ای بار دار نمی شود و نمی زاید مگر با علم او. و روزی که آنان را ندا دهد: شریکانی [که برای] من [می پنداشتید] کجایند؟ گویند: به تو خبر دادیم که از [میان] ما کسی [امروز به وجود شریکی] گواهی نمی دهد ﴿۴۷﴾ و آنچه که از پیش [به نیایش] می خواندند. از [دیدشان] ناپدید شود. و دریابد که هیچ راه رهایی ندارند ﴿۴۸﴾ انسان از طلب خیر خسته نمی شود. و اگر گزندى به او برسد، مأیوس ناامید است ﴿۴۹﴾ و اگر از سوی خود پس از رنجی که به او رسیده باشد، بخشایشی به او بچشانیم، به یقین گوید: این حق من است. و گمان نمی برم که قیامت بر پا شود. و اگر [به فرض] به سوی پروردگارم باز گردانده شوم، بی گمان من در نزد او خوشی خواهم داشت. پس بی گمان کافران را به آنچه می کردند، خبر خواهیم داد و از [طعم] عذاب سخت به آنان خواهیم چشاند ﴿۵۰﴾ و چون بر انسان انعام کنیم روی گرداند و پر غرور دور شود. و چون رنج به او برسد. بسیار دعا می کند ﴿۵۱﴾ بگو: آیا اندیشیده اید که اگر [قرآن] از [نزد] خداوند باشد، آن گاه به آن کفر ورزید، کیست گمراه تر از کسی که در ستیزی دور [و دراز] است ﴿۵۲﴾ نشانه های خود را در کرانه های عالم و [هم] در نفس خودشان به آنان خواهیم نمایاند تا برای آنان روشن شود که آن حق است. آیا کافی نیست که پروردگارت بر همه چیز آگاه است؟ ﴿۵۳﴾ بدانکه آنان از لقای پروردگارشان در شک اند. بدانکه او به همه چیز احاطه دارد ﴿۵۴﴾.

سُورَةُ الشُّورَى

سوره شوری

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمَّ ۱ عَسَقَ ۲ كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۳ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۴ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا إِنْ اللَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۵ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۶ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ۷ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۸ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۹ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۱۰

حم (حا. میم) ﴿۱﴾ عسق (عین. سین. قاف) ﴿۲﴾ [خداوند] بدینسان به تو و به کسانی که پیش از تو بودند، وحی می کند. خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۳﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست و او بلند مرتبه بزرگ است ﴿۴﴾ نزدیک است که آسمانها از فرازشان بشکافند. و فرشتگان با ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند. و برای زمینیان آمرزش می خواهند. بدانکه خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۵﴾ و کسانی که جز او دوستانی [برای خویش] گرفته اند. خداوند بر آنان نگهبان است. و تو متعهد [و مسئول آنان] نیستی ﴿۶﴾ و بدینسان قرآنی عربی به تو وحی کردیم تا مردم امّ القری [مکه مکرمه] و کسانی را که پیرامونش هستند هشدار دهی و از روز محشر که شکی در آن نیست بر حذر داری. گروهی در بهشت و گروهی [دیگر] در دوزخ خواهند بود ﴿۷﴾ و اگر خدا می خواست آنان را یک امت می ساخت ولی هر کس را که بخواهد در جوار رحمت خویش در خواهد آورد. و ستمکاران هیچ کارساز و یابوری ندارند ﴿۸﴾ آیا جز او دوستانی اختیار کرده اند؟ حال آنکه خداوند است که کارساز است و او مردگان را زنده می کند و او بر هر کاری تواناست ﴿۹﴾ و در هر چیزی که در آن اختلاف پیدا کنید، حکمش به خداوند احاله می گردد. این است خداوند، پروردگار من که بر او توکل کرده ام. و به سوی او باز می گردم ﴿۱۰﴾

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾ ﴿١٣﴾ شَرَعَ لَكُم مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٤﴾ وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيثًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةُ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى لَّقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٥﴾ فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

آفریننده آسمانها و زمین است. از خودتان برای شما همسرانی قرار داده است. و [نیز] از چارپایان اقسامی [آفریده است] با این [تدبیر] شما را بسیار می گرداند. چیزی مانند او نیست. و او شنوای بیناست ﴿۱۱﴾ کلیدهای آسمانها و زمین از آن اوست. روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ می گرداند و [برای هر کس که بخواهد] تنگ می دارد. او به همه چیز داناست ﴿۱۲﴾ از دین آنچه که نوح را به آن فرمان داده بود و آنچه که به تو وحی کرده ایم و آنچه که ابراهیم و موسی و عیسی را به آن فرمان داده بودیم برایتان مقرر داشت [با این مضمون] که: دین را بر پا دارید و در آن اختلاف نوزید. بر مشرکان آنچه که آنان را به آن فرا می خوانی دشوار آمد. خداوند به سوی [حقیقت] خویش هر کس را که بخواهد بر می گزیند و هر کس را که رو به سوی او می نهد، به سوی خویش هدایت می کند ﴿۱۳﴾ و جز پس از آنکه دانش یافتند [آن هم] از روی حسد در میان خود، پراکنده نشدند. و اگر نمی بود سخنی از پیش صادر شده از پروردگارت [که] تا زمانی معین [مهلت] یابند، به یقین در میان آنان داوری می شد و کسانی که پس از آنان (پیامبران) کتاب به آنان میراث داده شد، در حقیقت از آن در شکی قوی هستند ﴿۱۴﴾ پس به این [دین] فراخوان و چنان که فرمان یافته ای پایداری ورز. و از خواسته های آنان پیروی مکن. و بگو: به هر کتابی که خداوند نازل کرده است، ایمان آورده ام. و فرمان یافته ام تا بین شما به داد رفتار کنم. خداوند پروردگار ما و پروردگار شماست. اعمال ما، ما را و اعمال شما، شما راست. بین ما و شما گفتگویی نیست. خداوند ما و شما را گرد می آورد و باز گشت به سوی اوست ﴿۱۵﴾

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُمْ
حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةً عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ
عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
وَالْمِيزَانَ ﴿١٧﴾ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٨﴾
يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ ﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٠﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ
بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٢١﴾ مَنْ
كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ
يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
نَصِيبٍ ﴿٢٢﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا
لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾ تَرَى الظَّالِمِينَ
مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا
يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٤﴾

و کسانی که در [باره] خداوند، پس از آنکه [فرمان] او
پذیرفته شد، احتجاج می‌ورزند، جدال آنان در نزد
پروردگارشان باطل است و خشم [خداوند] بر آنان است و
آنان عذابی سخت [در پیش] دارند ﴿۱۶﴾ خداوند کسی
است که کتاب و افزار سنجش را به حق نازل کرد. و تواز
کجا دانی چه بسا قیامت نزدیک باشد؟ ﴿۱۷﴾ کسانی که
به آن ایمان نمی‌آورند، آن را به شتاب می‌خواهند و مؤمنان
از آن ترسانند و می‌دانند که آن حق است. بدان، کسانی
که درباره قیامت جدال می‌کنند، در گمراهی دور و درازند
﴿۱۸﴾ خداوند به بندگان مهربان است. به هر کس که
بخواهد روزی می‌دهد و اوست توانای پیروزمند ﴿۱۹﴾
هر کس که کشت آخرت را بخواهد برایش در کشت او
می‌افزایم و هر کس که کشت دنیا را بخواهد از آن به او
می‌دهیم و او در آخرت هیچ سهمی ندارد ﴿۲۰﴾ آیا
[کافران] شریکانی دارند که از دین آنچه را که خداوند به
آن اجازه نداده است، مقرر داشته‌اند. و اگر وعده فیصله
بخش [پیشین] نمی‌بود. بین آنان داوری می‌شد و بی‌گمان
ستمکاران عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۲۱﴾
ستمکاران را بینی که از دست آورد خویش ترسانند. و
[کیفر] آن به آنان خواهد رسید. و آنان که ایمان آورده‌اند
و کارهای شایسته کرده‌اند در خرمترین جای بوستانها
خواهند بود. آنان هر آنچه بخواهند نزد پروردگارشان
دارند. این است فضل بزرگ ﴿۲۲﴾

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِن يَشَأِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ؕ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ ۞ وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنْزِلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنْزِلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۖ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۖ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

این [پاداشی] است که خداوند به آن بندگان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند مژده می‌دهد. بگو: بر [رساندن] آن مزدی از شما درخواست نمی‌کنم، ولی باید در میان خویشاوندان دوستی پیشه کنید [و حق خویشاوندی من به جای آورید] و هر کس که نیکی کند، برایش در آن پاداشی نیک می‌افزایم. بی گمان خداوند آمرزگار قدرشناس است ﴿۲۳﴾ آیا می‌گویند [پیامبر] بر خداوند دروغ بسته است؟ پس اگر خدا بخواهد بر دلت مهر می‌نهد. و خداوند باطل را از میان می‌برد و با سخنان خویش حق را محقق می‌سازد. بی گمان او به راز دلها داناست ﴿۲۴﴾ و اوست کسی که از بندگان توبه می‌پذیرد و از گناهان در می‌گذرد و آنچه را که می‌کنید، می‌داند ﴿۲۵﴾ و [دعای] کسانی را که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، اجابت می‌کند و به آنان از فضل خود افزون می‌دهد. و کافران عذابی سخت [در پیش] دارند ﴿۲۶﴾ و اگر خداوند روزی را برای بندگان فراخ می‌گرداند، به یقین در زمین تباهی می‌کردند. ولی به اندازه آنچه بخواهد فرو می‌فرستد. که او به بندگان دانای بیناست ﴿۲۷﴾ و اوست کسی که باران را پس از آنکه [مردم] ناامید شده‌اند فرو می‌فرستد و رحمتش را می‌گسترده و اوست کارساز ستوده ﴿۲۸﴾ و از نشانه‌های آفرینش آسمانها و زمین است و [نیز] جانورانی که در آن پراکنده است. و او بر گردآوری آنها هنگامی که بخواهد، تواناست. ﴿۲۹﴾ و هر مصیبتی که گریبانگیرتان شود، از دستاورد خودتان است و [خداوند] از بسیاری در می‌گذرد ﴿۳۰﴾ و شما در زمین گزیر و گریزی ندارید و برایتان جز خداوند هیچ کارسازی و یآوری نیست ﴿۳۱﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَمِ ﴿٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِنَا مَا لَهُمْ مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَا أُوتِيتُمْ مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَاؤُا سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَلِيٍّ مِّن بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

و از نشانه‌هایش کشتیهای کوه وار روان در دریاست ﴿۳۲﴾ اگر بخواهد باد را آرام می‌سازد، در نتیجه کشتیها بر پشت آن (دریا) راکد مانند. بی گمان در این [امر] برای هر بردبار سپاسگزاری نشانه‌هاست ﴿۳۳﴾ یا [اگر بخواهد] کشتی [نشینان] را به [کیفر] دستاوردشان هلاک کند. و از بسیاری [گناهان] در می‌گذرد ﴿۳۴﴾ و تا کسانی که در آیات ما مجادله می‌کنند، بدانند هیچ گریزگاهی ندارند ﴿۳۵﴾ هر آنچه که به شما داده شده است، بهره زندگانی دنیا است. و آنچه در نزد خداست برای کسانی که ایمان آورده‌اند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند بهتر و ماندگارتر است ﴿۳۶﴾ و آنان را که از گناهان کبیره و زشتکاریها پرهیز می‌کنند و چون خشمگین شوند، گذشت می‌کنند ﴿۳۷﴾ و آنان که [دعوت] پروردگارشان را پذیرفتند و نماز بر پا داشتند و کار و بارشان بین آنان از روی مشورت است و از آنچه روزیشان کرده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۳۸﴾ و آنان که چون تجاوزی به آنان برسد، انتقام می‌گیرند ﴿۳۹﴾ و سزای بدی، بدی‌ای مانند آن است. پس هر کس که در گذرد و [کار را] به صلاح آورد، پاداشش بر خداوند است. بی گمان او ستمکاران را دوست نمی‌دارد ﴿۴۰﴾ و کسی که پس از ستم دیدن خویش انتقام گیرد، اینانند که هیچ راه [نکوهشی] بر آنان نیست ﴿۴۱﴾ تنها راه [نکوهش] بر کسانی [باز است] که به مردم ستم می‌کنند و در زمین به ناحق [تباهی] می‌جویند. اینانند که عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۴۲﴾ و کسی که بردباری کند و درگذرد، [بداند که] این [اوصاف] از کارهای سترگ است ﴿۴۳﴾ و هر کس را که خدا گمراه کند، برایش پس از او هیچ کارسازی نیست و ستمکاران را بینی که چون عذاب را ببینند، می‌گویند: آیا هیچ راهی به سوی باز گشت هست؟ ﴿۴۴﴾

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ
 مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ
 الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا إِنَّ
 الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ
 أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
 فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ اُتَّحِبُّوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ
 يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا
 أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِلَّا أَلْبَلَعُ وَإِنَّا
 إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَحَرَبَهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ
 سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾
 لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ
 لِمَنْ يَشَاءُ إِنثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ
 يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ
 عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا
 وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَآئِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ
 بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴿٥١﴾

و آنان را بینی که بر آن [عذاب] چنان عرضه می شوند که
 از خواری زبوند. از گوشه چشم نیم گشوده می نگرند. و
 مؤمنان گویند: زیانکاران کسانی اند که در روز قیامت خود
 را و خاندان خود را به زیان افکندند. بدانکه ستمکاران در
 عذابی پایدار خواهند بود ﴿۴۵﴾ و آنان هیچ کارسازی
 ندارند که در برابر خداوند آنان را یاری دهند. و هر کس
 را که خدا بیراه بگذارد، برایش هیچ راه [گریزی] نیست
 ﴿۴۶﴾ پیش از آنکه روزی فرارسد که از [سوی] خدا
 بازگشتی ندارد [دعوت] پروردگارتان را بپذیرید. شما آن
 روز پناهی ندارید و شما را هیچ راه انکاری نیست ﴿۴۷﴾
 پس اگر روی بگردانند، تو را بر آنان نگهبان نفرستاده ایم.
 بر [عهده] تو جز رساندن [پیام الهی] نیست و ما اگر از
 سوی خود [طعم] بخشایشی به انسان بچشانیم، به آن شاد
 می شود. و اگر به [سزای] دستاورد پیشیشان رنجی به آنان
 برسد آن گاه انسان ناسپاس است ﴿۴۸﴾ فرمانروایی
 آسمانها و زمین از آن خداست. هر چه بخواهد می آفریند.
 به هر کس که بخواهد دختر می بخشد و به هر کس که
 بخواهد پسر می بخشد ﴿۴۹﴾ یا هم پسر و هم دختر به آنان
 می دهد، و هر کس را که بخواهد عقیم می گرداند. بی
 گمان او دانای تواناست ﴿۵۰﴾ برای هیچ بشری ممکن
 نیست که خداوند با او سخن گوید مگر به الهام یا از پس
 پرده یا [اینکه] رسولی بفرستد و [آن رسول] به حکم او
 (خداوند) هر چه را [خداوند] بخواهد، نازل کند. که او
 بلند مرتبه فرزانه است ﴿۵۱﴾

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الزُّحْرِفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمَّ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِّ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَٰئِن سَأَلْتَهُمْ مِّنْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

و همچنین [قرآن را به مثابه] روحی از کلام خود به تو وحی کردیم. نمی دانستی که کتاب و ایمان چیست. ولی آن [وحی] را نوری گردانده ایم، با آن هر کس از بندگانمان را که می خواهیم هدایت می کنیم. و بی گمان تو به راه راست هدایت می کنی ﴿۵۲﴾ راه خدایی که آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست. بدانکه کارها به سوی خدا باز می روند ﴿۵۳﴾

سوره زخرف

به نام خداوند بخشنده مهربان

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ سوگند به کتاب مبین ﴿۲﴾ به یقین که ما این [کتاب] را قرآنی عربی گردانیدیم باشد که شما خرد ورزید ﴿۳﴾ و آن در لوح محفوظ در نزد ما بلند مرتبه [و] حکمت آمیز است ﴿۴﴾ آیا اعراض کنان به خاطر آنکه گروهی اسرافگر هستید، پند (قرآن) را از شما دریغ داریم؟ ﴿۵﴾ و چه بسیار پیامبران را در میان پیشینیان فرستادیم ﴿۶﴾ و به [سوی] آنان هیچ پیامبری نمی آمد مگر آنکه او را به ریشخند می گرفتند ﴿۷﴾ پس سختگیرترین آنان را هلاک کردیم و داستان پیشینیان [بارها در قرآن] گذشته است ﴿۸﴾ و اگر از آنان بررسی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ به یقین گویند، [خداوند] پیروزمند دانا آنها را آفریده است ﴿۹﴾ کسی که زمین را برایتان بستری ساخت و برایتان در آن راهها قرار داد، باشد که راه یابید ﴿۱۰﴾

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَنَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِن عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوْ مَن يُنَشِّئُ فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا أَلَمَلِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنِّئَا أَشْهَدُوا خَلَقَهُمْ سَتَكْتُبُ شَهَدَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَّا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ عَاتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ

﴿٢٢﴾

و کسی که از آسمان آبی به اندازه فرو فرستاد، آن گاه با آن سرزمینی پژمرده را زنده ساختیم. بدینسان [از گورها] بر آورده می‌شوید ﴿۱۱﴾ و اوست که همه گونه‌ها را آفرید و برایتان از کشتی و چارپایان چیزی پدید آورد که [بر آنها] سوار شوید ﴿۱۲﴾ تا بر پشتش [درست] جای گیرید، آن گاه چون بر آن جای گرفتید، نعمت پروردگارتان را یاد کنید و بگویید: پاک و منزّه است خدایی که این را برایمان مسخر گرداند و بر آن توانا نبودیم ﴿۱۳﴾ و ما به سوی پروردگاران باز خواهیم گشت ﴿۱۴﴾ و برای او (خدا) از بندگانش فرزندی مقرر کردند. بی گمان انسان ناسپاس آشکار است ﴿۱۵﴾ آیا از آنچه می‌آفریند [برای خود] دختران را بر گرفت و شما را با پسران برگزیده است ﴿۱۶﴾ و چون به یکی از آنان از [به دنیا آمدن] آنچه برای [خداوند] رحمان مثل زده است خبر دهند، رویش سیاه گردد و سرشار از غم می‌شود ﴿۱۷﴾ آیا کسی را که در زیور پرورده می‌شود و او در [جلد] ناتوان است [به خدا نسبت می‌دهند؟] ﴿۱۸﴾ و فرشتگان را که بندگان [خداوند] رحمان هستند، دختر انگاشتند. آیا به هنگام آفریدن آنان حاضر بودند. گواهی آنان نوشته خواهد شد و بازخواست می‌شوند ﴿۱۹﴾ و گویند: اگر [خداوند] رحمان می‌خواست آنها را نمی‌پرستیدیم. آنان به این [موضوع] هیچ علمی ندارند. آنان [چیزی] جز دروغ نمی‌گویند ﴿۲۰﴾ آیا پیش از آن [قرآن] کتابی به آنان داده‌ایم و آنان به آن متمسک‌اند ﴿۲۱﴾ بلکه گویند: ما پدرانمان را [پایند] به آیینی یافته‌ایم و ما بر رد و نشان آنان راه یافته‌ایم ﴿۲۲﴾

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ أُولَٰؤِ حِثُّكُمْ يَأْهُدِي مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهَمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرِيًّا وَرَحْمَتِ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

و همچنین پیش از تو در هیچ شهری هشدار دهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه نعمت یافتگانش گفتند: ما پدرانمان را [پایبند] به آیینی یافته‌ایم و بی گمان بر رد و نشان آنان اقتدا می‌کنیم ﴿۲۳﴾ بگو: آیا [به پیروی از پدرانتان پایبند می‌مانید] هر چند برایتان هدایت کننده‌تر از آنچه پدرانانتان را بر آن یافته‌اید، آورده باشم؟ گفتند: ما به آنچه به آن رسالت یافته‌اید، ناباوریم ﴿۲۴﴾ آن گاه از آنان انتقام گرفتیم، پس بنگر سرانجام دروغ انگاران چگونه بود؟ ﴿۲۵﴾ و چنین بود که ابراهیم به پدرش و قومش گفت: بی گمان من از آنچه می‌پرستید، بیزارم ﴿۲۶﴾ بر خلاف کسی که مرا آفریده است، و هم او مرا راه خواهد نمود ﴿۲۷﴾ و [خداوند] آن [سخن] را سخنی ماندگار در [میان] فرزندان‌ش قرار داد، باشد که آنان باز گردند ﴿۲۸﴾ بلکه اینان و پدران‌شان را تا هنگامی که [آیین] حق و رسولی آشکار به نزدشان آمد، بهره‌مند ساختیم ﴿۲۹﴾ و هنگامی که حق برایشان آمد، گفتند: این جادو است و ما منکر آنیم. ﴿۳۰﴾ و گفتند چرا این قرآن بر مردی بزرگ از [مردم] این دو شهر فروفرستاده نشد؟ ﴿۳۱﴾ آیا آنان رحمت پروردگارت را تقسیم می‌کنند؟ ما زیستمایه آنان را در زندگی دنیا بین آنان تقسیم کرده‌ایم. و در مرتبت برخی از آنان را بر برخی دیگر برتر گردانده‌ایم تا برخی از آنان برخی دیگر را به خدمت گیرد و رحمت پروردگارت از آنچه فراهم می‌کنند بهتر است ﴿۳۲﴾ و اگر [این احتمال] نبود که مردم همه یک امت می‌شوند، به یقین برای خانه‌های کسانی که به [خدای] رحمان کفر می‌ورزند، سیمین سقفهایی قرار می‌دادیم و [نیز] نردبانهایی که بر آن به بالا بر آیند ﴿۳۳﴾

وَلْيُؤْتِهِمْ أَبُو بَا وَسُرْرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿٣٥﴾ وَزُخْرَفًا
وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ
رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ
نُقِضَ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ
لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُهْتَدُونَ
﴿٣٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ
الْمَشْرِقَيْنِ فَيَتَّخِذُ الْقَرِينَ ﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ
إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْتُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ
تَسْمِعُ الصَّمَّ أَوْ تَهْدِي الْأَعْمَىٰ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّمَا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ
نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾
فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ
تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا
أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي
رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ
مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

و برای خانه‌های آنان درها [یی از سیم قرار می‌دادیم] و
تخته‌هایی که بر آن تکیه زندند ﴿۳۴﴾ و تجمل فراوان
[برایشان قرار می‌دادیم] و این همه‌اش جز [اندک]
بهره‌مندی زندگانی دنیا نیست. و آخرت نزد پروردگارت
از آن پرهیزگاران است ﴿۳۵﴾ و هر کس که از یاد
[خداوند] رحمان غافل شود برایش شیطانی بر می‌گماریم،
و آن [شیطان] همنشین او گردد. ﴿۳۶﴾ و آنان (شیطانها)
اینان (انسانها) را از راه [خدا] باز می‌دارند و می‌پندارند که
آنان راه یافته‌اند ﴿۳۷﴾ تا هنگامی که [انسان] به نزد ما
آید، [به شیطان] گوید: ای کاش بین من و تو به مسافت
شرق و غرب فاصله بود. چه بدهمنشینی بودی ﴿۳۸﴾
[خداوند می‌فرماید:] از بس که ستم کردید [دیگر] امروز
[این گفته‌ها] به شما سودی نبخشد چرا که شما در عذاب
با هم شریک هستید ﴿۳۹﴾ آیا تو می‌توانی به کران
بشنوایی یا به کور [دلان] و کسی که در گمراهی آشکار
است، راه بنمایی ﴿۴۰﴾ پس اگر تو را [از این دنیا] ببریم،
آن گاه ما از آنان انتقام خواهیم گرفت ﴿۴۱﴾ یا آنچه را
که به آنان وعده داده‌ایم به تو می‌نمایانیم، پس بی شک ما
بر آنان تواناییم ﴿۴۲﴾ پس به آنچه به تو وحی شده است
تمسک بجوی [و بدان که] تو بر راه راست هستی ﴿۴۳﴾ و
آن [قرآن] برای تو و قومت پندی است و بازخواست
خواهید شد ﴿۴۴﴾ و از [وضع و حال] کسانی از
رسولانمان پیرس که پیش از تو فرستادیم. آیا جز [خداوند]
رحمان معبودانی قرار دادیم که پرسش شوند؟ ﴿۴۵﴾ و به
راستی موسی را با نشانه‌های خود به سوی فرعون و اشراف
[قوم] او فرستادیم و گفت: بی گمان من فرستاده پروردگار
جهانیانم ﴿۴۶﴾ پس چون با نشانه‌های ما [به سوی] آنان
آمد آن گاه بود که آنان به او می‌خندیدند ﴿۴۷﴾

وَمَا نُرِيهِمْ مِّنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا^ط
وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَتَأْتِيهِ
السَّاحِرُ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا
لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ
يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَبْقُومُ
أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي
أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ
مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ
مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَأِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾
فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ
﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ
﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا
ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾
وَقَالُوا ءَالِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا
بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا
عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ
لَجَعَلْنَا مِنْكُم مَّلَأِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾

و هیچ نشانه‌ای به آنان نمی‌نمایانیم مگر آنکه این یک از
همگن [پیشین] خود بزرگتر بود. و آنان را به عذاب فرو
گرفتیم باشد که باز گردند ﴿۴۸﴾ و گفتند: ای جادوگر،
پروردگارت را با آنچه که به تو وحی کرده است برای ما
به [دعا] بخوان. بی گمان ما رهیافته‌ایم ﴿۴۹﴾ پس وقتی
عذاب را از [سر]شان دور ساختیم آن گاه آنان عهد شکنی
کردند ﴿۵۰﴾ و فرعون در [میان] قومش ندا داد، گفت:
ای قوم من، آیا فرمانروایی مصر و این جویباران که از
فرو دست [کاخ] من روان است، از آن من نیست؟ آیا
نمی‌بینید؟ ﴿۵۱﴾ نه. بلکه من بهترم از این شخص که
خوار است و نمی‌تواند به روشنی سخن بگوید ﴿۵۲﴾ پس
چرا بر او دستبندهایی زرین فرو فرستاده نشد یا چرا
فرشتگان [برای یاری او] همراه نیامده‌اند؟ ﴿۵۳﴾ پس
قومش را سست [خرد] کرد، آن گاه از او اطاعت کردند.
بی گمان آنان گروهی نابکار بودند ﴿۵۴﴾ پس هنگامی
که [به اعتبار غایت] ما را خشمگین ساختند از آنان انتقام
گرفتیم، و آنان را همگی غرق کردیم ﴿۵۵﴾ سپس آنان
را برای آیندگان پیشینه و مایه عبرتی قرار دادیم ﴿۵۶﴾ و
چون [آفرینش] فرزند مریم مثل زده شد، آن گاه قومت از
آن بانگ [به ریشخند] برداشتند ﴿۵۷﴾ و گفتند: آیا
معبودان ما بهترند یا او. [آن مثل را] برای تو جز از روی
جدال نزدند حق این است که آنان گروهی ستیزه جویند
﴿۵۸﴾ او (عیسی (ع)) جز بنده‌ای نیست که بر او انعام
کرده‌ایم و او را برای بنی اسرائیل مایه عبرتی گردانیدیم
﴿۵۹﴾ و اگر می‌خواستیم به جای شما فرشتگانی قرار
می‌دادیم که در زمین جانشین شوند ﴿۶۰﴾

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونْ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَعْبَادُ لَا خَوْفَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصَحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

و به یقین او (حضرت عیسی) نشانه‌ای برای قیامت است پس هرگز درباره آن (قیامت) شک نکنید و از من پیروی کنید. راه راست این است ﴿۶۱﴾ و شیطان شما را باز ندارد. بی گمان او برای شما دشمنی آشکار است ﴿۶۲﴾ و هنگامی که عیسی با معجزات آمد، گفت: برایتان حکمت آورده‌ام و [آمده‌ام] تا برخی [از اموری] را که در آن اختلاف می‌ورزید، برایتان روشن سازم، پس از خداوند پروا بدارید و از من فرمان برید ﴿۶۳﴾ بی گمان خداوند پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بندگی کنید. این راه راست است ﴿۶۴﴾ آن گاه گروه‌ها [ی مختلف] بین خود اختلاف ورزیدند. پس وای به حال ستمکاران از عذاب روز دردناک ﴿۶۵﴾ آیا جز چشم به راه قیامت هستند؟ که ناگهان و در حالی که آنان بی خبر باشند، به سوی آنان آید؟ ﴿۶۶﴾ آن روز دوستان با همدیگر دشمن هستند مگر پرهیزگاران ﴿۶۷﴾ ای بندگان من، امروز بر شما بیمی نیست و نه شما اندوهگین شوید ﴿۶۸﴾ همان کسانی که به آیات ما ایمان آوردند و مسلمان بودند ﴿۶۹﴾ شما و همسرانتان پر سرور به بهشت در آید ﴿۷۰﴾ بر آنان سینی‌هایی زرین و [نیز] کوزه‌هایی گردانده شود. و در آنجا آنچه دلها خواهند و دیدگان از آن لذت برند، وجود دارد. و شما در آن جاودانه خواهید بود ﴿۷۱﴾ و آن بهشتی است که به جبران آنچه می‌کردید، آن به شما عطا شده است ﴿۷۲﴾ در آن میوه بسیار دارید که از آن می‌خورید ﴿۷۳﴾

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَمْلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أُبْرِمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُمُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِ ﴿٨١﴾ سُبْحَنَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَاِنَّ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ لَهُ يَرْبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَّمَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

بی گمان گناهکاران در عذاب دوزخ جاودانه‌اند ﴿۷۴﴾ [عذاب] از آنان کاسته نشود و آنان در آن ناامید هستند ﴿۷۵﴾ و [ما] به آنان ستم نکردیم. بلکه آنان خود ستمکاران بودند ﴿۷۶﴾ و ندا دهند: ای مالک، [بخواه] که پروردگارت کار ما را یکسره کند. گوید: البته شما [در آن] ماندگارید ﴿۷۷﴾ به راستی برایتان حق را آورده‌ایم ولی بیشتریان حق را ناخوش دارید ﴿۷۸﴾ آیا مصمم به کاری شده‌اند. پس [بدانند که] ما نیز جازم هستیم ﴿۷۹﴾ آیا گمان می‌برند که ما راز گویی و نجوای آنان را نمی‌شنویم. آری [می‌شنویم] و فرشتگان ما در نزد آنان می‌نویسند ﴿۸۰﴾ بگو: اگر [به فرض محال خداوند] رحمان فرزندی داشته باشد، پس من نخستین عبادت کنندگانم ﴿۸۱﴾ پاک است پروردگار آسمانها و زمین، پروردگار [صاحب] عرش از آنچه وصف می‌کند ﴿۸۲﴾ پس رهایشان کن تا در باطل فرو روند و بازی گوشی کنند تا با آن روزشان که وعده می‌یابند، برخوردند ﴿۸۳﴾ و اوست که در آسمان معبود است. و در زمین [نیز] معبود است. و اوست فرزانه دانا ﴿۸۴﴾ و خجسته است کسی که فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه بین آن دو است از آن اوست. و علم و آگاهی از قیامت با اوست و به سوی او باز گردانده می‌شوید ﴿۸۵﴾ و کسانی را که به جای او به پرستش می‌خوانند، اختیار شفاعت ندارند. بلکه کسانی [چنین حقی دارند] که آنان دانسته به حق گواهی داده باشند ﴿۸۶﴾ و اگر از آنان پیرسی، چه کسی آنان را آفریده است، به یقین گویند: خدا. پس از [حق به] کجا بر گردانده می‌شوند؟ ﴿۸۷﴾ [و آگاهی از] دعای پیامبر که: پروردگارا، اینان گروهی هستند که ایمان نمی‌آورند ﴿۸۸﴾ پس از آنان روی بگردان و بگو «سلام». که خواهند دانست ﴿۸۹﴾

سُورَةُ الدُّخَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْ ۱ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَرَّكََةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ ۳ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ۴ أَمْرًا مِّنْ عِندِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۵ رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۶ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۷ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ۸ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ۹ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ۱۰ يَغْشى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۱۱ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ۱۲ أَتَى لَهُمُ الدِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ۱۳ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ۱۴ إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ۱۵ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ ۱۶ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ۱۷ أَنْ أَدَّوْا إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ۱۸

سوره دخان

به نام خداوند بخشنده مهربان

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ سوگند به کتاب مبین ﴿۲﴾ که ما آن را در شبی خجسته نازل کردیم. بی گمان ما هشدار دهنده بوده ایم ﴿۳﴾ هر کار استواری در آن [شب] فیصله می یابد ﴿۴﴾ [آن را] با وحی ای از نزد خویش [نازل کردیم]. بی گمان ما فرستنده بوده ایم ﴿۵﴾ برای بخشایشی از سوی پروردگار. بی گمان اوست شنوای دانا ﴿۶﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه بین آن دو است، اگر اهل یقین هستید ﴿۷﴾ معبود [راستینی] جز او نیست. زنده می دارد و می میراند. پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست ﴿۸﴾ بلکه آنان در شک اند [و] سرگرمند ﴿۹﴾ پس چشم به راه روزی باش که آسمان دودی آشکار [در میان] می آورد ﴿۱۰﴾ که مردم را فرو می پوشاند. این عذابی دردناک است ﴿۱۱﴾ [آن گاه کافران گویند:] پروردگارا، عذاب را از ما دور دار. ما ایمان می آوریم ﴿۱۲﴾ چگونه آنان را پند باشد. حال آنکه رسولی آشکار به نزد آنان آمده بود ﴿۱۳﴾ آن گاه از او روی گرداندند و گفتند: آموزش یافته است، دیوانه است ﴿۱۴﴾ به راستی ما اندکی عذاب را دور می سازیم ولی شما [به کفر] باز خواهید گشت ﴿۱۵﴾ روزی که به گرفتنی بزرگ فرو گیریم. بی گمان ما انتقام خواهیم گرفت ﴿۱۶﴾ و به راستی پیش از آنان قوم فرعون را آزمودیم و رسولی گرانقدر به سوی آنان آمد ﴿۱۷﴾ [با این پیام] که: بندگان خدا را به من واگذارید. من برایتان رسولی امین هستم ﴿۱۸﴾

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ
 ۱۹ وَإِنِّي عَذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ۝ وَإِنْ
 لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَأَعْتَزِلُونِ ۝ ۲۰ فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هَؤُلَاءِ
 قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ۝ ۲۱ فَاسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ
 ۲۲ وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّعْرِضُونَ ۝ ۲۳ كَمْ
 تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ۝ ۲۴ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ
 ۲۵ وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَلَکِهِنَّ ۝ ۲۶ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا
 قَوْمًا آخَرِينَ ۝ ۲۷ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
 وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ ۝ ۲۸ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي
 إِسْرَءِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ۝ ۲۹ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ
 كَانَ عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ۝ ۳۰ وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَى
 عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ۝ ۳۱ وَعَاتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ
 بَلَاوٌ مُبِينٌ ۝ ۳۲ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ۝ ۳۳ إِنْ هِيَ إِلَّا
 مَوْتَتُنَا الْأُولَى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِينَ ۝ ۳۴ فَاتُوا بِآبَائِنَا
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۝ ۳۵ أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ۝ ۳۶ وَمَا
 خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ۝ ۳۷ مَا
 خَلَقْنَاهُمْ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۳۹

و [آنکه] بر خداوند سرکشی نکنید. من برایتان حجتی
 آشکار می آورم ﴿۱۹﴾ و من به پروردگار خود و
 پروردگار شما پناه آورده ام از آنکه مرا سنگسار کنید
 ﴿۲۰﴾ و اگر به من ایمان نمی آورید، پس از من بر کنار
 مانید ﴿۲۱﴾ آن گاه به [درگاه] پروردگارش دعا کرد که
 اینان گروهی گناهکارند ﴿۲۲﴾ [به او گفتیم:] پس
 بندگانم را به [هنگام] شب ببر. بدانید که شما تعقیب
 می شوید ﴿۲۳﴾ و دریا را آرمیده رها کن. بی گمان آنان
 سپاهی هستند که غرق خواهند شد ﴿۲۴﴾ چه بسا باغها و
 چشمه ساران را رها کردند ﴿۲۵﴾ و [نیز] کشته ها و
 جایگاهی ارزشمند ﴿۲۶﴾ و نعمتی را که در آن بهره مند
 بودند ﴿۲۷﴾ بدینسان [شد] و آنها را به گروهی دیگر
 بخشیدیم ﴿۲۸﴾ و آسمان و زمین بر آنان نگریست و [نیز
 به آنان] مهلت داده نشد ﴿۲۹﴾ و به راستی بنی اسرائیل را
 از عذابی خوار کننده نجات دادیم ﴿۳۰﴾ از فرعون. که او
 سرکشی از اسرافکاران بود ﴿۳۱﴾ و بی گمان آنان را
 دانسته بر جهانیان برگزیدیم ﴿۳۲﴾ و از نشانه ها آنچه به
 آنان دادیم که در آن آزمونی آشکار بود ﴿۳۳﴾ بی گمان
 اینان می گویند ﴿۳۴﴾ که سرانجام جز همین مرگ
 نخستین ما نیست و ما برانگیخته نخواهیم شد ﴿۳۵﴾ پس
 اگر راستگویید پدرانمان را [در میان] آورید ﴿۳۶﴾ آیا
 آنان بهترند یا قوم «تبع» و کسانی که پیش از آنان بودند؟
 که آنان را نابود کردیم، چرا که آنان گنهکار بودند
 ﴿۳۷﴾ و آسمانها و زمین و آنچه را که در میان آن دو
 است، به بازی نیافریده ایم ﴿۳۸﴾ آنها را جز به حق
 نیافریده ایم ولی بیشترشان نمی دانند ﴿۳۹﴾

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلًى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلْيِ الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَى سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّعْنَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضَلًّا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

به راستی روز قیامت میعاد همگی آنان است ﴿۴۰﴾ روزی که دوستی از دوستی [دیگر] چیزی را دفع نکند. و آنان یاری نیابند ﴿۴۱﴾ مگر کسی که خداوند [بر او] رحمت آورد. که او پیروزمند مهربان است ﴿۴۲﴾ بی گمان درخت زقوم ﴿۴۳﴾ خوراک [افراد] گنهکار است ﴿۴۴﴾ مانند مس گداخته شده، در شکمها می جوشد ﴿۴۵﴾ چون جوشیدن آب گرم ﴿۴۶﴾ به فرشتگان می گوئیم: [او را بگیرید. آن گاه او را به سختی به میانه دوزخ بکشانید ﴿۴۷﴾ آن گاه بر سرش از آب جوش که عذاب است، بریزید ﴿۴۸﴾ [می گوئیم] بجش. که تو [به گمان خویش] عزیز [و] ارزشمندی ﴿۴۹﴾ این است آنچه در [باره] آن شک می کردید ﴿۵۰﴾ به راستی پرهیزگاران در جایگاهی امن خواهند بود ﴿۵۱﴾ در باغها و چشمه ساران ﴿۵۲﴾ رو به روی همدیگر با جامه هایی از ابریشم نازک و ابریشم سبتر در بر ﴿۵۳﴾ بدینسان [است] و آنان را با حوری درشت چشم همسر کنیم ﴿۵۴﴾ در آنجا با امن [و امان] هر میوه ای را می طلبند ﴿۵۵﴾ در آنجا [طعم] مرگ را نچشند. جز [طعم] مرگ نخستین را که [از پیش] چشیده بودند و [خداوند] آنان را از عذاب دوزخ حفظ کند ﴿۵۶﴾ [به عنوان] بخشایشی از [سوی] پروردگارت. این است کامیابی بزرگ ﴿۵۷﴾ پس جز این نیست که آن [قرآن] را به زبانت آسان گردانیم، باشد که پند پذیرند ﴿۵۸﴾ پس چشم به راه باش که آنان [نیز] چشم به راهند ﴿۵۹﴾

سُورَةُ الْجَاثِيَةِ

سوره جاثیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْدٌ ۱ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۲
 إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ۳ وَفِي
 خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ۴
 وَأَخْتَلَفُ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ
 السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
 وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۵ تِلْكَ
 آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ
 اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ۶ وَيُلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ۷
 يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا
 كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۸ وَإِذَا عَلِمَ
 مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
 مُهِينٌ ۹ مِّنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا
 كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ ۱۰
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۱۱ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رَّجْزٍ أَلِيمٍ ۱۲ اللَّهُ
 الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لَتَجْرِيَ الْفُلُكُ فِيهِ
 بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۱۳
 وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
 مِنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۱۴

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ فرو فرستادن [این] کتاب از [سوی]
 خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲﴾ آری در آسمانها و
 زمین برای مؤمنان نشانه‌هایی است ﴿۳﴾ و [نیز] در
 آفرینشان و [در] آنچه از جانوران می‌پراکند برای گروهی
 که یقین می‌کنند، نشانه‌هایی است ﴿۴﴾ و [در] آمد و شد
 شب و روز و [در] رزقی که خداوند از آسمان نازل کرده
 آن گاه با آن زمین را پس از پژمردنش زنده گردانده است.
 و [در] گرداندن بادها برای گروهی که خرد می‌ورزند
 نشانه‌هایی است ﴿۵﴾ این نشانه‌های خداست که آنها را به
 راستی بر تو می‌خوانیم. پس بعد از [پند] خداوند و آیات او
 به چه سخنی ایمان می‌آورند؟ ﴿۶﴾ وای به حال هر
 دروغگوی گنهکار ﴿۷﴾ آیات خدا را که بر او خوانده
 می‌شود، می‌شنود، آن گاه با استکبار [بر کفر چنان] پای
 می‌فشارد گویی که آن را نشنیده است. پس او را به عذابی
 دردناک خبر ده ﴿۸﴾ و چون چیزی از آیات ما را دریابد،
 آن را به ریشخند می‌گیرد. اینانند که عذابی خوار کننده
 [در پیش] دارند ﴿۹﴾ فراروی آنان دوزخ است. و
 دستاوردهای آن چیزی [از عذاب را] از آنان دفع نمی‌کند و نه
 آنچه به جای خدا دوستان [خود] گرفته‌اند. و آنان عذابی
 بزرگ [در پیش] دارند ﴿۱۰﴾ این [قرآن] هدایت است و
 کسانی که به آیات پروردگارشان کفر ورزیده‌اند عذابی
 دردناک از کیفر سخت [در پیش] دارند ﴿۱۱﴾ خداوند
 است که دریا را برایتان مسخر ساخت تا کشتیها به فرمان او
 در آن روان شوند و [نیز] تا از فضل او بجوید و باشد که
 سپاس گزایید ﴿۱۲﴾ و آنچه را که در آسمانها و آنچه را
 که در زمین است همگی را برایتان از [لطف و آفرینش
 خود] مسخر گرداند. بی گمان در این [امر] برای گروهی
 که اندیشه می‌کنند، نشانه‌هایی است ﴿۱۳﴾

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَذَا بَصِيرَتِ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ أَجْرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً فَحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِيُجْزِيَ كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

به مؤمنان بگو: از کسانی که به «ایام الله» امیدی ندارند، در گذرند تا [خدا] گروهی را به [کیفر] آنچه می کردند، سزا دهد ﴿۱۴﴾ هر کس که کار شایسته ای انجام دهد، به سود اوست و کسی [نیز] که کار بد کند، به زیان اوست. آن گاه به سوی پروردگارتان برگردانده می شوید ﴿۱۵﴾ و به راستی به بنی اسرائیل کتاب و دانش و پیامبری دادیم و به آنان از پاکیزه ها روزی دادیم و آنان را بر جهانیان برتری بخشیدیم ﴿۱۶﴾ و در امر [دین] به آنان نشانه های روشن دادیم. پس جز بعد از آنکه دانش یافتند - [آن هم] از روی تجاوز به همدیگر - اختلاف نورزیدند. بدان که پروردگارت روز قیامت در آنچه در آن اختلاف می کردند، بین آنان حکم می کند ﴿۱۷﴾ آنگاه تو را بر راه روشنی از دین قرار دادیم. پس از آن پیروی کن و از خواسته های آنان که نمی دانند پیروی مکن ﴿۱۸﴾ آنان از [کیفر] خداوند چیزی را از تو دفع نتواند کرد. و ستمکاران دوستان یکدیگرند و خداوند کارساز پرهیزگاران است ﴿۱۹﴾ این [قرآن] برای مردم دلایل روشن و برای گروهی که یقین می کنند هدایت و رحمت است ﴿۲۰﴾ آیا کسانی که مرتکب بدیها شدند، پنداشتند که آنان را مانند کسانی قرار می دهیم که ایمان آورده اند و کارهای شایسته کرده اند؟ که زندگانی و مردنشان یکسان باشد. چه بد حکم می کنند ﴿۲۱﴾ و خداوند آسمانها و زمین را به حق آفریده است و تا [سرانجام] هر کسی متناسب با دستاوردش جزا داده شود. و آنان ستم نبینند

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَى
 عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ
 غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾
 وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا
 يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ
 إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا
 كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
 يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُحْسِرُ الْمُبْطِلُونَ
 ﴿٢٧﴾ وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا
 الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا
 يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ
 ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَى
 عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا
 قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ
 مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ
 بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

آیا دیده‌ای کسی را که خواسته [های نفسانی] اش را معبود
 خود گرفت و خداوند با وجود دانش او را بیراه گذارد و بر
 گوش و دل او مهر نهاد و بر دیده‌اش پرده قرار داد؟ پس
 چه کسی پس از خدا او را هدایت کند؟ آیا پند
 نمی‌گیرید؟ ﴿۲۳﴾ و گفتند: آن (زندگی) جز زندگانی
 این جهانی ما نیست. می‌میریم و زنده می‌شویم و جز زمانه
 ما را هلاک نمی‌سازد. و آنان به این [امر] هیچ علمی
 ندارند. آنان جز گمان نمی‌پردازند ﴿۲۴﴾ و چون آیه‌های
 روشن ما بر آنان خوانده شود. شبهه آنان [چیزی] نباشد،
 جز آنکه گویند: اگر راستگویند پدران ما را [در میان]
 آورید ﴿۲۵﴾ بگو: خدا شما را زنده می‌کند سپس شما را
 می‌میراند، باز شما را در روز قیامت - که شکی در آن
 نیست - جمع می‌کند. ولی بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۶﴾ و
 فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست. و روزی که
 قیامت بر پا شود، آن روز باطل‌اندیشان زیان بینند ﴿۲۷﴾ و
 هر امتی را به زانو در آمده بینی. هر امتی به نامه اعمال خود
 فراخوانده شود. امروز شما به [حسب] آنچه می‌کردید، جزا
 می‌یابید ﴿۲۸﴾ این کتاب ماست که به حق بر شما گواهی
 می‌دهد. البته ما آنچه را که شما می‌کردید، می‌نوشتیم
 ﴿۲۹﴾ اما آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته
 کرده‌اند پروردگارشان آنان را به جوار رحمت خود در
 می‌آورد. این است کامیابی آشکار ﴿۳۰﴾ و اما آنان که
 کفر ورزیده‌اند [به آنان گفته شود]: آیا آیات من بر شما
 خوانده نمی‌شد؟ که کبر ورزیدید و قومی گناهکار بودید
 ﴿۳۱﴾ و چون گفته می‌شد: وعده خداوند حق است. و در
 قیامت شکی [روا] نیست. می‌گفتید: نمی‌دانیم قیامت
 چیست؟ [آن را] جز گمانی [ضعیف] نمی‌پنداریم. و ما
 یقین کننده نیستیم ﴿۳۲﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِفُكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوِلُكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَالِكُمْ بِأَنَّكُمْ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوءًا وَغَرَّتْكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبَرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

﴿٣٧﴾

سُورَةُ الْأَحْقَافِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْدٌ ۝ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۝ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ ﴿٢﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُنُونِي بِكِتَابٍ مِّن قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ ۝

و بدیهای آنچه کرده بودند برایشان آشکار شد و [کیفر] آنچه به آن ریشخند می کردند، آنان را فرو گرفت ﴿۳۳﴾ و گفته شود: امروز شما را فراموش می کنیم. چنان که [شما] این روزتان را فراموش کردید و آتش [دوزخ] جایگاه شماست و شما هیچ یآوری ندارید ﴿۳۴﴾ این از آن است که شما آیات خدا را به ریشخند گرفتید و زندگانی دنیا شما را فریفت. پس امروز از آن (دوزخ) بیرون آورده نمی شوند و از آنان پوزش پذیرفته نمی شود ﴿۳۵﴾ پس ستایش خدای راست که پروردگار آسمانها و پروردگار زمین پروردگار جهانیان است ﴿۳۶﴾ بزرگی در آسمانها و زمین او راست. و اوست پیروزمند فرزانه ﴿۳۷﴾

سوره احقاف

به نام خداوند بخشنده مهربان

حم (ح.ا. میم) ﴿۱﴾ فرو فرستادن [این] کتاب از [سوی] خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۲﴾ آسمانها و زمین و آنچه را که بین آنهاست جز به حق و میعاد معین نیافریده ایم. و کافران از آنچه هشدار یافتند رویگرداندند ﴿۳﴾ بگو: آیا نگریسته اید به آنچه که به جای خداوند [به نیایش] می خوانید؟ به من بنمایید چه چیز از زمین را آفریده اند یا اینکه آنان در [آفرینش] آسمانها شرکتی دارند؟ اگر راستگوید کتابی پیش از این یا بازمانده ای از دانش [پیشینیان] را برای من بیاورید. ﴿۴﴾ و کیست گمراهتر از کسی که به جای خداوند کسی را [به دعا] بخواند که تا روز قیامت [دعای] او را اجابت نکند و آنان (معبودان دروغین) از دعایشان بی خبرند ﴿۵﴾

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ
كَافِرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ
﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ
لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ
بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾
قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرَىٰ مَا يُفْعَلُ بِي
وَلَا بِكُمْ إِنِ أَتَّبِعْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ
بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ
فَأَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ
كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ
فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾ وَمَنْ قَبْلِهِ كَتَبَ
مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا
عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا فَلَا خَوْفَ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءٌ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

و چون مردم محشور شوند [آن معبودان] دشمن آنان خواهند بود. و عبادتشان را منکر شوند ﴿٦﴾ و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود کافران درباره حق چون به آنان رسد، گویند: این جادویی آشکار است ﴿٧﴾ یا می گویند: [پیامبر خود] آن را بر ساخته است. بگو: اگر آن را بر ساخته باشم، در برابر خداوند برای [شفاعت] من اختیاری ندارید. او به گفتگوی شما درباره آن [قرآن] داناتر است. گواه بودن او در میان من و شما، کافی است. و اوست آمرزگار مهربان ﴿٨﴾ بگو: من از میان پیامبران [پدیده‌ای] نو ظهور نیستم و نمی دانم که با من و شما چگونه رفتار خواهد شد. جز از آنچه به من وحی می شود، پیروی نمی کنم و من جز هشدار دهنده‌ای آشکار نیستم ﴿٩﴾ بگو: خبرم دهید که اگر [قرآن] از نزد خداوند [نازل شده] باشد و آن را انکار کنید و گواهی از بنی اسرائیل بر همانند آن گواهی داده، آن گاه ایمان آورده باشد و شما سرکشی کرده باشید [آیا ستمکار نیستید؟] حقا که خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿١٠﴾ و کافران در حق مؤمنان گفتند: اگر [این دین] بهتر بود، [در گرویدن] به آن از ما پیشی نمی گرفتند و چون به آن راه نیافتند، خواهند گفت: این دروغی دیرین است ﴿١١﴾ و پیش از آن کتاب موسی پیشوا و رحمت بود. و این کتابی است تصدیق کننده [آن] که به زبان عربی [نازل شده] است تا ستمکاران را هشدار دهد. و برای نوید دادن به نیکوکاران است ﴿١٢﴾ آنان که گفتند: خداوند پروردگار ماست، آن گاه پایداری ورزیدند، نه بیمی بر آنان است و نه آنان اندوهگین شوند ﴿١٣﴾ اینان بهشتی اند که در آن جاودانه اند. به [جبران] آنچه می کردند چنان که باید پاداش می یابند ﴿١٤﴾

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفَصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ
إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي
أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَنْتَقِبُ
عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا نَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي
أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَ الصَّادِقُ الَّذِي كَانُوا يُوْعَدُونَ
﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ لِيَوْلَايِهِ أَفِ لَكُمْ أَنْتَعِدَانِي أَنْ أُخْرَجَ
وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ
وَيَلِكُ عَٰمِنِ إِنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا يَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا
أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ
الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْحَنِ
وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خٰسِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا
عَمِلُوا وَلِيُوقَفِيَهُمْ أَعْمَالُهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ
يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ
فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَأَسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ
عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

و به انسان درباره پدر و مادرش به نیکوکاری سفارش و
به انسان درباره پدر و مادرش به نیکوکاری سفارش
کرده ایم. مادرش با دشواری به او آبتن شده و به دشواری
او را زاده است. و [کمترین مدت] بار گرفتن و از شیر
بازگرفتنش سی ماه است. تا هنگامی که به کمال
توانمندی اش برسد و به چهل سالگی برسد، گوید:
پروردگارا، به من توفیق ده تا نعمت را که بر من و بر پدر
و مادرم ارزانی داشته ای سپاس گزارم و کار شایسته ای کنم
که به آن خشنود شوی و فرزندانم را نیز برای من شایسته
بدار. من به تو روی آورده ام و من از مسلمانانم ﴿۱۵﴾
اینانند که نیکوترین کار [و کردار] شان را از آنان
می پذیریم و از بدیهایشان در می گذریم. در [میان] بهشتیان
خواهند بود. [طبق] وعده راستینی که به آنان نوید داده
می شد ﴿۱۶﴾ و کسی که به پدر و مادرش گفت: اف بر
شما. آیا به من وعده می دهید که [از گور] بیرون آورده
خواهم شد. حال آنکه نسلها پیش از من گذشته اند و آن دو
(پدر و مادر) از خداوند فریاد می خواستند: وای بر تو ایمان
آر. به یقین وعده خداوند حق است. و [در نهایت] گوید:
این [وعده] جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿۱۷﴾ اینانند که
وعده عذاب در [زمره] امتهایی از جن و انس که پیش از
آنان گذشته اند. بر آنان محقق شده است. بی گمان آنان
زیانکار بودند. ﴿۱۸﴾ و هر یک [از آنان] به [حسب] آنچه
کرده اند مراتبی دارند و تا [سزای] اعمالشان را به تمام [و
کمال] به آنان بدهد و آنان ستم نینند ﴿۱۹﴾ و روزی که
کافران بر آتش عرضه شوند. [گفته می شود:] آیا [نعمتهای]
پاکیزه تان را در زندگانی دنیویتان از بین بردید و از آنها
بهره مند شدید؟ پس امروز به [سزای] آنکه در زمین به
ناحق کبر می ورزیدید و به [سزای] آنکه نافرمانی
می کردید، به عذاب خفت بار کیفر می بینید ﴿۲۰﴾

﴿وَأَذْكُرُ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ النَّذِيرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾^(۲۱)
 قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ إِلَهِنَا فَأَتَيْنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۲۲﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِيتُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿۲۳﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۴﴾ تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿۲۵﴾ وَلَقَدْ مَكَنَّا لَهُمْ فِي مِمَّا إِنْ مَكَنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۲۶﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۲۷﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۸﴾

و برادر [قوم] عاد [- هود] را یاد کن چون در سرزمین احقاف به قومش هشدار داد و به راستی پیش از او و پس از او هشدار دهندگانی گذشته بودند [با این پیام] که: جز خدا را نپرستید. من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیمناکم ﴿۲۱﴾ گفتند: آیا آمده‌ای تا ما را از معبودانمان باز داری؟ اگر از راستگویانی آنچه را که به ما وعده می‌دهی برایمان در میان آر ﴿۲۲﴾ گفت: علم [زمان تحقق عذاب] در نزد خداوند است و آنچه را که به آن رسالت یافته‌ام به شما می‌رسانم. ولی شما را قومی می‌بینم که نادانی می‌کنید ﴿۲۳﴾ آن گاه چون آن [کیفر] را مانند ابری دیدند که رو به سوی [دشت] و دره‌شان داشت، گفتند: این ابری است که بر ما خواهد بارید. [نه] بلکه آن چیزی است که آن را به شتاب می‌خواستید. بادی است که عذابی دردناک در خود دارد. ﴿۲۴﴾ به فرمان پروردگارش همه چیز را نابود می‌کند پس [چنان] شدند که جز خانه‌هایشان دیده نمی‌شد. بدینسان گروه گناهکاران را جزا می‌دهیم ﴿۲۵﴾ و به راستی آنان را در چیزهایی تمکن داده بودیم که شما را در آن تمکن نداده‌ایم. و برای آنان گوش و چشمان و دلها قرار داده بودیم. پس از بس که آیات خدا را انکار می‌کردند گوش و چشمان و دلهایشان چیزی [از عذاب خدا] را از آنان دفع نکرد و [کیفر] آنچه که آن را به ریشخند می‌گرفتند آنان را فرو گرفت ﴿۲۶﴾ و به راستی آبادیهایی را که در پیرامونتان قرار دارند، نابود کردیم و نشانه‌ها را گوناگون [در میان] آوردیم باشد که آنان باز گردند ﴿۲۷﴾ پس چرا کسانی که [ایشان را] برای تقرب [به خدا] معبود [خود] گرفتند آنان را یاری نکردند؟ بلکه از [دیده] آنان ناپدید شدند و دروغشان و آنچه بر می‌ساختند، همین است ﴿۲۸﴾

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ
فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَى
قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَقَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا
أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي
إِلَى الْخَقِّ وَإِلَى طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَقَوْمَنَا أَجِيبُوا
دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ، يَغْفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ
وَيُجِرَكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِيَ
اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ
أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزِ بِخَلْقِهِنَّ
بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ
أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا
الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ
أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ
يَرُونَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلَاغٌ
فَلَهُ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

و چون گروهی از جنیان را متوجه تو ساختیم، قرآن را
می شنیدند. آن گاه چون [در نزد] او (پیامبر اکرم) حضور
یافتند، گفتند: خاموش باشید. پس چون [تلاوت قرآن
کریم] به پایان آمد، بیم کنان به سوی قومشان بازگشتند
﴿۲۹﴾ گفتند: ای قوم ما، به راستی ما [تلاوت] کتابی را
شنیدیم که پس از موسی فرو فرستاده شده است. تصدیق
کننده [کتابهای] پیش از خود است. به حق و به راه راست
رهنمون می شود ﴿۳۰﴾ ای قوم ما، [دعوت] دعوتگر الهی
را بپذیرید و به او ایمان آورید. تا برخی از گناهانتان را
برای شما بیامرزد و شما را از عذاب دردناک در امان دارد
﴿۳۱﴾ و کسی که [دعوت] دعوتگر خدا را نپذیرد، در
زمین [راه] گریزی نداشته و او در برابر خدا دوستانی ندارد.
اینان در گمراهی آشکارند ﴿۳۲﴾ آیا نیندیشیده اند خدایی
که آسمانها و زمین را آفریده است و در آفرینش آنها
درمانده نشده، تواناست بر آنکه مردگان را زنده کند؟
آری [درست است] او بر هر کاری تواناست. ﴿۳۳﴾ و
روزی که کافران بر آتش عرضه می شوند [گفته شود]: آیا
این حق نیست؟ گویند: چرا، سوگند به پروردگارمان [حق
است]. گوید: پس به سزای آنکه کفر می ورزیدید [طعم
تلخ] عذاب را بچشید ﴿۳۴﴾ پس چنان که پیامبران اولو
العزم شکیبایی ورزیدند، شکیبا باش. و برای آنان [عذاب
را] به شتاب نخواه. روزی که ببینند آنچه را که وعده
می یابند، [تو] گویی [در دنیا] جز ساعتی از روز نمانده اند.
[این قرآن برای پند پذیرفتن] کافی است. پس آیا [قومی]
جز گروه فاسقان به نابودی کشانده می شوند؟ ﴿۳۵﴾

سُورَةُ مُحَمَّدٍ

سوره محمد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کسانی که کفر ورزیدند و [مردم را] از راه خدا باز داشتند [خداوند] اعمال آنان را تباه کرد ﴿۱﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند و به آنچه بر محمد ﷺ فروفرستاده شده- که آن از سوی پروردگارشان حقّ است- ایمان آوردند، [خداوند] گناهانشان را از آنان زدود و کار و بارشان را به صلاح آورد ﴿۲﴾ این از آن است که کافران از باطل پیروی کردند و مؤمنان از حقّ [نازل شده] از سوی پروردگارشان پیروی کردند. خداوند بدینسان برای مردم مثلهایشان را بیان می کند ﴿۳﴾ پس چون با کافران برخوردید، گردنها [ی شان] را بزنید. تا هنگامی که [بسیاری از] آنان را کشتید، بند [اسارت] را استوار دارید، آن گاه پس از آن آنان را به احسان یا به فدیهای رها کنید. تا [اهل] جنگ سلاحش را [بر زمین] بنهد. [حکم] این است. و اگر خداوند می خواست از آنان انتقام می گرفت ولی [می خواهد] برخی از شما را با برخی دیگر بیازماید و کسانی که در راه خدا کشته شدند اعمال آنان را نابود نمی کند ﴿۴﴾ [خداوند] آنان را هدایت خواهد کرد و کار و بارشان را به صلاح خواهد آورد ﴿۵﴾ و آنان را به بهشتی که به آنان شناسانده است در می آورد ﴿۶﴾ ای مؤمنان، اگر [دین] خدا را یاری دهید، خداوند [نیز] شما را یاری دهد و گامهایتان را استوار دارد ﴿۷﴾ و آنان که کفر ورزیدند، مرگ بر آنان باد و [خداوند] اعمالشان را از بین برده است ﴿۸﴾ این از آن است که آنان آنچه را که خدا نازل کرده است ناخوش داشتند. در نتیجه خداوند اعمالشان را تباه کرد ﴿۹﴾ آیا در زمین سیر [و گردش] نکرده اند. تا بنگرند سرانجام پیشینیانشان چگونه بود؟ خداوند [همه چیز] آنان را نابود کرد و کافران [کیفری] مانند آن دارند ﴿۱۰﴾ این از آن است که خدا کارساز مؤمنان است و کافران کارسازی ندارند ﴿۱۱﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْنَتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فِإِمَّا مَنًّا بَعْدَ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرْنَا مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تَنَصَرُوا اللَّهُ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿٨﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أُنْزِلَ اللَّهُ فَاحْبَطُوا أَعْمَلَهُمْ ﴿٩﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ﴿١٠﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿١١﴾

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ
 مَثْوًى لَهُمْ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِنْ
 قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكَنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾
 أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ
 عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ
 الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَّاءٍ غَيْرِ ءَاسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ
 لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ
 وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ
 وَمَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَلِيدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً
 حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ
 حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
 مَاذَا قَالَ ءَانِفًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
 وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى
 وَءَاتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ
 تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا
 جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾ فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 وَاسْتَغْفِرُ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

بی گمان خداوند آنان را که ایمان آورده‌اند و کارهای
 شایسته کرده‌اند به باغهایی در می‌آورد که از فرودست آن
 جویباران روان است. و کافران [در دنیا] بهره‌مند می‌شوند و
 می‌خورند چنان که چارپایان می‌خورند و آتش [دوزخ]
 جایگاه آنان است ﴿۱۲﴾ و چه بسیار شهرها که [مردم] آنها
 از [اهل] شهر تو که اخراجت کرده‌اند، توانمندتر بودند،
 نابودشان کردیم. و آنان یاوری نداشتند ﴿۱۳﴾ آیا کسی
 که از سوی پروردگارش بر شیوه‌ای روشن است مانند
 کسی است که کردار بدش برای او آراسته شده و [آنان] از
 خواسته‌های [نفسانی] خود پیروی کرده‌اند؟ ﴿۱۴﴾ وصف
 بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است [این است
 که: در آنجا جویبارانی از آب ناگندیده و جویبارانی از
 شیری که مزه‌اش تغییر نکرده و جویبارانی از شرابی
 لذتبخش برای نوشندگان و جویبارانی از شهد ناب وجود
 دارد و آنان در آنجا از هر نوع میوه‌جات و آمرزشی از
 پروردگارش برخوردارند. [آیا اینان] مانند کسانی هستند
 که در آتش دوزخ جاودانه‌اند و آبی جوش [به آنان]
 نوشانده شود که روده‌هایشان را پاره پاره کند؟ ﴿۱۵﴾ و از
 آنان کسانی هستند که به تو گوش فرا می‌دهند تا وقتی که
 از نزدت بیرون روند، به دانش یافتگان گویند: همینک چه
 گفت؟ اینان کسانی‌اند که خداوند بر دل‌هایشان مهر نهاده و
 از خواسته‌های [نفسانی] خود پیروی کرده‌اند ﴿۱۶﴾ و
 کسانی که راه یافته‌اند [خداوند] بر هدایتشان افزود. و
 تقوای آنان را به آنان عنایت کرد ﴿۱۷﴾ پس آیا جز چشم
 به راه قیامت هستند که ناگهان به سراغشان بیاید؟ به راستی
 نشانه‌هایش آمده است، پس چون به سراغشان بیاید، پند
 گرفتشان چه سودی برای آنان دارد؟ ﴿۱۸﴾ پس بدان که
 معبود [راستینی] جز خدا نیست و برای گناهت و برای
 مردان و زنان مؤمن آمرزش بخواه و خداوند گردشگاه و
 قرارگاهتان را می‌داند ﴿۱۹﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ لَهُمْ ۞ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۞ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ ۞ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ۞ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانُ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ۞ إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ۞ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ۞ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَّنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَنَهُمْ

۲۹

و مؤمنان می گویند: چرا سوره ای فروفرستاده نشد؟ پس چون سوره ای با معنایی روشن نازل شود و در آن کارزار ذکر گردد، بیماردلان را می بینی مانند نگاه کسی که در اثر مرگ بیهوش شده باشد به تو می نگرند. پس وای به حال آنان ﴿۲۰﴾ [در ظاهر] فرمانبرداری و سخن نیک [از آنان نمایان می شود] پس چون کار حتمی شود، اگر با خدا به راستی رفتار می کردند، برایشان بهتر بود ﴿۲۱﴾ پس آیا چون مسئولیت امور مردم بیاید، چه بسا که در زمین تباهی کنید و پیوند خویشاوندیتان را بگسلید؟ ﴿۲۲﴾ اینانند که خداوند آنان را لعنت کرده است و آنان را ناشنوا ساخته و چشمانشان را نابینا کرده است ﴿۲۳﴾ آیا در قرآن اندیشه نمی کنند یا بر دلها قفل آنها افتاده است ﴿۲۴﴾ کسانی که پس از آنکه هدایت برایشان روشن شده است به [کفر] گذشته خویش بر گشتند، شیطان [کارهایشان را] برای آنها آراسته جلوه داده است و به آنان مهلت داده است ﴿۲۵﴾ این از آن است که آنان به کسانی که [وحی] فروفرستاده الهی را ناخوش داشتند، گفتند: در برخی امور از شما فرمان خواهیم برد. و خداوند نهانکاری آنان را می داند ﴿۲۶﴾ پس چگونه است [حالشان] آن گاه که فرشتگان جانهایشان را بستانند حال آنکه به روی ها و پشتهای خود می زنند ﴿۲۷﴾ این از آن است که آنان از آنچه که خداوند را به خشم آورد، پیروی کردند و [کسب] خشنودی اش را ناخوش داشتند. پس [خداوند] اعمالشان را تباه ساخت ﴿۲۸﴾ آیا بیماردلان پنداشتند که خداوند کینه هایشان را آشکار نخواهد ساخت ﴿۲۹﴾

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾
وَلَنَبْلُوَنَّكَ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّادِقِينَ وَنَبْلُوَا أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالُهُمْ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتَرَكَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِيَكُمْ أَجُورَكُمْ وَلَا يَسْأَلَكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا وَيُخْرِجْ أَضْعَانَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَآأَنْتُمْ هَآؤَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾

و اگر می‌خواستیم آنان را به تو می‌نمایانیدیم آن گاه آنان را به سیمایشان می‌شناختی. و آنان را در اسلوب سخن گفتن می‌شناسی و خداوند اعمالتان را می‌داند ﴿۳۰﴾ و به راستی شما را می‌آزماییم تا جهادگرایان و شکیبایان را معلوم بداریم و اوضاع [و احوال] شما را بیازماییم ﴿۳۱﴾ آنان که پس از آنکه هدایت برایشان روشن شد، کفر ورزیدند و [مردم را] از راه خدا باز داشتند و با پیامبر مخالفت ورزیدند، به خدا هیچ زیانی نمی‌رسانند و [خداوند] اعمالشان را تباه خواهد کرد ﴿۳۲﴾ ای مؤمنان، از خداوند فرمان برید و از رسول [او نیز] فرمان برید و اعمالتان را باطل نکنید ﴿۳۳﴾ آنان که کفر ورزیدند و [مردم را] از راه خدا باز داشتند، آن گاه در حال کفر مردند، خداوند هرگز آنان را نخواهد آمرزید ﴿۳۴﴾ پس سستی نورزید و در حالی که شما چیره‌اید به صلح فرا نخوانید. و خداوند با شماست و اعمالتان را در حق شما ضایع نخواهد کرد ﴿۳۵﴾ جز این نیست که زندگانی دنیا بازیچه و سرگرمی است. و اگر ایمان آورید و پرهیزگار باشید، پادشاهیتان را به شما می‌دهد و اموالتان را از شما نمی‌طلبد ﴿۳۶﴾ اگر آن را از شما بطلبد، آن گاه بر شما سخت گیرد، بخل ورزید و [این طلب] کینه‌های شما را آشکار سازد ﴿۳۷﴾ هان، شما ای گروهی که فراخوانده می‌شوید تا در راه خدا هزینه کنید، از شما کسی هست که بخل می‌ورزد و هر کس که بخل ورزد، [پاداش انفاق را] از خود دریغ می‌دارد. و خداوند توانگر و شما نیازمندید. و اگر روی بگردانید گروهی جز شما را جایگزین کند، آن گاه [آنان] مانند شما نباشند ﴿۳۸﴾

سُورَةُ الْفَتْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ وَ عَلَيكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ ۖ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ۖ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَالْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۖ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾ لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

سوره فتح

به نام خداوند بخشنده مهربان

به راستی در حق تو به فتحی آشکار حکم کردیم ﴿۱﴾ تا سرانجام خداوند [همه] گناهان گذشته و آینده‌ات را بیامرزد و نعمتش را بر تو تمام کند و تو را به راه راست رهنمون شود ﴿۲﴾ و خداوند به نصرتی پیروزمندانه تو را یاری دهد ﴿۳﴾ اوست کسی که در دل مؤمنان آرامش نازل کرد تا ایمانی با ایمان [پیشین] آنان افزون شود. و سپاهیان آسمانها و زمین از آن خداست. و خداوند دانای فرزانه است ﴿۴﴾ تا سرانجام مردان و زنان مؤمن را به باغهایی در آورد که از فرودست آن جویباران روان است که جاودانه در آنجا خواهند بود. و بدیهایشان را از آنان بزداید و این [دست آورد] در نزد خدا پیروزی بزرگی است ﴿۵﴾ و تا به مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک که به خداوند گمان بد برده‌اند، عذاب دهد. مصیبت ناگوار بر آنان باد. و خداوند بر آنان خشمگین شده و آنان را لعنت کرده و دوزخ را برای آنان آماده ساخته است و بد جایگاهی است ﴿۶﴾ و سپاهیان آسمانها و زمین از آن خداست. و خداوند پیروزمند فرزانه است ﴿۷﴾ ما تو را گواه و مژده آور و هشدار دهنده فرستادیم ﴿۸﴾ تا [شما ای مردم] به خدا و رسول او ایمان آورید و [دین] او را یاری دهید و او را به بزرگی باور دارید و بامدادان و شامگاهان او را تسبیح گوید ﴿۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۖ وَمَنْ
 أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمِنْ أَجْرٍ أَعْظَمًا ۖ ﴿١٠﴾
 إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شِعْلَتَنَا
 أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ مَا
 لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ
 كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۖ ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ
 يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَ
 ذَلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَّتُمْ ظَنَّ السَّوْءِ وَكُنْتُمْ قَوْمًا
 بُورًا ۖ ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ۖ ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
 رَحِيمًا ۖ ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَائِمَ
 لِنَأْخُذْهَا ذُرُونًا نَّتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ
 اللَّهِ قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ ۖ
 فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا
 قَلِيلًا ۖ ﴿١٥﴾

آنان که با تو بیعت می کنند، جز این نیست که با خدا بیعت
 می کنند. دست خدا بالای دست آنان است. پس کسی که
 [عهد] بشکند، فقط به زیان خودش عهدشکنی می کند و
 هر کس به آنچه که بر آن با خدا عهد بسته است، وفا کند،
 [خداوند] به او پاداشی بزرگ خواهد داد ﴿۱۰﴾
 واپس گذاشتگان بادیه نشین به تو خواهند گفت: اموالمان و
 فرزندانمان ما را مشغول داشت، پس برای ما آمرزش
 بخواه. با زبانهای خود چیزی می گویند که در دلهایشان
 نیست. بگو: چه کسی می تواند برایتان در برابر خدا- اگر
 در حق شما زیانی بخواند و یا در حق شما نفعی بخواند-
 اختیار کاری را داشته باشد. آری خداوند به آنچه می کنید،
 آگاه است ﴿۱۱﴾ بلکه پنداشتید که رسول [خدا] و مؤمنان
 هرگز به سوی خانواده خویش باز نخواهند گشت. و این
 در دلهایتان آراسته شد و گمان بد بردید و قومی نابود
 شدید ﴿۱۲﴾ و هر کس که به خدا و رسول او ایمان
 نیاورد. بداند که ما برای کافران آتش [دوزخ] را آماده
 ساخته ایم ﴿۱۳﴾ و فرمانروایی آسمانها و زمین از آن
 خداست. هر کس را که بخواند می آموزد و هر کس را
 که بخواند عذاب می کند و خداوند آمرزگار مهربان است
 ﴿۱۴﴾ بازپس گذاشتگان- هنگامی که [ببینند] به سوی
 غنیمتها رهسپار شده اید تا آنها را بگیرید- خواهند گفت:
 ما را بگذارید از پی شما آییم. می خواهند وعده خدا را
 دگرگون سازند. بگو: هرگز از ما پیروی نخواهید کرد.
 خداوند از پیش چنین فرموده است. پس خواهند گفت:
 [نه]. بلکه با ما حسد می ورزید. حق این است که جز
 اندکی در نمی یافتند ﴿۱۵﴾

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سَتُدْعُونَ إِلَى قَوْمٍ أُولِي
بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا
يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ
مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَيْسَ عَلَى
الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى
الْمَرِيضِ حَرْجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ
السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ
كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾
وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَلَ لَكُمْ
هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً
لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَى
لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَوَلَّوْا الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ
اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ
تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

به واپس گذاشتگان بادیه‌نشین بگو: به سوی قومی سخت
جنگاور فراخوانده می‌شوید که با آنان می‌جنگید یا اسلام
می‌آورند. پس اگر اطاعت کنید خداوند پاداشی نیکو به
شما خواهد داد و اگر روی بگردانید چنان که پیش از این
روی گردانیدید. شما را به عذابی دردناک عذاب خواهد
کرد ﴿۱۶﴾ بر نابینا گناهی نیست و بر لنگ [هم] گناهی
نیست. و بر بیمار [هم] گناهی نیست. و هر کس که از
خداوند و رسول او فرمان برد. او را به باغهایی در آورد که
از فرودست آنها جویباران روان است و هر کس که روی
گرداند. به عذابی دردناک عذابش دهد ﴿۱۷﴾ به راستی
خداوند از مؤمنان هنگامی که زیر درخت با تو بیعت
می‌کردند خشنود شد، و معلوم داشت که در دل‌هایشان
چیست، در نتیجه بر آنان آرامش فرود آورد و فتحی
نزدیک را به آنان پاداش داد ﴿۱۸﴾ و غنیمتهای فراوانی
که به آن دست می‌یابند. و خداوند پیروزمند فرزانه است
﴿۱۹﴾ خداوند به شما غنیمتهای فراوانی وعده داده است
که به آنها دست می‌یابید، و این [غنیمت] را هر چه زودتر
به شما داد و دست مردم [مخالف] را از شما باز داشت. و
تا برای مؤمنان نشانه‌ای باشد و شما را به راه راست هدایت
کند ﴿۲۰﴾ و [غنیمتهای] دیگری که هنوز بر آنها دست
نیافته‌اید. به راستی خداوند به آن [علم و] احاطه دارد. و
خداوند بر هر کاری تواناست ﴿۲۱﴾ و اگر کافران با شما
می‌جنگیدند، به یقین پشت می‌کردند، آن گاه کارسازی و
یاوری نمی‌یافتند ﴿۲۲﴾ [چنین است] شیوه خداوند که
پیش از این گذشته است و برای سنت خدا تبدیلی نخواهی
یافت ﴿۲۳﴾

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِلَّهُمْ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فُتْصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحُمِيَّةَ الْحُمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

و اوست کسی که دست آنان را از شما و دست شما را از آنان در میان مکه پس از آنکه شما را بر آنان پیروز گرداند، بازداشت و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۲۴﴾ آنانند که کفر ورزیدند و شما را از مسجد الحرام باز داشتند و نگذاشتند قربانی‌ای که موقوف داشته شده بود، به جایگاهش برسد و اگر مردان و زنانی مؤمن [و مستضعف در مکه] نبودند که آنان را نمی‌شناسید [و ممکن بود] پایمالشان کنید آن گاه نادانسته درباره آنان رنجی به شما می‌رسید. [فرمان حمله می‌دادیم. پیروزی را به تأخیر انداخت] تا خداوند هر که را خواهد به جوار رحمت خود در آورد. اگر از هم جدا بودند کافرانشان را به عذابی دردناک عذاب می‌کردیم ﴿۲۵﴾ آنگاه که کافران در دلهای خود حمیت - همان حمیت جاهلیت - درآوردند. آن گاه خداوند آرامش خود را بر رسولش و [نیز] بر مؤمنان نازل کرد و آنان را به کلمه تقوی ملزم ساخت و به آن سزاوارتر و اهل آن بودند و خداوند به همه چیز داناست ﴿۲۶﴾ بی گمان خداوند به حق رؤیای رسولش را راست گرداند: [با این مضمون که:] اگر خدا بخواهد ایمن [و] در حالی که موی سرتان را تراشیده و کوتاه کرده‌اید، بی آنکه بیمناک باشید وارد مسجد الحرام خواهید شد. و آنچه را که نمی‌دانستید می‌دانست، که پیش از این فتحن نزدیک را مقرر داشت ﴿۲۷﴾ اوست کسی که رسولش را به هدایت و دین حق فرستاد تا او را بر همه ادیان چیره گرداند. و خداوند گواهی را بس است ﴿۲۸﴾

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ
اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ
ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ
أَخْرَجَ شَطْئَهُ فَكَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَى
سُوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

سُورَةُ الْحُجُرَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدِمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ
وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ ۖ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن
تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَغْضُونَ أَصْوَاتَهُمْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
أَمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِيَتَّقُوا لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ
أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

محمد ﷺ رسول خداست و کسانی که با اویند بر
کافران سخت گیر و در میان خود مهربانند. آنان را در حال
رکوع و سجده می بینی که از خداوند فضل و خشنودی
می جویند. نشانه [درستکاری] آنان از اثر سجده در
چهره هایشان پیداست. این وصف آنان در تورات و
وصفشان در انجیل است. مانند کشتی هستند که جوانه اش
را بر آورد آن گاه آن را تنومند ساخت آن گاه ستر شد،
سپس بر ساقه هایش ایستاد کشاورزان را شگفت زده
می سازد تا از [دیدن] آنان کافران را به خشم آورد. خداوند
به کسانی از آنان که ایمان آورده اند و کارهای شایسته
کرده اند آمرزش و پاداشی بزرگ وعده داده است ﴿۲۹﴾

سوره حجرات

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای مؤمنان، فراروی خداوند و رسولش پیشدستی نکنید و
از خداوند پروا بدارید. بی گمان خداوند شنوای داناست
﴿۱﴾ ای مؤمنان، صدای خود را بلندتر از صدای پیامبر
مکنید و- مانند بلند سخن گفتن با همدیگر- با او بلند
سخن مگویید. که مبادا- در حالی که شما نمی دانید-
اعمالتان از بین برود ﴿۲﴾ کسانی که صدای خود را در نزد
رسول خدا فرو می کاهند، اینانند که خداوند دلهايشان را
برای تقوی پرورده است. آنان آمرزش و پاداشی بزرگ
دارند ﴿۳﴾ آنان که از آن سوی حجره ها تو را فرا
می خوانند بیشترشان در نمی یابند ﴿۴﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ
جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنْ تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ
فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّ
فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ
لَعَنَتْكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ
فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ
وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلَّا مِّنَ اللَّهِ
وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ
إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيَّءَ
إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ
وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا
الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا
يَسْخَرُ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ
وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ
وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّغْلِ بِئْسَ
الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

و اگر آنان صبر می کردند تا هنگامی که به سوی آنان
بیرون آیی، برایشان بهتر بود و خداوند آمرزگار مهربان
است ﴿۵﴾ ای مؤمنان، اگر فاسقی خبری برایتان بیاورد،
بررسی کنید [تا مبادا] آنکه از روی نادانی به گروهی زیان
رسانید، آن گاه بر آنچه مرتکب شده اید، پشیمان شوید
﴿۶﴾ و بدانید که رسول خدا در میانتان است. اگر در
بسیاری از کارها از شما اطاعت کند، به یقین به رنج افتید
ولی خداوند ایمان را در نظر شما محبوب گرداند و آن را
در دلهایتان آراست و کفر و فسق و نافرمانی را برایتان
ناپسند گرداند، اینانند که راه یافته اند ﴿۷﴾ به فضل و
نعمتی از سوی خدا. [چنین مقرر شده است] و خداوند
دانای فرزانه است ﴿۸﴾ و اگر دو گروه از مؤمنان پیکار
کنند، بین آن دو گروه آشتی برقرار کنید، آن گاه اگر
یکی از آن دو گروه بر دیگری تجاوز کرد، با گروهی که
تجاوزگر است تا هنگامی که به حکم خدا برگردد،
بجنگید. پس اگر برگشت به عدل بین آن دو گروه آشتی
برقرار کنید و به داد بکوشید. بی گمان خداوند دادگران را
دوست می دارد ﴿۹﴾ جز این نیست که مؤمنان برادرند.
پس بین دو برادر خود سازش دهید و از خداوند پروا
بدارید، تا شما مشمول رحمت قرار گیرید ﴿۱۰﴾ ای
مؤمنان، گروهی، گروهی دیگر را به ریشخند نگیرد، چه
بسا که [آنان] از اینان بهتر باشند و نه زنانی، زنانی دیگر را
به ریشخند گیرند، چه بسا که [آنان] از اینان بهتر باشند و
عیب همدیگر را مجوید و همدیگر را به لقبهای زشت
مخوانید. فسق بعد از ایمان بد رسمی است. و کسانی که
توبه نکردند، اینانند که ستمکارند ﴿۱۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَّعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾
يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُل لَّا تَمُوتُوا عَلَىٰ إِسْلَامِكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنْ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

ای مؤمنان، از بسیاری از گمان [های بد] پرهیزید. بی شک برخی از بدگمانی [ها] گناه است و جاسوسی نکنید و برخی از شما از برخی دیگر غیبت نکنند. آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادرش را در حالی که مرده است، بخورد. حق این است که آن را ناپسند می‌دارید. و از خداوند پروا بدارید. بی گمان خداوند توبه پذیر مهربان است ﴿۱۲﴾ ای مردم، ما شما را از مرد و زنی آفریده‌ایم و شما را گروه‌ها و قبیله‌هایی گردانده‌ایم تا همدیگر را بشناسید. گرامی‌ترینتان در نزد خداوند پرهیزگارترینتان است. بی گمان خداوند دانا [و] آگاه است ﴿۱۳﴾ بادیه‌نشینان گفتند: ایمان آورده‌ایم. بگو: [در واقع] ایمان نیاورده‌اید. بلکه بگویید: اسلام آورده‌ایم و هنوز ایمان در دلهایتان درنیامده است. و اگر از خدا و رسول او فرمان برید. از [پاداش] کارهایتان چیزی در حق شما نمی‌کاهد. بی گمان خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۱۴﴾ مؤمنان تنها آنانند که به خدا و رسولش ایمان آورده‌اند، آن گاه شک به دل راه نداده‌اند و با اموال و جانهایشان در راه خدا جهاد کرده‌اند. اینانند که راستگویند ﴿۱۵﴾ بگو: آیا دینتان را به خداوند می‌شناسانید حال آنکه خداوند آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است می‌داند. و خداوند به همه چیز داناست ﴿۱۶﴾ بر تو منت می‌گذارند که اسلام آورده‌اند. بگو: اسلام آوردنتان را بر من منت مگذارید. بلکه اگر راستگویند خداوند بر شما منت می‌گذارد که شما را به ایمان راه نموده است ﴿۱۷﴾ خداوند غیب آسمانها و زمین را می‌داند. و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۱۸﴾.

سُورَةُ ق

سوره ق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿١﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ
مُنْذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾
أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ﴿٣﴾ قَدْ عَلِمْنَا
مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيفٌ ﴿٤﴾
بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَّرِيجٍ ﴿٥﴾
أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا
وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ﴿٦﴾ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا
وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْثَبْنَاهَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ
﴿٧﴾ تَبَصَّرَةٌ وَذَكَرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٨﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً مُّبَرَكًا فَأَنْثَبْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ
الْحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لِّهَا طَلْعٌ نَّضِيدٌ ﴿١٠﴾
رَرْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ
﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّيسِ وَثَمُودُ
﴿١٢﴾ وَعَادُ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿١٣﴾ وَأَصْحَابُ
الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾
أَفَعَيَّنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ
جَدِيدٍ ﴿١٥﴾

ق (قاف). سوگند به قرآن مجید ﴿۱﴾ حقّ این است به
شکفت آمدند که هشدار دهنده‌ای از خودشان به سوی
آنان آمد. و کافران گفتند: این چیزی شکفت است ﴿۲﴾
آیا چون بمیریم و خاک شویم [برانگیخته خواهیم شد؟]
این [امر] بازگشتی دور [از خرد] است ﴿۳﴾ به راستی
آنچه را که زمین از آنان می‌کاهد، می‌دانیم و در نزد ما
کتابی نگاهدارنده است ﴿۴﴾ [نه] بلکه حقّ را- چون
برایشان آمد- دروغ انگاشتند. و آنان در کاری پریشان
هستند ﴿۵﴾ آیا بر فرازشان به آسمان ننگریسته‌اند که آن
را چگونه ساخته و آراسته‌ایم؟ و در آن هیچ شکافی نیست
﴿۶﴾ و زمین را گسترده‌ایم و کوه‌ها در آن افکنده‌ایم و در
آن از هر نوع [گیاه] پسندیده رویانده‌ایم ﴿۷﴾ [همه اینها
را] برای رهنمایی و پند دادن هر بنده توبه کاری مقرر
داشته‌ایم ﴿۸﴾ و از آسمان آبی پربرکت بارانیدیم و با آن
باغها و دانه‌های درودنی رویانیدیم ﴿۹﴾ و درختان بلند
خرما که آن میوه‌ای انباشته بر هم دارد ﴿۱۰﴾ [آن را]
برای روزی بندگان [آفریده‌ایم] و با آن سرزمین پژمرده را
زنده کرده‌ایم. رستاخیز [نیز] بدینسان است ﴿۱۱﴾ پیش از
آنان قوم نوح و اهل «رس» و ثمود [پیامبران و وحی را]
دروغ انگاشتند ﴿۱۲﴾ و [نیز] عاد و فرعون و قوم لوط
﴿۱۳﴾ و اهل «ایکه» و قوم «تبع» هر یک رسولان را دروغ
انگاشتند، آن گاه بیم من [در حقّ آنان] به راستی پیوست
﴿۱۴﴾ آیا در آفرینش نخستین درمانده بودیم؟ [خیر] بلکه
آنان از آفرینش جدید در شبهه‌اند ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَ
 وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى
 الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا
 يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ
 سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾
 وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ
 نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ
 مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ
 حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا
 فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَتَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ
 مُرِيبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ
 فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا
 أَطْغَيْتُهُ وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا
 تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا
 يُبَدِّلُ الْقَوْلَ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ
 نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣٠﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَذَا مَا
 تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ خَشِيَ
 الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا
 بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا
 وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

به راستی انسان را آفریده ایم و می دانیم نفسش چه
 و سوسه ای به او می کند. و ما به او از رگ جان نزدیکتریم
 ﴿۱۶﴾ وقتی دو فراگیرنده ای که در سمت راست و سمت
 چپ نشسته اند، فراگیرند ﴿۱۷﴾ هیچ سخنی را بر زبان
 نمی آورد مگر آنکه نزدش نگهبانی آماده [حضور] دارد
 ﴿۱۸﴾ و سختی مرگ حقیقت را پدید آورد. این همان
 است که از آن بر کنار می ماندی ﴿۱۹﴾ و در صور دمیده
 شود، این روز [تحقق] وعده کیفر است ﴿۲۰﴾ و هر کسی
 در حالی آید که سوق دهنده و گواهی با خود دارد ﴿۲۱﴾
 به راستی از این [امر] در غفلت بودی. پس حجابت را از
 [دیده] ات برداشتیم. که امروز دیده ات تیزبین است ﴿۲۲﴾
 و همراهش گوید: این است آنچه در نزد من آماده بود
 ﴿۲۳﴾ [فرمان می دهیم:] هر ناسپاس سرکشی را در دوزخ
 اندازید ﴿۲۴﴾ [هر] دریغ دارنده مال، تجاوزگر شک
 آورنده ای را. ﴿۲۵﴾ کسی که با خداوند معبودی دیگر
 مقرر کرد. پس او را در عذاب سخت بیفکنید ﴿۲۶﴾
 همنشینش گوید: پروردگارا، [من] او را گمراه نساختم.
 بلکه [خود] در گمراهی دور و دراز بود ﴿۲۷﴾ [خداوند]
 می فرماید: در نزد من سئزه مکنید و بی گمان [پیش از این]
 برایتان هشدار فرستاده بودم ﴿۲۸﴾ [آن] وعده در نزد من
 تغییر داده نمی شود و من به بندگان ستمگر نیستم ﴿۲۹﴾
 روزی که به دوزخ گوییم: آیا پر شده ای؟ و [آن] گوید:
 آیا هیچ افزون بر این هست؟ ﴿۳۰﴾ و بهشت برای
 پرهیزگاران نزدیک داشته می شود نه دور ﴿۳۱﴾
 [می گوییم:] این است آنچه وعده داده می شدید که خاص
 هر توبه کار [حدا] نگاهدار است ﴿۳۲﴾ [برای] کسی که
 در نهان از [خداوند] رحمان بترسد و با دلی توبه کار پیش
 آید ﴿۳۳﴾ [فرمان می دهیم:] به سلامتی به آن در آید.
 این است روز جاودانگی ﴿۳۴﴾ آنان در آنجا هر چه
 خواهند دارند و در نزد ما افزون [بر این] است ﴿۳۵﴾

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِن مَّخِصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَ لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَأَسْمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مَن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذِكْرٌ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

سُورَةُ الذَّارِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالذَّرِيَّتِ ذَرَوْا ﴿١﴾ فَأَلْحَمِلَتْ وَقَرَا ﴿٢﴾ فَأَلْجَرِيَّتِ يُسْرًا ﴿٣﴾ فَأَلْمُقَسِّمَتِ أَمْرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾

و چه بسیار امتها را که آنان از اینان سختگیرتر بودند، پیش از اینان نابود کردیم، که در شهرها به جستجو پرداختند که آیا هیچ گریزگاهی هست؟ ﴿۳۶﴾ بی گمان در این [موضوع] برای کسی که دلی دارد و در حالی که گواه [حقائیت وحی] باشد [به آن] گوش بسپارد، پندی هست ﴿۳۷﴾ و به راستی آسمانها و زمین و آنچه را که در بین آن دوست در شش روز آفریدیم. و هیچ خستگی به ما نرسید ﴿۳۸﴾ پس بر آنچه می گویند شکیا باش و پیش از بر آمدن خورشید و پیش از غروب کردن [آن] با ستایش پروردگارت تسبیح گوی ﴿۳۹﴾ و در [لحظه هایی] از شب او را به پاکی یاد کن و [نیز] پس از نماز ﴿۴۰﴾ [داستان] روزی را بشنو که ندا دهنده ای از جایگاهی نزدیک ندا دهد، ﴿۴۱﴾ روزی که به راستی بانگ مرگبار را بشنوند. آن [روز] روز بیرون آمدن [از گورهاست] ﴿۴۲﴾ ماییم که زنده می کنیم و می میرانیم و بازگشت به سوی ماست ﴿۴۳﴾ روزی که زمین از [فراز] آنان بشکافد، شتابان [بیرون آیند] این برانگیختنی آسان بر ماست ﴿۴۴﴾ ما به آنچه می گویند داناتریم و تو بر آنان زورگوی نیستی. پس کسی را که از بیم من می ترسد، با قرآن پند ده ﴿۴۵﴾.

سوره ذاریات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به بادهایی که به سختی می پراکنند ﴿۱﴾ و به ابرهای آبستن به باران ﴿۲﴾ و به کشتی های آسان رو ﴿۳﴾ و به فرشتگان بخش کننده کارها ﴿۴﴾ بی گمان آنچه که وعده داده می شوید، راست [و درست] است ﴿۵﴾ و جزا [ای اعمال] بودن است ﴿۶﴾

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ﴿٩﴾ قَتِلَ الْخَرَّصُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الَّذِينَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَاخِذِينَ مَا ءَاتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ ءَايَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَحَفُّ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتْ أُمْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾

سوگند به آسمان راه‌دار ﴿٧﴾ که شما [درباره وحی] سخنی گوناگون دارید ﴿٨﴾ کسی که [در علم الهی از نیکی] باز گردانده شده است از [گرویدن به] آن بازگردانده می‌شود ﴿٩﴾ مرگ بر دروغگویان ﴿١٠﴾ کسانی که آنان در بی خبری فراموش‌کارند ﴿١١﴾ می‌پرسند: روز جزا چه زمانی است؟ ﴿١٢﴾ روزی که آنان در آتش عذاب می‌بینند ﴿١٣﴾ [می‌فرماییم: طعام] کيفرتان را بچشید. این است آنچه آن را به شتاب می‌طلبیدید ﴿١٤﴾ پرهیزگاران در باغها و چشمه‌ساران خواهند بود ﴿١٥﴾ پذیرای آنچه هستند که پروردگارشان به آنان دهد. بی گمان آنان پیش از این نیکوکار بودند ﴿١٦﴾ [چنین بود] که اندکی از شب می‌خوابیدند ﴿١٧﴾ و آنان به هنگام سحر آموزش می‌خواستند ﴿١٨﴾ و در اموالشان برای سائل و بینوا حقی بود ﴿١٩﴾ و در زمین برای اهل یقین نشانه‌هایی است ﴿٢٠﴾ و نیز در وجودتان [نشانه‌هایی است] آیا نمی‌نگرید؟ ﴿٢١﴾ و روزیتان و آنچه وعده می‌باید در آسمان [مقرر] است ﴿٢٢﴾ پس سوگند به پروردگار آسمان و زمین آن مانند همین که شما سخن می‌گویید، حق است ﴿٢٣﴾ آیا خبر مهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است؟ ﴿٢٤﴾ آنگاه که بر او وارد شدند و گفتند: سلام. [ابراهیم نیز در پاسخ] گفت: سلام. [با خود گفت: اینان گروهی ناشناس هستند] ﴿٢٥﴾ پس رو به سوی خانواده‌اش نهاد آن گاه گوساله‌ای فربه آورد ﴿٢٦﴾ سپس آن را به آنان نزدیک کرد. گفت: آیا نمی‌خورید؟ ﴿٢٧﴾ [چون نخوردند] از آنان [در دل خود] بی‌می‌احساس کرد. گفتند: مترس و او را به فرزندی دانا مژده دادند ﴿٢٨﴾ همسرش بانگ زنان پیش آمد و سیلی‌ای بر چهره خود نواخت و گفت: [آیا] پیر زنی نازا [فرزند به دنیا می‌آورد؟] ﴿٢٩﴾ گفتند: پروردگارت چنین فرموده است. بی گمان او فرزانه داناست ﴿٣٠﴾ [ابراهیم] گفت: ای فرشتگان، کار و بارتان چیست؟ ﴿٣١﴾ گفتند: ما به سوی قومی گناهکار فرستاده شده‌ایم ﴿٣٢﴾ تا بر سر آنان سنگواری از گل فروبریزیم ﴿٣٣﴾ که نزد پروردگارت برای اسرافکاران ناشانمند شده است ﴿٣٤﴾ آن گاه کسانی از مؤمنان را که در آنجا بودند بیرون آوردیم ﴿٣٥﴾

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾
وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾
وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾
فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ
وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ
أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ
أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ
لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا أَصْطَلَعُوا
مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّنْ
قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا
بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ
الْمُهْدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوْا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ إِنِّي لَكُم
مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

چندان که در آنجا جز یک خانه از مسلمانان نیافتیم ﴿۳۶﴾
و در آن برای کسانی که از عذاب دردناک می‌ترسند،
نشانه‌ای بر جای گذاشتیم ﴿۳۷﴾ و [نیز] در [حکایت]
موسی [نشانه‌ای هست] چون او را با دلیلی آشکار به سوی
فرعون فرستادیم ﴿۳۸﴾ آن گاه همراه لشکر خویش
رویگردان شد و گفت: [او] جادوگر یا دیوانه است ﴿۳۹﴾
پس او و سپاهیان را [فرو] گرفتیم و آنان را در حالی که
او سزاوار نکوهش بود به دریا افکندیم ﴿۴۰﴾ و [نیز] در
عاد، چون بر آنان باد بی بهره فرستادیم ﴿۴۱﴾ [بادی که]
هیچ چیزی را که به آن برسد باقی نمی‌گذارد مگر آن را
چون استخوان پوسیده می‌گرداند ﴿۴۲﴾ و در مورد ثمود
چون به آنان گفته شد: تا مدتی بهره‌مند باشید ﴿۴۳﴾ آن
گاه از فرمان پروردگارشان سرپیچی کردند، در نتیجه
صاعقه آنان را در حالی که آنان را در حالی که آنان
می‌دیدند، فرو گرفت ﴿۴۴﴾ پس برخاستن نتوانستند و
[توان] انتقام را هم نداشتند ﴿۴۵﴾ و پیش از این قوم نوح
را [نیز نابود کردیم]. آنان گروهی بدکار بودند ﴿۴۶﴾ و
آسمان را با توانمندی بنا نهادیم و بی‌گمان ما تواناییم
﴿۴۷﴾ و زمین را گستراندیم پس چه نیک گستراننده‌ایم
﴿۴۸﴾ و از هر چیزی دو نوع آفریدیم تا شما پند گیرید
﴿۴۹﴾ پس به سوی خدا بگریزید. به راستی من از [سوی]
او برایتان هشدار دهنده‌ای آشکار هستم ﴿۵۰﴾ و با
خداوند معبودی دیگر قرار ندهید، که من از [سوی] او
برایتان هشدار دهنده‌ای آشکار هستم ﴿۵۱﴾

كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طََاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكَرَ فَإِنَّ الدِّكَرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونَ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

همچنین هیچ رسولی به سوی پیشینیانشان نیامده است مگر آنکه گفتند: جادوگر یا دیوانه است ﴿۵۲﴾ آیا همدیگر را به آن [انکار] توصیه کرده‌اند؟ [خیر] بلکه آنان قومی سرکشند ﴿۵۳﴾ پس از آنان روی بگردان که تو سزاوار نکوهش نیستی ﴿۵۴﴾ و پند ده، به راستی که پند دادن به مؤمنان سود می‌بخشد ﴿۵۵﴾ و جن و انس را جز برای آنکه مرا بندگی کنند نیافریده‌ام ﴿۵۶﴾ از آنان هیچ روزی‌ای نمی‌خواهم و نمی‌خواهم که به من خوراک بدهند ﴿۵۷﴾ خداوند است که روزی دهنده است [همان] توانمند استوار ﴿۵۸﴾ آری ستمکاران بهره‌ای [از عذاب] همچون نصیب یاران [گذشته] شان دارند. پس نباید [کیفر را] به شتاب از من بطلبند ﴿۵۹﴾ پس وای بر کافران از آن روزشان که وعده داده می‌شوند ﴿۶۰﴾

سوره طور

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به طور ﴿۱﴾ و به کتاب نگارش یافته ﴿۲﴾ در ورقی گشوده ﴿۳﴾ و به «بیت المعمور» ﴿۴﴾ و به سقف افرشته ﴿۵﴾ و به دریای [از آتش] انباشته ﴿۶﴾ که عذاب پروردگارت بودنی است ﴿۷﴾ آن باز دارنده‌ای ندارد ﴿۸﴾ روزی که آسمان سخت بلرزد ﴿۹﴾ و کوه‌ها به تندی روان شوند ﴿۱۰﴾ آری آن روز وای به حال دروغ انگارندگان ﴿۱۱﴾ کسانی که در بیهوده گویی سرگرمند ﴿۱۲﴾ روزی که به سوی آتش به سختی گسیل داشته شوند ﴿۱۳﴾ [گوییم:] این است آتشی که شما آن را دروغ می‌انگاشتید ﴿۱۴﴾

سُورَةُ الطُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ ﴿٢﴾ فِي رَقٍ مَنشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يُدْعُونَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعَا ﴿١٣﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ أَصَلَوْهَا
فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ الْأَمْتَقِينَ فِي جَنَّتٍ وَنَعِيمٍ
﴿١٧﴾ فَلَكِهِمْ بِمَا عَمَلْنَاهُمْ رِيبٌ وَوَقَلْنَاهُمْ رِيبَهُمْ عَذَابَ
الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿١٩﴾ مُتَكَبِّرِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ
عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ
أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ
شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ
بِفَلَكَهٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا
كَأْسًا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْنِيَةٌ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ
غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ
عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا
مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَدْنَا عَذَابَ الِلسَمُومِ
﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾
فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ
﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمُنُونِ ﴿٣٠﴾
قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

آیا این جادو است یا شما در نمی‌نگرید؟ ﴿۱۵﴾ به آن در
آیید. چه شکیبایی ورزید یا نورزید بر شما یکسان است.
تنها [به کيفر] آنچه می‌کردید جزا می‌بیند ﴿۱۶﴾
پرهیزگاران در باغها و ناز و نعمت خواهند بود ﴿۱۷﴾ در
حالی که از آنچه پروردگارشان به آنان داده خوشحالند. و
از آنکه پروردگارشان آنان را از عذاب دوزخ حفظ کرده
است ﴿۱۸﴾ به [پاداش] آنچه کرده‌اید، گوارا بخورید و
بیاشامید ﴿۱۹﴾ در حالی که بر تختهایی ردیف شده تکیه
زده‌اند. و آنان را با حوران گشاده چشم همسر کنیم ﴿۲۰﴾
و آنان که ایمان آورده‌اند و فرزندانشان نیز در ایمان از
آنان پیروی کرده‌اند، فرزندانشان را به آنان ملحق می‌کنیم
و در حق آنان از عملشان چیزی نکاهیم. هر شخصی در
گرو دستاورد [خویش] باشد ﴿۲۱﴾ و به آنان پیایی میوه و
گوشت از آنچه بخواهند می‌دهیم ﴿۲۲﴾ در آنجا ساغری
را که در آن بیهودگی و گناهی نیست از دست همدیگر
می‌گیرند ﴿۲۳﴾ و نوجوانانی که ویژه خودشان است
برگرد آنان آمد و رفت می‌کنند که گویی آنان مروارید
نهفته‌اند ﴿۲۴﴾ و پرسش‌کنان رو به یکدیگر کنند ﴿۲۵﴾
گویند: ما پیش از این در میان قوم خود ترسان بودیم
﴿۲۶﴾ آن گاه خداوند بر ما منت نهاد و ما را از عذاب
آتش حفظ کرد ﴿۲۷﴾ ما از پیش او را [به نیایش]
می‌خواندیم. بی‌گمان او احسان‌کننده مهربان است ﴿۲۸﴾
پس پند ده. که تو به فضل پروردگارت کاهن و دیوانه
نیستی ﴿۲۹﴾ آیا می‌گویند: شاعری است که در باره‌اش
چشم به راه رویداد روزگار هستیم؟ ﴿۳۰﴾ بگو: چشم به
راه باشید، که من نیز با شما چشم به راهم ﴿۳۱﴾

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خُلِقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصِيطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَّعْرَمٍ مَثْقُلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

آیا خردهایشان آنان را به این [باور] فرمان می‌دهد یا آنان گروهی سرکشند؟ ﴿۳۲﴾ آیا می‌گویند: [محمد ﷺ] آن را برافته است؟ [چنین نیست] بلکه ایمان نمی‌آورند ﴿۳۳﴾ پس اگر راستگویند باید سخنی مانند آن در میان آورند ﴿۳۴﴾ آیا بی‌آفریدگار آفریده شده‌اند یا اینکه خود آفرینندگانند؟ ﴿۳۵﴾ آیا آسمانها و زمین را آفریده‌اند؟ [نه] بلکه آنان یقین نمی‌کنند ﴿۳۶﴾ آیا خزانه‌های پروردگارت نزد آنان است یا آنان چیره هستند ﴿۳۷﴾ آیا نردبانی دارند که با [بالا رفتن] از آن [اسرار را] می‌شنوند؟ پس باید که شنونده آنان دلیلی آشکار بیاورد ﴿۳۸﴾ آیا دختران او را و پسران شما راست؟ ﴿۳۹﴾ از آنان مزدی می‌طلبی که آنان از تاوان [آن] گرانبارند؟ ﴿۴۰﴾ آیا در نزد خود [علم] غیب دارند که آنان [هر چه خواهند] می‌نویسند؟ ﴿۴۱﴾ آیا نیرنگ می‌خواهند؟ پس کافرانند که در زیان نیرنگ دچار آمده‌اند ﴿۴۲﴾ آیا آنان جز خدا معبودی دارند؟ خداوند پاک و منزّه است از آنچه شرک می‌آورند ﴿۴۳﴾ و اگر پاره‌ای را افتاده از آسمان ببینند، گویند: «ابری انباشته است» ﴿۴۴﴾ پس رهایشان کن تا آن روزشان را که در آن بیهوش شوند، دیدار کنند ﴿۴۵﴾ روزی که نیرنگشان چیزی [از عذاب خدا] را از آنان دفع نکند و آنان یاری نبینند ﴿۴۶﴾ و ستمکاران عذابی جز این [نیز] دارند ولی بیشترشان نمی‌دانند ﴿۴۷﴾ پس [چشم به راه] حکم پروردگارت شکبیا باش. که تو زیر نظر مایی و هنگامی که [از خواب] بر می‌خیزی با ستایش پروردگارت تسبیح گوی ﴿۴۸﴾ و [در لحظه‌هایی] از شب او را به پاکی یاد کن. و [نیز] در پی نهان شدن ستارگان ﴿۴۹﴾

سُورَةُ النَّجْمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۝۱ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ۝۲
وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۝۳ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۝۴
عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ۝۵ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ۝۶
وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۝۷ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ۝۸ فَكَانَ قَابَ
قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ۝۹ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ۝۱۰ مَا
كَذَّبَ الْفَوَادُ مَا رَأَىٰ ۝۱۱ أَفَتَمْرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ۝۱۲
وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ۝۱۳ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ۝۱۴
عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ۝۱۵ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا
يَغْشَىٰ ۝۱۶ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ۝۱۷ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ
عَآيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ۝۱۸ أَفَرَأَيْتُمْ أَكَلَتْ وَالْعُرَىٰ ۝۱۹
وَمَنُوءَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ۝۲۰ أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ۝۲۱
تِلْكَ إِذَا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ۝۲۲ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ
سَمَّيْتُموهَا أَنْتُمْ وَعَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ ۝۲۳
وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ۝۲۴ أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا
تَمَنَّىٰ ۝۲۵ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ۝۲۶ وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ
فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ
أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ۝۲۷

سوره نجم

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به ستاره چون فرو افتد ﴿۱﴾ که هم روزگارتان
گمراه نشده و به بیراه نرفته است ﴿۲﴾ و از روی خواهش
[نفسانی] سخن نمی گوید ﴿۳﴾ آن (قرآن) جز وحی نیست
که [بر پیامبر] فرستاده می شود ﴿۴﴾ او را [فرشته] بس
توانمند آموزش داده است ﴿۵﴾ [فرشته ای] نیرومند. آن
گاه [فرارویش] راست و درست ایستاد ﴿۶﴾ و او در کناره
بلند آسمان بود ﴿۷﴾ آن گاه نزدیک شد سپس فرود آمد
﴿۸﴾ آن گاه به [فاصله] دو کمان یا نزدیکتر [از آن] رسید
﴿۹﴾ سپس به بنده او (خدا) آنچه را که باید می رساند،
رساند ﴿۱۰﴾ دل [پیامبر] در آنچه دید ناراستی نیفزود
﴿۱۱﴾ آیا شما در آنچه می بیند با او جدال می کنید؟ ﴿۱۲﴾
و به راستی او را باری دیگر دیده بود ﴿۱۳﴾ در نزد سدره
المنتهی ﴿۱۴﴾ که «جَنَّةُ الْمَأْوَى» نزدیک آن است ﴿۱۵﴾
هنگامی که [درخت] «سدره» را آنچه پوشاند، فرو پوشاند
﴿۱۶﴾ دیده [پیامبر] منحرف نشد و [از حد] در نگذشت
﴿۱۷﴾ به راستی [برخی] از نشانه های بزرگ پروردگارش
را دید ﴿۱۸﴾ آیا به «لات» و «عزی» نگریسته اید؟ ﴿۱۹﴾ و
به «منات» سومین [بت] بی ارزش [چه؟] ﴿۲۰﴾ آیا شما پسر
دارید و او دختر؟ ﴿۲۱﴾ این [تقسیم] آن گاه تقسیم
بیدادگرانه است ﴿۲۲﴾ این جز نامهایی نیست که شما و
پدرانتان آنها را نامگذاری کرده اید که خداوند درباره
[درستی] اش دلیلی نازل نکرده است. جز از گمان [بد] و
خواسته دلها پیروی نمی کنند. و به راستی از [سوی]
پروردگارشان برای آنان هدایت آمده است ﴿۲۳﴾ آیا
انسان هر چه را که آرزو می کند، دارد؟ ﴿۲۴﴾ آری
آخرت و دنیا از آن خداست ﴿۲۵﴾ و چه بسیار فرشتگانی
در آسمانها هستند که شفاعتشان هیچ سودی نمی بخشد.
مگر پس از آنکه خداوند برای هر کس که بخواهد و
پسندد، اجازه دهد. ﴿۲۶﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَى ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَى ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى ﴿٣٢﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَى قَلِيلًا وَأَكْدَى ﴿٣٤﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَى ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٧﴾ أَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَى ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى ﴿٤١﴾ وَأَنَّ إِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى ﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

بی گمان آنان که به آخرت ایمان نمی آورند فرشتگان را به نام دختران می نامند ﴿۲۷﴾ و آنان به آن هیچ علمی ندارند. جز از گمان پیروی نمی کنند و به یقین گمان از [شناخت] حق چیزی را کفایت نمی کند. ﴿۲۸﴾ پس از کسی که از یاد ما اعراض کند و جز زندگی دنیا را نخواهد، روی بگردان ﴿۲۹﴾ این منتهای دانش آنان است. بی گمان پروردگارت به کسی که از راه او گمراه شده، داناتر است. و به کسی [هم] که راه یافته داناتر است ﴿۳۰﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست تا [سرانجام] کسانی را که بد کرده اند به [کیفر] آنچه کرده اند جزا دهد. و تا نیکوکاران را نیکی جزا دهد ﴿۳۱﴾ کسانی که از گناهان کبیره و زشتیها جز گناهان صغیره دوری می گیرند. [بدانند که] پروردگارت گسترده آمرزش است. او به [حال] شما وقتی که شما را از زمین پدید آورد و هنگامی که شما در شکم مادرانتان جنینهایی بودید داناتر است. پس خودتان را به پاکی مستایید. او به پرهیزگاران داناتر است ﴿۳۲﴾ آیا به کسی که رویگرداند، نگریسته ای؟ ﴿۳۳﴾ و اندکی داد و سنگدل شد ﴿۳۴﴾ آیا در نزد او علم غیب است، پس او [همه چیز را] می بیند؟ ﴿۳۵﴾ آیا به آنچه که در صحیفه های موسی بود، خبر داده نشد؟ ﴿۳۶﴾ و [نیر در صحیفه های] ابراهیمی که وفا گزارد؟ ﴿۳۷﴾ [با این پیام:] که هیچ بردارنده ای بار گناه دیگری را بر نمی دارد ﴿۳۸﴾ و آنکه انسان جز آنچه کرده است، ندارد ﴿۳۹﴾ و آنکه [حاصل] تلاشش دیده خواهد شد ﴿۴۰﴾ آن گاه به آن [تلاش] جزایی هر چه تمامتر به او خواهند داد ﴿۴۱﴾ و آنکه بازگشت به سوی پروردگار توست ﴿۴۲﴾ و آنکه او خندانند و گریانند ﴿۴۳﴾ و آنکه او میراند و زنده کرد ﴿۴۴﴾

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۖ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ۖ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشَأَ الْأُخْرَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشِّعْرَىٰ ۖ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ۖ وَثَمُودًا ۖ فَمَا أَبْقَىٰ ۖ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْعَىٰ ۖ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ۖ فَغَشَّاهَا مَا غَشَّىٰ ۖ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ۖ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذِرِ الْأُولَىٰ ۖ أَرَفَتِ الْأَزِفَةَ ۖ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ۖ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجُّبُونَ ۖ وَتَصْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ۖ وَأَنْتُمْ سَمِدُونَ ۖ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ۝

و آنکه او دو نوع نر و ماده را آفرید ﴿۴۵﴾ از نطفه‌ای چون [در رحم] ریخته شود ﴿۴۶﴾ و آنکه بر [عهده] اوست پدید آوردن دوباره ﴿۴۷﴾ و آنکه او بی نیاز سازد و سرمایه دهد ﴿۴۸﴾ و آنکه او پروردگار [ستاره] شعری است ﴿۴۹﴾ و آنکه او عاد نخستین را نابود کرد ﴿۵۰﴾ و [نیز] ثمود را [نابود کرد] آن گاه [کسی] را باقی نگذاشت ﴿۵۱﴾ و [نیز] پیش از این قوم نوح را بی گمان آنان ستمکارتر و سرکش‌تر بودند ﴿۵۲﴾ و [دیوار] مؤتفکه را نگونسار کرد ﴿۵۳﴾ آن گاه آنچه را که می‌باید بر آن فرو پوشاند ﴿۵۴﴾ پس به کدامیک از نعمتهای پروردگارت شک داری؟ ﴿۵۵﴾ این [پیامبر نیز] هشدار دهنده‌ای از [قبیل] هشدار دهندگان پیشین است ﴿۵۶﴾ قیامت نزدیک شد ﴿۵۷﴾ آن جز خداوند آشکار کننده‌ای ندارد ﴿۵۸﴾ آیا از این سخن شگفت زده می‌شوید؟ ﴿۵۹﴾ و می‌خندید و گریه نمی‌کنید؟ ﴿۶۰﴾ و شما غفلت‌زده‌اید ﴿۶۱﴾ پس برای خداوند سجده کنید و [او را] بندگی کنید ﴿۶۲﴾

سوره قمر

به نام خداوند بخشنده مهربان

قیامت نزدیک شد و ماه شکافت ﴿۱﴾ و اگر [کافران] نشانه‌ای [از نشانه‌های خداوند] را بینند روی گردانند و گویند: جادویی مؤثر است ﴿۲﴾ و دروغ انگاشتند و از خواسته‌های [نفسانی] خود پیروی کردند و هر کاری به غایتی [همخوان با خود] می‌انجامد ﴿۳﴾ و به راستی از اخبار آنچه متضمن پند است به آنان رسیده است ﴿۴﴾ حکمتی سرشار. پس هشدارها سودی نمی‌بخشد ﴿۵﴾ روزی که فراخوانده‌ای به چیزی ناخوشایند فرا می‌خواند، از آنان روی بگردان ﴿۶﴾

سُورَةُ الْقَمَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَبَتِ السَّاعَةُ ۖ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ۖ وَإِن يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ۖ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ۖ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ۖ حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ النَّذِرُ ۖ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُكْرٍ ۖ

خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ
 جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾ مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ
 الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَبْتَ قَبْلَهُمْ قَوْمُ
 نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا
 رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرَ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ
 بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ ﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ
 عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِرِ
 ﴿١٣﴾ تَجَرَّى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِمَنِ كَانَ كُفْرٌ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ
 تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدَكِّرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ
 عَذَابِي وَنُذِرٍ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
 مِنْ مُّدَكِّرٍ ﴿١٧﴾ كَذَبْتَ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرٍ
 ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ
 مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ
 ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرٍ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا
 الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَكِّرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَبْتَ ثَمُودُ
 بِالْنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّثْلَنَا وَاحِدًا تَتَّبِعُهُوَ إِنَّا إِذَا
 لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَلْهَى الدِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا
 بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ عَذَابَ مَنْ الْكُذَّابُ
 الْأَشِرُّ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا الثَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ
 وَاصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

در حالی که دیدگانشان فروهسته باشد. از گورها چنان
 بیرون می آیند که گویی آنان ملخهایی پراکنده اند ﴿٧﴾
 حال آنکه به سوی [آن] دعوتگر شتابانند. کافران گویند:
 این روزی دشوار است ﴿٨﴾ پیش از آنان قوم نوح [پیامبر
 و وحی را] دروغ انگاشتند و بنده ما را دروغزن انگاشتند و

گفتند: دیوانه است و [با او] به درستی رفتار شد ﴿٩﴾ آن
 گاه پروردگارش را [به دعا] خواند: به درستی که من
 مغلوب شده ام. پس [از آنان] انتقام بگیر ﴿١٠﴾ سپس
 درهای آسمان را به آبی فرو ریزنده گشودیم ﴿١١﴾ و از
 زمین چشمه ها جوشانیدیم. سپس [آن] آب بر کاری که
 مقدر شده بود، فراهم آمد. ﴿١٢﴾ و او را بر [کشتی]
 ساخته شده از تخته و میخ سوار کردیم ﴿١٣﴾ زیر نظر ما
 روان بود. برای انتقام به خاطر کسی بود که انکارش کرده
 بودند ﴿١٤﴾ و آن را نشانه ای بر جای گذاشتیم. پس آیا
 پندپذیری هست؟ ﴿١٥﴾ پس [بنگر] عذاب من و
 هشدارهایم چگونه بود؟ ﴿١٦﴾ و به راستی قرآن را برای
 پندپذیری آسان گردانده ایم، پس آیا پندپذیری هست؟
 ﴿١٧﴾ [قوم] عاد [نیز وحی را] دروغ انگاشتند. پس [بنگر]
 عذاب من و هشدارهایم چگونه بود؟ ﴿١٨﴾ ما در روز
 شوم بس سخت تند بادی بر آنان فرستادیم ﴿١٩﴾ که
 مردم را [از جای] بر می کند، گویی که آنان تنه های خرما
 بنان از بیخ بر کنده اند ﴿٢٠﴾ پس [بنگر] عذاب من و
 هشدارهایم چگونه بود؟ ﴿٢١﴾ و به راستی قرآن را برای
 پندپذیری آسان گردانیدیم، پس آیا پندپذیری هست؟
 ﴿٢٢﴾ [قوم] ثمود [نیز] هشدار دهندگان را دروغ انگاشتند
 ﴿٢٣﴾ آن گاه گفتند: آیا از تنها بشری از خود پیروی
 کنیم؟ ما آن گاه در گمراهی و دیوانگی خواهیم بود
 ﴿٢٤﴾ آیا وحی از میان ما بر او فرو فرستاده شده است؟
 [خیر] بلکه او دروغگویی خود پسند است ﴿٢٥﴾ فردا
 خواهند دانست چه کسی دروغگوی خود پسند است
 ﴿٢٦﴾ ما ماده شتر را برای آزمون آنان خواهیم فرستاد.
 پس [ای صالح] چشم به راهشان باش و شکیبایی ورز
 ﴿٢٧﴾

وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرْبٍ مُّحْتَضَرٌّ ﴿٢٨﴾
فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ
عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً
فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ
لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذُرِ
﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا عَالَ لُوطٌ نَّجَّيْنَاهُمْ
بِسَحْرِ ﴿٣٤﴾ نِعْمَةً مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ
﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ
رَوَدُّهُ عَنِ صَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي
وَنُذِرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣٨﴾
فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ
فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَاءَ عَالَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾
أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أُولَئِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي
الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرُونَ ﴿٤٤﴾ سَيَهْرُمُ
الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ
وَالسَّاعَةُ أَذْهَىٰ وَأَمْرٌ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ
وَسُعْرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا
مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

و به آنان خبر ده که آب در میان آنان تقسیم شده است.
باید صاحب هر نوبتی [چنان که مقرر است] حاضر باشد
﴿٢٨﴾ پس یارشان را ندا دادند و او دست درازی کرد،
آن گاه شتر را پی کرد ﴿٢٩﴾ پس [بنگر] عذاب من و
هشدارهایم چگونه بود؟ ﴿٣٠﴾ بی گمان ما بانگ
مرگباری بر آنان فرستادیم، در نتیجه مانند خاشاکی شدند
که از سایه بان ساز بازماند ﴿٣١﴾ و به راستی قرآن را برای

پند پذیری آسان گردانیدیم، پس آیا پندپذیری هست؟
﴿٣٢﴾ قوم لوط [نیز] هشدار دهندگان را دروغ انگاشتند
﴿٣٣﴾ بی گمان ما بر آنان جز خانواده لوط سنگباری
فرستادیم. آنان را به هنگام سحر نجات دادیم ﴿٣٤﴾
[این] از روی نعمتی از سوی ما بود. بدینسان کسی را که
سپاس گزارد جزا می دهیم ﴿٣٥﴾ و به راستی [لوط] آنان
را از کیفر ما بر حذر داشته بود، آن گاه درباره هشدارها به
جدال پرداختند ﴿٣٦﴾ و تلاش کردند که او را از [حفظ]
مهمانانش غافل سازند. پس [روشنایی] دیدگانشان را
ستردیم. و [گفتیم: طعم] عذاب من و [طعم] هشدارهایم را
بچشید ﴿٣٧﴾ و حقا که پگاهی عذابی پایدار آنان را فرو
گرفت ﴿٣٨﴾ پس [طعم] عذاب من و هشدارهایم را
بچشید ﴿٣٩﴾ و به راستی قرآن را برای پندپذیری آسان
گردانیدیم، پس آیا هیچ پندپذیری هست؟ ﴿٤٠﴾ و به
یقین هشدار دهندگان به نزد فرعونیان آمدند ﴿٤١﴾
[آنان] همه آیات ما را دروغ انگاشتند، آن گاه آنان را
چون فرو گرفتن پیروزمندی توانا فرو گرفتیم ﴿٤٢﴾ [ای
قریش] آیا کافرانان از اینان [که ذکر شد] بهترند، یا اینکه
در کتابها [ی پیشین] برائتی دارید؟ ﴿٤٣﴾ آیا می گویند: ما
گروهی انتقام گیرنده ایم؟ ﴿٤٤﴾ این گروه شکست
خواهند خورد و پشت می کنند ﴿٤٥﴾ آری قیامت
وعده گاه آنان است و قیامت سخت تر و تلخ تر است
﴿٤٦﴾ به راستی گناهکاران در گمراهی و نادانی اند
﴿٤٧﴾ [به یا دآر] روزی که بر چهره هایشان در دوزخ
کشیده می شوند. [گوییم: طعم] آتش دوزخ را بچشید
﴿٤٨﴾ بی گمان ما هر چیزی را به اندازه مقرر آفریده ایم
﴿٤٩﴾

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
 أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي
 الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ
 فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ
 مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

سُورَةُ الرَّحْمَنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّحْمَنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾
 عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾
 وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا
 وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُوا
 الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَالْأَرْضَ
 وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَكِهِةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ
 الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾
 فَبِأَيِّ آيَةِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ
 مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ
 مِنْ نَارٍ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ آيَةِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾

و حکم ما مانند چشم به هم زدنی جز یک کلمه نیست
 ﴿۵۰﴾ و به راستی همانندهای شما را نابود کردیم. پس آیا
 پندپذیری هست؟ ﴿۵۱﴾ و هر چیزی را که آن را انجام
 داده‌اند در کردارنامه‌ها هست ﴿۵۲﴾ و هر خرد و کلانی
 نوشته شده است ﴿۵۳﴾ بی گمان پرهیزگاران در باغها و
 [در جوار] جویباران خواهند بود ﴿۵۴﴾ در مقام و منزلتی
 راستین، در نزد فرمانروایی توانا ﴿۵۵﴾

سوره رحمن

به نام خداوند بخشنده مهربان

[خداوند] رحمان ﴿۱﴾ قرآن را آموزش داده ﴿۲﴾ انسان
 را آفریده ﴿۳﴾ به او سخن گفتن یاد داده است ﴿۴﴾
 خورشید و ماه به حساب مقرر روانند ﴿۵﴾ و گیاه و
 درخت سجده می‌کنند ﴿۶﴾ و آسمان را برافراشت و
 ترازو را مقرر داشت ﴿۷﴾ [با این هدف] که در سنجش
 از حد مگذرید ﴿۸﴾ و سنجش را به داد استوار دارید و در
 ترازو کاستی در میان نیاورید ﴿۹﴾ و زمین را برای
 جهانیان گسترده ﴿۱۰﴾ در آن میوه وجود دارد. و خرمابنان
 پوشش دار ﴿۱۱﴾ [و در آن] دانه برگدار و ریحان است
 ﴿۱۲﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ
 می‌انگارید؟ ﴿۱۳﴾ انسان را از گل خشک سفال مانند
 آفرید ﴿۱۴﴾ و جن را از زبانه‌ای از آتش خلق کرد
 ﴿۱۵﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ
 می‌انگارید؟ ﴿۱۶﴾

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرِجُ مِنْهُمَا الْمُلُوءَ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَيَبْقَى وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَمْعَشَرُ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنَحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

پروردگار دو مشرق و دو مغرب ﴿١٧﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿١٨﴾ دریا را [مجاور هم] روان کرد تا [به هم] بیوندند ﴿١٩﴾ بین آن دو حجابی است که [به محدوده همدیگر] تجاوز نمی‌کنند ﴿٢٠﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٢١﴾ از آن دو مروارید و مرجان بیرون می‌آید ﴿٢٢﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٢٣﴾ و او (خداوند) در دریا کشتیهای [بادبان] افراشته کوهوار دارد ﴿٢٤﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٢٥﴾ هر کس که بر آن (زمین) است فنا پذیر است ﴿٢٦﴾ و [تنها] ذات پروردگار شکوهمند گرامی باقی می‌ماند ﴿٢٧﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٢٨﴾ هر کس که در آسمانها و زمین است، از او [استعانت] می‌خواهد. هر روزی او در کاری است ﴿٢٩﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٣٠﴾ ای ثقلان [جن و انس] به زودی به [حساب] شما می‌پردازیم ﴿٣١﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٣٢﴾ ای گروه جن و انس، اگر می‌توانید از کناره‌های آسمانها و زمین بگذرید، پس بگذرید. جز به توانی [شگرف از آنها] نمی‌توانید بگذرید ﴿٣٣﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٣٤﴾ شعله‌ای از آتش بر شما فرستاده می‌شود و [نیز] دودی. آن گاه نمی‌توانید انتقام بگیرید ﴿٣٥﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٣٦﴾ پس چون آسمان بشکافد، آن گاه [مانند] گل سرخی همچون روغن گداخته شود ﴿٣٧﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٣٨﴾ پس آن روز هیچ انس و جنی از گناهش پرسش نشود ﴿٣٩﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿٤٠﴾

يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالتَّوَصِي
وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾
هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾
يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانِ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ
جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا
أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا
عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَّكِئِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا
مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَلْصِرَتُ الظَّرْفِ لَمْ
يُطْمِئِنَّهُنَّ أَنْسَ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ
﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَاءُ
الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمَنْ دُونَهُمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَاجَتَانِ ﴿٦٦﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

گناهکاران از قیافه‌شان شناخته می‌شوند، آن گاه موی
پیشانی و پاها گرفته [و به دوزخ انداخته] می‌شود ﴿۴۱﴾
پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ
می‌انگارید؟ ﴿۴۲﴾ این است دوزخی که گناهکاران آن را
دروغ می‌انگاشتند ﴿۴۳﴾ بین آن و آب گرمی جوشان
می‌گردند ﴿۴۴﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را
دروغ می‌انگارید؟ ﴿۴۵﴾ و کسی که از ایستادن [در
حضور] پروردگارش ترسیده باشد، دو باغ دارد ﴿۴۶﴾ پس
کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟
﴿۴۷﴾ [دو باغ که درختانش شاخه‌های بسیار دارند] ﴿۴۸﴾
پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ
می‌انگارید؟ ﴿۴۹﴾ در آن دو [باغ] دو چشمه روانند ﴿۵۰﴾
آسترهایش از ابریشم ستر باشد و میوه آن دو باغ دسترس
است ﴿۵۱﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را
دروغ می‌انگارید؟ ﴿۵۲﴾ در آن [کاخها حوریانی] دیده
فروشته هستند که پیش از آنان (مؤمنان) دست هیچ انس
و جنی به آنها نرسیده است ﴿۵۳﴾ پس کدامیک از
نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۵۴﴾ گویی
آنها یاقوت و مرجان‌اند ﴿۵۵﴾ پس کدامیک از نعمتهای
پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۵۶﴾ آیا پاداش
نیکوکاری جز نیکوکاری است؟ ﴿۵۷﴾ پس کدامیک از
نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۵۸﴾ و جز
[این] دو [باغ] دو باغ دیگر است ﴿۵۹﴾ پس کدامیک از
نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۶۰﴾ [دو
باغ] سبز سیاه‌گون ﴿۶۱﴾ پس کدامیک از نعمتهای
پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۶۲﴾ در آن دو [باغ]
دو چشمه جوشان است ﴿۶۳﴾ پس کدامیک از نعمتهای
پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۶۴﴾

فِيهِمَا فَكِيهَةٌ وَخُلٌّ وَرُمَانٌ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾ فِيهِنَّ حَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾ مُتَكَيِّئِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضِرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَرَّكَ أَسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

در آن دو [باغ] میوه و درختان خرما و انار هست ﴿۶۸﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۶۹﴾ در آنها (کاخها، زنان) برگزیده زیبا هستند ﴿۷۰﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۷۱﴾ حوریان نگاه داشته شده در خیمه‌ها ﴿۷۲﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۷۳﴾ دست هیچ انس و جنی پیش از آنان (مؤمنان) به آنان نرسیده است ﴿۷۴﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۷۵﴾ در حالی که بر بالشهای سبز و بسترهای نیک تکیه زده‌اند ﴿۷۶﴾ پس کدامیک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۷۷﴾ خجسته است نام پروردگار شکوهمند و گرامی دارنده‌ات ﴿۷۸﴾

سوره واقعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

[به یاد آر] هنگامی که قیامت واقع شود ﴿۱﴾ هنگام تحققش هیچ [نفس] دروغزنی ندارد ﴿۲﴾ [هم] فروکاهنده [منزلت گروهی] است، [هم] فراز آورنده [مقام گروهی دیگر] ﴿۳﴾ آن گاه که زمین به سختی جنبانده شود ﴿۴﴾ و کوه‌ها سخت خرد و ریز شوند ﴿۵﴾ و چون غبار پراکنده گردند ﴿۶﴾ و [شما] گروه‌های سه گانه شوید ﴿۷﴾ [یک گروه] نیکبختان. نیکبختان چه [وضع و] حالی دارند؟ ﴿۸﴾ و نگونبختان. نگونبختان چه [وضع و] حالی دارند؟ ﴿۹﴾ و پیشی گیرندگان که پشتازند ﴿۱۰﴾ اینان مقربان [درگاه خداوند] هستند ﴿۱۱﴾ در باغهایی پرناز و نعمت [خواهند بود] ﴿۱۲﴾ گروهی از پیشینیان ﴿۱۳﴾ و اندکشماری از پسینیان هستند ﴿۱۴﴾ بر تخته‌های گوهرنشان [خواهند نشست] ﴿۱۵﴾ رو به روی یکدیگر بر آن تکیه زده‌اند ﴿۱۶﴾

سُورَةُ الْوَاقِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لَوْفَعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَّكِعِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ
وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا
وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَلَكَهٖ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ
طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْلُؤِ
الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا
يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا
سَلَامًا ﴿٢٦﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾
فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ
﴿٣٠﴾ وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَلَكَهٖ كَثِيرَةٌ ﴿٣٢﴾ لَا
مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّا
أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ غُرْبًا
أَثَرًا ﴿٣٧﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾
وَّثُلَّةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا
أَصْحَابُ الشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّن
يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ
ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ
﴿٤٦﴾ وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَءِنَّا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ
وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ
﴿٥٠﴾

نوجوانی جاودانه بر [گرد] آنان می گردند ﴿۱۷﴾ با کوزه‌ها
و ابرق‌ها و جام‌هایی [سرشار] از آب روان ﴿۱۸﴾ نه از آن
[شراب] سر درد گیرند و نه از هوش روند ﴿۱۹﴾ و [به
گرد آنان می گردند] با میوه‌هایی از هر نوع که بر
می‌گزینند ﴿۲۰﴾ و گوشت پرندگان از [نوعی که]
می‌پسندند ﴿۲۱﴾ و حوریانی چشم گشاده دارند ﴿۲۲﴾
همچون مروارید نهفته‌اند ﴿۲۳﴾ به عنوان پاداشی است به
[جبران] آنچه می‌کردند ﴿۲۴﴾ در آنجا نه سخنی بیهوده و
نه [حرفی] گناه آلود بشنوند ﴿۲۵﴾ مگر این سخن را که
[همگی] سلام گویند و سلام ﴿۲۶﴾ و نیکبختان، چه [وضع
و] حالی دارند نیکبختان؟ ﴿۲۷﴾ در [میان] درختان سدر
بی خار ﴿۲۸﴾ و درختان موز تو بر تو ﴿۲۹﴾ و سایه‌ای
گسترده ﴿۳۰﴾ و آبی فرو ریزان ﴿۳۱﴾ و [در] میوه بسیار
﴿۳۲﴾ نه پایان پذیرد و نه [از آن] باز دارند ﴿۳۳﴾ و
بسترهای بلند ﴿۳۴﴾ بی گمان ما آنان را چنان که سزد
آفریده‌ایم ﴿۳۵﴾ و آنان را دوشیزه گردانیده‌ایم ﴿۳۶﴾
همسر پسند هم سن و سال ﴿۳۷﴾ ویژه نیکبختان‌اند
﴿۳۸﴾ گروهی بسیار از پیشینیان ﴿۳۹﴾ و گروهی بسیار از
پسینیانند ﴿۴۰﴾ و نگونبختان، چه [وضع و] حالی دارند
نگونبختان؟ ﴿۴۱﴾ در آتشباد و آب جوش خواهند بود
﴿۴۲﴾ و در سایه‌ای از دود سیاه ﴿۴۳﴾ نه خنک است و
نه ارزشمند ﴿۴۴﴾ آنان پیش از این ناز پرورده بودند
﴿۴۵﴾ و بر گناه بزرگ [شرک] پای می‌فشرده بودند ﴿۴۶﴾ و
می‌گفتند: آیا چون بمیریم و خاک و استخوانهایی شویم.
آیا ما برانگیخته می‌شویم؟ ﴿۴۷﴾ آیا پدران نخستین ما
[نیز برانگیخته می‌شوند؟] ﴿۴۸﴾ بگو: بی گمان پیشینیان
و پیشینیان ﴿۴۹﴾ در موعد روزی معین گرد آورده
می‌شوند ﴿۵۰﴾

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَتَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَا كِلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِّن رَّقُومٍ ﴿٥٢﴾ فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾ فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَرِبُونَ شُرَبَ الْهِيمِ ﴿٥٥﴾ هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَكُمْ فَلَوْلَا تَصَدَّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ ءَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْأَمَوتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ ءَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا لَمُعْرِمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مُحَرِّمُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَلَعًا لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَوْقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

آن گاه شما ای گمراهان دروغ انگار ﴿۵۱﴾ بی گمان از درختان «زقوم» خواهید خورد ﴿۵۲﴾ و شکمها را از آن پر می کنید ﴿۵۳﴾ آن گاه بر آن از آب جوش می آشامید ﴿۵۴﴾ و مانند شتران عطش زده می آشامید ﴿۵۵﴾ این پذیرایی آنان در روز جزاست ﴿۵۶﴾ ما شما را آفریده ایم، پس چرا باور نمی کنید؟ ﴿۵۷﴾ آیا آنچه را که [در رحم همسران] می ریزید، می بینید؟ ﴿۵۸﴾ آیا شما آن را می آفرینید یا ما آفریدگاریم؟ ﴿۵۹﴾ ما مرگ را در میانتان مقدر کرده ایم و ما ناتوان نیستیم ﴿۶۰﴾ از آنکه همانند شما را جایگزین کنیم و شما را در عالمی که نمی دانید بیافرینیم ﴿۶۱﴾ و به راستی شما آفرینش نخستین را دانسته اید، پس چرا پند نمی پذیرید؟ ﴿۶۲﴾ آیا در آنچه که می کارید، اندیشیده اید؟ ﴿۶۳﴾ آیا شما آن را می روینید یا رویاننده ماییم؟ ﴿۶۴﴾ اگر بخواهیم آن را [گیاهی] خرد و خشکیده می گردانیم، و شگفت زده شوید ﴿۶۵﴾ [در نهایت گوئید:] بی گمان ما غرامت دیده ایم. ﴿۶۶﴾ بلکه ما بهره ای نیافته ایم ﴿۶۷﴾ آیا در آبی که می آشامید، اندیشیده اید ﴿۶۸﴾ آیا شما آن را از ابر بارانده اید یا ما باراننده ایم؟ ﴿۶۹﴾ اگر بخواهیم آن را شور می گردانیم پس چرا سپاس نمی گزارید؟ ﴿۷۰﴾ آیا در آتشی که از [میان شاخه درخت] بر می آورید، اندیشیده اید؟ ﴿۷۱﴾ آیا شما درختش را آفریده اید یا ما آفریننده ایم؟ ﴿۷۲﴾ ما آن را [مایه] پندی و منفعتی برای رهگذران قرار داده ایم ﴿۷۳﴾ پس نام پروردگار بزرگ را به پاکی یاد کن ﴿۷۴﴾ پس به [مکان] فرو گراییدن ستارگان سوگند یاد می کنم ﴿۷۵﴾ و اگر بدانید آن سوگندی بزرگ است ﴿۷۶﴾

إِنَّهُ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكْذِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾ فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَامٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكْذِبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَهِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

که این [کتاب] قرآنی گرانقدر است ﴿٧٧﴾ در کتابی نهفته [نگاشته شده است] ﴿٧٨﴾ که جز پاکیزگان به آن دست نمی‌رسانند ﴿٧٩﴾ از [سوی] پروردگار جهانیان فرستاده شده است ﴿٨٠﴾ آیا شما این سخن را انکار می‌کنید؟ ﴿٨١﴾ و [سپاس] رزق خود را دروغ انگاشتن [رازق] قرار می‌دهید؟ ﴿٨٢﴾ پس هنگامی که [جانها] به حلقوم می‌رسد ﴿٨٣﴾ و شما آن گاه می‌نگرید ﴿٨٤﴾ و ما از شما به او (محتضر) نزدیک‌تریم ولی درک نمی‌کنید ﴿٨٥﴾ پس اگر جزا نمی‌بینید ﴿٨٦﴾ چرا اگر راستگوید آن [جان] را بر نمی‌گردانید؟ ﴿٨٧﴾ پس اما اگر از مقربان [درگاه الهی] باشد ﴿٨٨﴾ آسایش و ریحان و باغ پر ناز و نعمت دارد ﴿٨٩﴾ و اما اگر از نیکبختان باشد ﴿٩٠﴾ پس برای تو [ای وفات یافته] از «نیکبختان» سلام باد ﴿٩١﴾ و اما اگر از تکذیب کنندگان گمراه باشد ﴿٩٢﴾ پذیرایی [او] با آب جوشان ﴿٩٣﴾ و در آوردن به دوزخ است ﴿٩٤﴾ بی‌گمان این خبر راست یقینی است ﴿٩٥﴾ پس نام پروردگار بزرگ را به پاکی یاد کن ﴿٩٦﴾

سُورَةُ الْحَدِيدِ

سوره حدید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ ۖ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و زمین است خداوند را به پاکی یاد می‌کند و اوست پیروزمند فرزانه ﴿١﴾ فرمانروایی آسمانها و زمین از آن اوست. زنده می‌کند و می‌میراند و او بر هر کاری تواناست ﴿٢﴾ او «اول» و «آخر» و «ظاهر» و «باطن» است و او به همه چیز داناست ﴿٣﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لَتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلٍ أُولَٰئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَتَلُوا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَهُوَ لَءٌ وَأَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

اوست کسی که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید، آن گاه بر عرش استیلا یافت. آنچه را که وارد زمین می‌شود و آنچه را که از آن خارج می‌گردد و آنچه را که از آسمان فرود می‌آید و آنچه را که در آن فرا می‌رود، می‌داند. او- هر جا که باشید- با شماست. و خداوند به آنچه می‌کنید، بیناست ﴿۴﴾ فرمانروایی آسمانها و زمین از آن اوست و کارها [همه] به خداوند برگردانده می‌شوند ﴿۵﴾ از شب می‌کاهد و بر روز می‌افزاید و از روز می‌کاهد و بر شب می‌افزاید. و او به راز دلها داناست. ﴿۶﴾ به خدا و رسول او ایمان آورید و از آنچه شما را در آن جانشین ساخته است ببخشید، که مؤمنان و بخشندگان پاداشی بزرگ دارند ﴿۷﴾ و شما را چه شده است که به خداوند ایمان نمی‌آورید، حال آنکه رسول [خدا] شما را فرا می‌خواند تا به پروردگارتان ایمان آورید؟ و به راستی اگر مؤمن هستید از شما پیمان گرفته است ﴿۸﴾ اوست کسی که بر بنده‌اش آیه‌های روشن نازل می‌کند تا شما را از تاریکیها به نور باز برد. و به یقین خداوند در حق شما بخشنده [و] مهربان است ﴿۹﴾ و شما را چه شده است که در راه خدا انفاق نمی‌کنید، حال آنکه میراث آسمانها و زمین از آن خداست. کسانی از شما که پیش از فتح [مکه] انفاق کردند و [با کافران] جنگیدند [با انفاق کنندگان و جهاد گران پس از فتح] یکسان نیستند. آنان در منزلت از کسانی که پس از [فتح] انفاق کردند و [با کافران] جنگیدند، بزرگترند و خداوند به هر یک [از آنان سرانجام] نیک را وعده داده است. و خداوند از آنچه می‌کنید با خبر است ﴿۱۰﴾ کیست کسی که به خداوند «قرض الحسنه» دهد، تا آن [وام] را برایش دو چندان کند و او پاداشی ارزشمند دارد ﴿۱۱﴾

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرٰكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿١٤﴾ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوٰكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلٰكُمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ ۝ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمَصْدَقِينَ وَالْمَصْدَقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَعْفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

روزی که مردان و زنان مؤمن را بینی که نورشان پیشروی آنان و سمت راستشان شتابان است. [گفته می‌شود:] امروز شما را مژده باد به باغهایی که از فرودستش جویباران روان است که در آنجا جاودانه‌اید. این است کامیابی بزرگ ﴿۱۲﴾ روزی که مردان و زنان منافق به مؤمنان گویند: به ما بنگرید تا از نورتان بهره‌ای بگیریم. گفته شود: به پشت سرتان (دنیا) برگردید، و [در آنجا] نور بجوید. پس بین آنان دیواری بنا نهند که دری دارد. از سوی درون رحمت و از سوی بیرون [منتهی به] عذاب است ﴿۱۳﴾ [منافقان] به آنان ندا دهند: آیا با شما نبودیم؟ گویند: چرا. ولی شما خودتان را به بلا افکندید و چشم به راه ماندید و شک کردید و آرزوها شما را فریفت تا آنکه حکم خداوند در میان آمد و [شیطان] فریبکار شما را فریفت ﴿۱۴﴾ پس امروز از شما و هم از کافران بلا گردانی پذیرفته نمی‌شود. جایگاهتان آتش است، همان سزاوار شماس و چه بد بازگشتی است ﴿۱۵﴾ آیا برای مسلمانان آن هنگام نرسیده است که دلهایشان به [هنگام] یاد خدا و [هنگام] به یاد آوردن آنچه از حق که نازل شده است، خشوع یابد و مانند کسانی نباشند که پیش از این به آنان کتاب داده شد و روزگار بر آنان دراز آمد آن گاه سنگدل شدند و بسیاری از آنان بدکارند ﴿۱۶﴾ بدانید که خداوند زمین را پس از پژمردگی اش زنده می‌کند. به راستی آیات را به روشنی برایتان بیان کردیم باشد که شما خرد ورزید ﴿۱۷﴾ بی گمان مردان و زنان صدقه دهنده و [کسانی که] به خداوند قرض الحسنه می‌دهند. [پاداش] آنان دو چندان می‌شود و آنان پاداشی گرانقدر دارند ﴿۱۸﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّٰدِقُونَ
وَالشَّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ ۖ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ
﴿١٩﴾ اَعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوْ وَزِينَةٌ
وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ
كَمَثَلٍ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ
مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَمًا ۖ وَفِى الْآخِرَةِ عَذَابٌ
شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا
إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿٢٠﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ
لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ
مَن يَشَآءُ ۗ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾ مَا أَصَابَ
مِن مُّصِيبَةٍ فِى الْأَرْضِ وَلَا فِى أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِى
كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ
﴿٢٢﴾ لِّكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا
ءَاتَاكُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِينَ
يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ ۖ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ
اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

و کسانی که به خداوند و رسولش ایمان آورده‌اند اینانند که نزد پروردگارشان راستگو و شهیداند. آنان پاداش و نورشان را دارند و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ انگاشته‌اند آنان دوزخی‌اند ﴿۱۹﴾ بدانید که زندگانی دنیا بازیچه و بیهودگی و آرایش و فخر فروشی در میانان و افزونخواهی در اموال و اولاد است. چون وصف بارانی که رستنی‌اش زارعان را به شگفت آورد، سپس خشک شود و آن را زرد بینی، سپس خرد و ریز گردد. و در آخرت [هم] عذابی سخت و [هم] آمرزش و خشنودی از سوی خدا خواهد بود. و زندگانی دنیا جز مایه فریب نیست ﴿۲۰﴾ به سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که پهنایش مانند پهنای آسمان و زمین است بشتابید که برای کسانی که به خدا و رسول او ایمان آورده‌اند، آماده شده است. این فضل خداست. آن را به هر کس بخواهد می‌دهد. و خداوند دارای فضل بزرگ است ﴿۲۱﴾ هیچ مصیبتی در زمین و نه در جانهایتان نرسد، مگر پیش از آنکه آن را پدید آوریم در کتابی نوشته است. بی گمان این امر بر خداوند آسان است ﴿۲۲﴾ [این موضوع را بیان کردیم] تا بر آنچه از دستتان برود، اندوه نخورید و به آنچه [خداوند] به شما بدهد، شاد نشوید. و خداوند هیچ خودستای فخر فروشی را دوست ندارد ﴿۲۳﴾ همان کسانی که بخل می‌ورزند و مردم را نیز به بخل فرمان می‌دهند. و هر کس که رویگردان شود، بداند خداوند است که بی نیاز ستوده است ﴿۲۴﴾

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى عَائِثِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَءَامِنُوا بِرُسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

به راستی که رسولانمان را با دلایل روشن فرستادیم و با آنان کتاب و میزان نازل کردیم تا مردم به داد رفتار کنند. و آهن پدید آوردیم که در آن [مایه] جنگ و ستیز و [نیز] بهره‌هایی برای مردم است و تا خداوند کسی را که [دین] او و رسولش را در نهان یاری می‌کند، معلوم بدارد. بی گمان خداوند توانای پیروزمند است ﴿۲۵﴾ و به راستی نوح و ابراهیم را فرستادیم و در [میان] فرزندانشان پیامبری و کتاب قرار دادیم، که برخی از آنان راهیافته و بسیاری از آنان بدکارند ﴿۲۶﴾ سپس به دنبال آنان رسولانمان را فرستادیم و عیسی بن مریم را در پی آنان آوردیم و به او انجیل دادیم و در دل‌های کسانی که از او پیروی کردند مهربانی و بخشایش قرار دادیم و رهبانیتی که خود آن را پدید آوردند. [ما] آن را بر آنان مقرر نکرده بودیم. بلکه آنان برای به دست آوردن خشنودی خداوند [آن را] بر ساختند [آن گاه چنان که باید [حقش را] رعایت نکردند. پس به مؤمنان پاداش آنان را دادیم و بسیاری از آنان بدکار بودند ﴿۲۷﴾ ای مؤمنان، از خداوند پروا بدارید و به رسولش ایمان بیاورید تا بهره مضاعف از رحمت خود به شما بدهد و برایتان نوری قرار دهد که با آن راه بسپارید و تا شما را بیامرزد. و خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۲۸﴾ [این موضوع را بیان کرد] تا اهل کتاب بدانند که اختیارمند چیزی از فضل خدا نیستند و آنکه فضل به دست خداست. آن را به هر کس که بخواهد می‌دهد. و خداوند دارای فضل بزرگ است ﴿۲۹﴾

سُورَةُ الْمُجَادَلَةِ

سوره مجادله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي
إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ
﴿١﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ
أُمَّهَاتِهِمْ إِنَّ أُمَّهَاتِهِمْ إِلَّا الَّتَى وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ
لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ
غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّ ذَلِكُمْ
تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَنْ لَمْ
يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّ
فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَلِكَ
لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ كُتِبُوا كَمَا كُتِبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ
أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥﴾
يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ
اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

به راستی خداوند سخن زنی را که درباره همسرش با تو
گفتگو می کرد و به خداوند شکایت می برد، شنید و
خداوند گفتگویتان را می شنید. بی گمان خداوند شنوای
بیناست. ﴿۱﴾ کسانی از شما که با زنانشانظهار می کنند،
آنان مادرانشان نیستند. مادرانشان جز کسانی نیستند که
آنان را زاده اند. و آنان سخن زشت و دروغ می گویند. و
خداوند بخشنده آمرزگار است ﴿۲﴾ و کسانی که با
زنانشانظهار می کنند، سپس از آنچه گفته اند باز
می گردند، باید پیش از آنکه به هم دست رسانند برده ای
آزاد کنند. این حکم است که به آن پند داده می شوید. و
خداوند به آنچه می کنید آگاه است ﴿۳﴾ پس اگر کسی
[برده ای] نیابد پیش از آنکه دست به هم رسانند [بر او]
روزه دو ماه پیاپی [واجب] است. آن گاه اگر کسی نتواند،
خوراک دادن شصت ینوا [بر او واجب] است. این [حکم]
برای آن است تا فرمانبردار خدا و رسول او شوید. و این
[احکام] حدود مقرر شده خداوند هستند. و کافران عذابی
دردناک [در پیش] دارند ﴿۴﴾ کسانی که با خدا و
رسولش مخالفت می ورزند، خوار داشته می شوند، چنان
که پیشینیانشان خوار داشته شدند. و به راستی نشانه های
روشن نازل کردیم و کافران عذابی خوار کننده دارند.
﴿۵﴾ روزی که خداوند همه آنان را بر می انگیزد، سپس به
آنچه کرده اند خبرشان می دهد. خداوند حساب آن را نگاه
داشته و آنان فراموشش کرده اند. و خداوند بر همه چیز
گواه است ﴿۶﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا
خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا
أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يَنْبِئُهُمْ بِمَا
عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا
نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ
الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحْيِكَ بِهِ اللَّهُ
وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ
حَسْبُكُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَأَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ
الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ
شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾
يَأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي
الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ
أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ
وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

﴿١١﴾

آیا نیندیشیده‌ای که خداوند آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است، می‌داند؟ راز گویی سه تن نباشد مگر آنکه او چهارمین آنان و نه پنج تن مگر آنکه او ششمین آنان است و نه کمتر از این و نه بیشتر مگر آنکه او - هر جا که باشند - با آنان است. سپس روز قیامت به آنچه کرده‌اند، خبرشان می‌دهد. که خداوند به همه چیز داناست ﴿۷﴾ آیا ننگریسته‌ای به کسانی که از نجوی باز داشته شدند، سپس به آنچه از آن باز داشته شدند باز می‌گردند و به گناه و تجاوز و نافرمانی از پیامبر نجوی می‌کنند؟ و چون نزد تو آیند، به شیوه‌ای به تو درود می‌فرستند که خداوند بر تو به آن [شیوه] درود نفرستاده است و در دل خود می‌گویند: چرا خداوند ما را به [سزای] آنچه می‌گوییم عذاب نمی‌کند؟ جهنم آنان را بس است. به آنجا در می‌آیند و [آن] بد جایی است ﴿۸﴾ ای مؤمنان، هر گاه با همدیگر راز گوید، به گناه و تجاوز و نافرمانی از رسول [خدا] راز مگویید. و به نیکی و پرهیزگاری راز بگویید. و از خداوندی پروا بدارید که به سوی او بر انگيخته می‌شوید ﴿۹﴾ جز این نیست که راز گویی [در امور پیش گفته] از [کارهای] شیطان است تا مؤمنان را اندوهگین سازد و جز به اراده خداوند نمی‌تواند هیچ زیانی به آنان برساند و مؤمنان باید که بر خداوند توکل کنند ﴿۱۰﴾ ای مؤمنان، چون به شما گفته شد: در مجلس جا باز کنید، باز کنید تا خداوند [رحمتش را] برایتان فراخ گرداند، و چون گفته شود: برخیزید، برخیزید تا خداوند به مراتبی [منزلت] مؤمنانان و کسانی را که علم یافته‌اند، بالا برد. و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۱۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰتِكُمْ صَدَقَةٌ ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ ؕ أَشَفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰتِكُمْ صَدَقْتُمْ فَإِذْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ ؕ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِّنكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ ؕ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ ؕ اتَّخَذُوا أَيْمَنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾ ؕ لَن تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ ؕ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ ؕ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ ؕ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَٰذِبُونَ ﴿١٨﴾ ؕ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ ؕ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ ؕ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٩﴾ ؕ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ؕ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ ؕ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

ای مؤمنان، چون خواهید با پیامبر نجوی کنید، پیش از نجوایتان صدقه تقدیم دارید. این [کار] برایتان بهتر و پاکیزه تر است. آن گاه اگر [صدقه] نیابید، [بدانید که] خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۱۲﴾ ترسیدید؟ چون نکردید و خداوند از شما درگذشت، پس نماز را بر پای دارید و زکات پردازید و از خداوند و رسولش فرمان برید. و خداوند به آنچه می کنید، آگاه است ﴿۱۳﴾ آیا ننگریسته ای به کسانی که با قومی که خداوند بر آنان خشمگین است، دوستی کردند؟ آنان از شما و [هم] از آنان نیستند و آگاهانه بر دروغ سوگند می خورند ﴿۱۴﴾ خداوند برای آنان عذابی سخت آماده ساخته است. به یقین بد است آنچه می کردند ﴿۱۵﴾ سوگندهایشان را سپر قرار دادند و [مردم] را از راه خدا باز داشتند. پس عذابی خوار کننده [در پیش] دارند ﴿۱۶﴾ اموالشان و فرزندانشان چیزی از [عذاب] خدا را از آنان دفع نخواهد کرد. اینان دوزخی اند. آنان در آن جاودانه اند. ﴿۱۷﴾ روزی که خداوند همگی آنان را برانگیزد آن گاه برایش سوگند یاد می کنند چنان که برای شما سوگند یاد می کنند. و می پندارند که آنان حقی در دست دارند. بدان آنانند که دروغگویند ﴿۱۸﴾ شیطان بر آنان چیره شده، آن گاه یاد خدا را از خاطرشان برده است. اینان حزب شیطان هستند. بدان که حزب شیطان اند که زیانکارند ﴿۱۹﴾ کسانی که با خدا و رسول او مخالفت می ورزند. اینان در زمره خوارترین [مردمان] اند ﴿۲۰﴾ خداوند مقرر داشته است که به یقین من و رسولانم پیروز می شویم. بی گمان خداوند توانای پیروزمند است ﴿۲۱﴾

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ
حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ
إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيَدْخُلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ
هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۲﴾

سُورَةُ الْحَشْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿۱﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ
يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنْهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ
فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي
قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُجْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي
الْمُؤْمِنِينَ فَاغْتَبَرُوا يَنْتَهِلُونَ الْأَبْصَرَ ﴿۲﴾ وَلَوْلَا أَنْ
كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ
فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿۳﴾

گروهی را که به خداوند و روز قیامت ایمان می‌آورند،
نخواهی یافت که با کسی که با خدا و رسولش مخالفت
ورزیده است دوستی کنند. و هر چند پدرانشان یا
فرزندانشان یا برادرانشان یا خویشاوندانشان باشند. اینانند
که [خداوند] در دل‌هایشان ایمان را نگاشته است و آنان را
به فیضی از سوی خود توان داده است. و آنان را به باغهایی
در می‌آورد که از فرودست آن جویباران روان است که
در آنجا جاودانه‌اند. خداوند از آنان خشنود است و آنان نیز
از او خشنودند. اینان سپاهیان خدا هستند. بدانید که
سپاهیان خدا رستگارند ﴿۲۲﴾

سوره حشر

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است خدا را به پاکی یاد
می‌کند و او پیروزمند فرزانه است ﴿۱﴾ اوست کسی که
کافران اهل کتاب را در آغاز بسیج [سپاه] از دیارشان
بیرون کرد. گمان نمی‌کردید که بیرون روند و آنان گمان
می‌کردند که دژهایشان نگاه دارنده آنان از [کیفر]
خداست. پس [کیفر] خداوند از آنجا به سراغشان آمد که
گمان نمی‌بردند و در دل‌هایشان هراس افکند. خانه‌هایشان
را با دستان خود و دستان مؤمنان ویران می‌ساختند. پس ای
دیده‌وران پند گیرید ﴿۲﴾ و اگر خداوند آوارگی را بر
آنان مقرر نداشته بود به یقین آنان را در دنیا عذاب می
کرد. و آنان در آخرت عذاب آتش [دوزخ] را در پیش
دارند ﴿۳﴾

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِّ اللَّهَ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُمْ مِّن لِّينَةٍ أَوْ
تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ
الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا
أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ
يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ
فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَأَبْنِ السَّبِيلِ كَىٰ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ
مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ
عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾
لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ
وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ
تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ
إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا
وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ
يُقِرَّ شَحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

این از آن است که آنان با خداوند و رسولش مخالفت
ورزیدند و هر کس که با خداوند مخالفت کند، [بداند که]
خداوند سخت کیفر است ﴿۴﴾ آنچه از خرما بنان بریدید
یا آن را ایستاده بر ریشه‌هایش [بر جای] گذاشتید به فرمان
خدا بود. و تا بدکاران را رسوا سازد ﴿۵﴾ و آنچه خداوند
از [اموال] آنان بر رسولش ارزانی داشت، بر آن [اموال]
هیچ اسبانی و شترانی نتاخته بودید. بلکه خداوند رسولانش
را بر هر کس که خواهد چیره می‌گرداند. و خداوند بر هر
کاری تواناست ﴿۶﴾ آنچه خداوند از [اموال] اهل آبادیها
بر رسولش ارزانی داشت، خاص خداوند و رسول و
خویشاوندان [پیامبر] و یتیمان و بینوایان و در راه ماندگان
است. تا بین توانگرانان دستگردان نباشد. و آنچه که
رسول [خدا] به شما بدهد، آن را بگیرید. و از آنچه که شما
را از آن باز دارد، باز آید. و از خداوند پروا بدارید. بی
گمان خداوند سخت کیفر است ﴿۷﴾ آن [فیء] خاص
بینوایان هجرت کرده‌ای است که از خانه‌هایشان و اموالشان
رانده شده‌اند. از خداوند فضل و خشنودی می‌جویند و
[دین] خدا و رسولش را یاری می‌دهند. اینانند که
راستگویند ﴿۸﴾ و [نیز] کسانی راست که پیش از آنان در
دار الاسلام جای گرفتند و ایمان [نیز] در دلشان جای
گرفت. کسانی را که به سوی آنان هجرت کنند دوست
می‌دارند و در دل‌های خود از آنچه [به مهاجران] داده‌اند
احساس نیازی نکنند و [دیگران را] بر خودشان- و لو
نیازمند باشند- ترجیح می‌دهند و کسانی که از آزار نفس
خویش مصون باشند، اینانند که رستگارند ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٣٠﴾
 ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَیْنٌ أَخْرَجْتُمْ لَنُخْرِجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِیْكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣١﴾ لَیْنٌ أَخْرَجُوا لَا يُخْرِجُونَ مَعَهُمْ وَلَیْنٌ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَیْنٌ نَّصَرُوهُمْ لَیُولُنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يُصَرُّونَ ﴿٣٢﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهَبَةً فِی صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا یَفْقَهُونَ ﴿٣٣﴾ لَا یَقْتُلُونَكُمْ جَمِیعًا إِلَّا فِی قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَیْنَهُمْ شَدِیدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِیعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا یَعْقِلُونَ ﴿٣٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِیبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِیمٌ ﴿٣٥﴾ كَمَثَلِ الشَّیْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَنِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّی بَرِءٌ مِّنْكَ إِنِّی أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِینَ ﴿٣٦﴾

و [نیز] آنان راست که پس از اینان آمدند. [انصار] می گویند: پروردگارا، ما را و آن برادرانمان را که در ایمان آوردن از ما پیشی گرفتند، بیامرز. و در دلهای ما هیچ کینه ای در حق کسانی که ایمان آورده اند، قرار مده. پروردگارا تویی که بخشنده مهربانی ﴿۱۰﴾ آیا به منافقان ننگریسته ای؟ به برادران اهل کتابشان که کفر ورزیده اند، می گویند: اگر اخراج شدید، با شما بیرون می آییم و در حق شما هرگز از کسی فرمان نمی بریم و اگر با شما کارزار شود، البته شما را یاری می رسانیم. و خداوند گواهی می دهد که آنان دروغگو هستند ﴿۱۱﴾ اگر اخراج شوند با آنان بیرون نمی روند و اگر با آنان کارزار شود، به آنان یاری نمی رسانند. و اگر یاریشان رسانند پشت می گردانند، آن گاه یاری نبینند ﴿۱۲﴾ [ای مؤمنان] شما در خاطر آنان از خداوند رعب انگیزترید. این از آن است که آنان قومی هستند که نمی فهمند ﴿۱۳﴾ با همگی شما به پیکار بر نخیزند مگر در آبادیهای محصور یا از آن سوی دیوارها. جنگشان در میان خودشان سخت است. آنان را همدستان می پنداری حال آنکه دلهایشان پراکنده است. این از آن است که آنان گروهی هستند که خرد نمی ورزند ﴿۱۴﴾ [وصف اینان] چون داستان کسانی است که اندکی پیش از آنان بودند. [طعم] و بال کارشان را چشیدند و آنان عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۱۵﴾ مانند داستان شیطان چون به انسان گفت: کفر ورز. پس چون کفر ورزید، گفت: بی گمان من از تو بیزارم. من از خداوند، پروردگار جهانیان می ترسم ﴿۱۶﴾

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ
 جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا
 اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا
 يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ
 الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى
 جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَدِيعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ
 وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ
 الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ
 اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ
 يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

پس سرانجام هر دوی آنها این شد که هر دوی آنان در
 آتش [دوزخ] باشند که در آن جاودانه خواهند بود. و
 جزای ستمکاران این است ﴿۱۷﴾ ای مؤمنان، از خداوند
 پروا بدارید و باید که هر کس اندیشه کند که برای فردا
 چه پیش فرستاده است. و از خداوند پروا بدارید بی گمان
 خداوند به آنچه می کنید، آگاه است ﴿۱۸﴾ و مانند آنان
 نباشید که خدا را فراموش کردند. در نتیجه [خداوند نیز]
 خودشان را از یادشان برد. اینانند که بدکارند ﴿۱۹﴾
 دوزخیان با بهشتیان برابر نیستند. بهشتیانند که رستگارند
 ﴿۲۰﴾ اگر این قرآن را بر کوهی نازل می کردیم، به یقین
 آن را از بیم خدا خاکسار و از هم پاشیده می دیدی. و این
 مثلها را برای مردم می زنیم که آنان اندیشه کنند ﴿۲۱﴾
 اوست آن خدایی که معبود [راستینی] جز او نیست. داننده
 نهان و آشکار. اوست بخشاینده مهربان ﴿۲۲﴾ اوست
 خدایی که معبود [راستینی] جز او نیست. پادشاه پاک سالم
 [از هر عیب] ایمنی دهنده نگهبان پیروزمند جبار متکبر.
 خداوند از آنچه شرک می آورند پاک است ﴿۲۳﴾ اوست
 خداوند آفریدگار نو آفرین نقشبند. او نامهای نیک دارد.
 آنچه در آسمانها و زمین است او را به پاکی یاد می کند. و
 اوست پیروزمند فرزانه ﴿۲۴﴾

سُورَةُ الْمُمتَحِنَةِ

سوره ممتحنه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ
 أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا
 جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ
 تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَدًا فِي
 سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا
 أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ
 فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١﴾ إِنْ يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا
 لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُمُ
 بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَنْ تَنْفَعَكُمْ
 أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَفْصِلُ
 بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ
 لَكُمْ أَسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
 لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُوكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
 وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ
 إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ
 اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۖ رَبَّنَا عَلَيكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا
 وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

﴿٥﴾

کسب خشنودی ام بیرون آمده‌اید دشمنان مرا و دشمنان
 خودتان را دوستان [خود] مگیرید که به آنان از روی
 دوستی پیام بفرستید. حال آنکه به [دین] حق رسیده به شما
 کفر ورزیده‌اند. رسول [خدا] و شما را [برای] آنکه به
 خداوند، پروردگارتان ایمان می‌آورید، آواره می‌کنند. در
 نهان به آنان پیام دوستی می‌فرستید و من آنچه را که نهان
 می‌دارید و آنچه را که آشکار می‌سازید، می‌دانم و هر
 کس از شما که آن [کار] را انجام دهد. به راستی راه
 راست را گم کرده است ﴿۱﴾ اگر کافران شما را ببندند،
 دشمنتان می‌شوند و به سوی شما دستان و زبانهای خود را
 به بدی می‌گشایند و دوست دارند که کفر ورزید ﴿۲﴾
 خویشاوندانتان و فرزندانان روز قیامت به حالتان سودی
 نخواهند بخشید. [خداوند] در میان شما جدایی می‌اندازد. و
 خداوند به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۳﴾ به راستی که برایتان
 در ابراهیم و آنان که با او همراه بودند، سرمشقی
 نیکوست- چون به قوم خود گفتند: ما از شما و از آنچه به
 جای خدا می‌پرستید بیزاریم. به شما ناباور شده‌ایم و بین ما
 و شما برای همیشه دشمنی و کینه پدید آمده است تا اینکه
 تنها به خداوند ایمان آورید- مگر گفته ابراهیم به پدرش
 که: «برایت آمرزش خواهم خواست و در برابر خداوند
 برایت اختیار چیزی را ندارم». پروردگارا، بر تو توکل
 کرده‌ایم و رو به سوی تو نهاده‌ایم و بازگشت به سوی
 توست ﴿۴﴾ پروردگارا، ما را دستخوش کافران قرار مده
 و ما را بیمارز پروردگارا، تویی که پیروزمند فرزانه‌ای

﴿۵﴾

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦﴾ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُواكُم فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مِهْجَرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۚ إِنَّهُنَّ عَلِمْنَ مَوَظِعَهُنَّ ۚ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاثُوهُمْ مَّا أَنْفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْءَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلَيْسَ لَكُم مَّا أَنْفَقْتُمْ مِّثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَلِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَرْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقِبْتُمْ فَتَأْتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَرْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِء مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

به راستی در آنان برایتان سرمشقی نیکوست. برای کسی [از شما] که به [لقای] خدا و روز قیامت امیدوار است. و هر کس رویگردان شود، [بداند که] خداوند است که بی نیاز ستوده است ﴿۶﴾ نزدیک است که خداوند بین شما و کسانی که با آنان دشمنی داشته‌اید دوستی پدید آورد. و خداوند تواناست. و خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۷﴾ خداوند شما را از کسانی که با شما در [کار] دین جنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون نکرده‌اند، باز نمی‌دارد که به آنان نیکی کنید و در حق آنان به داد رفتار کنید. بی گمان خداوند دادگران را دوست می‌دارد ﴿۸﴾ تنها شما را از کسانی که در [کار] دین با شما جنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون کرده‌اند و بر اخراجتان [دیگران را] پشتیبانی کرده‌اند، باز می‌دارد از آنکه آنان را دوست بدارید. و کسانی که آنان را دوست بدارند آنانند که ستمکارند ﴿۹﴾ ای مؤمنان، چون زنان مؤمن هجرت کرده به نزد شما آیند، آنان را بیازمایید- خداوند به ایمانشان داناتر است- پس اگر آنان را زنانی مؤمن تشخیص دادید آنان را به کافران برگردانید. نه اینان (زنان مؤمن) برای آنان (کافران) حلالند و نه آنان (کافران) برای اینان (زنان مؤمن) حلالند. و آنچه را [مردان کافر] هزینه کرده‌اند به آنان بدهید. و گناهی بر شما نیست که چون مهریه‌هایشان را به آنان بدهید آنان را به زنی بگیرید. و به عقد زنان کافر تمسک مجوید. و آنچه را هزینه کرده‌اید بطلبید و [کافران نیز] باید آنچه را هزینه کرده‌اند بطلبند. این حکم خداست. بین شما حکم می‌کند و خداوند دانای فرزانه است ﴿۱۰﴾ و اگر کسی از همسرانتان [رهسپار] به سوی کافران از دستتان رفت، آن گاه [که کافران را] کیفر دهید (اموالشان را به غنیمت گیرید) به آنان که همسرانشان [به سوی کفار] رفته باشند برابر آنچه هزینه کرده‌اند، پیردازد و از خدایی که شما به او مؤمنید پروا بدارید ﴿۱۱﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِهْتَانٍ يَفْتَرِيْنَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعَصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْنَهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَيسُوْا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَيسُ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

سُورَةُ الصَّفِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقْتُلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنِينَ مَرْصُوضٍ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَقُومُ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾

ای پیامبر، چون زنان مؤمن به نزد تو آیند تا با تو بیعت کنند بر آنکه چیزی را با خداوند شرک نیاورند و دزدی نکنند و مرتکب زنا نشوند و فرزندانشان را نکشند و بهتانی را که با آن [از روی دروغ] فرزندی را به شوهرانشان نسبت دهند، در میان نیاورند و در کارهای نیک [از فرمان] تو سر پیچی نکنند، با آنان بیعت کن و از خداوند برای آنان آمرزش بخواه. بی گمان خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۱۲﴾ ای مؤمنان، با قومی که خداوند بر آنان خشمگین است دوستی نکنید. [آنان] از آخرت - چنان که کافران از گور خفتگان ناامیدند - ناامید شده‌اند ﴿۱۳﴾

سوره صف

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است خدا را به پاکی یاد می‌کند. و او پیروزمند فرزانه است ﴿۱﴾ ای مؤمنان، چرا چیزی را می‌گویید که انجام نمی‌دهید؟ ﴿۲﴾ بس ناپسند است در نزد خداوند آنکه چیزی را بگویید که انجام نمی‌دهید ﴿۳﴾ به راستی خداوند کسانی را که در راه او صف بسته پیکار می‌کنند که گویی بنایی استوارند دوست می‌دارد ﴿۴﴾ و چنین بود که موسی به قومش گفت: ای قوم من، چرا مرا آزار می‌دهید. حال آنکه به درستی می‌دانید که من فرستاده خدا به سوی شما هستم. پس هنگامی که به انحراف گرایش یافتند، خداوند دل‌هایشان را منحرف ساخت. و خداوند گروه بدکاران را هدایت نمی‌کند ﴿۵﴾

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُظْفِقُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَذْلَكُكُمْ عَلَى تَجَرَّةٍ تُنَجِّيَكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تَوَمَّنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِّلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَأَمَنْتَ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَكَفَرْتَ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

﴿١٤﴾

و چنین بود که عیسی بن مریم گفت: ای بنی اسرائیل، من فرستاده خداوند به سوی شما هستم، تصدیق کننده آنچه از تورات که پیشاروی من است و مژده دهنده به رسولی که پس از من می آید که نامش «احمد» است. پس چون با معجزه ها به سوی آنان آمد، گفتند: این جادویی آشکار است ﴿٦﴾ کیست ستمکارتر از کسی که بر خداوند دروغ می بندد، در حالی که به اسلام فراخوانده می شود، و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند ﴿٧﴾ می خواهند با سخنان خود نور خدا را فروشانند و خداوند کامل کننده نور خود است و هر چند کافران ناخوش ندارند ﴿٨﴾ اوست کسی که رسولش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان چیره گرداند. و هر چند مشرکان ناخوش دارند ﴿٩﴾ ای مؤمنان، آیا شما را بر سودایی رهنمون شوم که شما را از عذاب دردناک نجات می دهد؟ ﴿١٠﴾ به خداوند و رسول او ایمان آورید و در راه خدا با اموال و جانهایتان جهاد کنید. اگر بدانید این برایتان بهتر است ﴿١١﴾ تا گناهانتان را برایتان بیاورد و شما را به باغهایی درآورد که از فرودست آن جویباران روان است و به جایگاههای پاکیزه در بهشتهای جاودانه. این است کامیابی بزرگ ﴿١٢﴾ و [نعمتی] دیگر [به شما می دهد] که آن را دوست می دارید. [آن] پیروزی ای از سوی خداوند و فتحی نزدیک است. و به مؤمنان مژده ده ﴿١٣﴾ ای مؤمنان، یاوران [دین] خدا باشید. چنان که عیسی بن مریم به حواریان گفت: یاوران من [در دعوت] به سوی خدا چه کسانی هستند؟ حواریان گفتند: ما یاوران [دین] خداییم. آن گاه گروهی از بنی اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کفر ورزیدند. در نهایت مؤمنان را بر دشمنانشان توان دادیم و پیروز شدند ﴿١٤﴾.

سُورَةُ الْجُمُعَةِ

سوره جمعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ
 الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي
 الْأُمَمِ رُسُلًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ
 وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي
 ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾ وَعَاخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ
 وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا
 التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا
 بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا
 إِنْ زَعَمْتُمْ أَنْكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَتَّوْا
 أَلْمُوتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَتَّوْنَ أَبَدًا بِمَا
 قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنْ
 أَلْمُوتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
 إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است خداوند فرمانروای
 پاک پیروزمند فرزانه را به پاکی یاد می کند ﴿۱﴾ اوست
 کسی که در میان درس ناخواندگان رسولی از خود آنان
 برانگیخت که آیاتش را بر آنان می خواند و آنان را پاک
 می دارد. و به آنان کتاب و حکمت می آموزد و به راستی
 پیش از این در گمراهی آشکار بودند ﴿۲﴾ و [در میان]
 دیگری از آنان که هنوز به اینان نپیوسته اند. و او پیروزمند
 فرزانه است ﴿۳﴾ این فضل خداست. آن را به هر کس که
 بخواهد می دهد. و خداوند دارای فضل بزرگ است ﴿۴﴾
 داستان آنان که [حکم] تورات بر آنان تکلیف شد، سپس
 [چنان که باید] رعایتش نکردند، مانند داستان درازگوشی
 است بر او کتابهایی چند. چه بد است داستان گروهی که
 آیات خدا را دروغ انگاشتند. و خداوند گروه ستمکاران را
 هدایت نمی کند ﴿۵﴾ بگو: ای یهودیان، اگر می پندارید
 که شما دوستان خدا هستید نه دیگر مردمان، پس اگر
 راستگوید آرزوی مرگ کنید ﴿۶﴾ و به خاطر آنچه از
 پیش کرده اند هرگز آن را آرزو نخواهند کرد، و خداوند
 به [حال] ستمکاران داناست ﴿۷﴾ بگو: آن مرگی که از
 آن می گریزید، [بدانید] که آن به شما خواهد رسید، سپس
 به [نزد] دانای نهان و آشکار بازگردانده می شوید آن گاه
 شما را به [حقیقت] آنچه می کنید، خبر می دهد ﴿۸﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ
الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ
خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ
الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوْا
تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا
عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهِوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ
الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

سُورَةُ الْمُنَافِقُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ
لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنِ
سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ
يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَانَتْهُمْ حُشْبٌ مِّنْ سَنَدَةٍ
يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ
قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَلَىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

ای مؤمنان چون در روز جمعه برای نماز ندا داده شد، به
[عبادت و] یاد خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید.
اگر بدانید این برایتان بهتر است ﴿۹﴾ آن گاه چون نماز
گزارده شود، در زمین پراکنده شوید و از فضل خدا
بجویید و خداوند را بسیار یاد کنید تا شما رستگار شوید
﴿۱۰﴾ و چون تجارتی و سرگرمی‌ای ببینند به سوی آن
پراکنده شده و تو را ایستاده [به نماز] رها کنند. بگو: آنچه
در نزد خداوند است از سرگرمی و تجارت بهتر است و
خداوند بهترین روزی دهندگان است ﴿۱۱﴾.

سوره منافقون

به نام خداوند بخشنده مهربان

چون منافقان به نزد تو آیند، گویند: گواهی می‌دهیم که تو
رسول خدایی. و خداوند می‌داند که تو رسول اوایی. و
خداوند گواهی می‌دهد که منافقان دروغگویند ﴿۱﴾
سوگندهای خود را سپر قرار دادند، آن گاه [مردم] را از
راه خدا باز داشتند، به راستی بد است آنچه آنان می‌کنند
﴿۲﴾ این از آن است که آنان ایمان آوردند، سپس کفر
ورزیدند، و بر دلهایشان مهر نهاده شد، پس آنان در
نمی‌یابند ﴿۳﴾ و چون آنان را ببینی، بدنهایشان تو را به
شگفتی وادارد. و اگر [سخن] بگویند به گفته آنان گوش
فرا می‌دهی. گویی آنان الوارهایی تکیه داده به دیوارند. هر
بانگی را ضد خویش می‌انگارند. آنان دشمن‌اند. پس از
آنان بر حذر باش. خداوند لعنتشان کرد. از [حق] به کجا
گردانده می‌شوند؟ ﴿۴﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأُ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾ يَقُولُونَ لِنِ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَنْ يُؤَخَّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجْلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

و چون به آنان گفته می شود: بیایید تا رسول خدا برایتان آمرزش بخواهد. سرهایشان را می پیچانند و آنان را می بینی که کبرورزان روی می گردانند ﴿۵﴾ در حق آنان یکسان است که برایشان آمرزش بخواهی یا نخواهی. خداوند آنان را نخواهد آمرزید. خداوند گروه بدکاران را هدایت نمی کند ﴿۶﴾ اینانند کسانی که می گویند: بر آنان که نزد رسول خدا هستند، انفاق مکنید تا پخش [و پراکنده] شوند. حال آنکه خزانه های آسمانها و زمین از آن خداست. ولی منافقان در نمی یابند ﴿۷﴾ می گویند: اگر به مدینه باز گردیم، به یقین گرامی تران فرومایه تران را از آن بیرون کنند، حال آنکه عزت خاص خدا و رسول او و مؤمنان است. ولی منافقان نمی دانند ﴿۸﴾ ای مؤمنان، اموالتان و اولادتان شما را از یاد خدا غافل نکند. و هر کس که چنین [کاری] کند آنانند که زیانکارند ﴿۹﴾ و از آنچه روزیتان کرده ایم، پیش از آن انفاق کنید که مرگ به سراغ کسی از شما آید، و بگوید: پروردگارا، ای کاش [سرنوشت] مرا تا مدتی اندک به تأخیر می انداختی تا صدقه می دادم و از درستکاران می شدم ﴿۱۰﴾ و خداوند هرگز [مرگ] کسی را چون اجلس فرارسد به تأخیر نمی اندازد. و خداوند به آنچه می کنید آگاه است ﴿۱۱﴾

سُورَةُ التَّغَابُنِ

سوره تغابن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ
وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي
خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ
وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهُمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا
وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَشَاعُنُ ثُمَّ
لَنَنْبَأَنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمَنُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ
التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ
عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است خدا را به پاکی یاد می‌کند. فرمانروایی از آن اوست و ستایش [نیز] او راست و او بر هر کاری تواناست ﴿۱﴾ اوست که شما را آفرید، آن گاه [گروهی] از شما کافر و [گروهی] از شما مؤمن‌اند. و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۲﴾ آسمانها و زمین را به حق آفرید و شما را نقش بست، آن گاه نقشتان را نیکو گرداند و بازگشت به سوی اوست ﴿۳﴾ آنچه را که در آسمانها و زمین است، می‌داند و آنچه را که نهان می‌دارید و آنچه را که آشکار می‌سازید، می‌داند. و خداوند به راز دلها داناست ﴿۴﴾ آیا خبر آنان که پیش از این کافر بودند به شما نرسیده است؟ که وبال کار خود را چشیدند و آنان عذابی دردناک [در پیش] دارند ﴿۵﴾ ن از آن بود که رسولان نشان با معجزات نزد آنان آمدند و گفتند: آیا انسانها ما را هدایت می‌کنند؟ آن گاه کفر ورزیدند و روی گرداندند و خداوند اظهار بی‌نیازی نمود. و خداوند توانگر ستوده است ﴿۶﴾ کافران گمان بردند که برانگیخته نخواهند شد. بگو: آری. سوگند به پروردگارم به یقین برانگیخته خواهید شد. آن گاه از [حقیقت] آنچه می‌کردید، به شما خبر خواهند داد. و این امر بر خداوند آسان است ﴿۷﴾ پس به خدا و رسول او و نوری که نازل کرده‌ایم، ایمان بیاورید. و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۸﴾ هنگامی که در روز قیامت شما را جمع کند [با خبر خواهید شد]. آن [روز] روز تغابن است و کسی که به خداوند ایمان آورد و کار شایسته کند [خداوند] بدیهایش را از او دور سازد. و او را به باغهایی در آورد که از فرودست آن جویباران روان است که در آنجا همواره جاودانه‌اند. این است کامیابی بزرگ ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَا أَصَابَ
مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ
قَلْبَهُ ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿١٢﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ مِنْ
أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ
تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾
إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۚ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا
وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِنْ تَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا
حَسَنًا يُضْعِفَهُ لَكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ شَكُورٌ
حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ انگاشتند،
اینان دوزخی‌اند که در آن جاودانه‌اند. و بد جایگاهی است
﴿۱۰﴾ هیچ مصیبتی جز به حکم خدا نمی‌رسد. و کسی
که به خدا ایمان آورد [خداوند نیز] دلش را هدایت
می‌کند. و خداوند به همه چیز داناست ﴿۱۱﴾ و از خداوند
فرمان برید و از رسول [خدا هم] فرمان برید. پس اگر روی
بگردانید [بدانید] که بر عهده رسول ما تنها پیام رساندن
آشکار است ﴿۱۲﴾ خداوند است که هیچ معبود [راستینی]
جز او نیست و مؤمنان باید که بر خداوند توکل کنند
﴿۱۳﴾ ای مؤمنان، به راستی [برخی] از همسران و
فرزندانتان برای شما دشمن‌اند. پس از آنان بر حذر باشید.
و اگر در گذرید و روی بگردانید و بیامرزید [بدانید] که
خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۱۴﴾ جز این نیست که
اموالتان و فرزندانتان مایه آزمون هستند. و خداوند است
که پاداش بزرگ در نزد اوست ﴿۱۵﴾ پس تا [حدی] که
می‌توانید از خداوند پروا بدارید و بشنوید و فرمان برید و
انفاق کنید که برای خودتان بهتر است. و کسانی که از آز
نفس خویش مصون باشند، آنانند که رستگارند ﴿۱۶﴾
اگر به خداوند قرض الحسنه بدهید آن را برایتان دوچندان
کند و شما را بیامرزد. و خداوند قدرشناس بردبار است
﴿۱۷﴾ دانای ناپیدا و پیدا، پیرومند فرزانه است ﴿۱۸﴾

سُورَةُ الطَّلَاقِ

سوره طلاق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ
وَأَحْضُوا أَلْعَدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ
بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَلْحِشَةٍ مُبَيَّنَّةٍ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ
نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا
﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ
وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكُمْ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ
مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ
عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ
اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَالَّتِي يَبْسُنُ مِنَ الْمَحِيضِ
مِنْ نِّسَائِكُمْ إِنْ أُرْتَبِتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ وَأُولَتْ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ
يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ
يُسْرًا ﴿٤﴾ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ
يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

ای پیامبر، چون بخواهید زنان را طلاق دهید، آنان را از هنگامی که عده آنان آغاز تواند شد طلاق دهید و عده را بشمارید. و از خداوند، پروردگارتان پروا بدارید. آنان را از خانه‌هایشان بیرون نکنید و آنان نباید بیرون روند. مگر آنکه کار زشت آشکاری مرتکب شوند. و این حدود خداوند است. و هر کس از حدود خداوند تجاوز کند، در حقیقت بر خود ستم کرده است. [کسی] نمی‌داند چه بسا خداوند پس از آن امری [دیگر] در میان آورد. ﴿١﴾ آن گاه چون [زنان طلاق داده شده] به میعاد خود نزدیک رسند، آنان را به نیکی نگاهدارید یا به نیکی از آنان جدا شوید. و دو فرد عادل از خودتان را گواه گیرید و گواهی را برای [رضای] خدا ادا کنید. این [حکمی است] کسی که به خداوند و روز قیامت ایمان دارد به آن پند داده می‌شود. و کسی که از خداوند پروا بدارد، برایش راه رهایی قرار خواهد داد ﴿٢﴾ و به او از جایی که نمی‌پندارد، روزی خواهد داد. و کسی که بر خداوند توکل کند هم او را بس است. بی‌گمان خداوند حکمش را به اجرا می‌گذارد. خداوند برای هر چیزی اندازه‌ای مقرر کرده است ﴿٣﴾ و کسانی از زنانان که از حیض ناامید شده‌اند، اگر شک کردید، عده آنان سه ماه است و [نیز] آنان که به سن حیض نرسیده‌اند. و عده بارداران [تا وقتی است] که حمل خود را بگذارند. و کسی که از خداوند پروا بدارد، برایش در کار او آسانی پدید می‌آورد ﴿٤﴾ این حکم خداست که آن را به شما نازل کرده است. و هر کس که از خداوند پروا بدارد گناهانش را از او می‌زداید و به او پاداشی بزرگ خواهد داد ﴿٥﴾

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وَجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأُتِمُّوا بِبَيْنِكُمْ بِمَعْرِوفٍ وَإِنْ تَعَاسَرْتُمْ فَسَرِّضْ لَهُوَ أُخْرَى ﴿٦﴾ لِيَنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِنْ سَعَتِهِ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُفِيقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿١١﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٢﴾

آنان را در حدّ توانتان در جایی که خود سکنا دارید، سکونت دهید و به آنان زیان نرسانید تا بر آنان تنگ گیرید. اگر باردار باشند، به آنان نفقه دهید تا آنکه حمل خود را بگذارند. پس اگر [فرزندتان] را برای شما شیر دهند، اجرتشان را به آنان بدهید. و به نیکی در میان خود رایزنی کنید. و اگر به دشواری افتید، زنی دیگر باید [به درخواست] او (شوهر) شیر دهد ﴿۶﴾ باید که دارا از دارایی خود نفقه دهد. و کسی [هم] که روزی اش تنگ شده است، باید از آنچه خداوند به او داده است انفاق کند. خداوند هیچ کس را جز به [میزان] آنچه به او داده است مکلف نمی کند. خداوند پس از تنگدستی آسایش پدید خواهد آورد ﴿۷﴾ و چه بسیار [اهالی] شهرهایی که از فرمان پروردگارشان و [فرمان] رسول او سرپیچی کردند. آن گاه به سختی از آنان حساب کشیدیم و به غذایی سخت عذابشان کردیم ﴿۸﴾ پس وبال کار خود را چشیدند و سرانجام کارشان زیان بود ﴿۹﴾ خداوند برای آنان غذایی سخت آماده کرده است. پس ای خردمندان مؤمن، از خداوند پروا بدارید. به راستی خداوند به [سوی] شما کتابی فرستاده است ﴿۱۰﴾ [و هم] رسولی که آیات خدا را به روشنی برایتان می خواند تا آنان را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده اند از تاریکیها به سوی نور بر آورد. و کسی که به خداوند ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد [خداوند] او را به باغهایی که از فرودستش جویباران روان است، در خواهد آورد که همیشه در آن جاودانه اند. به راستی خداوند رزق و روزی او را نیک گردانده است ﴿۱۱﴾ خداوند کسی است که هفت آسمان را آفریده و از زمین [نیز] مانند آنها را [آفریده است]. فرمان [خداوند] بین آنها (آسمانها و زمین) فروود می آید تا بدانید که خداوند بر هر کاری تواناست. و آنکه خداوند در دانش بر همه چیز احاطه دارد ﴿۱۲﴾.

سُورَةُ التَّحْرِيمِ

سوره تحریم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَرْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ زَوْجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَاكَ هَذَا قَالَ نَبَاَنِي الْعَلِيمُ الْحَبِيرُ ﴿٣﴾ إِنَّ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةِ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُ أَرْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَلْبَاتٍ تَكِلْنَ عَلَىٰ ذَاتٍ سَلِيحَاتٍ تَتَّبِعْنَ وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَظُ شِدَادٍ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدِرُوا أَلْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

ای پیامبر، چرا چیزی را که خداوند برای ت حلال کرده است، در به دست آوردن خشنودی همسرانت، حرام می‌داری؟ و خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۱﴾ به راستی خداوند گشودن سوگندهایتان را برای شما مشروع ساخته است و خداوند کارساز شما است. و اوست دانای فرزانه ﴿۲﴾ و چنین بود که پیامبر به کسی از همسرانش سخنانی را به راز گفت، آن گاه چون [همسرش] به آن [راز] خبر داد. و خداوند او (پیامبر) را بر آن آگاه گرداند. بخشی از آن را معلوم داشت. و از بخشی [دیگر] اعراض کرد. پس چون آن [همسر] را به آن [راز] خبر داد. گفت: چه کسی این را به تو خبر داده است؟ [پیامبر] فرمود: [خداوند] دانای آگاه با خبرم کرد ﴿۳﴾ [شما ای دو همسر پیامبر] اگر به درگاه خداوند توبه کنید، بی گمان دل‌هایتان به حق گرایش یافته است. و اگر به زیان او همیشه شوید [بدانید] که خداوند کارساز اوست. و [نیز] جبریل و درستکاران مؤمن [کارسازان اویند] و [نیز] فرشتگان پس از این پشتیبانند ﴿۴﴾ اگر شما را طلاق دهد. چه بسا پروردگارش همسرانی بهتر از شما برایش جایگزین کند. [زنانی که] مسلمان، مؤمن، فرمانبردار، توبه کار، پرستشگر [خداوند]، روزه‌دار، اعم از بیوه و دوشیزه باشند ﴿۵﴾ ای مؤمنان، خودتان و خانواده‌تان را از آتشی حفظ کنید که آتش افروزش مردم و سنگها خواهند بود. [نیز] بر آن فرشتگان درشتخو و سخت‌رو [گمارده‌اند] که خداوند را در آنچه به آنان فرمان دهد، نافرمانی نکنند. و آنچه را که فرمان می‌یابند، انجام می‌دهند. ﴿۶﴾ ای کافران، امروز پوزش مطلبد. تنها در برابر آنچه می‌کردید جزا می‌بینید ﴿۷﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا
 عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ
 وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا
 يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا
 وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ
 جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ
 جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ
 عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا
 عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ
 الدَّاخِلِينَ ﴿١٠﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا امْرَأَتَ
 فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ
 وَنَجِّنِي مِنَ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ
 فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقْتَ بِكَلِمَاتِ
 رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا

ای مؤمنان، به [درگاه] خداوند به توبه‌ای خالص توبه کنید.
 چه بسا پروردگارتان گناهانتان را از شما بزداید و شما را به
 باغهایی در آورد که از فرودست آن جویباران روان است.
 روزی که خداوند پیامبرش و آنان را که با او ایمان
 آورده‌اند رسوا نسازد. نورشان پیش روی آنان و به سمت
 راستشان شتابان است. می‌گویند: پروردگارا، نورمان را
 برای ما به تمام [و کمال] برسان و ما را بیمارز. بی گمان تو
 بر هر کاری توانایی ﴿۸﴾ ای پیامبر، با کافران و منافقان
 جهاد کن و بر آنان سخت گیر. و جایگاه آنان دوزخ است.
 و بد جایگاهی است ﴿۹﴾ خداوند درباره کافران مثلی
 می‌زند: زن نوح و زن لوط را. [آن دو] در نکاح دو بنده از
 بندگان درستکار ما بودند. آن گاه به آنان خیانت ورزیدند.
 پس [آن دو بنده] نتوانستند از [عذاب] خدا چیزی را از آن
 دو [زن] دفع کنند و گفته شد: با در آیندگان به آتش
 [دوزخ] در آید ﴿۱۰﴾ و خداوند درباره مؤمنان [نیز] مثلی
 می‌زند: زن فرعون را. هنگامی که گفت: پروردگارا، برایم
 در نزد خود در بهشت خانه‌ای بساز. و مرا از فرعون و عمل
 او برهان و مرا از [دست] گروه ستمکاران نجات بده
 ﴿۱۱﴾ و مریم دختر عمران را که پاکدامنی ورزید پس از
 روح خود در آن دمیدیم. و سخنان پروردگارش و کتابهای
 او را باور کرد و از فرمانبرداران بود ﴿۱۲﴾

سُورَةُ الْمُلْكِ

سوره ملک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَرَّكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ① الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ
 أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ② الَّذِي خَلَقَ
 سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ
 تَفَوتٍ فَأَرْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ③ ثُمَّ
 أَرْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا
 وَهُوَ حَسِيرٌ ④ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ
 وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
 السَّعِيرِ ⑤ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ
 وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ⑥ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا
 وَهِيَ تَفُورُ ⑦ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ
 فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ⑧ قَالُوا
 بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ
 شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ⑨ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا
 نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑩
 فَأَعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑪ إِنَّ
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

۱۲

به نام خداوند بخشنده مهربان

خجسته است کسی که فرمانروایی به دست اوست و او بر
 هر کاری تواناست ﴿۱﴾ کسی که مرگ و زندگی را
 آفرید تا شما را بیازماید که کدامیک از شما نیکوکارتر
 است؟ و او پیروزمند آمرزگار است ﴿۲﴾ کسی که هفت
 آسمان را تو بر تو آفرید. در آفرینش [خدای] رحمان هیچ
 نابسامانی نمی‌بینی. باز چشم بگردان. آیا هیچ خللی
 می‌بینی؟ ﴿۳﴾ آن گاه دوباره چشم بگردان تا چشم [تو]
 خسته و مانده به سویت باز گردد ﴿۴﴾ و به راستی آسمان
 فرودین را با چراغها آراستیم و آنها را [بزار] سنگسار
 کردن شیطانها قرار دادیم. و برای آنان عذاب دوزخ را
 آماده کردیم ﴿۵﴾ و [نیز] برای آنان که به پروردگارشان
 کفر ورزیدند عذاب دوزخ [مهیا] است و [آن] بد
 جایگاهی است ﴿۶﴾ چون در آنجا افکنده شوند. از آن
 نعره‌ای می‌شنوند و آن می‌جوشد ﴿۷﴾ نزدیک است که از
 خشم پاره پاره شود. هر گاه گروهی در آن افکنده
 می‌شوند. نگهبانانش از آنان می‌پرسند: آیا هشدار دهنده‌ای
 به سوی شما نیامد؟ ﴿۸﴾ گویند: چرا. هشدار دهنده‌ای به
 نزد ما آمد آن گاه ما [دعوت او را] دروغ انگاشتیم و
 گفتیم: خداوند هیچ چیزی نازل نکرده است. شما جز در
 گمراهی بزرگ نیستید ﴿۹﴾ و گویند: اگر می‌شنیدیم یا
 خرد می‌ورزیدیم، در [زمره] دوزخیان قرار نمی‌گرفتیم
 ﴿۱۰﴾ پس به گناهانشان اعتراف کنند. بر دوزخیان نفرین
 باد ﴿۱۱﴾ بی گمان آنان که در نهان از پروردگارشان
 می‌ترسند آنان آمرزش و پاداشی بزرگ دارند ﴿۱۲﴾

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الْصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا
فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ
﴿١٥﴾ ءَأَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ
فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ
كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوْ
لَمْ يَرَوْا إِلَى الْطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَقَتْ وَيَقْبِضْنَ مَا
يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرِّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾
أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصَرُّكُمْ مِنْ دُونِ
الرَّحْمَنِ إِنْ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَذَا
الَّذِي يَزْرُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَى
أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ
الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ
وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي
ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ
مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا
أَعْلَمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾

و سختان را نهان دارید یا آن را آشکار سازید [در هر
صورت] او به راز دلها داناست ﴿۱۳﴾ آیا کسی که [همه
چیز را] آفریده است، نمی‌داند؟ و اوست باریک بین آگاه
﴿۱۴﴾ اوست کسی که زمین را برایتان رام گرداند پس در
گوشه و کنار آن راه روید و از روزی‌اش (خداوند)
بخورید. و [وقوع] رستاخیز در نزد اوست ﴿۱۵﴾ آیا از
کسی که در آسمان است ایمن شده‌اید که شما را در زمین
فرو برد در حالتی که آن ناگهان می‌جنبد ﴿۱۶﴾ آیا از
کسی که در آسمان است ایمن شده‌اید که شنبادی بر شما
بفرستد؟ پس خواهید دانست که هشدار من چگونه است
﴿۱۷﴾ و به راستی پیشینشان [هم دعوت پیامبران را]
دروغ انگاشتند. پس [بنگر] کیفر من چگونه بود؟ ﴿۱۸﴾
آیا بر فرازشان به پرندگان بال گشوده - که گاهی [هم] فرو
می‌بندند - ننگریسته‌اند؟ جز [خدای] رحمان [کسی] آنها را
نگاه نمی‌دارد. او به همه چیز بیناست ﴿۱۹﴾ یا چه کسی
است آنکه سپاه شماست که به جای [خدای] رحمان
یاریتان می‌کند؟ کافران جز در فریب به سر نمی‌برند
﴿۲۰﴾ یا کیست کسی که اگر [خداوند] روزی‌اش را
دریغ دارد، به شما روزی دهد؟ بلکه در سرکشی و گریز
پای می‌فشرند ﴿۲۱﴾ آیا کسی که فرو افتاده بر چهره
خویش راه می‌رود راهیافته‌تر است یا کسی که استوار بر
راه راست گام می‌زند؟ ﴿۲۲﴾ بگو: اوست که شما را
پدید آورد و برایتان گوش و چشمان و دلها قرار داد.
اندکی سپاس می‌گزارید ﴿۲۳﴾ بگو: اوست که شما را در
زمین پراکند و به سوی او برانگیخته می‌شوید ﴿۲۴﴾ و
می‌گویند: اگر راستگویید این وعده چه زمانی است؟
﴿۲۵﴾ بگو: علم [آن] تنها نزد خداست. و جز این نیست
که من هشدار دهنده‌ای آشکار هستم ﴿۲۶﴾

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ
هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ
أَهْلَكَنِیَ اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ
الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ
عَامِنًا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ
يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ ﴿٣٠﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ
لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾
بِأَيِّكُمْ الْمَقْتُولُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ
الْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعِ
كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَنَّاعٍ
لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتْلٍ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَنْ
كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ
أَسْطِيرُ الْأُولِينَ ﴿١٥﴾

پس چون آن را نزدیک بینند، چهره کافران اندوهگین
می گردد و گفته شود این است آنچه آن را می طلبیدید
﴿۲۷﴾ بگو: به من خبر دهید که اگر خدا مرا و همراهانم
را نابود کند یا به ما رحمت آورد، آن گاه چه کسی
کافران را از عذاب دردناک می رهاوند؟ ﴿۲۸﴾ بگو: او
[خدای] رحمان است. به او ایمان آورده ایم و بر او توکل
کرده ایم. پس خواهید دانست چه کسی در گمراهی
آشکار است ﴿۲۹﴾ بگو: به من خبر دهید که اگر آبتان
فرو بنشیند، چه کسی برایتان آبی روان می آورد؟ ﴿۳۰﴾

سوره قلم

به نام خداوند بخشنده مهربان

ن (نون) سوگند به قلم و آنچه می نویسد ﴿۱﴾ که تو به
فضل پروردگارت دیوانه نیستی ﴿۲﴾ و تو پاداشی پایان
ناپذیر داری ﴿۳﴾ تو بر خوردار از خلقی بزرگ هستی
﴿۴﴾ پس خواهی دید و [آنان هم] خواهند دید ﴿۵﴾ که
کدامیک از شما دیوانه است؟ ﴿۶﴾ بی گمان پروردگارت
به کسی که از راهش بیراه شده دانتر است و او به
راه یافتگان [هم] دانتر است ﴿۷﴾ پس از تکذیب پیشگان
اطاعت مکن ﴿۸﴾ آرزو کردند که [با آنان] سازگاری
کنی تا [آنان نیز] سازگاری کنند ﴿۹﴾ و از هیچ سوگند
خوار بيمقداری اطاعت مکن ﴿۱۰﴾ و از [هیچ] عیب
جوی رهسپار سخن چینی ﴿۱۱﴾ دریغ دارنده مال،
تجاوزگر گناهکار ﴿۱۲﴾ از [هیچ] سخت روی. بعد از این
[همه از هیچ] بی اصل و نسب ﴿۱۳﴾ از آن روی که
دارای مال و فرزند است. ﴿۱۴﴾ چون آیه های ما بر او
خوانده شود، گوید: افسانه پیشینیان است ﴿۱۵﴾

سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرُطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ اغْدُوا عَلَى حَرْثِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَأَنْظِلُوا وَهُمْ تَتَخَفَتُونَ ﴿٢٣﴾ أَن لَّا يَدْخُلَتْهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ﴿٢٤﴾ وَغَدُوا عَلَى حَرْدٍ قَدِيرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَصَّالُونَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ مُحْرَمُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقْبَل بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتْلَوْنَ مَوَدَّةً ﴿٣٠﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ عَسَى رَبَّنَا أَن يُبَدِّلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَلِغَةٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلَهُمُ أَئِيْهُمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فُلْيَاتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

بر بینی او داغ خواهیم نهاد ﴿۱۶﴾ ما آنان را آزمودیم چنان که صاحبان آن باغ را آزمودیم. چون سوگند یاد کردند که صبحگاهان آن [باغ] را بدروند ﴿۱۷﴾ و- إن شاء الله-

نمی گفتند ﴿۱۸﴾ پس آن [باغ] را بلایی از سوی پروردگارت در حالی که آنان خفته بودند، در نوردید ﴿۱۹﴾ آن گاه مانند کشت درو شده شد ﴿۲۰﴾ آن گاه صبحگاهان ندا دادند ﴿۲۱﴾ اگر می خواهید درو کنید در پگاه بر سر کشت خویش روید ﴿۲۲﴾ آن گاه پیچ کنان رهسپار شدند ﴿۲۳﴾ که نباید امروز هیچ بینوایی در آن [باغ] بر شما در آید ﴿۲۴﴾ و صبح زود توانا بر منع [بینویان] به آن [باغ] رسیدند ﴿۲۵﴾ آن گاه چون آن را دیدند، گفتند: به راستی ما راه را گم کرده ایم ﴿۲۶﴾ نه، گو اینکه ما بی بهره ایم ﴿۲۷﴾ بهترین آنان گفت: آیا به شما نگفته بودم که چرا [خداوند را] به پاکی یاد نمی کنید؟ ﴿۲۸﴾ گفتند: پروردگاران را به پاکی یاد می کنیم. ما ستمکار بودیم ﴿۲۹﴾ پس سرزنش کنان به یکدیگر روی آوردند ﴿۳۰﴾ گفتند: وای بر ما. به راستی که ما طغیانگر بودیم ﴿۳۱﴾ از پروردگاران امید است که بهتر از آن را برای ما جایگزین کند. ما رو به سوی پروردگاران داریم ﴿۳۲﴾ عذاب اینچنین است. و به راستی عذاب آخرت بزرگتر است، اگر می دانستند ﴿۳۳﴾ پرهیزگاران در نزد پروردگارشان باغهای پر ناز و نعمت دارند ﴿۳۴﴾ آیا مسلمانان را مانند گناهکاران قرار می دهیم؟ ﴿۳۵﴾ شما را چه شده است، چگونه حکم می کنید؟ ﴿۳۶﴾ آیا کتابی دارید که در آن می خوانید؟ ﴿۳۷﴾ [با این مفهوم که:] شما در آن (روز) آنچه را دارید که بر می گزینید؟ ﴿۳۸﴾ آیا شما بر [عهده] ما تا به قیامت عهدهایی استوار دارید؟ [با این مفاد که:] هر چه حکم کنید، خواهید داشت؟ ﴿۳۹﴾ از آنان پرس کدامیک از آنان به این [موضوع] متعهد است ﴿۴۰﴾ آیا آنان شریکانی دارند؟ اگر راستگویند، باید شریکانشان را بیاورند ﴿۴۱﴾ روزی که هنگامه بالا گیرد و به سجده فراخوانده می شوند ولی نمی توانند ﴿۴۲﴾

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهْقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى
 السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ﴿۴۳﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ
 بِهِذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ
 ﴿۴۴﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿۴۵﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا
 فَهُمْ مِنْ مَّغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿۴۶﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ
 يَكْتُمُونَ ﴿۴۷﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ
 كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿۴۸﴾ لَوْلَا أَنْ
 تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿۴۹﴾
 فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِنْ
 يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا
 سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿۵۱﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا
 ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿۵۲﴾

[در حالتی که] خواری از دیدگانشان پیداست. ذلت آنان
 را فرو گیرد. و در حالی که تندرست بودند به سجده
 فراخوانده می شدند. ﴿۴۳﴾ پس مرا با کسی که این سخن
 را دروغ می انگارد [تنها] رها کن. به تدریج آنان را از
 راهی که نمی دانند، خواهیم گرفت ﴿۴۴﴾ و به آنان مهلت
 می دهم. بی گمان تدبیر من استوار است ﴿۴۵﴾ آیا از آنان
 مزدی درخواست می کنی که آنان از [تحمل] تاوانی
 گرانبارند؟ ﴿۴۶﴾ یا مگر در نزدشان علم غیب وجود دارد
 و آنان [از روی آن] می نویسند؟ ﴿۴۷﴾ پس چشم به راه
 حکم پروردگارت شکیبایی ورز و مانند [آن] قرین ماهی
 مباش که چون با دلی سرشار از غم دعا کرد ﴿۴۸﴾ اگر نه
 آن بود که از سوی پروردگارش رحمتی او را دریافت، به
 یقین- نکوهش شده- در زمین بی آب و علف افکنده
 می شد ﴿۴۹﴾ آن گاه پروردگارش او را برگزید و او را از
 درستکاران قرار داد ﴿۵۰﴾ و به یقین نزدیک بود کافران-
 چون قرآن را شنیدند- تو را با چشمهای خود [از جای]
 بلغزانند و می گویند: او دیوانه است ﴿۵۱﴾ حال آنکه آن
 [قرآن] جز پندی برای جهانیان نیست ﴿۵۲﴾

سوره حاقه

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَاقَّةٌ ﴿۱﴾ حَاقَّةٌ چیست؟ ﴿۲﴾ و تو از کجا دانی که حَاقَّةٌ
 چیست؟ ﴿۳﴾ [اقوام] ثمود و عاد قیامت را دروغ انگاشتند
 ﴿۴﴾ پس اما ثمود، به فریادی مرگبار نابود شدند ﴿۵﴾ و
 اما عاد، به تند بادی سرکش نابود شدند ﴿۶﴾ [خداوند]
 آن را هفت شب و هشت روز به غایت نحس بر آنان
 گماشت. آن گاه آن قوم را در آن حال زمینگیر می دیدی.
 گویی که آنان تنه های درون پوشیده خرما بنان هستند
 ﴿۷﴾ پس آیا از آنان هیچ اثری بازمانده می بینی ﴿۸﴾

سُورَةُ الْحَاقَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَاقَّةُ ﴿۱﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۲﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۳﴾
 كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿۴﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا
 بِالطَّاغِيَةِ ﴿۵﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿۶﴾
 سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا ﴿۷﴾
 فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ حَاوِيَةٍ ﴿۸﴾
 فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿۹﴾

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكْتُ بِالْخَطِئَةِ
 ۹ فَعَصُوا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَاخَذَهُمْ اَخَذَةً رَابِيَةً ۱۰ اِنَّا
 لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ۱۱ لِنَجْعَلَهَا
 لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا اُذُنٌ وَّاعِيَةٌ ۱۲ فَاِذَا نُفِخَ فِي
 الصُّورِ نَفْحَةٌ وَاحِدَةٌ ۱۳ وَحُمِلَتِ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ
 فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ۱۴ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۱۵
 وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ ۱۶ وَالْمَلِكُ عَلَى
 اَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَةٌ
 ۱۷ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ۱۸ فَاَمَّا
 مَنْ اُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَاؤُمُ اقْرَءُوا
 كِتَابِيَةَ ۱۹ اِنِّي ظَنَنْتُ اَنِّي مُلْقٍ حِسَابِيَةَ ۲۰ فَهُوَ فِي
 عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ۲۱ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۲۲ قُطُوفُهَا
 دَانِيَةٌ ۲۳ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا اَسْلَفْتُمْ فِي الْاَيَّامِ
 الْخَالِيَةِ ۲۴ وَاَمَّا مَنْ اُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ
 يَلَيْتَنِي لَمْ اُوتَ كِتَابِيَةَ ۲۵ وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَةَ ۲۶
 يَلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ۲۷ مَا اَغْنَى عَنِّي مَالِيَةَ ۲۸
 هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَةَ ۲۹ خُذُوهُ فَعُلُّوهُ ۳۰ ثُمَّ
 الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ۳۱ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ
 ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ۳۲ اِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيمِ
 ۳۳ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۳۴

و فرعون و پیشینیانش و [اهل] شهرهای نگونسار مرتکب
 گناه شدند ﴿۹﴾ سپس از [فرمان] رسول پروردگارشان
 سرپیچی کردند، آن گاه [خداوند] به مؤاخذه‌ای سخت
 آنان را فرو گرفت ﴿۱۰﴾ ما هنگامی که آب طغیان کرد
 شما را برکشتی روان سوار کردیم ﴿۱۱﴾ تا آن را برایتان

پندی قرار دهیم و گوسهایی فراگیر آن را به خاطر بسپارند
 ﴿۱۲﴾ و چون به یک بار در صور دمیده شود ﴿۱۳﴾ و
 زمین و کوه‌ها برداشته شوند، سپس یکباره درهم کوبیده
 شوند ﴿۱۴﴾ پس آن روز قیامت وقوع یابد ﴿۱۵﴾ و
 آسمان بشکافد. که آن در چنان روزی سست پیوند است
 ﴿۱۶﴾ و فرشتگان بر کناره‌های آن خواهند بود. و آن روز
 هشت [تن از فرشتگان] عرش پروردگارت را بر فرازشان بر
 می‌دارند ﴿۱۷﴾ در آن روز پیش آورده می‌شوید. از [کار
 و بارتان] هیچ نهفته‌ای نهان نمی‌ماند ﴿۱۸﴾ پس اما کسی
 که کارنامه‌اش به دست راست او داده شود، می‌گوید:
 بگیریید کارنامه‌ام را بخوانید ﴿۱۹﴾ من یقین داشتم که من
 به حسابم خواهم رسید ﴿۲۰﴾ پس او در زندگانی
 پسندیده‌ای خواهد بود ﴿۲۱﴾ در بهشتی برین ﴿۲۲﴾ که
 میوه‌اش دسترس است ﴿۲۳﴾ به [پاداش] آنچه در
 روزگاران گذشته پیش فرستاده‌اید، گوارا بخورید و
 بیاشامید ﴿۲۴﴾ و اما کسی که کارنامه‌اش به دست چپ او
 داده شود، گوید: ای کاش کارنامه‌ام به من داده نمی‌شد
 ﴿۲۵﴾ و نمی‌دانستم حساب [کارم] چیست ﴿۲۶﴾ ای
 کاش مرگ یکسره کننده بود ﴿۲۷﴾ مالم در حق من
 سودی نبخشید ﴿۲۸﴾ فرمانروایی‌ام از [دست] من رفت [و
 نابود شد] ﴿۲۹﴾ [به فرشتگان گفته شود:] او را بگیرید و
 [به گردن] او طوق اندازید ﴿۳۰﴾ سپس او را به دوزخ
 افکنید ﴿۳۱﴾ آن گاه او را در زنجیری که طولش هفتاد
 گز است در بند کشید ﴿۳۲﴾ بی گمان او به خداوند
 بزرگ ایمان نمی‌آورد ﴿۳۳﴾ و [مردم را] بر خوراک
 دادن بینوا ترغیب نمی‌کرد ﴿۳۴﴾

پس او امروز اینجا خویشاوندی ندارد ﴿۳۵﴾ و خوراکی [هم] جز از زردابه ندارد ﴿۳۶﴾ جز گناهکاران آن را نخورند. ﴿۳۷﴾ پس به آنچه می بینید سوگند یاد می کنم ﴿۳۸﴾ و [نیز] به آنچه نمی بینید ﴿۳۹﴾ بی گمان آن بر خواننده فرستاده ای گرانقدر [از فرشتگان] است ﴿۴۰﴾ و آن گفته شاعر نیست. اندکی ایمان می آورید ﴿۴۱﴾ و گفته کاهن [هم] نیست. اندکی پند می پذیرید ﴿۴۲﴾ از سوی پروردگار جهانیان فروفرستاده شده است ﴿۴۳﴾ و اگر سخنانی بر ما بر می بست ﴿۴۴﴾ بی گمان از او به سختی انتقام می گرفتیم ﴿۴۵﴾ سپس بند دلش را می گسستیم ﴿۴۶﴾ پس هیچ کس از شما باز دارنده [کیفر ما] از او نیست ﴿۴۷﴾ و بی گمان آن پندی برای پرهیزگاران است ﴿۴۸﴾ و ما به یقین می دانیم که برخی از شما تکذیب کننده اید ﴿۴۹﴾ و آن [پیام] بر کافران مایه حسرتی است ﴿۵۰﴾ و آن «حقّ الیقین» است ﴿۵۱﴾ پس نام پروردگار بزرگ را به پاکی یاد کن ﴿۵۲﴾

سوره معارج

به نام خداوند بخشنده مهربان

خواهنده ای عذابی وقوع یافتنی برای کافران طلب کرد ﴿۱﴾ آن هیچ باز دارنده ای ندارد ﴿۲﴾ از سوی خداوند صاحب مراتب می آید ﴿۳﴾ فرشتگان و [نیز] روح در روزی که میزانش پناه هزار سال است، به سوی او فرا می روند ﴿۴﴾ پس به صبری نیکو بردباری ورز ﴿۵﴾ آنان آن [روز] را دور می بینند ﴿۶﴾ و [ما] آن را نزدیک می بینیم ﴿۷﴾ روزی که آسمان مانند مس گداخته شود ﴿۸﴾ و کوه ها مانند پشم رنگین شوند ﴿۹﴾ و خویشاوندی از [حال] خویشاوندی دیگر نپرسد ﴿۱۰﴾

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿۳۵﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غُسْلَيْنِ ﴿۳۶﴾ لَا يَأْكُلُهُوَ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿۳۷﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَا تُبْصَرُونَ ﴿۳۸﴾ وَمَا لَا تُبْصَرُونَ ﴿۳۹﴾ إِنَّهُ وَلَقَوْلِ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿۴۰﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿۴۱﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَذْكُرُونَ ﴿۴۲﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ ﴿۴۴﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿۴۵﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿۴۶﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿۴۷﴾ وَإِنَّهُ لَتَذِكْرٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۴۸﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ ﴿۴۹﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ وَلَئِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿۵۱﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۵۲﴾

سُورَةُ الْمَعَارِجِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿۱﴾ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُوَ دَافِعٌ ﴿۲﴾ مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿۳﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿۴﴾ فَأَصْبَرَ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿۵﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ وَبَعِيدًا ﴿۶﴾ وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿۷﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ﴿۸﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿۹﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿۱۰﴾

يُبْصِرُونَهُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ
يَوْمِئِذٍ بَنِيهِ ۖ وَصَحْبَتَهُ ۖ وَأَخِيهِ ۚ وَقَصِيلَتِهِ
الَّتِي تُتْوِيهِ ۚ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ۚ
كَلَّا إِنَّهَا لَظَىٰ ۖ نَزَّاعَةً لِلشَّوَىٰ ۖ تَدْعُوا مَنْ
أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ۖ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ۚ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ
هَلُوعًا ۚ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ
مَنُوعًا ۚ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ۚ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ
دَائِمُونَ ۚ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ۚ
لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۚ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ
ۚ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ۚ إِنَّ
عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ۚ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ۚ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ۚ فَمَنْ أَتَّبَعَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ۚ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ۚ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ
ۚ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۚ أُولَٰئِكَ
فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ۚ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قَبْلَكَ
مُهْطِعِينَ ۚ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ۚ
أَيُطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ۚ كَلَّا
إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُونَ ۚ

[خویشاوندان] به آنان نمایانده شوند. گناهکار آرزو کند
که فرزندان خود را بلاگردان عذاب آن روز قرار دهد
﴿۱۱﴾ و زنش را و برادرش را ﴿۱۲﴾ و عشیره‌اش را که به
او مأوی می‌دهد ﴿۱۳﴾ و [نیز] هر کس که در زمین است،
همگی را. سپس [این کار] او را برهاند ﴿۱۴﴾ چنین نیست.
آن [آتش] زبانه زن است ﴿۱۵﴾ برکننده پوست سر
﴿۱۶﴾ کسی را که پشت کرده و روی گردانده است، فرا
می‌خواند ﴿۱۷﴾ و [نیز کسی را که] گرد آورد و نگاه
داشت ﴿۱۸﴾ به راستی که انسان ناشکیبا آفریده شده است
﴿۱۹﴾ هر گاه به او مصیبت رسد، نگران ﴿۲۰﴾ و چون
آسایشی به او رسد، بخیل. ﴿۲۱﴾ مگر نمازگزاران ﴿۲۲﴾
همان کسانی که بر نمازشان پی گیرند ﴿۲۳﴾ و کسانی که
در مالهایشان حقی معین است ﴿۲۴﴾ برای گدا و محروم
﴿۲۵﴾ و کسانی که روز جزا را تصدیق می‌کنند ﴿۲۶﴾ و
آنان که از عذاب پروردگارشان ترسانند ﴿۲۷﴾ بی گمان
عذاب پروردگارشان ایمنی ناپذیر است ﴿۲۸﴾ و کسانی
که شرمگاههایشان را [پاک] نگاه می‌دارند ﴿۲۹﴾ مگر از
همسرانشان یا ملک یمینهایشان، که [در این صورت] آنان
نکوهش ناپذیرند ﴿۳۰﴾ آن گاه اگر کسی جز این را
بجوید، آناند که تجاوزکارند ﴿۳۱﴾ و کسانی که آنان
امانتها و عهدشان را رعایت می‌کنند ﴿۳۲﴾ و کسانی که
به شهادتهای خود پایبندند ﴿۳۳﴾ و کسانی که آنان بر
نمازهایشان محافظت می‌کنند ﴿۳۴﴾ اینان در باغهایی
گرامی داشته می‌شوند ﴿۳۵﴾ پس کافران را چه شده است
که به سوی تو شتابانند؟ ﴿۳۶﴾ گروه گروه از راست و از
چپ ﴿۳۷﴾ آیا هر یک از آنان طمع می‌ورزد که به بهشت
پر ناز و نعمت در آورده شود؟ ﴿۳۸﴾ چنین نیست. ما آنان
را از آنچه می‌دانند آفریده‌ایم ﴿۳۹﴾

فَلَا أَقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ ﴿۴۰﴾
 عَلَى أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾
 فَذَرَهُمْ يَحْضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي
 يُوعَدُونَ ﴿۴۲﴾ يَوْمَ يُخْرِجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا
 كَأَنَّهُمْ إِلَى نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿۴۳﴾ خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ
 تَرَهِقُهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۴۴﴾

سُورَةُ نُوحٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ
 مُبِينٌ ﴿۲﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ﴿۳﴾ يَغْفِرُ
 لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى إِنَّ
 أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۴﴾ قَالَ
 رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿۵﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ
 دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿۶﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ
 جَعَلُوا أَصْبَعَهُمْ فِيْ عَادَانِهِمْ وَأَسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ
 وَأَصْرُوا وَأَسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿۷﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ
 جِهَارًا ﴿۸﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا
 ﴿۹﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾

پس به پروردگار مشرقها و مغربها سوگند یاد می کنم که ما
 توانایم ﴿۴۰﴾ بر آنکه بهتر از آنان جایگزین کنیم و ما
 ناتوان نیستیم ﴿۴۱﴾ پس [ای پیامبر] بگذارشان که
 ژاژخایی کنند و سرگرم باشند تا آنکه به آن روزشان که
 وعده داده می شوند، برسند ﴿۴۲﴾ روزی که از گورها
 شتابان بیرون آیند که گویی آنان به سوی نشانه ای می دوند
 ﴿۴۳﴾ [در حالتی که] خواری بر دیدگان نشان نمایان شده،
 ذلت آنان را فراگیرد. این است آن روزی که [به آنان]
 وعده داده می شد ﴿۴۴﴾.

سوره نوح

به نام خداوند بخشنده مهربان

به راستی که ما نوح را به سوی قومش فرستادیم [با این
 پیام] که: قومت را پیش از آنکه عذابی دردناک به آنان
 برسد، هشدار ده ﴿۱﴾ گفت: ای قوم من، بی گمان من
 برای شما بیم دهنده آشکارم ﴿۲﴾ [با این دعوت] که: خدا
 را بندگی کنید و از او پروا بدارید و از من فرمان برید
 ﴿۳﴾ تا [برخی] از گناهانتان را برای شما بیامزد و [اجل]
 شما را تا وقتی مقرر بازپس اندازد. بی گمان اگر می دانید،
 وقت مقرر الهی چون فرا رسد، بازپس داشته نمی شود ﴿۴﴾
 گفت: پروردگارا، به راستی که من قوم خویش را شب و
 روز [به سوی فرمان تو] فرا خواندم ﴿۵﴾ ولی دعوت من
 در حق آنان جز گریز نیفزود ﴿۶﴾ و هر گاه که من آنان را
 فراخواندم تا آنان را بیامری، انگشتانشان را در گوشه اشان
 نهادند و جامه هاشان را [به خود] پیچیدند و پای فشردند و
 سخت کبر ورزیدند ﴿۷﴾ آن گاه من به آوازی بلند
 (آشکارا) آنان را دعوت کردم ﴿۸﴾ سپس [دعوت را]
 برای آنان آشکار ساختم و [آن را] نهانی با آنان به راز
 نهادم ﴿۹﴾ سپس گفتم: از پروردگارتان آمرزش بخواهید.
 بی گمان او بس آمرزنده است ﴿۱۰﴾

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُمْ
بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ
خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ
الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَاللَّهُ أَتَبَّكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا
﴿١٨﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِيَتَسَلَّكُوا
مِنْهَا سُبُلًا فَجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي
وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾
وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ
وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا
﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا
﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا
لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ
عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ
يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ
اغْفِرْ لِي وَلِوَلَدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

﴿٢٨﴾

تا [باران] آسمان را پیاپی [و فراوان] بر شما فرو ریزد ﴿۱۱﴾
و تا شما را با [بخشیدن] اموال و فرزندان مدد رساند و به
شما باغها دهد و برایتان رودها پدید آورد ﴿۱۲﴾ شما را
چه شده است که برای خداوند بزرگی [و شکوه] قایل
نمی‌شوید؟ ﴿۱۳﴾ حال آنکه شما را گونه‌گون آفریده
است؟ ﴿۱۴﴾ آیا نمی‌بینید، چگونه خداوند هفت آسمان
را تو بر تو آفریده است؟ ﴿۱۵﴾ و ماه را در میان آنها پرتو
افشان قرار داد و خورشید را درخشانده ساخت ﴿۱۶﴾ و
خداوند به رویاندنی [شگرف] شما را از زمین رویاند
﴿۱۷﴾ سپس شما را به آن باز می‌گرداند و به بیرون
آوردنی [شگرف]، شما را بیرون می‌آورد ﴿۱۸﴾ و
خداوند زمین را برایتان گسترده ساخت ﴿۱۹﴾ تا در آن
راه‌های فراخ در پیش گیرید ﴿۲۰﴾ نوح گفت:
پروردگارا، بی گمان آنان از من نافرمانی کردند و از کسی
پیروی کردند که مال و فرزندش جز زیان [در حق] او
نیفزوده است ﴿۲۱﴾ و [آن پیشوایان] دست به نیرنگی بس
بزرگ زدند ﴿۲۲﴾ و گفتند: معبوداتان را رها نکنید و
«ود» و «سواع» و «یغوث» و «یعوق» و «نسر» را و نگذارید
﴿۲۳﴾ و به راستی بسیاری را گمراه کردند و به ستمگران
جز گمراهی می‌فزای ﴿۲۴﴾ به [سزای] گناهانشان غرق
شدند، سپس به آتش [جهنم] در آورده شدند. و برای خود
در برابر خداوند یاورانی نیافتند ﴿۲۵﴾ و نوح گفت:
پروردگارا، بر روی زمین از کافران هیچ کسی را باقی
نگذار ﴿۲۶﴾ چرا که اگر تو آنان را باقی گذاری،
بندگان را گمراه سازند و جز بدکار ناسپاس به بار
نخواهند آورد ﴿۲۷﴾ پروردگارا، مرا و پدر و مادرم را و
هر آن کس را که مؤمن به خانها در آید و مردان مؤمن و
زنان مؤمن را بیمارز و ستمکاران را جز نابودی می‌فزای
﴿۲۸﴾

سُورَةُ الْجِنِّ

سوره جن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا
 سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ
 وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدُّ رَبِّنَا مَا
 اتَّخَذَ صَحَابَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا
 عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَّنْ تَقُولَ الْإِنْسُ
 وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ
 الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾
 وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾
 وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلَكَّتْ حَرَسًا شَدِيدًا
 وَشُهَبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدَ لِّلسَّمْعِ فَمَنْ
 يَسْمَعُ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شُهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي
 أَشَرُّ أُرِيدَ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا
 ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ
 قِدْدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَّنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ
 نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ
 فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: به من وحی شده است که گروهی از جنیان [به قرآن]
 گوش فرا دادند، آن گاه گفتند: بی گمان قرآنی شکفت
 شنیدیم ﴿۱﴾ که به سوی راستی راه می نماید پس به آن
 ایمان آوردیم و هرگز کسی را با پروردگار خویش
 شریک نمی آوریم ﴿۲﴾ و [می دانیم] آنکه شأن و شکوه
 پروردگارمان بس بلند است. همسری و فرزندی برنگرفته
 است ﴿۳﴾ و [می دانیم] آنکه کم خردان ما در حق خداوند
 سخن نادرست می گویند ﴿۴﴾ و ما گمان می کردیم که
 آدمی و پری هرگز بر خداوند دروغ نمی بندند ﴿۵﴾ و
 آنکه کسانی از آدمیان به کسانی از جنیان پناه می بردند و
 [با این کار] بر سرکشی آنان افزودند ﴿۶﴾ و آنان- چنان
 که شما پنداشتید- گمان کردند که خداوند هرگز کسی را
 [به نبوت] بر نمی انگیزد ﴿۷﴾ و آنکه ما رو به سوی آسمان
 نهادیم و آن را چنان یافتیم که از محافظانی نیرومند و
 شهابهایی پر شده است ﴿۸﴾ و آنکه ما برای [دزدیده]
 شنیدن [خبر] به نشستگاههایی می نشستیم. [اما] اگر کسی
 اینک گوش فرا دهد برای خویش شهابی آماده می یابد
 ﴿۹﴾ و اینکه ما نمی دانیم آیا برای زمینیان شرّ اراده شده یا
 اینکه پروردگارشان درباره آنان خیر و هدایت خواسته
 است ﴿۱۰﴾ و اینکه در میان ما گروهی صالح و گروهی
 [دیگر] جز این اند. ما گروههایی گوناگون هستیم ﴿۱۱﴾ و
 اینکه ما یقین داریم که هرگز در زمین گزیری از خداوند
 نداریم و هرگز با گریز، از او راه به جایی نتوانیم برد
 ﴿۱۲﴾ و اینکه چون [ندای] هدایت را شنیدیم، به آن ایمان
 آوردیم، پس کسی که به پروردگارش ایمان آورد از هیچ
 نقصان و ستمی بیمناک نباشد ﴿۱۳﴾

وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ اسْتَفْتَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَهُمْ مَاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضَعُفٌ نَاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أُدرِىَ أَقْرَبُ مِمَّا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولًا رِسَالَتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

و آنکه گروهی از ما فرمانبردار و جمعی از ما گناهکارند. پس کسانی که اسلام آورند، اینانند که راه راست را می‌جویند ﴿۱۴﴾ و اما گناهکاران، آتش افروز جهنم‌اند ﴿۱۵﴾ و اینکه اگر [بنی آدم] بر شیوه [راستین اسلام] پایدار می‌ماندند به آنان آب [و امکاناتی] بسیار بهره می‌دادیم ﴿۱۶﴾ تا ایشان را در آن بیازماییم و هر کس که از یاد کرد پروردگارش روی بربابد [خداوند] او را به عذابی سخت در آورد. ﴿۱۷﴾ و آنکه مساجد خاص خداوند است. پس کسی دیگر را با خداوند [به نیایش] بخوانید ﴿۱۸﴾ و آنکه چون بنده خداوند باز ایستاد تا او را به [نیایش] بخواند، نزدیک بود که [جنیان] پر ازدحام بر او هجوم آورند ﴿۱۹﴾ بگو: فقط پروردگارم را [به نیایش] می‌خوانم. و کسی را با او شریک نمی‌آورم ﴿۲۰﴾ بگو: من توان زیان رساندن و الزام شما به راه راست را ندارم ﴿۲۱﴾ بگو: کسی مرا از [کیفر] خداوند پناه ندهد. و هرگز پشت و پناهی جز او نیابم ﴿۲۲﴾ بلکه تنها [می‌توانم] پیامی از جانب خداوند و رسالت‌های او را به انجام رسانم و هر کس از [فرمان] خداوند و رسول او سرپیچی کند، بی‌گمان آتش جهنم را [کیفر] خواهد داشت که در آن جاودانه خواهد ماند ﴿۲۳﴾ [در نیابند مگر] زمانی که ببینند آنچه را که به آنان وعده داده‌اند. آن گاه خواهند دانست چه کسی کم یاورتر و اندک‌شمارتر است ﴿۲۴﴾ بگو: نمی‌دانم آیا آنچه که به شما وعده می‌دهند نزدیک است یا اینکه پروردگارم برایش می‌عادی مقرر می‌دارد؟ ﴿۲۵﴾ [پروردگارم] دانای غیب است. و کسی را بر غیب خویش آگاه نمی‌سازد ﴿۲۶﴾ مگر کسانی از رسولانی را که خود پسندد. که او پیشاپیش و پشت سر او نگهبانی رهسپار می‌کند ﴿۲۷﴾ تا معلوم بدارد که رسالت‌های پروردگارش را به انجام رسانده‌اند. و [خداوند] به آنچه که در نزد آنان است، احاطه دارد و با شمارش همه چیز را بر شمرده است ﴿۲۸﴾.

سُورَةُ الْمُزَّمِّلِ

سوره مزمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَتَأْتِيهَا الْمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ فُمُ اللَّيْلِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ أَوْ
 أَنْقَضَ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ
 تَرْتِيلًا ﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ
 نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ فِي
 النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾ وَادْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ
 إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ﴿٨﴾ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَأَهْجُرْهُمْ
 هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾ وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِيَ النَّعْمَةِ
 وَمَهْلَهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾
 وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ
 الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيرًا مَّهِيلًا ﴿١٤﴾ إِنَّا
 أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا
 إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ
 فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ
 كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾ السَّمَاءُ
 مُنْفَطِرٌ بِهِ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ﴿١٨﴾ إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ
 فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَى رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

ای جامه به خود پیچیده ﴿۱﴾ شب را زنده بدار مگر
 اندکی [از آن را] ﴿۲﴾ یک نیمه‌اش [را زنده بدار] یا
 اندکی از آن [هم] بکاه ﴿۳﴾ یا اندکی بر آن بیفزای. و قرآن
 را چنان که باید شمرده و شیوا بخوان ﴿۴﴾ ما سخنی
 دشوار بر تو نازل خواهیم کرد ﴿۵﴾ به یقین شب
 زنده‌داری در سازگاری زبان و دل مؤثرتر و در سخن
 استوارتر است ﴿۶﴾ تو در روز مشغله بسیار داری ﴿۷﴾ و
 نام پروردگارت را یاد کن و چنان که باید رو به سوی او
 [از همه چیز] دل بکن ﴿۸﴾ پروردگار مشرق و مغرب، که
 هیچ معبود [راستینی] جز او نیست. پس او را کارساز [خود]
 گیر ﴿۹﴾ و بر آنچه می‌گویند، شکیا باش و آنان را به
 شیوه‌ای نیک ترک گوی ﴿۱۰﴾ و مرا با دروغ انگاران بر
 خوردار از آسایش تنها بگذار. و اندکی به آنان مهلت ده
 ﴿۱۱﴾ بی گمان نزد ما زنجیرهای کلان و دوزخ افروخته
 هست ﴿۱۲﴾ و خوراکی گلوگیر و عذابی دردناک
 ﴿۱۳﴾ روزی که زمین و کوه‌ها بجنبند و کوه‌ها شن
 پشته‌ای از هم پاشیده گردد ﴿۱۴﴾ به یقین ما رسولی گواه
 بر شما به سويتان فرستادیم. چنان که به سوی فرعون [نیز]
 رسولی فرستادیم ﴿۱۵﴾ آن گاه فرعون از [فرمان] آن
 رسول سرپیچی کرد. و او را به سختی فرو گرفتیم ﴿۱۶﴾
 پس اگر کفر ورزید از روزی که کودکان را پیر گرداند
 چگونه ایمن خواهید شد؟ ﴿۱۷﴾ آسمان در آن روز
 شکافته گردد. وعده او شدنی است ﴿۱۸﴾ این پندی
 است، پس هر کس که خواهد به سوی پروردگارش راهی
 در پیش بگیرد ﴿۱۹﴾

وَإِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلَاثِ اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ أَن لَّنْ نُحْصِيَهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ وَءَاخِرُونَ يَضُرُّونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ وَءَاخِرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِن خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمَ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

﴿۲۰﴾

بی گمان پروردگارت می داند که تو نزدیک به دو سوم شب و یک دوم آن و یک سوم آن را [برای عبادت] بر می خیزی و [نیز] جمعی از آنان که همراه تو هستند و خداوند شب و روز را می سنجد. معلوم داشت که شما نمی توانید به آن پایبند باشید. لذا از شما در گذشت. پس آنچه میسر باشد از قرآن بخوانید. معلوم داشت که برخی از شما بیمار خواهند بود و دیگریانی هم در زمین سفر می کنند. که از فضل خدا می جویند. و دیگریانی که در راه خدا کارزار می کنند. پس آنچه میسر باشد از آن بخوانید. و نماز بر پای دارید و زکات بپردازید و به خداوند قرض الحسنه بدهید. و کارهای نیکی را که برای خودتان پیش می فرستید، آن را نزد خداوند به اعتبار پاداش بهتر و بزرگتر می یابید. و از خداوند آمرزش بخواهید. که خداوند آمرزگار مهربان است ﴿۲۰﴾.

سوره مدثر

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای جامه به خود پیچیده ﴿۱﴾ برخیز و هشدار ده ﴿۲﴾ و پروردگارت را به بزرگی یاد کن ﴿۳﴾ و لباسهایت را پاکیزه بدار ﴿۴﴾ و پلیدی را دور ساز ﴿۵﴾ و نباید چیزی افزون خواهانه بدهی ﴿۶﴾ و برای [حکم] پروردگارت شکبیا باش ﴿۷﴾ پس چون در صور دمیده شود ﴿۸﴾ آن روز هنگامه ای دشوار است ﴿۹﴾ بر کافران [زمانی] آسان نیست ﴿۱۰﴾ مرا با کسی بگذار که [او را] تنها آفریده ام ﴿۱۱﴾ و برایش مالی فراوان قرار داده ام ﴿۱۲﴾ و فرزندان حاضر. ﴿۱۳﴾ و بسیار به او میدان [و امکان] دادم ﴿۱۴﴾ باز طمع می ورزد که افزون سازم ﴿۱۵﴾ چنین نیست. بی گمان او در حق آیات ما ستیزه جو بود ﴿۱۶﴾ او را [به کار] سختی خواهیم گمارد ﴿۱۷﴾

سُورَةُ الْمُذْثِرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الْمُذْثِرُ ﴿١﴾ فُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿١٠﴾ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿١٣﴾ وَمَهْدَتْ لَهُ تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَظْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾ سَأَرْهِفُهُ صَعُودًا ﴿١٧﴾

إِنَّهُ وَفَكَرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرٌ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَاحَةٌ لِلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةُ عَشْرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّادَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَالصُّبْحِ إِذَا أَصْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لَمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمِ الْمَسْكِينِ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَحْضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّى أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

او چرا که او اندیشه کرد و سنجید ﴿۱۸﴾ پس نفرین بر او باد چگونه سنجید؟ ﴿۱۹﴾ باز نفرین بر او باد چگونه سنجید؟ ﴿۲۰﴾ سپس نگریست ﴿۲۱﴾ آن گاه روترش کرد و پیشانی درهم کشید ﴿۲۲﴾ سپس پشت کرد و کبر ورزید ﴿۲۳﴾ آن گاه گفت: این جز جادویی پیشینه‌دار نیست ﴿۲۴﴾ آن جز گفته بشر نیست. ﴿۲۵﴾ او را به دوزخ در خواهم آورد ﴿۲۶﴾ چه چیز تو را آگاه ساخت که دوزخ چیست؟ ﴿۲۷﴾ نه باقی می‌گذارد و نه رها می‌کند ﴿۲۸﴾ سوزاننده انسانهاست ﴿۲۹﴾ بر آن نوزده [کس] گمارده شده‌اند ﴿۳۰﴾ و جز فرشتگان را موکلان آتش [دوزخ] نساخته‌ایم. و شمار آنان را برای کافران جز آزمون قرار نداده‌ایم. تا اهل کتاب یقین حاصل کنند. و تا مؤمنان مؤمن‌تر شوند و تا اهل کتاب و مؤمنان شک نکنند. و تا بیمار دلان و کافران بگویند: خداوند به این مثل چه خواسته است؟ خداوند بدینسان هر کس را که بخواهد گمراه می‌سازد و هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند. و [شمار] سپاهیان پروردگارت را جز او [کس] نمی‌داند. و این جز پندی برای بشر نیست ﴿۳۱﴾ چنین نیست [که راهی برای انکارش بیاید] سوگند به ماه ﴿۳۲﴾ و به شب چون پشت کند ﴿۳۳﴾ و به صبح چون روشن شود ﴿۳۴﴾ که آن [دوزخ] یکی از [چیزهای] سترگ است ﴿۳۵﴾ برای انسانها هشدار دهنده است ﴿۳۶﴾ برای کسی از شما که بخواهد [در راه ایمان] گام پیش نهد یا پس ماند ﴿۳۷﴾ هر کس در گرو عملکرد خویش است ﴿۳۸﴾ مگر نیکبختان ﴿۳۹﴾ در باغهای [بهشتی] خواهند بود. از همدیگر می‌پرسند ﴿۴۰﴾ از بزهکاران: ﴿۴۱﴾ چه چیز شما را به دوزخ در آورد؟ ﴿۴۲﴾ گویند: از نمازگزاران نبودیم ﴿۴۳﴾ و به بینوا خوراک نمی‌دادیم ﴿۴۴﴾ و با ژاژخایان [به انکار] ژاژخایی می‌کردیم ﴿۴۵﴾ و روز جزا را دروغ می‌انگاشتیم ﴿۴۶﴾ تا اینکه مرگ به سراغمان آمد ﴿۴۷﴾

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ
التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾
فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ
يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنْشَرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿٥٣﴾
كَلَّا إِنَّهُ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾ وَمَا
يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ
الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

سُورَةُ الْقِيَامَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَمَةِ ﴿١﴾ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ
اللَّوَامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَلَّنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿٣﴾
بَلَىٰ قَدِيرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيدُ
الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿٥﴾ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ ﴿٦﴾
فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ
الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ
الْمَفَرُ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾
يُنَبِّئُوا الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ
الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٥﴾
لَا تُحَرِّكُ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٨﴾ ثُمَّ
إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿١٩﴾

آن گاه شفاعت کنندگان سودی به آنان نمی‌بخشد ﴿۴۸﴾ پس آنان را چه شده است که از پند رویگردانند ﴿۴۹﴾ گویی که آنان دراز گوشان رم کرده‌اند ﴿۵۰﴾ که از شیری گریخته باشند ﴿۵۱﴾ بلکه هر کس از آنان می‌خواهد که [به او] صحیفه‌هایی گشوده داده شود ﴿۵۲﴾ چنین نیست. بلکه از آخرت پروایی ندارند ﴿۵۳﴾ حاشا، حق این است که آن (قرآن) پندی است ﴿۵۴﴾ پس هر کس که خواهد آن را یاد کند ﴿۵۵﴾ و یاد نمی‌کنند مگر هنگامی که خدا خواسته باشد. اوست سزاوار پروا و اوست سزاوار آمرزش ﴿۵۶﴾.

سوره قیامه

به نام خداوند بخشنده مهربان

به روز قیامت سوگند یاد می‌کنم ﴿۱﴾ و به نفس نکوهشگر سوگند یاد می‌کنم ﴿۲﴾ آیا انسان می‌پندارد که استخوانهایش را گرد نیاوریم؟ ﴿۳﴾ آری. [چنین خواهیم کرد] در حالی که تواناییم بر آنکه [حتی] سرانگشتانش را [هم] یکسان سازیم. ﴿۴﴾ بلکه انسان می‌خواهد [در مهلتی که] فراوری خویش دارد، بد کاری کند ﴿۵﴾ می‌پرسد: روز قیامت چه زمانی است؟ ﴿۶﴾ آن گاه که چشم خیره شود ﴿۷﴾ و ماه تیره گردد ﴿۸﴾ و خورشید و ماه به هم آورده شود ﴿۹﴾ انسان آن روز گوید: راه گریز کجاست؟ ﴿۱۰﴾ نه. هیچ پناهی نیست ﴿۱۱﴾ در آن روز قرارگاه [انسان] به خواست پروردگار توست ﴿۱۲﴾ به انسان در آن روز به آنچه از پیش فرستاده و به آنچه باز پس گذاشته خبر داده می‌شود ﴿۱۳﴾ حق این است که انسان حاجتی بر [عملکرد] خویش است ﴿۱۴﴾ و اگر چه پوزشهایش را در میان آورد. ﴿۱۵﴾ زبان را به [تکرار] آن مجنابان تا به شتاب آن را [به خاطر بسپاری] ﴿۱۶﴾ جمعش و [آسان ساختن] خواندنش بر [عهده] ماست ﴿۱۷﴾ پس چون آن را [به زبان امین وحی] خواندیم، خواندن او را پی گیر ﴿۱۸﴾ سپس روشن ساختن آن بر [عهده] ماست ﴿۱۹﴾

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾
وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ﴿٢٣﴾ وَوُجُوهٌ
يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾ تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾ كَلَّا إِذَا
بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾
وَالْتَقَتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ
الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾ وَلَكِنْ كَذَّبَ
وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿٣٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ
فَأُولَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ﴿٣٥﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ
يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمْ يَكُ نَظْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ
كَانَ عُلُقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ
الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾ أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ
الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

سُورَةُ الْإِنْسَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ
شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ
أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا
هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّا
أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ
الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِّنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

چنین نیست [که شما می‌گویید]. شما دنیا را دوست
می‌دارید ﴿۲۰﴾ و آخرت را رها می‌کنید ﴿۲۱﴾ آن روز
چهره‌هایی تازه [و خرم] هستند ﴿۲۲﴾ نظاره گر به
پروردگارشان ﴿۲۳﴾ و آن روز چهره‌هایی درهم کشیده
هستند ﴿۲۴﴾ یقین دارند که مصیبتی کمر شکن به آنان
می‌رسانند ﴿۲۵﴾ چنین نیست [که می‌گویید] هنگامی که
[روح] به گلوگاهها برسد ﴿۲۶﴾ و گفته شود: چه کسی
افسونگر است؟ ﴿۲۷﴾ و به یقین داند که آن [هنگام] فراق
[از دنیا] است ﴿۲۸﴾ و هنگامه بالا گیرد ﴿۲۹﴾ در آن روز
همه را به نزد پروردگارت باز برند ﴿۳۰﴾ پس [دل بسته
دنیا] نه تصدیق کرد و نه نماز گزارد ﴿۳۱﴾ بلکه دروغ
انگاشت و روی گرداند ﴿۳۲﴾ سپس خرامان به نزد
خانواده‌اش رفت ﴿۳۳﴾ وای بر تو. باز وای بر تو ﴿۳۴﴾ باز
وای بر تو. وای بر تو ﴿۳۵﴾ آیا انسان می‌پندارد که بی
هدف رها می‌شود؟ ﴿۳۶﴾ آیا نطفه‌ای از منی نبود که [در
رحم] ریخته می‌شود ﴿۳۷﴾ آن گاه خون بسته‌ای بود که
[خداوند آن را] آفرید، سپس [آفرینش او را] استوار داشت
﴿۳۸﴾ آن گاه از آن دو زوج مرد و زن را پدید آورد
﴿۳۹﴾ آیا این [خدا] بر آنکه مردگان را زنده کند توانا
نیست؟ ﴿۴۰﴾

سوره انسان

به نام خداوند بخشنده مهربان

به راستی که بر انسان مدت زمانی گذشته است که چیزی
قابل ذکر نبود ﴿۱﴾ ما انسان را از نطفه‌ای آمیخته آفریدیم.
او را می‌آزماییم. و او را شنوای بینا گردانیدیم ﴿۲﴾ ما او را
به راه آوردیم. خواه سپاسگزار یا ناسپاس باشد ﴿۳﴾ ما
برای کافران زنجیرها و طوقها و آتشی افروخته آماده
کرده‌ایم ﴿۴﴾ به راستی نیکان از ساغری می‌نوشند که
آمیزه‌اش [آب چشمه] کافور است ﴿۵﴾

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾
يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾
وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا
وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ
مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبَّنَا
يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾ فَوَقَّعْنَاهُمُ اللَّهَ شَرَّ ذَلِكَ
الْيَوْمِ وَلَقَّعْنَاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾ وَجَزَّعْنَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا
جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ مُتَّكِئِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا
يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا ﴿١٣﴾ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ
ظِلَالُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ
بِثَانِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾ قَوَارِيرًا
مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا
كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا
﴿١٨﴾ وَيُطَوَّفُ عَلَيْهِمْ وَلَدُنْهُمْ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ
حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُورًا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ
نَعِيمًا وَمُلَكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ
وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوْا أَسَاوِرَ مِّنْ فِضَّةٍ وَسَقَلَهُمُ رَبُّهُمْ
شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ
سَعْيُكُمْ مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ
تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾ فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ
عَائِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

چشمه‌ای که بندگان خدا از آن می‌نوشند. آن را چنان که
باید روان می‌کنند ﴿۶﴾ به نذر وفا می‌کنند و از روزی که
شرش دامنگستر است، می‌ترسند ﴿۷﴾ و خوراک را - به
رغم دوست داشتنش - به بینوا و یتیم و اسیر می‌بخشند
﴿۸﴾ [می‌گویند:] جز این نیست که برای کسب خشنودی
خداوند به شما خوراک می‌دهیم. از شما پاداشی و سپاسی
نمی‌خواهیم ﴿۹﴾ ما در روزی که [رویها] ترش شوند و
بس دشوار است از پروردگاران می‌ترسیم ﴿۱۰﴾ پس
خداوند آنان را از شر آن روز حفظ کرد و به آنان خرمی و
سرور رساند ﴿۱۱﴾ و به [پاداش] آنکه شکیبایی ورزیدند.
باغ و ابریشمی [بهشتی] به آنان پاداش داد ﴿۱۲﴾ در آنجا
بر تختها تکیه داده‌اند. در آنجا [حرارت] خورشیدی و
سرمایی تند [به خود] نبینند ﴿۱۳﴾ سایه‌هایش بر آنان از
نزدیک پرتو افکند و میوه‌هایش بسیار در دسترس قرار داده
شود ﴿۱۴﴾ و بر آنان آوندهایی نقره‌ای و جامه‌ایی که
آبگینه‌اند، گردانده شود ﴿۱۵﴾ آبگینه‌هایی از نقره که آن
را به اندازه اندازه گیری کرده‌اند ﴿۱۶﴾ و در آنجا از ساغر
شرابی که آمیزه‌اش زنجبیل است نوشانده می‌شوند ﴿۱۷﴾
چشمه‌ای در آنجا هست که سلسبیل نامیده می‌شود ﴿۱۸﴾
نوجوانانی جاودانه بر آنان رفت و آمد می‌کنند. چون آنان
را ببینی. آنان را مرواریدی از رشته افشانده می‌پنداری
﴿۱۹﴾ و چون بنگری، نعمت بسیار و فرمانروایی بزرگی
می‌بینی ﴿۲۰﴾ بر آنان پوششهایی سبز از ابریشم نازک و
ابریشم سبتر است و با دستبندهایی از نقره آراسته شده‌اند و
پروردگارشان شرابی پاکیزه به آنان خواهد نوشاند ﴿۲۱﴾
این [نعمتها] به عنوان جزای اعمالتان است. و تلاشتان
پذیرفته شده است ﴿۲۲﴾ ما میم که قرآن را به تدریج بر تو
نازل کردیم ﴿۲۳﴾ پس برای حکم پروردگارت شکیبا
باش و از گناهکار یا ناسپاسی از آنان فرمان مبر ﴿۲۴﴾ و
نام پروردگارت را صبح و شام یاد کن ﴿۲۵﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَوَسِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُجِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَأَلْصَقَتْ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَالنَّدِيرَاتِ نَشْرًا ﴿٣﴾ فَأَلْفَرِقَتْ فَرَقًا ﴿٤﴾ فَأَلْمَلَقِيَتْ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُدْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ فَإِذَا الْتُجُومٌ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِيتَتْ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُنَبِّئُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

و [در بخشی] از شب برایش نماز بگزار و در بخش بلندی از شب او را به پاکی یاد کن ﴿۲۶﴾ اینان دنیا را دوست می‌دارند و روزی گران [را که در پیش دارند] پشت سر خویش می‌افکنند ﴿۲۷﴾ ما آنان را آفریده‌ایم و پیوندشان را استوار داشته‌ایم و اگر بخواهیم مانند آنان را چنان که باید جایگزین می‌کنیم ﴿۲۸﴾ بی گمان این پندی است. پس هر کس که بخواهد به سوی پروردگارش راهی [در پیش] گیرد ﴿۲۹﴾ و نمی‌خواهید مگر آنکه خدا بخواهد. بی گمان خداوند دانای فرزانه است ﴿۳۰﴾ هر کس را که بخواهد مشمول رحمت خود می‌گرداند. و برای ستمکاران عذابی دردناک آماده کرده است ﴿۳۱﴾.

سوره مرسلات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به فرشتگان پیام آور خوشی ﴿۱﴾ و به فرشتگان چون تندبادهای سخت ﴿۲﴾ و به فرشتگانی که [آثارشان را] چنان که باید [در میان مردم] می‌پراکنند ﴿۳﴾ و فرشتگان جدا کننده [حق از باطل] ﴿۴﴾ و به فرشتگان فرود آورنده وحی ﴿۵﴾ برای اتمام حجت یا هشدار. ﴿۶﴾ بی گمان آنچه به شما وعده می‌دهند، وقوع می‌یابد ﴿۷﴾ پس هنگامی که ستارگان تیره [و تاریک] می‌شوند ﴿۸﴾ و هنگامی که آسمان شکافته می‌شود ﴿۹﴾ و هنگامی که کوه‌ها بر باد روند ﴿۱۰﴾ و هنگامی که رسولان برای میعاد معین گرد آورده شوند ﴿۱۱﴾ برای کدامین روز باز داشته شده‌اند؟ ﴿۱۲﴾ برای روز داوری ﴿۱۳﴾ تو از کجا دانی که روز داوری چیست؟ ﴿۱۴﴾ در آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۱۵﴾ آیا پیشینیان را نابود نکرده‌ایم؟ ﴿۱۶﴾ آن گاه پسینیان را در پی آنان می‌آوریم ﴿۱۷﴾ با گناهکاران بدینسان رفتار می‌کنیم ﴿۱۸﴾ در آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۱۹﴾

أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ أَنْظِلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِءُ تُكْذِبُونَ ﴿٢٩﴾ أَنْظِلِقُوا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْلَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُ جُمِلَتْ صِفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوْكَةٍ مِّمَّا يَشْتَهِونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ تُجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

آیا شما را از آبی ناچیز نیافریده‌ایم ﴿۲۰﴾ آن گاه آن را در جایگاهی آرام قرار دادیم ﴿۲۱﴾ تا هنگامی معین ﴿۲۲﴾ آن گاه [به آن] سامان دادیم و چه نیک سامان می‌دهیم ﴿۲۳﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۲۴﴾ آیا زمین را فراگیر نساخته‌ایم؟ ﴿۲۵﴾ که زندگان و مردگان را فرا می‌گیرد ﴿۲۶﴾ و در آنجا کوه‌های بلند را قرار دادیم و به شما آبی شیرین نوشاندیم ﴿۲۷﴾ آن روز وای به حال تکذیب پیشگان ﴿۲۸﴾ [گفته می‌شود:] به سوی آنچه آن را دروغ می‌انگاشتید، بروید ﴿۲۹﴾ به سوی سایه [دودی] که سه بخش دارد ﴿۳۰﴾ که نه خنک است و نه حرارت آتش را باز می‌دارد ﴿۳۱﴾ آن شررهایی کاخ وار می‌پراکند ﴿۳۲﴾ گویی که آن [شررها]، شتران زرداند ﴿۳۳﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۳۴﴾ این روزی است که نمی‌توانند سخن بگویند ﴿۳۵﴾ و به آنان اجازه داده نمی‌شود تا پوزش بخواهند ﴿۳۶﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۳۷﴾ این [روز] روز داوری است. شما را با پیشینیان گرد آورده‌ایم ﴿۳۸﴾ پس اگر نیرنگی دارید، در حق من نیرنگ ورزید ﴿۳۹﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۴۰﴾ پرهیزگاران در سایه‌ها و چشمه‌ساران خواهند بود ﴿۴۱﴾ و میوه‌هایی که دلخواه آنان است ﴿۴۲﴾ [به آنان می‌گوییم:] به پاداش آنچه می‌کردید گوارا بخورید و بیاشامید ﴿۴۳﴾ ما به نیکوکاران بدینسان جزا می‌دهیم ﴿۴۴﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۴۵﴾ اندکی بخورید و بهره‌مند گردید، که شما گناهکارید ﴿۴۶﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۴۷﴾ و چون به آنان گفته شود: به رکوع روید، نمی‌توانند به رکوع روند ﴿۴۸﴾ آن روز وای بر تکذیب پیشگان ﴿۴۹﴾ پس بعد از آن (قرآن) به کدام سخن ایمان می‌آورند؟ ﴿۵۰﴾

سُورَةُ النَّبَاِ

سوره نبأ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاهُكُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُباتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفُصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلظَّالِمِينَ مَذَابًا ﴿٢٢﴾ لَّيْثِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَاءً وَفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

[کافران] از همدیگر از چه می‌پرسند؟ ﴿١﴾ [آری] از خبری بزرگ [می‌پرسند] ﴿٢﴾ [خبری] که آنان در آن اختلاف دارند ﴿٣﴾ نه! خواهند دانست ﴿٤﴾ دیگر بار [می‌گویم] نه! خواهند دانست ﴿٥﴾ آیا زمین را بستی نگردانده‌ایم؟ ﴿٦﴾ و کوه‌ها را چون میخها؟ ﴿٧﴾ و شما را جفت [نر و ماده] آفریدیم ﴿٨﴾ و خوابتان را [مایه] آرامش قرار دادیم ﴿٩﴾ و شب را پوششی ساختیم ﴿١٠﴾ و روز را [زمان کسب] معاش گردانیدیم ﴿١١﴾ و فرازتان هفت [آسمان] استوار بنا نهادیم ﴿١٢﴾ و [خورشید] را چراغی درخشان ساختیم ﴿١٣﴾ و از ابرها آبی فروریزان فرستادیم ﴿١٤﴾ تا بدان دانه و گیاه را بر آوریم ﴿١٥﴾ و نیز باغهایی [با درختان] انبوه ﴿١٦﴾ بی گمان روز داوری به هنگامی معین است ﴿١٧﴾ روزی که در صور دمیده شود آن گاه گروه گروه می‌آیند ﴿١٨﴾ و آسمان شکافته شود و دروازه، دروازه گردد ﴿١٩﴾ کوه‌ها روان کرده و [چون] سراب شوند ﴿٢٠﴾ بی گمان دوزخ چشم به راه است ﴿٢١﴾ بازگشتگاه سرکشان است ﴿٢٢﴾ در آنجا مدت زمانی طولانی ماندگارند ﴿٢٣﴾ در آنجا [چیز] خنکی و آشامیدنی‌ای نیستند ﴿٢٤﴾ مگر آب جوش و زردابه‌ای ﴿٢٥﴾ [این همه را کیفر می‌یابند] کیفری همساز [با گناهانشان] ﴿٢٦﴾ بی گمان آنان امید حساب را نداشتند ﴿٢٧﴾ و نشانه‌های ما را سخت دروغ انگاشتند ﴿٢٨﴾ و همه چیز را با نوشتن حفظ کردیم ﴿٢٩﴾ پس [طعم تلخ عذاب را] بچشید که در حق شما جز عذاب نخواهیم افزود ﴿٣٠﴾

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ۖ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ۖ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ۖ وَكَأْسًا دِهَاقًا ۖ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذْبًا ۖ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عِطَاءً حِسَابًا ۖ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ۖ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ۖ ذَٰلِكَ الْيَوْمَ الْحَقُّ ۖ فَمَن شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَعَابًا ۖ إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ ثَرِيًّا ۖ

بی گمان پرهیزگاران کامیابی دارند ﴿۳۱﴾ باغها و درختان انگور ﴿۳۲﴾ و حوریان نارپستان همسال ﴿۳۳﴾ و ساغری سرشار ﴿۳۴﴾ در آنجا سخن بیهوده و تکذیبی نمی شنوند ﴿۳۵﴾ از سوی پروردگارت [چنان که باید] پاداش و بخششی بسنده [به آنان] داده شد ﴿۳۶﴾ پروردگار آسمانها و زمین و ما بین آنهاست. [همان خداوند] رحمان. از [عظمت] او نمی توانند سخنی بگویند ﴿۳۷﴾ روزی که جبریل و [دیگر] فرشتگان به صف ایستند. سخن نمی گویند مگر کسی که [خداوند] به او اجازه داده و [در دنیا] سخن درست گفته باشد ﴿۳۸﴾ آن روز راستین است، پس هر که خواهد، بازگشتگاهی به سوی پروردگارش بجوید ﴿۳۹﴾ به راستی ما شما را از عذابی نزدیک بیم دادیم. روزی که انسان به آنچه با دستان خویش پیش فرستاده است، بنگرد و کافر بگوید: ای کاش من خاک بودم ﴿۴۰﴾.

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ۖ وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ۖ وَالسَّابِقَاتِ سَبَاحًا ۖ فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ۖ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۖ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ۖ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ۖ أَبْصَرُهَا خَشِيعَةٌ ۖ يَقُولُونَ أَيْنَا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۖ أَيْنَا كُنَّا عِظْمًا نَّخِرَةً ۖ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۖ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ۖ فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۖ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ۖ

سوره نازعات
به نام خداوند بخشنده مهربان
سوگند به فرشتگانی که به سختی جان [کافران را] می ستانند ﴿۱﴾ و سوگند به فرشتگانی که [جان مؤمنان را] به نرمی می گیرند ﴿۲﴾ و سوگند به فرشتگانی که شناورند ﴿۳﴾ و سوگند به فرشتگان پیشتاز ﴿۴﴾ و سوگند به فرشتگانی که همه کارها را تدبیر می کنند [آنچه گفته می شود درست است] ﴿۵﴾ روزی که [زمین و آسمان] گردان بلرزد ﴿۶﴾ پی آینده ای در پی آن در می آید ﴿۷﴾ دلهایی در آن روز ترسان باشند ﴿۸﴾ دیدگان آن [گروه] فرو افتاده است ﴿۹﴾ می گویند: آیا ما به حال اول خود باز گردانده می شویم؟ ﴿۱۰﴾ آیا چون استخوانهای پوسیده شویم [باز گردانده می شویم؟] ﴿۱۱﴾ گویند: آن گاه آن بازگشتی زیانبار است ﴿۱۲﴾ پس آن [رویداد] تنها یک بانگ تند است ﴿۱۳﴾ پس آن گاه آنان بر زمین [هموار] آیند ﴿۱۴﴾ آیا خبر موسی به تو رسیده است؟ ﴿۱۵﴾

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَٰهٌ إِلَّا أَن تَزْكَىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَاهُ الْكُتُبَ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَذْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْأَخِرَةِ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ ﴿٢٦﴾ ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا ﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّلَهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَاهَا ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿٣١﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَلَهَا ﴿٣٢﴾ مَتَّعَا لَكُمْ وَلَئِنْ أُنْعِمُكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا ﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنْتَ مِن ذِكْرِنَهَا ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَلُهَا ﴿٤٤﴾ إِنَّمَّا أَنْتَ مُنْذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٦﴾

چون پروردگارش در وادی پاک «طوی» ندایش داد ﴿۱۶﴾ که به سوی فرعون برو که او سر به طغیان بر داشته است. ﴿۱۷﴾ آن گاه بگو: آیا [هیچ] می‌خواهی که پاکیزه شوی؟ ﴿۱۸﴾ و تو را به سوی پروردگارت راه نمایم آن گاه [از او] بیمناک گردی ﴿۱۹﴾ و آن نشانه بزرگ را به او نمایاند ﴿۲۰﴾ آن گاه دروغ انگاشت و سربچی کرد

﴿۲۱﴾ آن گاه تلاش [و] تدبیرکنان باز گشت ﴿۲۲﴾ و [مردمش را] جمع کرد، سپس ندا داد ﴿۲۳﴾ آن گاه گفت: من پروردگار برتر شما هستم ﴿۲۴﴾ در نتیجه خداوند او را به عذاب آخرت و دنیا گرفتار ساخت ﴿۲۵﴾ بی گمان در این [رویداد] برای پروايشگان پندی است ﴿۲۶﴾ آیا شما در آفرینش استوارترید یا آسمان؟ [خداوند] آن را ساخته است ﴿۲۷﴾ بلندی‌اش را برافراشته و آن را به سامان ساخت ﴿۲۸﴾ و شبش را تاریک کرد و روزش را نمایان ساخت ﴿۲۹﴾ و پس از آن آفریدن آسمان زمین را همواره ساخت ﴿۳۰﴾ از آن زمین آب و چراگاهش را بر آورد ﴿۳۱﴾ و کوه‌ها را استوار ساخت ﴿۳۲﴾ برای منفعت شما و چهارپایان ﴿۳۳﴾ پس هنگامی که رستاخیز بزرگ فرا رسد ﴿۳۴﴾ روزی که انسان تلاش خود را یاد آورد ﴿۳۵﴾ و دوزخ به کسی که می‌خواهد آن را ببیند نمایانده شود ﴿۳۶﴾ پس اما کسی که از حد گذشته باشد ﴿۳۷﴾ و زندگی دنیا را ترجیح داده باشد ﴿۳۸﴾ [بداند] که دوزخ جای [او] است ﴿۳۹﴾ و اما کسی که از ایستادن در حضور پروردگارش بیمناک بوده باشد و نفس را از هوی و هوس باز داشته باشد ﴿۴۰﴾ [بداند] که بهشت جایگاه [او] است ﴿۴۱﴾ درباره قیامت از تو می‌پرسند که تحقق آن چه زمانی است؟ ﴿۴۲﴾ تو در چه مقامی که هنگام وقوع آن را یاد کنی؟ ﴿۴۳﴾ منتهای [دانش] آن به [نزد] پروردگار توست ﴿۴۴﴾ تو تنها بیم دهنده کسی هستی که از آن بیمناک باشد ﴿۴۵﴾ روزی که آن را ببینند گویی [در دنیا] جز [برابر با] شامگاهی یا صبحگاهی از آن نمانده‌اند ﴿۴۶﴾.

سُورَةُ عَبَسَ

سوره عبس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَبَسَ وَقَوْلَىٰ ۝۱ أَن جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ۝۲ وَمَا يُدْرِيكَ
لَعَلَّهُ يَزْكَىٰ ۝۳ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَىٰ ۝۴ أَمَّا مَنِ
اسْتَغْنَىٰ ۝۵ فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّىٰ ۝۶ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا
يَزْكَىٰ ۝۷ وَأَمَّا مَنِ جَاءَكَ يَسْعَىٰ ۝۸ وَهُوَ يَخْشَىٰ ۝۹
فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ ۝۱۰ كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۝۱۱ فَمَنْ شَاءَ
ذَكَرْهُ ۝۱۲ فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ۝۱۳ مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ
۝۱۴ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۝۱۵ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۝۱۶ قُلِ الْإِنْسَانُ مَا
أَكْفَرُهُ ۝۱۷ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۝۱۸ مِنْ نُطْفَةٍ
خَلَقَهُ ۝۱۹ فَقَدَرَهُ ۝۲۰ ثُمَّ أَلْسَيْلَ يَسَّرَهُ ۝۲۱ ثُمَّ أَمَاتَهُ ۝۲۲
فَأَقْبَرَهُ ۝۲۳ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ۝۲۴ كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا
أَمَرُهُ ۝۲۵ فَلَيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَىٰ طَعَامِهِ ۝۲۶ أَنَا صَبَبْنَا
الْمَاءَ صَبًّا ۝۲۷ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۝۲۸ فَأَنْبَتْنَا
فِيهَا حَبًّا ۝۲۹ وَعَيْنَبًا وَفَضًّا ۝۳۰ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۝۳۱
وَحَدَاقٍ غُلْبًا ۝۳۲ وَفَلَكَهَةً وَآبًا ۝۳۳ مَتَلَعَا لَكُمُ
وَلَا نَعْلَمُكُم ۝۳۴ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ۝۳۵ يَوْمَ يَفِرُّ
الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۝۳۶ وَأُمِّهِ ۝۳۷ وَأَبِيهِ ۝۳۸ وَصَدِيقَتِهِ ۝۳۹
وَبَنِيهِ ۝۴۰ لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُّغْنِيهِ ۝۴۱
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ۝۴۲ ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ۝۴۳
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ۝۴۴ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ۝۴۵
أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجَرَةُ ۝۴۶

به نام خداوند بخشنده مهربان

روی ترش کرد و اعراض نمود ﴿۱﴾ از آنکه آن نابینا به
نزدش آمد ﴿۲﴾ و تو از کجا دانی، چه بسا او پاک می‌شد
﴿۳﴾ یا اندرز می‌شنید و آن اندرز به او نفع می‌داد ﴿۴﴾ اما
کسی که توانگر است ﴿۵﴾ تو به او روی می‌آوری ﴿۶﴾ و
اگر هم [او] پاک نشود، زبانی نبینی ﴿۷﴾ و اما کسی که
شتابان به [نزد] تو آمد ﴿۸﴾ و او [از خداوند] بیمناک بود
﴿۹﴾ تو از او غفلت می‌کنی ﴿۱۰﴾ نه! به راستی آن [آیات
قرآن] پند است ﴿۱۱﴾ پس هر که می‌خواهد آن را یاد کند
﴿۱۲﴾ [که] در صحیفه‌هایی گرانقدر است ﴿۱۳﴾ بلند
مرتب و پاک داشته ﴿۱۴﴾ به داستان نگارشگران ﴿۱۵﴾
گرامی نیک کردار ﴿۱۶﴾ نفرین باد انسان، چه ناسپاس
است ﴿۱۷﴾ [خداوند] او را از چه چیزی آفریده است؟
﴿۱۸﴾ از نطفه‌ای. او را آفریده است، آن گاه او را به سامان
ساخته است ﴿۱۹﴾ سپس [سلوک] راه [خیر و شر] را بر او
آسان گرداند ﴿۲۰﴾ سپس او را میراند. آن گاه او را در
گور کرد ﴿۲۱﴾ باز وقتی که خواهد، زنده‌اش می‌سازد
﴿۲۲﴾ نه! آنچه را که به او فرمان داده بود، انجام نداد
﴿۲۳﴾ انسان باید که به خوراک خود بنگرد ﴿۲۴﴾ ما آب
را به فراوانی فرو ریختیم ﴿۲۵﴾ سپس زمین را به نیکی
شکافتیم ﴿۲۶﴾ آن گاه در آن دانه رویانیدیم ﴿۲۷﴾ و انگور
و سبزیجات ﴿۲۸﴾ و زیتون و درختان خرما را ﴿۲۹﴾ و
باغیایی انباشته [از درخت] ﴿۳۰﴾ و میوه و علف را ﴿۳۱﴾
برای بهره‌مندی شما و چهارپایانتان ﴿۳۲﴾ پس هنگامی که
آن بانگ گوش فرسا در رسد ﴿۳۳﴾ روزی که انسان از
برادرش بگریزد ﴿۳۴﴾ و از مادرش و از پدرش ﴿۳۵﴾ و از
همسرش و فرزندانش [نیز بگریزد] ﴿۳۶﴾ هر کسی از
آنان - آن روز - کار و باری دارد که برایش کفایت می‌کند
﴿۳۷﴾ رویهایی - آن روز - تابناک باشند ﴿۳۸﴾ خندان و
شادان. ﴿۳۹﴾ و بر رویهایی [دیگر] - آن روز - غباری
[نشسته باشد] ﴿۴۰﴾ تیرگی آن را فرو پوشاند ﴿۴۱﴾ اینان
همان کافران بدکارند ﴿۴۲﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْرِ

سوره تکویر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۝ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ۝
 وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ۝ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ۝
 وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ۝ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۝
 وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۝ وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُيِلَتْ ۝
 بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۝ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۝
 وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ۝ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۝
 وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ۝ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ۝
 فَلَا أُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ ۝ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ۝
 وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ۝ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ۝
 إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ۝
 ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ۝
 مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ۝ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ۝
 وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ۝ وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ
 بِضَنِينٍ ۝ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ۝
 فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ۝ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ۝
 لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ۝ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝

هنگامی که خورشید را درهم پیچند ﴿۱﴾ و هنگامی که
 ستارگان تیره گردند ﴿۲﴾ و هنگامی که کوه‌ها را روان
 سازند ﴿۳﴾ و هنگامی که ماده شتران آبستن را وانهند
 ﴿۴﴾ و هنگامی که جانوران وحشی را گرد آورند ﴿۵﴾ و
 هنگامی که دریاها [مانند آتش] افروخته شوند ﴿۶﴾ و
 هنگامی که جانها را [با تن‌ها] قرین سازند ﴿۷﴾ و هنگامی
 که [از] دختر زنده به گور شده پیرسند ﴿۸﴾ به کدامین
 گناه کشته شده است؟ ﴿۹﴾ و هنگامی که نامه‌های اعمال
 گشوده شود ﴿۱۰﴾ و هنگامی که آسمان [مانند بره‌ها]
 پوست کنده شود ﴿۱۱﴾ و هنگامی که دوزخ را بیفروزند
 ﴿۱۲﴾ و هنگامی که بهشت را نزدیک آورند ﴿۱۳﴾ هر
 کس آنچه را که آماده ساخته بداند ﴿۱۴﴾ پس سوگند
 می‌خورم به ستارگان باز گردنده ﴿۱۵﴾ [ستارگان] سیار
 نهان شونده ﴿۱۶﴾ و به شب چون باز گردد ﴿۱۷﴾ و به
 صبح چون بدمد ﴿۱۸﴾ بی گمان آن بر خواننده فرستاده‌ای
 بزرگوار است ﴿۱۹﴾ توانمند به نزد صاحب عرش،
 صاحب منزلت ﴿۲۰﴾ فرمانبرداری شده در آنجا، امین
 ﴿۲۱﴾ و این هم‌روزگارتان دیوانه نیست ﴿۲۲﴾ و به
 راستی [او] آن [فرشته] را در کرانه آشکار آسمان دید
 ﴿۲۳﴾ و او بر غیب بخیل نیست ﴿۲۴﴾ و آن [قرآن] گفته
 شیطان رانده شده نیست ﴿۲۵﴾ پس به کجا می‌روید؟
 ﴿۲۶﴾ آن [قرآن] برای جهانیان جز پند نیست ﴿۲۷﴾ برای
 کسی از شما که بخواهد راست کردار شود ﴿۲۸﴾ و
 نمی‌توانید که خواهید مگر آنکه خدا بخواهد، پروردگار
 جهانیان ﴿۲۹﴾.

سُورَةُ الْاِنْفِطَارِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ ۝ وَإِذَا الْكُوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ۝
وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ۝ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ۝
عَلِمْتَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۝ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسُنُ
مَّا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ۝ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّنَكَ
فَعَدَلَكَ ۝ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ۝ كَلَّا بَلْ
تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ ۝ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ حَافِظِينَ ۝
كِرَامًا كَاتِبِينَ ۝ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۝ إِنَّ
الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۝ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ۝
يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الَّذِينَ ۝ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ۝
وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الَّذِينَ ۝ ثُمَّ مَّا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ
الَّذِينَ ۝ يَوْمٌ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا ۝ وَالْأَمْرُ
يَوْمَ لِلَّهِ ۝

سوره انفطار

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که آسمان شکافته شود ﴿۱﴾ و هنگامی که
ستارگان فرو ریزند ﴿۲﴾ و هنگامی که دریاها روان شوند
﴿۳﴾ و هنگامی که گورها شکافته شوند ﴿۴﴾ هر کس
آنچه را که پیش فرستاده و آنچه را که باز پس داشته
است، خواهد دانست ﴿۵﴾ ای انسان، چه چیزی تو را
[نسبت] به پروردگار بزرگوارت فریفت؟ ﴿۶﴾ کسی که
تو را آفرید، آن گاه استوار ساخت، سپس [آفرینشت] را
معتدل گرداند ﴿۷﴾ تو را در هر نقش [و صورتی] که
خواست ترکیب کرد ﴿۸﴾ چنین نیست [که می گوید]!
بلکه جزای [آخرت] را دروغ می انگارید ﴿۹﴾ و بی گمان
نگهبانان بر شما گمارده شده اند ﴿۱۰﴾ نگارندگان
گرانقدر ﴿۱۱﴾ آنچه را که می کنید می دانند ﴿۱۲﴾ بی
گمان نیکان در نعمت خواهند بود ﴿۱۳﴾ و بدکاران در
دوزخند ﴿۱۴﴾ روز جزا به آن در آیند ﴿۱۵﴾ و از آنجا
غایب نباشند ﴿۱۶﴾ و تو از کجا دانی که روز جزا
چیست؟ ﴿۱۷﴾ باز [تکرار می کنم] تو از کجا دانی که روز
جزا چیست؟ ﴿۱۸﴾ روزی که هیچ کس برای دیگری
هیچ سودی ندارد. و آن روز حکم خاص خداست ﴿۱۹﴾

سوره مطففین

به نام خداوند بخشنده مهربان

وای به حال کاهندگان [حقوق مردم] ﴿۱﴾ کسانی که
چون [برای خود] پیمانۀ زنند از مردم به تمام [و کمال]
دریافت دارند ﴿۲﴾ و چون [می خواهند که] برای آنان
پیمانۀ زنند یا برای آنان وزن کنند، کم می گذارند ﴿۳﴾
آیا اینان نمی دانند که آنان بر انگيخته می شوند ﴿۴﴾ در
روزی [بس] بزرگ ﴿۵﴾ روزی که مردم در پیشگاه
پروردگار جهانیان ایستند ﴿۶﴾

سُورَةُ الْمُطَفِّفِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ۝ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ
يَسْتَوْفُونَ ۝ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ۝
أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۝ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝
يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالِينَ ۝

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سِجِّينٍ ﴿٧﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بَيِّتَ الدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكْذِبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى الْأَرَآئِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْتُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتَمُهُ مِسْكٌَ وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمِزَاجُهُ مِنَ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ﴿٣٢﴾ وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾

حقاً که نامه کردار بدکاران در «سجین» [نهاده] شود ﴿۷﴾ تو از کجا دانی که سجین چیست؟ ﴿۸﴾ کتابی نگارش یافته است ﴿۹﴾ آن روز وای به حال تکذیب پیشگان ﴿۱۰﴾ آنان که روز جزا را دروغ می‌انگارند ﴿۱۱﴾ و جز ستمگر گناهکار [کسی] آن را دروغ نمی‌انگارد ﴿۱۲﴾ چون آیات ما بر او خوانده شود، گوید: افسانه‌های پیشینیان است ﴿۱۳﴾ چنین نیست [که می‌گویند]. بلکه آنچه کرده‌اند بر دل‌هایشان زنگار بسته است ﴿۱۴﴾ چنین نیست. [که می‌گویند] بی‌گمان آنان آن روز از [لقای] پروردگارشان در حجاب‌اند. ﴿۱۵﴾ آن گاه آنان در آیندگان دوزخ خواهند بود ﴿۱۶﴾ سپس گفته می‌شود: این است آنچه دروغش می‌انگاشتید ﴿۱۷﴾ حقاً که نامه کردار نیکان در «علیین» [نهاده] شود ﴿۱۸﴾ تو از کجا دانی که «علیین» چیست؟ ﴿۱۹﴾ کتابی نگارش یافته است ﴿۲۰﴾ که مقربان [درگاه خداوند در نزد] آن حاضر شوند ﴿۲۱﴾ بی‌گمان نیکان در ناز و نعمت‌اند ﴿۲۲﴾ بر تختها [نشسته و] می‌نگرند ﴿۲۳﴾ خرمی نعمت را در چهره‌هایشان می‌بینی ﴿۲۴﴾ از شراب ناب مهر شده به آنان می‌نوشاند ﴿۲۵﴾ مهرش مشک باشد. و راغبان باید به همین [شراب ناب] رغبت کنند ﴿۲۶﴾ و آمیزه‌اش از [آب] تسنیم است ﴿۲۷﴾ [همان] چشمه‌ای که مقربان [درگاه خداوند] از آن می‌نوشند ﴿۲۸﴾ بی‌گمان گناهکاران به مؤمنان می‌خندیدند ﴿۲۹﴾ و چون بر آنان می‌گذشتند [با همدیگر] اشارت می‌کردند ﴿۳۰﴾ و چون به نزد خانواده خود باز می‌گشتند، شادمان بر می‌گشتند ﴿۳۱﴾ و چون آنان را می‌دیدند، می‌گفتند بی‌گمان اینان گمراهند ﴿۳۲﴾ و بر آنان (مؤمنان) نگهبان فرستاده نشده بودند ﴿۳۳﴾ پس امروز مؤمنان به کافران می‌خندند ﴿۳۴﴾

عَلَىٰ أَلْرَّاءِكَ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ تُؤْتِبُ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

سُورَةُ الْاِنْشِقَاقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا السَّمَاءُ انْشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا
الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾
وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسُنُ إِنَّكَ كَادِحٌ
إِلَىٰ رَبِّكَ كَذْحًا فَمُلَاقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ
بِيمِينِهِ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾
وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ
كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ﴿١١﴾
وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾
إِنَّهُ ظَنَّ أَن لَّنْ يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ
بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾
وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا
لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْءَانُ لَا
يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ ﴿٢٢﴾
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾
إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

بر تختها [نشسته و] می‌نگرند ﴿۳۵﴾ [که] آیا کافران به
سزای آنچه می‌کردند جزا دیدند؟ ﴿۳۶﴾

سوره انشقاق

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که آسمان بشکافد ﴿۱﴾ و به [فرمان] پروردگارش
گوش فرا دهد و سزاوار [چنین کاری] است ﴿۲﴾ و
هنگامی که زمین کشیده شود ﴿۳﴾ و آنچه را که در آن
است [برون] اندازد و تهی گردد ﴿۴﴾ و به [فرمان]
پروردگارش گوش فرا دهد و سزاوار [چنین کاری] است
﴿۵﴾ ای انسان، تو تا [زمان لقای] پروردگارت در تلاشی
سخت خواهی بود آن گاه به لقای او خواهی رسید. ﴿۶﴾
پس اما کسی که نامه [کردارش] به دست راستش داده
شود ﴿۷﴾ [به زودی] به حسابی آسان محاسبه می‌شود
﴿۸﴾ و شادمان به سوی خانواده‌اش بر می‌گردد ﴿۹﴾ و اما
کسی که نامه [کردارش] از پشت سر به او داده شود
﴿۱۰﴾ نابودی را خواهد طلبد ﴿۱۱﴾ و به دوزخ در
می‌آید ﴿۱۲﴾ بی گمان او را در [میان] خاندان خود
شادمان بود ﴿۱۳﴾ به راستی او پنداشته بود که [در قیامت]
بر نگردد ﴿۱۴﴾ آری [بر خواهد گشت] بی گمان
پروردگارش به او بینا بود ﴿۱۵﴾ پس به شفق سوگند یاد
می‌کنم ﴿۱۶﴾ و به شب و آنچه گرد [ش] آورده است
﴿۱۷﴾ و به ماه چون کامل شود ﴿۱۸﴾ پس از وضع [و
حالی] وضع [و حالی] دیگر خواهید یافت ﴿۱۹﴾ پس آنان
را چه شده است که ایمان نمی‌آورند؟ ﴿۲۰﴾ و چون قرآن
بر آنان خوانده شود به سجده نمی‌افتند؟ ﴿۲۱﴾ بلکه [این]
کافران [وحی را] دروغ می‌انگاشتند ﴿۲۲﴾ و خداوند به
آنچه در دل نهفته می‌دارند، داناتر است ﴿۲۳﴾ پس آنان را
به عذابی دردناک خبر ده ﴿۲۴﴾ مگر کسانی که ایمان
آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند. آنان پاداشی پایان
ناپذیر دارند ﴿۲۵﴾.

سُورَةُ الْبُرُوجِ

سوره بروج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ۝ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ۝
 وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ۝ قَتِيلَ أَصْحَابِ الْأُخْدُودِ ۝
 النَّارِ ذَاتِ الْوُقُودِ ۝ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ۝ وَهُمْ
 عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ۝ وَمَا نَقَمُوا
 مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۝ الَّذِي
 لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 شَهِيدٌ ۝ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ
 لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ
 ۝ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ۝ إِنَّ
 بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ۝ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ ۝
 وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ۝ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ۝ فَعَالٌ
 لِّمَا يُرِيدُ ۝ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ۝ فِرْعَوْنَ
 وَثَمُودَ ۝ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ۝ وَاللَّهُ
 مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ۝ بَلْ هُوَ قَرِءٌ مَجِيدٌ ۝ فِي لَوْحٍ
 مَّحْفُوظٍ ۝

سوگند به آسمان دارنده برجها ﴿۱﴾ و به روز موعود
 ﴿۲﴾ و به گواه و مورد گواهی ﴿۳﴾ اهل خندق‌ها نابود
 شدند ﴿۴﴾ [خندق‌های پر] از آتش دارای هیزم بسیار
 ﴿۵﴾ هنگامی که بر [کناره] آن نشسته بودند ﴿۶﴾ و آنان
 بر آنچه با مؤمنان می‌کردند، حاضر بودند ﴿۷﴾ و از آنان
 ایرادی جز این نگرفتند که به خداوند پیروزمند ستوده
 ایمان آوردند ﴿۸﴾ کسی که فرمانروایی آسمانها و زمین
 از آن اوست. و خداوند بر همه چیز آگاه است ﴿۹﴾
 کسانی که مردان و زنان مؤمن را کیفر دادند، آن گاه توبه
 نکردند، دوزخ آنان راست و عذاب آتش را [نیز در پیش]
 دارند ﴿۱۰﴾ به راستی آنان که ایمان آوردند و کارهای
 شایسته کردند باغهایی دارند که از فرودست آن جویباران
 روان است. این است کامیابی بزرگ ﴿۱۱﴾ بی گمان فرو
 گرفتن پروردگارت سخت است ﴿۱۲﴾ به راستی او [از
 آغاز] پدید می‌آورد و باز می‌آفریند ﴿۱۳﴾ و او آمرزگار
 دوستدار است ﴿۱۴﴾ صاحب ارجمند عرش ﴿۱۵﴾
 کردگار هر آنچه خواهد ﴿۱۶﴾ آیا خبر لشکرها به تو
 رسیده است ﴿۱۷﴾ که [همان] فرعون و ثمود باشند
 ﴿۱۸﴾ حق این است که کافران در تکذیب [غرق] اند
 ﴿۱۹﴾ و خداوند از هر سوی بر آنان چیره است ﴿۲۰﴾
 آری آن قرآن مجید است ﴿۲۱﴾ [نگارش یافته] در لوح
 محفوظ ﴿۲۲﴾.

سُورَةُ الطَّارِقِ

سوره طارق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾
 النَّجْمُ الثَّاقِبُ ﴿٣﴾ إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾
 فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ
 دَافِقٍ ﴿٦﴾ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ﴿٧﴾ إِنَّهُ
 عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ﴿٩﴾ فَمَا لَهُ
 مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾
 وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ﴿١٣﴾ وَمَا
 هُوَ إِلَّا هَزْلٌ ﴿١٤﴾ إِنْهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ﴿١٥﴾ وَأَكِيدُ
 كَيْدًا ﴿١٦﴾ فَمَهْلِ الْكَافِرِينَ أَمَهُلُهُمْ رُويْدًا ﴿١٧﴾

سُورَةُ الْأَعْلَى

سوره اعلی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ﴿٢﴾
 وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ﴿٣﴾ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ﴿٤﴾
 فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ﴿٥﴾ سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسَى ﴿٦﴾
 إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجُحْرَ وَمَا يَخْفَى ﴿٧﴾
 وَنُيْسِرُكَ لِلْيُسْرَى ﴿٨﴾ فَذَكَرْ إِنْ نَفَعْتَ الذِّكْرَى ﴿٩﴾
 سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَى ﴿١٠﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ﴿١١﴾ الَّذِي
 يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَى ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿١٣﴾
 قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ﴿١٥﴾

سوگند به آسمان و به شباینده ﴿۱﴾ تو از کجا دانی که
 شباینده چیست؟ ﴿۲﴾ [همان] ستاره درخشان است ﴿۳﴾
 هیچ کسی نیست مگر آنکه [فرشته‌ای] بر او نگهبان است
 ﴿۴﴾ پس باید که انسان بنگرد از چه آفریده شده است؟
 ﴿۵﴾ از آبی جهنده آفریده شده است ﴿۶﴾ [که] از میان
 پشت و استخوان سینه بر می‌آید ﴿۷﴾ بی گمان او
 (خداوند) بر باز آفریدنش تواناست ﴿۸﴾ روزی که اسرار
 [مردم] آشکار می‌شود ﴿۹﴾ آن گاه او را توانی و یآوری
 نباشد ﴿۱۰﴾ سوگند به آسمان باران‌دار ﴿۱۱﴾ و به زمین
 شکافنده ﴿۱۲﴾ به یقین [قرآن] سخنی روشن است ﴿۱۳﴾ و
 آن [سخنی] بیهوده نیست ﴿۱۴﴾ بی گمان آنان (کافران)
 سخت نیرنگ می‌ورزند ﴿۱۵﴾ و من [نیز] به نحوی تدبیر
 می‌کنم ﴿۱۶﴾ پس به کافران مهلت بده. اندک زمانی آنان
 را رها کن ﴿۱۷﴾

نام پروردگار برترت را به پاکی یاد کن ﴿۱﴾ کسی که
 آفرید و استوار داشت ﴿۲﴾ و کسی که اندازه مقرر کرد و
 راه نمود ﴿۳﴾ و کسی که گیاه تر [و تازه را از زمین] بر
 آورد ﴿۴﴾ آن گاه آن را خشک سیاه گرداند ﴿۵﴾ [قرآن
 را] به تو آموزش خواهیم داد پس فراموش نخواهی کرد
 ﴿۶﴾ مگر آنچه را که خدا بخواهد. به یقین او پیدا و پنهان
 را می‌داند ﴿۷﴾ و تو را برای [شناخت آیین] آسان توفیق
 خواهیم داد ﴿۸﴾ پس اگر پند دادن سود بخشد، پند ده
 ﴿۹﴾ هر کس [از خداوند] می‌ترسد، پند خواهد پذیرفت
 ﴿۱۰﴾ و نگویند بخت‌ترین [مردمان] از آن بر کنار می‌ماند
 ﴿۱۱﴾ همو که به آتش سهمگین در خواهد آمد ﴿۱۲﴾ آن
 گاه در آنجا نه می‌میرد و نه زنده باشد ﴿۱۳﴾ به راستی هر
 که پاک گشت، رستگار شد ﴿۱۴﴾ و نام پروردگارش را
 یاد کرد، و نماز گزارد ﴿۱۵﴾

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٧﴾ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿١٩﴾

سُورَةُ الْغَاشِيَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِعَةٌ ﴿٢﴾ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصَلَّى نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تُسْقَى مِنْ عَيْنٍ عَآنِيَةٍ ﴿٥﴾ لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ ﴿٦﴾ لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ﴿٧﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾ وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

حقّ این است که زندگی دنیا را بر می گزینید ﴿۱۶﴾ و آخرت بهتر و ماندگارتر است ﴿۱۷﴾ بی گمان این [گفته] در صحیفه‌های نخستین [هم] بود ﴿۱۸﴾ صحیفه‌های ابراهیم و موسی ﴿۱۹﴾.

سوره غاشیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا خبر [قیامت] فراگیر به تو رسیده است؟ ﴿۱﴾ چهره‌هایی در آن روز خوار خواهند بود ﴿۲﴾ تلاشگر [و] در زحمت ﴿۳﴾ به آتشی سوزان در آیند ﴿۴﴾ از چشمه‌ای داغ [و جوشنده] به آنان [آب] نوشانده شود ﴿۵﴾ جز از «ضریع» خوراکی ندارند ﴿۶﴾ که نه فربه کند و نه از گرسنگی کفایت کند ﴿۷﴾ چهره‌هایی در آن روز خرم [و تازه] خواهند بود ﴿۸﴾ به تلاش خود خشنود ﴿۹﴾ در بهشتی برین ﴿۱۰﴾ در آن هیچ سخن بیهوده‌ای نشنوی ﴿۱۱﴾ در آنجا چشمه‌ای روان باشد ﴿۱۲﴾ در آنجا تخت‌هایی افراشته [و بلند] باشد ﴿۱۳﴾ و کوزه‌هایی پیش نهاده ﴿۱۴﴾ و بالش‌هایی ردیف شده ﴿۱۵﴾ و زیر اندازه‌های نفیس گسترده ﴿۱۶﴾ آیا به شتر نمی‌نگرند که چگونه آفریده شده است؟ ﴿۱۷﴾ و به آسمان که چگونه بر افراشته شده؟ ﴿۱۸﴾ و به کوه‌ها که چگونه بر قرار گردیده؟ ﴿۱۹﴾ و به زمین که چگونه گسترده شده است؟ ﴿۲۰﴾ پس پند ده که تو تنها پند دهنده‌ای ﴿۲۱﴾ بر آنان چیره نیستی ﴿۲۲﴾ ولی هر کس روی گرداند و کفر ورزد ﴿۲۳﴾ خداوند او را به عذاب «اکبر» عذاب دهد ﴿۲۴﴾ به یقین بازگشت آنان به سوی ماست ﴿۲۵﴾ آن گاه حسابشان [نیز] بر ماست ﴿۲۶﴾.

سُورَةُ الْفَجْرِ

سوره فجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْفَجْرِ ۱ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۲ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ۳ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرُ ۴ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ۵ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ۶ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۷ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبَلَدِ ۸ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخِرَ بِالْوَادِ ۹ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۱۰ الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْبَلَدِ ۱۱ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفُسَادَ ۱۲ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۱۳ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ۱۴ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۱۵ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ ۱۶ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ۱۷ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۱۸ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ۱۹ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ۲۰ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ۲۱ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ۲۲ وَجِئَاءَ يَوْمٍ يُؤَمِّدُ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى ۲۳

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به صبح ﴿۱﴾ و به شبهای دهگانه ﴿۲﴾ و به جفت و طاق ﴿۳﴾ و به شب چون بگذرد ﴿۴﴾ آیا در این [امر] سوگندی برای خردمند وجود دارد؟ ﴿۵﴾ آیا نیندیشیده‌ای که پروردگارت با [قوم] عاد چه کرد؟ ﴿۶﴾ [همان عاد] ارم بالا بلند ﴿۷﴾ که همانند آن در [هیچ یک] از شهرها آفریده نشده است ﴿۸﴾ و با ثمودی که صخره‌ها را در وادی [قری] تراشیده بودند ﴿۹﴾ و فرعون صاحب سپاه ﴿۱۰﴾ [همان] کسانی که در شهرها سرکشی کردند ﴿۱۱﴾ و در آنها بسیار به تباهی پرداختند ﴿۱۲﴾ سرانجام پروردگارت آنان را به انواع عذاب گرفتار ساخت ﴿۱۳﴾ به راستی پروردگارت در کمینگاه است ﴿۱۴﴾ پس اما انسان، چون پروردگارش او را بیازماید و او را گرامی دارد و به او نعمت دهد، گوید: پروردگارم مرا گرامی داشته است. ﴿۱۵﴾ و اما اگر او را بیازماید و روزی‌اش را بر او تنگ گیرد، گوید: پروردگارم مرا خوار داشته است ﴿۱۶﴾ چنین نیست. بلکه یتیم را گرامی نمی‌دارید ﴿۱۷﴾ و به خوراک دادن به بینوا ترغیب نمی‌کنید ﴿۱۸﴾ و به شدت مال میراث را می‌خورید [و حق دیگران را نمی‌دهید] ﴿۱۹﴾ و مال را چه بسیار دوست می‌دارید ﴿۲۰﴾ چنین نیست [که می‌گویید] آن گاه که زمین پی در پی هموار شود ﴿۲۱﴾ و [فرمان] پروردگارت فرا رسد و فرشتگان [نیز] صف در صف [بیایند] ﴿۲۲﴾ و آن روز دوزخ را در میان آورند. آن روز انسان پند گیرد [و حق را به یاد آورد] و [اما] چنین یاد کردنی چه نفعی برای او دارد ﴿۲۳﴾

گوید: ای کاش برای این زندگی [جاودانه] ام پیش اندیشی می کردم. ﴿۲۴﴾ پس آن روز کسی چون عذاب او [خداوند] عذاب نکند ﴿۲۵﴾ و کسی چون به بند کشیدن او به بند نکشد ﴿۲۶﴾ [به هنگام مرگ به روح مؤمن گفته شود] ای نفس آرام گیرنده ﴿۲۷﴾ خوشنود خدا پسند به سوی پروردگارت باز گرد ﴿۲۸﴾ و در زمره بندگان [نیک] من در آی ﴿۲۹﴾ و [نیز] به بهشت من در آی ﴿۳۰﴾.

سوره بلد

به نام خداوند بخشنده مهربان

به این شهر (مکه مبارکه) سوگند یاد می کنم ﴿۱﴾ و تو به این شهر در خواهی آمد ﴿۲﴾ و سوگند یاد می کنم به آن پدر (آدم) و زاد و رودش ﴿۳﴾ به یقین انسان را در سختی [تعادل] آفریدیم ﴿۴﴾ آیا می پندارد که کسی بر او توان نیابد؟ ﴿۵﴾ می گوید: مال فراوانی هزینه کردم ﴿۶﴾ آیا می پندارد که کسی او را ندیده است؟ ﴿۷﴾ آیا برایش دو چشم قرار نداده ایم؟ ﴿۸﴾ و زبانی و دلب را ﴿۹﴾ او را به دو راه [نیک و بد] رهنمون شده ایم ﴿۱۰﴾ پس به گردنه در نیامد ﴿۱۱﴾ تو از کجا دانی «گردنه» چیست؟ ﴿۱۲﴾ آزاد کردن برده است ﴿۱۳﴾ یا خوراک دادن در روز گرسنگی ﴿۱۴﴾ یتیم خویشاوند را ﴿۱۵﴾ یا بینوای فقیر و ناتوان را ﴿۱۶﴾ پس از آن، از کسانی است که ایمان آورده اند و همدیگر را به شکیبایی سفارش کرده اند و همدیگر را به مهربانی [و مهرورزی] توصیه نموده اند ﴿۱۷﴾ اینان نیکبختند ﴿۱۸﴾ و کسانی که به نشانه های ما کفر ورزیدند، آنان نگونبختند ﴿۱۹﴾ بر آنان [از هر سو] آتشی [فراگیر] گمارده شده است ﴿۲۰﴾.

يَقُولُ يَلَيَّتَنِي قَدَمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقُهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾ يَأْتِيَهَا النَّفْسُ الْمَطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ فَأَدْخُلِي فِي عِبْدِي ﴿٢٩﴾ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

سُورَةُ الْبَلَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أَقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيْحَسِبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا ﴿٦﴾ أَيْحَسِبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

سُورَةُ الشَّمْسِ

سوره شمس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ① وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ② وَالنَّهَارِ
 إِذَا جَلَّهَا ③ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ④ وَالسَّمَاءِ وَمَا
 بَنَاهَا ⑤ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ⑥ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا
 ⑦ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ⑧ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا
 ⑨ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ⑩ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا
 ⑪ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ⑫ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ
 اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ⑬ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ
 رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا ⑭ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ⑮

سُورَةُ اللَّيْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى ① وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى ② وَمَا خَلَقَ
 الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ③ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى ④ فَأَمَّا مَنْ
 أُعْطِيَ وَاتَّقَى ⑤ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ⑥ فَسَنِّيْسِرُهُ
 لِلْيُسْرَى ⑦ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ⑧ وَكَذَّبَ
 بِالْحُسْنَى ⑨ فَسَنِّيْسِرُهُ لِلْعُسْرَى ⑩ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ
 مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ⑪ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ⑫ وَإِنَّ لَنَا
 لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَى ⑬ فَأَنْذَرْنَكُمْ نَارًا تَلَظَّى ⑭

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به خورشید و پرتو آن ① و به ماه چون از پی
 [آن] در آید ② و به روز چون آن را نمایان سازد ③
 و به شب چون آن را فرو پوشاند ④ و به آسمان و به
 آنکه آن را بنا کرد ⑤ و به زمین و به آنکه آن را
 بگسترده ⑥ و به نفس [انسان] و آنکه به آن سامان داد
 ⑦ و به هر نفسی نافرمانی و پرهیزگاری اش را الهام کرد
 ⑧ و به هر نفسی که آن را پاک داشت، رستگار شد ⑨ و
 کسی که آن را فرومایه داشت، زیانکار شد ⑩ و قوم
 ثمود از روی سرکشی خود [آن را] دروغ انگاشتند ⑪
 هنگامی که نگونبخت ترین آن [قوم] بر خاست ⑫ و
 فرستاده خدا به آنان گفت: ناقه [آفریده] خدا و آبشخور
 آن را به حال خود وا گذارید ⑬ پس او را دروغگو
 انگاشتند، آن گاه آن [ناقه] را پی کردند سپس به سزای
 گناهانشان، پروردگارش بر آنان کیفر نازل کرد و آن
 [کیفر را بر آنان] یکسان اعمال داشت ⑭ و [خداوند
 را] از فرجام آن [کیفر] باکی نیست ⑮

سوره لیل

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به شب چون فرو پوشاند ① و سوگند به روز
 چون پدیدار شود ② و به ذاتی که نر و ماده را آفرید
 ③ که بی گمان تلاش شما پراکنده است ④ پس اما
 کسی که بخشید و پرهیزگاری کرد ⑤ و [آیین] نیک را
 تصدیق کرد ⑥ [راه رسیدن] به آسایش را برایش آسان
 می گردانیم ⑦ و اما هر کس که بخل ورزید و [خود را]
 بی نیاز شمرد ⑧ و [آیین] نیک را دروغ انگاشت ⑨
 به او [برای گرفتار آمدن به] دشواری زمینه می دهیم ⑩
 و چون نگونسار شود، مالش به کارش نیاید ⑪
 راهنمایی [مردم] بر عهده ماست ⑫ و بی گمان این
 جهان و جهان دیگر از آن ماست ⑬ پس شما را از
 آتشی که زبانه زند، بیم دادم ⑭

لَا يَصْلَحُهَا إِلَّا الْأَشَقَى ۝ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ۝
وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى ۝ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ۝
وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى ۝ إِلَّا ابْتِغَاءَ
وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى ۝ وَلَسَوْفَ يَرْضَى ۝

سُورَةُ الضُّحَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالضُّحَى ۝ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى ۝ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا
قَلَى ۝ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى ۝ وَلَسَوْفَ
يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى ۝ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى ۝
وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى ۝ وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى ۝
فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ۝ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ۝
وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ۝

سُورَةُ الشَّرْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ۝ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ۝
الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ۝ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ۝ فَإِنَّ
مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۝ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۝ فَإِذَا
فَرَغْتَ فَأَنْصَبْ ۝ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ۝

به آن [آتش کسی] جز [مردمان] بسیار نگویند در نیاید
﴿۱۵﴾ کسی که [حق را] دروغ انگاشت و رویگردان شد
﴿۱۶﴾ و [مردمان] بس پروا پیشه از آن دور داشته خواهد
شد ﴿۱۷﴾ کسی که مالش را می دهد تا پاکدل شود ﴿۱۸﴾
و کسی در نزد او نعمتی ندارند که پاداش [آن را] ببیند
﴿۱۹﴾ بلکه برای کسب خشنودی پروردگار برتر خود
می بخشد ﴿۲۰﴾ و به راستی خشنود خواهد شد ﴿۲۱﴾

سوره ضحی

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به هنگام چاشت ﴿۱﴾ و سوگند به شب چون فرو
پوشد ﴿۲﴾ که پروردگارت تو را رها نکرده و دشمن
نداشته است ﴿۳﴾ به یقین آخرت برایت از دنیا بهتر
خواهد بود ﴿۴﴾ و پروردگارت به تو [نعمت] خواهد داد،
که خشنود می گردی ﴿۵﴾ آیا تو را یتیم نیافت و جای
داد؟ ﴿۶﴾ و تو را راه نیافته یافت و راه نمود ﴿۷﴾ و تو را
تنگدست یافت و توانگر ساخت ﴿۸﴾ پس اما به یتیم ستم
مکن ﴿۹﴾ و اما بر گدا بانگ مزن ﴿۱۰﴾ و اما به نعمت
پروردگارت سپاس بگزار ﴿۱۱﴾.

سوره شرح

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا دلت را برایت نگشاده ایم؟ ﴿۱﴾ و بار [سنگین] تو را از
[دوش] تو بر نگرفتیم؟ ﴿۲﴾ [همان باری] که بر پشت تو
سنگینی می کرد ﴿۳﴾ و آوازهات را برایت بلند گردانیدیم
﴿۴﴾ پس بی گمان در کنار دشواری آسانی است ﴿۵﴾ به
یقین در کنار دشواری آسانی است ﴿۶﴾ پس هنگامی که
[از کار و بارت] فراغت یافتی [در پرستش و عبادت
پروردگارت] بکوش ﴿۷﴾ و به پروردگارت بگرای [و در
نزد او خاکساری کن]. ﴿۸﴾

سُورَةُ التِّينِ

سوره تین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ ۝ وَطُورِ سِينِينَ ۝ وَهَذَا الْبَلَدِ
الْأَمِينِ ۝ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ۝
ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ۝ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۝ فَمَا
يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالذِّينِ ۝ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ
الْحَاكِمِينَ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به انجیر و زیتون ﴿۱﴾ و سوگند به طور سینا ﴿۲﴾
و سوگند به این شهر ایمن ﴿۳﴾ به یقین انسان را در
نیکوترین قوام آفریدیم ﴿۴﴾ آن گاه او را فروتر از [همه]
فرو ماندگان قرار دادیم ﴿۵﴾ مگر آنان که ایمان آورده‌اند
و کارهای شایسته کرده‌اند، پس ایشان پاداشی پایان ناپذیر
دارند ﴿۶﴾ پس [ای انسان] چه چیز پس از [این همه پند و
اندرز] تو را بر آن می‌دارد که کفر [روز قیامت] را دروغ
انگاری ﴿۷﴾ آیا خداوند احکم الحاکمین نیست؟ ﴿۸﴾

سُورَةُ الْعَلَقِ

سوره علق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ
عَلَقٍ ۝ أَقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ
۝ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ
لَيَظْغَىٰ ۝ أَنْ رَآهُ اسْتَغَىٰ ۝ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ
۝ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ۝ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ۝ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ ۝ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ۝ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۝ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ۝ كَلَّا
لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ۝ نَاصِيَةٍ كَذِبَةٍ
خَاطِئَةٍ ۝ فليدع ناديه ۝ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝ كَلَّا لَا تَطِعُهُ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بخوان به [یمن] نام پروردگارت که [سراسر هستی را]
آفرید ﴿۱﴾ انسان را از خونپاره‌های بسته آفرید ﴿۲﴾
بخوان و پروردگارت بس گرامی است ﴿۳﴾ کسی که
[نوشتن] با قلم آموخت ﴿۴﴾ به انسان آنچه را که
نمی‌دانست، آموخت ﴿۵﴾ حقا که انسان سر به طغیان بر
می‌دارد ﴿۶﴾ هنگامی که خود را بی نیاز می‌بیند ﴿۷﴾ به
یقین باز گشت به سوی پروردگار توست ﴿۸﴾ آیا به کسی
که باز می‌دارد، نگرسته‌ای؟ ﴿۹﴾ بنده را چون نماز
می‌گزارد ﴿۱۰﴾ به من بگو: اگر بر راه هدایت می‌بود [چه
اتفاقی می‌افتاد؟] ﴿۱۱﴾ یا به پرهیزگاری فرمان می‌داد؟
﴿۱۲﴾ آیا اندیشیده‌ای که اگر [حق را] دروغ انگارد و
رویگردان شود [چه اتفاقی می‌افتد؟] ﴿۱۳﴾ آیا ندانست
که خدا می‌بیند؟ ﴿۱۴﴾ نه! اگر باز نیاید موی پیشانی‌اش را
خواهیم کشید (سخت عذابش می‌کنیم) ﴿۱۵﴾ آن
[صاحب] موی پیشانی دروغزن گناهکار ﴿۱۶﴾ پس باید
اهل مجلسش را فراخواند ﴿۱۷﴾ ما نیز فرشتگان سخت
کیفر و را فرا خواهیم خواند ﴿۱۸﴾ نه! از او فرمان‌پذیر و
سجده [و نیایش] کن و [به خداوند] تقرب بجوی ﴿۱۹﴾

سُورَةُ الْقَدْرِ

سوره قدر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۝ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ۝ تَنْزِيلُ الْمَلَكِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ۝ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

ما آن (قرآن) را در شب قدر نازل کردیم ﴿۱﴾ تو از کجا دانی که شب قدر چیست؟ ﴿۲﴾ شب قدر از هزار ماه بهتر است ﴿۳﴾ فرشتگان و روح (جبرئیل) در آن [شب] به حکم پروردگارشان برای سرانجام دادن هر کاری فرود می‌آیند ﴿۴﴾ آن شب تا هنگام طلوع فجر امن است ﴿۵﴾.

سُورَةُ الْبَيِّنَةِ

سوره بیننه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ۝ رَسُولٌ مِنْ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً ۝ فِيهَا كُتِبَ قِيمَةٌ ۝ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ۝ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيمَةِ ۝ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ۝ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

کافران از میان اهل کتاب و مشرکان [از آیین خود ملزم] به جدایی نبوده [و نیستند] تا وقتی که برای آنان دلیل آشکار بیاید ﴿۱﴾ [که] فرستاده‌ای از سوی خداوند است، که صحیفه‌های پاک را می‌خواند ﴿۲﴾ در آن [صحیفه‌ها] احکامی استوار [و درست و ارزشمند] است ﴿۳﴾ و اهل کتاب تفرقه پیشه نکردند مگر پس از آنکه به آنان حجّت آشکار رسید ﴿۴﴾ و فرمان نیافتند جز آنکه خدا را - در حالی که پرستش را برای او خالص ساخته‌اند با پاکدلی (دین ورز به آیین ابراهیمی) پرستند و نماز بر پا دارند و زکات پردازند و این است آیین راستین. ﴿۵﴾ به یقین کافران از میان اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخند که در آن جاودانه خواهند بود. اینانند که بدترین آفریدگانند ﴿۶﴾ آنان که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند، اینانند که بهترین آفریدگانند ﴿۷﴾.

جَزَأُوهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَزَتْ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأُخْرِجَتِ الْأَرْضُ
أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ
أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَى لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ
الْأَنَاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا أَعْمَلُهُمْ ﴿٦﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٨﴾

﴿٨﴾

سُورَةُ الْعَادِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ﴿٢﴾
فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ
بِهِ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُ عَلَى
ذَلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾
﴿٩﴾ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ﴿٩﴾

پاداششان در نزد پروردگارشان باغهای جاودانه‌ای است که
از فرودست آن جویباران روان است - که در آن برای
همیشه جاودان خواهند بود - خداوند از آنان خشنود شد و
[آنان نیز] از او خشنود شدند. این [پاداش] کسی راست که
از پروردگارش بیمناک باشد ﴿٨﴾.

سوره زلزله

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که زمین به [آن] لرزش خود لرزانده شود ﴿١﴾ و
زمین بارهای [سنگین] خود را بیرون افکند ﴿٢﴾ و انسان
گوید: آن را چه شده است؟ ﴿٣﴾ آن روز، [زمین] از
خبرهای خود سخن می‌گوید ﴿٤﴾ چرا که پروردگارت
به آن حکم کرده است ﴿٥﴾ در آن روز مردم به [حالاتی]
پراکنده باز گرداند. تا [کیفر] اعمالشان به آنان نمایانده
شود ﴿٦﴾ پس هر کس که همسنگ ذره‌ای کار نیک
کرده باشد، [پاداش] آن را خواهد دید ﴿٧﴾ و هر کس
همسنگ ذره‌ای کار بد کرده باشد [کیفر] آن را خواهد
دید ﴿٨﴾.

سوره عادیات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به اسبان تیزتک پر دم ﴿١﴾ و سوگند به اسبانی که
[از بر خورد نعل و سنگ] اخگر می‌انگیزند ﴿٢﴾ باز
سوگند به اسبان تاراجگری که به صبح در آیند ﴿٣﴾ آن
گاه در آن [هنگام] غباب بر انگیزند ﴿٤﴾ آن گاه در آن
[هنگام] در میان گروهی در آیند ﴿٥﴾ که آدمی در حق
پروردگارش ناسپاس است ﴿٦﴾ و بی گمان او از این امر
آگاه است ﴿٧﴾ و او در مالدوستی زیاده رو است ﴿٨﴾
آیا نمی‌داند که چون در گور خفتگان برانگیخته شوند؟

﴿٩﴾

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ
لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

سُورَةُ الْقَارِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا الْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَذْرَكَ مَا الْقَارِعَةُ
﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا مَنْ
ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا
مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَا أَذْرَكَ
مَا هِيَ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿١١﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْهَدْيُ الْتَّكْوِيْنُ ﴿١﴾ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا
سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ
تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ
لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ
النَّعِيْمِ ﴿٨﴾

و راز دلها، آشکار گردانده شود؟ ﴿۱۰﴾ به یقین
پروردگارشان، آن روز از [وضع و حال] آنان آگاه است
﴿۱۱﴾.

سوره قارعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

فرو کوبنده ﴿۱﴾ [آن] فرو کوبنده چیست؟ ﴿۲﴾ و تو از
کجا دانی که [آن] فرو کوبنده چیست؟ ﴿۳﴾ در روزی
[وقوع می یابد] که مردم مانند پروانه های پخش و پراکنده
خواهند بود ﴿۴﴾ و کوه ها مانند پشم رنگین حلّاجی شده
خواهند بود ﴿۵﴾ پس اما هر کس که کفّه های [نیکی های]
او سنگین باشد ﴿۶﴾ بر خوردار از زندگانی پسندیده است
﴿۷﴾ و اما هر کس که کفّه های [نیکی های] او سبک باشد
﴿۸﴾ [بداند] که باز گشتگاهش دوزخ خواهد بود ﴿۹﴾ و
تو از کجا دانی که آن چیست؟ ﴿۱۰﴾ آتشی زبانه زن
است ﴿۱۱﴾

سوره تکاثر

به نام خداوند بخشنده مهربان

افزون خواهی شما را [از همدیگر] غافل ساخت ﴿۱﴾ تا
وقتی که به گورستانها رسیدید ﴿۲﴾ نه! خواهید دانست
﴿۳﴾ [باز می گویم] نه! خواهید دانست ﴿۴﴾ نه! اگر به
علم یقین [حقیقت کار] را بدانید [چنین نمی شد] ﴿۵﴾ به
یقین دوزخ را خواهید دید ﴿۶﴾ آن گاه آن را به دیده
یقین (بی هیچ شک و شبهه ای) خواهید دید ﴿۷﴾ آن گاه
در آن روز حتما از نعمت [دنیا] باز خواست خواهید شد
﴿۸﴾

سُورَةُ الْعَصْرِ

سوره عصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَصْرِ ۱ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۲ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ۳

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به زمان ۱ که انسان در زیانکاری است ۲ مگر آنان که ایمان آورده‌اند و کردار شایسته کرده‌اند و همدیگر را به حق سفارش و همدیگر را به شکیبایی توصیه کرده‌اند ۳.

سُورَةُ الْهُمَزَةِ

سوره همزه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ۱ الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ۲ يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ۳ كَلَّا لَيُنبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۴ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ۵ نَارُ اللَّهِ الْمَوْقِدَةُ ۶ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ۷ إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ۸ فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ۹

به نام خداوند بخشنده مهربان

وای به حال هر عیب‌گیرنده غیبت‌گوی ۱ کسی که مال گرد آورد و آن را [شادمانه] شمارش کرد ۲ می‌پندارد که مالش او را جاودانه می‌سازد ۳ نه! به یقین در «حطمه» انداخته خواهد شد ۴ تو از کجا دانی که «حطمه» چیست؟ ۵ آتش افروخته الهی است ۶ [آتش] که بر دلها چیره شود ۷ بی گمان آن [آتش] بر آنان گمارده شده ۸ در ستونهایی [دراز] در آورده شده است ۹.

سُورَةُ الْفِيلِ

سوره فیل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ۱ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۲ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۳ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۴ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۵

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا ندانسته‌ای که پروردگارت با اهل فیل چه کرد؟ ۱ آیا نیرنگ آنان را در تباهی قرار نداد؟ ۲ و گروه گروه پرندگان را بر آنان فرستاد ۳ [که] به سوی آنان سنگریزه‌هایی از سنگ گل می‌انداختند ۴ سرانجام آنان را مانند باز مانده [کاه] جویده شده قرار داد ۵.

سُورَةُ قُرَيْشٍ

سوره قریش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا يَلْفُ قُرَيْشٍ ۝١ إِلَّا لَفْهِمْ رِحْلَةَ الْشِتَاءِ وَالصَّيْفِ
 ۝٢ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝٣ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِّنْ
 جُوعٍ وَعَآمَنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ ۝٤

به نام خداوند بخشنده مهربان

برای [شکر] انس و الفت قریش ﴿۱﴾ [همان] انس و الفت
 دادن آنان به کوچ زمستانی و تابستانی ﴿۲﴾ پس باید که
 پروردگار این خانه را پرستش کند ﴿۳﴾ کسی که آنان را
 در گرسنگی خوراک داد و در بیمناکی امن و امان بخشید
 ﴿۴﴾.

سُورَةُ الْمَاعُونِ

سوره ماعون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَرَعَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالَّذِينَ ۝١ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ
 الْيَتِيمَ ۝٢ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۝٣ فَوَيْلٌ
 لِلْمُصَلِّينَ ۝٤ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۝٥
 الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ۝٦ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ۝٧

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا نگریده‌ای به کسی که جزای اعمال را دروغ انگاشت؟
 ﴿۱﴾ آن شخص همان کسی است که یتیم را [با اهانت از
 خود] می‌راند ﴿۲﴾ و بر خوراک دادن بینوا ترغیب
 نمی‌کند ﴿۳﴾ پس وای بر آن نمازگزاران ﴿۴﴾ همان
 کسانی که از نماز خویش غافلند ﴿۵﴾ آنان که خودنمایی
 می‌کنند ﴿۶﴾ [و] از زکات باز می‌دارند ﴿۷﴾.

سُورَةُ الْكَوثرِ

سوره کوثر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ۝١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝٢
 إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ۝٣

به نام خداوند بخشنده مهربان

[ای محمد] به راستی که ما به تو «کوثر» دادیم ﴿۱﴾ پس
 برای پروردگارت نماز بگذار و [شتر] قربانی کن ﴿۲﴾ بی
 گمان دشمنت هموست بی زاد و رود ﴿۳﴾

سُورَةُ الْكَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَتَّيِّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا
عَبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ
دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

سوره کافرون

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو ای کافران ﴿۱﴾ آنچه را شما می‌پرستید نمی‌پرستم
﴿۲﴾ و نه شما آنچه را که [من] می‌پرستم، می‌پرستید
﴿۳﴾ و نه من آنچه را شما پرستیدید می‌پرستم ﴿۴﴾ و نه
شما آنچه را [من] می‌پرستم می‌پرستید ﴿۵﴾ شما را دین
خود، و مرا دین من ﴿۶﴾.

سُورَةُ النَّصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ النَّاسَ
يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

سوره نصر

به نام خداوند بخشنده مهربان

چون نصرت الهی و فتح فرا رسد ﴿۱﴾ و مردم را ببینی که
گروه گروه در دین خدا در می‌آیند ﴿۲﴾ پس
پروردگارت را با ستایش [او] به پاکی یاد کن و از او
آمزش بخواه بی گمان او توبه پذیر است ﴿۳﴾.

سُورَةُ الْمَسَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا
كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَامْرَأَتُهُ
حَمَّالَةَ الْخَطَبِ ﴿٤﴾ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ﴿٥﴾

سوره مسد

به نام خداوند بخشنده مهربان

شکسته باد دو دوستان ابو لهب، و [ابو لهب] هلاک باد
﴿۱﴾ مالش و آنچه به دست آورد هیچ [کیفری را] از
[سر] او دفع نکرد ﴿۲﴾ به آتش شعله‌ور در خواهد آمد
﴿۳﴾ و زنش [نیز به دوزخ در می‌آید، نکوهش می‌کنم]
آن هیزم کش را ﴿۴﴾ در گردن او طنابی از لیف
خرماست ﴿۵﴾.

سُورَةُ الْإِخْلَاصِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ (۱) اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ (۲) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ (۳) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۝ (۴)

سوره إخلاص

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: خداوند است که یگانه است ﴿۱﴾ خداوند بی نیاز است ﴿۲﴾ نه [فرزند] زاده و نه زاده شده است ﴿۳﴾ و هیچ کس همتای او [نبوده] و نیست ﴿۴﴾.

سُورَةُ الْفَلَقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ (۱) مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۝ (۲) وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝ (۳) وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۝ (۴) وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝ (۵)

سوره فلق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: به پروردگار سپیده دم پناه می‌برم ﴿۱﴾ از شرّ هر آنچه آفریده است ﴿۲﴾ و از شرّ شب تاریک چون [تاریکی‌اش همه چیز را] فرو پوشاند ﴿۳﴾ و از شرّ [زنان جادوگر] دمنده در گره‌ها ﴿۴﴾ و از شرّ رشکوز چون رشک ورزد ﴿۵﴾.

سُورَةُ النَّاسِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝ (۱) مَلِكِ النَّاسِ ۝ (۲) إِلَهِ النَّاسِ ۝ (۳) مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۝ (۴) الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۝ (۵) مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ۝ (۶)

سوره ناس

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: به پروردگار مردم پناه می‌برم ﴿۱﴾ فرمانروای مردم ﴿۲﴾ معبود مردم ﴿۳﴾ از شرّ وسوسه‌گر باز پس رونده [به هنگام یاد خدا] ﴿۴﴾ کسی که در دلهای مردم وسوسه می‌کند ﴿۵﴾ از جنیان [باشد] یا از مردمان ﴿۶﴾.